Bất Ái Thành Hôn
Mạc Oanh
Tâm Vũ Ngưng Lệ

Bất Ái Thành Hôn

Tác giả: Mạc Oanh

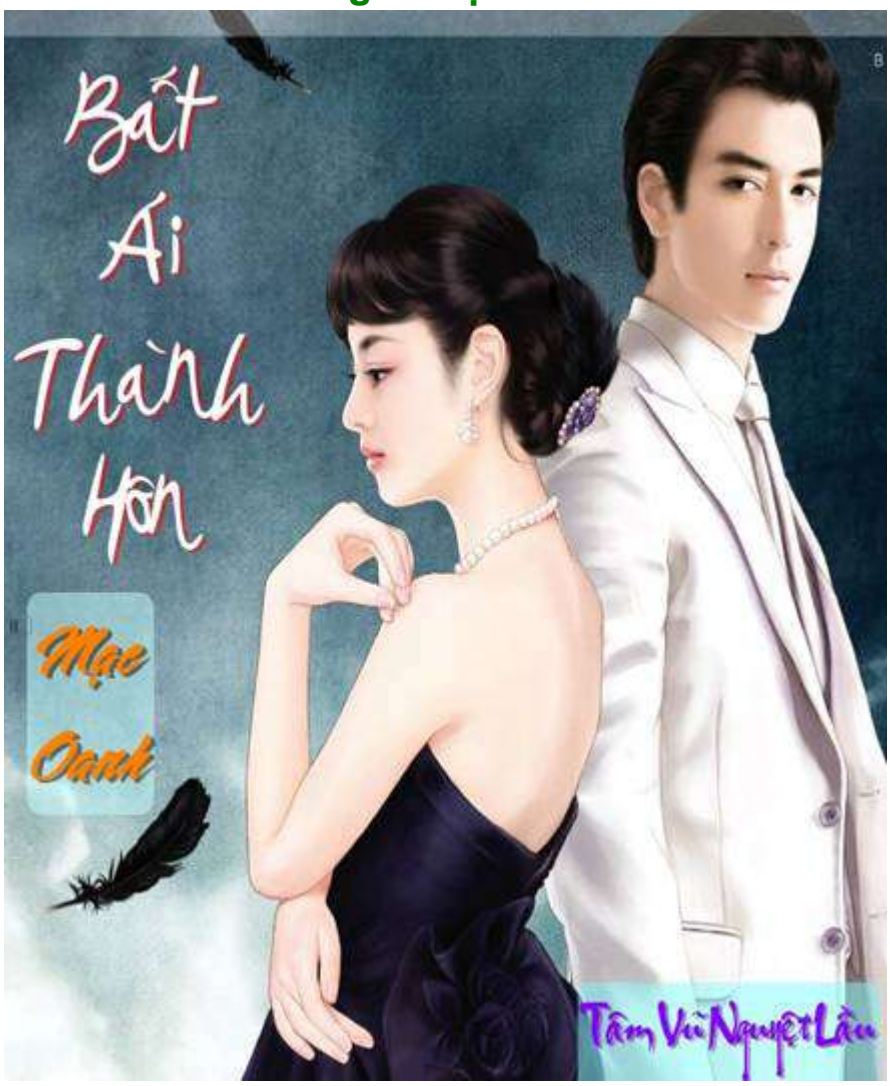

Thể loại: hiện đại, sủng, ấm áp
Nhân vật chính: Chu Hàn, Lâm Lệ, Trình Tường, Lăng Nhiễm...
Tình trạng sáng tác: hoàn
Độ dài: 86 chương
Dịch: QT và Google ca ca
Editor: Aquarius8713, Tử Đằng Đằng, Con mèo cô đơn, Vân Vũ, Mẫn Mẫn Triệu Gia, Tigon, Bỉ Ngạn, Tiểu Ly
Beta: Violetin_08
Nguồn: *http://tamvunguyetlau.com*

https://thuviensach.vn

Ebook này là công sức của các editor và beta nhà Tâm Vũ Nguyệt Lâu.
chúng ta một chữ tiếng Trung cũng không biết, chỉ dựa vào convert và công cụ dịch Quick Translator, nên không đảm bảo được đúng nghĩa 100%, vì vậy trong quá trình edit lời văn sẽ không được trau chuốt lắm. Ngoài ra chúng ta cũng không có được sự đồng ý của tác giả, nên mong mọi người hãy tuân thủ theo quy định là chia sẻ với mục đích phi thương mại. Là mọi người đã tôn trọng công sức của các editor và beta.

Mục Lục

Chương 01: Quan hệ hợp tác 5
Chương 03: Dị ứng hải sản 15
Chương 04: Anh Không Có Tư Cách 21
Chương 05: Tiêm trong bệnh viện 26
Chương 06: Cuộc trò chuyện giữa mẹ chồng và nàng dâu 33
Chương 07: Nghi ngờ có thai 39
Chương 08: Nghi ngờ có thai (2) 45
Chương 09: Cùng ngủ 51
Chương 10: Lúng túng lúc sáng sớm 62
Chương 11: Anh ấy nghe tôi 68
Chương 12: Kẻ nực cười 76
Chương 13: Đồng bệnh tương liên 81
Chương 14: Sóng gió ở nhà trẻ 86
Chương 15: Sóng gió ở nhà trẻ 2 93
Chương 16: Giày vò bản thân 98
Chương 17: Mì trứng 104
Chương 18: Lần đầu gặp Lăng Nhiễm 109
Chương 19: Tiểu Bân bị đón đi 115
Chương 20: Tiểu Bân bị thương 120
Chương 21: Cha mẹ đến 129
Chương 22: Không kịp trở tay 134

https://thuviensach.vn

Chương 23: Bày tỏ chân tình? 145
Chương 24: Mẹ con trò chuyện với nhau 152
Chương 25 : Thái độ của ba Lâm 158
Chương 26: Sự dịu dàng của anh 163
Chương 27: Người đàn ông của mình, mình thương 168
Chương 28: Cái gì là lưu manh đùa bỡn 172
Chương 29: Tại sao phân phòng? 176
Chương 30: Hai nhà gặp mặt 181
Chương 31: Bị ép "Dọn" 186
Chương 32: Diễn giả làm thật 190
Chương 33: Sự mê hoặc của thân nhiệt 196
Chương 34: Ngẫu nhiên gặp lại ở sân bay 200
Chương 35: Cảm ơn các vị 204
Chương 36: Xấu hổ và giận dữ 209
Chương 37: Gặp lại Trình Tường 214
Chương 38: Hoàn toàn kết thúc 219
Chương 39: Say rượu khóc 223
Chương 40: Giai điệu tuyệt vời 228
Chương 41: Sáng sớm hôm sau 232
Chương 42: Bữa sáng ngượng ngùng 236
Chương 43: Về Chu gia 240
Chương 44: Thử yêu nhau 244
Chương 45: Thử bắt đầu 248
Chương 46: Bị người bắt quả tang 256
Chương 47: Cố gắng 260
Chương 48: Đều là nghiệm túc 264
Chương 49: Bữa tối hẹn ước 269
Chương 50: Công viên tình nhân 273
Chương 51: Gặp nhau ở bệnh viện 278
Chương 52: Cần phải có thời gian 282
Chương 53: Cảm cúm. 287
Chương 54: Thân thế của tiểu Bân 292

https://thuviensach.vn

Chương 55: Nụ hôn nóng bỏng 296
Chương 56: Mẹ Chu đến 301
Chương 57: Thằng bé 305
Chương 58: Thử không để ý 310
Chương 59: Đưa cà phê 314
Chương 60: Bài viết giấu tên 319
Chương 61: Ba có phải là ba con không? 323
Chương 62: Quán rượu cầu say 328
Chương 63 Người thay thế 334
Chương 64 : Khóc lóc qua điện thoại 340
Chương 65: Dọn ra khỏi phòng ngủ chính 346
Chương 66: "Dịu dàng chăm sóc" 352
Chương 67: Đừng náo loạn nữa 358
Chương 68 : Trở lại vị trí ban đầu 364
Chương 69: Bị sốt 372
Chương 70 : Cuộc điện thoại lạ 378
Chương 71: Lồng ngực quen thuộc 384
Chương 72 : Bày tỏ chân tình 389
Chương 73: Mẹ Trình cầu xin 395
Chương 74: Tai nạn ô tô 401
Chương 75: Đến viện thăm bệnh 409
Chương 76: Sao anh ở đây? 417
Chương 77: Tôi tha thứ cho anh 423
Chương 78: Như vậy là tốt rồi 436
Chương 79: Duyên số vợ chồng 446
Chương 80: Chu Hàn ngã bệnh 454
Chương 81: Dũng cảm thêm một chút 460
Chương 82: Nắm chặt 465
Chương 84: Bắt đầu hạnh phúc 471
Chương 85: Dì không phải là mẹ 477
Chương 86: Hạnh phúc bắt đầu (kết cục) 481

https://thuviensach.vn

https://thuviensach.vn

Chương 01: Quan hệ hợp tác

Nhìn người đàn ông đứng mắt, Lâm Lệ chỉ cảm thấy vô lực, càng cảm thấy Trình Tường trước mắt càng ngày càng không giống bộ dạng trước kia mà cô biết, từ lúc nào anh ta đã học được kiểu sống chết mà quấn lấy thế này, từ lúc nào đã đánh mất vẻ lạnh lùng trước kia.

Nắm chặt túi xách trong tay, bước về phía trước, sau đó lạnh lùng không chút biểu cảm đi lướt qua anh ta, giống như người xa lạ, không hề quay đầu nhìn lại.

Tay chợt bị bắt lấy, Lâm Lệ bị buộc dừng bước, vẫn không quay đầu lại, chỉ lạnh lùng mở miệng: "buông ra." Thanh âm không hề có nhiệt độ.

"Lâm Lệ, cho anh thêm một cơ hội nữa, anh sai rồi, anh thật sự biết sai rồi!" Trình Tường nhìn cô, ngữ điệu hàm chứa ý van xin: "anh yêu em, trước đây là anh không xác định, anh thật sự yêu em, cho anh thêm một cơ hội có được không?"

Anh vẫn tưởng Tiêu Tiêu là người sâu thẳm trong đáy lòng mình, đời này không có ai là có thể thay thế được, nhưng mà sau khi mất đi, anh mới nhận ra, thì ra trong mười năm này, Lâm Lệ đã len lỏi vào đáy lòng anh từng chút từng chút một, từ từ thay thế vị trí trước kia của Tiêu Tiêu ở đáy lòng anh, thì ra mình đã sớm yêu cô, nhưng mà mình không hề cảm giác được.

"Ha ha." Lâm lệ cười, cười rất lạnh, vẻ mặt cũng giống tiếng cười của cô, lạnh đến không hề có nhiệt độ, quay đầu, nhìn anh ta, cong cong môi, chậm rãi mở miệng: "nếu như thời gian có thể quay trở lại, tôi sẽ yêu anh một lần nữa."

Khuôn mặt Trình Tường cứng đờ, há mồm nhưng không biết nên nói cái gì, tay vẫn nắm chặt tay cô, không muốn buông ra.

Lâm Lệ nhìn anh ta, hỏi tiếp: "anh nói thời gian có thể quay lại được sao?"

https://thuviensach.vn

"Lâm Lệ. . . . . ." Trình Tường gọi cô, vẻ mặt đau đớn.

Lâm Lệ lắc đầu, nói: "Không thể quay lại, giống như không thể quay lại cái ngày anh chạy khỏi hôn lễ, không thể quay lại cái ngày mà đứa bé trong bụng tôi mất đi, tôi mãi mãi không thể quay lại tôi của mười năm trước, không oán không cầu mà yêu anh." Mặc dù vẻ mặt Lâm Lệ rất lạnh, nhưng khó mà giấu được đau đớn trong lòng, hốc mắt hồng hồng, ướt át mù sương.

"Lâm Lệ, anh thật sự ——" Trình Tường nóng lòng muốn giải thích, muốn cam đoan gì đó, nhưng Lâm Lệ không cho anh ta cơ hội.

Chỉ thấy Lâm Lệ giơ tay lên, ngắt lời anh ta: "bây giờ có nói gì cũng đã muộn." Nhắm mắt lại, đưa tay dùng sức rút tay mình ra, xoay người muốn đi, nhưng vừa vặn đối diện với ánh mắt tìm tòi của Chu Hàn.

Hơi giật mình sững sờ, không biết anh ta chạy tới trước mặt mình lúc nào, cô nhớ rõ ràng là lúc cô ra cửa, anh ta còn đang cầm báo, ăn sáng trong nhà.

Nhưng mà giật mình chỉ trong chốc lát, chỉ nhàn nhạt gật đầu với anh ta, đi lướt qua anh ta, vào cửa chính công ty.

Trình Tường muốn bước lên đuổi theo, nhưng mà lại chán nản ngừng bước, anh biết là mình đã làm Lâm Lệ tổn thương quá sâu rồi.

Chu Hàn không chút biểu cảm nhìn chằm chằm Trình Tường phía trước một lúc lâu, khẽ nhíu mày lại, cuối cùng không nói gì, liền đi vào công ty.

Khi Chu Hàn xách cặp công văn đi lên, Lâm Lệ đã ngồi ngay ngắn vào vị trí thư ký tổng giám đốc ở cửa phòng làm việc của anh, đã mở máy tính, lúc này cô đang xem xét sắp xếp lịch trình của Chu Hàn hôm nay, xem có chuyện gì quan trọng không, cần chuẩn bị sẵn sàng trước, thật ra Lâm Lệ vẫn chưa hoàn toàn thích ứng với công việc thư ký tổng giám đốc hiện nay của mình, vốn là cô làm về thị trường, nhưng mà nửa tháng trước sau khi cô và Chu Hàn đăng kí kết hôn, Chu Hàn liền điều cô lên làm thư ký của anh, mà hai ngày

https://thuviensach.vn

trước sau khi dẫn cô làm quen công việc, thư ký Lý tiền nhiệm đã chính thức bắt đầu kỳ nghỉ đẻ nửa năm rồi.

Chu Hàn với dáng người cao ngất xách cặp công văn đi vào phòng làm việc của mình, khi đi qua trước bàn làm việc của Lâm Lệ, thì dừng bước lại, mở miệng nói: "vào phòng làm việc của tôi, tôi có chuyện nói với cô." Nói xong, liền bước vào phòng mình.

Lâm Lệ buông con chuột ra, hít sâu, điều chỉnh cảm xúc vừa bị Trình Tường xáo trộn, rồi mới đẩy cái ghế ra đứng dậy, đi theo anh, vào phòng làm việc của anh, cũng không đóng cửa, bởi vì tầng này chỉ có hai người bọn họ, bình thường không có việc gì sẽ không có ai đi lên.

Chu Hàn thả cặp công văn trong tay sang một bên, sau đó ngồi vào cái ghế xoay bằng da màu đen của mình, mở máy tính, đồng thời lấy tài liệu mà tối qua mình mang về từ trong cặp công văn ra, sau đó cẩn thận sắp xếp lại, nghiêm túc xem xét.

Lâm Lệ vẫn luôn chờ anh mở miệng nói, mở miệng ra lệnh, hoặc là mở miệng nói vì sao gọi cô vào.

Chu Hàn xem hết công việc tối qua mang về một lần nữa, sau đó phân loại cất cẩn thận, rồi cầm lấy giấy tờ còn chưa xử lý ở trên bàn, bắt đầu nghiêm túc nghiên cứu, nhưng lại không hề có ý định mở miệng.

Cứ đứng như vậy gần mười phút đồng hồ, Lâm Lệ có cảm giác bị người ta đùa bỡn, nhìn chằm chằm vào anh, mở miệng nói: "tổng giám đốc, xin hỏi anh gọi tôi vào là có chuyện gì?" Chẳng lẽ là gọi cô đi vào để trình diễn tư thế đứng nghiêm quân đội? Đừng có đùa người ta thế chứ!

Nghe vậy, lúc này Chu Hàn mới bỏ tài liệu trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn cô một cái, nhàn nhạt mở miệng, nói: "tôi nghĩ cô sẽ có gì muốn nói với tôi."

"Tôi có lời muốn nói với anh sao?" Lâm Lệ nghi hoặc nhìn anh, không rõ rốt cuộc mình khiến anh hiểu lầm như vậy lúc nào!

Chu Hàn ngửa người ra phía sau, hai khoanh ở trước ngực, mở miệng nói: "chuyện ở cửa vừa rồi, cô không cảm thấy cần phải giải

https://thuviensach.vn

thích với tôi sao?"

Lúc này Lâm Lệ mới kịp phản ứng, thì ra là anh nói đến chuyện cô và Trình Tường vừa rồi. Nhìn anh, trực tiếp kéo cái ghế ngồi xuống trước mặt anh, đi giày cao gót đứng khoảng mười phút, đứng đến đau cả chân, lại không phải là chuyện công việc, vậy mình cũng không cần thiết khách khí với anh, dù sao giữa bọn họ chẳng qua chỉ là quan hệ hợp tác, hẳn là có địa vị ngang nhau mới phải, không có chuyện anh dùng địa vị cao hơn đến nói chuyện với bản thân mình!

Thấy cô ngồi xuống trước mặt mình, Chu Hàn nhíu mày, cũng không nói gì, khuôn mặt vẫn là vẻ hờ hững, cũng là vẻ mặt thường xuyên nhất của anh.

Lâm Lệ khẽ nhếch cằm, nhìn anh hỏi ngược lại: "anh cảm thấy tôi nên giải thích với anh cái gì?"

Chu Hàn cau mày lại, một lúc lâu lãnh đạm mở miệng, nói: "tôi chỉ muốn xin cô nhớ kĩ thân phận hiện giờ của cô, trừ thân phận vốn có của cô ra, đừng quên cô còn là Chu phu nhân! Đến lúc đó tôi không muốn nhìn thấy tin tức gì về cô trên báo chí, nhất là tin tức về 'phương diện kia'!" Anh chán ghét hôn nhân của bản thân mình lại bị người ta bình luận trên báo chí, cảm giác này thật không tốt!

Cảm giác bị vặn hỏi thế này thật không tốt, nhìn anh, Lâm Lệ phản bác: "tôi còn giữ hiệp ước, hơn nữa tối qua vừa nhìn lại một lần, tôi còn nhớ trên đó có một điều không được can thiệp vào chuyện riêng tư của đối phương, chúng ta chỉ có quan hệ hợp tác, giờ anh lại vặn hỏi tôi như vậy, có phải là đã vượt quá giới hạn rồi không?"

"Tôi chỉ là muốn mời cô xử lý vấn đề cá nhân của mình cho tốt, đừng khiến vấn đề cá nhân của cô liên lụy đến tôi." Chu Hàn lạnh lùng nói: "tôi ghét bị hỏi những vấn đề vô vị đó."

Lâm Lệ nhàm chán nhún nhún vai, đứng dậy, khi xoay người chuẩn bị đi ra ngoài, đột nhiên nhớ tới lúc đi đón tiểu Bân tối qua, cô giáo của nó nói chiều thứ sáu này nhà trẻ có đại hội thể dục thể thao, hy vọng phụ huynh các em có thể tới tham gia cùng các bé trong

https://thuviensach.vn

vườn trẻ. Xoay người lại, mở miệng nói: "đúng rồi, thứ sáu nhà trẻ của tiểu Bân có đại hội thể dục thể thao, cô giáo nói phụ huynh nhất định phải tham gia, có cần thôi sắp xếp thời gian chiều thứ sáu không?"

"Tôi không rảnh." Chu Hàn cộc cằn nói, lại ngồi thẳng dậy, cầm lấy tài liệu vừa mới xem được một nửa trên bàn, cầm bút, vừa xem vừa đánh dấu.

Lâm Lệ cau mày, nửa tháng này, cô thấy rất rõ thái độ của anh đối với đứa con, mặc dù là cha con, nhưng lại không hề có sự thân thiết giữa cha và con, không hề cảm nhận được chút quan tâm nào với đứa bé, có chút đau lòng cho đứa bé kia, mạnh mồm nói: "cô giáo nói phụ huynh phải tham dự!" Chẳng lẽ chuyện của công ty có thể quan trọng hơn chuyện con mình sao? Cho dù trước đây mẹ đứa bé có làm tổn thương anh ta thế nào, dù sao đứa bé kia cũng là con trai anh, có quan hệ huyết thống, sao có thể vô tình như thế!

Chu Hàn không muốn bàn về đề tài này, chỉ nói: "vậy cô đi thay tôi."

"Tôi không phải là mẹ nó, anh mới là cha nó!" Lâm Lệ trừng mắt nhìn anh, người đàn ông này có phần lạnh lùng quá rồi, đối với con ruột mình mà cũng như thế! Chưa nói tới quan tâm, thậm chí còn cảm giác được có chút chán ghét!

Nghe vậy, Chu Hàn lại nở nụ cười, khóe miệng khẽ cong lên, lại ngẩng đầu nhìn Lâm Lệ, nụ cười có phần đùa giỡn nói: "nhưng giờ cô là vợ tôi."

"Tôi —" Lâm Lệ nghẹn họng, nhìn anh thoáng cái nói không nên lời, dù thế nào thì kể từ lúc bọn họ kí tên vào hợp đồng trước đó, hay là từ lúc bọn họ cầm hai bản đăng kí kia ra khỏi cục dân chính, thì không còn nghi ngờ gì nữa cô chính là Chu phu nhân!

Chu Hàn nhìn cô, cười như không cười tiếp tục nói: "chúng ta có quan hệ hợp tác, điều này cũng tính là thuộc phạm vi công việc của cô đi."

Lâm Lệ tức giận nhìn anh, nhỏ giọng nói: "tiểu Bân thật sự là con của anh sao? Anh quá lạnh nhạt đi!" Cô chuyển đến nhà anh

https://thuviensach.vn

cũng gần nửa tháng rồi, nếu không phải đã sớm biết bọn họ có quan hệ cha con, thì thật đúng là không nhìn ra được bọn họ có quan hệ gì, tình cảm của anh đối với đứa bé kia, lạnh nhạt đến mức tưởng chừng còn không bằng người xa lạ!

Nghe vậy, cả người Chu Hàn cứng đờ, vẻ mặt cười như không cười kia trong nháy mắt tắt ngấm, dùng sức cầm bút đến nỗi muốn bẻ gãy bút, thanh âm tiếp tục lạnh xuống âm mười mấy độ, mở miệng nói: "đi ra ngoài!"

Tất nhiên là Lâm Lệ cảm giác được sự biến đổi thái độ trong nháy mắt của anh, dù không biết tại sao, nhưng mà cô biết điều không hỏi thêm gì nữa, liền xoay người ra khỏi phòng làm việc, hơn nữa còn đóng cửa phòng làm việc cho anh, chỉ là trong giây phút đó, chợt nghe thấy bên trong truyền đến 'ầm —' một tiếng, nghe như có tiếng tay bị nện mạnh lên bàn làm việc, cả người giật mình, có chút sợ hãi, vô thức quay đầu, nhìn cánh cửa đang đóng chặt kia, Lâm Lệ có chút nghi hoặc, vừa rồi có phải cô đã nói sai cái gì rồi không.

Chương 02: Mẹ Ghẻ

Lúc Lâm Lệ lái xe tới trường học, Tiểu Bân đã được cô giáo dẫn tới đứng ở cửa, Lâm Lệ mở cửa xuống xe, có chút xin lỗi nhìn cô giáo chủ nhiệm lớp của cậu bé nói: "Xin lỗi đã tới muộn." Thật ra thì vốn là sẽ không tới muộn, nhưng mà hôm nay cũng không biết Chu Hàn xảy ra chuyện gì, buổi chiều lúc chuẩn bị họp thì phát ra tức giận lớn, liền vung tay làm cho cà phê cô mang tới, trực tiếp đổ lên trên văn kiện quan trọng, cho nên một buổi chiều này bọn họ phải làm lại giấy tờ văn kiện kia, đợi đến lúc làm xong, thì mới phát hiện đã muộn, vội vàng gọi điện cho cô giáo của tiểu Bân, phiền cô ấy ở lại với bé đến lúc cô tới.

Cô giáo Trần kia buông bàn tay của tiểu Bân ra, để cho bé đi về phía Lâm Lệ, rồi cười ngẩng đầu nhìn Lâm Lệ nói: "Không có chuyện gì, chỉ là lần sau nếu Chu phu nhân có chuyện không thể kịp thời tới đây, thì xin cô gọi điện thoại tới báo cho chúng tôi biết, nếu không đến lúc đó các người không tới đây đón, mà cô giáo lại không biết, đứa nhỏ vạn nhất xảy ra chuyện gì sẽ không tốt."

https://thuviensach.vn

"Nhất định nhất định!" Lâm Lệ vội vàng gật đầu, đưa tay nghĩ muốn nắm tay của bé, lại bị bé xoay người tránh né.

Lâm Lệ hơi có chút lúng túng cười cười với cô giáo Trần, đối với người 'mẹ ghẻ' như cô, tên nhóc này vẫn không có chào đón. Mặc dù mấy ngày nay đều là cô tới đón bé tan học, nhưng mà từ trước đến giờ, bé cũng không cho cô nắm tay của bé.

Thấy thế, cô giáo Trần kia cũng chỉ cười cười, về chuyện trong nhà của học sinh cô cũng không tiện nhiều lời, chỉ là thấy lúc Lâm Lệ chuẩn bị muốn đi, thì gọi cô lại còn vẫn không quên nhắc nhở: "Chiều thứ sáu có đại hội thể dục thể thao, hy vọng đến lúc đó Chu phu nhân cùng Chu tiên sinh có thể tới đây." Lúc đang nói chuyện, thì quay đầu nhìn tiểu Bân đang đứng ở một bên nhìn xe cộ qua lại.

Nhớ tới thái độ của Chu lúc Hàn buổi sáng, mặt Lâm Lệ lộ vẻ khó xử, mở miệng muốn cự tuyệt, lại bị cô giáo Trần cắt đứt.

"Đa số đứa nhỏ đều có suy nghĩ, tiểu Bân bé kỳ thật cũng không quá vui vẻ." Cô giáo Trần nhìn cô, nói rất thành khẩn.

Lâm Lệ cũng không đưa ra lời cự tuyệt, chỉ gật đầu: "Tôi sẽ cố gắng."

Cùng cô giáo Trần nói lời từ biệt xong, Lâm Lệ mang theo tiểu Bân lên xe, cũng không có ngồi lên ghế trước, đứa nhỏ kia trực tiếp mở cửa xe chỗ ngồi phía sau ngồi xuống, sau đó từ trong túi xách đem Transformers của mình lấy ra, một mình loay hoay.

Lâm Lệ nhìn bé qua gương chiếu hậu, chung đụng gần hơn nửa tháng, cô tựa hồ chưa từng thấy đứa nhỏ này nở nụ cười trên mặt mình, một lần cũng không có. Trong lòng không khỏi có chút đau lòng cho đứa nhỏ này, bé còn nhỏ tuổi như vậy, không phải là lúc nên rất vui vẻ hạnh phúc sao?

Một lúc lâu, trong lòng Lâm Lệ không tiếng động khẽ thở dài một tiếng, sau đó lúc này mới đem ánh mắt thu hồi, khởi động xe rời đi.

Thật ra thì ban đầu lúc cùng Chu Hàn kí cái hiệp nghị hôn nhân kia, không có nhắc tới chuyện cô chăm sóc đứa nhỏ 'sau khi cưới', công việc của cô mặc dù là thư ký của Chu Hàn, nhưng mà để cho tiện chăm sóc đứa nhỏ, cô mỗi ngày có thể tan việc sớm, tới đây đón đứa nhỏ tan học.

https://thuviensach.vn

Thật ra thì nói cái này, ban đầu Lâm Lệ cùng Chu Hàn kết hôn thật cũng đặc biệt có kịch tính.

Lần đầu tiên gặp mặt anh ta cũng không tính là vui vẻ, bởi vì chuyện An Nhiên suýt nữa sanh non khiến Lâm Lệ trực tiếp đem Chu Hàn giáo huấn một bữa, chất vấn anh làm sao dạy dỗ đứa nhỏ như vậy, lần thứ hai lúc gặp mặt lại cô mới biết được thì ra Chu Hàn là ông chủ của mình, vốn cho là anh bởi vì chuyện của An Nhiên sẽ đối với cô có thành kiến thậm chí sẽ đuổi việc cô, nhưng mà những băn khoăn đó là do cô suy nghĩ nhiều, Chu Hàn mặc dù nhìn qua có chút nghiêm túc làm cho người ta có loại cảm giác không giận mà uy, nhưng mà ít nhất coi như là quân tử, không có công tư không phân minh, lấy công việc trả thù riêng, cố ý trong công việc làm khó cô.

Còn về lần gặp mặt thứ ba, quả thật là có chút ít hí kịch, càng có thể nói là có chút cẩu huyết, cô thậm chí hoàn toàn không rõ được tình huống như thế nào mà thành vị hôn thê của anh, thậm chí còn có vật đính ước, càng về sau còn làm trò trước mặt mọi người tại chỗ hôn cô.

Sau tới mới biết được, thì ra là bởi vì ban thanh tra kỷ luật có một đoạn thời gian đang tra xét vấn đề tham ô, hoài nghi anh thông qua An Nhiên tiếp xúc với Tô Dịch Thừa, sau đó dùng thủ đoạn không hợp pháp không người nhận ra đem dự án của chính phủ thu vào trong tay, mà sở dĩ tìm cô nói cô là vị hôn thê của anh, chủ yếu là bởi vì món đồ bị chỉ chứng là 'tang vật' tham ô hối lộ lúc ấy đang ở trong tay cô, cũng chính là lúc đó, cô mới biết được cái lễ vật ban đầu khi An Nhiên tặng cho cô lúc kết hôn vốn là đồ của anh mua, nhưng khi cô đem sợi dây chuyền kia đưa lại cho anh, thì anh nói thẳng không cần cứ trực tiếp vứt bỏ, đồ mắc như vậy, cô nơi nào mà chịu ném đi, mặc dù sợi dây chuyền đó mang đến cho cô những đoạn trí nhớ không tốt đẹp gì, cô vẫn thu bỏ vào góc khuất nhất trong ngăn kéo.

Cô cho là quan hệ của bọn họ cũng bất quá chỉ như thế, sau này vẫn như cũ không có ảnh hưởng tới cuộc sống riêng của mình, nhưng vào một ngày tan việc thì có chút ngoài ý muốn xảy ra, ở cửa công ty cô gặp phải một vị phu nhân trung niên rất có khí chất, nhìn

https://thuviensach.vn

cô rất là thân thiết, lôi kéo tay của cô nói muốn cùng cô hàn huyên một chút, đang lúc cô còn không hiểu ra sao, thì Chu Hàn cầm lấy cặp công văn từ trong công ty đi ra ngoài, sau đó đi về phía vị phu nhân kia thân thiết kêu một tiếng mẹ, sau đó cho cô một ánh mắt ý tứ làm cho cô không cần nói chuyện nhiều.

Cuối cùng do công việc hiện tại tìm rất khó khăn, cô cứ như vậy có chút không biết tình huống như thế nào mà trực tiếp theo hai mẹ con bọn họ cùng ăn cơm, trong lúc đó còn bị mẹ của Chu Hàn lôi kéo tay nói một đống thứ, nhưng mà từ trong lời nói của Chu lão phu nhân cô loáng thoáng cũng có thể nghe ra, tựa hồ quan hệ của Chu Hàn cùng cha anh không được tốt, hai cha con hình như nhiều năm đã không có liên hệ rồi, mà mẹ Chu bị kẹp giữa chồng và con trai nên những năm gần đây cũng không dễ chịu gì.

Sau bữa cơm quỷ dị đó, chiều ngày thứ ba, lúc cô đang giới thiệu phòng cho khách, điện thoại của anh gọi tới, nói buổi tối muốn mời cô ăn cơm, sau khi tan việc trong ngày thì chờ cô ở trong phòng ăn.

Khi cô ngồi vào ghế, thậm chí nước còn chưa kịp uống, anh đã trực tiếp đưa tới một phần giấy tờ, ý bảo cô mở ra xem một chút, cô cho là công việc xảy ra chuyện gì, sau khi xem xong mới biết được thì ra là hiệp nghị hôn nhân, thật ra thì cũng không tính là hiệp nghị trước hôn nhân, nó giống là một hợp đồng hơn, bất quá giao dịch không phải là phòng ốc, mà là hôn nhân.

Lúc cầm lấy văn kiện Lâm Lệ giống như nằm mộng, hoàn toàn không hiểu rõ anh đây là ý gì.

Chu Hàn cũng không vòng vo, trực tiếp mở miệng nói anh muốn cùng cô kí hiệp nghị kết hôn, chính là loại tiết mục cẩu huyết mà Lâm Lệ lúc trước luôn thấy xuất hiện trong tiểu thuyết hoặc trong phim ảnh: 'hiệp ước vợ chồng'.

Cô không giải thích được, còn có chút ít không thể tiếp nhận, hỏi anh tại sao?

Chu Hàn cũng không có nhiều lời, chỉ nói để cho cô cẩn thận nhìn hiệp nghị cẩn thận một lần, suy nghĩ xem có đáp ứng hay không, lại càng lựa chọn nói rõ ràng trận quan hệ hợp tác này, cô có thể coi nó như một phần công việc.

https://thuviensach.vn

Cô lúc ấy hoàn toàn cảm thấy không thể hiểu nổi, mặc dù bởi vì chuyện của Trình Tường cô rất khó đi yêu lại, nhưng mà cô chưa từng nghĩ tới mang hôn nhân của mình đi làm giao dịch. Cho nên trực tiếp đem bản hợp đồng trong tay đẩy trở về, cũng cho thấy lập trường của mình.

Chu Hàn nhìn xấp văn kiện trên bàn, trầm mặc một lúc lâu, chỉ nói một lần nữa đem xấp văn kiện trực tiếp đẩy tới trước mặt cô, sau đó nhìn cô nói, bảo cô trước tiên hãy suy nghĩ kĩ đã, không cần vội vã trả lại cho anh, sau khi suy nghĩ kĩ càng thì trả lời chắc chắn lại cho anh, dĩ nhiên nếu cô không muốn tiếp nhận, anh cũng sẽ không miễn cưỡng.

Bữa ăn tối đó cũng không tính là quá cứng nhắc, nhưng cũng không phải rất hòa hợp, cô cho là anh còn có thể nói thêm gì đó với cô nữa, ít nhất sẽ khuyên cô đồng ý, nhưng mà không có, trong lúc dùng cơm hai người cơ hồ không có nói một câu. Sau khi ăn xong từ trong phòng ăn đi ra ngoài, anh ít nhất cũng biết phép lịch sự nói đưa cô trở về, trên đường cũng chưa từng nói gì, chỉ là đợi đến lúc đưa cô về đến nhà, khi cô xuống xe, thì nói cô cẩn thận suy nghĩ lại.

Nếu như không phải là ngày thứ hai nhận được điện thoại của nhà, cô có lẽ sẽ không xem xét chuyện này, nhưng mà trong điện thoại cô nghe được cha mẹ lo lắng đối với cô, cũng nghe được gần đây bởi vì lúc trước cha ngã bệnh, vay không ít tiền của người thân thích ở quê, hiện trong đó có người bởi vì trong nhà xảy ra chút chuyện, cần dùng tiền gấp, thật sự không có cách nào, nên hỏi bọn họ có thể đem tiền lúc trước mượn sắp xếp trả lại một phần hay không, cha mẹ mặc dù không muốn để những thứ này quấy nhiễu tới mình, nhưng mà đã thật sự không có cách nào, cho nên mới phải gọi cho cô nói có thể tìm người giúp đỡ hay không.

Cúp điện thoại, cô lại một lần nữa cầm lấy hợp đồng kia, lần này cô cẩn thận nhìn, cũng chỉ là quan hệ hợp tác, hôn nhân giữa hai người bọn họ chỉ là một cuộc mua bán, điều khoản bên trong hợp đồng đều rất rõ ràng, cũng rất hợp lý, không làm cho người ta cảm giác thiên về phía nào, hai người chỉ đơn giản quan hệ hợp tác, cũng sẽ không tồn tại bất kỳ địa vị khác biệt nào.

https://thuviensach.vn

Khi cô cầm bản hợp đồng tìm Chu Hàn, Chu Hàn cũng không có quá nhiều đắc ý, mặt khác cô nói ra trước khi kết hôn hi vọng anh có thể cho cô mượn một khoản tiền, anh cũng không hỏi chuyện của cô liền trực tiếp đáp ứng một tiếng, nhưng mà anh cũng nói ra yêu cầu của mình, hi vọng cô có thể chịu trách nhiệm đón con trai của anh sau giờ tan học, dĩ nhiên, trên công việc anh sẽ cho cô tan làm sớm.

Đối với yêu cầu của anh, Lâm Lệ không cảm thấy quá đáng, cho nên hai người trực tiếp ở trước sự chứng kiến của luật sư ký tên lên hợp đồng, sau kí xong hợp đồng, sáng ngày thứ hai thì đi cục dân chính.

Bởi vì đèn đỏ nên xe phía trước chậm rãi dừng lại, lúc này từ trong ký ức phục hồi tinh lại thần Lâm Lệ không khỏi cũng cảm giác mình có chút điên cuồng, ban đầu nghe An Nhiên nói chuyện nhanh chóng cưới còn cảm thấy khó có thể tiếp nhận, thậm chí cho là chuyện như vậy tuyệt đối sẽ không phát sinh ở trên người của mình, nhưng thật sự xảy ra, thì không phải là không có bất đắc dĩ.

Ngẩng đầu từ kính chiếu hậu nhìn lại, vốn muốn nhìn một chút nhóc con kia đang làm gì đó, lúc này thằng nhóc kia cũng không còn chơi Transformers nữa, mà quay đầu nhìn phía ngoài, ánh mắt nhìn chằm chằm, trên mặt lúc này mới có vẻ mặt tương ứng với số tuổi, vẻ mặt háo hức.

Lâm Lệ tò mò, theo ánh mắt của bé nhìn lại, trên đường đối diện mở ra một cửa hàng Kentucky Fried Chicken, giờ phút này một bà mẹ cũng đang nắm tay con mở cửa đi vào, đứa bé kia tựa hồ so sánh với tiểu Bân còn nhỏ hơn, hiện tại đang cao hứng chạy nhảy.

Lâm Lệ liếc nhìn, khóe miệng nửa ôm lấy, quay đầu nhìn cậu nhóc nói: "Tiểu Bân, dì dẫn con đi ăn Kentucky Fried Chicken có được hay không?"

Nghe vậy, thằng nhóc quay đầu nhìn cô, trong mắt hiện lên một tia ánh sáng, nhìn Lâm Lệ với vẻ mặt mong đợi.

Chương 03: Dị ứng hải sản

Lâm Lệ vừa dừng xe lại ven đường, Bạn nhỏ Gia Bân liền mở cửa xe muốn đi vào KFC.

https://thuviensach.vn

Lo lắng trên đường nhiều người, Lâm Lệ vội vàng khóa xe, mở cửa bước nhanh lên kéo tay nó: "nào, để dì dắt con đi."

Thằng bé nhíu mày, dường như chán ghét sự đụng chạm của Lâm Lệ, muốn hất tay Lâm Lệ ra.

Nhưng dường như đã nhìn thấu ý nghĩ của nó, Lâm Lệ nắm chặt tay nó, khom người nói hơi uy hiếp: "nếu cháu không để cô dắt cháu, cô sẽ không đưa cháu đi ăn KFC!"

Nghe vậy, cậu bé Chu Gia Bân mở to mắt nhìn chằm chằm cô, như là đang lên án Lâm Lệ cô sao có thể lật lọng như thế!

Thấy nó phản ứng như thế, Lâm Lệ cũng biết chiêu này hiệu quả với nó, buông tay nó ra, sau đó đứng thẳng người, khóe miệng khẽ cong lên, nhìn chằm chằm nó.

Cậu bé Chu Gia Bân nhìn cô, thỉnh thoảng lại ngoảnh đầu nhìn cửa hàng KFC kia một chút, như là đang cân nhắc.

Lâm Lệ cố nén cười, vươn tay với nó, nhìn nó nói: "nếu muốn đi ăn Hamburger và khoa tây chiên thì đưa tay ra, không thì giờ chúng ta về nhà."

Thằng bé nhìn chằm chằm cô một lúc lâu, cuối cùng cực không tình nguyện đưa tay ra, đặt vào lòng bàn tay cô, sau đó như là giận dỗi quay mặt đi, không nhìn cô.

Lâm Lệ cố nén cười, nắm tay nó, đợi hết đèn đỏ, thì đi vào cửa hàng KFC đối diện.

Lúc này trong quán có không ít người, nhưng mà đa số là trẻ con, đủ mọi độ tuổi từ con nít cho đến học sinh cao trung đều có.

Xếp hàng trước mặt Lâm Lệ là một đôi mẹ con, cô bé nhìn qua có tuổi xấp xỉ với Gia Bân, nhưng mà không hề có nét rầu rĩ không vui, lúc này nhìn nó rất vui vẻ, nắm tay mẹ nó, ngửa đầu nhìn mẹ mình, nói với giọng nói ngọt ngọt ngào: "mẹ, con muốn ăn bánh mì kẹp tôm, bên trong có rất nhiều tôm ngon, Đồng Đồng thích ăn cái đó nhất ."

Thấy người mẹ kia tràn đầy yêu thương cúi đầu nhìn con gái mình, tay sờ sờ đầu cô bé, gật đầu nói: "được, Đồng Đồng muốn ăn cái gì thì ăn cái đó."

https://thuviensach.vn

Lâm Lệ cúi đầu nhìn thằng bé đang bị mình nắm tay đứng cạnh, thấy nó nhìn chằm chằm vào hai mẹ con nhà kia, mặc dù trên mặt không tỏ vẻ gì, nhưng mà nhìn hai mắt đen nhánh lóe sáng, Lâm Lệ có thể nhìn ra được sự hâm mộ của nó.

Lâm Lệ không nói gì, lại không khỏi đau lòng cho đứa bé này, không nói đến không có mẹ bên cạnh, chỉ nhìn thái độ của Chu Hàn với nó, cô cũng có thể hiểu đứa bé này thật ra chưa từng nhận được ấm áp và vui vẻ từ gia đình, chứ đừng nói đến sự quan tâm và yêu thương mà cha mẹ mang lại.

Đột nhiên có chút khó chịu, nhớ tới đứa con vô duyên mất đi của mình, Lâm Lệ cảm thấy ngực mình đau dữ dội, vô thức đưa tay bấm ngực mình.

Không biết Lâm Lệ đau đớn như thế bao lâu, cho đến khi thằng bé đứng bên kéo tay cô, Lâm Lệ mới dứt khỏi dòng suy nghĩ của mình, đau đớn nơi trái tim cũng từ từ biến mất, mà đôi mẹ con vốn đứng trước mặt hai người đã ăn cơm rồi, người mẹ thương con kia cũng quả nhiên nghe theo yêu cầu con gái mua cho cô bé bánh mỳ kẹp tôm, ngoài ra còn quan tâm mua cho nó cốc sữa tươi.

Điều chỉnh lại cảm xúc của mình, Lâm Lệ nắm tay thằng bé bước lên, vừa định mở miệng hỏi nó muốn ăn gì, thấy nó nhìn chằm chằm vào thực đơn đặt trên bàn kia, nhìn thẳng vào, không rời mắt, tầm mắt nhắm thẳng tới thực đơn bánh mỳ kẹp tôm, trên đó là hình món ăn vô cùng cuốn hút, nhìn tôm tươi khiến người ta chỉ muốn tiến lên cắn một miếng.

Lâm Lệ hiểu ý, khẽ cười nhìn nó, hỏi: "cháu cũng muốn ăn bánh mỳ kẹp tôm sao?"

Thằng bé quay đầu, nhìn chằm chằm cô, như là đang hỏi có thể không?

Lâm Lệ cười, quay đầu nhìn nhân viên phục vụ kia nói: "cho hai bánh mỳ kẹp thịt, với một suất khoai tây chiên." Vừa nói, vừa quay đầu nhìn thằng bé hỏi: "có muốn ăn cánh gà nướng không, cháu còn muốn ăn gì nữa không?"

https://thuviensach.vn

Lần này thằng bé phản ứng rất nhanh, mặc dù vẫn không nói gì, nhưng mà đã vội vàng gật đầu, sau đó duỗi tay ra chỉ vào món gà rán và cocacola trong thực đơn.

"Được." Lâm Lệ cười sờ sờ đầu thằng bé, sau đó quay đầu nhìn nhân viên phục vụ, nói: "vậy một đôi cánh gà nướng, cộng thêm một gà rán, đồ uống thì một sữa tươi và một cốc coca."

"Được." Người nhân viên kia mỉm cười gật đầu, sau đó quay lại lần lượt lấy những món kia tới đây.

Bưng món ăn đến chỗ ngồi, anh bạn nhỏ Chu Gia Bân vẫn luôn nghiêm chỉnh lúc này tỏ ra rất hưng phấn, tất nhiên không viết ra trên mặt, mà là từ ánh mắt lóe sáng của nó, Lâm Lệ tin rằng lúc này nhất định nó vô cùng vui vẻ.

Sự thật chứng minh Lâm Lệ suy đoán không sai, thằng bé thật sự rất hưng phấn, khi cầm hamburger ăn, thế mà mấy lần còn cười cười với Lâm Lệ.

Đây là lần đầu tiên Lâm Lệ thấy đứa bé này vui vẻ như vậy, thương xót nó mọi bề, cho nên tình mẫu tử trào lên, khi nó ăn xong một cái hamburger to rồi nhìn chằm chằm vào cái hamburger cô còn chưa đụng đến, cô mỉm cười đẩy cái hamburger ra cho nó nói: "còn ăn được nữa thì cho cháu đấy."

Nghe vậy, thằng bé kia liền đưa tay cầm lấy cái hamberger trước mặt ăn tiếp.

Lâm Lệ chỉ nhìn nó ăn, cũng không động gì cả, từ đầu đến cuối luôn nở nụ cười, thật ra thì nói cũng lạ, trước kia dạ dày của cô luôn bị An Nhiên gọi là dạ dày vô địch, cho dù cả bàn thức ăn, cô đều có thể cho tất cả vào bụng, nhưng mà kể từ sau chuyện đó, dường như cô ăn gì cũng không ngon miệng, như là không còn thèm ăn bất cứ thứ gì, thậm chí có phần chán ghét, không thật đói thì sẽ không ăn gì cả, cô không khỏi nghi ngờ có phải mình mắc chứng kén ăn không.

Đến khi ra khỏi KFC đã gần sáu giờ, Lâm Lệ vẫn dắt tay nó qua đường quốc lộ, có lẽ và vừ mới ăn KFC, lần này anh bạn nhỏ Chu Gia Bân không hề cự nự không cho cô nắm tay nữa, tỏ ra ngoan ngoãn cho cô dắt đi qua đường.

https://thuviensach.vn

Lâm Lệ nhìn nó, nở nụ cười nhàn nhạt, nghĩ thầm, hôm nay đã có thể kéo gần quan hệ của cô và thằng bé này, bữa KFC này coi như là không uổng phí.

Nó vẫn mở cửa sau ngồi vào, Lâm Lệ không ép buộc, bây giờ nó tạm thời chưa hoàn toàn tiếp nhận cô, cũng biết có một số việc cần thời gian từ từ điều chỉnh, một lần nữa khởi động xe lên đường.

Xe chậm rãi tiến vào khu biệt thự, sau đó dừng lại trước dinh thự ba tầng độc lập, tắt máy, không quay đầu lại, chỉ mở miệng nói: "tiểu Bân, chúng ta đã đến nha."

Vừa nói vừa cầm lấy túi xách bên ghế phụ, cầm lấy cái áo khoác mà mình cởi ra vì nóng bức, đợi làm xong tất cả vẫn không nghe thấy tiếng mở cửa từ phía sau, hơi nghi hoặc quay đầu lại, mới nhìn thấy thằng bé ôm bụng nằm trên ghế ngồi phía sau, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, vẻ mặt rất đau đớn.

Lâm Lệ bị nói thế này dọa sợ, vội hỏi: "tiểu Bân, cháu làm sao vậy? Người không thoải mái sao?"

Tiểu Bân chỉ ôm bụng, hiển nhiên là bụng đau đớn khiến nó không thể trả lời, cái trán vì đau đớn mà bắt đầu đổ mồ hôi.

Bỏ lại đồ trong tay xuống, liền mở cửa xuống xe, mở cửa sau ra, cúi người hỏi thằng bé: "tiểu Bân, khó chịu chỗ nào, nói cho dì biết, là đau bụng sao?"

Thằng bé chỉ gật đầu một cách khó khăn, bụng co rút đau đớn khiến nó không khỏi lại ôm chặt bụng.

Lâm Lệ hoảng hốt, luống cuống không biết nên làm gì bây giờ, thậm chí thừ người ra một lúc lâu mới quay lại xe, sau đó liền chở thằng bé đi bệnh viện.

Đến khi Lâm Lệ đưa đứa bé đến bệnh viện, bác sĩ khám cho nó rồi Lâm Lệ mới biết được thằng bé đau bụng là vì dị ứng, cũng vì thế mới biết thì ra là đứa trẻ này có chứng dị ứng hải sản nghiêm trọng, dù chỉ ăn một chút thôi cũng sẽ thấy tác dụng ngay, nếu như nghiêm trọng mà không kịp thời đưa đến bệnh viện điều trị, hậu quả thật không thể tưởng tượng.

https://thuviensach.vn

Đợi sau khi bác sĩ khám xong, xác định không có vấn đề gì lớn, nhưng mà sợ là đứa bé tuổi còn nhỏ, bác sĩ sắp xếp ở lại bệnh viện quan sát một đêm.

Nhìn đứa trẻ nằm trên giường bệnh, Lâm Lệ đau lòng cùng tự trách, nếu không phải cô nói đưa nó đi ăn KFC, có lẽ giờ nó đã không thế này.

Người trên giường hiển nhiên ngủ không yên, hai mắt nhắm chặt, như là mơ thấy cái gì, mí mắt động đậy, kinh hoảng quơ tay giữa không trung, miệng lẩm bẩm gọi: "cha … cha, đừng,đừng không quan tâm con .. ."

Lâm Lệ đau lòng, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt nó, nhẹ nhàng nói bên tai nó: "không sao rồi, không sao rồi, dì ở đây, dì ở đây."

Cũng không biết nó có nghe thấy không nhưng mà đúng là đã yên tĩnh hơn nhiều.

Lại ngồi lại trong phòng bệnh một lúc lâu, xác định tâm tình của nó đã ổn định lại rồi mới nhẹ nhàng mở cửa đi ra ngoài.

Lấy điện thoại di động ra gọi cho Chu Hàn, bây giờ con xảy ra chuyện, mặc dù đã không có gì đáng ngại, nhưng mà anh ta là cha ruột đứa con, cô cảm thấy cần báo lại cho anh chuyện này.

Điện thoại vang lên mấy tiếng mới được Chu Hàn nhận, dường như bên kia đang có khách, cô nghe thấy hơi ầm ĩ.

"Có chuyện gì sao?" Giọng nói lãnh đạm của Chu Hàn vang lên ở đầu dây bên kia, nghe không hề mang theo nhiệt độ gì.

Lúc này Lâm Lệ mới phục hồi lại tinh thần, vội nói: "tiểu Bân bị dị ứng hải sản phải vào bệnh viện."

Người bên kia điện thoại im lặng một lát, hỏi: "bây giờ thế nào rồi?"

"Đã không còn gì đáng lo, nhưng mà bác sĩ nói phải ở lại bệnh viện theo dõi một đêm." Lâm Lệ thuật lại.

"Nha." Chu Hàn ở bên kia điện thoại lãnh đạm trả lời, chỉ nói: "tôi còn có việc, không có việc gì thì tôi cúp đã." Nói xong căn bản là không đợi Lâm Lệ kịp phản ứng, liền cúp máy.

https://thuviensach.vn

Lâm Lệ cầm nhìn điện thoại thật lâu, quả thực không thể tin được, anh ta cứ cúp điện thoại như vậy, thật giống như là đứa bé nằm viện này không phải là con anh ta vậy!

Chương 04: Anh Không Có Tư Cách

Chu Hàn chậm rãi đẩy cửa phòng bệnh ra, nhỏ giọng đi vào, chỉ thấy Lâm Lệ ngồi ở bên giường, cả người gục ở trên mép giường ngủ thiếp đi, tay còn nắm tay của tiểu tử kia ở trên giường.

Lần nữa ngẩng đầu nhìn lại, đứa nhỏ nằm trên giường đang nhắm mắt lại ngủ, nhưng mà tựa hồ ngủ cũng không yên ổn, cả khuôn mặt biểu hiện ra vẻ rất khó chịu, lông mày nhỏ khẽ nhíu lại, mí mắt run lên một cái, dường như mơ thấy chuyện gì đó rất đáng sợ. Trên tủ đầu giường cạnh giường bệnh còn bày bát cháo trắng đã lạnh, dùng túi nhựa cột lại.

Cởi xuống áo khoác trên người đắp lên người đang ngủ gục bên cạnh giường, chuyển mắt dời đi, thấy túi nước muối truyền dịch sắp xong, đưa tay trực tiếp nhấn chuông nơi đầu giường, rất nhanh, có một y tá đeo khẩu trang đi tới, trong chốc lát mang theo một túi nước muối khác mở cửa đi vào, rất chuyên nghiệp thay đi túi đã truyền hết, cũng không có đánh thức hai người một lớn một nhỏ, một trên giường, một nằm cạnh giường.

Chu Hàn đi theo vị y tá kia ra ngoài, hỏi thăm tình huống đứa nhỏ, xác nhận đứa nhỏ không có gì đáng ngại, lúc này mới xoay người trở về phòng bệnh.

Đợi lúc Chu Hàn lần nữa từ bên ngoài đẩy cửa đi vào, thì Lâm Lệ vốn đang gục ở trên mép giường ngủ trong phòng bệnh đã tỉnh lại, nghiêng người nhìn về phía cửa, vừa lúc đụng phải tầm mắt của Chu Hàn đang đi vào.

Lâm Lệ nhìn anh một lúc lâu, không nói chuyện, chỉ giơ tay lên liếc nhìn đồng hồ đeo tay, ánh mắt đã tỏ ra tỉnh táo hẳn lên, lần nữa ngẩng đầu chỉ là nhìn chằm chằm anh, trong ánh mắt tựa hồ đối với anh có khiển trách cùng bất mãn.

Không nghĩ tới mình vừa rồi không cẩn thận đã ngủ thiếp đi, giật mình tỉnh lại vội vàng nhìn giá treo nước truyền dịch, lúc này mới nhìn thấy bình truyền dịch đã đổi, mà lúc mình đang buồn bực thì mới phát hiện trên người đang khoác một chiếc áo vest, còn chưa

https://thuviensach.vn

kịp suy đoán, đã nghe thấy cửa truyền đến tiếng cửa mở, quay đầu vừa lúc chống lại nhìn thấy Chu Hàn mở cửa tiến vào.

Chu Hàn cũng khựng lại một chút, rồi nhẹ nhàng đóng cửa đi vào, đi tới bên người cô, nhìn bộ dáng hơi có chút mệt mỏi của cô, làm như không nhìn thấy trong mắt của cô mang theo khiển trách cùng bất mãn, chỉ nhỏ giọng mở miệng, nói: "Mệt thì về nhà nghỉ trước đi." Bất quá trong lúc này bọn họ chỉ là quan hệ hợp tác, nói trắng ra, cô không có cần thiết lưu lại thay anh tới chăm sóc con của anh.

Lâm Lệ vẫn như cũ theo dõi nhìn anh, cũng không có đồng ý hay mở miệng cự tuyệt.

Chu Hàn không hề nhìn nữa, xoay người không có nhìn cô cùng đứa nhỏ một cái, trực tiếp ngồi vào một bên trên ghế sa lon, đem máy tính mang tới mở ra, rồi thả vào trên đùi của mình, sau đó bắt đầu xử lý công việc hôm nay chưa có làm xong.

Mở miệng làm cho cô rời đi là nghĩa vụ của anh, cô đi hay không đó là quyền lợi của cô, anh cũng không ngại cô lưu lại, bởi vì buổi tối hôm nay anh còn có một kế hoạch trọng yếu phải làm.

Giờ phút này trong lòng Lâm Lệ không khỏi có chút tức giận, thay đứa nhỏ đang nằm trên giường đau lòng, lại càng cảm thấy không đáng giá, lại càng cảm thấy tức giận vì Chu Hàn không chịu trách nhiệm mà còn lãnh mạc như vậy.

Chỉ nghe thấy tiểu Bân trên giường bệnh nhanh chóng lẩm bẩm trong mộng: "Ba ba..." Giống như là hoảng sợ, bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay của Lâm Lệ lực đạo chặt hơn một chút.

Lâm Lệ nâng mắt, chỉ thấy nam nhân kia ngồi ở đối diện trên ghế sa lon cũng đang ngẩng đầu nhìn đứa nhỏ, nhưng cũng không có đứng dậy, ngay cả ánh mắt kia cũng chỉ là chớp mắt một cái, sau đó rất nhanh liền bị thu trở về, cúi đầu một lần nữa bắt đầu tiếp tục gõ bàn phím làm công việc trên tay anh.

Trong lòng vốn đã bất mãn hiện tại càng trở nên sâu thêm chút ít, nhẹ nhàng đem tay của nhóc con kia thả lại trong chăn, sau đó Lâm Lệ đứng dậy, đi tới trước mặt Chu Hàn, trực tiếp đưa tay đưa đặt lên máy tính xách tay. Nhìn anh, trong đôi mắt tựa hồ có một đoàn lửa đỏ đang thiêu đốt.

https://thuviensach.vn

Chu Hàn ngẩng đầu, chân mày có chút không vui cau lại, trầm thấp mở miệng: "Cô đang làm gì vậy?" Giọng nói nghe được anh đối với hành vi của cô rất là bất mãn.

Nhìn anh, bởi vì sợ ầm ĩ đến đứa nhỏ, Lâm Lệ cũng giảm thấp thanh âm xuống, nói: "Chúng ta đi ra ngoài nói chuyện một chút."

Chu Hàn chỉ nhìn cô một cái, một lần nữa đem laptop mở ra, cúi đầu trở về trạng thái nhập đầu vào công việc, chỉ nói: "Có chuyện gì cô cứ nói đi."

Lâm Lệ nhíu lại chân mày thật chặt, sau đó giơ tay lên một lần nữa đóng máy laptop lại: "Chúng ta đi ra ngoài nói chuyện một chút." Giọng nói trầm thấp so sánh với mới vừa rồi càng thêm bén nhọn.

Chu Hàn nhíu chặt chân mày thêm một chút, biết mình hôm nay không cùng cô đi ra ngoài nói chuyện thì người phụ nữ này sẽ không bỏ qua, nghiêm túc nghiêm mặt đem laptop trên đùi trực tiếp thả vào trên ghế sa lon, sau đó giơ tay lên nhìn đồng hồ trên tay một chút, lạnh giọng nói: "Tôi chỉ có năm phút." Vừa nói, trực tiếp đi ra khỏi phòng bệnh.

Lâm Lệ theo anh đi ra ngoài, nhỏ giọng đem cửa đóng lại, sợ ầm ĩ đến người khác, nhìn mắt anh nói: "Đi theo tôi." Xoay người liền về phía bên kia của thang máy.

Thang máy bên cạnh vừa lúc chính là cửa sổ, tối nay bóng đêm không tệ, trong đêm tối sao lốm đốm đầy trời, nhưng mà Lâm Lệ cùng Chu Hàn cũng không có tâm tình thưởng thức bóng đêm này.

Đi theo cô ra bên cửa sổ, Chu Hàn vừa giơ tay lên nhìn đồng hồ một chút, biểu tình lãnh mạc không mang theo bất kỳ nhiệt độ nói: "Còn có 4 phút đồng hồ." Anh cũng không biết cô gái này kiên trì muốn anh đi ra ngoài là định nói gì, bất quá anh thật không có dư thừa thời gian cho cô.

Anh phải trong buổi tối hôm nay làm xong phần kế hoạch kia, ngày mai phải gửi sang cho Meissen trùm địa ốc bên Mĩ Quốc, bởi vì xế chiều ngày mai Meissen đã lên máy bay quay về nước Mỹ, lần này ở Trung Quốc hành trình của anh ta vô cùng chặt, chỉ ở Giang Thành lưu lại hai ngày, vụ làm ăn này, hôm nay anh cũng đã mất rất nhiều khí lực mới tranh thủ được, nhưng người muốn cùng Meissen

https://thuviensach.vn

hợp tác hiển nhiên không phải chỉ có một mình anh, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm, mà lúc bữa tiệc buổi tối kết thúc, thư kí riêng của Meissen tiên sinh nhỏ giọng nói với một mình anh, Meissen tiên sinh hy vọng có thể vào buổi chiều ngày mai trước lúc lên phi cơ có thể thấy được bản kế hoạch của anh.

Anh biết ở trước ngày mai mới ra bản kế hoạch có bao nhiêu khó khăn, nhưng mà cơ hội này nếu như anh không nắm chắc, sau này bỏ lỡ thì rất khó có được cơ hội khác.

Nhưng mà, cảm xúc của Lâm Lệ có chút kích động, nhìn anh chỉ trích hỏi: "Anh coi người đang nằm trong phòng bệnh kia là người nào, tại sao anh có thể lãnh đạm vô tình như vậy, ngay cả con trai của mình ngã bệnh phải vào bệnh viện, thăm hỏi một câu, quan tâm một câu cũng không có, anh không nhìn xem hiện tại mấy giờ rồi, lúc đứa nhỏ nằm ở trên giường bệnh gọi ba ba thì anh ở đâu, hiện tại tới rồi, anh có thể ra vẻ quan tâm tới nó một chút cũng không được sao? Thậm chí anh đi tới giường bệnh đưa tay sờ sờ nó anh cũng không làm, như vậy không phải quá đáng lắm sao?" Nói một hồi, cả người Lâm Lệ cũng bởi vì tâm tình kích động nên bộ ngực phập phồng.

Đối mặt với chỉ trích của cô, mặt Chu Hàn trở nên âm trầm hơn một chút, nhìn cô hồi lâu, chỉ lạnh lùng nói: "Tôi nhớ được trên hợp đồng có một phần viết được rất rõ ràng, không được can thiệp tới chuyện riêng của đối phương."

"Đừng nói hợp đồng với tôi, tôi hiện tại không có lấy thân phận người hợp tác nói chuyện với anh" Lâm Lệ quát lên với anh, cô chỉ là nhìn không được, nhìn không được anh tại sao có thể lạnh khốc vô tình như thế với con trai của mình, đó cũng là cốt nhục của anh nha. Anh tại sao có thể quyết tâm ác độc như vậy, thân là cha mẹ chẳng lẽ không thể cho đứa nhỏ tình thương sao? Anh chẳng lẽ không biết anh có bao nhiêu hạnh phúc, có một số người muốn chìu chuộng, muốn thương yêu con của mình cũng không có cơ hội.

Chu Hàn không muốn cùng cô tranh luận, hai bàn tay bên hông nắm thật chặt, thật sâu thở một hơi, chỉ nói: "Nhận thức tốt thân phận của mình, cô không có tư cách quản tôi." Nói xong, nghiêm mặt xoay người liền muốn đi về phía phòng bệnh.

https://thuviensach.vn

"Anh đứng lại." Lâm Lệ đưa tay lôi kéo anh, phẫn hận nhìn anh nói: "Anh căn bản cũng không có tư cách làm một người cha, cho dù anh đối với vợ trước có bao nhiêu bất mãn, có bao nhiêu oán hận, nhưng mà đứa nhỏ là vô tội, nó đã phạm sai lầm gì, tại sao lại muốn đối đãi với nó như vậy. Nó mới bao nhiêu tuổi, giống như nó những đứa trẻ khác bằng tuổi này có bao nhiêu vui vẻ, tại sao các người làm người lớn phạm sai lầm lại để cho một đứa nhỏ phải gánh chịu"

Nắm tay thật chặt, ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt kia giống như có thể đem cô ăn, hung hăng nói: "Cô thì biết cái gì, cô biết cái gì chứ, chuyện như thế nào cô căn bản cái gì cũng đều không biết, có quyền lợi gì mà ở trước mặt tôi vung tay múa chân chứ." Đưa tay chỉ về phía phòng bệnh, cơ hồ nghiến răng nghiến lợi nói: "Nó căn bản là không nên tới cái thế giới này."

"Bốp ——!"

Một tiếng thanh thúy vang lên lúc Chu Hàn vừa dứt lời, thời gian phảng phất như dừng lại tại đây, an tĩnh không một tiếng động.

Chu Hàn mặt nghiên đến một bên, trên má năm dấu tay đỏ lòm hiện ra ngay sau đó. Một lúc lâu mới chậm rãi lấy lại tinh thần, chợt quay đầu nhìn về phía cô, vừa định tức giận mở miệng, lại chỉ thấy người trước mắt lệ đã sớm rơi đầy mặt, hàm răng cắn môi thật chặt, dùng sức tới mức giống như thật muốn cắn ra máu, cả người run run, tay cũng bởi vì mới vừa rồi tát một cái tát kia mà có chút run lên.

"Cô. . . ." Tất cả lời nói vừa tới miệng đều rút lại không thể nói ra khỏi cổ họng, Chu Hàn có chút kinh ngạc nhìn cô, tâm tình của cô vì sao lại kích động như vậy.

"Nó rốt cuộc làm sai cái gì, anh lại muốn đối với nó như vậy, cho dù anh cùng mẹ của nó chia tay nhau, nhưng mà nó là vô tội, anh tại sao có thể đem nỗi oán hận đối với mẹ của nó phát tiết trên người đứa nhỏ chứ." Lâm Lệ hoàn toàn khống chế không được nước mắt, vừa khóc vừa nói: "Anh có tư cách gì nói nó không nên tới cái thế giới này, là nó muốn tới sao? Là các người mạnh mẽ dẫn nó tới. Các người cho nó sinh mạng, để cho nó đi tới cái thế giới này, sẽ phải có trách nhiệm đối với cuộc đời của nó, hiện tại mới nói hối hận, có phải đã quá muộn hay không?"

https://thuviensach.vn

Lâm Lệ khóc, cả người ngồi phịch xuống trên mặt đất, vòng tay xiết chặt quanh mình: "Anh biết cảm giác mất đi đứa nhỏ như thế nào sao? Anh biết cảm giác phải trơ mắt nhìn nó biến mất, mà anh cái gì cũng không thể làm. Cái cảm giác đó vô lực như thế nào? Anh có biết từng đêm từng đêm, trong mộng luôn luôn có người sẽ hỏi anh tại sao không đem nó tới thế giới này xem một chút, anh có biết loại cảm giác tự trách hổ thẹn này có thể đem người khác ăn mòn như thế nào không?" Vừa nói, Lâm Lệ một bên lắc đầu: "Anh cái gì cũng không biết, cái gì cũng không biết..." Nói lời cuối cùng, cô đã không rõ ràng lắm mình rốt cuộc đang nói anh hay nói chính mình nữa.

Chu Hàn nhìn cô chằm chằm, tức giận trên mặt tất cả đều đã tiêu tán, thay vào đó là kinh ngạc cùng khiếp sợ, nhìn cô như vậy, anh hoàn toàn không biết mình nên như thế nào, cuối cùng chỉ có thể tiến lên một bước, nửa ngồi đem cô ôm vào trong ngực.

https://thuviensach.vn

Chương 05: Tiêm trong bệnh viện

Chu Hàn không biết mình có thể làm cái gì, chỉ có thể ôm cô vào lòng như thế, cho đến vừa rồi, anh mới nhớ lại lời An Nhiên nói trước đây rằng hồi trước tại ngày tổ chức đám cưới chồng cô bỏ lại cô ở lễ đường chạy ra ngoài, hơn nữa cũng vào ngày hôm đó, cô bị chồng đẩy một cái mà ngã xuống mặt đất, mất đi đứa con.

Anh không có kinh nghiệm an ủi người khác thế nào, nhìn cô thế này cũng hoàn toàn không biết nên nói cái gì, lúc này cũng chẳng buồn so đo cái tát vừa rồi của cô, chỉ có thể ngồi xuống giơ tay lên, vụng về vỗ vỗ lưng cô, từng cái từng cái một.

Thang máy đinh một tiếng, bác sĩ trực đam đi từ bên trong ra, thấy hai người bên ngoài, không khỏi sửng sốt, tiếng lên định hỏi cái gì, thấy dấu vết cái tát trên mặt Chu Hàn thì lại sửng sốt, cuối cùng nhìn bọn họ với vẻ mặt quái dị, nhìn bọn họ một cái rồi rời đi.

Cũng không biết ôm cô như vậy bao lâu, cho đến khi tiếng trong trong ngực từ từ lắng xuống, lại cúi đầu, thấy cô thế mà lại ngủ thiếp đi trong lòng anh, trên khóe mắt còn vương nước mắt.

Ôm ngang thắt lưng cô, quay trở lại phòng bệnh, đứa trẻ trong phòng bệnh hình như còn chưa tỉnh lại, đang nằm ngủ ngon lành trên giường, nhẹ nhàng đặt Lâm Lệ lên ghế sô pha, lấy máy tính của mình ra bỏ lên trên cái bàn con, lấy áo khoác của mình khoác lên cho cô.

Đợi làm xong tất cả, một lần nữa mở cửa ra tìm y tá lấy một cái chăn,đắp lên cho Lâm Lệ.

Giúp cô đắp chăn xong xuôi, Chu Hàn vừa định xoay người rời đi, lại nghe thấy cô vô lực nói mê, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại, miệng không ngừng nói: “đừng … đừng đi … là mẹ không tốt … ” Kèm theo tiếng cô, nước mắt một lần nữa rơi xuống.

Chu Hàn nhìn chằm chằm cô, một lúc lâu không hề nhúc nhích, mãi lâu, mới chậm rãi ngồi xuống, đưa tay lau đi nước mắt

https://thuviensach.vn

trên khóe mắt cô.

Khi đứng dậy quay đầu nhìn đứa bé trên giường bệnh, không khỏi cười khổ, cô nói trẻ con vô tội, nhưng mà thực sự anh không thể không để ý đến nó.

Nhìn đồng hồ trên tay, đã không giờ rồi, nếu không còn không bắt đầu làm kế hoạch, sợ là thật sự không còn thời gian nữa. Xoay người đi vào phòng vệ sinh rửa mặt, để mình có thể tỉnh táo hơn một chút, khi ngẩng đầu nhìn mình trong gương, mới phát hiện dấu vết cái tát đỏ lòm trên má trái mình, vừa rồi không chú ý, giờ đưa tay lên sờ, thật có hơi đau đau, rút cái khăn tay ra lau đi nước đọng trên mặt mình, không khỏi lắc đầu, nhỏ giọng nói: "nhìn cô gầy gò, cũng chẳng ăn bao nhiêu thế mà lấy đâu ra lắm hơi sức thế."

Khi tỉnh lại, đêm tối đã qua đi, tia nắng ban mai xuyên qua rèm cửa sổ mỏng manh chiếu vào, Lâm Lệ ngủ trên ghế sô pha gần cửa sổ, ánh sáng kia khiến cô chói mắt, chỉ có thể giơ tay lên che trên trán một lúc lâu mới thích ứng được với độ sáng trong phòng.

Đưa tay lên ấn ấn huyệt thái dương, cảm thấy thái dương lúc này đau buốt như đang bị kim châm vậy, mà đôi mắt còn khó chịu hơn so với đau đầu, chỉ cảm thấy đôi mắt lúc này khô khốc đau xót, sưng vù lên.

Trí nhớ ùa tới như thủy triều, cô nhớ lại tối qua cô đưa tiểu Bân đi ăn KFC, khi về đến nhà thì phát hiện thằng bé ôm bụng đau đớn, đưa đến bệnh viện thì mới biết thì ra thằng bé bị dị ứng hải sản nghiêm trọng, không được đụng vào miếng nào. Nhưng mà may là lần này bị không nặng lắm, chỉ truyền nước uống thuốc là được rồi, sau cô gọi điện thoại cho Chu Hàn, dù sao con cũng là con của anh ta, không ngờ là Chu Hàn chỉ nói qua loa mấy câu liền cúp điện thoại, thái độ quá mức lạnh nhạt, sau đó đến khoảng 11 giờ đêm thì Chu Hàn về, cô nhớ mình đã tức giận anh ta có thái độ quá hờ hững, không hề có trách nhiệm mà một người cha nên có, trong lúc tức giận quá cô nhớ mình động tay động chân cho anh ta một cái tát, sau đó xúc động nghĩ đến đứa con mình, cô nhớ bản thân mình chẳng quan tâm gì cứ khóc lên, cuối cùng chẳng nhớ gì nữa rồi.

https://thuviensach.vn

Chống người ngồi dậy, nhìn quanh một vòng, phòng bệnh vẫn là phòng bệnh hôm qua, chẳng qua là hiện tại trong phòng chỉ có một mình cô, ngay cả tiểu Bân cũng không có trên giường bệnh.

Lật chăn ra, khi còn đang nghi hoặc tiểu Bân đi đâu thì cửa phòng được đẩy vào, thấy Chu Hàn nắm tay đứa bé đi vào, nhìn thấy cô, cũng chỉ nhìn thoáng qua một cái, không nói gì.

Mà thằng bé được anh dắt nhìn sắc mặt không tệ, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi hồng hồng, đã sớm không còn bộ dạng nhợt nhạt tối qua, hơn nữa được cha mình nắm tay, tâm tình dường như không tệ, khuôn mặt vốn đơn điệu không có vẻ gì đã lộ ra ý cười, tuy không rõ nhưng người khác có thể nhìn ra.

Vẫn lo lắng sức khỏe của thằng bé, Lâm Lệ tiến lên, nửa ngồi xuống trước mặt thằng bé, hỏi: "tiểu Bân, bụng còn không thoải mái không?"

Thằng bé kia nhìn cô, lắc đầu.

"Đừng lắc đầu, nói chuyện hẳn hoi." Chu Hàn khẽ nhíu mày, buông tay thằng bé ra, nghiêm túc nói: "người khác hỏi con nói, phải đáp hẳn hoi, đây là lễ phép, biết không!"

Thằng bé vẫn sợ anh, run rẩy gật đầu.

Chu Hàn không vui, giọng nói còn nặng hơn vừa rồi, nhìn nó nói: "ta bảo con trả lời, chứ không phải gật đầu, con câm hả!"

"Biết, biết rồi." Thằng bé nhỏ giọng đáp.

Lâm Lệ bên cạnh không nhìn được nữa, kéo nó vào lòng mình, mắt to bất mãn nhìn anh chằm chằm, nói: "sao anh phải hung dữ thế làm gì, nào có ai dạy con như anh!" Nói xong, quay đầu an ủi thằng bé: "tiểu Bân, đừng sợ, nói cho cô biết, có còn đau bụng không, còn chỗ nào không thoải mái không?"

Thằng bé liếc nhìn Chu Hàn một cái, thấy anh nhìn chằm chằm, lại vội vàng quay đi, nhìn Lâm Lệ nói: "không, không đau, cũng không khó chịu." Thanh âm nho nhỏ, nghe đặc biệt chọc người thương tiếc.

"Vừa rồi dẫn nó đi gặp bác sĩ rồi, cũng đã kiểm tra rồi, đã không có vấn đề gì, đợi lát nữa truyền chai nước là có thể xuất viện."

https://thuviensach.vn

Chu Hàn đứng cạnh bổ sung.

Lâm Lệ gật đầu, vừa cười hỏi thằng bé: "tiểu Bân có đói bụng không, cô mua cháo cho cháu nhé?"

Thằng bé lắc đầu theo thói quen, đột nhiên nhớ ra là phải nói, sau đó vội nói: "không đói, cha vừa bón cháo cho cháu rồi." Nói xong, lại quay đầu cẩn thận nhìn Chu Hàn.

Nghe vậy, Lâm Lệ cũng giật mình, quay đầu nhìn về phía Chu Hàn, hơi bất ngờ thế mà anh ta lại bón cơm cho thằng bé.

Chu Hàn chỉ nhìn cô một cái, trên mặt hiện lên một tia mất tự nhiên, sau đó liền quay đầu đi sang một bên, khép lại máy tính của mình thả vào trong túi, sau đó quay đầu nói với Lâm Lệ: "hôm nay cô không cần đi làm, lát nữa ở nhà chăm sóc nó đi."

Lâm Lệ nhìn chằm chằm anh, chú ý tới má trái anh ta, trên mặt còn có chút sưng đỏ, biết đó là dấu vết mình tát tối qua, hơi ngượng ngùng ấp úng mở miệng: "anh, mặt anh . . . . ."

Chu Hàn vô thức sờ sờ mặt mình, nhìn cô một cái, không khách khí nói: "nhìn cô gầy gò gió thổi là ngã, không ngờ là không yếu tý nào." Đến bây giờ rồi mà còn đau âm ỉ.

"Đó còn không phải là do anh đáng bị đánh . . ." Lâm Lệ nhỏ giọng nói thầm, cũng không cảm thấy hối hận vì cái tát tối qua.

Cũng không biết Chu Hàn có nghe thấy không, chỉ lẩm bẩm gì đó, vì nhỏ quá, Lâm Lệ không nghe rõ ràng.

"Cái gì?"

Chu Hàn chỉ nhìn cô một cái, xách cặp công văn, nói: "không có gì." Sau đó đi thẳng ra cửa.

Đợi anh đi rồi, Lâm Lệ nhỏ giọng lầm bầm mấy câu, sau đó để tiểu Bân nằm lên giường, chờ cô y tá đến tiêm cho nó, mà mình thì vào phòng vệ sinh rửa mặt, vào đến phòng vệ sinh rồi mới biết thì ra hai mắt mình vì tối hôm qua khóc nhiều mà giờ sưng húp lên, đôi mắt vốn là hai mí lúc này đã sưng phù thành một mí. Khó chịu dùng khăn nóng chườm một lúc lâu mới đi ra khỏi phòng vệ sinh.

Lúc đi ra cô y tá đang tiêm cho thằng bé, cũng không biết là mạch máu thằng bé quá nhỏ, hay là cô y tá này mới ra trường, tiêm

https://thuviensach.vn

mấy nhát cũng chưa tiêm đúng.

Cô y tá kia quýnh lên nhưng mà càng vội vàng đâm sai, mà đâm hết nhát này đến nhát khác, thằng bé không hề khóc, chỉ cắn chặt răng không rên một tiếng.

"Đừng đâm nữa." Lâm Lệ thấy thế, bước lên phía trước kéo cô y tá trẻ còn đang muốn đâm tiếp, kéo tay thằng bé, nhìn thấy mu bàn tay nó bị đâm đến rỉ ra máu, đau lòng ôm nó vào trong lòng, quay đầu lại nhìn cô y tá kia, trong mắt trên mặt phủ đầu lửa giận, phẫn nộ quở mắng: "cô đây là đang tiêm sao! đi tìm y tá trưởng của các cô đến đây!" Thanh âm rất lớn, đến mức người đi ngang qua bên ngoài cũng có thể nghe được.

Cô y tá sốt ruột đến muốn khóc, nhìn cô giải thích: "tôi, tôi, nó, mạch máu của nó quá mảnh, tôi không tìm được!"

"Mạch máu quá mảnh nên cô cứ thế mà đâm hả, đây là cái gì, đây là tay người, đây là thịt a, cô nghĩ là vải rách hả!" Lâm Lệ càng nói càng cảm thấy tức giận, hơn nữa là đau lòng cho thằng bé, cứ đâm xuống hết lần này đến lần khác, làm sao mà không đau cho được!

Cô y tá vội vã lắc đầu giải thích: "không phải, không phải, tôi ——"

"Chuyện gì xảy ra? Xảy ra chuyện gì?" Cô y tá trưởng đi từ ngoài vào, phía sau còn có một đám y tá.

Lâm Lệ nhìn cô ta, nói: "các cô đây là mời nhân viên vừa mới tốt nghiệp hả, sao có việc tiêm một mũi mà cũng biến người ta thành thế này!" Nói xong kéo tay tiểu Bân cho cô ta nhìn.

Cô y tá kia thấy y tá trưởng đến đây, uất ức rơi nước mắt: "y tá trưởng, tôi . . ."

Cô y tá trưởng kia trừng cô ta một cái, quay sang nhìn Lâm Lệ nói: "xin lỗi, cô bé này vừa mới tới, từ tốt nghiệp từ trường y, chưa đủ kinh nghiệp nên mới có thể như vậy."

"Chưa đủ kinh nghiệm mà lại cho cô ta đến chăm sóc bệnh nhân, đây là bệnh viện, nếu ai cũng là người mới như vậy, đều nói

https://thuviensach.vn

chưa đủ kinh nghiệm, thì còn ai dám đến khám bệnh!" Lâm Lệ trách cứ.

"Là lỗi của chúng tôi, là là lỗi của chúng tôi, để tôi tiêm cho đứa trẻ này." Nói xong, xoay người yêu cầu người khác lấy tiêm đến.

Không chờ bọn họ lấy đồ về, Lâm Lệ liền ngắt lời họ: "không cần, chúng ta đừng tiếp tục nữa, để bác sĩ kê đơn thuốc là được." Cô mới không muốn thằng bé phải đau như thế nữa, cô nhìn cũng thấy đau rồi.

"Thế cũng được, cũng được." Y tá trưởng vội vàng gật đầu, sau đó phân công người đi tìm bác sĩ kê đơn thuốc, lại quay đầu lại nhìn Lâm Lệ áy náy nói: "thật ngượng quá, vị phu nhân này." Nói xong đưa tay sờ sờ thằng bé trong lòng cô, cười nói với nó: "cậu bé, cô xin lỗi cháu, thật xin lỗi, nhưng mà cháu cũng thật dũng cảm, đau như vậy cũng không khóc, sau này cô phải nói cho các bạn nhỏ khác, để bọn họ lấy cháu làm gương."

Thằng bé chỉ nhìn cô chằm chằm, không cười, không gật đầu cũng không lắc đầu.

Lâm Lệ cầm tay nó nhìn, ôm chặt hơn, tâm tình đã dịu xuống, nói: "thật ra thì không phải là tôi muốn làm khó các cô, chỉ là nhìn thằng bé bị châm thế này ai mà không đau lòng, về sau các cô vẫn là đừng có phân y tá mới tới khoa nhi, khoa nhi cần những y tá và bác sĩ dạn dày kinh nghiệm."

Y tá trưởng gật đầu lia lịa, đáp lời: "ừ, được."

Đến khi tất cả mọi người đều đi ra ngoài, Lâm Lệ cúi đầu nhìn tiểu Bân trong ngực, đau lòng hỏi: "đau không?"

Thằng bé lắc đầu, nói thật nhỏ: "khi mẹ đâm còn đau hơn." Cúi đầu ngây ngốc nhìn mu bàn tay của mình, tay nhỏ bé nhẹ nhàng lật lại. (VL: nghe câu này mà đau lòng quá!)

Nghe vậy, Lâm Lệ không khỏi trừng to mắt, hỏi nó: "tiểu Bân, cháu vừa nói cái gì? mẹ cháu dùng kim đâm cháu!"

Thằng bé ngẩng đầu nhìn cô một cái, sau đó lại cúi đầu, không nói chuyện.

https://thuviensach.vn

Lâm Lệ cảm thấy khó mà tin được, sao có thể có loại mẹ nào mà cầm kim đâm vào con mình! Cô ta làm sao mà có thể ra tay được! Thế Chu Hàn biết không? Anh ta cũng đồng ý để thằng bé bị đâm như thế sao!

Đột nhiên nghe thấy tiếng người đi vào, ngoảnh đầu lại, thấy Chu Hàn đã quay lại từ lúc nào, lúc này đang nhìn chằm chằm bọn họ.

Lâm Lệ nhìn anh ta, không nói chuyện, trong lòng còn đang nghĩ đến lời tiểu Bân vừa nói, nghĩ rốt cuộc Chu Hàn có biết vợ trước của anh ta thường xuyên cầm kim ngược đãi con mình thế không!

Như là xem nhìn thấu ý nghĩ của cô, Chu Hàn liền mở miệng nói: "tôi không biết!"

Thực ra Chu Hàn đã quay về vài phút trước đó rồi, té ra là anh vừa lái xe ra khỏi cổng bệnh viện, đột nhiên nhớ ra còn quên một phần tài liệu ở đây, hơn nữa phần tài liệu kia còn cần cho sáng nay, cho nên mới vòng quay lại, vừa tới cửa đã nhìn thấy bên trong ầm ĩ, hơn nữa còn đứng khá nhiều người, đứng nghe một lát mới biết thì ra là cô y tá kia tiêm mấy lần mà không thành cô, Lâm Lệ mới làm rùm beng lên với họ, anh hơi bất ngờ cô sẽ làm như thế, cũng nhìn ra cô thật sự yêu thương đứa bé này, nhớ lại tối qua cô vì thằng bé mà kích động, thì cũng không còn kinh ngạc nữa, đợi đến khi y tá đi ra ngoài rồi, vừa định đi vào lại không ngờ nghe thấy tiểu Bân nói trước đây Lăng Nhiễm từng đâm nó như thế, anh hoàn toàn không biết việc này!

Lâm Lệ lấy lại tinh thần, nhìn anh hồi lâu, không khỏi lắc đầu: "tôi thật không rõ hai người làm cha mẹ thế nào vậy." Một thì không hỏi han gì con cái, một thì cầm kim ngược đãi thằng bé, rốt cuộc thì thằng bé này làm sai cái gì!

Chu Hàn không nói chuyện, lại ngồi xổm xuống kéo tay thằng bé nhìn chằm chằm.

https://thuviensach.vn

Chương 06: Cuộc trò chuyện giữa mẹ chồng và nàng dâu

Bởi vì chuyện dị ứng hải sản, Lâm Lệ xin nghỉ cho thằng bé, vốn là mình cũng tính toán xin phép để ở nhà chăm sóc thằng bé, nhưng mà đúng lúc buổi sáng nhận được điện thoại của bà nội đứa bé, nói là đã một thời gian ngắn không gặp nó, muốn tối nay cô và Chu Hàn cùng nhau đưa thằng bé về đại viện quân khu mang đứa nhỏ về đại viện cơ quan xem một chút, còn nói mặc dù ông nội thằng bé ngoài miệng không nói gì nhưng mà trong lòng cũng nhớ tới nó.

Sau khi Chu Hàn cùng Lâm Lệ nhận giấy đăng kí kết hôn mới biết được thì ra là quan hệ của Chu Hàn cùng cha anh không tốt bởi vì trước kia Chu Hàn hoành đao đoạt ái phản bội bạn bè đoạt bạn gái của bạn tốt nhất của anh, hành động như vậy đối với ba Chu người từ trước đến giờ luôn nói tín nghĩa nơi cửa miệng là không thể tha thứ, cho nên lúc hồi đó ba Chu tức giận đến mức đoạn tuyệt quan hệ cha con với Chu Hàn, mà sau khi cắt đứt liên lạc với gia đình Chu Hàn còn mang người đàn bà kia, cũng chính là mẹ của tiểu Bân đi thẳng tới nước Mỹ, cho đến đầu năm nay đến mới đưa thằng bé từ Mỹ trở về.

Mặc dù ba Chu cắt đứt quan hệ cha con với con trai, cũng không quan tâm đến sống chết của anh, nhưng mà làm mẹ, mẹ Chu vẫn giấu chồng lén liên lạc với Chu Hàn, nhưng mà Chu Hàn vừa đi là 7 năm, hai mẹ con chưa hề gặp lại, liên lạc cũng chỉ qua điện thoại, cho nên sau khi Chu Hàn đi 7 năm trở về mang theo con trai 6 tuổi, mẹ Chu liền kích động, rất nhớ thương đứa cháu trai đầu tiên của mình, nhưng do hoàn cảnh lớn lên mà thằng bé tiểu Bân nhìn có hơi lầm lì, buồn bã không thích nói chuyện. Cho nên cũng không hề niềm nở với ông bà nội chưa từng gặp mặt này, nhưng qua một thời gian va chạm biết bà nội tốt với mình, cũng từ từ thân thiết, mặt khác dù sao cũng là cháu của mình, dù ngoài mặt ba Chu không tỏ vẻ gì, cũng không nói gì việc Chu Hàn đưa thằng bé về đại viện cơ quan nữa.

https://thuviensach.vn

Lúc trước Lâm Lệ theo cha con bọn họ trở về đại viện cơ quan, mẹ Chu còn lôi kéo bí mật nói chuyện với cô, vì thằng bé, thái độ của ba Chu với Chu Hàn đã tốt hơn nhiều, cũng muốn cô ở bên cạnh khuyên nhủ, để cho Chu Hàn đưa thằng bé về chơi hoặc ăn bữa cơm nhiều hơn một chút.

Lâm Lệ kể lại chuyện thằng bé bị dị ứng hải sản cho mẹ Chu, thấy cháu mình như vậy mẹ Chu lại càng đau lòng, vội nói: "Sao lại không cẩn thận như vậy, bây giờ các con đang ở đâu? Còn đang ở bệnh viện sao? Bây giờ mẹ lập tức đi qua xem một chút."

Lâm Lệ vội vàng giải thích: "Không có chuyện gì, mẹ, chúng con đã trở về nhà, mới vừa đến nhà trẻ xin nghỉ, vừa lúc để cho thằng bé ở nhà nghỉ ngơi một ngày, ngày mai cho nó lên lớp."

"Đúng đúng đúng, trước tiên giữ sức khỏe đã." Vừa nói, vẫn là có chút không yên lòng nói: "Nếu không con đưa thằng bé sang bên này, mẹ cũng có thể hầm chút canh bổ cho nó uống."

Lâm Lệ suy nghĩ một chút, như vậy cũng tốt, bệnh của thằng bé mới khá lên một chút, là nên ăn một chút đồ bổ, mà về vấn đề nấu nướng này, cô làm chút bữa ăn sáng còn có thể được, thật muốn cô làm bữa ăn chính nấu súp gì đó, vậy còn không biết có thể làm ra cái gì, nghĩ như thế, liền gật đầu nói: "cũng tốt, vậy con đưa thằng bé qua đó."

Cúp điện thoại, quay đầu nhìn về phía đứa nhỏ đang ngồi ở trên ghế sa lon phòng khách cầm lấy robot biến hình của mình chơi, thằng bé chơi rất nghiêm túc, không hề có nụ cười, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn là vẻ mặt đạm mạc, tay nhỏ bé có chút máy móc đong đưa, trong lòng không khỏi trào lên niềm thương xót, đột nhiên có một ý nghĩ mãnh liệt, có lẽ là cô cùng thằng bé này có duyên phận, để cho bọn họ gặp nhau như vậy, bất kể tương lai cô cùng Chu Hàn như thế nào, cô nghĩ chỉ cần cô ở một ngày, liền nhất định phải làm cho thằng bé này trở nên vui vẻ, ít nhất đừng giống như bây giờ, cô đơn trốn ở một góc.

Phục hồi tinh thần lại, vừa lúc chống lại ánh mắt hồn nhiên ngây thơ của thằng bé, Lâm Lệ nhàn nhạt cười cười với bé, đi về phía bé, nửa ngồi ở trước mặt bé, hỏi: "Tiểu Bân, cô dẫn con đi tới nhà ông bà nội có được hay không?"

https://thuviensach.vn

Thằng bé nhìn cô, mắt to đen di chuyển vài vòng, một lúc lâu, gật đầu, sau đó lại lần nữa cúi đầu, tiếp tục loay hoay cái robot biến hình trên tay mình.

Lâm Lệ sờ sờ đầu của bé, đã tháng mười rồi, khí trời từ từ chuyển lạnh, lo lắng đứa bé đi ra ngoài như vậy sẽ bị cảm lạnh, cho nên liền đi vào phòng lấy áo khoác cho bé, cũng đem theo thuốc bác sĩ kê cho thằng bé lúc sáng, sau đó nắm tay của bé đi ra cửa.

Lúc đến đại viện cơ quan là vào buổi trưa, mẹ Chu sớm chờ ngoài cửa, thấy xe của cô dừng lại, bước lên phía trước mở cánh cửa chỗ ngồi phía sau, đợi cháu trai của mình đi xuống, lôi kéo nó cẩn thận nhìn trước nhìn sau một lần, có chút đau lòng sờ sờ mặt của bé nói: "gầy."

"Bà nội." Thằng bé kia nhẹ nhàng gọi, nhìn mẹ Chu khóe miệng nở nụ cười nhàn nhạt.

"Ngoan, ngoan." Mẹ Chu sờ sờ đầu của bé, sau đó nắm tay của bé đi vào nhà, vừa đi vừa nói chuyện: "tiểu Bân của chúng ta có đói bụng không, bà nội dẫn cháu đi ăn đồ ăn trước, bà nội làm, cũng là thức ăn tiểu Bân thích ăn ."

"Dạ." Thằng bé kia gật đầu, nhẹ nhàng trả lời, khác với những đứa trẻ khác, thằng bé cũng rất cẩn thận, sẽ không vì vui vẻ mà kích động nhảy dựng lên.

Lâm Lệ nở nụ cười nhàn nhạt, theo bọn họ đi vào.

Buổi trưa ba Chu cũng không trở về, lại nói gia đình họ Chu là gia đình quan lại, Chu Hàn còn là thế hệ quan lại thứ hai, bởi vì Chu ba là bí thư trưởng thị ủy của Giang Thành, bình thường đều làm công tác ở chính phủ.

Ăn xong cơm trưa, mẹ Chu dụ dỗ đứa nhỏ đi ngủ, nói chờ sau khi nó ngủ dậy sẽ dẫn nó đi chơi, bình thường thằng bé không có bạn bè, mà Chu Hàn cũng bận rộn, cộng thêm thái độ lãnh đạm của anh với nó, cũng không dẫn nó đi chơi, nghe bà nội nói muốn dẫn nó đi chơi, đúng là vẫn là đứa nhỏ, lại vui vẻ quấn quýt lấy nói muốn đi đâu rồi đi như thế nào.

Lâm Lệ cười nhạt từ trong phòng đi ra ngoài, có chút nhàm chán đi dạo lung tung trong nhà. Chu gia cô đã tới một lần, lần trước vào hôm sau khi lấy giấy chứng nhận kết hôn, Chu Hàn đã đưa cô

https://thuviensach.vn

về, hai người ăn tối ở đây, vì trong công ty tạm thời xảy ra chuyện, không ngồi bao lâu liền đi trở về.

Có chút ít nhàm chán tiện tay mở ra một phòng, thiết kế cùng bố cục mang đậm phong cách phái nam, một chiếc giường xếp, bên giường còn bầy đặt cái bàn, tủ treo quần áo đơn giản, cả cái gian phòng lộ ra sự trống trải, mà điều khiến cho Lâm Lệ bất ngờ chính là tấm áp-phích NBA (1) và cao thủ bóng rổ (2) dán trên tường, nhìn áp-phích kia cũng đã cũ rồi, đường viền giấy đều có chút ố vàng, nhưng mà cả cái gian phòng rất ngăn nắp, thậm chí còn mang theo mùi vị bạc hà nhàn nhạt, chăn trên giường xếp gọn gàng, dưới đất, trên mặt bàn không hề có chút tro bụi nào, thậm chí ngay cả bệ cửa sổ trong phòng, còn có một bồn hoa Lâm Lệ không biết tên là gì được chăm sóc rất tốt cũng rất tươi tốt.

(1) NBA: giải bóng rổ nhà nghề dành cho nam ở Bắc Mỹ

(2) Cao thủ bóng rổ (tên tiếng anh là Slam dunk): tên một truyện tranh nổi tiếng của Nhật về một đội bóng rổ.

"Cốc, cốc, cốc…" Lâm Lệ đứng ở cửa nghi ngờ suy đoán căn phòng này là của ai thì đúng lúc này tiếng ai đó gõ cửa vang lên, quay đầu nhìn lại, thấy mẹ Chu cười nhạt đứng ở cửa, thấy Lâm Lệ quay đầu nhìn thấy bà, lúc này mới bước tới, cười nói với cô: "còn tưởng rằng con đi đâu rồi, không nghĩ tới con ở nơi này."

Lâm Lệ xấu hổ, vì mình xông loạn mà hơi có chút khốn ý, hơi có chút lúng túng nói: "Con thấy phòng này còn trống, có chút vô ý đi tiến vào."

"Mẹ không có ý trách cứ con, con là con dâu của Chu gia, nơi này chính là nhà của con, con muốn đi đâu cũng không có vấn đề gì." Mẹ Chu mỉm cười thản nhiên, tiến lên lôi kéo tay của cô ngồi vào một bên trên chiếc giường đơn, đặt tay cô lên đùi mình nhẹ nhàng vỗ vỗ nói: "biết căn phòng này là của ai không?"

"Có phải là phòng của Chu Hàn không ạ?" Lâm Lệ suy đoán, thật ra thì cũng không khó đoán, Chu gia chỉ có Chu Hàn là con trai, mà vài tấm áp-phích NBA và cao thủ bóng rổ nhìn qua hiển nhiên không thể là đồ mà ba Chu thích, như vậy chỉ có thể là Chu Hàn, có điều cô hơi bất ngờ, không ngờ tới Chu Hàn lúc xem TV chỉ biết xem tin tức tiếp thị cùng phân tích thị trường chứng khoán, xem báo chí

https://thuviensach.vn

chỉ xem kinh tế tài chính, làm việc vĩnh viễn rất nề nếp, một người nhìn rất nghiêm túc, thế mà khi còn thanh niên cũng thích NBA và cao thủ bóng rổ như bao người khác.

Mẹ Chu gật đầu, cười nói, "Đúng vậy a, nơi này là phòng của a Hàn trước kia." Quay đầu nhìn lại căn phòng lại một lần nữa, trong giọng nói của mẹ Chu không khỏi cảm khái: "Nơi này là căn phòng của a Hàn trước khi lên đại học, sau khi lên đại học mặc dù nó học ở đại học Giang Thành, nhưng mà bởi vì không muốn làm cho người khác biết nó là con nhà quan lại, nó cố ý ở trọ trong trường, hơn nửa tháng mới trở về một lần, trở lại cũng rất ít ở trong nhà, luôn là tới đi vội vàng, sau khi tốt nghiệp đại học nó dùng tiền dành dụm trong lúc học đại học mua một căn phòng nhỏ, sau đó tìm việc làm tất cả đều tự mình làm, tất cả cũng không có bị cản trở, bị mẹ ép, mới trở về vội vã ăn bữa cơm tối, sau đó liền nói mình bận rộn rồi vội vàng trở về." Mẹ Chu vừa nói, khóe miệng vừa nở nụ cười, một số việc như vừa mới vào ngày hôm qua, hồi tưởng lại vẫn còn rõ mồn một trước mắt, không bao lâu, nhưng mà tính tới thời gian, cũng đều đã trôi qua mười mấy năm qua, bây giờ Chu Hàn cũng 32 rồi, thậm chí đứa con cũng đã 6 tuổi.

Lâm Lệ chỉ là cười, quay đầu nhìn quanh căn phòng, nghĩ thầm thật ra thì căn phòng kia cũng giống như tính cách của Chu Hàn, bày biện toàn những đồ thực dụng, trừ đồ hữu dụng, một chút trang sức dư thừa cũng không có, dĩ nhiên ngoại trừ áp-phích.

Dứt khỏi ký ức của mình, mẹ Chu vừa cười vừa hỏi Lâm Lệ: "Tiểu Lệ trước kia vẫn đều ở nhà sao?"

Lâm Lệ lắc đầu: "Con không phải là người có hộ khẩu ở Giang Thành, sau khi học xong đại học ở lại nơi này tìm việc làm, thật ra thì nói tới, con cùng Chu Hàn cũng gần giống nhau, sau khi tốt nghiệp trung học rồi lên đại học cũng rất ít khi ở nhà."

"Nga, con không phải là người Giang Thành." Mẹ Chu có chút kinh ngạc nhìn cô.

Lâm Lệ kéo khóe môi, chậm rãi rút tay mình về, lắc đầu, nói: "không phải." Trong lòng suy nghĩ sợ là bà đang để ý, phản ứng như thế cô lúc trước cũng đã lĩnh giáo, trước kia lần đầu tiên Trình Tường đưa cô đến gặp cha mẹ của anh ta, lúc đầu mẹ anh ta gặp cô

https://thuviensach.vn

cũng rất nhiệt tình lôi kéo tay cô hỏi này hỏi kia, nhưng sau khi biết cô không phải là người Giang Thành, thái độ biến chuyển ba trăm sáu mươi độ, còn nói trước mặt cô rằng sẽ không đồng ý chuyện cô cùng Trình Tường, bởi vì bọn họ không muốn tìm một người không có hộ khẩu ở đây làm con dâu.

"Thì ra là như vậy a." Cũng không có phát giác thái độ của Lâm Lệ biến hóa, mẹ Chu lầm bầm nói thầm: "đang định hôm nào bảo tìm cha mẹ con ra ngoài, hai nhà cùng nhau ăn một bữa thật ngon." Nói xong, ngẩng đầu nhìn Lâm Lệ: "Vốn là các con kết hôn cứ như vậy đem một tờ giấy hôn thú, mẹ cùng ba của Chu Hàn đều cảm thấy rất ủy khuất cho con, nhưng mà con cũng biết, a Hàn nó là cưới lần thứ hai, hơn nữa cuộc tình trước ầm ĩ không vui, lần này a Hàn nói với mẹ giản lược hết thảy, mẹ biết thứ nhất là vì trước kia nó cùng đám bạn huyên náo không tốt, hai là suy nghĩ đến tiểu Bân. Nhưng mà cho dù là thế nào, kết hôn không có hôn lễ chính là chúng ta cùng Chu Hàn ủy khuất con, cho nên còn muốn gặp ông bà thông gia một lần, thành thật xin lỗi mới đúng, lại không nghĩ rằng thì ra là bọn họ đều ở bên ngoài."

Lâm Lệ sửng sốt, cũng không nghĩ tới điều bà nghĩ là cái này, cô còn tưởng rằng Chu gia để ý đến vấn đề cô không có hộ khẩu ở đây.

Mẹ Chu kéo tay cô lần nữa, nắm thật chặt, nhìn cô có chút đau lòng nói: "Tiểu Lệ a, thật là ủy khuất cho con, vì A Hàn nhà chúng ta, gả ủy khuất như vậy chưa nói, còn phải xa nhà như vậy, cha mẹ cũng đều không ở bên cạnh."

"Mẹ, ngài…" Lâm Lệ suy nghĩ, nói không ra lời.

Vỗ vỗ tay cô, vẻ mặt mẹ Chu nghiêm túc bảo đảm nói: "Tiểu Lệ, con yên tâm, sau này nếu như Chu Hàn khiến con bị ủy khuất, con tới tìm mẹ, mẹ tuyệt đối sẽ không thiên vị con trai của mình, nhất định làm chủ cho con."

Lâm Lệ nhìn bà, không khỏi cảm thấy cảm động, khóe miệng khẽ cong lên, nhìn bà thật tình gật đầu nói: "dạ."

Mẹ Chu cũng cười, lôi kéo tay cô không ngừng gật đầu, một lúc lâu lại nói: "Con bây giờ là vợ của A Hàn, cho nên sau này nhờ con thay mẹ chăm sóc cho A Hàn cùng Tiểu Bân nhiều hơn, A Hàn

https://thuviensach.vn

cùng Tiểu Bân hai cha con này đều không dễ dàng, bị người đàn bà kia hại thảm." Nói đến cái này, giọng nói của Chu mẹ vốn là ôn nhu biến thành nghiêm nghị, ngoan tuyệt.

"Là vợ trước của Chu Hàn?" Lâm Lệ thử hỏi, Chu Hàn chưa từng nói với cô những chuyện có liên quan tới vợ trước của anh, dĩ nhiên bằng quan hệ của bọn họ cũng quả thật không cần thiết nói những thứ này, nhưng mà hôm nay tiểu Bân nói mẹ thằng bé thường xuyên dùng kim đâm bé, cô nghĩ, rốt cuộc là một người mẹ như thế nào có thể xuống tay hành hạ con ruột của chính mình như vậy.

Mẹ Chu gật đầu, lại có chút ít bất đắc dĩ than thở nói: "Ai, không nói tới cô ta, điều này cũng chẳng trách người khác, chỉ trách Chu Hàn hồi đó quá ngu ngốc, bị người đàn bà kia đầu độc, vì cô ta, ngay cả bạn bè và cha mẹ của mình cũng không cần, nhưng mà cuối cùng có được cái gì, vẫn không phải là bị cô ta một cước đá văng."

Lâm Lệ nhìn chằm chằm bà, trong lòng không khỏi sinh ra tò mò với người đàn bà kia, cô thậm chí có chút ít khó có thể tưởng tượng, một người giống như Chu Hàn như vậy, thế mà lại vì một người phụ nữ mà vứt bỏ tình cảm với cha mẹ và bạn bè.

Mẹ Chu lấy lại tinh thần, ngẩng đầu vừa lúc chống lại ánh mắt tìm tòi nghiên cứu kia của Lâm Lệ, trong lòng thầm mắng mình quá nhiều chuyện, sao lại ở trước mặt cô nói đến chuyện của Lăng Nhiễm, nói chuyện người xưa trước mặt người nay, là một phụ nữ không thể rộng rãi đến mức coi như không có gì.

Vội vàng cười nói: "Ai nha, không có gì không có gì, chuyện đó cũng đã qua lâu rồi, chúng ta không nói cái này, không nói cái này." Sợ cô suy nghĩ nhiều, vội vàng dời đề tài, tùy tiện nói đông nói tây với cô.

Lâm Lệ nhìn ra được bà không muốn nhiều lời, cũng chỉ cười gật đầu, thuận miệng đáp lại bà mấy câu, thật ra thì cô chỉ là tò mò, dù sao bằng quan hệ của cô cùng Chu Hàn, cô không cần để ý những thứ này.

https://thuviensach.vn

Chương 07: Nghi ngờ có thai

Gần tối thì Chu Hàn gọi điện về, điều khiến Lâm Lệ bất ngờ là anh lại chủ động hỏi tình hình của tiểu Bân, nhưng mà sau khi hết kinh ngạc, Lâm Lệ vẫn nói tỉ mỉ cho anh chuyện cô đưa tiểu Bân về đại viện cơ quan, Chu Hàn chỉ thuận miệng trả lời, không có ý phản đối, sau đó hỏi cô vài chuyện công việc.

Mà vào lúc Lâm Lệ chuẩn bị cúp điện thoại thì mẹ Chu bưng điểm tâm vào, nghe ra cô đang nói chuyện với con trai bà, vội vàng bảo Lâm Lệ gọi anh tối về nhà ăn cơm.

Chu Hàn ở bên kia điện thoại im lặng một lúc lâu, cuối cùng gật đầu đồng ý, "được, tôi biết rồi."

Lâm Lệ gật đầu, chỉ nói: "được, vậy tôi cúp máy." Nói xong, liền cúp điện thoại.

Thấy cô cúp điện thoại, mẹ Chu vội hỏi: "thế nào rồi thế nào rồi, a Hàn có đồng ý về nhà ăn cơm chứ?"

Cười gật đầu với bà: "vâng, đồng ý." Cô biết bà nhớ con trai, cũng giống như mẹ cô vậy, nghĩ đến đây, đột nhiên Lâm Lệ thấy nhớ nhung ba Lâm và mẹ Lâm, cha mẹ đã về hơn một tháng rồi, không biết sức khỏe cha dạo này đã ổn chưa, có lẽ cô nên bớt thời gian, cũng nên về thăm một chút.

"Tiểu Lệ, tiểu Lệ?" Mẹ Chu ở một bên khẽ gọi: "đang suy nghĩ gì đấy?"

Lúc này Lâm Lệ mới phục hồi tinh thần lại, nhìn bà mỉm cười, lắc đầu nói: "Không có gì."

Cô không muốn nói, mẹ Chu cũng không hỏi nhiều, đột nhiên nhớ tới cái gì, nhíu chặt mày lại nhỏ giọng nói thầm: "vừa rồi thấy con nói chuyện điện thoại với a Hàn thấy cứ là lạ thế nào?"

"Lạ ở chỗ nào a?" Lâm Lệ khó hiểu, đồng thời cũng nhớ lại cuộc điện thoại của cô và Chu Hàn vừa rồi, giọng điệu bình thường, nội dung cũng bình thường, hẳn là không có gì lạ mới đúng a!

Mẹ Chu nhìn cô, cân nhắc cẩn thận, đúng là có cảm giác gì đó, nhưng bảo bà nói ra lạ ở chỗ nào thì bà lại không nói ra được.

"Dạ?" Lâm Lệ nghi hoặc nhìn bà.

https://thuviensach.vn

Thật sự là nói không ra, sau cùng mẹ Chu chỉ lắc đầu, cười nói: "không có gì không có gì." Sau đó bưng bánh trôi vừa mang vào đặt vào trong tay cô, nói: "nào, đây là bánh trôi mẹ vừa làm xong, nhân lúc còn nóng, ăn chút đi, bên ngoài còn nữa."

Lâm Lệ vội vươn tay nhận lấy, nhìn một bát tô to bánh trôi, ngượng ngùng nhìn mẹ Chu khó xử nói: "Mẹ, trưa nay con ăn còn chưa tiêu hóa đây." Từ sau chuyện lần trước, khẩu vị của cô vẫn luôn không tốt, ăn không có mùi vị gì cả, trước kia thích ăn gì, giờ đều chán ghét bài xích, ăn cơm với cô mà nói là nhiệm vụ, cũng là một loại giày vò, nếu đói thật thì buộc mình phải ăn một chút, nếu không thì tuyệt đối sẽ không ăn.

"Con còn nói nữa, trưa nay con ăn có một chút thế, còn ít hơn so với tiểu Bân." Mẹ Chu nghiêm nghị nói: "Không được, bát này con phải ăn hết."

Lâm Lệ cười khổ, "con…" Muốn giải thích lại bị ánh mắt mẹ Chu trừng lại.

"Tiểu lệ a, con đừng học mấy cô gái trẻ tuổi nói phải giảm cân gì đó, con xem xon bây giờ đi, thật sự là giảm cũng không giảm được, con gầy quá." Mẹ Chu khuyên, Lâm Lệ này cái gì cũng tốt, tính tình tính cách mấy lần gặp mặt đều cảm thấy được, có một điều duy nhất là quá gầy, cả người mỏng như tờ giấy, cảm giác gió thổi cũng ngã được, nhìn thật đúng là khiến người đau lòng, sau này phải bảo a Hàn đưa cô về thường xuyên, mình cũng tiện chuẩn bị ít đồ ăn ngon bồi bổ cho cô.

"Không, con, chỉ là con ăn không béo được." Lâm Lệ cười, trong lòng ấm áp, tận đáy lòng có thể cảm giác được sự quan tâm của bà với mình, cảm giác thật ấm áp.

"Dạ dày con như chuột vậy, có thể ăn được bao nhiêu, tất nhiên là không béo được." Mẹ Chu tức giận nhìn cô một cái, sau đó đứng dậy: "không được, mẹ phải đi ra ngoài xem tiểu Bân ăn thế nào, con ăn bát bánh trôi này cho bằng xong, một miếng cũng không được để sót lại." Nói xong đi ra bên ngoài.

Lâm Lệ bưng bánh trôi cười khổ, cô thực sự phải ăn hết mới được a!

https://thuviensach.vn

Để không phụ ý tốt của mẹ Chu, Lâm Lệ ra sức buộc mình phải ăn hết một bát bánh trôi to, khi bưng bát đũa đi ra ngoài thì phòng khách sớm đã không còn bóng dáng của thằng bé kia và mẹ Chu rồi, bác quản gia trong nhà thấy cô đi ra, cười nhận lấy bát đũa trong tay cô, như là nhìn ra nghi hoặc của cô, chủ động mở miệng nói: "phu nhân đưa cậu chủ nhỏ đi chơi rồi."

Lâm Lệ gật đầu, dạ dày quặn lên, khó chịu khiến cô che miệng chạy vào phòng vệ sinh.

Bác quản gia thấy thế, để bát đũa xuống lo lắng vội vàng đuổi theo, thấy Lâm Lệ quỳ xuống trước bồn cầu nôn thốc nôn tháo ra toàn bộ bánh trôi vừa ăn, thậm chí cả một ít đồ ăn lúc trưa cũng đều bị nôn ra.

"Ai nha, đây là chuyện gì xảy ra." Bác quản gia lo lắng tiến lên, tay vỗ vỗ lưng cô.

"Ọc…"

Lâm Lệ nôn ra mật vàng mật xanh rồi, sau khi nôn xong, Lâm Lệ kiệt sức ngồi liệt trên mặt đất, bộ ngực phập phồng, thở hổn hển.

"Có phải bị cảm lạnh rồi không?" Bác quản gia suy đoán hỏi.

Hiện tại cả người Lâm Lệ như bị rút cạn sức lực, ngay cả hơi sức trả lời cũng không có.

Bác quản gia đi tới đỡ cô, để cô ngồi xuống phòng khách, mình thì vào bếp rót chén nước, cho cô nôn xong rồi tráng miệng cho thoải mái một chút, nhưng mà trong lòng không khỏi nghĩ thầm, chẳng lẽ là bánh trôi mình làm có vấn đề, theo lý thuyết hẳn là không mới phải, đột nhiên giống như là nghĩ đến cái gì, không khỏi trừng lớn mắt, kinh hô lên: "sẽ không phải là có rồi chứ!"

Vội vàng bưng nước ấm ra ngoài, đưa đến trước mắt Lâm Lệ, mập mờ nhìn cô, nghĩ làm sao mở miệng hỏi cô chứng thực.

Lâm Lệ nhận lấy, nói cảm ơn bà, vừa định bưng lên uống thì nghe thấy bác quản gia hỏi bên tai: "thiếu phu nhân, cô thường xuyên nôn như vậy à."

"Không, không có, thỉnh thoảng có." Lâm Lệ lắc đầu, tình hình mình bản thân mình biết rõ, mấy tháng nay cô vẫn luôn thế, không thích ăn cái gì, nhìn không có hứng thú gì cả, nếu mà gượng ăn thì

https://thuviensach.vn

chốc lát là nôn ra, cô vẫn hoài nghi, có phải mình mắc chứng kén ăn rồi không.

"Gần đây mới có phản ứng như thế? Lợm giọng? Buồn nôn?" Bác quản gia dẫn dắt.

Lâm Lệ uống một hớp, chỉ gật đầu, cũng không muốn giải thích cái gì, chỉ đáp lại cho có lệ.

"Đúng rồi, nhất định là đúng rồi!" Bác quản gia khẳng định nói, vừa nói vừa không ngừng gật đầu.

Lâm Lệ nghi hoặc, ngẩng đầu nhìn bà hỏi: "đúng cái gì ạ?"

Bác quản gia đoán là chính Lâm Lệ còn chưa biết, nghĩ thầm đợi lát nữa phu nhân trở về rồi nói cho phu nhân, cho nên nhìn cô cười vô cùng mập mờ lắc đầu, nói: "Không có gì không có gì."

Mặc dù Lâm Lệ cảm thấy kỳ lạ nghi hoặc nhưng cuối cùng không hỏi nhiều chỉ gật đầu, cúi đầu uống nước của mình, sau khi nôn xong mặc dù rất dễ chịu, nhưng chung quy vẫn mệt mỏi.

Bác quản gia nhìn bộ dạng mệt mỏi của cô, lại càng tin tưởng vào ý nghĩ của mình, mở miệng nói: "có phải là mệt mỏi không, không thì vào phòng nghỉ ngơi đã?"

Quả thực là Lâm Lệ có chút kiệt sức, cảm thấy cả người không có chút sức lực nào, đúng là chỉ muốn nói đi vào nằm xuống, liền không từ chối, gật đầu: "vâng, cháu vào nằm đã." Nói xong liền đi thẳng vào gian phòng của Chu Hàn, nằm ở trên cái giường đơn của anh, chậm rãi nhắm mắt ngủ.

Khi Lâm Lệ tỉnh lại bên ngoài trời đã tối, mặt trời đã lặn rồi, màn đêm phủ xuống, Làm giơ tay lên nhìn đồng hồ, đã gần 6 giờ, Lâm Lệ không ngờ mình ngủ một giấc liền ngủ gần 3 tiếng đồng hồ, vội vàng trở mình ngồi dậy, mở cửa đi ra thấy ba Chu đã về rồi, đang ngồi xem báo trên ghế sô pha trong phòng khách, nhưng mà dường như không đặt trên tờ báo, mà luôn cố ý vô tình liếc về thằng bé đang cầm robot biến hình chơi, khóe miệng còn lộ ra ý cười nhàn nhạt.

Mà lúc này mẹ Chu cùng bác quản gia đang chuẩn bị bữa tối trong phòng bếp, dường như hai người đang nói chuyện gì đó, nghe có vẻ rất vui vẻ, thỉnh thoảng còn có tiếng cười vọng ra từ phòng bếp.

https://thuviensach.vn

Mà mẹ Chu bưng món ăn đi ra, vừa vặn nhìn thấy Lâm lệ đứng trên hành lang, vội vàng cười nói với cô: "tiểu Lệ đã dậy rồi, sắp ăn cơm rồi."

Lâm Lệ cũng cười với bà, tiến lên chuẩn bị đi vào bếp giúp đỡ bưng món ăn ra.

Vào phòng bếp, Lâm Lệ xung phong nhận việc nói: "mẹ, để con bưng." Vừa nói vừa bước lên phía trước chuẩn bị nhận lấy món ăn trong tay mẹ Chu.

Mẹ Chu vội vã tránh ra, đặt món ăn cầm trong tay sang một bên, vội vàng kéo Lâm Lệ ra ngoài: "ai nha, trong bếp nhiều dầu khói thế, mau đi ra mau đi ra." Vừa nói vừa bảo.

Mẹ, con chỉ muốn hỗ trợ." Lâm Lệ vội vàng giải thích, còn bảo cô ngồi chờ ăn cơm, cô thật xấu hổ bao nhiêu.

"Không cần không cần, có mẹ và bác là được rồi, không cần con hỗ trợ, con nhìn là được." Mẹ Chu khăng khăng, trầm giọng nói thầm: "giờ con khác trước rồi, phải nuôi thật tốt."

Lâm Lệ cau mày, chỉ cảm thấy có chút kỳ quái, "sao ạ?" Sao cô cứ cảm thấy có gì không bình thường a!

Mẹ Chu cũng tương tự như bác quản gia kia, chỉ mập mờ cười cười với cô, chuyển đề tài khác nói: "nào, gọi điện thoại hỏi giờ a Hàn ở đâu rồi? Mọi người đã đông đủ, chờ nói thôi."

Bà không nói Lâm Lệ cũng không ép hỏi, lấy điện thoại di động ra, gọi cho Chu Hàn, vừa mở miệng liền hỏi: "này, ở đâu rồi?"

"Ở cổng nhà cũ rồi." Chu Hàn chỉ nói một câu ngắn ngủi, sau đó liền cúp điện thoại.

Quả nhiên Lâm Lệ không hề chờ lâu, Chu Hàn đã xách cặp công văn từ bên ngoài đi vào, lúc đi vào, ba Chu không nói chuyện, chỉ lạnh nhạt liếc nhìn anh một cái, sau đó coi như không thấy cúi đầu xem tờ báo trong tay.

Mẹ Chu bước lên phía trước, vẻ mặt phấn khởi kéo Chu Hàn đi vào, vừa nói vừa cười, sau đó cất giọng nói với bác quản gia rằng mọi người đã đủ rồi, có thể ăn cơm rồi.

Chu Hàn giương mắt vừa lúc đối diện với Lâm Lệ, cũng không nói chuyện, chỉ khẽ gật đầu.

https://thuviensach.vn

Chương 08: Nghi ngờ có thai (2)

Ba Chu ngồi chủ tọa, mẹ Chu ngồi bên tay phải của ông, tiểu Bân ngồi ở bên cạnh mẹ Chu, để cho mẹ Chu dễ dàng chăm sóc cho nó. Chu Hàn ngồi bên tay trái ba Chu, mà Lâm Lệ thì tới ngồi cạnh Chu Hàn.

Tối nay hình như mẹ Chu đặc biệt vui vẻ, nụ cười trên mặt chưa từng phai nhạt, nhìn Lâm Lệ một chút lại nhìn Chu Hàn một chút, nụ cười trên mặt giống như sâu hơn chút ít.

Ba Chu vẫn là vẻ mặt nghiêm túc, giống như Chu Hàn lúc bình thường.

Thật ra thì lần đầu tiên gặp ba Chu Lâm Lệ không khỏi cảm thán ở trong lòng, khó trách được vẻ mặt bình thường của Chu Hàn luôn cứng ngắc như vậy, thì ra căn bản là di truyền!

Đến lúc thanh âm trầm thấp pha chút tang thương của ba Chu cất lên tiếng "ăn cơm", mọi người trên bàn ăn mới bắt đầu động đũa.

Lâm Lệ bưng cơm, trong lòng cười khổ, mẹ Chu hình như là nghe bác quản gia nói cô nôn ra toàn bộ bánh trôi, sợ cô đói bụng, tối nay tự mình xới cho Lâm Lệ một bát cơm thật lớn, cao giống như tòa kim tự tháp, còn có đỉnh nhô lên.

Bưng bát cơm, Lâm Lệ bất đắc dĩ gắp miếng cơm bỏ vào trong miệng, trong lòng suy nghĩ rốt cuộc làm sao mới tiêu diệt hết một bát cơm lớn này, nghĩ thầm có lẽ tiêu diệt xong những thứ này cô chắc chắn tránh không được nôn trận nữa.

Mẹ Chu ngồi đối diện với Lâm Lệ, nhìn cô khóe miệng cong lên thành nụ cười, đút cho đứa cháu lớn của mình một miếng, sau đó lại quay đầu nhìn chằm chằm vào con trai cùng con dâu ngồi ở phía trước, chỉ thấy Chu Hàn và Lâm Lệ ngồi đối diện, hai người tự gắp thức ăn ăn cơm, mẹ Chu trong lòng thầm mắng con trai đầu gỗ của mình, dưới gầm bàn dùng chân đá anh.

Lại không ngờ người bị đá vẫn không phản ứng gì, vẫn ăn cơm bình thường, nhưng ngược lại Lâm Lệ ngồi cạnh anh nghi hoặc ngẩng đầu, khó hiểu nhìn mẹ Chu.

https://thuviensach.vn

Lúc này mẹ Chu mới kịp phản ứng thì ra là mình đá lầm người, vội vàng cười gượng, nói với Chu Hàn: "a Hàn, làm sao chỉ lo chính mình ăn a, Lâm Lệ lần đầu tiên ăn cơm trong nhà, còn ngượng ngùng, con nên gắp nhiều thức ăn cho con bé, đừng câu nệ khách khí."

Chu Hàn ngẩng đầu, nghiêng người liếc nhìn Lâm Lệ, ánh mắt nhướng lên, như đang hỏi 'cô khách khí sao?'.

Lâm Lệ vội vàng xua tay giải thích với mẹ Chu: "không có chuyện đó đâu ạ, con tự gắp là được rồi, không khách khí, không khách khí…" Nghĩ thầm, nếu Chu Hàn thật gắp thức ăn tới đây, cô thật không biết mình có thể ăn xong những đồ này không, cô cũng không muốn cho tới phút cuối cùng tất cả mọi người ăn xong rồi mà cô còn đang chiến đấu với đống đồ ăn này.

"Sau này tất cả mọi người là người một nhà, đừng câu nệ, coi như nhà mình, ăn nhiều một chút ăn nhiều một chút." Mẹ Chu cười liếc mắt với Chu Hàn, sau đó mình cũng gắp một miếng thịt kho tàu lớn thả vào trong bát của Lâm Lệ.

Lâm Lệ chỉ có thể nhận lấy, cười khan gật đầu: "Cám ơn, cám ơn mẹ."

Đột nhiên một chiếc đùi gà lớn bay lên không được người đàn ông bên cạnh gắp bỏ vào trong bát của Lâm Lệ, Lâm Lệ kinh ngạc quay đầu lại, chỉ thấy Chu Hàn mặt không chút thay đổi chỉ nói một câu: "Ăn đi." Sau đó tự ăn cơm của mình.

Lâm Lệ nhìn chằm chằm bát cơm trong tay có loại xúc động muốn khóc, nếu như là Lâm Lệ trước kia, đồ ăn nhiều gấp mấy lần thế này cũng không thành vấn đề, nhưng mà hiện tại, đối với một người đang nghi ngờ mắc chứng kén ăn mà nói, có thể giải quyết hết một nửa đó chính là kỳ tích rồi.

Mà đúng vào lúc này, ba Chu vẫn nghiêm túc lại mở miệng, nói với Lâm Lệ: "Đừng câu nệ, người một nhà, ăn nhiều một chút."

Lâm Lệ chỉ có thể gượng cười gật đầu, đối với nhiệt tình cùng ý tốt của bọn họ, không thể nói ra lời cự tuyệt.

"Cái kia, A Hàn, con có rảnh rỗi thì đưa Lâm Lệ đi bệnh viện kiểm tra một chút." Mẹ Chu có thâm ý khác nhìn hai người bọn họ nói, khóe miệng mang theo nụ cười mập mờ.

https://thuviensach.vn

“Sao vậy?” Ba Chu ngẩng đầu, nhìn Lâm Lệ một chút lại nhìn mẹ Chu một chút.

Lâm Lệ cùng Chu Hàn đều sửng sốt, có chút không hiểu lời này của mẹ Chu là có ý gì.

Mẹ Chu đút cho tiểu Bân một miếng cơm, buồn cười nhìn hai người bọn họ nói: “mẹ nghe bác nói lúc xế chiều Lâm Lệ bị nôn.”

Ba Chu cùng Chu Hàn đồng thời quay đầu nhìn cô, ánh mắt hai cha con đều giống nhau, giống nhau như đúc, dường như đang hỏi có phải có việc như vậy hay không.

Lâm Lệ chỉ có thể lẳng lặng gật đầu.

“Lâm Lệ, nói cho mẹ, có phải con có rồi hay không?” mẹ Chu buồn cười nói.

“Có cái gì?” Lâm Lệ nhất thời không kịp phản ứng.

“Em bé nha!” Mẹ Chu nói như đương nhiên, hình như còn chắc chắn.

Lâm Lệ sửng sốt, một lúc lâu cũng chưa kịp phản ứng, chỉ ngạc nhiên mắt mở to nhìn chằm chằm bà.

Mà cha Chu bên cạnh khi nghe đến em bé cũng không khỏi trừng lớn hai mắt, nhìn Lâm Lệ rất kinh ngạc, trong mắt của ông hiển nhiên có chút ít vui mừng, khóe miệng cũng mang theo nụ cười vui vẻ.

Trái lại phản ứng của Chu Hàn cùng Lâm Lệ giống nhau như đúc, nhưng mà sau khi giật mình sững sờ quay đầu nhìn Lâm Lệ, khẽ cau mày, ánh mắt nhìn cô giống như đang tìm tòi nghiên cứu, hỏi cô đây có phải thật hay không vậy.

Mẹ Chu thấy hai người bọn họ là bất ngờ, nghĩ thầm không lâu nữa nhà bọn họ lại có thêm thành viên mới, tâm tình phá lệ thật là tốt, quay đầu về phía tiểu Bân ngồi bên nói: “Tiểu Bân, cháu cũng sắp làm anh rồi, có vui vẻ hay không nha?”

Không biết thằng bé kia nghe có hiểu hay không, chỉ bình tĩnh nhìn bà nội một chút, lại nhìn Lâm Lệ cùng Chu Hàn ngồi ở đối diện một chút, không lắc đầu cũng không gật đầu.

“Mới vừa rồi bác quản gia nói với mẹ Lâm Lệ nôn rất nhiều, các dấu hiệu cũng giống, nói tám phần —— “

https://thuviensach.vn

“Con không mang thai!” Lâm Lệ kích động để xuống bát đũa nói, ngắt lời mẹ Chu còn chưa nói hết.

Mẹ Chu sửng sốt, nhưng ngay sau đó cười, chỉ nghĩ cô phản ứng mạnh thế là vì xấu hổ nói: “Ha ha, không có chuyện gì, ngày mai để cho a Hàn dẫn con đi bệnh viện kiểm tra xong rồi sẽ biết.” Giọng nói kia, giống như nhận định rằng Lâm Lệ nhất định là có.

“Con thật không có.” Lâm Lệ vội vã giải thích, “Con cùng Chu Hàn, hai chúng con…..”

“Lâm Lệ.” Chu Hàn cắt ngang lời giải thích của cô, quay đầu vừa nhìn mẹ của mình, nói: “mẹ, con biết rồi, con ngày mai sẽ dẫn cô ấy đi bệnh viện.”

“Anh cũng biết, em căn bản….” Lâm Lệ quay đầu nhìn anh, muốn nói cái gì, lại bị ánh mắt của Chu Hàn ngăn lại, cuối cùng chỉ có thể đem lời không thể nói ra khỏi miệng nuốt vào trong bụng.

Mẹ Chu cười híp mắt nhìn hai người: “Ngày mai đi kiểm tra xem một chút, đúng rồi, a Hàn, có muốn mẹ tìm dì Lý hay không, ở phương diện này bà ấy rất giỏi.”

Chu Hàn từ chối nhã nhặn, nói: “Không cần làm phiền đâu mẹ, ngày mai chỉ là đi kiểm tra, sau khi xác nhận xong tìm Lý dì cũng không muộn.”

Mẹ Chu thử nghĩ xem, cũng đúng, liền gật đầu, lúc còn muốn nói điều gì đó, tiểu Bân một bên hình như ăn quá nhanh rồi, cho nên bị sặc một chút, mặt đỏ lên ho khan, mẹ Chu cũng chẳng quan tâm tiếp, vội càng vỗ nhẹ đứa nhỏ, lấy chút ít canh để cho bé dễ ăn hơn, lúc này mới dời đi sự chú ý của bà.

Không khí bữa cơm này khiến cho Lâm Lệ bị đè nén có chút lúng túng, chỉ lo cố gắng ăn cơm cho nhanh, sau đó nhanh trở về, cho nên Lâm Lệ vùi đầu cố gắng và cơm, muốn ăn sạch toàn bộ cơm cùng thức ăn trong bát, nhưng càng gượng ép lại càng nuốt không trôi, ngược lại khiến cho dạ dày thắt lên, cảm thấy lại giống như lúc chiều, dạ dày quặn lại, ý thức được tự mình muốn nôn ra, vội vàng đặt bát đũa trong tay xuống, đứng dậy, che miệng chạy về phía phòng vệ sinh.

Thấy thế, mẹ Chu vội vàng nhìn về phía con trai của mình nói: “Mau đi xem một chút đi.”

https://thuviensach.vn

Chu Hàn phục hồi lại tinh thần, đứng lên đi về phía phòng vệ sinh, đứng ở cửa phòng vệ sinh, thấy Lâm Lệ gục ở phía trước bồn cầu tự hoại, cả người nôn đến hôn thiên ám địa .

Chu Hàn nhẹ nhàng từ phía cửa đi vào, đứng ở một bên nhíu chặt lông mày nhìn.

Cuối cùng nôn ra toàn bộ đồ trong dạ dày, lúc này Lâm Lệ mới có chút thoải mái ngồi bệt xuống đất, bộ ngực thở hổn hển.

Chu Hàn lạnh lùng mở miệng, "không phải cô thật sự mang thai chứ?"

Nghe vậy, Lâm Lệ tức giận liếc trắng anh một cái: "Chuyện cười này rất nhàm chán."

Chu Hàn nhún bả vai một cái, "Nhưng cô như vậy thật dễ khiến cho người khác nhìn lầm." Nôn kinh như thế, cũng khó trách để cho mẹ hiểu lầm.

Lâm Lệ không để ý đến anh, chỉ ngồi dựa vào một lúc lâu, chống tường tự mình đứng lên, đến trước bồn rửa tay lấy nước xúc miệng, lúc xoay người muốn đi ra cửa, chân vì vừa rồi ngồi hơi lâu, đột nhiên tê rần, mắt thấy cả người đổ về phía trước.

Đang lúc Lâm Lệ nghĩ trán của mình chuẩn bị tiếp xúc thân mật với vách tường, phía sau Chu Hàn đưa tay dùng sức kéo cô vào trong ngực của mình, ôm hông của cô, nhìn cô từ trên cao xuống.

Tay của anh đặt ở ngang hông của cô, thân thể hai người cũng dính sát vào nhau, hơi thở của anh thở trên đỉnh đầu của cô, khẽ sửng sốt một chút, Lâm Lệ vô thức đỏ mặt, không được tự nhiên muốn đưa tay đẩy anh ra, chỉ nghe thấy thanh âm kia lúc này nghiêm túc vang lên trên đỉnh đầu cô: "Cô xác định hiện tại tôi thả cô ra cô sẽ đứng được sao?"

Trên đùi tê dại khiến cho Lâm Lệ dừng lại động tác trên tay, từ từ thả tay xuống. Sau đó còn không đợi Lâm Lệ kịp phản ứng, chỉ cảm giác thân thể của mình chợt nhẹ tênh, lúc phản ứng lại được thì mình đã bị anh ôm ngang người.

Lâm Lệ vô thức vòng tay lên ôm cổ, mở to mắt hỏi: "anh, anh làm gì!"

"Tôi không cảm thấy đợi ở trong phòng vệ sinh như vậy là một lựa chọn sáng suốt."

https://thuviensach.vn

Lâm Lệ suy nghĩ một chút, nhìn chằm chằm mắt anh nói: "đừng đi phòng ăn, tôi, tôi không muốn ăn cơm." Cô sợ lại đi ăn, khiến cho mình lại nôn tiếp, đến lúc đó thật là có miệng cũng không thể giải thích rõ được.

Chu Hàn nhíu nhíu mày, trầm giọng hỏi: "Sao vậy?"

"Bởi vì, bởi vì tôi đã ăn no!" Lâm Lệ mở mắt nói lời bịa đặt, cô thật sự là không muốn trở về ăn những thứ đó tiếp, đối mặt với ba Chu cùng mẹ Chu, không ăn thì thấy thật có lỗi với bọn họ, ăn thì cô thật sự không có khẩu vị, không muốn ăn.

Nhưng mà Chu Hàn cũng không hỏi nhiều nữa, trực tiếp mở cửa phòng vệ sinh ôm cô đi về phía phòng ngủ.

Thả cô xuống giường mình trước đây, nhìn quanh cả gian phòng, trong lòng âm thầm nghĩ tới, đã bao nhiêu lâu, mình chưa có trở về.

Một lúc lâu lấy lại tinh thần, quay đầu vừa vặn đối diện với ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Lâm Lệ, hơi lúng túng, nghiêng đầu sang một bên, chỉ nói: "Tôi đi lấy cho cô một ly nước." Nói xong, trực tiếp xoay người ra cửa.

https://thuviensach.vn

Chương 09: Cùng ngủ

Cả người Lâm Lệ vô lực nằm xuống, qua hai lần nôn chiều nay và vừa rồi, gần như ói ra tất cả những gì ăn vào hôm nay rồi, bây giờ người cô không còn chút sức lực nào.

Chu Hàn đi ra ngoài rót nước không đầy một lát lại tiến vào, chẳng qua là lần này đi theo sau anh còn có mẹ Chu, nhìn Lâm Lệ nằm ở trên giường, vẻ mặt mẹ Chu có thể nói là hơi rối rắm, có chút đau lòng, nhưng khóe miệng lại không nén được ý cười.

Lâm Lệ âm thầm kêu khổ, biết lần nôn vừa xong, càng hiểu lầm hơn, thật sự là có giải thích cũng không rõ được rồi.

Chu Hàn đưa cốc nước trong tay cho cô, vẻ mặt nghiêm túc trước sau như một.

"Cảm ơn." Lâm lệ nhận lấy, khách khí nói cảm ơn.

Kéo Chu Hàn ra, mẹ Chu trực tiếp tiến lên, ngồi ở mép giường lôi kéo tay Lâm Lệ đặt lên trên đùi của mình, vỗ nhè nhẹ, có chút vui mừng lại có chút ít đau lòng nói: "xem nào, đã hành hạ con rồi." Nói xong đưa tay sờ sờ khuôn mặt hốc hác của cô, lẩm bẩm: "Quá gầy, thật quá gầy."

Lâm lệ nhìn bà khóe miệng khẽ cười lên, thật tình cảm giác được sự quan tâm và thương yêu của người phụ nữ trước mắt này đối với mình, mặc dù biết bà quan tâm và thương yêu như vậy là sai đối tượng, nhưng cô vẫn rất quý trọng phần tình cảm này.

"Vừa rồi nôn quá, giờ hẳn là trống rỗng rồi, mẹ đi nấu cho con ít mỳ ăn nhé?" Mẹ Chu hỏi.

"Đừng ạ." Lâm Lệ thoáng lộ ra vẻ kích động cự tuyệt, dạ dày cô lúc này đã không còn gì nữa để nôn ra!

Mẹ Chu thật sự hơi giật mình, nhìn chằm chằm cô.

Lâm Lệ ý thức mình phản ứng thái quá, vội vàng gượng cười, giải thích: "con, hiện giờ con thật không có khẩu vị." Nhìn mẹ Chu với ánh mắt kiên quyết, nói: "con, giờ con ngửi thấy mùi đã muốn ói rồi." Dù sao cũng đã như vậy, cũng không cần quan tâm bị hiểu lầm nhiều hay ít.

https://thuviensach.vn

Mẹ Chu nở lòng, trong lòng lại càng chắc chắc chuyện cô mang thai là thực, kéo tay cô nói: "phụ nữ mang thai là như vậy, lúc đầu mang thai bao giờ cũng nôn đến hôn thiên ám địa, ngửi thấy mùi gì cũng muốn nôn, nhưng mà chờ khi con nhìn thấy đứa bé thì có khổ hơn nữa cũng cảm thấy đáng giá, vì con cái chính là bảo bối trời ban mà!"

Nụ cười trên khóe miệng Lâm Lệ từ từ nhạt đi, nơi nào đó dưới đáy lòng như là bị người ta đâm vào, cô nhớ tới đứa con vô duyên với mình, cái thai thậm chí còn chưa thành hình, cho dù chỉ mới hơn hai tháng, cô đã có tình cảm khó mà dứt bỏ đối với đứa bé, chạm vào là có cảm giác đau đứt ruột đứt gan.

Chu Hàn giương mắt, nhìn ra sự khác thường của cô, nhớ tới cảnh tượng cô khóc lóc trong lòng mình tối ngày hôm qua, loại đau thương này là phát tra từ tận đáy lòng.

"Đứa nhỏ này a —— "

Mẹ Chu còn muốn nói gì, lại bị Chu Hàn cắt ngang: "Mẹ, hay là mẹ đi bảo cô nấu chút cháo đi, đợi lát nữa con nghĩ Lâm Lệ sẽ có khẩu vị ."

Nghe vậy, mẹ Chu kịp phản ứng, gật đầu lia lịa, nói: "đúng đúng đúng, hiện tại ăn không vô thì đợi lát nữa ăn, không ăn sao được, mang thai nhất định phải bổ sung dinh dưỡng, mẹ giờ mẹ sẽ đi nấu ngay, hầm lâu một chút, thêm chút gạo nếp, hầm cho đặc một chút." Vừa nói vừa đứng dậy, tâm tình thật tốt, mỉm cười: "mẹ giờ mẹ sẽ đi ngay, mẹ đi ngay bây giờ." Nói xong đi ra khỏi căn phòng.

Chu Hàn xoay người ra đóng cửa lại, lại quay đầu thấy Lâm lệ sững sờ ngồi ở trên giường, trên miệng đâu còn nụ cười nào, bàn tay đặt trên chăn nắm thật chặt, như là đang kìm nén cái gì.

Khẽ nhíu nhíu mày, chỉ lạnh lùng mở miệng, "Chẳng lẽ sau này cứ nhắc tới trẻ con vẻ mặt cô sẽ thế này sao?"

Lâm Lệ ngẩng đầu, nhìn anh, ánh mắt như kiếm, một nhát có thể đâm thủng người.

Chu Hàn không sợ hãi ánh mắt của cô, nhìn chằm chằm vào cô nói: "meeis muốn khóc thì cứ khóc lên, sau khi khóc xong sẽ quên đi tất cả những thứ nên quên đi, đừng nghĩ về những nỗi đau đã qua,

https://thuviensach.vn

con người không thể sống mãi trong quá khứ, cuộc sống là tiến về phía trước, chúng ta phải nhìn về phía trước."

Lâm Lệ nhìn chằm chằm anh, răng cắn chặt môi, tay cũng nắm chặt nhau.

Chu Hàn tiến lên, bưng lấy cái cốc nước vừa bị cô đặt vào trên tủ đầu giường bên cạnh đưa tới cho cô, nói: "Uống nước choa thoải mái một chút."

Không đưa tay nhận lấy, Lâm Lệ vẫn nhìn chằm chằm anh như vậy, không rời mắt.

Chu Hàn đón nhận ánh mắt của cô, không né tránh, tư thế bưng nước như vừa rồi.

Một lúc lâu, Lâm Lệ rốt cục chậm rãi đưa tay, nhận lấy chén nước trong tay anh, ngoảnh mặt đi, không nhìn tới anh.

Chu Hàn không hề bỏ sót nước mắt đảo quanh trong hốc mắt cô, nhưng cũng không nói thêm gì nữa, anh biết, thật ra thì đạo lý này tất cả mọi người đều hiểu, chỉ là vấn đề thời gian.

Chu Hàn ở trong phòng thêm một lát, sau đó đi ra ngoài, Lâm Lệ uống nước xong liền nằm ở trên giường nhắm mắt lại, kéo chăn bông chùm kín đầu mình, trong bóng tối, cô cảm giác được có một luồng hơi nóng lướt qua khóe mắt mình.

Một lần nữa đi ra khỏi phòng, mẹ Chu đang hầm cháo trong bếp, rất cẩn thận, cũng rất lưu tâm, dùng cái thìa lớn liên tục đảo khuấy để chắc chắn cháo nhuyễn hẳn. Mà ba Chu thì đang ở cùng tiểu Bân trong phòng khách, ôm thằng bé vào lòng, như là đang dạy nó học chữ, lại không nhìn thấy bóng dáng Chu Hàn.

Trong phòng bếp mẹ Chu đi ra ngoài, nhìn thấy cô cười cười đi về phía cô: "sao đã dậy rồi, đói bụng không, chờ chút cháo sắp được rồi."

Lâm Lệ cười lại với bà, có chút áy náy nói: "Xem ra con thật sự là vô tích sự, gây phiền phức cho mọi người rồi."

"Ôi chao, tình huống đặc biệt chứ sao." Nụ cười trên khuôn mặt mẹ Chu không phai nhạt, nhận định trong lòng khiến bà bận bịu cũng vui vẻ.

Lâm Lệ biết bà hiểu lầm, nhưng mà lại không làm sao giải thích được, cũng không nỡ làm bà mất hứng, chỉ cười khẽ quay đầu

https://thuviensach.vn

đi.

Mẹ Chu tưởng là cô đang tìm Chu Hàn, buồn cười nói: "tìm a hàn sao, nó ở bên ngoài sân trong viện, đi đi."

Lâm Lệ sửng sốt, nhưng ngay sau đó theo lời bà gật đầu, "con đi tìm anh ấy." Đúng vậy a, ở trong mắt bọn họ, hiện tại cô và Chu Hàn là vợ chồng, tìm anh ta cũng là bình thường.

Đại viện cơ quan đại viện có phần giống tứ hợp viện thu nhỏ, các căn phòng được bố trí bao quanh vườn hoa, bên trái sân là giàn nho, bên dưới đặt hàng ghế đá, thật thích hợp cho ngồi hóng mát dưới giàn nho vào mùa hè, nhưng mà vào buổi tối mùa thu đông ngồi đây có vẻ lạnh lẽo.

Giờ phút này Chu Hàn đang ngồi trên cái ghế đá kia, so với sự sáng sủa trong phòng, ở nơi này có vẻ mờ mờ, nhìn không rõ, sở dĩ xác định được vị trí của Chu Hàn là nhờ ánh hồng hồng lập lòe anh kẹp giữa kẽ tay.

Đi về phía anh, hình như nghe thấy tiếng bước chân, Chu Hàn xoay người lại hướng cô, trong bóng tối, hai người đều không nhìn rõ mặt nhau, chỉ thấy thoáng thoáng đường nét.

Chu Hàn lịch sự dụi tắt điếu thuốc trong tay, Lâm Lệ cười nhạt nói: "tôi cũng không ngại." Có điều là từ khi sống chung đến giờ, đây là lần đầu tiên cô thấy anh hút thuốc lá.

"Tôi sợ bị mẹ trông thấy lại nhắc tôi." Chu Hàn nhàn nhạt mở miệng, giọng nói mang theo ý cười nhàn nhạt: "dù sao cô bây là có 'tình hình đặc thù'."

Lâm Lệ không nhịn được đảo cặp mắt trắng dã, chỉ nhỏ giọng nói thầm, "cũng không biết là người nào làm hại." Vốn là cô có thể giải thích rõ ràng, là anh cố ý làm vấn đề mơ hồ.

Chu Hàn cười khẽ, cũng không có tiếp lời cô.

Hai người cứ ngồi gần nhau như vậy, thời tiết năm nay dường như có phần chóng lạnh, gió đêm thổi đến, khiến Lâm lệ không khỏi đưa tay chà chà cánh tay.

Chu Hàn liếc cô một cái, cuối cùng đứng dậy cởi áo khoác tây trang trên người mình xuống, đắp lên bả vai cô.

Nhờ vào ánh sáng yếu ớt rọi ra từ trong nhà, Lâm Lệ nhìn chằm chằm anh, anh dựa vào rất gần, thậm chí cô có thể ngửi thấy

https://thuviensach.vn

được mùi vị thuốc lá nhàn nhạt sau khi vừa hút xong trên người anh, anh và Trình Tường là hai loại người hoàn toàn khác nhau, Trình Tường thuộc về loại người có dáng vẻ đậm chất thư sinh, mà bề ngoài của anh không tính là tuấn tú nhưng lại có mùi vị nam tính.

"Nhìn cái gì?" Đôi mắt đen láy được ánh sáng mỏng manh soi sáng lấp lánh.

Lâm Lệ lấy lại tinh thần, hơi lúng túng quay đầu đi không nhìn tới anh, chỉ lắc đầu, nói: "không có gì."

Chu Hàn một lần nữa ngồi xuống cạnh đó, mở miệng nói: "sáng sớm ngày mai đi bệnh viện xem một chút đi."

Nghe vậy, Lâm Lệ nhíu nhíu mày, quay đầu nhìn chằm chằm anh, vô cùng quả quyết nhấn mạnh: "tôi không mang thai!" Là vợ chồng với anh, nhưng chỉ là vợ chồng trên hợp đồng, có thì là con của Trình Tường, nhưng cô và Trình Tường đã chia tay hơn 4 tháng rồi, làm sao có thể mang thai!

Chu Hàn nhàn nhạt nhìn cô một cái, nói: "Không mang thai cũng phải biết làm sao nôn chứ."

"Tôi. . . ." Lâm Lệ cứng họng, nhìn anh một lúc lâu, quay đầu đi.

"Anh cái gì?" Chu Hàn hỏi, chân mày nhướng lên.

"Ha ha." Lâm Lệ cười khổ, một lúc lâu mới nhẹ nhàng nói: "nhất định là anh không tin trước kia tôi là đại dạ dày vương, có thể nuốt trôi một bàn thức ăn, cũng không thấy dạ dày no hay khó chịu gì."

Chu Hàn có chút kinh ngạc nhướng mi, quả thật anh không tin, bởi vì từ khoảng thời gian sống chung của anh và cô, anh có thể khẳng định dạ dày cô còn nhỏ hơn cả dạ dày một đứa trẻ, ăn cơm chỉ ăn một chút, như là còn chưa động đũa. Trước kia khi sống cùng Lăng Nhiễm, cô ta nàng không ăn nhiều lắm, nhưng mà không ít đến mức như cô, nếu là người khác anh còn tưởng là đang giảm cân, nhưng mà cô, căn bản không có cái gì có thể giảm được!

"Chính tôi còn không dám tin, đại dạ dày vương một thời, giờ ăn nhiều một chút cũng không ngừng nôn ra." Lâm Lệ ngẩng đầu, nhìn bầu trời đêm xa xăm, ban đêm tối nay có phần hiu quạnh, chỉ có vầng trăng lơ lửng trên bầu trời, thậm chí không có một ngôi sao

https://thuviensach.vn

nào bên cạnh, thở dài một tiếng, Lâm Lệ cười tự giễu, cố gắng để cho giọng nói mình trở nên thoải mái, nói: "có lẽ là hồi đó tôi ăn nhiều quá, nên giờ đến lúc trả lại rồi."

Chu Hàn khẽ nhíu nhíu mày, muốn mở miệng, mà cô đã đứng dậy, nghiêm túc nói: "ngày mai thứ sáu, chiều mai rút ra chút thời gian, đi cùng tiểu Bân đến khai mạc đại hội thể dục thể thao chứ."

Chu Hàn nhìn cô hồi lâu, lòng muốn khước, nhưng nói đến miệng lại biến thành: "được."

Câu trả lời của anh khiến Lâm Lệ ngẩn người, hoàn toàn không ngờ tới anh sẽ dễ dàng đồng ý như thế, nhưng ngày sau đó bật cười, gật đầu, xoay người vào phòng.

Khi Lâm Lệ vừa định vào nhà, vừa vặn gặp mẹ Chu đang đi ra gọi họ: "vừa định gọi con, mau vào mau vào, cháo đã nhừ rồi, nhân lúc còn nóng ăn chút đi."

Lâm Lệ gật đầu, cười khẽ đáp: "vâng." Thật ra thì nôn ra hai lần, đều ói ra tất cả đồ ăn trong dạ dày, đúng là cô có hơi đói, chỉ là hi vọng lát nữa đừng nôn ra nữa, trong dạ dày thật sự không có gì để mà nôn ra.

Mẹ Chu kéo Lâm Lệ đi vào, cũng không quên cất giọng gọi ra bên ngoài: "a Hàn, vừa rồi con cũng chưa ăn bao nhiêu, cũng vào ăn một chút đi."

"Vâng." Thanh âm trầm thấp vang lên ở phía sau, Lâm Lệ nghe thấy tiếng bước chân của anh vang lên.

Lúc đi vào lúc bác giúp việc đã múc bát cháo đặt trên bàn rồi, ngoài cháo còn có bát đầy thức ăn không dầu mỡ, Lâm Lệ ngồi xuống, dùng thìa múc cháo, cháo hầm đặc sền sệt, có lẽ là do cho thêm gạo nếp, ngửi rất thơm, nồng mùi gạo thơm.

Chu Hàn ngồi xuống đối diện cô, nhìn cô, sau đó mới bưng bát trước mặt mình lên.

Mẹ Chu vốn là muốn cùng trò chuyện một lúc, bên kia ba Chu đột nhiên gọi bà, lúc này mới đứng dậy đi về phía hai ông cháu kia.

Lâm Lệ ăn cháo, cũng không động chiếc đũa đi gắp những món ăn kia, cũng không biết là thật đói bụng hay là mẹ Chu nấu cháo này rất thơm lâm Lệ ăn hết một bát vẫn còn muốn ăn nữa, cho

https://thuviensach.vn

nên lại đứng dậy, vào bếp múc ra non nửa bát, không dám nhiều, rất sợ ăn không vào, dạ dày lại làm loạn.

Đến khi mẹ Chu trở lại Lâm Lệ đã ăn gần xong rồi, thấy cô ăn xong, mẹ Chu vội vươn tay muốn lấy bát của cô, vừa nói: "mẹ đi lấy nữa cho con, hầm rất nhiều đấy."

Lâm Lệ vội vàng cản lại: "Mẹ, con no rồi no rồi, ăn không nổi nữa." Có thể ăn nhiều như vậy cũng đã coi là không tệ, ăn nữa, hẳn là thật sự như vừa rồi.

"Đây là cháo nha, không coi là cơm được." Mẹ Chu không đồng ý nói.

Lâm Lệ cười bất đắc dĩ: "con thật sự ăn không vô nữa."

Mẹ Chu kiên trì, nói: "con quá gầy, phải ăn nhiều một chút, nghe lời, mẹ —— "

"Mẹ, Lâm Lệ ăn không vô cũng đừng ép cô ấy, đợi đói bụng lại bảo cô ấy ăn nữa là được." Chu Hàn để bát đũa xuống, thay Lâm lệ nói.

"Đúng đúng đúng, đợi lát nữa mà đối con sẽ ăn tiếp." Lâm Lệ nói hùa theo.

Mẹ Chu ngẫm lại, cũng không phải không có lý, gật đầu, nói: "Vậy cũng được, mẹ cho cháo vào nồi cơm điện giữ ấm, để lúc con đói, ăn cũng nóng."

Lâm Lệ còn chưa nói, Chu Hàn mở miệng trước rồi, "Không cần mẹ, thời gian cũng khá muộn rồi, ngày mai thằng bé còn phải đi học, chúng con cũng phải trở về."

Nghe vậy, mẹ mặc kệ, trầm mặt nói: "về làm gì, khó có khi cả nhà quay về, ở lại nhà một tối."

Lâm Lệ nhìn Chu Hàn một chút, chỉ thấy ánh mắt Chu Hàn nhìn về hướng phòng khách.

Mẹ Chu hình như cũng chú ý tới, bỏ cái bát lên bàn, nói với Chu Hàn: "mẹ đi nói cho ba con." Nói xong, liền xoay người đi vào phòng khách.

Lâm Lệ cởi áo khoác trả lại cho anh, Chu Hàn đưa tay nhận lấy, chỉ nói nói, "thu dọn đồ đạc của cô đi." Giọng nói kia, như là đã chắc chắn ba Chu không đồng ý anh ở lại vậy.

https://thuviensach.vn

Lâm Lệ không nói chuyện, chỉ gật đầu, chuẩn bị trở về phòng cầm túi xách của cô và áo khoác của tiểu Bân.

Nhưng chân còn chưa nhấc, nghe thấy thanh âm mẹ Chu truyền đến từ bên kia: "a Hàn, ba con đồng ý." Khi nói, trong câu nói tràn đầy vui sướng và cao hứng.

Lâm Lệ quay đầu, thấy Chu Hàn sửng sốt, trên mặt mặc dù cũng không thay đổi nhiều, nhưng mà cô không hề bỏ sót, lực cầm cái áo khoác mạnh đến thế nào, chặt đến mức cái áo khoác kia sắp bị anh nắm đến nhăn nhúm.

Lại quay đầu nhìn phía mẹ Chu, thấy bà đang vui mừng ôm hôn mặt tiểu Bân, vừa hỏi: "tiểu Bân, buổi tối ở lại chỗ bà nội, có vui hay không!"

Đứa trẻ nở nụ cười hồn nhiên, dùng sức gật đầu.

Khi Chu Hàn còn chưa phục hồi tinh thần lại, Lâm Lệ còn chưa biết phải làm sao thì ba Chu đá từ trên ghế sô pha đứng dậy, quay đầu nhìn về bọn họ bên này, bình tĩnh nhìn Chu Hàn một lúc lâu, mặt không chút thay đổi thản nhiên nói: "ở lại đi." Nói xong, cũng không chờ Chu Hàn cùng Lâm Lệ trả lời, trực tiếp xoay người đi vào thư phòng.

Lâm Lệ quay đầu, muốn hỏi anh có về nữa không, nhưng mà khi nhìn thấy khuôn mặt lộ vẻ xúc động của anh cùng ánh sáng lấp lánh trong mắt anh, cô đã biết đáp án, khóe miệng nở nụ cười nhàn nhạt, không nói gì nữa, liền xoay người đi về phía mẹ Chu đang nói cười trong phòng khách.

Mới đầu Lâm Lệ cảm thấy ở lại cũng không sao cả, nhưng mà đến lúc ngủ, vấn đề tới, Lâm Lệ hối hận cảm thấy vừa rồi nên khăng khăng bảo anh về mới phải!

Nhìn chiếc giường đơn duy nhất trong phòng thấy mình có cảm giác khóc không ra nước mắt, quay đầu nhìn vẻ mặt trăm năm không thay đổi của Chu Hàn, chỉ thấy anh khẽ nhíu mày.

Vốn là Lâm Lệ muốn nghĩ tối nay ngủ trong phòng khách với tiểu Bân, để anh ngủ một mình ở phòng cũ này của anh, nhưng ai ngờ mẹ Chu khăng khăng nói muốn tiểu Bân ngủ với bà, nói thằng bé lớn thế rồi còn chưa ngủ với bà nội lần nào, tối nay thế nào cũng phải ngủ cùng bà. Mẹ Chu đã nói thế rồi, người khác còn có thể nói

https://thuviensach.vn

cái gì nữa, cho nên vào mười mấy phút đồng hồ trước, mẹ Chu thập phần vui vẻ đưa cháu về phòng đi ngủ, trước khi đi còn không ngừng căn dặn Chu Hàn, đợi ban đêm mà Lâm Lệ nói thì anh vào bếp múc cháo cho Lâm Lệ ăn.

"Cái kia…" Việc đã đến nước này, Lâm Lệ cũng chỉ có thể tiếp nhận thực tế, cho nên quay đầu nhìn anh chuẩn bị bàn bạc nói: "Cái kia anh nhìn này trong phòng chỉ có một cái giường…"

Chu Hàn nhíu mày, đóng cánh cửa phòng phía sau lại, nói: "tôi sẽ không bằng lòng ngủ trên sàn nhà !" Trực tiếp cắt đứt ý nghĩ trong lòng của cô.

Lâm Lệ quả thực không thể tin được, trừng anh, có chút phẫn hận nói: "anh bảo tôi ngủ trên sàn nhà!" Anh không thể có phong độ chút sao? Để con gái ngủ trên sàn nhà, anh không sợ nói ra khiến người khác cười rụng răng!

Khóe miệng Chu Hàn mơ hồ nở nụ cười nghiền ngẫm, trong mắt hiện lên quỷ kế, đến gần cô, ép cô lùi vào ván cửa, chậm rãi nói bên bên tai cô: "tôi không ngại cô ngủ giường với tôi."

Anh đến gần quá, mặc dù hai người cũng không hề tứ chi tiếp xúc, nhưng mà tư thế và khoảng cách như vậy khiến Lâm Lệ cảm thấy có loại cảm giác bị áp bách vô hình, cả người bắt đầu có chút kinh hoảng khó hiểu, nói chuyện cũng trở nên ấp úng đứt quãng: "ai, ai muốn cùng anh cùng nhau, cùng nhau ngủ."

Nụ cười trên khóe miệng Chu Hàn càng khuếch trương lớn hơn chút ít, sau đó dịch người ra, ném áo khoác sang bên cạnh, tháo cà vạt trên cổ xuống, sau đó bắt đầu cởi cúc áo sơ mi.

Lâm Lệ trừng trừng nhìn một loạt động tác của anh, trái tim đập bình bịch, hỏi: "anh, anh làm gì!"

Chu Hàn quay đầu, cố ý nói: "cởi quần áo tắm rửa."

"Trong nhà, trong nhà còn có phòng khách, tôi, tôi đi ngủ phòng khách." Nói xong, Lâm Lệ liền đưa tay muốn đi mở cửa.

"Chờ một chút." Phía sau Chu Hàn gọi lại cô, nhắc nhở cô nói: "đừng quên thân phận của chúng ta hiện tại, cô thấy có cặp vợ chồng mới kết hôn nào phân phòng ngủ không?"

"Nhưng vấn đề là chúng ta không phải vợ chồng a!" Lâm Lệ nhất mạnh nói: "chúng ta chẳng qua chỉ có quan hệ hợp đồng!"

https://thuviensach.vn

“Hợp đồng chỉ là giữa tôi và cô, trong mắt người ngoài không phải thế.” Chu Hàn nhìn chằm chằm cô, khóe miệng nở nụ cười như có như không.

“…” Lâm Lệ cứng họng, hoàn toàn không đáp được.

Chu Hàn cười khẽ, xoay người mở ra tủ ra, bên trong còn treo quần áo bóng rổ thời còn học cao trung của anh, sững sờ nhìn một lúc lâu, ánh mắt không còn vẻ lạnh lùng thường ngày, dịu dàng đến chính anh cũng sẽ khó mà tin được, đưa tay cầm lấy cái áo ngắn tay cùng với quần soóc thể thao rộng thùng thình, đi thẳng vào nhà tắm.

Mà Lâm Lệ đứng cạnh nhìn cái giường đơn chu môi cau mày, miệng vẫn không quên thì thầm: “tất cả có mỗi một cái giường đơn thì làm thế nào!”

Đến lúc Chu Hàn đi ra, chỉ thấy Lâm Lệ đang ngồi ngay ngắn ở trên cái ghế mây mà hồi xưa khi tan học anh thường ngồi, tay cầm tập văn học anh từng xem qua, tiện tay lật xem.

Khóe miệng khẽ cong lên, có lẽ chính Chu Hàn cũng không phát hiện, nụ cười trên mặt anh hôm nay còn nhiều hơn so với bất kỳ lúc nào khác. Cầm khăn lau khô đầu tóc ướt nhẹp của mình, mặc cái áo cộc tay này đã chật hơn nhiều so với 10 năm về trước, cũng không đến nỗi quá khó chịu.

Đầu tóc được lau gần khô rồi, dường như Lâm Lệ vẫn chưa có ý định đứng dậy, Chu Hàn thả khăn bông sang bên cạnh, mở miệng, hỏi: “cô định ngồi đó cả đêm sao?”

Lâm Lệ không quay đầu, tay lật qua lại trang giấy, chỉ nói: “tôi xem lát nữa.”

Nụ cười trên khóe miệng không giảm, Chu Hàn gật đầu, vòng qua đầu giường lên từ bên kia, vừa nói: “hôm qua xem bản tin thời tiết, đêm nay hình như có khí lạnh tràn về.”

Không quay đầu nhìn, Lâm Lệ khẽ cắn răng, nói: “cảm ơn nhắc nhở!”

“Không khách khí.” Chu Hàn trả lời đương nhiên.

Lâm Lệ có chút tức giận lầu bầu, nhìn tập văn xuôi một chữ cũng không vào, lật mạnh trang giấy, phát ra tiếng sột soạt, trong lòng thầm mắng anh không có tí ga lăng nào.

https://thuviensach.vn

“Yên tâm đi, tôi sẽ không đối với cô như vậy.” Phía sau Chu Hàn lành lạnh nói, đến khi Lâm Lệ xoay người lại, chỉ thấy anh đã nằm xuống đắp chăn ngủ.

Lâm Lệ nhìn bóng lưng của anh, miệng bất mãn nói mấy câu, lại cầm sách đọc tiếp.

Cũng không biết qua bao lâu, cơn buồn ngủ kéo tới, mí mắt Lâm Lệ bắt đầu díu lại, ban đêm thật lạnh lẽo, Lâm Lệ đưa tay ôm lấy cánh tay mình, trong lòng thầm nghĩ không phải là Chu Hàn nói đúng chứ, đêm nay thật sự có khí lạnh tràn về sao!

Trong phòng không có một tiếng động nào, yên tĩnh đến mức chỉ còn lại tiếng hô hấp nào, Lâm Lệ bắt đầu lạnh run lên, quay đầu nhìn lên trên giường, Chu Hàn vẫn nằm tư thế vừa rồi, như là chưa từng nhúc nhích, hô hấp đều đặn, hẳn là đã ngủ say.

Đứng dậy, Lâm Lệ nhẹ nhàng tiến lên, nhìn anh ngủ, xác nhận anh thật sự ngủ rồi, lúc này mới lẳng lặng vòng qua đầu giường, miệng khẽ lẩm bẩm: “chẳng qua là cùng giường mà thôi, chẳng qua là cùng giường mà thôi…” cởi áo khoác nằm xuống cạnh anh, nghiêng người đi, cố gắng để mình không chiếm diện tích quá lớn.

Có lẽ là thực sự mệt mỏi, nằm xuống không đầy một lát, Lâm Lệ liền nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Cô không biết là, vào lúc cô nằm xuống Chu Hàn ở phía sau lưng cô nở một nụ cười rạng rỡ.

https://thuviensach.vn

Chương 10: Lúng túng lúc sáng sớm

Trong lúc mơ mơ màng màng Lâm Lệ cảm giác bên cạnh mình hình như có một cái lò sưởi ấm tự nhiên, tản ra nhiệt độ mê người, nhiệt độ mê người kia khiến người ta không tự chủ muốn dựa gần vào, ôm ấp lấy, muốn nhiều hơn.

Chậm rãi giật giật mí mắt, từ từ mở ra, ánh nắng sáng sớm xuyên thấu qua cũng rèm cửa sổ trong suốt chưa được kéo ra, chiếu sáng cả gian phòng, mà độ sáng lúc này đối với một người từ trong bóng tối tỉnh lại mà nói có chút chói mắt, Lâm Lệ vô thức nhắm mắt lại lần nữa, đầu chà chà lò sưởi ấm áp bên cạnh, tay ôm chặt nó hơn.

Đã có bao lâu không có một đêm ngủ tới hừng sáng như vậy? Giống như thật rất lâu, lâu đến Lâm Lệ đã sớm quên mất cái loại cảm giác thoải mái ngủ một đêm tới hừng sáng là thế nào.

Hình như là từ lúc An Nhiên nói cho cô biết Trình Tường bắt đầu nói dối, cô hình như chưa từng ngủ sâu giấc, cả đêm luôn gặp phải đủ loại giấc mơ khác nhau, mà những cảnh trong mơ luôn dày vò cô không thể ngủ yên.

Hồi đó cô không ngừng mơ thấy Trình Tường ôm người đàn bà kia cười rất vui vẻ, mà mình bị lãng quên ở một bên, đối với bọn họ mà nói hình như chỉ là không khí, vĩnh viễn không nhìn thấy cô, cô không tỉnh, nhưng mà không biết bao lần rơi lệ trong mơ, bởi vì hôm sau tỉnh dậy vỏ gối luôn ẩm ướt, cô luôn muốn lừa gạt mình rằng có thể tiếp tục, nhưng mà sự thật lại làm cho cô không lừa được người khác nữa, lại càng không thể lừa được chính mình, cuối cùng trong hôn lễ của bọn họ Trình Tường đã làm trò bỏ cô chạy đi trước mặt mọi người.

Sau hôn lễ, cô không hề mơ về họ nữa, nhưng mà hàng đêm luôn có một thanh âm xuất hiện trong mộng hỏi cô vì sao lại không cần nó, nói nó thật đáng thương, lạnh quá, nhớ mẹ quá. Một đoạn thời gian rất dài cô luôn tỉnh lại lúc nửa đêm, sau đó cầm lấy phim siêu âm nhìn ngồi ở đầu giường ôm đầu gối lẳng lặng khóc.

Rồi sau ba lại ngã bệnh, rút cạn sinh lực và tinh thần của cô, mặc dù bớt suy nghĩ về Trình Tường cùng đứa bé, nhưng mà vì lo

https://thuviensach.vn

lắng bệnh của ba mà mỗi đêm luôn ngủ không ngon, cho dù là hiện tại, ba đã giải phẫu thành công xuất viện, có vài đêm lại mơ thấy ba phẫu thuật không thành công, nhìn thấy mẹ đứng ở trước giường bệnh khóc, sau đó mình từ trong mộng tỉnh lại một thân toàn mồ hôi lạnh, thậm chí nhiều lần lập tức dùng điện thoại gọi cho ba mẹ, xác nhận sự thực bọn họ đều ổn, lúc này mới yên lòng lại.

Nhưng mà tối hôm qua cô dường như ngủ rất ngon, bởi vì một đêm cũng chưa từng tỉnh lại, trong mộng cũng không xuất hiện những hình ảnh kia, nhắm mắt lại Lâm Lệ bởi vì ngủ ngon mà khóe miệng nhàn nhạt hiện một độ cong đẹp mắt.

"Không định thức dậy sao?"

Thanh âm truyền đến từ trên đỉnh đầu cô, khẽ nhíu mày, âm sắc kia Lâm Lệ rất quen thuộc, nhưng giọng nói kia hình như cùng thanh âm kia có chút không giống, bởi vì cô thế mà lại nghe ra ý cười nhàn nhạt trong giọng nói đó.

Chu Hàn nhìn cô gái trong ngực lúc này đang ôm chặt hông anh, vừa rồi còn nổi lên ý cười, lúc này nhíu chặt chân mày, biểu tình thay đổi cực nhanh khiến người ta không khỏi cảm thấy muốn cười.

Đè nén ý muốn cười, Chu Hàn cố gắng khiến cho giọng nói của mình nghe lãnh đạm không hề có nhiệt độ như dĩ vãng nói: "cô không thức dậy tôi không có ý kiến, nhưng trước hết có thể buông ra không?"

Lâm Lệ nhướng mày chậm rãi mở mắt, đập vào mắt chính là một bức 'tường' da màu đồng, càng nhíu chặt mày lại, chậm rãi ngẩng đầu, sau đó đối diện với một đôi mắt đen như hắc thạch, cả người sửng sốt vài giây, thậm chí nháy mắt vài cái, cố gắng hồi tưởng tình cảnh tối ngày hôm qua.

Chu Hàn nhìn cô, khắc chế nụ cười nơi khóe miệng, lạnh lùng nói: "Còn không buông ra?"

Lâm Lệ chợt ngồi dậy, kéo chăn bông che trước ngực mình, ngón tay chỉ về phía anh: "Anh, anh anh..anh làm sao anh lại ở trên giường của tôi?" Bởi vì khẩn trương, mồm miệng có chút không rõ ràng lắm.

https://thuviensach.vn

Tất cả chăn đều bị Lâm Lệ kéo đi, Chu Hàn chỉ mặc một chiếc quần thể thao rộng rãi, phía trên người ở trần, cả người liền lộ ra trong không khí.

Đột nhiên bị lạnh khiến cho Chu Hàn trong lòng run lên, nhưng mà ngoài mặt cũng không biểu hiện ra, không nói gì, chỉ là nhìn chằm chằm cô, khóe miệng có chút không nhịn được co rúm lại.

Thấy thế, Lâm Lệ không khỏi trừng to mắt, nhiệt độ trên mặt thoáng cái tăng lên, sau đó kịp phản ứng vội vàng quay người đi: "Lưu manh!"

Khóe miệng Chu Hàn nửa cong lên, chậm rãi mở miệng: "đã quên tất cả chuyện tối hôm qua?"

Nghe vậy Lâm Lệ chợt quay đầu, tay nắm chặt cái chăn trước ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy tức giận, oán hận nhìn chằm chằm anh, lớn tiếng hỏi: "Anh đã làm cái gì?"

Chu Hàn chỉ nhíu mày, không đáp hỏi ngược lại: "Cô cảm thấy tôi đã làm cái gì?"

"Anh…..!" Lâm Lệ nhìn chằm chằm anh, một câu nói đều nói không ra, tay dùng sức gắt gao nắm chăn, trợn mắt nhìn anh nửa ngày, chỉ có thể phun ra ba chữ: "Anh vô sỉ!" Chóp mũi cũng bắt đầu chua xót, hốc mắt cũng bắt đầu hồng hồng, thoáng chốc sương mù trong mắt bắt đầu tràn ngập .

Chu Hàn rốt cục có chút không nhịn được thấp giọng bật cười, một lúc lâu mới tung mình từ trên giường xuống: "hãy suy nghĩ trước khi khóc, trước bỏ chăn ra nhìn cho kỹ đi." Nói xong liền đi về phía phòng tắm.

Lâm Lệ sửng sốt, đợi sau khi anh đi vào, cúi đầu bỏ chăn trước ngực mình ra, quần áo trên người vẫn như cũ, áo sơ mi cũng là chiếc áo mặc ngày hôm qua, có chút nghi ngờ, cố gắng hồi tưởng chuyện tối hôm qua…

Lúc Chu Hàn thay quần áo xong đi ra Lâm Lệ ngồi trên giường với tư thế kia, thấy anh đi ra ngoài, ngẩng đầu nhìn anh, còn có chút không xác định hỏi: "Ngày hôm qua. . . . Ngày hôm qua chúng ta không xảy ra chuyện gì chứ?"

https://thuviensach.vn

Cầm lấy cà vạt ngày hôm qua cởi xuống treo trên tủ quần áo xuống, Chu Hàn nửa ôm lấy miệng hỏi: "Cô cho rằng ngày hôm qua chúng ta xảy ra chuyện gì chứ?"

Lâm Lệ vội lắc đầu, khoát tay gượng cười: "Không có đúng không, tôi làm sao lại nghĩ chúng ta xảy ra, chúng ta không xảy ra cái gì, khẳng định không xảy ra cái gì." Ánh mắt nhìn anh giống như đang đợi anh gật đầu xác định, cô như vậy mới có thể an tâm.

Chu Hàn không nói chuyện, chỉ cười, thắt cà vạt lên. Đợi xong tất cả, nhìn đồng hồ, lúc xoay người chuẩn bị đi ra ngoài, Lâm Lệ phía sau lại gọi anh lại.

"Chờ…. chờ một chút!" Lâm Lệ lên tiếng gọi anh lại, sau đó từ trên giường nhảy xuống, nhìn anh muốn hỏi cái gì, nhưng ấp a ấp úng không được tự nhiên, hai tay xoắn lại một chỗ, không biết mở miệng như thế nào.

Chu Hàn quay đầu, nhìn cô, khóe miệng cười như không cười, hỏi: "Cái gì?"

Lâm Lệ rối rắm cả nửa ngày, mới hỏi: "Cái kia, cái kia không phải là hôm qua anh mặc đồ ngủ sao?" Cô vừa nhớ lại, cô nhớ được tối hôm qua mình vốn định ngồi trên ghế ngồi một đêm, nhưng mà thật sự là không chịu được khí lạnh ban đêm, thấy anh đã ngủ rất sâu thế này mới lên giường nằm, mà cô cũng nhớ, lúc anh ngủ có mặc quần áo, mặc dù quần áo kia thoạt nhìn hơi nhỏ so với anh.

"À, bộ quần áo kia quá nhỏ, bó chặt khiến tôi khó chịu, nửa đêm tỉnh lại tôi liền bỏ ra." Chu Hàn vẻ mặt đương nhiên nói, cũng không có nói cho cô biết thật ra thì ngày hôm qua thì bởi vì cố kỵ cô ở bên cạnh, cho nên lúc mới lên giường mặc một cái T-shirt, thật ra thì bình thường anh có thói quen ngủ trần.

Lâm Lệ mất tự nhiên khóe miệng co quắp lại, trong lòng thầm mắng anh đúng là nhàm chán, trên mặt vẫn duy trì cười khan dối trá, bước một bước nhỏ về phía anh, khoa tay múa chân, thử hỏi: "Cái kia, cái kia, là tôi lăn vào trong ngực anh sao ?" Cô rõ ràng nhớ tối hôm qua cô cố gắng để mình nằm ở mép giường, cố gắng không chiếm giường của anh, không có lý nào sáng dậy lại nằm trong lòng anh ta.

https://thuviensach.vn

Chu Hàn nhướng mi, không đáp hỏi ngược lại: "Cô cảm thấy là tôi ôm cô vào sao?"

"Không phải sao?" Cô nhớ được tướng ngủ của mình tuyệt đối không kém! Không có đạo lý lại rúc vào trong ngực của anh

"Cô cảm thấy buổi sáng khi cô tỉnh lại tay tôi để ở đâu?" Chu Hàn buồn cười nhìn cô.

Lâm Lệ nhìn chằm chằm anh, một lúc lâu đột nhiên không thể tin được trừng to mắt, khóe miệng co rúm lại gượng cười, lắc đầu, nói: "Ha ha, không có, không có gì…" Vừa nói vừa đỏ mặt quay đầu đi, trong lòng chửi mình quá mức sơ ý, lại còn coi anh là cái lò sưởi ôm cả đêm, bởi vì cô nhớ ra, cô nhớ lại lúc sáng khi tỉnh lại là mình ôm thật chặt hông của anh, mà tay anh không hề đặt lên đâu trên người cô! Như vậy khiến cho cô có cảm xúc muốn đào một cái lỗ mà chui xuống, quả thực là không đất dung thân rồi, lại càng hối hận mình còn nhiều lần hỏi chuyện này, dù sao tối ngày hôm qua không xảy ra vấn đề gì cả, mình còn quấn quýt không thôi.

Chu Hàn tiến về phía cô một bước, từ phía sau cúi đầu nói bên tai cô: "Cô cho rằng là tôi chiếm tiện nghi của cô chờ cô ngủ rồi ôm cô vào lòng sao." Câu nghi vấn, nhưng mà dùng giọng nói khẳng định, lời nói không có sự nghiêm túc và lãnh đạm lúc dĩ vãng của anh, mà thoải mái cùng cười cợt hơn.

Lâm Lệ không nói chuyện, nụ cười nơi khóe miệng dường như cứng ngắc, anh dựa vào quá gần, gần đến mức cô có thể cảm nhận rõ ràng hơi thở ấm áo của anh bên tai mình, vô thức rụt cổ lại.

Thấy mục đích của mình đạt thành, chú ý tới cả mặt cô như sắp bị thiêu cháy, Chu Hàn mới lùi ra sau cô, tăng khoảng cách với cô nói: "cô không phải kiểu tôi thích, bởi vì …" Kéo dài âm cuối, cố ý dừng một chút, đợi cô quay đầu lại.

Tất cả đều giống như dự liệu của Chu Hàn, sau khi anh dừng lại, Lâm Lệ vô thức quay đầu lại hỏi: "Bởi vì sao?"

Nhìn cô, nụ cười nơi khóe miệng của Chu Hàn khuếch trương đến cực hạn, híp mắt lại, cả người nhìn qua có chút tà mị, sau đó chậm rãi mở miệng, nói: "làm sao? Cô muốn tôi có hứng thú với cô sao?"

https://thuviensach.vn

“Tôi không có!” Lâm Lệ lớn tiếng giải thích, quay đầu không nhìn tới anh, lần nữa trong lòng thầm mắng mình lắm miệng.

Phía sau truyền đến giọng nói đùa cợt của Chu Hàn: “Bởi vì cô quá gầy, căn bản không có cảm giác, tôi không muốn ôm một bộ xương, bởi vì quá nhẹ tay.” Nói xong cũng không chờ Lâm Lệ quay đầu lại nói gì, tâm tình thật tốt cười xoay người mở cửa đi ra ngoài.

Lâm Lệ sửng sốt một lúc lâu, lúc này mới kịp phản ứng, tức giận xoay người, giận dữ nói với cánh cửa: “Quá nhẹ tay, người nào cần anh ôm a, cuồng tự luyến.”

Ngoài cửa, Chu Hàn cũng không quay đầu lại, nhưng sáng sớm hôm nay, tâm tình của anh nhìn qua rất tốt, cả người thư sướng.

https://thuviensach.vn

Chương 11: Anh ấy nghe tôi

Lâm Lệ súc miệng trong phòng vệ sinh xong mới ra khỏi phòng, ra khỏi cửa phòng, mới phát hiện ba Chu và mẹ Chu đã dậy cả rồi, bác giúp việc đã bày bữa sáng lên bàn ăn, ngay cả tiểu Bân cũng đã rửa mặt mặc quần áo tử tế ngồi ngay ngắn ở trên ghế.

Mẹ Chu thấy cô đi ra ngoài, cười ngoắc ngoắc tay với cô, "Lâm Lệ, đã dậy rồi, vừa lúc, tới đây ăn điểm tâm."

Lâm Lệ ngượng ngùng vì mình là người dậy cuối cùng, mặt hơi có chút nóng lên, lúng túng cười cười, tiến lên ngồi xuống cạnh Chu Hàn. Nhìn ba Chu và mẹ Chu nói: "ba, mẹ, sớm."

Ba Chu cũng không nhiều nói, chỉ cười nhạt gật đầu với cô, mà mẹ Chu thì vội vàng lấy đũa và thìa cho Lâm lệ.

Lâm Lệ đưa tay nhận lấy, nhẹ giọng nói cảm ơn, "cảm ơn mẹ."

Mẹ Chu vừa ăn cơm vừa nhìn Lâm Lệ nở nụ cười đầy mặt hỏi: "tối hôm qua các con ngủ ngon chứ?"

Nghe vậy, Lâm Lệ có chút lúng túng gật đầu, cúi đầu múc miếng cháo cho vào miệng, cũng không phải là biết là cháo quá nóng hấp đỏ mặt cô, hay là vấn đề mà mẹ Chu hỏi khiến cô nhớ lại một màn trong phòng ngủ lúc mới dậy kia.

Dường như mẹ Chu cũng không chú ý đến, tự lẩm bẩm nói: "chiếc giường trong phòng a Hàn cũng nên thay đổi rồi, quá nhỏ, là đồ từ trước khi a Hàn lên đại học."

Lâm Lệ không nói chuyện, chỉ đỏ mặt cúi đầu ăn cơm.

"Di, tiểu Lệ, con đừng chỉ có húp cháo thế." Thấy cô chỉ cúi đầu húp cháo cũng không động đũa, mẹ Chu có chút không đồng ý nhăn mày lại, vừa gắp cái bánh bao nhân thịt to cho cô, nói: "ăn nhiều thức ăn với bánh bao đấy."

Lâm Lệ nhận lấy, chỉ gật đầu nói vâng, nhưng mà dường như dạ dày lại phạm vào bệnh cũ, vừa ăn được vài miếng cháo, dạ dày đã có cảm giác trướng lên, còn ăn nữa, sợ là phải chạy đi nôn mất.

Cúi đầu nhìn cái bánh bao trong bát mình, chân mày khẽ nhíu lại.

https://thuviensach.vn

Ngồi ở bên cạnh cô, hình như Chu Hàn đã nhìn ra cái gì, vừa định mở miệng, lại bị mẹ cướp lời.

Đột nhiên nhớ tới cái gì, mẹ Chu cười cong cả lông mày, nhìn Chu Hàn nói: "a Hàn, sáng nay con đừng đến công ty nữa, đi cùng Lâm Lệ đến bệnh viện khám kỹ xem, xác nhận một chút."

Chu Hàn nhướng mi liếc nhìn người bên cạnh, cười nhạt với mẹ gật đầu: "vâng, con biết rồi."

Lâm Lệ chỉ cười, khi cúi đầu nhìn bát cháo và bánh bao, lại nhíu chặt chân mày.

Đột nhiên một đôi đũa đưa qua, gắp đi cái bánh bao trong bát của Lâm Lệ, Lâm Lệ kinh ngạc ngẩng đầu, thấy Chu Hàn nhìn cô nói: "không thích ăn bánh bao thịt thì hãy nói với mẹ, cứ ngây ngốc nhận lại không thích ăn, cho anh đi." Nói xong, gắp cái bánh bao thịt kia cho vào miệng cắn một miếng to.

Bên này Lâm Lệ còn chưa phục hồi tinh thần lại, bên kia mẹ Chu đã kinh ngạc mở miệng hỏi: "a! tiểu Lệ con không thích ăn bánh bao thịt a!"

Lấy lại tinh thần, Lâm Lệ lúng túng chỉ có thể gật đầu, "bình thường ít ăn."

"Như vậy a." Mẹ Chu nói thầm: "có phải bình thường quen ăn sandwich không, không thì để mẹ bảo bác giúp việc làm cho con ít sandwich đi."

Lâm Lệ vội vàng ngăn lại, nói: "Không cần không cần, con húp cháo là tốt rồi, húp cháo là tốt rồi."

Chu Hàn cũng mở miệng giải vây nói, "Mẹ, khỏi phải phiền phức thế, Lâm Lệ cô ấy vốn đã không ăn nhiều lắm ."

Nghe vậy, lúc này mẹ Chu mới thôi, nhưng mà nhìn Lâm lệ, nói rất chân thành: "con quá gầy, sau này cần phải ăn nhiều một chút!"

Ăn xong bữa sáng, bởi vì sáng nay cậu bé còn phải đi học, cho nên cũng không rầy rà lâu, mấy người thu dọn đồ liền chuẩn bị muốn rời đi, vì sáng nay có cuộc họp, ba Chu đã được thư ký đón đi.

Mẹ Chu đưa bọn họ ra cửa, không ngừng hôn lên mặt cháu trai mình, bảo nó thường xuyên về thăm ông bà nội, thậm chí còn không

https://thuviensach.vn

quên căn dặn Lâm Lệ sau này phải ăn nhiều một chút, nếu không thì mỗi tuần về ít nhất một lần, để bà bồi bổi cho ít canh bổ dưỡng.

Lâm Lệ gật đầu, rất cảm động bà đối xử tốt với cô như vậy, ngoài mẹ đẻ mình ra, không còn có người quan tâm mình như thế. Trước kia cô đi theo Trình Tường 10 năm, cũng từng nhận được tình yêu thương từ cha mẹ Trình gia.

Lâm Lệ đưa thằng bé lên xe, Chu Hàn thì bị mẹ Chu gọi lại nói gì đó, một lúc lâu mới đến đây.

Có lẽ là vì để khỏi phiền phức, hôm qua khi Chu Hàn tới không lái xe đến đây, cho nên nói chuyện với mẹ xong liền lên xe Lâm Lệ, sau đó khởi động xe, rời khỏi đại viện cơ quan.

Đại viện cơ quan ở vùng ngoại thành, nơi này cách khu vực thành thị một khoảng cách khá xa, trên xe, Lâm Lệ ngồi cùng thằng bế ở ghế sau, mà Chu Hàn thì chuyên tâm lái xe, bầu không khí trên xe yên tĩnh đến kỳ lạ.

Đi được một đoạn, Lâm Lệ nhìn Chu Hàn ở phía trước có chút do dự mở miệng, "Cái kia, vừa nãy lúc ăn cơm cám ơn anh." Cô đang nói đến chuyện anh giúp cô giải vây cái bánh bao thịt. Dạ dày cô lúc này, nếu thật sự phải ăn cái bánh bao kia, hẳn là đã nôn ra rồi.

Chu Hàn giương mắt, nhìn cô qua kính chiếu hậu, mở miệng nói: "để tôi đến công ty, sau đấy mình cô đi bệnh viện kiểm tra."

Lâm Lệ quay đầu đi chỗ khác nhìn thằng bé ngồi ở một bên, nói: "không cần." Sức khỏe của cô tự cô biết rõ, chẳng qua là ăn ít một chút mà thôi, không có gì lớn .

Nghe vậy, Chu Hàn im lặng một lúc lâu, chỉ nói: "thân thể là của mình, nếu như bản thân cô còn không yêu quý, người khác nói nhiều cũng không có tác dụng gì."

Lâm Lệ không có trả lời, chẳng qua là trầm mặc.

Bầu không khí bên trong xe lúc này càng lúng túng kỳ lạ hơn rất nhiều, đang lúc Lâm Lệ đang rối rắm xem có nên nói gì đó phá vỡ cục diện này hay không thì điện thoại của Chu Hàn vang lên.

Đeo tai nghe lên, Chu Hàn nhận điện thoại, là trợ lý đặc biệt Từ trợ lý của Chu Hàn ở công ty gọi điện thoại tới, báo cho anh khách hàng vốn hẹn gặp ngày mai vừa gọi tới nói ngày mai phải đi công tác, cho nên hỏi có thể chuyển sang chiều nay được không.

https://thuviensach.vn

Chu Hàn gần như không hề suy nghĩ lập tức đồng ý, nói: "được, vậy thì đổi sang 2 giờ chiều nay, chỉnh lý lại tài liệu cho tốt, tôi đến công ty ngay."

"Được, tôi biết rồi." Từ trợ lý ở bên kia điện thoại đồng ý.

Chu Hàn vừa mới cúp điện thoại, bên này Lâm Lệ lập tức hỏi: "chiều nay anh đã đồng ý tới nhà trẻ của Tiểu Bân."

Chu Hàn sửng sốt, lúc này mới nhớ tới tối ngày hôm qua ở trong sân đại viện mình đã xúc động đồng ý tham gia đại hội thể dục thể thao với thằng bé, tháo cái tai nghe xuống, không quay đầu lại, chỉ chuyên chú nhìn đường phía trước, nói: "khách hàng tạm thời thay đổi thời gian, chiều nay cô đi đi."

Tiểu Bân ngồi ở bên cạnh Lâm Lệ vốn đang cầm con robot biến hình trên tay đột nhiên rơi xuống đất, ngẩng đầu sững sờ nhìn bóng lưng Chu Hàn.

Lâm Lệ nhìn ánh mắt vô tội của thằng bé mà đau lòng, trong lòng đối với sự thiếu trách nhiệm người cha của Chu Hàn có chút tức giận, giọng nói hơi kích động nói: "anh mới là cha của nó!"

"Cô cũng là mẹ trên pháp luật." Chu Hàn mặt không chút thay đổi nói.

"Anh, anh quả thật là ngang ngạnh!" Lâm Lệ phẫn hận nhìn gáy anh, trong lòng có loại xúc động muốn tiến lên gõ đầu anh ra xem trong đó có những gì.

Chu Hàn không trả lời, ánh mắt lại nhìn bộ dạng cô tức giận trừng mắt, phồng má qua kính chiếu hậu, khóe miệng không khỏi nhẹ nhàng nở nụ cười, nhưng mà khi ý thức được mình đang cười, nụ cười bỗng dưng tắt vụt, chân mày khẽ nhíu lại.

Khi đưa tiểu Bân tới trường học, nhà trẻ đã bắt đầu vào lớp rồi, mặc dù hơi muộn, nhưng dù sao cũng là nhà trẻ, cho nên cô giáo cũng không nói gì, chỉ là nhìn thấy hai người Chu Hàn và Lâm Hệ cùng nhau đưa thằng bé tới đây rất vui vẻ, kéo tay tiểu Bân, khom người hỏi nó khỏe hơn chưa.

Thằng bé kia liếc nhìn Chu Hàn đứng cạnh, lớn tiếng nói: "khỏe rồi ạ."

Cô giáo kia cười sờ sờ đầu nó, sau đó ngẩng đầu nhìn Chu Hàn cùng Lâm Lệ, nói: "Có thể nhìn thấy hai anh chị cùng nhau đưa

https://thuviensach.vn

thằng bé tới đây thật sự là tốt quá, thằng bé rất cô đơn, không thích chơi đùa với bạn bè xung quanh, cho nên bình thường tốt nhất là cha mẹ có thể dành nhiều thời gian hơn cùng cháu, để cháu trở nên vui vẻ hơn, như thế cháu sẽ không quá cô độc."

Chu Hàn gật đầu, sắc mặt vẫn nghiêm túc, liếc nhìn thằng bé, cũng không nói lời nào.

Vẻ lạnh lùng của Chu Hàn khiến cho cô giáo có chút lúng túng, không biết nên nói cái gì, nói gì thì nói, làm cha mẹ, không nên lãnh đạm với con cái như thế mới phải.

Tất nhiên là Lâm Lệ nhìn ra sự lúng túng của cô giáo trẻ, tiến lên, cười giải vây nói: "cảm ơn cô giáo, chúng tôi biết rồi." Nói xong lấy thuốc của bé từ trong túi xách ra, giao cho cô giáo, nói: "cô giáo, đây là thuốc của tiểu Bân, sau khi ăn trưa xong phiền cô cho nó uống rồi ngủ."

Cô giáo đưa tay nhận lấy, cười gật đầu, "được, tôi biết rồi, sau khi ăn trưa xong sẽ cho nó uống."

"Cảm ơn." Lâm Lệ nói cám ơn, sau đó nhìn về phía thằng bé, nửa ngồi xuống nói với bé: "Tiểu Bân, ở trong trường học phải nghe lời cô giáo nói, nếu có gì khó chịu, liền nói cho cô giáo, biết không?"

Thằng bé gật đầu, đáp: "Biết rồi."

Cô giáo trẻ sờ sờ đầu bé, sau đó cười nói với Lâm Lệ: "tôi dẫn cháu vào."

"Vâng, làm phiền cô." Lâm Lệ nói.

Cô giáo cười cười, nắm tay thằng bé chuẩn bị đi vào, vừa mới xoay người, đột nhiên nhớ tới cái gì, lại xoay người lại, nhìn Lâm Lệ cùng Chu Hàn, nói: "đại hội thể dục thể thao chiều nay, hi vọng hai vị cũng có thể đến tham gia cùng cháu."

Chu Hàn vừa định mở miệng từ chối, Lâm Lệ đứng cạnh đã nhanh hơn một bước đồng ý: "được, chiều nay chúng tôi nhất định sẽ tới."

"Thật sao, vậy thì tốt quá." Cô giáo hiển nhiên là hơi bất ngờ với kết quả này, cô tưởng là hai người bọn họ nhiều nhất chỉ có một người tới, không ngờ là cả hai cùng có thể tới.

"Chiều nay tôi không có thời gian." Chu Hàn liếc nhìn Lâm Lệ, quay đầu trực tiếp nói với cô giáo kia: "chiều nay công ty tôi còn có

https://thuviensach.vn

việc, cho nên không thể tới được."

"Ách…" Cô giáo nhìn anh, lại quay đầu nhìn Lâm Lệ một chút, vẻ mặt hơi khó xử, nói thật ra, cô là muốn ba thằng bé tới, dù sao anh ta cũng là cha ruột thằng bé, theo cô biết vị nàng là nghĩ hài tử ba ba tới được, dù sao hắn là hài tử cha ruột, theo nàng hiểu người mẹ mới này không phải là mẹ ruột của nó, cô lo thằng bé sẽ bài xích cô (Lâm Lệ).

"Cô giáo, cô đưa tiểu Bân vào đi, chiều nay chúng tôi sẽ tới." Lâm Lệ bảo đảm nói.

Chu Hàn quay đầu nhìn cô, chân mày nhíu chặt lại, người có mắt sẽ nhìn ra, vẻ mặt anh thật không vui!

"Cái …" Cô giáo nhìn bọn họ, gượng cười thỏa hiệp nói: "không thì, không thì thôi cũng được, thật ra thì cũng không có gì, lần sau chúng tôi sẽ báo sớm một tuần, cho các vị có thể trích thời gian ra." Cô không muốn vì chuyện này mà khiến cho nhà người ta không hòa thuận, nếu thế, hẳn sẽ ảnh hưởng đến hoàn cảnh sống của thằng bé hơn.

"Cô giáo không cần băn khoăn nhiều như vậy, công việc có bận rộn nữa cũng không quan trọng bằng con cái, đại hội thể dục thể thao chiều nay nhất định chúng tôi sẽ đến." Lâm Lệ nói xong, như là sợ cô không tin, còn đặc biệt kéo Chu Hàn, ra vẻ thân mật khoác tay anh, nói: "Anh ấy nghe tôi."

Chu Hàn nhìn chằm chằm cô, có vẻ như cơn giận đang dần bộc phát.

Nhìn ra tình hình không bình thường, cô giáo chỉ lung tung gật đầu, vội vàng đưa thằng bé vào.

Chu Hàn nhìn cô, lạnh lùng hỏi: "cô có ý gì!" Thanh âm kia cơ hồ lạnh mười mấy độ dưới 0.

"Không có ý gì, chẳng lẽ mong muốn một người cha tham gia vào hoạt động tập thể trong trường của con trai rất quá đáng sao?" Lâm Lệ nhìn lại anh, thái độ không hề có ý nhượng bộ!

"Cô có tư cách gì quyết định thay tôi!" Nhìn chằm chằm cô, hai tay hai bên hông nắm chặt, Chu Hàn đè nén cơn giận trong lòng.

"Bởi vì tôi là vợ anh a!" Lâm Lệ khiêu khích nói, những lời này hoàn toàn là nhằm vào câu anh vừa nói trên đường tới 'cô cũng là

https://thuviensach.vn

mẹ trên pháp luật'.

Chu Hàn trợn mắt nhìn cô một lúc lâu, cuối cùng không nói lời nào xoay người rời đi.

Lâm Lệ dí dỏm lè lưỡi với bóng lưng anh, có loại thích thú sau khi được như ý, quay đầu liếc nhin phòng học phía sau, tiểu Bân ở bên trong đang nhìn ra ngoài cửa sổ, cười cười với nó, tay vẫy vẫy nó, rồi mới xoay người đuổi theo bước chân Chu Hàn.

Chu Hàn dường như không có ý định đợi cô, lúc này vừa mới lên xe, liền khởi động xe chuẩn bị rời đi.

Lâm Lệ chạy chậm tới đây, thấy động tác của anh, vội vàng mở cửa xe ngồi vào ghế lái phụ, vì chạy gấp rút, cho nên thở hổn hển nhìn anh nói: "này, anh định bỏ tôi lại đây hả!" Người đàn ông này cũng quá nhỏ mọn đi!

Chu Hàn nhìn cũng không nhìn cô, liền khởi động xe đi ra ngoài, bất kể cô đã thắt dây an toàn hay chưa.

"Đồ nhỏ mọn." Lâm Lệ nhỏ giọng nói thầm, đưa tay kéo cái dây an toàn chuẩn bị thắt cho mình, đột nhiên xe bị Chu Hàn phanh gấp dừng lại, mà theo quán tính Lâm Lệ đổ ập về phía trước, sau đó 'bịch' một tiếng đầu va vào cái kính phía trước xe, cái trán bị va đập đau đớn.

"Á!" Lâm Lệ đưa tay xoa xoa cái trán, khuôn mặt nhỏ nhắn vì đau đớn mà nhăn nhó, ngồi thẳng, quay đầu, nhìn Chu Hàn, có chút ủy khuất có chút bất mãn nói: "anh không đến nỗi thế chứ, trả đũa như thế, anh muốn mưu sát hả!"

Chu Hàn quay đầu nhìn cô một cái, chỉ nói: "nhìn dáng vẻ của cô không có gì đáng ngại."

"Anh còn như thế nữa, hẳn là tôi sẽ mất mạng." Lâm Lệ tức giận nói, tay không ngừng xoa xoa cái trán.

Chu Hàn không nhìn lại cô, quay đầu nhìn cái xe phía trước, trên xe đã có người bước xuống, tháo dây an toàn, cũng mở cửa xuống xe.

Lúc này Lâm Lệ mới chú ý tới có cái gì không đúng, quay đầu nhìn lại, thế mới nhận ra hóa ra là tông xe rồi, phía trước đầu xe là đuôi một chiếc BMW đang định lách mình vào, nhưng mà may là Chu Hàn kịp thời phanh xe, hai xe không va chạm mạnh lắm.

https://thuviensach.vn

Song điều khiến Lâm Lệ giật mình là người từ trên xe bước xuống, là người trong lòng Trình Tường hơn chục năm nay – Tiêu Tiêu!

https://thuviensach.vn

Chương 12: Kẻ nực cười

Có vài người luôn muốn tránh xa, thế mà hết lần này đến lần khác lại gặp phải, có một số việc muốn quên đi, nhưng người trong quá khứ lại luôn xuất hiện nhắc nhở mình những đau đớn trong quá khứ.

Đây là ý nghĩ đầu tiên của Lâm Lệ khi nhìn thấy Trình Tường bước xuống từ chiếc xe phía trước đứng cạnh Tiêu Tiêu.

Chu Hàn tiến lên, đôi mắt nhìn tình huống hai chiếc xe va chạm, may mắn anh kịp thời phanh xe, tình huống cũng không tính nghiêm trọng.

Tiêu Tiêu tức giận tiến lên, liếc nhìn xe, lửa giận trên mặt càng rõ rệt, ngẩng đầu hô lên với Chu Hàn: "Này, anh có biết lái xe hay không vậy, không thấy được xe đi ra ngoài sao, cứ trực tiếp đụng vào như vậy, mắt của anh bị mù sao?"

Chu Hàn cau mày, giơ tay lên liếc nhìn chiếc đồng hồ đeo tay, nguyên buổi sáng hôm nay đã chậm, vừa rồi còn đưa thằng bé đến lớp, hiện tại anh thật không có dư thời gian để thảo luận với cô ta vấn đề đúng hay sai.

Ngẩng đầu có chút nghiêm nghị, trực tiếp nói với người phụ nữ trước mắt: "Tình huống không tính là nghiêm trọng, chuyện bồi thường tôi cũng không so đo, nhưng mà hiện tại tôi rất bận, cho nên phiền toái cô lùi xe ra, đừng cản đường." Nói xong, Chu Hàn liền muốn xoay người đi vào trong xe.

Thấy anh muốn đi, Tiêu Tiêu một tay tóm tay anh lại, nhìn chằm chằm anh lớn tiếng nói: "Này, anh có ý gì a? Cái gì gọi là chuyện bồi thường anh không so đo, anh đụng phải xe của tôi còn nói đó là lỗi của tôi sao?"

Chu Hàn cau mày, liếc nhìn cô ta đang nắm cánh tay của mình, lần nữa ngẩng đầu nhìn cô ta, chỉ lạnh lùng hỏi: "Chẳng lẽ cô cho rằng tai nạn này là lỗi của tôi sao?"

Thấy anh không đi, Tiêu Tiêu lúc này mới buông anh ra, vẻ mặt đương nhiên nói: "Đương nhiên là lỗi của anh, tôi đang lái xe bình thường anh không có mắt đụng vào, không phải là anh sai thì

https://thuviensach.vn

là ai sai!" Nhìn thấy phía sau Trình Tường bước xuống xe, lại càng như tìm được chỗ dựa vậy, xoay người sang chỗ khác kéo tay Trình Tường, làm nũng nói: "anh Tường, người này đụng phải xe còn không định bồi thường rõ ràng, xe em vừa mới đi bảo dưỡng, đây cũng là xe mới của em, hôm qua mới vừa lấy giấy phép, không thể cứ quên đi như vậy."

Chu Hàn nâng mắt nhìn về phía Trình Tường, liếc một cái liền nhận ra người đàn ông này là người lôi kéo tranh cãi gì đó với Lâm Lệ ở cửa công ty hai ngày trước, nghĩ thầm, ngoảnh đầu lại liếc nhìn Lâm Lệ trong xe, cho dù cách trước kính chắn gió của xe, anh vẫn nhìn ra Lâm Lệ vào thời khắc này có vẻ mặt có bao nhiêu cứng nhắc.

Nếu như anh đoán không lầm, người đàn ông này là người trước kia bỏ rơi cô trong hôn lễ, nếu quả thật là như vậy, người phụ nữ trước mắt này cũng rất có khả năng chính là người đàn bà phá hủy hôn lễ kia của cô.

Suy đoán trong lòng khiến cho Chu Hàn lần nữa quay đầu nhìn cặp nam nữ trước mắt, nhìn hai người ánh mắt trở nên càng thêm nghiêm nghị, khóe miệng càng khinh thường, chỉ vào con đường Tiêu Tiêu vừa mới chạy tới, nói: "Con đường này không phải là đường một chiều sao, xe của cô lái từ bên này sang vốn đã là không đúng luật, hơn nữa cô quẹo cua nhưng không nhìn đèn, đây cũng là vấn đề của tôi sao?"

"Tôi…" Tiêu Tiêu cứng họng, phẫn hận nhìn anh một câu phản bác cũng không thể nói ra, nhưng mà bị anh nói như vậy, mình cũng không cam lòng, cho nên quay đầu lôi kéo tay của Trình Tường, làm nũng nói: "anh Tường, em mặc kể, đây là xe em mới lấy giấy phép, lúc này mới đi được mấy ngày, hiện tại biến thành như vậy, anh ít nhất phải bồi cho em tiền sơn sửa."

Trình Tường biết chuyện này là bọn họ đuối lý, nhưng mà Tiêu Tiêu từ nhỏ đã bị nuông chiều rồi, ở trong từ điển của cô cũng chưa từng có cái từ nhận sai xin lỗi gì cả, nhìn cô một cái, lại quay đầu nhìn về phía người đàn ông trước mặt, lúc này đang định mở miệng, nhưng liếc thấy Lâm Lệ ngồi ở trong xe, sau đó bỗng dưng dừng lại, ánh mắt nhìn chằm chằm người trong xe, có chút ngoài ý muốn lúc này lẩm bẩm: "Lâm Lệ…"

https://thuviensach.vn

Tiêu Tiêu bên cạnh nghe vậy, nhíu mày, nhìn theo ánh mắt của anh, vừa lúc đối diện với ánh mắt của Lâm Lệ trong xe, bất ngờ là gặp phải người phụ nữ này ở đây, khóe mắt liếc về phía Trình Tường, chỉ thấy anh đang nhìn chằm chằm Lâm Lệ, vẻ mặt áy náy, ánh mắt nhìn cô ta lại càng có loại cảm xúc trìu mến khó tả. Mà cái loại ánh mắt trìu mến này cô từng quen thuộc như vậy, chỉ là trong thời gian ngắn gần đây cô không còn trông thấy từ trong mắt của anh nữa, cho dù lúc cô khổ sở bị thương, anh Tường cũng sẽ ôm cô vào trong ngực như là bù đắp, an ủi cô trêu chọc cô vui vẻ.

Là từ từ lúc nào quan hệ giữa cô và anh Tường lại biến thành như vậy, hình như là từ sau hôn lễ của anh, cô cho là hôn lễ không có, đứa nhỏ đã mất, người phụ nữ kia rời đi, anh sẽ theo mình về Mỹ, nhưng mà cũng không hề, chẳng những anh không cùng cô về Mỹ, trong khoảng thời gian này hình như còn có ý tránh cô, cô hẹn anh mười lần, cơ hồ hơn phân nửa thời gian đều nói mình rất bận rộn, rồi biến mất cũng không cùng cô đi ăn cơm, trước kia không phải như thế, chỉ cần cô vui vẻ, chỉ cần cô gọi một cú điện thoại, cho dù là có chuyện quan trọng hơn nữa, anh cũng sẽ gạt sang một bên, sau đó chay như bay đến bên cạnh cô, nhưng mà hiện tại cô gọi điện thoại cho anh mười lần thì có đến mười một lý do tới cự tuyệt cô.

Chẳng lẽ ngay cả anh cũng đã thay đổi ư, không còn thương yêu cô nữa, không hề đặt cô ở vị trí đặc thù nhất trọng yếu nhất trong lòng nữa? Tại sao người luôn thay đổi, La Trung Viễn thay đổi, cái người hồi trước luôn miệng nói muốn yêu cô cả đời nhưng giấu cô qua lại với người phụ nữ khác, thậm chí có nhà cửa ở bên ngoài, hiện tại Trình Tường cũng vậy, không còn là Trình Tường lúc ban đầu nữa, khiến cho cô không thích ứng được. Tại sao tất cả mọi người đều thay đổi, không còn giống như trước, giống như lúc trước bọn họ còn chưa lớn lên, như vậy thật vui vẻ không tốt sao?

Nghĩ tới, lửa giận trong lòng Tiêu Tiêu càng sâu thêm chút ít, buông cánh tay Trình Tường ra, chạy thẳng về phía Lâm Lệ, vừa lấy tay gõ ầm ầm cửa xe, vừa kêu to: “Mở cửa, cô mở cửa ra cho tôi!”

Trình Tường lấy lại tinh thần, bước lên phía trước, muốn kéo Tiêu Tiêu ngăn cô lại, “Tiêu Tiêu, em làm gì vậy?”

https://thuviensach.vn

Tiêu Tiêu cũng chẳng thèm quản anh ta, tay như cũ gõ cửa xe: "Cô mở cửa ra cho tôi, mở ra!" Nện lên cửa xe mấy cái, chưa mở, sau đó lại còn chưa hả giận lấy chân đá mạnh lên thân xe, trong miệng không ngừng lảm nhảm: "Mở ra, mở ra cho tôi! …"

Cửa sổ xe bằng kính chậm rãi hạ xuống, Lâm Lệ quay đầu nhìn người ngoài cửa sổ, ánh mắt lạnh lùng không mang một tia tình cảm, chỉ lạnh lùng mở miệng, nói: "Có chuyện gì sao?"

Tiêu Tiêu phẫn hận nhìn cô, ngón tay chỉa về phía cô, tàn bạo hỏi: "Có phải là cô hay không, có phải cô cố ý đụng vào xe của tôi hay không?"

"Tiêu Tiêu, em đang ở đây nói vớ nói vẩn gì hả!" Trình Tường vừa kéo cô ta, giọng điệu nặng nề: "Lâm Lệ sẽ không làm chuyện như vậy."

Tiêu Tiêu quay đầu nhìn Trình Tường, nói: "anh Tường, chính là cô ta, cô ta hận em, cũng hận anh, cho nên muốn lái xe tới đụng chúng ta." Nói xong, quay đầu tàn bạo nhìn chằm chằm Lâm Lệ.

"Cô ấy hận em, cũng hận anh!"

Nghe vậy, Trình Tường như là bị đả kích, cả người như là giật mình, nhìn chằm chằm Lâm Lệ, trên mặt vẻ mặt có tia đau đớn.

Lâm Lệ trong lòng cười lạnh, thật cảm thấy nực cười cực hạn, buồn cười Tiêu Tiêu thế nhưng có thể mở mắt nói lời bịa đặt, nói cô xúi bẩy Chu Hàn cố ý đụng vào, chẳng lẽ cô ta chỉ có thể nói ra những lời này thôi sao? Tính là chiếc xe này là cô ta mới mua, mà bọn họ ngồi ở bên trong, cho nên tức giận cho là cô muốn làm khó bọn họ, trực tiếp xúi Chu Hàn bên cạnh lái xe đụng vào.

Bọn họ là không phải là quá coi trọng cô chứ, thế nhưng có thể xem cô thần thông quảng đại như vậy. Buồn cười hơn chính là vẻ mặt của Trình Tường, anh ta lại tin tưởng lời của cô ta phải không? Ha ha, thật sự là quá nực cười,ông hề có logic như thế mà anh ta lại tin được, đây chính là người đàn ông mình mê luyến hơn mười năm sao? Ánh mắt hồi đó của cô thế nhưng kém đến nỗi như vậy.

Nhìn bọn họ, Lâm Lệ kéo kéo khóe môi nói: "Các người nhất định cho là như vậy vậy thì tôi cũng chẳng có lời gì để nói thêm nữa." Nói xong trực tiếp quay đầu, đẩy cánh cửa kính xe lên, sau đó cũng không thèm liếc thêm họ một chút nào nữa.

https://thuviensach.vn

Tiêu Tiêu lôi kéo Trình Tường, chỉ vào Lâm Lệ trong xe nói: "Anh nhìn thấy không anh Tường, cô ta thừa nhận, chính miệng cô ta đã thừa nhận, chính là cô ta, là cô ta cố ý, người phụ nữ này thật xấu, tâm cơ quá nặng, cô ta muốn báo thù chúng ta, cô ta muốn hại em, người như vậy anh còn nhớ cô ta làm gì?"

Ánh mắt của Trình Tường nhìn chằm chằm Lâm Lệ, tựa hồ Tiêu Tiêu bên cạnh nói một chữ đều không nghe lọt.

Chu Hàn mắt lạnh thấy 'trò khôi hài' này, nhớ tới bộ dạng Lâm Lệ ngày hôm trước khóc ở trong bệnh viện, nhớ tới bộ dạng Lâm Lệ ngày hôm qua gục nôn mửa ở trước bồn cầu, nhớ tới vẻ mặt cô đơn của cô ở đại viện cơ quan tối hôm qua, trong lòng thấy không đáng thay cô, người đàn ông trước mắt này, không gánh vác được tình cảm mười năm của cô, không đáng vì anh ta mà biến mình gầy ốm đi như thế, một chút cũng không đáng giá.

Thấy Trình Tường không phản ứng, trong lòng Tiêu Tiêu rất tức giận, trong khoảng thời gian này buồn bực cùng không như ý làm cho cô ta rất là buồn bực, hôm nay vừa lúc thừa cơ hội này bộc phát ra ngoài, đi ra phía trước vỗ cửa xe, trong miệng mãnh liệt mắng: "Lâm Lệ, cô đi ra ngoài cho tôi, làm cái gì trốn ở bên trong, có thể làm như vậy còn không dám đi ra ngoài a, cô cho rằng chiếm được một chút áy náy trong lòng anh Tường đối với cô có thể không kiêng sợ như vậy sao, tôi nói cho cô biết, tôi….. "

"Tiêu Tiêu!" Phía sau Trình Tường hô lên, giọng nói lạnh lùng có chút nặng nề, nhìn cô ta nói: "Đủ rồi!"

Tiêu Tiêu cả người chấn động, chợt dừng lại, quay đầu lại, nhìn Trình Tường, quắt miệng, trong mắt hồng hồng, vẻ mặt ủy khuất, giọng nói nghẹn ngào nói: "anh Tường, anh hung dữ với em…" Anh chưa từng nói quá nặng với cô, chưa từng hung dữ với cô…

Lần đầu tiên, nhìn nước mắt của Tiêu Tiêu, Trình Tường cảm thấy mệt mỏi, có chút nói không ra lời chán ghét cùng chết lặng, cô tựa hồ vẫn là cô bé năm đó, giống như chưa từng có lớn lên, nhưng cô bé trước kia trong mắt anh bây giờ đã không còn đáng yêu nữa, thậm chí có loại cảm giác khiến lòng người mệt mỏi.

https://thuviensach.vn

Không nhìn lại cô ta nữa, Trình Tường trực tiếp xoay người đi về phía trước xe, lúc đi qua bên cạnh Chu Hàn nói: "thật xin lỗi, lần này là chúng ta sai, phí sửa chữa xe đến lúc đó gửi hóa đơn cho tôi." Lấy danh thiếp từ trong túi mình ra đưa tới cho anh.

Chu Hàn đưa tay nhận lấy, khóe miệng nửa cười như là mang theo ý trào phúng, lãnh đạm nói một câu: "Yên tâm, hóa đơn tôi nhất định sẽ gửi đi qua."

Trình Tường không nói cái gì nữa, lướt qua anh trực tiếp lên xe. Thấy anh muốn đi, Tiêu Tiêu vội vàng lau khô lệ trên mặt, chạy lên trước đuổi theo: "anh Tường, chờ em một chút."

Đợi xe của bọn họ rời đi, lúc này Chu Hàn mới xoay người trở lại trên xe, thấy Lâm Lệ nghiêng người nhìn ra ngoài cửa sổ, trên mặt nhìn không ra một chút tâm tình, chỉ là bàn tay đặt ở trên đùi đang nắm chặt lại, cũng đã tiết lộ cảm xúc giờ phút này của cô.

Chu Hàn không nói thêm cái gì, khởi động xe lên đường tiếp tục chạy tới công ty.

https://thuviensach.vn

Chương 13: Đồng bệnh tương liên

Đèn đỏ, xe chậm rãi dừng lại.

Chu Hàn quay đầu, chỉ thấy ánh mắt của Lâm Lệ nhìn chằm chằm phía ngoài, vẻ mặt rất chăm chú, nhưng ánh mắt thì trống rỗng.

Từ khi lên xe, cô cứ ngồi như vậy, thậm chí đến tư thế cũng không đổi, mà cái trán vừa nãy không cẩn thận đụng vào giờ có chút hồng hồng , hơi sưng, nhưng dường như cô không thèm quan tâm.

Chu Hàn trầm tĩnh nhìn cô một lúc lâu. Cho đến khi đèn đỏ chuyển, những chiếc xe phía sau bất mãn bấm còi thúc giục, lúc này mới hồi phục tinh thần, lái xe rời đi.

Khi Chu Hàn đậu xe ở tầng hầm nhà để xe công ty, Lâm Lệ vẫn giữ nguyên tư thế cùng vẻ mặt, như là không hề biết họ đã đến nơi.

Chu Hàn im lặng, tắt máy, cũng không lập tức mở cửa xuống xe.

Suy nghĩ của Lâm Lệ vẫn dừng lại ở thời khắc vừa rồi, trong đầu còn sót lại vẻ mặt của Trình Tường. Trong lòng lạnh lẽo giống như những mảnh vỡ thủy tinh, rơi lả tả đầy đất.

Vì sao trái tim lại đau đớn thế này, giống như bị kim châm rất khó chịu.Cô cho rằng lúc thấy anh ta xoay người rời đi, lúc bác sĩ nói đứa bé không còn, cũng là lúc cô quyết định kết thúc mối tình suốt mười năm này. Nhưng khi thấy vẻ mặt nghi vấn của anh ta thì lại đau lòng, đau lòng cho tình cảm mười năm của mình lại trao cho một người không hề tin tưởng mình, bản thân càng vì thế mà đau đớn cho cái giá phải trả, quả thật không đáng giá.

“Cô còn muốn nhớ thương cuộc tình vô nghĩa với anh ta kia bao lâu nữa?” Thanh âm Chu Hàn lạnh lùng, thô sáp, không có cảm xúc.

Nghe tiếng, Lâm Lệ chậm rãi lấy lại tinh thần, nhìn chăm chú phía ngoài, lúc này mới phát hiện thì ra bọn họ không biết khi nào thì đã tới công ty.

Quay đầu, vừa lúc đối diện với vẻ mặt nghiêm túc của Chu Hàn, trải qua hơn nửa tháng sống chung, Lâm Lệ đã từ từ thích ứng,

https://thuviensach.vn

biết anh cũng sẽ không biểu lộ nhiều cảm xúc lắm, chỉ thản nhiên nói "đến rồi!".

Chu Hàn giơ tay lên nhìn đồng hồ một chút, nhìn lại cô, lạnh giọng nói "Đúng vậy, đã đến 10 phút rồi!"

Lâm Lệ sửng sốt, vẻ mặt có chút chật vật, buồn bực, nhỏ giọng nói thầm: "Đến tại sao không nói sớm!". Vừa nói vừa tháo dây an toàn, sau đó mở cửa xuống xe, cô không muốn bộ dạng hoảng loạn của mình bị người khác nhìn thấy, như vậy làm cho cô có cảm giác bị nhìn trộm, rất không được tự nhiên, rất không thoải mái.

Chu Hàn cũng mở cửa bước xuống, vừa nói: "cô xác định tôi nói cô có thể nghe được?"

Vừa rồi, cô căn bản chỉ chìm trong thế giới của riêng mình, mạch suy nghĩ xâm chiếm đầu óc, anh gọi hay không gọi hẳn là cũng chẳng có gì khác nhau.

Lâm Lệ cắn môi, trong lòng tất nhiên biết rõ đáp án, nhưng cảm giác bị người ta vạch trần thẳng thừng như thế này chẳng vui vẻ gì, cô rất không thích!!

Không quay đầu cũng không cãi lại, Lâm Lệ cầm túi xách bước nhanh đi về hướng thang máy. Chu Hàn đi qua, bước đi trầm ổn, đứng bên cạnh cô, chờ những chữ số trên vách tường thay đổi. Lâm Lệ không nhìn, chỉ hơi đá đá sàn nhà, tạo ra tiếng vang rất nhỏ. Chu Hàn nhàn nhạt mở miệng: "người đàn ông kia chính là người bỏ rơi cô trong hôn lễ sao?" Rõ ràng là câu nghi vấn, nhưng giọng điệu của anh lại cực kì khẳng định, giống như đó là sự thật, mọi người đều biết, không cãi lại được. Nghe vậy, động tác trên chân Lâm Lệ dừng lại, nắm túi xách cũng chặt hơn, không ngẩng đầu, chỉ nhẹ nhàng đáp một tiếng "ừ!" Âm thanh nhỏ như muỗi, nhưng thính giác Chu Hàn không tệ, hẳn là không để hụt mất cô nói cái gì.

"Đinh!!!……"

Rốt cuộc thang máy cũng tới, bên trong không có người, Chu Hàn bước vào trước, mà bên ngoài thang máy, Lâm Lệ như là vẫn chưa dứt ra khỏi câu hỏi của Chu Hàn, thẫn thờ đứng đó, không động đậy.

Khẽ nhíu mày, Chu Hàn lành lạnh hỏi: "không đi vào sao?" lúc này Lâm Lệ mới lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn anh, cất bước đi

https://thuviensach.vn

vào.

Phòng làm việc của họ ở tầng hai mươi sáu, bầu không khí trong thang máy có phần lúng túng. Chu Hàn đứng thẳng tắp một bên, trên tay cầm cặp công văn, ánh mắt nhìn chằm chằm phía trước, trên mặt vẻ mặt vẫn nguyên vẻ hờ lạnh lùng, mà Lâm Lệ thì nhìn chăm chú vào hàng chữ trên màn hình tinh thể lỏng từ từ nhảy lên, trong lòng khẽ lẩm bẩm theo. Bởi vì là giờ làm việc, thang máy một mạch đi lên cũng không phải dừng lại, trực tiếp lên thẳng tầng 26 cho nên bầu không khí quỷ dị này cũng không kéo dài quá.

Khi thang máy đinh một tiếng báo hiệu đã đến, cửa mở, Lâm Lệ vừa định bước ra ngoài, lại nghe thấy bên cạnh truyền đến thanh âm nhàn nhạt của Chu Hàn, nói: "xem ra ánh mắt cô nhìn đàn ông cũng không ra gì?" Lâm Lệ sửng sốt, một lúc lâu mới lấy lại tinh thần, ngẩng đầu thì Chu Hàn đã đi xa, thân ảnh biến mất ở phía sau cánh cửa phòng làm việc của anh. Ra khỏi thang máy, sải bước tiến lên, khi anh mở cửa phòng làm việc ra, hướng về phía bóng lưng của anh nói: "ánh mắt của anh cũng chẳng ra làm sao cả!" Chuyện của anh, mẹ Chu đã nói với hết với cô, năm xưa anh một mực vì mẹ của tiểu Bân mà không tiếc cắt đứt quan hệ với gia đình, bạn bè, nhưng đến cuối cùng vẫn là rơi vào nước chia tay. Hơn nữa, chuyện tiểu Bân cố ý đẩy An Nhiên lần trước có lẽ chính là do mẹ Tiểu Bân xúi giục. Một người lợi dụng chính con đẻ mình làm chuyện xấu, hẳn không thể nào tốt được!

Chu Hàn nghe vậy, tay cầm nắm cửa đột nhiên dừng lại, bóng lưng nhìn qua cũng có hơi chút cứng nhắc. Sau khi nói xong, Lâm Lệ cũng hơi hối hận, hối hận tại sao phải xát muối trên vết thương người khác, rõ ràng mình cũng biết đau đớn bao nhiêu, khó chịu bao nhiêu. Cô nhìn ra trong lòng Chu Hàn yêu mẹ Tiểu Bân thế nào, mà anh lạnh nhạt và không quan tâm Tiểu Bân, có lẽ cũng là bởi vì yêu càng sâu hận càng nhiều. Nắm chặt túi xách trong tay, Lâm Lệ nhìn bóng lưng cứng nhắc kia, há miệng muốn nói, lại nhất thời không biết nên mở miệng như thế nào. Mà đang lúc Lâm Lệ lúng túng, Chu Hàn đột nhiên mở miệng, cười nhạt nói: "Xem ra chúng ta thật đúng là đồng bệnh tương liên" Cũng không có xoay người trực tiếp mở cửa vào phòng làm việc. Lâm Lệ sững sờ đứng nguyên tại chỗ, nhìn

https://thuviensach.vn

chằm chằm cửa phòng làm việc vừa đóng lại, rõ ràng anh cười nói, nhưng cô có thể cảm giác được thanh âm kia có bao nhiêu bất đắc dĩ cùng chua xót, đột nhiên có loại cảm giác đau lòng nói không nên lời, cũng không biết cho mình hay là cho anh, cũng có thể vì bọn họ trải qua giống nhau, cùng khổ sở giống nhau. Đồng bệnh tương liên, đúng vây a, đúng là đồng bệnh tương liên, có những kinh nghiệm giống nhau mới có thể có nhận thức tương đồng.

Nếu tính ra, anh còn thảm hơn mình. Anh cùng mẹ Tiểu Bân là thanh mai trúc mã, với tính cách của anh, vì yêu mà không tiếc phản bội bạn thân cũng muốn cùng cô ta ở chung một chỗ, hẳn là đã yêu sâu đậm đến không thể thoát ra. Cho nên mới có quyết tâm đưa cô ta ra nước ngoài như thế.

Tình cảm và tình yêu đòi hỏi sự tích lũy và lắng đọng của thời gian, cũng không phải là không có lửa thì sao có khói, cũng không phải nói hôm nay thích ngày mai có thể mở miệng nói yêu. Nếu mình dùng 10 năm để yêu Trình Tường, coi Trình Tường là toàn bộ cuộc sống của mình, vậy anh là dùng mười mấy năm để yêu một người phụ nữ, không tiếc vì cô ta mà có thể buông tha tất cả. Bị thương, sợ ràng so với mình anh còn bị tổn thương sâu hơn, nặng hơn nhiều. Khẽ thở dài trong lòng, xoay người trở về chỗ ngồi của mình, mở máy tính, đem túi xách vào ngăn kéo dưới bàn làm việc, còn suy nghĩ quanh quẩn chủ đề vừa rồi.

Muốn tra cứu công việc hôm nay, đến khi mở ra lịch làm việc ra mới nhớ tới hôm qua mình không đi làm, thật là không theo kịp việc hôm nay. Đứng dậy chuẩn bị gõ cửa đi vào, hỏi anh sắp xếp lịch trình hôm này, có văn kiện giấy tờ nào quan trọng muốn cô làm không. Mới đi tới trước cửa phòng làm việc, chuẩn bị đẩy cửa vào, lại nhớ bóng lưng cô đơn vừa rồi, lắc đầu, xoay người đi phòng giải khát, rót cho anh cốc cà phê, lúc này mới bưng cà phê gõ cửa.

"Đi vào" Thanh âm Chu Hàn ở bên trong vọng tới, thanh âm vẫn trầm thấp, lạnh nhạt. Lâm Lệ đẩy cửa đi vào, thấy Chu Hàn đang thu dọn tài liệu, giấy tờ cho vào cặp công văn, bộ dạng chuẩn bị rời đi. Bưng cà phê tiến lên, hỏi: "anh chuẩn bị đi ra ngoài?". Chu Hàn gương mắt nhìn cô một cái, chỉ nhẹ giọng đáp: "ừ" Động tác trên tay không ngừng lại, bỏ một phần văn kiện, giấy tờ thu thập

https://thuviensach.vn

xong vào túi, cầm điện thoại di động bên cạnh gọi cho Từ trợ lý "Từ trợ lý, liên lạc với khách hàng xong chưa?"

"Vâng, liên lạc được rồi, bọn họ đồng ý chuyển sang sáng sớm" Từ trợ lý ở bên kia điện thoại lưu loát trả lời.

"Tốt, ở bãi đỗ xe chờ tôi, tôi lập tức đến ngay" Cúp điên thoại, Chu Hàn cầm túi chuẩn bị rời đi.

Thấy Chu Hàn muốn đi, Lâm Lệ mở miệng hỏi: "Cái kia, hôm nay có giấy tờ gì muốn tôi sửa sang lại không?" Mặc dù cô làm thư kí có chút không xứng chức, cũng chẳng thể giúp nhiều lắm, nhưng sửa sang lại giấy tờ bưu kiện gì đó cô cũng có thể đảm nhiệm.

Chu Hàn nhìn cô một cái, tiện tay cầm một phần giấy tờ trên bàn giao cho cô, nói: "giúp tôi xem phần giấy tờ này, làm bản báo cáo tóm tắt, ngoài ra trong email có một phần văn kiện, in ra để trên bàn làm việc cho tôi".

Lâm lệ gật đầu, cầm lấy giấy tờ bưng cà phê đi theo anh ra khỏi phòng làm việc, thấy anh sắp vào thang máy, đột nhiên nhớ tới chiều nay nhà trẻ của tiểu Bân có đại hội thể dục thể thao, liền lên tiếng gọi lại hắn, "Chờ một chút!"

Chu Hàn quay đầu lại, nhìn cô khẽ nhíu mày, hỏi: "Còn có chuyện gì?"

Lâm lệ đặt cà phê và giấy tờ trong tay lên trên bàn, chạy chậm đến bên cạnh anh, nói: "cái kia, cái kia khi nào thì anh quay lại công ty?" Cô nhìn ra mặc dù tiểu Bân sợ anh, nhưng vẫn thích anh, mỗi lần thấy anh, ánh mắt đứa bé kia cơ hồ phát sáng, nếu như chiều nay anh không đến, thằng bé có lẽ sẽ rất thất vọng .

Chu Hàn cau mày, nhìn chằm chằm cô.

"Đại hội thể dục thể thao chiều nay, anh thật không đi sao?" Lâm Lệ nhìn anh, hỏi có chút không xác định, nếu như anh khăng khăng không đi, cô cũng chẳng có cách nào, dù sao anh ta cũng không thật nghe cô.

Chu Hàn nhìn cô một lúc lâu, cuối cùng cũng không nói gì, trực tiếp xoay người vào thang máy.

https://thuviensach.vn

Chương 14: Sóng gió ở nhà trẻ

Ngồi trước máy vi tính, Lâm Lệ thỉnh thoảng nhìn đồng hồ trong tay, lần nữa ngẩng đầu nhìn về phía cửa phòng, Chu Hàn vẫn chưa về.

Khẽ thở dài một tiếng, đứng dậy đến trước máy in đem tài liệu đã được sửa sang tốt in ra để vào trong phòng làm việc của Chu Hàn. Lúc đi ra bắt tay vào sửa sang lại đồ đạc của mình chuẩn bị rời đi.

Mới vừa rồi cô giáo Trần ở nhà trẻ đã gọi điện thoại tới, xác nhận lại cô cùng Chu Hàn buổi chiều sẽ ghé qua nhà trẻ, mặt khác nhắc nhở cô hy vọng cô có thể đến sớm nửa giờ, bởi vì trong nhà trẻ mỗi một em nhỏ đều phải tham gia một hạng mục thể thao, cho nên phía nhà trẻ hi vọng cha mẹ có thể tới sớm nửa giờ, ở bên cạnh giúp các em nhỏ vận động nóng người trước.

Về việc Chu Hàn có đi hay không Lâm Lệ đã không thể như lúc sáng quả quyết Chu Hàn chắc chắn sẽ đi, cho nên cô chỉ nhận lời mình nhất định sẽ tới nhà trẻ sớm nửa giờ, để cho cô giáo yên tâm.

Lúc Lâm Lệ đến nhà trẻ Tiểu Bân đang ngồi một mình ở trong góc, ngồi trên một chiếc ghế đẩu nhỏ, ánh mắt nhìn chằm chằm các bạn học khác trong lớp. Mà đa số cha mẹ các bạn nhỏ khác trong lớp đều đã tới rồi, nhưng mà cũng có số ít chỉ có ba hoặc chỉ có mẹ, bọn nhỏ vừa làm nũng vừa khoa tay múa chân chuyện gì đó trong lòng ba mẹ mình, mà cha mẹ của bọn họ luôn sủng nịnh nhìn con họ, ánh mắt chan chứa tình yêu thương.

Lâm Lệ đi tới, dừng lại trước mặt cậu bé, nhẹ nhàng gọi: "Tiểu Bân." Khóe miệng mang theo nụ cười.

Đứa nhỏ sững sờ quay đầu, bình tĩnh nhìn cô, trong mắt sáng ngời ánh lên một tia mừng, sau đó nhìn xung quanh phía sau cô một chút, khi không tìm được thân ảnh mà mình chờ đợi, ánh sáng trong đôi mắt kia lại từ từ tiêu tán đi, cúi đầu, tay trái nắm tay phải của mình.

Lòng Lâm Lệ dâng lên tia đau lòng, vì sự cô đơn trên mặt của bé, cô biết bé cô đơn là bởi vì không nhìn thấy cha nó, mặc dù nó

https://thuviensach.vn

không nói một câu, nhưng mà cô biết rõ trong lòng bé hẳn là khát vọng Chu Hàn yêu nó, cho dù là trước kia Chu Hàn có lạnh nhạt với nó.

Lâm Lệ đưa tay muốn sờ sờ đầu của bé, lại bị bé nghiêng người tránh ra.

Thu tay lại, nhẫn nại ngồi xuống ở trước mặt bé, khẽ cười giọng nói hết sức nhu hòa nói với bé: "Tiểu Bân, lát nữa muốn tham gia hạng mục thể thao gì? Dì đến giúp con làm nóng người trước có được hay không?"

Đứa nhỏ ngẩng đầu, nhìn cô chằm chằm, một lúc lâu, hỏi: "Ba đâu?"

Lâm Lệ cười, tận lực giải thích: "Ba bận việc, rất nhiều việc, ba con vốn là muốn tới, nhưng mà tạm thời có chuyện, cho nên mới không tới được."

Đôi mắt đen nhánh của bé nhìn chằm chằm vào mắt Lâm Lệ, thấy vậy Lâm Lệ có chút chột dạ, chỉ đành phải đưa thay sờ sờ đầu của bé, hỏi: "Sao vậy?"

Lần này bé cũng không tránh ra, nhìn chằm chằm cô một lúc lâu, mở miệng nói: "Ba không thích con." Không phải câu hỏi, giống như đã sớm xác nhận chuyện thực.

Nghe thấy lời này, trong lòng Lâm Lệ run lên, bình tĩnh nhìn đứa nhỏ trước mắt này có chút phản ứng không kịp, sửng sốt một lúc lâu mới phục hồi tinh thần lại, cố gắng muốn giải thích: "Không, không phải như thế, ba của con không phải không thích con, cha con cũng rất yêu con, chẳng qua là cha con rất bận rộn, bởi vì cha con muốn mua cho Tiểu Bân người máy tốt nhất, cho Tiểu Bân phòng ở thật to, cho con cuộc sống tốt nhất, cho nên công việc của cha con rất bận rộn, bận rộn kiếm tiền, cho nên cha con mới không có nhiều thời gian và tinh thần ở cùng tiểu Bân, nhưng dù cha con không có ở bên cạnh con, không có nghĩa là cha con sẽ không yêu thích con! Chỉ là tình yêu thương của cha con không giống với tình yêu thương của những người ba khác thôi!" Bản thân Lâm Lệ cũng cảm giác những lời nói này của mình quá giả dối, nhưng khi nhìn vẻ mặt bi thương của đứa nhỏ kia, cô thật sự không đành lòng nói Chu Hàn không thương bé.

https://thuviensach.vn

Đứa nhỏ bình tĩnh nhìn cô, cũng không biết có tin lời của cô hay không, cứ nhìn chằm chằm cô như vậy một lúc lâu, sau đó cúi đầu, nhìn ngón tay của mình.

Sự nhạy cảm của thằng bé khiến cho Lâm Lệ đau lòng, muốn đưa tay ôm bé vào trong lòng nói cho bé biết cho dù toàn bộ thế giới không có người yêu thương bé, mình cũng sẽ yêu thương bé. Tại sao khúc mắc yêu hận của cha mẹ lại tính trên đầu đứa nhỏ, rõ ràng đứa nhỏ là vô tội nhất bị tổn thương nhất. Trong lòng khẽ than, cuối cùng không tiến lên ôm bé, chỉ chậm rãi đứng dậy, chuẩn bị đi ra ngoài gọi điện thoại.

Sờ sờ đầu của bé, nói: "tiểu Bân, con ngồi ở chỗ nầy, dì đi ra ngoài một chút."

Đứa nhỏ không ngẩng đầu, chỉ biết cúi đầu nhìn bản tay nhỏ bé của mình, cũng không có mở miệng nói được hay không được.

Trong lòng khẽ thở dài, lúc xoay người chuẩn bị đi ra ngoài vừa lúc thấy được cô giáo Trần đang đi về phía mình, cười nhạt nghênh đón: "Cô giáo Trần."

"Chu phu nhân." Cô giáo Trần cười nói, nhìn chung quanh một chút, cũng không nhìn thấy thân ảnh của Chu Hàn hỏi: "Chu tiên sinh không tới sao?"

Lâm Lệ gật đầu, giải thích nói: "vâng, anh ấy tạm thời có việc ra ngoài đàm phán công chuyện với khách hàng, cho nên không tới kịp."

Cô giáo Trần cười gật đầu, thật ra thì nhìn tình cảnh sáng nay, cô cũng không quá hi vọng, cha của bé không tới, coi như là đã đoán trước được nói: "vậy Chu phu nhân ở chỗ này cùng Tiểu Bân một lát đi, chờ lát nữa đại hội thể dục thể thao bắt đầu chúng tôi sẽ dùng loa thông báo cho mọi người đến tập hợp ở sân vận động."

Lâm Lệ gật đầu, "Được."

Sau khi căn dặn xong, cô giáo Trần chuẩn bị xoay người trò chuyện với phụ huynh một số em nhỏ khác.

Lâm Lệ nghĩ đến cái gì, gọi cô lại: "Cô giáo Trần, tiểu Bân đã uống thuốc chưa?"

Cô vừa hỏi cái này, lúc này cô giáo Trần mới nhớ tới chuyện buổi sáng cô có nói sau khi ăn cơm xong cho bé uống thuốc, nhưng

https://thuviensach.vn

mà bận rộn chuyện đại hội thể dục thể thao, nhất thời thật đúng là quên mất, vội vàng ngượng ngùng nói: "xin lỗi xin lỗi, này bận một hồi, thuốc này còn không uống, còn đang để ở trong phòng làm việc của tôi, tôi sẽ đi lấy đưa cho cô." Nói xong, vội vàng xoay người ra khỏi phòng học, đi về phía phòng làm việc của mình.

Lâm Lệ gật đầu, quay đầu liếc nhìn đứa nhỏ đang ngồi, lần nữa nhìn điện thoại trong tay, theo cô giáo Trần đi ra khỏi phòng học.

Đứng ở trước cửa phòng học, đóng cửa phòng học lại, tìm số điện thoại của Chu Hàn trực tiếp gọi cho anh, cô muốn cố gắng lần cuối cùng, vì đứa nhỏ bên trong mà khuyên Chu Hàn có thể tới đây, cho dù là nửa đường chạy tới, ít nhất có thể khiến thằng bé tin tưởng ba nó yêu nó, cũng không phải giống như trong suy nghĩ của mình là ba của bé không thích mình.

Điện thoại được kết nối rất nhanh, nhưng mà kêu vài tiếng, cũng không có người nhấc máy.

Cúp điện thoại, lại gọi lại cho anh, điện thoại là kết nối, nhưng mà vẫn không có ai nhấc máy, nhìn cô giáo Trần cầm lấy thuốc đang đi tới đây, Lâm Lệ bỏ cuộc, cúp điện thoại trong tay.

"Chu phu nhân, đây là thuốc của Tiểu Bân." Cô giáo Trần giao túi nhựa trong tay cho Lâm Lệ, trước đó còn lấy nước ở trong phòng làm việc của mình mang tới, đều đưa cho Lâm Lệ: "Nước tôi cũng đã pha ấm rồi, có thể cho đứa nhỏ uống thuốc ngay."

Lâm Lệ nhận lấy, cảm kích sự chu đáo của cô, chân thành nói cám ơn: "Cô giáo Trần, cám ơn cô."

"Không khách khí, cũng là sơ suất của tôi." Cô giáo Trần cười cười.

"Đây là con cái nhà ai?"

Mà đúng lúc này, trong phòng học đột nhiên truyền đến tiếng gầm lên giận dữ, nghe thanh âm này là tiếng người lớn phát ra, giọng nói lạnh thấu xương hung hãn.

Hai người ngoài cửa trao đổi ánh mắt, cô giáo Trần vội vàng đẩy cửa đi vào, chỉ thấy, bên trong đã bị vây quanh thành một đoàn, Lâm Lệ nghe thấy có tiếng trẻ con khóc, còn có tiếng đàn bà chửi rủa.

https://thuviensach.vn

“Con cái nhà ai a, không được dạy dỗ thế này, cha mẹ của nó đâu rồi, cha mẹ ở đâu? Dạy dỗ con cái thế nào vậy?”

Cô giáo Trần vạch đám người đi vào, gấp gáp mở miệng, “Sao vậy, sao vậy, xảy ra chuyện gì rồi?”

“Cô giáo Trần cô tới được vừa đúng lúc, đứa nhỏ này thế nhưng ra tay đánh con trai của tôi, xem đây là chuyện gì xảy ra, cha mẹ của đứa nhỏ này ở chỗ nào? Chẳng lẽ không có người trông nó sao, bình thường nó cũng ra tay đánh con tôi thế sao?” Mẹ của đứa nhỏ kia dùng thanh âm có chút bén nhọn chất vấn.

Lâm Lệ cau mày, trong lòng âm thầm có dự cảm xấu, vạch đám người ra đi vào, chỉ thấy thằng bé kia bị một người đàn ông có thân hình vạm vỡ xách lên, khuôn mặt hồng lên, mũi chân chấm đất.

Thấy thế, trong lòng giật mình, thuốc và cái chén trong tay thoáng cái rơi xuống đất, bước lên phía trước, cuống cuồng quát: “anh làm cái gì vậy?” Vội vàng tách tay của người đàn ông kia ra, kéo thằng bé khỏi tay anh ta, ôm vào trong lòng, tay chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên của nó, đau lòng hỏi: “tiểu Bân, không sao chứ, không sao chứ. . . .”

“Khụ khụ… Khụ khụ…” Cổ họng thằng bé khó chịu ho khan lên, chân mày cũng nhíu chặt lại.

“Nó có chuyện gì chứ, có chuyện là con trai nhà chúng tôi kìa” Bên cạnh giọng nữ bén nhọn lại vang lên, khiến người nghe rất không thoải mái.

Lâm Lệ quay đầu, thấy người phụ nữ bên cạnh vừa ôm một thằng bé đang khóc thút thít không ngừng, vừa nói đau lòng dỗ dành: “ai u, làm mẹ đau lòng chết đi được, tiểu Bảo, không khóc không khóc, ba mẹ xả giận cho con.” Nhìn Lâm Lệ, ánh mắt kia gần như có thể ăn sống Lâm Lệ.

Người đàn ông cao to bên cạnh người phụ nữ kia cũng hung hãn nhìn chằm chằm Lâm Lệ, giọng nói ồm ồm hỏi: “đây là con trai của cô”

“Đúng.” Lâm Lệ đứng lên, giấu thằng bé ở phía sau mình, chất vấn người đàn ông kia: “Xin hỏi vị tiên sinh này, anh vừa mới túm nó định làm cái gì?”

https://thuviensach.vn

“Làm cái gì?” Người đàn ông kia hừ lạnh, tiến lên một bước về phía Lâm Lệ, nói: “cô dạy dỗ con trai cô như thế nào, không có việc gì liền ra tay đẩy người đánh người!” Chỉ vào đứa nhỏ còn đang khóc nói: “Nhìn thấy không, con trai tôi đến bây giờ vẫn còn đang khóc, cô nói làm sao bây giờ?”

Người đàn ông kia có khuôn mình quá lớn, khó tránh khỏi làm cho người ta có áp lực vô hình, Lâm Lệ cưỡng chế cảm giác ngột ngạt trong lòng nói: “tiểu Bân không phải là đứa nhỏ cố ý trêu chọc đứa nhỏ khác.”

“Cô có ý gì? Cô có ý gì chứ?” Người phụ nữ vốn đang ôm đứa nhỏ cũng đứng dậy, ép hỏi Lâm Lệ.

“Lúc đầu là Vương Gia Cường nói Chu Gia Bân là con hoang không ai cần nên tiểu Bân mới tức giận đẩy bạn ý một cái.” Một cô bé bím tóc hai bên bên cạnh mở nói.

Nghe vậy, Lâm Lệ nhìn cặp vợ chồng trước mắt nói: “việc này nói sai vậy cũng là con cái nhà các vị sai trước đi.”

Vương Gia Cường vốn đang khóc ở trong lòng mẹ mình, trên mặt còn dính nước mắt, quát lên với Lâm Lệ: “Chu Gia Bân vốn là con hoang, cô cũng không phải mẹ của nó, cha mẹ nó không cần nó rồi, nó là đứa trẻ không ai cần, thằng bé thối tha không ai cần.”

Thằng bé đứng ở phía sau Lâm Lệ oán hận nhìn chằm chằm nó, mặt tràn đầy tức giận, đẩy ra Lâm Lệ muốn tiến lên phía trước.

Lâm Lệ vội vàng kéo bé lại ôm vào trong ngực, cô cảm giác được cả người bé vì tức giận mà không ngừng run rẩy, đưa tay ôm chặt nó hơn một chút, quay đầu nhìn cặp vợ chồng kia chất vấn: “muốn nói đến giáo dục, phải là con trai anh chị mới không có giáo dục đi.”

“Cô nói gì?” Người đàn ông kia tiến lên, đưa tay muốn chộp lấy Lâm Lệ.

Tình thế quá mức căng thẳng, cô giáo Trần đứng cạnh lo lắng xảy ra chuyện, vội vàng kéo tay người đàn ông kia, cố gắng hòa hoãn không khí căng thẳng, nói: “Trẻ con nhốn nháo xô đẩy cũng là chuyện thường xảy ra, không nên nghĩ là thật, không nên nghĩ là thật.”

https://thuviensach.vn

“Chẳng lẽ con trai của tôi bị người ta đánh không công?” Cha mẹ của đứa nhỏ kia trừng cô giáo Trần nói nói.

“Cô làm cô giáo thế nào vậy, con trai tôi bị đánh cô lại nói chuyện giúp cô ta.” Người đàn ông kia nói xong liền đẩy cô giáo Trần ra, trên mặt lộ vẻ hung ác.

Cô giáo Trần bị đẩy ra xa vài bước, dưới chân chênh vênh suýt chút nữa liền ngã xuống, may mắn có người ở phía sau ra tay đỡ cô một cái.

Lâm Lệ liếc nhìn cô giáo Trần bị đẩy ra, cả người hiện tại cũng chẳng quan tâm sợ hãi trong lòng, tức giận đứng lên đối diện với người đàn ông kia, lớn tiếng nói: “tôi nhìn là biết, có cha mẹ như thế nào mới dạy dỗ ra đứa nhỏ như thế, hai người làm cha mẹ cũng không làm gương tốt cho con cái, cũng khó trách dạy dỗ ra con cái không có tý lễ phép nào.”

“Cô nói người nào không biết nuôi dạy con cái, cô nói người nào không biết nuôi dạy con cái…” Người phụ nữ kia tiến lên chỉ tay về phía Lâm Lệ la mắng, thanh âm bén nhọn làm cho người ta nghe được có phần nhức tai.

Lâm Lệ đẩy tay của cô ta ra, nhìn chằm chằm vào bọn họ, nói: “các người ra tay đánh một đứa trẻ sáu tuổi, là hành động vô giáo dục.”

“Người phụ nữ này quả thật muốn ăn đòn.” Người đàn ông kia cơ hồ nghiến răng nghiến lợi nói, tay nắm thành quả đấm muốn đánh về phía Lâm Lệ.

Những người vây xem bên cạnh kia không khỏi hít vào một hơi, có mấy người thậm chí lên tiếng kinh hô.

Lâm Lệ vô thức ngồi xổm xuống, ôm đứa nhỏ thật chặt ở trong ngực mình, cả người ôm trọn lấy bé, để tránh cho đứa nhỏ bị thương tổn.

Song, quả đấm không hề đi xuống như dự kiến, chung quanh vốn đang ầm ĩ thoáng cái yên tĩnh lại, tĩnh lặng không một tiếng động.

Một lúc lâu, Lâm Lệ mở mắt ra, chậm rãi ngẩng đầu nhìn, thấy Chu Hàn đã tới từ lúc nào, đứng bên cạnh mình, tay trái còn cầm

https://thuviensach.vn

cặp công văn, mà tay phải giờ phút này đang nắm cổ tay đang muốn đấm xuống của người đàn ông kia!

https://thuviensach.vn

Chương 15: Sóng gió ở nhà trẻ 2

Lâm Lệ ngây ngốc nhìn người đàn ông đứng bên cạnh, không biết anh đến đây lúc nào, nhưng anh đến làm cho cô an tâm, thở phào nhẹ nhõm.

Buông đứa bé trong ngực ra, tay vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt kia, dịu dàng trấn an nói: "tiểu Bân, ba con tới rồi!".

Có lẽ Chu Hàn tới cũng không đại biểu cho cái gì, nhưng lại có thể làm cho thằng bé tin tưởng, ba nó yêu nó, quan tâm nó. Cho dù niềm tin này là sai lầm, nhưng mà là một sai lầm đẹp đẽ, có thể cho một thằng bé hi vọng không phải sao.

Thằng bé kia như là bị sự xuất hiện của cha mình hù dọa, kinh ngạc không biết làm sao, chỉ ngây ngẩn nhìn Chu Hàn, đến mắt cũng không dám nháy.

Chu Hàn nhìn bọn Lâm Lệ một cái, sau đó quay đầu nhìn gã đàn ông cao lớn trước mắt, ánh mắt lạnh thấu xương, lạnh giọng nói: "ra tay với phụ nữ và trẻ con, anh cũng là đàn ông sao?" Thanh âm rất lạnh, ngữ điệu nhẹ nhàng, không hề lên xuống, nhưng khí thế bẩm sinh làm người khác nhìn mà sợ hãi.

"Anh …." Vợ người đàn ông kia tiến lên muốn nói điều gì thì lại bị ánh mắt Chu Hàn quét qua, nói cũng không ra lời. Gã đàn ông giãy dụa muốn tránh thoát khỏi kiềm chế của Chu Hàn, lại không ngờ không thắng được sức lực của anh, cả người nghẹn đỏ bừng mặt, lại cũng không thể giãy tay mình khỏi tay Chu Hàn. Nhìn Chu Hàn, giọng điệu thoáng cái yếu đi rất nhiều so với vừa rồi: "anh, anh muốn làm gì?".

Chu Hàn chỉ nhìn chằm chằm anh ta, tay dùng lực làm cho anh ta không giãy ra được, nói: "hãy xin lỗi bà xã và con trai tôi đi!"

" Nói đùa gì vậy!" gã đàn ông theo bản năng quát, từ trước đến giờ anh ta nổi tiếng ngang ngược, bảo anh ta xin lỗi một phụ nữ và một đứa nhỏ, vậy sau này anh ta còn lăn lộn thế nào a!

"Không xin lỗi phải không?" Chu Hàn chậm rãi nói, thanh âm kia bình tĩnh nghe không ra chút tâm tình, vẻ mặt vẫn lãnh đạm như thế, nhìn không ra hỉ nộ ái ố.

https://thuviensach.vn

" Không thể nào!" Gã đàn ông nói cứng rắn, không hề có ý thỏa hiệp!

Vợ anh ta đứng cạnh thấy chồng mình bị túm như vậy, lại không dám đối chọi với Chu Hàn, liền hướng về phía cô giáo Trần kêu ầm lên: "cô giáo Trần, cô nói xem đây là chuyện gì, người này sao lại ra tay đánh chồng tôi, các người đây là ỷ thế bắt nạt kẻ yếu có phải không!"

"Tôi…" cô giáo Trần bối rối nhìn cô ta rồi lại nhìn Lâm Lệ, cô cũng thật khó xử a, đánh nhau ở trong nhà trẻ, cho dù ai đúng ai sai, đều có ảnh hưởng không tốt a! Nhìn Lâm Lệ xin giúp đỡ: "Chu phu nhân, cô xem___".

Lâm Lệ liền ngắt lời cô ấy còn chưa nói hết, nhìn cô ấy nghiêm nghị nói: "cô giáo Trần, chuyện này vốn rất đơn giản, không cần thiết phải nghiêm trọng như vậy, hai đứa bé đùa nhau cãi vã là hết sức bình thường, tiểu Bân nhà chúng tôi ra tay đẩy bạn là không đúng, nhưng con bọn họ xỉ vả tiểu Bân cũng là sai, trẻ con phạm sai lầm chúng ta có thể dạy bảo, những thứ này đều không có vấn đề gì, vấn đề ở chỗ bọn họ là phụ huynh, là người trưởng thành, có khả năng suy nghĩ độc lập, sao anh ta có thể giơ tay muốn đánh mắng trẻ con được! Điểm này chúng tôi tuyệt đối không thể chấp nhận được, chúng tôi không muốn sau này thằng bé bị ám ảnh vì chuyện này, cho nên anh ta nhất định phải xin lỗi tiểu Bân mới được, cái này, chúng tôi kiên quyết đến cùng!".

Thấy Lâm Lệ nói như thế, thái độ lại kiên quyết, cô giáo Trần tự nhiên cũng không còn gì để nói nữa.

"Tôi hỏi anh lần cuối cùng, xin lỗi hay không xin lỗi?" Chu Hàn nhìna, trầm giọng hỏi. Gã đàn ông nhìn anh, sợ hãi trong lòng khiến anh ta không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, nghĩ thầm trước mặt nhiều người như vậy, muốn anh ta xin lỗi một phụ nữ và một đứa bé, vậy anh ta đã sống uống phí hơn ba mươi năm nay rồi!

Cắn răng nói "không đời nào!".

Nghe vậy, Chu Hàn gật đầu " Rất tốt!" Khóe miệng nở nụ cười châm chọc, sau đó tay đột nhiên dùng lực, thoáng cái gia tăng lực túm cổ tay anh, vừa nói: "không xin lỗi phải không?"

"A a a!__" gã đàn ông kia sợ hãi liên tục kêu lên tiếng.

https://thuviensach.vn

Chỉ trong nháy mắt, cả phòng học cũng chỉ còn lại tiếng kêu thảm thiết của gã đàn ông vạm vỡ kia, mà Chu Hàn ngược lại, vẫn ung dung nhàn hạ, khóe miệng thậm chí còn mang theo nụ cười như có như không. Thấy cha mình kêu to, thằng nhóc bị tiểu Bân đẩy ngã lúc nãy bỗng òa khóc "oa oa!".

Mà mẹ nó hình như cũng bị dọa sợ, hoàn toàn không nghĩ chồng mình thế nhưng bị người ta bóp đến mức kêu thảm thiết như thế, cả người đều luống cuống, ngây ngốc nhìn bọn họ, mãi cũng không phản ứng.

Lâm Lệ có chút kinh ngạc, cúi đầu nhìn tiểu Bân, thằng bé kia lại đứng sát bên cạnh mình hơn.

Gã đàn ông vạm vỡ kia ăn đau, khuôn mặt trở nên vặn vẹo và dữ tợn, cổ tay truyền đến đau đớn khiến anh ta không kiên cường nổi nữa, chỉ đành phải luôn miệng cầu xin tha thứ nói: "buông, buông tay, mau buông tay, tôi xin lỗi, tôi xin lỗi! ——".

Nghe vậy, lúc này Chu Hàn mới hất tay anh ta ra, mắt lạnh nhìn anh ta: "nói xin lỗi!".

Gã kia bị bóp tay, cúi đầu nhìn chỗ cổ tay bị siết đến sưng đỏ, gương mắt nhìn Chu Hàn, mặc dù trong lòng không phục nhưng cũng không dám lớn tiếng với anh, bởi sức mạnh của mình và người đàn ông trước mặt chênh lệch rất lớn. Chỉ đành khẽ cắn răng, tiến lên hướng Lâm Lệ cùng tiểu Bân oán hận nói: "thật xin lỗi". Giọng nói kia giống như muốn nuốt trọn người ta, mang theo nồng đậm sát khí!

Lâm Lệ nhìn anh ta một cái, cũng biết chuyện này nên dừng tại đây, dù sao cũng là nhà trẻ, không nên làm um lên, mà mình khăng khăng bắt anh ta xin lỗi, chẳng qua là muốn một lời của anh ta thôi. Không nói gì thêm, gật đầu, coi như chấp nhận lời xin lỗi của anh ta.

Gã kia xoay người, oán hận trợn mắt nhìn Chu Hàn, sau đó nhìn về phía vợ mình đang bị dọa sững người, quát ầm lên: "còn đứng ngẩn ra đấy làm gì, còn sợ chưa đủ mất mặt sao, còn không mau đi!". Nói xong, liền ôm đứa con đang ngồi khóc dưới đất đi ra cửa, vừa đi vừa quát đứa con đang khóc: "khóc cái gì mà khóc, câm miệng cho ông, còn khóc nữa đánh gãy chân mày!"

https://thuviensach.vn

Mà lúc này cô vợ mới hồi phục tinh thần lại, liếc bọn họ một cái, nghiêng ngả lảo đảo chạy ra khỏi phòng học.

Sau khi một nhà không có văn hóa kia rời đi, để lại cả phòng học với bầu không khí lúng túng cùng quỷ dị, hầu như ai cũng nhìn chằm chằm Chu Hàn.

Một bên, cô giáo Trần kịp thời phản ứng, vội vàng cười nói với mọi người: "được rồi, được rồi, không có chuyện gì, không có chuyện gì, chỉ là hiểu lầm, mọi người chờ ở trong phòng học đã, tôi ra ngoài sân xem đã sắp bắt đầu chưa!" Nói xong liền ra khỏi phòng học.

Mà những người khác cũng tản ra, đưa con mình đi làm đủ loại khởi động nóng người trước khi thi đấu.

Chu Hàn nhướng mày nhìn Lâm Lệ hỏi: "không sao chứ?"

Lâm Lệ chỉ lắc đầu, nói: "không sao!"

Chu Hàn gật đầu, cúi đầu liếc nhìn thằng bé đứng bên cạnh, chỉ thấy ánh mắt thằng bé đen nhánh linh lợi nhìn anh, khóe môi nhếch lên lộ ra nụ cười không khó nhận ra.

Đáy lòng có loại xúc động không nói ra lời, thật ra anh không dự định tới, nhưng bên tai luôn không ngừng vang lên những lời mà Lâm Lệ nói: "cho dù người lớn các anh phạm sai lầm gì, trẻ con cũng là vô tội!" đúng vậy a, trẻ con là vô tội, hơn nữa hồi đó chính anh lựa chọn giữ đứa bé lại! Như Lâm Lệ nói, nếu đã giữ nó lại thì phải chịu trách nhiệm với nó. Cho nên trước khi thằng bé trưởng thành thì mình vẫn phải có trách nhiệm đối với nó.

Mặc dù anh không biết bản thân mình nghĩ thế này được bao lâu. Không tiếng động than nhẹ, chậm rãi giơ tay lên sờ đầu của nó, động tác có chút cứng nhắc, anh thật không quen cũng không am hiểu làm thế này, nhưng mà nhìn ánh mắt chờ mong của bé, vẫn là đặt tay lên đầu bé, nhẹ nhàng vuốt vuốt tóc nó, không nói lời nào.

Lâm Lệ đứng một bên nhìn cha con bọn họ, khóe miệng khẽ nhếch lên.

"Chu Gia Bân" Một thanh âm lanh lảnh vang lên từ phía sau bọn họ, ba người đồng thời quay đầu lại, thấy phía sau một cô bé như búp bê với hai bím tóc nhỏ, đang ngước khuôn mặt tươi cười

https://thuviensach.vn

nhìn bọn họ. Mà ngược lại bạn nhỏ Chu Gia Bân lại mặt không có biểu cảm gì nhìn cô bé.

Lâm Lệ khom nửa người xuống, tiến tới bên tai thằng bé nói: "tiểu Bân! Giới thiệu bạn học của con cho chúng ta a".

Bạn nhỏ Chu Gia Bân chỉ nhíu mày như đang suy nghĩ cái gì.

Nhưng mà trong lúc anh bạn nhỏ này còn đang suy tư chưa biết giới thiệu thế nào, thì cô bé kia đã hắng giọng nói: "cô à, con tên là Y Y, không phải là Y trong y phục quần áo, là y trong lưu luyến không rời nha!". Giọng nói non nớt cộng thêm biểu cảm nhấn mạnh, cả người dễ thương cực kì.

Phía sau mẹ của Y Y cũng đi đến phía bọn họ, cười gật đầu với Lâm Lệ và Chu Hàn, yêu thương sờ đầu con nói: "Y Y nhà chúng tôi nhất định muốn tới nói chuyện với chú siêu nhân đó". Mà chú siêu nhân trong miệng cô ấy không phải ai khác, mà chính là Chu Hàn.

Lâm Lệ nhíu mày, buồn cười nhìn Chu Hàn một cái, chỉ thấy chân mày anh nhướng lên, khuôn mặt ngăm đen trở lên hồng hồng không hề rõ rệt, thấy vậy Lâm Lệ không khỏi muốn cười.

Mà lúc mấy người lớn đang nói chuyện với nhau, co bé búp bê giãy khỏi tay của mẹ, tiến tới bên bạn nhỏ Chu Gia Bân, nhỏ giọng nói bên tai nó: "Chu Gia Bân, ba bạn thật giỏi! Giỏi như siêu nhân!"

Tuy là không thích người lạ đến gần, nhưng xét lời cô bé nói, bạn nhỏ Chu Gia Bân cũng không đẩy ra, ngược lại khóe miệng gương lên nụ cười đẹp mắt, ngửa đầu nhìn ba mình, vô cùng tự hào nói: "ba mình là giỏi nhất trên đời!".

Đại hội thể dục thể thao của nhà trẻ bắt đầu lúc một rưỡi, đầu tiên tất cả học sinh cùng phụ huynh đến sân tập nghe hiệu trưởng phát biểu, thật ra thì cũng không có cái gì để nói, chẳng qua là ý nghĩa cùng mục đích của đại hội thể dục thể thao lần này.

Hai giờ, các hạng mục tranh tài bắt đầu, dù sao cũng là trẻ con, nói là đại hội thể dục thể thao thật ra chỉ là khái quát mấy trò chơi nô đùa, một đám trẻ con chơi đùa bất diệc nhạc hồ (không biết trời đất là gì).

Lâm Lệ ngồi ở vị trí trên khán đài, nhìn một đám con trẻ chạy chạy trên sân, nhìn đứa chạy nhanh hơn còn dừng lại xem phía sau

https://thuviensach.vn

có người đuổi theo không, mà bạn nhỏ Chu Gia Bân ở trong đó, trên mặt tràn ngập nụ cười mà Lâm Lệ chưa từng thấy qua.

Ánh mắt nhìn sân tập, Lâm Lệ nhẹ nhàng nói: "anh xem, tiểu Bân cười vui vẻ hơn" Thật ra trẻ con rất dễ thỏa mãn, vì điều các bé muốn rất đơn giản, lại không nhiều, chỉ cần thỏa mãn rồi, là có thể nhanh chóng vui vẻ, hôm nay lúc này tiểu Bân vui vẻ cũng là bởi vì Chu Hàn tới.

Chu Hàn bên cạnh không nói lời nào, khóe miệng chan chứa ý cười đến chính mình cũng không biết.

https://thuviensach.vn

Chương 16: Giày vò bản thân

Lâm Lệ cảm thấy, từ đại hội thể dục thể thao ở nhà trẻ của tiểu Bân vào thứ sáu tuần trước, quan hệ của cô và bé dường như đã được cải thiện rất lớn so với trước, mặc dù bé vẫn không hay nói chuyện, vẫn không hay cười, có sự già dặn sớm không phù hợp với độ tuổi của bé, nhưng mà thay đổi rất nhỏ cũng làm cho Lâm Lệ cảm giác được, bé đã không hề giống như lúc trước, bài xích cô như vậy, một ví dụ nhỏ, lúc cô theo bản năng đưa tay muốn sờ sờ đầu của bé, bé không né tránh nữa, lúc cô cùng bé nói chuyện mặc dù không quá sẵn lòng giao lưu với cô, nhưng có thể gật đầu hoặc lắc đầu, hơn nữa rất chăm chú nhìn cô, nhiều lần, Lâm Lệ cũng có thể hiểu một số ý tứ đơn giản từ trong ánh mắt của bé.

Bất kể như thế nào, đối với Lâm Lệ mà nói, tất cả đó đều là khởi đầu tốt, nếu như đã quyết định coi cuộc hôn nhân này như một công việc mới, vậy làm môi trường công việc tốt hơn một chút đó là đương nhiên, là một trong những nhân tố quyết định phần công việc này có thể kéo dài bao lâu.

Nhưng mà Lâm Lệ càng ngày càng cảm thấy cái dạ dày của cô không tốt lắm, giống như thật sự đúng như mình nói, có lẽ trước kia cô thật sự là ăn nhiều quá, chức năng dạ dày quá mức mạnh mẽ rồi, rất nhiều thứ chỉ cần có thể ăn được cô đều ăn, mà khẩu vị tốt giống như vận may, nó sẽ không đi theo mình cả đời, lúc mình dùng hết vận may của bản thân, khi đó vậy xấu sẽ tới, mà bây giờ đối với Lâm Lệ mà nói, vận xấu của cô chính là khẩu vị xấu, có lẽ cô thật sự là bị mắc chứng bệnh kén ăn rồi, hoàn toàn không còn ham muốn ăn uống gì cả, đôi khi dù rõ ràng rất đói, nhưng mà vẫn không muốn ăn, mà cho dù ăn, sau khi ăn xong cũng không lâu sẽ nôn ra, giống như là bây giờ …

Lâm Lệ ngồi chồm hổm dưới đất, nôn đến kiệt cả sức, bộ ngực phập phồng, hơi thở hổn hển. Chiều nay sau khi cô đón Tiểu Bân tan học liền trực tiếp hẹn An Nhiên, bởi vì An Nhiên là bạn bè tốt nhất của cô, cho nên cô cảm thấy nên nói cho An Nhiên biết tình huống bây giờ của mình.

https://thuviensach.vn

Có thời gian vận mệnh lại trêu cợt con người như vậy, vòng vèo làm cho người ta khó đoán trước, mấy tháng trước bởi vì An Nhiên cưới chớp nhoáng mà cô không thể tiếp nhận cùng hiểu được, trong suy nghĩ của cô, hôn nhân chính là thần thánh, chỉ có hai người yêu nhau, nhận được lời chúc phúc của mọi người, lời hứa hẹn của đối phương, hứa hẹn cả đời! Như vậy hai người không yêu nhau mà nên vợ nên chồng căn bản chưa tính là hôn nhân.

Nhưng là đến hiện tại, cô mới thật hiểu rõ tâm tình và bất đắc dĩ của An Nhiên hồi đó, trước kia An Nhiên đã nói, 'gả không được cho người mình muốn gả, vậy thì gả cho người nào cũng giống nhau' đúng vậy a, giống như cô bây giờ, nếu như đã không thể yêu được nữa rồi, hôn nhân đối với mình mà nói đã không tồn tại bất kỳ ý nghĩa gì, chỉ là một mối quan hệ hợp tác qua lại, như vậy có lấy chồng hay không, gả cho người nào, lại có gì khác nhau chứ!

Vả lại còn khó tìm được một người 'cùng chung chí hướng' với mình, quan hệ hợp tác như vậy không khỏi cũng quá thoải mái rồi, chính mình thật sự không có gì để oán trách hết.

Cô xác định mình không có vận may giống như An Nhiên gặp được Tô Dịch Thừa, nhưng mà cảm thấy rất vui mừng cho An Nhiên sau những việc đã qua đã tìm được hạnh phúc của chính mình.

Lâm Lệ ngồi chồm hổm trên mặt đất một lúc lâu, đợi khi bức tường đã phía sau trở nên lạnh lẽo, chuẩn bị đứng dậy, nhưng vì ngồi chồm hổm ở trên mặt đất trong thời gian tương đối dài mà chân hơi tê rần, lúc này mới chống người đứng lên, dưới chân mềm nhũn, mắt thấy chuẩn bị ngã, phía sau đột nhiên có một luồng sức mạnh kéo cánh tay của cô, đỡ cả người cô dậy, sau đó Lâm Lệ cảm thấy sau lưng của mình nóng lên, cả người tiến vào trong một lồng ngực ấm áp.

Chậm rãi ngẩng đầu, thấy Chu Hàn đang khẽ chau mày nhìn cô, ánh mắt kia trừ ra một bỏ một tia lạnh lùng muôn thuở, trong đó dường như còn nhiều thêm ý trách cứ.

"Cám ơn, cám ơn." Lâm Lệ nói cám ơn, đưa tay đẩy anh ra, vô lực đi suy đoán ý nghĩa ánh mắt của anh.

Chu Hàn cũng không buông tay, mắt lạnh nhìn cô một cái, dùng thanh âm còn lạnh hơn mười mấy độ so với ánh mắt kia nói:

https://thuviensach.vn

“cô cảm thấy còn di chuyển được sao?” Nói xong cũng không đợi cô mở miệng trả lời, liền khom người ôm thắt lưng của cô.

Lâm Lệ chỉ cảm thấy có chút chóng mặt, cộng thêm vừa nôn xong, lại càng choáng váng kinh khủng hơn, tay vô thức ôm lấy cổ anh, nhưng mà xét thấy trên chân kia truyền đến từng cơn từng cơn tê dại, Lâm Lệ không còn cậy mạnh đẩy anh ra nói muốn mình tự đi, bởi vì chính mình cũng quả thật không còn hơi sức.

Lúc Chu Hàn ôm cô ra khỏi phòng vệ sinh, Chu Gia Bân đứng ở cửa đang dùng mắt to đen lúng liếng nhìn Lâm Lệ, lúc này Lâm Lệ mới hiểu rõ, nhớ tới vừa rồi cô ở trong phòng khách làm bài tập cùng bé, nhưng mà đột nhiên dạ dày quặn lên, liền bỏ lại bé chạy về phía phỏng vệ sinh, hẳn là thằng bé này lo lắng cô xảy ra chuyện gì, mới vào thư phòng gọi Chu Hàn tới đi.

Nghĩ tới, Lâm Lệ đột nhiên có chút cảm giác thỏa mãn, trong lòng có loại vui mừng không nói nên lời, khóe miệng cười cười, nhìn bé an ủi nói: “dì không sao rồi.”

Bé không nói gì, nhường đường cho Chu Hàn, nhưng mà ánh mắt vẫn nhìn cô chằm chằm.

Chu Hàn ôm cô đi tới phòng của cô, cẩn thận đem cô thả xuống giường, nhìn chằm chằm cô hỏi: “Muốn uống nước không?”

Lâm Lệ gật đầu, vừa nôn xong, miệng đúng là cực kỳ khó chịu.

Chu Hàn chỉ nhìn cô một cái, sau đó không nói gì thêm nữa, trực tiếp xoay người đi ra ngoài.

Qua một lúc lâu, Chu Hàn mới bưng nước vừa độ ấm đi vào, trên mặt cũng không có quá nhiều biểu cảm đưa tới cho cô.

Lâm Lệ đưa tay nhận lấy, nhẹ giọng nói cảm ơn: “Cảm ơn.” Bưng chén nước uống một ngụm lớn.

Chu Hàn nhìn cô, mặt không chút thay đổi nói: “chín giờ sáng ngày mai, bệnh viện thứ năm thành phố khoa dạ dày, tôi đã liên lạc cùng với bác sĩ Đường rồi, cô chỉ cần đến đó đăng ký là được.” (*VL: ngắn ngọn đúng phong cách của anh!)*

Lâm Lệ sửng sốt một lúc lâu, ý thức được ý nghĩa trong lời anh nói, liền liếc nhìn anh nói: “Tôi không đi, không cần.”

“Tôi đã liên lạc xong xuôi rồi.” Chu Hàn nói, giọng nói cùng biểu tình cũng chưa từng thay đổi.

https://thuviensach.vn

“Tôi nói không cần.” Lâm Lệ nhíu mày, giọng nói kiên quyết pha lẫn chút tức giận, trực tiếp đặt cái chén trong tay xuống tủ đầu giường, nằm xuống kéo cái chăn đắp lên người của mình.

“Cho tôi lý do.” Chu Hàn lên giọng nhìn cô, ánh mắt kia quá mức sắc bén, khiến người ta nhìn có cảm giác sợ hãi không hiểu vì sao.

Lâm Lệ trừng to mắt nhìn anh nói: “Chu tiên sinh, nếu như không có gì trục trặc, chúng ta chỉ là quan hệ hợp tác, trước đây lúc chúng ta nhận giấy đăng ký kết hôn chính là hợp đồng hợp tác đi, anh không có quyền can thiệp vào tự do của tôi, tôi nói không muốn đi chính là không muốn đi, không có lý do gì, cũng không cần lý do! Tôi muốn đi ngủ.” Nói xong, trực tiếp xoay người đưa lưng về phía anh.

Chu Hàn bình tĩnh nhìn người phụ nữ xoay lưng về phía mình, mày nhíu lại so sánh với mới vừa rồi muốn chặt hơn một chút, mở miệng, nói: “sức khỏe của cô như thế nào tôi không xen vào, không đi cũng được, nhưng mà phiền cô sau này đừng có ngã trong phòng vệ sinh như vậy cần tôi phải ôm cô đi ra ngoài, cũng đừng làm cho người ta cảm thấy là tôi ngược đãi cô không cho cô ăn.”

“Vừa rồi tôi không hề gọi anh ôm tôi đi ra ngoài.” Đưa lưng về phía anh, Lâm Lệ nhỏ giọng nói thầm: “Không cần không cho cơm ăn, anh cứ đeo cái bản mặt nghiêm túc cả ngày như thế, căn bản là ngược đãi tinh thần.”

Chu Hàn không đếm xỉa đến lời nói thầm của cô, không mang theo một chút tình cảm nói: “Nếu như cô định lấy sai lầm của người khác tới trừng phạt chính mình, như vậy cô không khỏi cũng quá mức ngu xuẩn.”

Nghe vậy, cả người Lâm Lệ chấn động mạnh một cái, dưới chăn tay nắm chặt lấy ga giường, răng cắn môi thật chặt.

Chu Hàn đứng nhìn cô một lúc lâu, cũng không tiếp tục mở miệng nói thêm cái gì, xoay người chuẩn bị rời đi, lúc tay cầm đến tay nắm cửa, phía sau truyền đến thanh âm yếu ớt của Lâm Lệ, giọng nói khẽ khàng khiến người ta cảm thấy đau lòng.

“Tôi không hề.”

https://thuviensach.vn

Động tác trên tay dừng lại, Chu Hàn quay đầu, nhìn người đang uốn trong chăn gần như cuộn thành một khối, khóe miệng vung lên vẻ cười lạnh nói: "cô không hề sao? Chẳng lẽ không phải vì hồi đó không giữ được đứa bé mà cô đang sám hối sao? Bởi vì cảm thấy là trách nhiệm của mình, cho nên bắt đầu trừng phạt mình, thậm chí trong tiềm thức cảm giác mình sống chính là một sai lầm tội lỗi, cho nên cô bắt đầu hà khắc đối với chính mình, hà khắc đối với dạ dày của mình, thật ra thì cô căn bản không phải là không thể ăn, mà là cô không muốn, cô cảm thấy bản thân mình khỏe mạnh vui vẻ sống qua ngày là một tội lỗi, chỉ có dày vò mình, dằn vặt mình như bây giờ, cô mới cảm thấy trong lòng thoải mái một chút, bởi vì cô căn bản là đang muốn chuộc tội."

Lời của Chu Hàn đi vào giống như kiếm đâm vào trái tim của Lâm Lệ, cái loại đau này không khác gì nỗi đau lăng trì, đau làm cho người ta có chút không thở nổi, dưới chăn Lâm Lệ ôm chặt mình, miệng chỉ không ngừng lẩm bẩm nói: "tôi không có, tôi không có…"

Có đôi khi có người phát hiện bí mật trong lòng mình, một câu nói toạc ra, cái loại đau đớn khi chuyện thực bị vạch trần này luốn khiến người ta không thể tiếp nhận được, cho dù biết tất cả những gì người khác nói đều là sự thật, cũng liều chết muốn phủ nhận, cứ như là không thừa nhận thì sẽ an toàn, sẽ không đau nữa, nhưng mà vết thương vẫn còn đó, vẫn còn đang rỉ máu, sao có thể không đau.

"Có hay không chỉ có trong lòng cô rõ ràng, làm như thế nào cũng là do cô lựa chọn người khác cũng không can thiệp được, nhưng mà cô làm như vậy đến tột cùng có đáng giá hay không, cô làm như vậy những người yêu cô sẽ không đau lòng sao, cô làm như vậy sẽ khiến cho họ thất vọng! Cô như vậy….. "

"Đừng nói nữa" Lâm Lệ cắt đứt lời của anh, hàm răng cắn chặt, không để cho mình khóc lên, thanh âm từ trong kẽ răng nặn đi ra, nói: "Tôi mệt mỏi, buồn ngủ rồi, mời đi ra ngoài"

Chu Hàn nhìn người đang run rẩy trên giường kia, nhìn hồi lâu, cuối cùng không nói gì thêm nữa, xoay người rời phòng.

Sau khi cửa phòng bị đóng lại, núp ở trong chăn, Lâm Lệ che tay rốt cục khóc lên, nước mắt bị kiềm nén rất lâu rốt cuộc tuôn ra, nước mắt theo khóe mắt làm ướt vỏ gối, đó là bởi vì trong lòng quá

https://thuviensach.vn

đau, Lâm Lệ khóc đến không thể khống chế được bản thân, cả người run lên, tiếng khóc vọng khắp cả gian phòng, đầu tiên là rất thấp trầm, rất bị đè nén, sau đó tiếng khóc dần dần từ nhỏ biến thành lớn, rốt cuộc Lâm Lệ tuôn ra toàn bộ đau đớn đã chôn chặt rất lâu trong lòng mình.

Ngoài cửa, Chu Hàn đứng một lúc lâu, mới trở về thư phòng.

https://thuviensach.vn

Chương 17: Mì trứng

Lâm Lệ không nhớ rõ chính mình đã bao lâu không khóc thống thống khoái khoái giống như vậy rồi, ban đầu An Nhiên nói cho cô biết Trình Tường có tình nhân bên ngoài, cô không khóc. Lúc Trình Tường ở trong hôn lễ bỏ đi, rồi tỉnh lại trong bệnh viện nghe bác sĩ nói con của cô không còn, cô khóc, nhưng là mở to mắt nhìn trần nhà rơi lệ, bởi vì cô biết mình khổ sở sẽ có người còn khổ sở hơn mình. Lúc ba đột nhiên té xuống, rồi phát hiện bị ung thư, cô bối rối đến mức không biết làm gì cả, trong nội tâm cô càng sợ hãi nóng nảy, muốn khóc lại chỉ có thể nhịn, bởi vì sợ mình khóc lên mẹ sẽ không chịu đựng được, cuối cùng bao nhiêu nước mắt tất cả đều bị kìm nén xuống.

Mơ mơ màng màng tỉnh lại, Lâm Lệ thế mới biết thì ra mình khóc mệt ngủ thiếp đi. Đèn trong phòng vẫn sáng, giống như lúc cô mới ngủ, quay đầu nhìn lại, ngoài cửa sổ đen nhánh một mảnh, trong bầu trời đêm lấp lóe mấy ánh sao.

Nhìn phía ngoài một lúc lâu lúc này Lâm Lệ mới chậm rãi quay đầu nhìn về phía đồng hồ báo thức trên giường, 1h 30.

"Ùng ục__" trong phòng quá mức an tĩnh, thanh âm này vang lên có phần đột ngột.

Lâm Lệ đưa tay tắt đèn, không quan tâm âm thanh truyền đến từ trong bụng, xoay người liền nhắm mắt ngủ.

Cũng không biết có phải tại mới ngủ dậy hay không, mười phút trôi qua, Lâm Lệ trằn trọc vài lần, vẫn không hề buồn ngủ chút nào. Trong bóng tối mở mắt ra, mắt đau xót khiến cô thấy không thoải mái đưa tay xoa xoa. Cảm giác đói bụng truyền đến rất nhanh rời đi lực chú ý của cô. Tay chống người ngồi dậy, ngồi trên giường, sờ sờ bụng, Lâm Lệ không khỏi cười khổ.

Vén chăn lên tung người xuống giường, mặc dù biết mình cho dù tìm được đồ ăn cũng không nhất định sẽ ăn được bao nhiêu, nhưng cảm giác trống rỗng trong bụng làm cho cô khó chịu căn bản không thể ngủ được.

https://thuviensach.vn

Mở cửa đi ra, bên ngoài phòng đen ngòm, đưa tay dựa tường lần mò đi ra, theo ánh đèn vào phong bếp, bật đèn, chiếu sáng cả gian phòng, mở tủ lạnh mới phát hiện thì ra trong tủ lạnh không còn thức ăn thừa, chỉ còn có trứng gà cùng chân giò hun khói chuẩn bị cho bữa sáng ngày mai.

Đưa tay cầm trứng gà, lúc Lâm Lệ còn đang do dự có nên đun nước luộn trứng lấp đầy bụng mình hay không, phía sau bất thình lình truyền đến âm thanh lãnh khốc nghiêm túc.

"Cô đang làm gì?".

Dọa Lâm Lệ, làm trứng gà trong tay cầm không chắc, liền rơi thẳng xuống mặt đất, vỏ trứng vỡ tan cùng lòng đỏ lòng trắng vương đầy sàn.

Xoay người, Chu Hàn mặc áo sơ mi màu xanh đậm, nhưng cổ áo bị cởi mấy nút, cơ ngực màu đồng như ẩn như hiện lộ ra trước mắt cô, trong tay cầm cốc nước nhìn thẳng vào cô, anh ta giống như chưa hề nghỉ ngơi, bởi vì bộ quần áo này là trang phục lúc ban ngày, chưa được thay ra.

Lâm Lệ thở dài một hơi "ban đêm khuya khoắt anh không ngủ, đi ra dọa người làm gì?"

Chu Hàn nhìn cô hồi lâu mới lên tiếng: "lời này là tôi nói mới đúng".

Lâm Lệ nghe xong cũng không đem lời anh ta để trong lòng, xoay người cầm chiếc khăn lau trên bệ ngồi xổm xuống dọn sạch trứng gà trên mặt đất.

Đến khi đứng lên, vẫn thấy Chu Hàn, đột nhiên hồi tưởng những lời anh nói trước khi ngủ, Lâm Lệ vô thức nóng má lên, quay đi không nhìn anh, xoay người cho khăn lau thả vào trong nước giặt sạch.

"Tìm đồ ăn sao?" Vừa nói chuyện, Chu Hàn đã bước tới.

Lâm Lệ không nói, chỉ cúi đầu giặt sạch khăn lau dính trứng gà. Qua buổi tối hôm qua, đột nhiên cô có một cảm giác mình luôn trong suốt trước mặt anh ta, ánh mắt anh ta quá độc, có thể nhìn rõ ràng những suy nghĩ sâu trong nội tâm con người, làm cho người ta có cảm giác không an toàn.

https://thuviensach.vn

Phơi cái giẻ lau đã được giặt sạch sẽ lên, Lâm Lệ không nhìn anh ta một cái, thầm mang theo khuôn mặt nóng rang, xoay người về phòng mình.

Chu Hàn cầm cái cốc, quay đầu nhìn bóng dáng cô bước nhanh vào trong phòng, tốc độ kia làm cho người ta có cảm giác cô là đang bỏ chạy trở về.

Lâm Lệ ôm chân ở trên giường một lúc lâu, hôm nay không biết xảy ra chuyện gì, bụng không ngừng réo gọi một cách bất thường, ý nếu cô không cho nó đồ ăn thì sẽ không để cho cô đi ngủ. Lâm Lệ vuốt cái bụng lép kẹp, khóe miệng cười khổ lẩm bẩm tự nói: "làm ơn mi đừng kêu nữa, dù sao mi cũng ăn không được bao nhiêu, có ăn hay không cũng đâu có khác nhau".

Giống như thật sự cố tình muốn làm trái ý cô, âm thanh ùng ục không hề ngừng mà ngược lại còn to hơn. Lâm Lệ chôn đầu ở giữa hai gối, một lúc lâu, cuối cùng xoa bụng, nhận mệnh, mở cửa đi ra ngoài.

Ngoài cửa, đèn còn sáng, bản năng cho là lúc Chu Hàn lúc đi đã quên tắt đèn, đi về phía phòng bếp, dừng lại trước cửa phòng ăn, ngoài ý muốn nhìn Chu Hàn đang ngồi uống cà phê trên bàn ăn cơm.

Chu Hàn nhìn cô, chậm rãi mở miệng, mặt không chút thay đổi nói: "nếu như năm phút nữa cô còn không ra, tôi liền chuẩn bị đổ cái bát này đi".

Nghe vậy, lúc này Lâm Lệ mới chú ý tới vị trí bên tay phải anh ta, đang bày một cái bát, trong đó có, ừ, mỳ nấu trứng, hình như là hơi trương rồi, phần lớn nước đã bị mỳ hút hết, bát mì hơi khô, nhìn hình thức không tính là đẹp lắm.

"Anh…" Lâm Lệ nhìn anh ta, lại nhìn bát mỳ trên bàn một chút, nhất thời không biết rõ đây là ý gì.

Chu Hàn lại nhấp một hớp cà phê, mở miệng nói: "ngồi đi, không phải là đói bụng sao?" Rõ ràng là câu nghi vấn, anh ta nói còn hiển nhiên hơn so với câu trần thuật.

"Tôi….." Lâm Lệ mở miệng, rồi lại không biết có thể nói cái gì.

Nhìn cô một cái, Chu Hàn không nói thêm gì nữa đứng dậy, bưng cà phê trên bàn đi thẳng về hướng thư phòng.

https://thuviensach.vn

Lâm Lệ đưa mắt nhìn anh ta vào thư phòng, thấy cửa thư phòng đóng lại, lúc này mới thu hồi ánh mắt, một lần nữa trở lại bát mỳ trên bàn.

Chậm rãi kéo ghế ngồi xuống, trước mặt là một bát mỳ trứng rất đơn giản, trên mặt là trứng gà, bên cạnh còn thả thêm hai miếng chân giò hun khói rán bị cháy xém một chút, lại rắc thêm chút hành lá vào.

Nhấc đôi đũa để bên cạnh lên, gắp một miếng ăn mỳ, cũng không biết là có phải quá đói bụng không, ngoài ý muốn mùi vị lại rất ngon, cho dù mỳ đã trương rồi, nhưng ăn vào miệng, Lâm Lệ vẫn thấy mùi vị không hề thua kém đầu bếp trong hàng quán bên ngoài.

Rất khó tưởng tượng một người đàn ông giống Chu Hàn lại có thể xuống bếp, hơn nữa càng không nghĩ tới tay nghề cũng không tệ. Phát hiện như vậy khiến Lâm Lệ không dám tin tưởng, ăn mỳ, khóe miệng nổi lên ý cười mà chính mình cũng không nhận ra.

Chu Hàn cuối cùng làm xong việc, còn kiểm lại từ đầu đến đuôi một lần, đóng cặp văn kiện để một bên, giơ tay lên nhìn đồng hồ, đã hai rưỡi sáng rồi, thở dài một hơi, cả người thả lỏng ngả người ra phía sau.

“Cốc cốc cốc____” lúc này tiếng gõ cửa vang lên.

Chu Hàn nhíu mày mở mắt, không nghe thấy gì, vẫn ngồi ngửa đầu như thé.

“Cốc cốc cốc…” cửa lần nữa truyền đến tiếng gõ có nhịp điệu.

Lần này, Chu Hàn mới ngồi thẳng dậy, đưa tay xoa chân mày đau nhức, chậm rãi mở miệng, “ đi vào” Thanh âm bộc lộ sự mệt mỏi nồng đậm.

Nghe tiếng, phía ngoài Lâm Lệ mới đẩy cửa đi vào, thật ra thì cô đã đứng bên ngoài một lúc lâu rồi. Phân vân thật lâu mới đưa tay gõ cửa, rất đơn giản, cô chỉ muốn cảm ơn anh, dù sao tô mì kia mùi vị quả thật không tệ. Hơn nữa, chuyện thần kì khiến Lâm Lệ còn bất ngờ nữa, có lẽ là tối nay thực sự rất đói bụng, thế mà ăn hết cả bát mỳ to như thế, theo như sức ăn và khẩu vị của cô hồi trước đây không tính là gì, nhưng mà theo như tình hình của cô hiện tại, quả thực là kì tích, hơn nữa đến bây giờ cũng không có dấu hiệu sẽ nôn ra.

https://thuviensach.vn

“Cái kia……” Lâm Lệ đứng ở cửa, có chút căng thẳng hai tay nắm chặt, gương mắt nhìn Chu Hàn, ngập ngừng thật lâu mới mở miệng, “cái kia, cái kia, buổi tối, buổi tối cảm ơn anh”.

Chu Hàn nhìn chằm chằm cô, nhìn đến thời điểm Lâm Lệ cả người không được tự nhiên, mới chậm rãi mở miệng hỏi: “cảm ơn cái gì?”

“Cảm ơn mỳ của anh, ăn rất ngon” Lâm Lệ nhìn anh trên mặt gượng cười.

Chu Hàn kéo kéo khóe miệng, cười lạnh nói: “tôi còn tưởng rằng cô muốn cảm ơn tôi đã mắng tỉnh cô”.

Nghe vậy, trên mặt Lâm Lệ vô thức nóng lên, ngoảnh đi không nhìn tới anh. Có chút quẫn bách, chỉ nói: “tôi, tôi đi ngủ trước, anh cũng sớm đi ngủ đi” xoay người liền muốn rời đi.

“Chờ một chút”. Phía sau lên tiếng gọi cô lại, mình từ phía sau bàn làm việc đứng dậy, vòng qua bàn hướng cô đi tới.

Lâm Lệ xoay người lại khó hiểu nhìn anh: “còn có chuyện gì?”.

Chu Hàn nhìn chằm chằm ánh mắt của cô một lúc, đưa tay kéo tay cô đi vào ngồi lên ghế sô pha trong thư phòng.

Lâm Lệ nghi hoặc, không biết anh muốn làm gì, chỉ chăm chú nhìn anh, hỏi “cái gì, chuyện gì a?”

Chu Hàn nhìn cô một cái, nói: “cô ngồi xuống trước đi”. Nói xong đứng dậy đi ra khỏi thư phòng.

Một lúc lâu, khi nội tâm Lâm Lệ phân vân có nên đứng dậy rời đi không, Chu Hàn bưng chậu nước rửa mặt của bạn nhỏ Chu Gia Bân tiến vào, đặt chậu nước trước mặt Lâm Lệ. Lúc này Lâm Lệ mới chú ý tới bên trong còn có cái khăn bông, trong chậu là nước nóng, nhẹ nhàng bốc hơi.

Khi Lâm Lệ còn đang nghi hoặc Chu Hàn bưng những thứ này tới để làm gì, Chu Hàn đã cúi lưng vắt khô chiếc khăn trong chậu, sau đó gấp thành hình chữ nhật, ý bảo cô ngả người ra phía sau “ngửa đầu dựa vào sau này”.

Lâm Lệ khó hiểu, hoàn toàn không biết anh muốn làm gì, “tại sao?”

Chu Hàn không nói, trực tiếp đưa tay đè ép bả vai của cô, hơi dùng lực, để cho Lâm Lệ hướng ra phía sau, sau đó đắp khăn nóng

https://thuviensach.vn

trong tay lên trên mắt của cô, vừa kéo tay cô lên, vừa dùng thanh âm lạnh lùng của anh nói: "đè lại, đắp một lúc".

Lâm Lệ thế mới biết thì ra anh ra bưng nước nóng đi vào là để chườm mắt cho cô, trong lòng đột nhiên có loại cảm động không nói ra lời, cảm động anh ta nhìn qua thì lãnh đạm mục mịch nhưng lại có mặt dịu dàng chu đáo như thế.

Trong lòng xúc động, tay đè khăn lông, chóp mũi chua xót mở miệng, "cảm ơn".

Chu Hàn chẳng qua là nhìn cô một cái, không nói gì, xoay người lại bàn làm việc bắt đầu thu thập tài liệu cần dùng cho ngày mai.

https://thuviensach.vn

Chương 18: Lần đầu gặp Lăng Nhiễm

Mặc dù tối hôm qua đã cầm khăn nóng chườm lên mắt rồi, nhưng mà do hôm qua khóc rất dữ, cho dù đã chườm, đôi mắt nhìn qua vẫn có chút sưng đỏ, lúc đưa tiểu Bân đi học, cô giáo Trần còn đặc biệt quan tâm hỏi thăm cô.

Lâm Lệ sao lại không biết xấu hổ nói thật chuyện này, chỉ có thể nói tối hôm qua mình ngủ không được ngon giấc, sau đó lấy cớ nói muốn nhanh chóng phải đi làm, vội vàng liền xoay người đi.

Lúc lái xe đến công ty Chu Hàn đã tới, đang ở trong phòng làm việc cùng bàn bạc nội dung cuộc họp lúc mười giờ với Từ trợ lý.

Để túi xách sang một bên, mở máy tính ra, thừa dịp máy đang khởi động, bưng cốc nước định đi vào phòng đồ uống rót cho mình cốc nước đá.

Lúc Lâm Lệ bưng cái chén từ phòng đồ uống đi ra, vừa lúc cửa thang máy mở ra một người phụ nữ từ trong đó đi ra, mặc một áo gió ka ki, đầu tóc xoăn để thả ngang vai, đi một đôi giày cao hơn 10 phân về phía này.

Lâm Lệ nhìn có chút ngây ngốc, người phụ nữ này rất đẹp, nhưng mà chủ yếu nhất cũng không phải là gương mặt xinh đẹp hay không mà là người phụ nữ này rất có khí chất, cái loại khí chất bẩm sinh tạo thành này khiến người khác không bắt chước được, đẹp làm cho người ta chói mắt.

Người phụ nữ này hình như cũng đã nhìn thấy cô rồi, khóe mắt liếc về phía cô, cũng không hề mở miệng cũng không dừng bước lại, trực tiếp bước trên đôi giày cao gót đi về phía phòng làm việc của Chu Hàn.

Lúc này Lâm Lệ mới lấy lại tinh thần, vội vàng lên tiếng nói: "vị tiểu thư này, chờ một chút."

Người phụ nữ kia cũng không để ý tới, trực tiếp tiếp tục đi về phía trước.

Thấy thế, Lâm Lệ nhẹ nhíu lông mày, trong lòng thầm nghĩ, coi như là mỹ nữ cũng không thể kiêu ngạo như vậy a. Huống chi Chu Hàn cùng Từ trợ lý đang ở bên trong trao đổi chuyện công ty, nếu

https://thuviensach.vn

như người phụ nữ này lai giả bất thiện nghe được chuyện không nên nghe thì sẽ phiền phức lớn.

Nghĩ thế, Lâm Lệ trực tiếp bước nhanh đến phía trước, đặt cái cốc trong tay xuống bàn, sau đó chắn ở phía trước người phụ nữ kia, vẻ mặt nghiêm nghị nghiêm túc nói: "cô này, xin hỏi cô có hẹn trước sao? Nếu như không có hẹn trước xin mời chờ ở bên ngoài một chút, tôi sẽ hỏi xem tổng giám đốc xem có muốn gặp cô hay không."

Người phụ nữ kia nhìn Lâm Lệ một lúc lâu, khóe miệng chậm rãi cong lên một nụ cười lạnh nói: "Tôi muốn gặp Chu Hàn chưa bao giờ phải hẹn trước."

Lâm Lệ thẳng tắp nhìn lại cô ta, giọng nói không nặng không nhẹ nói: "xin lỗi, tổng giám đốc của chúng tôi cũng chưa nói với tôi cho ai đặc quyền đó."

Cô ta cười lạnh, có chút phong tình đưa tay vuốt bộ tóc bồng bềnh gợn sóng của mình nói: "Nếu như tôi nói tôi là vợ của anh ấy thì sao."

Lâm Lệ quái lạ, nhìn cô ta một lúc lâu mới hỏi: "Cô là mẹ của Tiểu Bân?"

"Làm sao, không giống sao?" Lăng Nhiễm khinh bỉ nhìn cô một cái, khóe miệng cười mang theo vẻ giễu cợt.

Lâm Lệ nhìn chằm chằm cô ta một lúc lâu, mới nhỏ giọng nói thầm nói nói: "Không trách được Chu Hàn ngay cả bạn bè và cha mẹ cũng có thể bỏ được, ai nha, hóa ra là bị sắc đẹp mê hoặc"

Giọng nói của Lâm Lệ rất nhỏ, Lăng Nhiễm căn bản là nghe không rõ cô đang nói cái gì, khẽ chau mày có chút không vui nói: "Cô đang nói thầm cái gì đó, nhanh chóng tránh ra cho tôi."

Lúc này Lâm Lệ mới thu hồi ánh mắt đánh giá của mình lại, nhìn cô ta, vẫn duy trì nụ cười nói: "xin lỗi, tổng giám đốc ở bên trong đang bàn công việc, hiện tại cô đi vào sợ rằng không thích hợp."

Nghe vậy, giọng nói Lăng Nhiễm trở nên mất kiên nhẫn nói: "có cái gì không thích hợp, không phải là tôi đã nói với cô sao, tôi là vợ của tổng giám đốc các người." Vừa nói, liền muốn lướt qua cô đi về phía phòng làm việc.

https://thuviensach.vn

Lâm Lệ tiến lên, đưa tay chặn cô ta lại: "Xin lỗi, tôi không thể để cho cô đi vào."

"Cô này là có chuyện gì vậy, tôi nói tôi là vợ của Chu Hàn, cô bị điếc sao, nghe không hiểu lời nói của tôi sao." Lăng Nhiễm tức giận nói, cô trước giờ muốn đi đâu cũng chưa có bị ai cản đường, huống chi đối phương chỉ là một thư kí nho nhỏ, nhìn Lâm Lệ có chút lạnh thấu xương nói: "Cô có tin hay không đợi lát nữa tôi sẽ bảo Chu Hàn sa thải cô, thật sự là không biết sống chết."

Lâm Lệ nhìn cô ta, trong lòng có chút tiếc xót xa cho cô ta, uổng phí cô ta một thân khí chất đẹp như vậy, nhưng lại khác hẳn lời nói cùng việc làm. Lại bất kể giữa cô cùng Chu Hàn từng có cái dạng ân oán gì, chỉ nhìn cách cô ta đối đã với tiểu Bân con của chính mình là biết, cô ta căn bản là không xứng làm một người mẹ, bởi vì không có một người mẹ nào lại lợi dụng con trai thiếu hiểu biết của mình, sai nó đi hãm hại người khác, hồi đó An Nhiên bị tiểu Bân đẩy phải vào bệnh viện thiếu chút nữa lưu sản, cô nhớ được ở trước hành lang cửa phòng bệnh của An Nhiên, Tiểu Bân chính miệng nói là mẹ sai bé làm như vậy. Cô quả thực cũng không cách nào tưởng tượng, tại sao có thể có một người mẹ như vậy, thế nhưng sai con trai của mình đi hại người, chỉ vì đạt được mục đích của mình.

"Cô nhìn cái gì vậy, tránh ra cho tôi." Lăng Nhiễm ngoan độc quát Lâm Lệ, hôm nay cô ta là vì chuyện của cha mình mà đến tìm Chu Hàn, hy vọng có thể lấy sức mạnh của Chu gia giúp đỡ tìm người móc nối quan hệ, mặc dù trong lòng biết rõ Chu Hàn tất nhiên là hận mình, nhưng chẳng phải nói là yêu càng đậm thì hận càng sâu sao, hồi đó anh có thể vì mình mà từ bỏ quan hệ với cha mẹ cùng bạn bè cố ý nắm tay cô không buông ra, như vậy lần này cô van cầu anh, bảo anh nghĩ cách, có lẽ thật có thể có cách. (*VL: thật ko còn lời nào để nói*)

Nụ cười nơi khóe miệng Lâm Lệ từ từ biến mất, nhìn cô ta ngữ khí kiên định không hề nhượng bộ chút nào nói: "Không thể được."

"Cô ——" Lăng Nhiễm tay chỉ về phía cô, cả người bị cô chọc giận đến phát run, khuôn mặt mỹ lệ kia cũng bởi vì tức giận mà bắt đầu trở nên vặn vẹo dữ tợn.

https://thuviensach.vn

Lúc Lâm Lệ cùng Lăng Nhiễm ở bên ngoài đang giằng co không xong, Từ trợ lý ở phía sau Lâm Lệ mở cửa đi ra ngoài, phía sau Chu Hàn cũng bởi vì ồn ào phía ngoài mà đi ra ngoài phòng làm việc.

Lăng Nhiễm nhìn thấy Chu Hàn, trực tiếp đi tới lôi kéo cánh tay Chu Hàn, chỉ vào Lâm Lệ nói: "A Hàn, sa thải người phụ nữ này đi, không có phép tắc gì cả, lại dám hô to gọi nhỏ với em, còn không cho em đi vào." Vừa nói, ánh mắt vừa hung hăng nhìn Lâm Lệ.

Lâm Lệ thật cũng không có sợ hãi, ở dưới ánh mắt trừng tới của cô ta, cô cũng chỉ bình tĩnh nhìn trở về.

Ánh mắt Chu Hàn ý bảo Từ trợ lý đi trước, mà sau khi Từ trợ lý nhận được tín hiệu vội vàng quay đầu đi, chốc lát một phút cũng không ở lại, sải bước đi thẳng tới thang máy, đưa tay ấn số tầng lầu, một loạt động tác trôi chảy, chạy thẳng tắp xuống dưới, không hề dừng lại chút nào.

Đợi Từ trợ lý rời đi, lúc này Chu Hàn mới liếc nhìn cánh tay mình bị kéo, không khỏi có chút không vui nhíu mày lại, đưa tay kéo bàn tay của Lăng Nhiễm ra, không có nhìn cô ta, chỉ nói: "Cô tới tìm tôi có chuyện gì."

Lúc này Lăng Nhiễm mới nhớ tới mục đích hôm nay tới, liếc nhìn Lâm Lệ đang đứng một bên, xoay người nói với Chu Hàn: "Chúng ta đi vào rồi nói."

Chu Hàn không có nói một tiếng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào phía trước, cau mày lợi hại. Một hồi lâu, mới quay đầu đi về phòng làm việc của mình.

Lăng Nhiễm theo anh đi vào, tiện tay đóng cửa lại.

Lâm Lệ nhìn cánh cửa đóng chặt lại, một lúc lâu, lúc này mới nhún nhún vai một lần nữa trở lại chỗ ngồi của mình, cầm lấy kia cốc nước nóng của mình thổi thổi, đặt ở khóe miệng nhẹ uống một hớp, nhiệt độ vừa phải, không nóng không lạnh .

Rồi đặt cái cốc xuống, Lâm Lệ bắt đầu công việc hôm nay, theo thói quen mở hòm thư trước, xem qua thư đến trong hòm thư một lần, lọc ra thư quan trọng, xem lướt qua, sau đó đánh dấu lại, bỗng nhiên nghe thấy trong phòng làm việc của Chu Hàn truyền đến "ầm!" một tiếng, sau đó mơ hồ nghe được tiếng rống giận của Lăng

https://thuviensach.vn

Nhiễm bên trong: “Chu Hàn, anh nhất định phải tuyệt tình như vậy sao.”

Phòng làm việc cách âm thật quá tốt, cho dù phía ngoài an tĩnh chỉ có một mình cô, Lâm Lệ cũng không thể nghe thấy Chu Hàn bên trong nói những thứ gì, nhưng mà Lăng Nhiễm la hét bên trong cô thoáng thoáng nghe được một nửa, nghe thấy cô ta nói sẽ làm Chu Hàn hối hận, còn nói muốn dẫn đi cái gì đó, cụ thể là muốn để cho Chu Hàn hối hận cùng rốt cuộc mang đi cái gì, Lâm Lệ không nghe rõ ràng.

Mà đang lúc Lâm Lệ còn đang suy nghĩ tình huống giữa bọn họ cụ thể là như thế nào, cửa phòng làm việc đột nhiên bị mở ra, Lăng Nhiễm tức giận đi ra khỏi phòng, đôi giày cao gót ‘cộp cộp cộp’ đi lướt qua cô, đụng rớt chồng văn kiện Lâm Lệ vừa mới in ra đặt trên bàn, còn chưa kịp sửa sang lại, giấy tờ rơi lả tả trên mặt đất, Lăng Nhiễm không hề quay đầu lại đi thẳng vào thang máy.

Đợi sau khi Lăng Nhiễm đi rồi, Lâm Lệ đứng dậy nhặt những giấy tờ rơi trên mặt đất kia, lại quay đầu liếc nhìn về phía sau, chỉ thấy phía sau cửa phòng làm việc của Chu Hàn mở toang ra, mà bên trong an tĩnh không có có một tiếng động.

Thu dọn giấy tờ xong xuôi, Lâm Lệ tò mò ôm văn kiện đi vào phòng làm việc của Chu Hàn, đứng ở cửa, thấy Chu Hàn đứng thẳng tắp ở trước cửa sổ sát đất, ánh mắt nhìn chằm chằm ra bên ngoài, mà trước bàn làm việc của anh, văn kiện tài liệu đã sớm rơi lả tả đầy đất, thậm chí đến cái bệ thủ tinh vốn được đặt trên bàn cũng bị hất rơi xuống mặt đất vỡ thành hai mảnh

Đáy lòng Lâm Lệ thầm than phòng làm việc này của Chu Hàn cách âm hiệu quả thật là tốt, tình hình chiến đấu bên trong kịch liệt như vậy cô bên ngoài thế nhưng không hề có chút cảm giác nào.

Đưa tay lễ phép gõ cửa, Chu Hàn không xoay người cũng không mở miệng.

Trực tiếp đi vào, tiến lên đặt tập văn kiện trong tay lên bàn làm việc, sau đó ngồi xổm người xuống thu dọn văn kiện rơi tán loạn trên mặt đất, nhặt mảnh thủy tinh vỡ tan lên ném vào thùng rác.

Chu Hàn vẫn duy trì tư thế đứng ở trước cửa sổ như vừa rồi, không có quay đầu lại cũng không nói chuyện.

https://thuviensach.vn

Lâm Lệ nhìn bóng lưng của anh trong lòng thầm nhủ anh chỉ biết nói người khác còn không nghĩ lại bản thân mình, thật ra thì anh cũng chưa hề buông tay không phải sao, nếu không hiện tại tính là cái gì.

Dĩ nhiên, những lời này Lâm Lệ cũng chỉ suy nghĩ ở trong lòng, cũng không có nói ra, thấy anh không có ý đinh quay đầu lại, mắt nhìn tập giấy tờ trên bàn mình vừa mang vào, mở miệng nhắc nhở: "công ty vật liệu xây dựng kia đã gửi hợp đồng tới, tôi để ở trên bàn của anh."

Nói xong, Lâm Lệ đứng nguyên tại chỗ một lúc, thấy anh mãi không xoay người lại, lúc này mới xoay người ra khỏi phòng làm việc.

Lâm Lệ cũng không biết Chu Hàn đứng như vậy đã bao lâu, chờ buổi trưa đi vào hỏi anh có muốn gọi cho anh một hộp cơm hay không, đẩy cửa đi vào anh đã trở lại chỗ ngồi, đang ngồi chăm chú nhìn văn kiện trong tay, cả người bình thường giống như buổi sáng khi Lăng Nhiễm chưa tới, căn bản là không nhìn ra chút khác thường gì.

Thấy anh khôi phục như thường, Lâm Lệ cũng coi như chưa hề xảy ra chuyện gì, hai người đều không nhắc đến một chữ chuyện sáng nay.

https://thuviensach.vn

Chương 19: Tiểu Bân bị đón đi

Lúc Lâm lệ lái xe đến nơi, nhà trẻ vừa vặn tan học, ở cổng trường học các phụ huynh dẫn con của mình đi ra ngoài, nắm tay vừa nói vừa cười chuẩn bị về nhà.

Lâm lệ dừng xe bên cạnh, xuống xe vừa lúc nhìn thấy cô giáo Trần đứng ở cửa cùng một mẹ đang nói cái gì đó, Lâm lệ nhìn xung quanh, cũng không thấy bóng dáng Tiểu Bân đâu.

Đóng cửa xe, đi thẳng đến chỗ cô giáo Trần, lúc Lâm lệ đi tới bên cạnh cô giáo, vị kia đang dắt tay con mình nói lời chúc sức khỏe cô giáo, rồi nắm tay con vui vẻ rời đi, trước khi đi, cô gái nhỏ trong tay cô còn ngon ngoãn vẫy tay nói lời chào tạm biệt cô giáo Trần.

Cô giáo Trần cũng vẫy tay với đứa trẻ, khi thả tay xuống vừa lúc nhìn thấy Lâm lệ, đầu tiên là sửng sốt, bước chân về phía cô, mang theo nghi hoặc hỏi Lâm lệ, "sao Chu phu nhân cũng tới đây?"

Lâm lệ bị cô ấy hỏi sửng sốt, cười nói: "tôi tới đón Tiểu Bân tan học a." Vừa nói vừa nhìn chung quanh, vẫn không nhìn thấy bóng dáng tên nhóc kia, hỏi: "Cô giáo Trần, Tiểu Bân đâu? Làm sao không thấy nó?"

Cô giáo Trần kỳ quái nhìn cô, nói: "trưa nay Tiểu Bân đã được mẹ đón đi nha, Chu phu nhân không biết sao?"

"Được mẹ đón đi!" Lâm Lệ kinh ngạc trừng lớn mắt, nhìn cô giáo hỏi: "chính xác chứ?"

Cô giáo Trần gật đầu, thuật lại: "trước đây mẹ Tiểu Bân tới đây đón bé mấy lần, cho nên chúng tôi đều nhận ra, trưa nay mẹ Tiểu Bân tới đây nói rằng buổi trưa muốn dẫn Tiểu Bân về bà ngoại để chúc thọ, cho nên trước giờ cơm trưa liền đến đón đi, Chu phu nhân không biết sao?"

Lâm Lệ lắc đầu, "tôi không biết." Sáng nay lúc Lăng Nhiễm vẻ mặt vẫn còn tức giận , làm sao buổi trưa lại tới đây đón con đi chứ!

"Tại sao có thể như vậy!" Cô giáo Trần hoàn toàn không nghĩ tới có thể như vậy, nhưng mà nghĩ thầm người kia là mẹ ruột Tiểu Bân, cũng không phải là người khác, vốn sẽ không làm chuyện hại

https://thuviensach.vn

cho bé, nói: "ách, cái kia, cái kia Chu phu nhân, nếu không thì cô gọi điện thoại hỏi thăm?"

Lâm lệ nhìn cô ấy, đưa tay lấy điện thoại di động từ trong túi xách ra, liền gọi cho Chu Hàn, điện thoại vang lên vài chuông cũng không có người nhận, lúc này Lâm Lệ mới nhớ tới lát nữa anh sẽ họp với từng chi nhánh, hẳn là bỏ quên điện thoại di động trong phòng làm việc. Nghĩ vậy liền trực tiếp gọi điện thoại cho trợ lý Từ.

Trợ lý Từ tiếp điện thoại rất nhanh, thật sự là đang họp, ở đầu dây điện thoại bên kia trợ lý Từ ép giọng nói tới rất thấp, "a lô, thư ký Lâm?"

"Trợ lý Từ, bây giờ các anh đang họp sao?" Lâm Lệ trực tiếp hỏi.

"Đúng a."

"Chu Hàn ở bên cạnh anh ư, phiền anh đem điện thoại đưa cho anh ấy, tôi có việc gấp tìm anh ấy." Lâm Lệ nói có chút vội vàng.

"Ách." Mặc dù trợ lý Từ có chút nghi hoặc, nhưng nghe giọng điệu của cô, biết cô thực sự có việc gấp, liền không hỏi nhiều hơn nữa, gật đầu nói: "a, được được."

Điện thoại rất nhanh chuyển đến tay Chu Hàn, thanh âm trầm thấp cách điện thoại di động từ bên kia truyền tới, "alo?"

Nghe được thanh âm của anh, Lâm Lệ hỏi vội: "Chu Hàn, cô giáo Trần nói Tiểu Bân bị mẹ bé đón đi, chuyện này anh biết không?"

Đầu dây bên kia Chu hàn một lúc lâu không nói chuyện, làm cho người ta không khỏi hoài nghi rốt cuộc anh có đang nghe hay không, hoặc là có đang nghe rõ ràng cô nói những gì hay không.

Mãi không thấy Chu Hàn trả lời, Lâm Lệ thử dò xét khẽ gọi một tiếng, "Chu Hàn?"

Lại qua một lúc lâu, vào lúc Lâm lệ còn đang rối rắm có nên nói lại những lời vừa rồi lần nữa không thì bên kia điện thoại truyền đến giọng nói trầm thấp, "Tôi biết rồi." Chỉ có ba chữ này, nói xong liền cúp máy, bên tai Lâm lệ chỉ còn tiếng "tút tút" vang lên.

Lâm Lệ sững sờ nhìn số điện thoại di động một lát, trong lòng nghi ngờ thầm nghĩ, chuyện đứa nhỏ này bị mẹ nó mang đi, đến tột cùng là anh ta biết hay không biết?

https://thuviensach.vn

Cô giáo Trần đứng ở bên thấy Lâm Lệ cúp điện thoại, vội hỏi: "Như thế nào, Tiểu Bân là được mẹ nó đưa đi chứ?" Giọng nói có chút gấp gáp, vẻ mặt chứa đầy lo lắng.

Thật ra thì cũng không trách được cô giáo Trần lo lắng, dù sao đứa nhỏ này đến nhà trẻ học mà lại là học sinh lớp cô chủ nhiệm, nếu đứa trẻ này xảy ra chuyện gì, cô chỉ là một chủ nhiệm nhỏ bé làm sao gánh nổi trách nhiệm, mà buổi trưa là mẹ cậu bé đến đón, trước đây đã tới đón mấy lần, cô rõ ràng không có nhận lầm.

Lâm Lệ nhìn cô giáo một cái, nghĩ thầm Chu Hàn giọng nói bình tĩnh như thế, có lẽ đứa nhỏ này thật sự là ở chỗ Lăng nhiễm, nghĩ như vậy, liền gật đầu với cô giáo Trần: "ừ, hẳn là ở đó."

Thấy Lâm Lệ gật đầu, lúc này cô giáo Trần mới có thể nở nụ cười, nói: "Vậy thì tốt, vậy thì tốt, đứa nhỏ này cùng mẹ sẽ không xảy ra chuyện gì , Chu phu nhân cũng đừng quá lo lắng."

Lâm lệ chỉ cười cười, sau đó không nói thêm gì nữa, tạm biệt cô giáo Trần, xoay người đi tới chỗ đỗ xe.

Lâm Lệ không lái xe về nhà mà trực tiếp lái xe đến công ty, lúc từ trong thang máy bước ra, mấy giám đốc chi nhánh cùng Chu Hàn đã kết thúc cuộc họp, cửa phòng họp mở ra, Chu Hàn đi đầu cầm lấy cặp tài liệu đi ra ngoài, cũng không nhìn cô, trực tiếp vào phòng làm việc của anh bên cạnh phòng họp.

Mà mấy người theo ở phía sau anh ta cũng lục tục từ trong phòng họp đi ra ngoài, cúi đầu trò chuyện với nhau nội dung hội nghị vừa rồi, lúc đi tới cửa thang máy thấy Lâm lệ đứng ở đó cũng chỉ gật đầu, thuận miệng hỏi thăm, sau đó liền bước vào trong thang máy.

Đợi những người đó rời khỏi, Lâm Lệ thậm chí túi xách cũng chưa để xuống, trực tiếp đẩy cửa phòng làm việc của Chu Hàn đi vào.

Nghe thấy tiếng động, Chu Hàn chỉ ngẩng đầu nhìn cô một cái, sau đó cúi đầu tiếp tục xem tài liệu trên tay mình.

"Tiểu Bân ở chỗ mẹ nó sao?" Ở trong điện thoại Chu Hàn nói không rõ ràng , Lâm Lệ có chút không yên lòng.

"Ừ." Chu Hàn chỉ đáp một tiếng, tiếp tục xem tài liệu trong tay. Thật ra vừa rồi cúp điện thoại xong anh liền gọi điện thoại cho

https://thuviensach.vn

Lăng nhiễm, thằng bé đúng là ở chỗ cô ta, nhưng mà cũng không phải là cô ta nhớ con hay là gì, chẳng qua là muốn lợi dụng thằng bé để dọa dẫm anh, giống như sáng nay cô ta nói ở trong phòng làm việc, cô ta nói nếu anh không chịu giúp thì sẽ đưa con đi.

"Tại sao?"

Nghe vậy, Chu Hàn ngẩng đầu, chỉ thấy Lâm Lệ đứng đó, ánh mắt nhìn chằm chằm vào mình, trên mặt mang vẻ khó hiểu.

Để xuống tập tài liệu trong tay xuống, nhìn cô, Chu Hàn hỏi ngược lại: "Lăng Nhiễm là mẹ nó, muốn tới đón nó, có vấn đề gì không?"

Lâm Lệ nghẹn họng, nhất thời không biết nói gì, Lăng nhiễm là mẹ Tiểu Bân, bàn về tình về lý cô ta muốn dẫn Tiểu Bân đi đều không có vấn đề hoặc là không thích hợp, nhưng mà thế nào cô cũng thấy lo lắng, cô nhớ tới ngày đó thằng bé ở trong bệnh viện bị y tá tiêm, nhớ tới cô hỏi bé có đau hay không bé lắc đầu nói mẹ châm còn đau hơn!

Trong lòng không khỏi đau lòng cho thằng bé, sợ bé lần này trở về bên cạnh mẹ, nếu như lại bị như vậy thì phải làm thế nào! Nghĩ tới cũng có chút sợ, nhìn Chu Hàn có chút kích động nói: "Lăng Nhiễm sẽ ngược đãi thằng bé! Cô ta sẽ cầm kim châm Tiểu Bân ."

Chu Hàn chỉ nhìn cô một cái, không nói chuyện, cúi đầu tiếp tục xem tài liệu trong tay, cầm lấy bút đánh dấu lên trên đó.

Lâm Lệ có chút gấp gáp, hai tay chống ở trên mặt bàn nhìn anh, ngữ điệu vội vàng nói: "anh có nghe được lời nói của tôi không đó, cô ta thật sẽ đánh thăng bé! Rốt cuộc anh có phải là cha nó hay không, sao lại không hề quan tâm con mình chút nào vậy!"

"Ba ! ——" Chu Hàn đập mạnh tập tài liệu trong tay lên bàn, nhìn chằm chằm Lâm Lệ, vẻ mặt tràn đầy tức giận.

Bởi vì chưa hề chuẩn bị, cho nên bị anh ta làm cho sợ hết hồn, sững sờ nhìn, trái tim đập mạnh lên: "Anh, anh làm gì!" Quá đột ngột, Lâm Lệ nhìn anh ta trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Chu Hàn đứng lên, hai tay chống ở mặt bàn, ánh mắt nhìn thẳng vào Lâm Lệ nói: "Lâm Lệ cô nghe rõ ràng cho tôi, chúng ta hợp tác qua hôn nhân, việc đưa đón thằng bé kia cũng được ghi rõ ràng trên hợp đồng, trong lòng tôi và cô đều biết rõ ràng, đoạn hôn

https://thuviensach.vn

nhân này thay vì nói là hôn nhân còn không bằng nói là một cuộc hợp tác. Chúng ta không phải là vợ chồng mà là quan hệ hợp tác, đã là hợp tác vậy thì chính là công việc. Nếu đã là nơi làm việc như vậy mời cô đừng đem tình cảm cá nhân xen vào, cũng đừng áp đặt ý nghĩ của cô cho tôi, tôi giao con cho người nào, con tôi bị người nào đón đi, những thứ này đều không đến phiên cô quản, Lăng nhiễm có đánh thằng bé hay không cũng không phải chuyện của cô, xin cô nhớ rõ bổn phận của mình!" Chu Hàn nói giọng rất nặng nề, vẻ mặt cũng quá mức dọa người.

"Anh…" Lâm lệ nhìn anh, mặt đỏ bừng, lúng túng nhất thời có chút nói không ra lời.

Chu Hàn không nhìn đến sự lúng túng của cô, một lần nữa trở lại vị trí, lấy lại tập văn kiện vừa bị anh đập xuống bàn, không nhìn cô, trực tiếp lạnh giọng mở miệng: "Không có chuyện gì mời đi ra ngoài."

"Ha ha." Lâm Lệ cười lạnh, thanh âm kia lạnh lẽo đến mức gần như có thể đóng băng mọi thứ xung quanh, chỉ nghe cô nói: "Đúng, do tôi xen vào việc của người khác rồi, thật xin lỗi, tôi sau này sẽ nhận thức rõ bổn phận của mình!" Nói xong, trực tiếp xoay người đi ra ngoài.

Nhìn Lâm Lệ xoay người đi ra ngoài, nghe tiếng cửa nặng nề đóng lại, Chu Hàn có chút chán nản ngồi dựa vào ghế xoay, ngửa đầu, nhắm mắt lại.

Anh rất khó chịu, anh biết thằng bé bị Lăng Nhiễm đưa về nhất định sẽ phải chịu khổ, anh biết Lăng Nhiễm sẽ đánh chửi thằng bé, cũng biết cô ta từng dùng kim tới châm thằng bé. Vừa rồi anh đã nghĩ tới đến chỗ Lăng nhiễm đưa thằng bé về, nhưng trong lòng lại để ý, anh không thể nào quên được bản báo cáo giám định ADN hồi đó! Biết rõ thằng bé là vô tội, nhưng anh lại không thể nào làm như không hề quan tâm.

"Chết tiệt!" Chu Hàn khẽ nguyền rủa một tiếng, cáu kỉnh hất hết giấy tờ trên mặt bàn xuống đất, nhìn chằm chằm giấy tờ rơi đầy đất, chợt cầm lấy chìa khóa xe trên bàn, với áo khoác trên ghế sô pha, trực tiếp ra khỏi phòng làm việc nhanh như gió.

https://thuviensach.vn

Chương 20: Tiểu Bân bị thương

Chung quy cũng không vượt qua được cửa ải trong lòng, cho nên anh lấy chìa khóa trực tiếp lái xe đến nhà Lăng Nhiễm, lúc anh đến nhà Lăng Nhiễm đã là mùi rượu đầy người, ánh mắt nhìn anh cũng bắt đầu có chút ít tan rã không rõ, mà sau khi anh vào cửa chỉ thấy đứa nhỏ trốn ở một góc phòng khách, trên tay bị mấy mảnh chai rượu vỡ tạo thành mấy vết thương, may mà vết thương cũng không sâu, nhưng mà chảy không ít máu.

Ngoài vết thương trên tay, cái trán cũng bị đánh rách da, rỉ máu ra, da mặt cũng bị chầy xước, xuất tia máu.

Quả thực Chu Hàn không thể tin được, mặc dù anh biết Lăng Nhiễm sẽ đánh chửi đứa nhỏ, nhưng chưa từng nghĩ tới cô ta thế nhưng có thể ra tay nặng như vậy, dù sao cũng là con ruột của cô ta, chẳng lẽ cô ta không hề có chút cảm giác gì sao?

Tiến lên một tay ôm lấy đứa nhỏ, xoay người muốn đi lại bị Lăng Nhiễm ngăn cản, "Không cho anh đem con của tôi đi!"

Nhìn đứa nhỏ trong ngực lòng bàn tay kia có một vết thương dài nhỏ, máu từ trong vết thương chảy ra, đè nén lửa giận trong lòng, đè ép tức giận đến cơ hồ là nghiến răng nghiến lợi nói: "Tránh ra cho tôi."

Lăng Nhiễm cũng không tránh ra, nhìn chằm chằm anh nói: "Muốn, muốn dẫn thằng bé đi có thể, anh phải đồng ý, đồng ý với tôi phải cứu cha tôi đi ra ngoài." Bởi vì uống quá nhiều rượu, khi đang nói chuyện, hơi phả ra khiến cho người ta thật muốn buồn nôn.

"Không thể nào, tôi nói rồi tôi sẽ không giúp ông ta, cô hãy chết tâm đi." Chu Hàn lớn tiếng nói, dời đi chỗ khác chân chuẩn bị lướt qua người cô ta.

Lăng Nhiễm dường như cũng không tính cứ như vậy để cho anh đem con mang đi, cô đã sắp cùng đường rồi, nếu như cha cô bị bị định tội, như vậy nhà cửa của cô hiện tại, tiền dùng sau này cũng hoàn toàn biến mất, cô không dám nghĩ, nếu như không có tiền không có cái danh hiệu thiên kim Lăng thị trưởng này, cô còn dư lại

https://thuviensach.vn

cái gì, cuộc sống sau này của cô sẽ như thế nào, muốn cô giống những người đó đi ra ngoài làm việc, cuộc sống dựa vào tiền lương kiếm được là không có khả năng, vừa nghĩ tới bộ dáng sau này không có gì cả, cô liền sợ, cho nên trong khoảng thời gian này cô làm hết sức tìm người hỗ trợ, cô đi tìm Tô Dịch Thừa, nhưng mà anh quá tuyệt tình, chỉ đồng ý giúp cô gặp mặt cha, ngoài ra không chịu đồng ý làm gì khác, mà cũng là sau khi gặp cha, cô mới biết, thì ra người hại cha cô chính là Tô Dịch Thừa, là anh ta thu thập chứng cớ giao những tư liệu kia cho ban thanh tra kỷ luật, cho nên chuyện của cha mới có thể bị bại lộ. Cô tìm người khác, nhưng những người lúc trước giao tình tốt với Lăng gia hiện tại một mực tránh cô không gặp, rất sợ chọc tới phiền toái không cần thiết. Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng cô chỉ có thể nghĩ tới Chu Hàn, người đàn ông này hồi đó yêu cô đến mức có thể chết vì cô, nhưng mà cô không ngờ tới, thậm chí ngay cả anh cũng cự tuyệt cô, hơn nữa còn có thể nói tuyệt tình như vậy, một chút dư âm vãn hồi cũng không có.

Nếu như ngay cả Chu Hàn cũng không muốn giúp cô, vậy thì cũng không có người có thể giúp cô. Nghĩ tới, Lăng Nhiễm đưa tay muốn đoạt lại đứa bé trong ngực của anh, vừa nói: "Anh không giúp tôi cũng đừng hòng đưa con đi, anh không giúp tôi Chu gia các người cũng đừng hòng có được đứa cháu này"

Vẻ mặt Lăng Nhiễm giờ phút này dữ tợn làm cho người ta sợ hãi, đứa nhỏ trong ngực Chu Hàn thật sự sợ cô, mãnh liệt xoay người ôm thật chặt cổ Chu Hàn.

Chu Hàn nghiêng người đẩy cô ta ra, để cho đứa nhỏ ở trên vai của mình nằm úp sấp xuống, nhìn Lăng Nhiễm lạnh giọng nói: "Ban đầu là cô không cần đứa nhỏ này."

"Giờ tôi cần." Lăng Nhiễm lớn tiếng hét, đứa nhỏ hiện tại chính là bùa hộ mệnh của cô, Chu gia không thể nào không cần cháu, chỉ cần đứa nhỏ đi theo cô, cho dù Chu Hàn không chịu giúp cha cô, thì Chu gia cũng sẽ bởi vì quan tâm đến đứa cháu này mà không bạc đãi cô. Nghĩ tới đây, lại duỗi thân tay về phía Chu Hàn, vừa kêu lên: "đưa con cho tôi, đưa con cho tôi…"

Chu Hàn đẩy cô ta ra, lực đạo hơi mạnh, trực tiếp đẩy Lăng Nhiễm ngã trên mặt đất, nói: "Tôi sẽ không giao đứa nhỏ cho cô, cô

https://thuviensach.vn

căn bản là không xứng đáng làm một người mẹ."

Nói xong, Chu Hàn ôm đứa nhỏ định đi, anh không có nhiều thời gian lằng nhằng với cô ta, hiện tại quan trọng nhất là đưa đứa bé đi bệnh viện đã.

Thấy anh muốn đi, Lăng Nhiễm nóng lòng liền ôm lấy chân của Chu Hàn, cầu khẩn nói: "đừng như vậy, Chu Hàn, đừng đối xử với em như vậy, anh yêu em mà, anh nói anh có thể vì em đi làm bất cứ việc gì thậm chí cả việc chết vì em, Chu Hàn, em sai lầm rồi, trước kia đều là lỗi của em, chúng ta bắt đầu lại, bắt đầu lại lần nữa có được hay không, chúng ta trở về Mỹ, chúng ta sẽ giống như trước kia, có được hay không, đừng bỏ em, em không còn có cái gì nữa, không thể không có anh…" Vừa nói vừa gào khóc, tay nắm thật chặt chân Chu Hàn không để cho anh đi.

Chu Hàn không thèm nhìn cô ta, có lẽ hồi đó anh còn có thể vì nước mắt của cô ta vì cô ta nhu nhược mà mềm lòng, nhưng mà hiện tại anh sẽ không, cô ta không phải là Lăng Nhiễm mà mình biết, mà mình cũng không còn là Chu Hàn trước kia yêu cô ta đến chết đi sống lại.

Lạnh giọng không mang theo một chút tình cảm nói: "Buông ra!" Giọng nói kia lộ ra quyết tuyệt.

"Không, em sẽ không buông." Lăng Nhiễm đưa tay ôm chặt hơn chút nữa, trong miệng không ngừng nói, "Anh yêu em, anh yêu em…"

"Ha ha. . . ." Chu Hàn cười lạnh, cúi đầu nhìn cô ta một cái nói: "hồi đó là tôi quá qua ngốc mới có thể yêu cô, không có ai có vĩnh viễn tiếp tục ngu xuẩn." Nói xong, dùng sức đem chân rút ra, sau đó cũng không liếc nhìn cô ta thêm cái nào rời đi, cho dù cô ta gục trên mặt đất gào thét với anh.

Lâm Lệ từ phòng làm việc của Chu Hàn đi ra ngoài liền cầm túi xách đi xuống, một đường từ phòng làm việc đến bãi đậu xe lầu dưới công ty, Lâm Lệ không hề dừng lại bước nào, lúc ngồi vào xe, bộ ngực còn có chút hổn hển, cũng không biết là bởi vì là dọc đường này đi quá nhanh hay là bởi vì trong lòng còn đang vì Chu Hàn mới vừa nói những lời đó mà tức giận.

https://thuviensach.vn

Ở trên xe ngồi một lúc lâu, đợi hơi thở của mình bình ổn lại, tựa lưng vào ghế ngồi thở dài một cái, khóe miệng cong lên tự giễu, chỉ nhẹ giọng lẩm bẩm: "Vốn chính là quan hệ hợp tác, là mình nhiều chuyện…"

Ngồi trên xe tự giễu kiểm điểm lại một lúc lâu, Lâm Lệ mới khởi động xe rời đi.

Cũng không có lái xe trở về ngay, mà là cứ lái xe như vậy cho thổi gió giảm bớt phiền muộn trong lòng. Vốn định gọi điện thoại cho An Nhiên hẹn cô đi ra ngoài trò chuyện một chút, nhưng lại sợ cô ấy nhìn ra cái gì lại lo lắng cho mình, huống chi cô ấy bây giờ còn đang mang thai.

Cứ lái xe không có có mục đích gì như vậy, thật vừa đúng lúc vào giờ cao điểm, dưới ánh đèn nê-ông, xe bị tắc giữa dòng xe cộ thật dài, tâm tình không lo âu như những chủ xe khác, Lâm Lệ một tay đặt ở bệ cửa sổ, tay nhẹ chống đầu, cứ bị nghẽn lại ở đây thế này cũng không có cái gì không tốt, ít nhất không cần chờ đợi trong phiền não.

Ngoài cửa sổ gió lạnh thổi qua bên cạnh mặt, mặt có chút khô hanh, Lâm Lệ chậm rãi lái xe đi theo đội ngũ xe lớn di động, đi một bước ngừng chừng mấy phút đồng hồ, hơn nửa giờ tiếp theo, thế nhưng cũng chưa đi được 50m.

Trong ngực còn có chút rầu rĩ khó chịu, còn đang vì vừa rồi nghe những lời của Chu Hàn mà không thoải mái, thật ra thì tĩnh tâm lai ngẫm nghĩ anh nói không sai, bọn họ nguyên vốn cũng không phải là vợ chồng, không những không thể nói là vợ chồng, ngay cả bạn bè cũng không bằng, cô quả thật nên nhận rõ thân phận của mình thêm một chút.

Lâm Lệ cũng không phủ nhận, cô đúng là coi đứa trẻ kia như đứa con còn chưa sinh ra đời của mình.

Nghĩ đến đứa con không có duyên phận kia, trong lòng chua xót đau đớn càng nhiều thêm mấy phần, khẽ ngửa đầu, đem nước mắt trong mắt mình lui về, một lúc lâu cho đến phía sau truyền đến tiếng ' bít, bít' thúc giục, Lâm Lệ lần nữa ngẩng đầu, chỉ thấy hàng xe dài trước mặt đã chậm rãi di động, cảnh sát giao thông đứng ở ngã tư đường chỉ huy xe cộ lui tới, đèn xe chiếu tới quần áo trên

https://thuviensach.vn

người của bọn họ hắt ra ánh sáng, mà cũng là ở dưới sự chỉ huy của bọn họ, đường cũng chầm chậm thông thoáng.

Có lẽ thấy xe của Lâm Lệ chậm chạp không di chuyển ngăn cản dòng xe cộ phía sau, nơi xa cảnh sát giao thông cho cô một ánh mắt nghiêm nghị, đưa tay về phía cô giơ lên, ý bảo cô nhanh lái xe một chút.

Lúc này Lâm Lệ mới lấy lại tinh thần, trước khi cảnh sát giao thông ở đây đi về phía cô, vội vàng khởi động xe rời đi.

Đúng là không có chỗ nào có thể đi, Lâm Lệ đành phải lái xe trở về nhà. Nhưng mà trên đường đã trút đi cơn buồn bực của mình, khi về đến nhà đã hơn 7h. Mở cửa đi vào, Chu Hàn vẫn chưa về, nghĩ đến cũng đúng, từ trước đến giờ anh vẫn coi công việc là nhất.

Trong nhà tối đen như mực, bật đèn, cả căn nhà sáng sủa hẳn lên, Lâm Lệ đưa tay đè cái trán, chỉ cảm thấy hôm nay mình vô cùng mệt mỏi, đặt túi xách lên trên chiếc ghế, mình trực tiếp dựa vào ngồi trên ghế sa lon, ngửa đầu nhắm mắt lại.

Lâm Lệ đúng là mệt mỏi, cứ nằm dựa vào ghế như vậy, thế là mơ mơ màng màng buồn ngủ, mà đang lúc Lâm Lệ cho là mình sắp ngủ rồi, cửa vào lúc này bị mở ra, mà Lâm Lệ bởi vì mệt mỏi cũng không ngủ được, động tĩnh như vậy làm cho cô chợt mở mắt ra ngồi dậy, nâng mắt nhìn về phía cửa chính, chỉ thấy Chu Hàn đang ôm đứa nhỏ từ ngoài cửa đi vào, nhìn sắc mặt không tốt lắm, ngoài vẻ lạnh lùng trước đây, còn cộng thêm vẻ u ám và tức giận.

Mà đứa nhỏ anh đang ôm giờ phút này đang nằm úp trên bả vai của anh, hai tay ôm cổ của anh thật chặt, không nhúc nhích, như là đã ngủ thiếp đi. Mà đứa bé này cũng không phải là người khác, chính là Chu Gia Bân bị mẹ mình đón đi.

Chu Hàn cũng đã thấy cô, hơi có chút ít sửng sốt, vẻ mặt vốn lạnh lùng cùng u ám thoáng hiện lên tia xấu hổ và áy náy, nhưng chỉ là trong chớp mắt, không đợi Lâm Lệ xác nhận gì, vẻ mặt kia đã khôi phục như lúc ban đầu, xoay người lại ôm đứa nhỏ đi về phía phòng của nó.

Mà cũng là ngay lúc anh ôm đứa nhỏ xoay người sang chỗ khác, Lâm Lệ mới chú ý tới đứa nhỏ kia đang gục ngủ ở trên bả vai của anh, cánh tay ôm gáy của Chu Hàn được băng bó, ngay cả trên

https://thuviensach.vn

trán trắng noãn cũng có vết thương, mặc dù không nghiêm trọng, nhưng mà nhìn kỹ còn rỉ ra tia máu.

Lâm Lệ bỗng nhiên đứng lên đi về phía họ, nhìn tay cùng mặt của bé, vẫn là không nhịn được hỏi: "đây, đây là chuyện gì xảy ra?" Giọng nói có chút gấp, thanh âm không khỏi lớn một chút.

Đứa nhỏ trên lưng bất an run rẩy, ôm cổ của Chu Hàn chặt hơn một chút, giống như là đang sợ cái gì.

Chu Hàn nhíu mày, đưa tay vỗ nhẹ dỗ đứa nhỏ, chỉ nhìn Lâm Lệ một cái, cũng không nói thêm gì, trực tiếp ôm đứa nhỏ vào phòng.

Lâm Lệ đi theo vào, dừng lại ở trước cửa, nhớ tới lời của Chu Hàn lúc buổi chiều, cô sợ mình lại quá phận.

Chu Hàn nhẹ nhàng đặt đứa bé lên trên giường, giúp nó đắp chăn lúc chuẩn bị đi ra tay lại bị đứa nhỏ đang ngủ mơ nắm chặt, đứa nhỏ vốn đang ngủ đã tỉnh lại, ánh mắt đen láy kia nhìn chằm chằm Chu Hàn, hơi lóe lên, như là đang sợ.

Chu Hàn nhìn bé, không rút tay về.

Bình tĩnh nhìn bé một lúc lâu, đưa tay nhẹ nhàng sờ sờ trên mặt bé cùng cái trán bị thương hỏi: "Còn đau không?" Giọng nói của anh vốn trầm thấp, cho nên có khẽ khàng nữa, cũng không hề dịu dàng.

Đứa nhỏ chỉ lắc đầu, ánh mắt vẫn theo sát anh, sợ anh rời khỏi.

Chu Hàn có chút đau lòng sờ sờ đầu của bé, cho dù trong lòng biết vẫn mình không thể không để ý tới thân thế của nó, nhưng mà hôm nay anh thật sự là đau lòng đứa bé này, vừa rồi ở bệnh viện, y tá sát trùng vết thương cho bé, nhỏ tuổi như vậy, nó thần người không hề rơi một giọt nước mắt, mà đến khi cô y tá bôi thuốc lên vết thương đã được sát trùng cho của nó, mới đau lòng mà khóc lên.

Tránh cái trán bị thương của bé vuốt vuốt tóc của bé, Chu Hàn cố gắng khiến giọng nói của mình trở nên mềm nhẹ: "nhắm mắt lại."

Đứa nhỏ rất nghe lời nhắm mắt lại, nhưng bàn tay giữ tay của Chu Hàn cũng không hề buông ra. Chu Hàn cũng để tùy nó nắm, cứ ngồi trên mép giường như vậy, chờ nó từ từ ngủ thiếp đi.

Đứa nhỏ cực kỳ thiếu cảm giác an toàn, rất sợ anh sẽ bỏ lại một mình bé, nhắm mắt lại mấy phút lại mở ra nhìn một lần, nhìn thấy

https://thuviensach.vn

anh ở bên người, lúc này mới hơi an tâm một lần nữa nhắm mắt lại, sau vài phút lại mở ra, sau đó lại nhắm lại, cứ lặp đi lặp lại, chờ bé thực sự ngủ đi là đã là chuyện của nửa giờ sau.

Sau khi đứa nhỏ ngủ Chu Hàn cũng không nóng lòng rời đi, ở bên giường của bé đợi một lúc lâu, xác nhận bé đã ngủ say, lúc này mới nhẹ nhàng đem tay của bé thả vào trong chăn, giúp bé dịch tốt góc chăn lúc này mới xoay người đi ra ngoài, vừa đi ra khỏi cửa thì gặp được Lâm Lệ vẫn đứng đó chưa hề rời đi.

Anh nhìn ra lo âu và sốt ruột trên mặt của cô, cũng nhìn thấy bộ dáng muốn nói lại thôi của cô, đột nhiên nhớ tới buổi trưa ở phòng làm việc mình đã nói những lời đó, có chút áy náy, hiểu là những lời đó của mình thương tổn cô.

Lâm Lệ cuối cùng cũng không hỏi tiếp, bởi vì không muốn một lần nữa bị một câu trở về là cô xen vào việc của người khác mà khiến cho mình không phản bác được.

Thật ra thì không cần hỏi cũng có thể nhìn ra, những vết thương trên người của tiểu Bân có liên quan tới người mẹ kia của bé, chẳng qua là ngoài ý muốn là Lăng Nhiễm kia làm sao xuống tay được, đứa nhỏ còn nhỏ như vậy, còn là con ruột của mình, cô ta làm sao lại tàn nhẫn ra tay như vậy.

Nhưng mà hiện tại đứa nhỏ đã được mang về, cô cũng yên lòng rồi, nghĩ tới đứa nhỏ hiện tại ngủ thiếp đi, vẫn là không đi vào, sáng sớm ngày mai dậy sớm một chút làm chút cháo thịt bé thích cho bé ăn.

Nghĩ vậy, Lâm Lệ xoay người đi về phòng, về cháo thịt, buổi tối cô còn phải lên mạng điều tra thêm tài liệu. Thật ra thì tài nấu nướng của cô không tốt, trước khi lên đại học bị ba ba mẹ nuông chiều, cũng không để cho cô đi xuống nhà bếp, sau khi lên đại học bắt đầu đi theo An Nhiên ăn cơm ở căn tin, sau lại yêu Trình Tường nên vẫn do Trình Tường chăm sóc dạ dày của cô, lần chăm sóc này chính là mười năm, cho nên cô cũng chưa từng thực sự học nấu nướng, chỉ có thể nấu bữa sáng đơn giản, mấy thứ đồ cháo chiếc linh tinh gì đó, cô chắc là không biết, hơn nữa kết hôn hai mươi mấy ngày qua, căn bản là cô đi đón Tiểu Bân khi tan học rồi trực tiếp cùng bé ăn bữa ăn tối ở bên ngoài xong rồi trở về, Chu Hàn đều bận

https://thuviensach.vn

rộn ở bên ngoài phải 10h mới trở về nhà, sớm nhất cũng phải hơn 8 giờ, không phải là công việc thì là xã giao, cho nên trong nhà trừ buổi sáng ăn sáng, ít khi bật bếp, dĩ nhiên, trong khoảng thời gian này cô cũng lên mạng tìm tài liệu nghĩ mình cũng nên học làm mấy món ăn đơn giản, bởi vì cô cảm thấy ăn ở bên ngoài, muối mì chính cho tương đối nhiều, không tốt cho đứa nhỏ.

Nhưng lúc này Lâm Lệ muốn đi, một giây sau, tay lại bị người bắt được, quay đầu, nhìn Chu Hàn, nhíu nhíu chân mày, giọng nói có chút không khách khí nói: "Làm gì?" Thật ra thì còn đang tức giận, nhưng mà giờ không phải là tức giận những lời lúc chiều, mà là tức giận anh và Lăng Nhiễm cãi nhau sao lại kéo cả đứa trẻ vào.

Chu Hàn nhìn cô, áy náy nói: "Thật xin lỗi."

Lâm Lệ không nói chuyện, chỉ bình tĩnh nhìn anh một lúc lâu, rút tay về, đi thẳng vào phòng của mình.

Chu Hàn nhìn cô vào phòng, xoay người tựa vào trên tường, cả người mệt lử nhắm mắt lại.

Ngồi ở trong phòng, Lâm Lệ ở trên mạng tìm rất nhiều cách làm cơm cho trẻ em, hơn nữa còn ghi lại cẩn thận, đôi khi chính là như vậy, nhìn thấy nhiều đồ ăn, chính mình cũng trở nên thèm ăn rồi, thèm ăn thì cũng lắm cứ không nhìn là được, nhưng mà nếu như đối với một người từ tối đến bây giờ còn chưa ăn gì mà nói, kia đúng là có chút bi kịch, nhìn ảnh từng món từng món ngon trên màn ảnh máy vi tính, bụng Lâm Lệ rất hợp thời vang lên tiếng ọng ọc.

Mà đang lúc Lâm Lệ nghĩ tới có nên đi ra ngoài cửa kiếm cái gì ăn hay không, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa. Đứng dậy đi mở cửa, chỉ thấy Chu Hàn đứng ở cửa, bộ tây trang trên người trước đó đã đổi thành đồ mặc ở nhà, chẳng qua điều tương đối quỷ dị chính là trên người anh hiện đang mặc tạp dề, so sánh với bộ tây trang ngày thường của anh, Chu Hàn như vậy là Lâm Lệ nhìn thấy lần đầu tiên, thật có chút không quen và kỳ quái khó tả.

"Tôi nấu chút mỳ, đi ra ngoài cùng nhau ăn đi." Chu Hàn nhìn cô nói.

Lâm Lệ nhìn anh, còn có chút tức giận, đang muốn mở miệng cự tuyệt: "Tôi không …." Vừa mở miệng, bụng liền lên tiếng, ngạnh sanh cắt đứt lời của cô khiến cho cô nói không nên lời.

https://thuviensach.vn

Chu Hàn nhìn cô, khóe miệng nửa cong lên, có chút chế nhạo nói: "Nếu như cô muốn nói cô không đói bụng, tôi nghĩ tôi rất khó tin tưởng."

Lâm Lệ đỏ mặt lên, cả người có chút nóng ran, lại không muốn bị anh nhìn thấy chê cười, chỉ mạnh miệng nói: "Tôi chính là không đói bụng." Trong giọng nói rõ ràng mang theo giận dỗi. Nói xong định đóng cửa lại chặn anh ở bên ngoài. Song Chu Hàn hình như đã sớm nhìn ra suy nghĩ của cô, đưa chân chặn cửa, tùy ý Lâm Lệ làm sao đẩy cũng không có biện pháp đóng cửa lại.

Lâm Lệ tức giận, dứt khoát cũng không đóng cửa nữa, mở cửa rộng ra, nhìn anh nổi giận đùng đùng nói: "Anh muốn làm gì, tôi nói tôi không đói bụng, chẳng lẽ không được sao."

"Thật xin lỗi, nếu như bởi vì những lời tôi nói buổi chiều, như vậy tôi xin lỗi." Chu Hàn nhìn cô vẻ mặt rất chân thành, giọng nói cũng rất chân thành nói: "Có một số việc cũng không phải là như cô nghĩ, tôi không phải là một người giỏi giải thích. Tôi làm sai chuyện, cho nên tôi nói xin lỗi, dĩ nhiên về phần cô, có tiếp nhận hay không là quyền của cô."

Anh 'chính thức' nói xin lỗi như thế thật ra khiến Lâm Lệ không biết nên nói gì nữa, chỉ nhìn anh chằm chằm, nhưng tức giận trên mặt rõ ràng giảm đi.

Thấy cô không nói lời nào, Chu Hàn lại nói: "mỳ đã nấu xong rồi, muốn ăn thì đi ra." Nói xong liền không hề nhìn cô nữa, trực tiếp xoay người đi tới phòng ăn.

https://thuviensach.vn

Chương 21: Cha mẹ đến

Chu Hàn nói xong cũng rời đi, không nói thêm nửa câu dư thừa.

Anh đi rất tiêu sái, để lại mình Lâm Lệ rối rắm. Anh xin lỗi rất thẳng thắn, nếu cô không chấp nhận, vậy giống như ra vẻ ta đây quá rồi. Nhưng nếu chấp nhận, rồi ra ăn mỳ ngồi đối mặt nhau lại thấy không được tự nhiên.

Nhưng mà không đi, bụng bây giờ đang đói meo rồi, hai ngày nay cũng không biết chuyện gì xảy ra, khẩu vị giống như tốt lên một chút mặc dù vẫn ăn không nhiều lắm, nhưng so với đoạn thời gian trước cũng khá hơn nhiều, tình trạng buồn nôn cũng giảm bớt.

Cuối cùng Lâm Lệ đấu tranh nội tâm một phen, bụng thật sự là đói quá, hay cứ là đi phòng ăn bên kia xem.

Lúc đến nơi thì Chu Hàn đã ăn được hơn nửa rồi, thấy cô đến, chỉ gương mắt nhìn cô một cái.

Lâm Lệ bị anh nhìn có chút ngượng ngùng, kéo ra cái ghế ngồi xuống, có phần mất tự nhiên giải thích: "tôi, tôi chỉ không muốn phải lãng phí lương thực thôi"

Chu Hàn cũng không nói gì, thu hồi ánh mắt tiếp tục ăn đồ ăn trước mặt, nhưng khuôn mặt vốn lúc nào cũng nghiêm túc, lúc này khóe miệng lại nhếnh lên một độ cong đẹp mắt.

Hôm sau là cuối tuần, sáng sớm Chu Hàn liền tới công ty, Lâm Lệ vốn muốn dậy sớm một làm chút cháo thịt nạc cho thằng bé kia, thậm chí tối qua đã nghiên cứu kỹ cách làm rồi. Nhưng đến lúc lấy gạo chuẩn bị cho vào nồi nấu mới nhớ tới trong nhà không hề có thịt nạc, đừng nói thịt nạc ngay cả thịt cũng không có, trừ mấy quả trứng cùng túi bột mì ra.

Nên Lâm Lệ định nấu nhừ cháo trước, đợi cho cháo ăn được lại làm thêm một quả trứng chiên.

Khi nồi cháo gần được, Lâm Lệ tiến vào phòng của tiểu Bân xem nó đã thức chưa, nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, thì ra thằng nhóc đã tỉnh, ngồi ở trên giường đầu nhìn vị trí trên mép giường, chăm chú đến nỗi Lâm Lệ đi vào cũng không có phát hiện.

https://thuviensach.vn

Lâm Lệ tiến vào, nửa ngồi trước mặt nó, khẽ cười hỏi: "làm sao, đang nhìn gì vậy?"

Lúc này thằng bé mới lấy lại tinh thần, nhìn Lâm Lệ trước mặt,chỉ lắc lắc đầu, quay đi, cúi nhìn tay mình đặt trên chăn bông.

Lâm Lệ nhìn theo ánh mắt của nó, có chút đau lòng, kéo tay nó thả vào lòng bàn tay của mình, nhẹ nhàng vỗ về: " còn đau không?"

Thằng bé không trả lời, lại muốn rút tay mình ra. Thấy thế, nghĩ đến đứa bé yếu ớt, Lâm Lệ cũng không hỏi nhiều nữa, sờ sờ đầu nó, khẽ cười nói: "nào, đứng dậy đi, dì giúp con mặc quần áo".

Thằng bé gật đầu, tùy ý Lâm Lệ giúp nó mặc quần áo, rửa mặt xong mới từ trong phòng đi ra ngoài. Đút cháo cho nó ăn, thật là một đứa bé không kén ăn chút nào, trứng chiên cùng cháo trắng cũng ăn rất ngon lành.

Ăn xong bữa sáng, Lâm Lệ chuẩn bị đưa thằng bé đi siêu thị, định mua chút thức ăn, hai ngày ở nhà biến đổi cách chế biến nấu cho thằng bé vài món ngon. Mặc áo khoác cho nó, bản thân mình cũng thay quần áo, cầm chìa khóa xe, vừa chuẩn bị mở cửa ra, lúc này điện thoại trong túi vang lên, là mẹ gọi tới.

Giờ Lâm Lệ mới nhớ hai ngày nay bận rộn không gọi điện về nhà được, điện thoại reo liên tục không ngừng, nhấn nút trò chuyện, đưa lên nghe "alô, mẹ, con đây__"

Lâm Lệ bên này mới muốn giải thích nói mình hai ngày nay đã không gọi điện thoại, bên kia Lâm mẹ đã mở miệng ngắt lời cô.

"Tiểu Lệ a, hôm nay cuối tuần con không ở nha ư, mẹ nhấn chuông lâu như vậy cũng không có phản ứng a?" bên kia điện thoại truyền đến tiếng mẹ Lâm hơi gấp gáp, bên người bà còn truyền đến giọng nói của ba Lâm.

Lâm Lệ sửng sốt, cầm điện thoại hỏi: "mẹ, mẹ cùng cha tới Giang Thành rồi sao?"

Bên kia mẹ Lâm nói: " đúng vậy a, đến lúc sáng, vốn định cho con một bất ngờ, lại nhấn chuông mãi cũng không thấy người mở cửa." Nghĩ đến đó, lại hỏi "hôm nay không phải thứ bảy sao? Hôm nay con vẫn đi làm sao?"

Lâm Lệ cùng Chu Hàn kết hôn cũng không nói cho ba Lâm mẹ Lâm, cũng không phải không nói, chỉ là muốn từ từ, dù sao cô cùng

https://thuviensach.vn

Chu Hàn cũng không tính là quan hệ hôn nhân bình thường, trong đó yếu tố hợp tác chiếm đa số, nhưng quan hệ hợp tác này kéo dài bao lâu, cũng không biết rõ được. Lâm Lệ định là, tới cuối năm, cô cùng Chu Hàn còn có thể tiếp tục mối quan hệ này, như vậy đến lúc đó lại nói cho ba mẹ, tìm lý do nào đó cũng dễ dàng, nếu nói ngay bây giờ, khó đảm bảo rằng trong lòng ba mẹ không suy nghĩ gì.

Cho nên lần này ba Lâm cùng mẹ Lâm vốn định cho con gái một bất ngờ, lại không biết hơn hai mươi ngày trước Lâm Lệ đã gã cho người ta, dọn nhà ra ngoài rồi, còn cầm lấy địa chỉ con gái đưa cho mình đứng ở cửa nhấn chuông hồi lâu, đợi mười mấy phút đồng hồ, lúc này mới cầm điện thoại gọi cho con gái.

"Mẹ, mẹ cùng ba hai người ở nơi đó chờ con, hiện tại con qua đón ba mẹ" Lâm Lệ căn dặn mẹ mình chờ cô dưới căn nhà cô thuê hồi trước, sau đó vội vàng cúp điện thoại, mang theo thằng bé trực tiếp lái xe đi qua.

Khi ba Lâm cùng mẹ Lâm nhìn con gái lái xe tới, không khỏi nổi lên nghi ngờ.

Trông thấy con gái từ trong xe bước xuống, ba Lâm nghi hoặc hỏi: "tiểu Lệ, xe này là thế nào?"

Lâm Lệ liếc nhìn tiểu Bân lại nhìn ba mẹ, bởi vì quá mức đột nhiên, nhất thời không thể nghĩ ra giải thích nào cho tốt, chỉ có thể trước lừa gạt qua, nói: "ba, mẹ chúng ta đi về trước đi, trở về con giải thích cho ba mẹ". Nói xong, mở cốp xe ra, để hành lí của bọn họ vào trong.

Ba Lâm, mẹ Lâm nghĩ tới là đang đứng trên đường, dưới nhà người ta, cũng không tiện nói chuyện, lền gật đầu để trở về mới nói rõ ràng.

Lúc này Lâm mẹ mở cửa ngồi ở ghế sau, liền thấy một đứa bé khoảng sáu bảy tuổi nghiễm nhiên ngồi đó, không khỏi sửng sốt, quay đầu nhìn Lâm Lệ, kêu lên: "tiểu Lệ, trong xe của con sao lại có một đứa bé a?".

Thấy mẹ Lâm la lên như vậy, ba Lâm cũng quay đầu qua nhìn, chỉ thấy quả thật có một đứa bé ngồi trong xe, một tay quấn băng gạc, một tay còn cầm đồ chơi người máy, cũng nghi ngờ quay đầu nhìn con gái mình, "đúng vậy a Tiểu Lệ, con cái nhà ai vậy a?".

https://thuviensach.vn

Nhất thời Lâm Lệ cảm thấy hơi đau đầu, dọc đường đi đến cô đã không yên, nhưng hoàn toàn không nghĩ ra làm sao giải thích cho ba mẹ chuyện trên xe có đứa bé, gượng cười nói: "là, là con của một người bạn, ba mẹ, hai người lên xe trước đi, chờ chút nữa con nói cho hai người."

Mặc dù nghi ngờ, ba Lâm mẹ Lâm chỉ có thể gật đầu, chia ra lên xe trước. Ba Lâm ngồi ở phía trước, mẹ Lâm ngồi ở chỗ ngồi phía sau cùng thằng bé. Đối với trên xe đột nhiên nhiều thêm hai người, thằng bé cũng không có cái gì ngạc nhiên, vẫn cầm robot biến hình trên tay ngắm nghía, nhưng bởi vì một cái tay bị thương, động tác trở nên vụng về yếu ớt hơn trước.

Lâm Lệ khởi động xe rời đi, trong lòng suy nghĩ chờ lát nữa làm thế nào để giải thích chuyện xe và đứa bé.

"Tiểu Lệ a, đứa nhỏ này làm sao thế, tay và mặt đều bị thương" mẹ Lâm ngồi ở phía sau nhìn vết thương trên người thằng bé không khỏi hỏi.

Lâm Lệ chỉ cười cười, nói: "trẻ con nghịch ngợm, không cẩn thận bị vấp ngã"

"Cha mẹ của đứa bé đâu?" mẹ Lâm lại hỏi, nhìn đứa bé, trên tay trên mặt đều bị thương, không khỏi nhỏ giọng thở dài nói: "hiện tại làm cha mẹ sao lại sơ ý như vậy a, để con té thành như vây"

Lâm Lệ cười cười, vội vàng chuyển đề tài khác "ba mẹ, sao hai người đột nhiên lại đến Giang Thành vậy".

Nghe vậy, vẻ mặt mẹ Lâm cứng đờ, ánh mắt lặng lẽ hướng về phía ba Lâm.

Ba Lâm nghiêng người cười nói: "không có gì, ta với mẹ con nhớ con, cũng biết con đi làm bận rộn, không rút ra được thời gian trở về, cho nên muốn ghé thăm con một chút".

Lâm Lệ liếc nhìn mẹ mình qua gương, tự nhiên nhìn ra khác bà khác thường, trong lòng có loại dự cảm xấu, nắm tay lái thật chặt, nói: "mẹ, sao mẹ không nói lời nào vậy?"

Mẹ Lâm sửng sốt, gượng cười: "đúng, đúng vậy a, ta với ba nhớ con, nên mới tới".

Nghe vậy, Lâm Lệ cũng không nói chuyện, chẳng qua nắm tay lái thật chặt, ánh mắt chăm chú nhìn phía trước. Ba Lâm mẹ lâm

https://thuviensach.vn

giống như đang giấu diếm cái gì, thấy con gái không nói bọn họ cũng không lên tiếng, sợ nói lỡ miệng lại lộ ra cái gì.

Không khí bên trong buồng xe yên tĩnh, có chút quỷ dị, thậm chí làm cho bạn nhỏ Chu Gia Bân ngồi một bên đang chơi Transformer cũng mơ hồ cảm giác bầu không khí khác thường này,ngẩng đầu nhìn bọn họ, nhưng mà nó vốn là đứa bé không thích nói chuyện, bạn nhỏ Chu Gia Bân lịch sự cũng không mở miêng, tiếp tục chơi với món đồ trên tay.

Xe gặp đèn đỏ cho nên chậm rãi dừng lại, im lặng một lúc lâu, Lâm Lệ mới chậm rãi mở miệng, nói: "ba, có phải sức khỏe ba xảy ra chuyện gì sao?"

Ngồi một bên, ba Lâm sửng sốt hồi lâu, cười khan lắc đầu "không có, không có, sức khỏe ba rất tốt, chúng ta thật nhớ con mới lên xem một chút".

Lâm Lệ quay đầu nhìn ông, bình tĩnh nói: "ba, thời điểm ba muốn gạt chúng ta đều nắm thật chặt quần của mình" Nói xong, tầm mắt dời xuống, nhin chăm chú vào hai tay đang nắm chặt ống quần của ba mình.

Lúc này ba Lâm mới ý thức được, vội vã buông tay, nhìn con gái cười khan "không có, không có chuyện gì, không có gì……."

"Ai" ngồi phía sau, mẹ Lâm thở dài nói: "lão Lâm a, chúng ta còn muốn lừa gạt tiểu Lệ sao, nếu ông thật sự có chuyện gì, chúng ta còn không phải đều trông cậy vào tiểu Lệ, tiểu lệ a, bệnh của ba con có thể tái phát, cho nên lần này tới Giang Thành chủ yếu là muốn đến kiểm tra lần nữa"

Nghe vậy, Lâm Lệ quay đầu nhìn cha mình "ba, chuyện lớn như vây sao ba còn muốn gạt con." Khi đang nói chuyện, hốc mắt liền bắt đầu đỏ, cô sợ, cô lo lắng!

Thấy viền mắt con gái đỏ lên, ba Lâm oán giận nhìn mẹ Lâm một cái, vội vàng giải thích: "thật ra thì, thật ra thì cũng không có cái gì, gần đây khí trời đột nhiên lạnh, ta có chút cảm mạo, cho nên liên tục ho khan, mẹ con bị bệnh đa nghi nặng, không yên lòng, nên tới đây để kiểm tra"

Lâm Lệ cũng không nghe ông giải thích, đợi đèn đỏ chuyển xanh, khởi động xe vừa nói: "giờ chúng ta phải đi bệnh viện"

https://thuviensach.vn

Chương 22: Không kịp trở tay

Cuối cùng Lâm Lệ cũng không đi theo ba Lâm đến bệnh viện, bởi vì trước khi gọi điện thoại cho con gái, ba Lâm cùng mẹ Lâm cũng sớm đi tới bệnh viện, bởi vì hôm nay là chủ nhật bác sĩ lần trước phẫu thuật cho ba Lâm nghỉ, muốn đợi ông ta khám cho phải chờ tới thứ ba.

Lâm Lệ lái xe đưa ba Lâm cùng mẹ Lâm về nhà, lúc Lâm Lệ lấy chìa khóa từ trong túi áo mở cửa đi vào, mặt khác thuần thục lấy dép từ trong tủ giày ra, mà một loạt động tác này khiến cho ba Lâm cùng mẹ Lâm ở phía sau lưng của cô đi vào nghi ngờ nhìn nhau trao đổi ánh mắt.

Lúc này vào nhà, Lâm Lệ để cho ba Lâm cùng mẹ Lâm vào phòng khách trước ngồi xuống trên ghế sa lon, vào phòng bếp rót hai chén nước ra đưa cho bọn họ, mà trong lòng cũng bởi vì lo lắng bệnh của cha mà chân mày trên mặt luôn nhíu lại.

Mẹ Lâm cùng ba Lâm nhận lấy nước, quay đầu đánh giá cả căn nhà rộng rãi, hai vợ chồng trao đổi ánh mắt, muốn mở miệng hỏi con gái, Lâm Lệ đi trước họ một bước nói: "Ba mẹ, các người ngồi trước một lát, con đi vào gọi điện thoại." Nói xong liền trực tiếp xoay người vào phòng của mình.

Để lại ba Lâm cùng mẹ Lâm ngồi ở trong phòng khách lớn như thế, trong chốc lát chưa kịp phản ứng, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

"Lão Lâm a, ông nói căn nhà này, con bé, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra a?" Mẹ Lâm đưa tay đẩy ba Lâm ngồi ở bên cạnh mình, ánh mắt lại ngó chừng phòng này không ngừng.

Ba Lâm lắc đầu, ông cũng không hiểu ra sao, đừng nói căn nhà, còn có chiếc xe kia, này Lâm Lệ đi đâu có được xe cùng căn nhà tốt như vậy, đúng rồi đúng rồi, còn có đứa nhỏ, đứa bé kia vừa là chuyện gì xảy ra a, làm sao khi nói chuyện với cô cũng không thấy cô nói gì cả.

Hai người cứ ngồi như vậy, im lặng một lát, đột nhiên mẹ Lâm nghĩ đến cái gì, kinh hô một tiếng "Ai nha"

https://thuviensach.vn

Ba Lâm nhìn mắt bà, nhíu nhíu mày nói: "Làm gì đó, giật cả mình."

Mẹ Lâm nhìn ba Lâm nói gấp: "Ông nói, ông nói tiểu Lệ có phải hay không lại cùng Trình Tường ở cùng một chỗ!" Trừ chuyện cô một lần nữa cùng Trình Tường ở cùng nhau cho nên mới có nhà này cùng xe, còn đâu bà thật sự nghĩ không ra còn có thể vì cái gì.

"Không thể nào, con gái của tôi tôi rõ ràng, đã buông tay tuyệt sẽ không quay đầu lại, huống chi Trình Tường tên nhóc kia hồi đó làm tổn thương tiểu Lệ sâu như vậy, cho dù tiểu Lệ có thể tha thứ cho anh ta, tôi cũng không đồng ý." Ba Lâm vẻ mặt kiên định nói.

"Kia, vậy ông nói nhà này là thế nào?" Mẹ Lâm hỏi ông.

Ba Lâm liếc nhìn cách bài trí trong nhà, một lúc lâu không có mở miệng.

Bên kia trong khách phòng, Lâm Lệ bởi vì lo lắng bệnh của cha, cho nên biết rõ phòng khám bệnh chuyên gia cũng phải tới đến thứ ba, nhưng cô vẫn muốn nhanh chóng có thể sắp xếp cho cha kiểm tra toàn diện sớm một chút, nếu như tế bào ung thư thật sự tái phát khuếch tán, cũng nhanh chóng trị liệu tốt.

Nghĩ tới, Lâm Lệ lấy điện thoại di động ra trực tiếp gọi cho An Nhiên, tiếng chuông đổ hồi lâu mới được nhấc lên, bên kia điện thoại di động truyền đến thanh âm mơ hồ của An Nhiên, giống như còn chưa tỉnh ngủ, mang theo nồng đậm mệt mỏi: "a lô…"

Nếu như đổi lại lúc khác, Lâm Lệ có thể cúp điện thoại không đi quấy rầy cô ấy, bởi vì cô biết người mang thai luôn rất thích ngủ, nhưng mà hôm nay cô quả thật có chút gấp, chẳng quan tâm quá nhiều, trực tiếp cầm lấy điện thoại nói: "An Tử, tỉnh, nhanh chóng giúp ta, hết sức khẩn cấp."

Bên kia điện thoại An Nhiên tựa hồ cũng nghe ra giọng điệu của Lâm Lệ cấp bách, vốn thần trí còn mơ hồ một chút thanh tỉnh rất nhiều, cách điện thoại hỏi: "Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?"

"An Tử, mi có thể bảo Tô Dịch Thừa liên lạc với bác sĩ Lý lần trước làm phẫu thuật cho cha của ta được không?" Cuộc phẫu thuật lần trước chính là Tô Dịch Thừa sắp xếp, nhờ có Tô Dịch Thừa, lần đó bệnh viện vận động mọi bác sĩ tốt nhất, thậm chí còn quấy rầy đến cả viện trưởng, nhiều lần viện trưởng còn tự mình đến hỏi thăm

https://thuviensach.vn

tình hình, cô biết tất cả đó là đều nhờ Tô Dịch Thừa, nếu như lần này cô nhờ Tô Dịch Thừa hỗ trợ, có lẽ chuyện chờ sắp xếp kiểm tra sẽ tiến triển nhanh hơn rất nhiều.

"Lâm Lệ, xảy ra chuyện gì? Ba Lâm làm sao?" Bên kia điện thoại An Nhiên lo lắng hỏi.

Lâm Lệ im lặng, một lúc lâu mới nói: "gần đây cha ta ho rất nhiều, triệu chứng gần giống lần trước, cho nên ta lo lắng…" Lâm Lệ nói không nên lời, đây không phải là tình huống cô nguyện ý đối mặt.

Bên kia điện thoại An Nhiên cũng im lặng, một lúc lâu mới mở miệng nói: "vậy để ta gọi nói chuyện với Tô Dịch Thừa ngay lập tức."

Nghe vậy, Lâm Lệ gật đầu, nói với điện thoại di động: "Cảm ơn mi, An Tử."

"Nói cái gì đó." An Nhiên ở bên kia điện thoại tức giận nói, bất quá hiển nhiên có chút không yên lòng với Lâm Lệ lo lắng hỏi: "Lâm Lệ, mi không sao chứ?"

Lâm Lệ nâng mắt nhìn trần nhà, cố gắng nở nụ cười, cầm lấy điện thoại di động nói: "Ta không sao, ta có thể có chuyện gì chứ."

Biết cô quật cường, An Nhiên cũng không hỏi nhiều, chỉ nói sẽ lập tức liên lạc với Tô Dịch Thừa để cho anh liên lạc với bác sĩ Lý, sau đó trực tiếp cúp điện thoại.

Đợi ở trong phòng, Lâm Lệ bình ổn lại tâm tình của mình, lúc này vừa định đưa tay chuẩn bị mở cửa đi ra ngoài, đột nhiên lại nghĩ tới một vấn đề khác, chính là đi ra ngoài cô phải giải thích với cha mẹ cô như thế nào về nhà này, chiếc xe kia, còn có chuyện của Tiểu Bân nữa.

Lại ở trong phòng thêm một lúc lâu, Lâm Lệ đã nghĩ kĩ phải giải thích như thế nào, để cho nếu cha mẹ hỏi tới, cô sẽ nói cô là giáo viên dạy kèm Tiểu Bân là được, bởi vì bình thường muốn giúp đỡ chăm sóc đứa nhỏ, cho nên hiện tại ở nhờ trong nhà của bé, về phần xe cũng là mượn dùng một thời gian ngắn .

Lâm Lệ biết nói như thế mặc dù quá mức bừa bãi vô lý, nhưng mà hiện tại cha mẹ ở tới trong lúc cô chưa hề chuẩn bị trước, cô thật là có chút không kịp trở tay, chứ đừng nói là trước đó đã chuẩn bị

https://thuviensach.vn

tốt một lý do giải thích hoàn mỹ, hiện tại chỉ có thể tạm thời lừa gạt cho qua trước rồi hãy nói, tối nay nếu như An Nhiên liên lạc được với bác sĩ Lý, đến lúc đó bọn họ sẽ bận bịu chuyện kiểm tra cho cha, cũng không dư thừa tinh lực tới tìm tòi nghiên cứu những thứ này.

Nghĩ tới, Lâm Lệ một lần nữa lấy điện thoại di động ra, muốn bố trí một lý do giải thích hoàn mỹ mấu chốt là cần Chu Hàn phối hợp, cho nên, hiện tại cô phải thống nhất cùng Chu Hàn, đừng đến lúc đó nói lỡ miệng.

Điện thoại cũng là rất nhanh liền thông, cũng không biết anh bây giờ có phải ở trong phòng làm việc hay không, hoàn cảnh chung quanh rất là an tĩnh, nhưng mà hiện tại Lâm Lệ cũng chẳng quan tâm anh ở đâu, trực tiếp mở miệng nói: "Chu Hàn, anh hiện tại có bận việc không, cho tôi mấy phút đồng hồ có được không?"

"Chuyện gì?" Bên kia điện thoại truyền đến thanh âm có chút hơi trầm thấp của Chu Hàn, hỏi rất ngắn gọn, cũng thật là phong cách của anh.

"Là như vậy, hôm nay cha mẹ tôi từ trong nhà đã tới, bây giờ đang ở nhà chúng ta, trước đó tôi —" Lâm Lệ định nói xem làm như thế nào mới có thể giải thích rõ chuyện trong thời gian ngắn nhất, nhưng mới nói có một nửa, Chu Hàn trực tiếp ngắt lời.

"Tôi nhìn thấy bác trai bác gái rồi." Thanh âm của Chu Hàn trầm ổn bình tĩnh từ bên kia điện thoại truyền đến, giọng nói bình tĩnh giống như đang nói tôi đã ăn cơm xong, tự nhiên đến khó tin.

Nhưng Lâm Lệ lại bị câu bình tĩnh này của anh khiến cho không thể bình tĩnh nữa thiếu chút nữa nhảy dựng lên, tiếng nói ở bên này điện thoại hô: "Anh nói gì?" Là cô nghe lầm sao? Sao cô có cảm giác hình như mình nghe thấy anh nói anh trông thấy cha mẹ cô rồi? Nhưng mà không phải anh ở công ty sao? Sao mà thấy được?

"Tôi vừa tới nhà, cô ra đi." Bên kia Chu Hàn trầm ổn nói xong, cũng không để ý phản ứng bên này của Lâm Lệ, trực tiếp cúp điện thoại.

Lâm Lệ sửng sốt cầm lấy điện thoại di động nhìn một lúc lâu, lúc này mới kịp phản ứng, lập tức mở cửa liền xông ra ngoài, lúc chạy tới phòng khách chỉ thấy Chu Hàn cầm cặp công văn đứng ở trong phòng khách, tiểu Bân đứng ở bên cạnh anh, vốn là cha mẹ

https://thuviensach.vn

của cô đang ngồi giờ phút này cũng đứng lên sửng sốt nhìn anh, trên mặt vẻ mặt tất cả đều là nghi hoặc.

Tựa hồ là nghe thấy động tĩnh, Chu Hàn quay đầu nhìn sang bên này, tiếp đó có cha mẹ cùng Tiểu Bân, ba người cùng nhau nhìn sang bên này hướng về phía cô.

Mấy người cứ nhìn nhau như vậy, người nào cũng không mở miệng nói chuyện trước.

Cục diện quỷ dị như vậy kéo dài một lúc lâu, Chu Hàn phục hồi tinh thần trước, vẻ mặt bình tĩnh thoáng nét lạnh lùng trước sau như một, nhìn không thấy chút bối rối cùng luống cuống nào.

Nhìn Lâm Lệ chậm rãi mở miệng: "Lâm Lệ, tới đây." Chu Hàn vừa nói vừa xách cặp công văn trong tay thả vào trên chiếc bàn trà trước mặt.

Anh mở miệng cơ hồ gọi lý trí của mọi người trở về, ba Lâm mẹ Lâm quay đầu lại nhìn người đàn ông xa lạ trước mắt này một chút, lại quay đầu nhìn con gái của mình một chút, chân mày nhíu lại vẻ mặt là không khỏi nghi ngờ.

"Tiểu Lệ, này, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra a?" Mẹ Lâm nghi ngờ mở miệng, "Người đàn ông này là ai? Còn có đứa bé này. . ."

Lâm Lệ chỉ cảm thấy có chút nhức đầu, mọi chuyện hoàn toàn không ở trong dự liệu của cô, cha mẹ tới không có chuẩn bị, ngay cả Chu Hàn đột nhiên trở lại, cô cũng hoàn toàn không nghĩ tới, chuyện tình loạn thành một đống thế này, thật là làm cho cô không biết nên làm sao bây giờ.

Lâm Lệ đi vào phòng khách, ấp úng mở miệng: "Cha, mẹ, thật ra thì, thật ra thì…" Nhưng mà ngập ngừng nửa ngày, cũng không cho ra được lý do. Có chút bất đắc dĩ nhìn Chu Hàn cầu cứu, lại chỉ thấy Chu Hàn hơi nhướng mi, khóe miệng nở nụ cười như có như không, vẻ mặt kia, hoàn toàn là một bộ dạng xem cuộc vui.

Lâm Lệ khẽ cắn răng, nghĩ tới nếu thế thì cứ nói theo như những gì vừa nghĩ trong phòng cho xong, nhắm mắt, hít một hơi thật sâu, lại mở ra, trong lòng đã quyết định, nhìn cha mẹ bình tĩnh mở miệng nói: "Cha, mẹ, thật ra thì chuyện là như vậy, con thật ra….."

https://thuviensach.vn

Lúc này Lâm Lệ vừa mới muốn giải thích, vừa vặn chuông cửa vang lên ngay lúc này.

" Đinh đoong ……. đinh đoong …….. "

Chuông cửa vừa vang lên, toàn bộ ánh mắt mọi người trong nhà nhìn ra phía cửa.

Chu Hàn nhìn về phía cửa, chân mày khẽ nhíu lại, nhưng chỉ là đứng tại nguyên chỗ cũng không có ý đi mở.

Lâm Lệ ở nơi này hai mươi mấy ngày gần một tháng rồi, nhưng chưa từng thấy chuyện người khác nhấn chuông tìm tới cửa, ngay cả chuyển phát nhanh cũng không có, bởi vì căn bản có chuyển phát nhanh gì sẽ trực tiếp đưa đến phòng an ninh, mà phòng an ninh sẽ xác nhận bọn họ có ở nhà hay không trước rồi mới đưa đến, nhưng mà căn bản chưa từng xuất hiện qua tình huống như thế, bởi vì thư từ cho Chu Hàn hay chuyển phát nhanh căn bản tất cả đều là trực tiếp gửi đến phòng làm việc. Cho nên đột nhiên có người tìm đến nhấn chuông cửa, Lâm Lệ hoàn toàn nghĩ không ra là ai, chỉ theo bản năng quay đầu nhìn Chu Hàn, bởi vì nơi này là nhà của anh, nếu tới tìm cũng chỉ có thể là tìm anh.

"Đinh đoong …. đinh đoong ……." không ai mở cửa, chuông cửa kéo dài vang lên.

Ba Lâm mẹ Lâm phục hồi lại tinh thần, nghi hoặc nhìn Lâm Lệ một chút vừa quay đầu nhìn Chu Hàn một chút, mẹ Lâm khó hiểu mở miệng, "Không đi mở cửa sao?"

"Không phải là tìm con." Lâm Lệ quay đầu nhìn Chu Hàn.

Chu Hàn càng nhíu chặt mày hơn chút nữa, nhưng chân lại chậm chạp bất động.

Chuông cửa lại vang lên một hồi, sau đó rốt cục ở trong ánh mắt của mọi người ngừng lại. Có lẽ người ở phía ngoài cho là không ai ở nhà, liền rời đi rồi.

Một lần nữa yên tĩnh lại, Lâm Lệ muốn tiếp tục giải thích chủ đề vừa rồi chưa giải thích xong, cười khan nhìn cha mẹ nói: "vừa rồi, vừa rồi có thể là mấy người bán bảo hiểm muốn chào hàng, rất phiền, cái kia con muốn giải thích với hai người." Vừa nói, kéo bạn nhỏ Chu Gia Bân đang đứng bên cạnh Chu Hàn, sờ sờ đầu của bé, ngẩng đầu cười vừa định giải thích với cha mẹ, đứa nhỏ này là học

https://thuviensach.vn

sinh của mình, mới từ Mỹ trở về, tiếng phổ thông cũng không tốt, cho nên cứ tan tầm và cuối tuần mình sẽ đến giúp bé học tiếng Trung. Nhưng lời giải thích này vừa mới được nghĩ sẵn trong lòng rồi, còn chưa có bắt đầu nói ra khỏi miệng, chỉ nghe thấy cửa cạch một tiếng, cửa được mở ra từ bên ngoài.

Chỉ nghe phía cửa có người nhỏ giọng nói thầm: "sao lại không ai ở trong nhà sao, hôm nay không phải là chủ nhật sao, chẳng lẽ hai người đưa Tiểu Bân đi chơi rồi?"

Nghe tiếng, toàn bộ nhóm người bên trong nhà nhìn về phía cửa, thấy rõ người tới, Lâm Lệ không khỏi trừng lớn mắt, trong lòng than thở, này, này bảo cô giải thích thế nào cho rõ ràng a.

Mà trái lại Chu Hàn đứng một bên, khóe mắt liếc nhìn phản ứng của Lâm Lệ, khóe miệng vốn nở nụ cười như có như không lúc này đã rõ rệt, khẽ cong lên thành một độ cung mà nhìn từ góc độ bên cạnh, trông rất đẹp mắt.

Mà người mở cửa đi vào cũng không phải là người khác, lại càng không phải là người quảng cáo chào hàng bảo hiểm như Lâm Lệ nói, người tới chính là mẹ chồng trên luật pháp của cô, mẹ của Chu Hàn.

Dường như mẹ Chu cảm thấy những ánh mắt của những người trong nhà phóng thẳng tới bà, đóng cửa lại, trong tay còn cầm hộp súp ngày hôm qua mới hầm mang từ trong nhà tới đây, còn chuẩn bị đưa cho mình cháu trai món đồ chơi xe hơi kia.

Chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn thấy mấy người đứng trong phòng khách, đầu tiên là sửng sốt, nhưng ngay sau đó cười nói: "đều ở sao, sao nhấn chuông nửa ngày cũng không có người ra mở cửa, còn tưởng chủ nhật các con đưa đứa nhỏ đi ra ngoài." Vừa nói vừa đổi giầy xách đồ đi vào trong phòng khách.

Ba Lâm, mẹ Lâm hoàn toàn không hiểu rõ đây là chuyện gì xảy ra, đồng loạt quay đầu nhìn Lâm Lệ.

Bên này Chu Hàn đã tiến lên nhận lấy đồ trong tay của mẹ mình, vừa mở miệng nói: "Mẹ, hôm nay sao lại tới."

Mẹ Chu tức giận trắng mặt nhìn con trai một cái nói: "Ta nhớ cháu của ta, sang đây xem không được sao?" Vừa nói vừa oán giận nói: "Con cùng tiểu Lệ cũng không đưa đứa nhỏ về nhà đến cho ta

https://thuviensach.vn

cùng cha con nhìn một chút, ta đây rất nhớ đứa nhỏ, các con không đến, chỉ có thể tự mình đi tới, ai kêu đó là cháu trai bảo bối của ta chứ."

Mẹ Chu bên này vừa nói vừa cười với vẫy tay với đứa nhỏ trước mặt Lâm Lệ, sau đó vừa ngẩng đầu nhìn Lâm Lệ, khẽ nhíu mày, nói: "Tiểu Lệ a, có phải con lại gầy rồi hay không?"

Khóe mắt Lâm Lệ liếc về phía cha mẹ mình, khóe miệng gượng cười nhìn mẹ Chu lắc đầu nói: "Không có, không có."

Mẹ Chu cũng không có nghe cô, chỉ quay đầu khiển trách Chu Hàn nói: "con chăm sóc người như thế nào, chăm sóc vợ mình thành như vậy."

Chu Hàn liếc nhìn Lâm Lệ, đưa tay xấu hổ sờ sờ lỗ mũi.

"Chu Hàn, con phải biết rằng nhà tiểu Lệ ở xa, cha mẹ cũng không ở bên người, nếu con không thương con bé chăm sóc con bé cẩn thận, thế nào cũng làm thất vọng ông bà thông gia đã giao con gái bảo bối của họ cho con a. Còn có ——" Mẹ Chu còn muốn tiếp tục giáo huấn con trai phải yêu thương chăm sóc vợ như thế nào, lại bị ba Lâm ở bên cạnh rốt cục bắt được chút trọng điểm cắt đứt.

"Chờ, chờ một chút, cái gì thông gia, cái gì vợ?" Ba Lâm vẻ nghi hoặc ngắt lời mẹ Chu chưa nói hết, lại nghi hoặc quay đầu nhìn Lâm Lệ, vẻ mặt có chút nghiêm túc nói: "Lâm Lệ, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, con nói rõ ràng cho cha."

Lúc này mẹ Chu mới chú ý tới ba Lâm mẹ Lâm đứng một bên, cũng nghi ngờ quay đầu nhìn Chu Hàn, hỏi: "Chu Hàn, hai vị này là?"

"Khụ khụ ——" Chu Hàn sờ sờ lỗ mũi ho nhẹ một tiếng, khóe mắt liếc Lâm Lệ đứng một bên nói: "Cái này, mẹ, hai vị này là cha mẹ của Lâm Lệ."

Mẹ Chu sửng sốt, một lúc lâu không kịp phản ứng.

"Lâm Lệ, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra a!" Ba Lâm căm tức nhìn Lâm Lệ, cho dù ông có hồ đồ nữa cũng nghe rõ, cái gì vợ cái gì thông gia, nha đầu này hẳn là trốn ông bà gả cho người ta, hơn nữa nhìn bộ dáng này là gả cho một người đàn ông có một đứa con trai sáu bảy tuổi!

https://thuviensach.vn

Nếu như dùng một thành ngữ để hình dung tâm tình của Lâm Lệ bây giờ thì đó chính là khóc không ra nước mắt, nếu như dùng một từ ngữ để diễn tả tâm tình của mình giờ phút này chính là muốn chết! Lâm Lệ hiện tại cảm giác mình thật sự là trăm miệng cũng không thể bào chữa rồi, có miệng cũng khó nói.

Đang lúc Lâm Lệ bên này khóc không ra nước mắt đến muốn chết, mẹ Chu cũng mới vừa từ trong kinh ngạc phục hồi lại tinh thần, cười cong cả chân mày kéo tay của mẹ Lâm vẫn còn đang thẫn thờ, cười nói: "bà thông gia a, rốt cục thì cũng gặp được bà cùng ông thông gia, tôi cùng ba của Chu Hàn vẫn muốn tìm một cơ hội gặp hai vị, nhưng mà Lâm Lệ nói hai người ở xa, nguyên vốn nên là chúng ta đi qua đó, nhưng đơn vị của lão Chu nhà ta trong khoảng thời gian này thật sự là quá bận rộn, không đi được, định để tháng sau chờ lão Chu bớt bận rộn rồi sẽ bảo cặp vợ chồng son này đưa chúng ta đi gặp hai người, chưa kịp thì hai người đã tới, đây thật là quá tốt, thật quá tốt."

Mẹ Chu nói rất chân thành, chân thành đến khiến cho mẹ Lâm nhất thời có chút không biết nên phản ứng như thế nào, chỉ có thể vô tội quay đầu nhìn chồng của mình một chút, lại nhìn con gái của mình một chút, nhất thời nói không ra lời.

Những chuyện này đều quá đột nhiên, Lâm Lệ thật là không kịp phản ứng thì chuyện liền biến thành như bây giờ rồi, hoàn toàn không hề có dự kiến cùng chuẩn bị trong lòng, chớ nói chi hiện tại là nên làm cái gì bây giờ, đừng nói nên giải thích chuyện này như thế nào cho rõ, chỉ có thể quay đầu nhìn Chu Hàn cầu cứu.

Chu Hàn nhìn cô lộ ra bộ dáng đáng thương, nhẫn nhịn nụ cười nơi khóe miệng kia, tiến lên ôm lấy bả vai của mẹ mình, tách tay bà đang nắm tay mẹ Lâm, vừa cười vừa nói với bà: "mẹ, bác trai bác gái lúc này mới vừa tới, còn chưa kịp ngồi xuống đâu."

Nghe vậy, mẹ Chu vội vàng quan tâm ba Lâm mẹ Lâm nói: "ông thông gia, bà thông gia, mau ngồi xuống, mau ngồi xuống, đường xa tới đây, ngồi xe cũng thấy mệt cả người."

Nghe vậy, Lâm Lệ cũng chỉ có thể gượng cười nhìn cha mẹ tiếp lời của Chu mẹ nói: "Ba mẹ, trước, trước ngồi xuống đã." Chuyện

https://thuviensach.vn

phát triển đến hiện tại, đoán chừng giải thích thế nào cũng không rõ được.

Ba Lâm nhìn cô một cái, lần nữa ngồi xuống, mẹ Lâm thấy ba Lâm ngồi xuống, tự nhiên cũng ngồi xuống theo.

Nhìn ba Lâm mẹ Lâm, lại nhìn Lâm Lệ đứng bên cạnh bọn họ, mẹ Chu có chút áy náy nói: "Ông bà thông gia, tôi cùng cha của Chu Hàn vẫn muốn tìm hai người ăn một bữa cơm, Chu Hàn cùng Lâm Lệ kết hôn chỉ nhận giấy chứng nhận, hôn lễ cũng chưa làm nói như thế nào cũng đều là nhà chúng tôi không đúng, cho nên —— "

Không chờ mẹ Chu nói xong, ba Lâm trực tiếp ngắt lời của bà, giọng nói có chút nặng nói: "Cái gì thông gia, cái gì chứng nhận, cái gì hôn lễ, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!" Sao ông càng nghe càng không rõ, cái gì hôn lễ, cái gì thông gia, con gái của ông kết hôn ông thế nhưng không biết! Đột nhiên toát ra người nói là thông gia của mình, đây là chuyện gì?

Nghe vậy, mẹ Chu cũng sững sờ, sững sờ nhìn ba Lâm mẹ Lâm đối diện, sau đó vừa quay đầu nhìn Chu Hàn đứng ở bên cạnh mình, khó hiểu buồn bực hỏi: "a Hàn, này, này sao lại thế này a? Có phải ông thông gia có hiểu lầm chuyện gì không a?"

"Đừng gọi loạn, tôi không phải là thông gia của bà." Càng nói, trong lòng ba Lâm càng là tức giận, quay đầu nhìn chằm chằm con gái, nói: "Lâm Lệ, con nói rõ ràng cho ta, hôn lễ gì? Con lập gia đình lúc nào?" Vừa nói chỉ vào mẹ Chu nói: "Còn có, người này tại sao gọi chúng ta là thông gia, sao ta không biết ta có thông gia, sao ta không biết con gái của ta kết hôn?" Càng nói ba Lâm càng kích động tức giận, một mạch này, cũng có chút ho khan: "Khụ khụ —— khụ khụ —— "

Thấy ông ho, lúc này mẹ Lâm cũng cuống theo, vội vươn tay vừa vỗ lưng của ông để cho ông dễ thở một chút, vừa nói: "Ai nha, lão Lâm a, ông đừng kích động, đừng kích động a!"

Lâm Lệ cũng luống cuống, cả người gấp đến độ sắp khóc lên: "Cha, cha đừng vội đừng nóng giận, con sẽ giải thích, con sẽ giải thích cho cha…" Nếu như làm cho cha bị bệnh, tội của cô sẽ đáng chết vạn lần.

https://thuviensach.vn

“A Hàn, này, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra a!” Mẹ Chu cũng có chút bối rối tay chân, lúc này nghe cha của Lâm Lệ nói vậy, giống như là không hề biết con gái của mình kết hôn nha.

Chu Hàn quay đầu nói với tiểu Bân đang đứng bên cạnh anh: “Con về phòng trước đi.”

Thằng bé kia nhìn anh một chút, gật đầu, lúc xoay người muốn đi, lại nhìn Lâm Lệ một chút.

Đợi sau khi Tiểu Bân vào phòng, ba Lâm đã uống vài ngụm nước cũng thật vất vả rốt cục ngừng ho khan, nhưng mà hơi thở vẫn còn phì phò, mẹ Lâm bên cạnh không ngừng nhẹ vỗ về.

Thấy thế, lúc này mẹ Chu mới ngồi trở lại trên ghế sa lon, vừa rồi nghe những lời của ba Lâm, trong lòng đại khái đã đoán ra bảy tám phần, lần nữa ngồi trở lại trên ghế sa lon, vẻ mặt mẹ Chu trở nên có chút nghiêm túc, nhìn Chu Hàn hỏi: “Chu Hàn, con tới nói, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Giọng nói kia thần thái kia có một loại uy nghi nói không ra lời, những thứ này là đều nhờ được tôi luyện qua nhiều lần cùng ba Chu tham dự đủ loại hội nghị.

Nghe tiếng, ba Lâm cùng mẹ Lâm cũng không hẹn mà cùng nhìn sang Chu Hàn, bọn họ chờ một lời giải thích.

Chu Hàn liếc nhìn Lâm Lệ, cuối cùng sờ sờ lỗ mũi ho một tiếng, nói: “Cái này, cái này con cùng Lâm Lệ kết hôn còn chưa kịp báo cho bác trai bác gái, cho nên bác trai cùng bác gái bọn họ còn không biết hai người chúng con đã kết hôn.”

Nghe vậy, Chu mẹ đưa tay vỗ xuống tay vịn ghế, lớn tiếng nói: “bậy! Các con đây quả thực là quá bậy!”

https://thuviensach.vn

Chương 23: Bày tỏ chân tình?

"Bậy, các con đây quả thực là quá bậy rồi!" mẹ Chu nghiêm túc trách cứ Chu Hàn, nói: "kết hôn là chuyện lớn như vậy, sao con có thể không thông báo cho ba mẹ hai nhà, ba mẹ nuôi con lớn như vậy, làm như vậy là vì cái gì, còn không là phải là muốn nhìn các ngươi kết hôn, sinh con sao? các con thế mà lại kết hôn cũng không nói cho cha mẹ biết, các con có nghĩ tới cảm nhận của người làm cha mẹ như chúng ta không? Làm như vậy quá bậy bạ rồi!". Có lẽ thật sự giận dữ rồi, hình tượng đoan trang thường ngày cũng thay đổi, mẹ Chu gần như là gầm lên.

Lâm Lệ sửng sốt, nhìn chằm chằm Chu mẹ, mấy lần gặp mặt trước mẹ Chu đối với cô rất tốt, thành ý đó cô có thể cảm nhận được rõ ràng, đây là lần đầu tiên cô thấy bà phát cáu. Đối mặt với sự giận dữ của bà, chưa nói là sợ sệt, nhưng đúng là có phần kinh hãi.

Hôm nay, bị Chu mẹ dọa đến không chỉ có mình Lâm Lệ, ngay cả ba Lâm, mẹ Lâm ngồi một bên cũng không tránh khỏi kinh ngạc, thật lâu mới lấy lại được tinh thần. Bà ấy đã nói như vậy, bọn họ có muốn chen thêm gì nữa cũng không ổn. Ba Lâm ho nhẹ, từ trên ghế salon đứng dậy, quay đầu trừng mắt nhìn Lâm Lệ, nói: " con theo ba vào đây!" vừa nói liền xoay người đi về phòng Lâm Lệ, nhưng đi được nửa đường lại dừng lại, nguyên nhân là ông không biết phòng của cô ở đâu cả!

Quay lại trừng Lâm Lệ, Lâm Lệ biết ý, bước lên phía trước dẫn đường, đưa ba Lâm, mẹ Lâm đến phòng của mình.

Sau khi ba người nhà Lâm Lệ rời đi, trong phòng khách chỉ còn lại hai mẹ con Chu Hàn, mẹ Chu vẫn là vẻ mặt vừa rồi, nghiêm túc lên, nhìn bà thật có chút dọa người.

Chu Hàn sờ sờ lỗ mũi, gãi gãi đầu, cúi đầu lảng tránh ánh mắt sắc bén của mẫu thân đại nhân.

Mẹ Chu liếc nhìn cửa phòng Lâm Lệ vừa đóng lại, vẻ mặt mới dịu bớt, tức giận đánh mạnh lên đùi của Chu Hàn, nói: "con nói xem con gây ra chuyện gì a!".

https://thuviensach.vn

Chu Hàn mất tự nhiên, ho nhẹ, liếc nhìn mẹ mình, anh nào biết rằng Lâm Lệ kết hôn với anh lại không thèm nói cho gia đình một tiếng đâu!.

"Con nói, con gái nhà người ta, là bảo bối họ nâng trên tay, yêu thương chiều chuộng không hết. Vậy mà con thì sao, nói lừa là lừa người ta về, cũng không chào hỏi một tiếng! Con nói làm sao bây giờ a?" Mẹ Chu hoàn toàn có thể hiểu tâm tình hiện tại của ba mẹ Lâm Lệ, đây là bà không có con gái, nếu đổi lại Lâm Lệ là con gái của bà, kết hôn cũng không thông báo một tiếng cho bà, thì chắc chắn bà đã bị làm cho tức giận đến bất tỉnh rồi.

Thật ra, cái cảm giác này cũng giống như lúc trước, Chu Hàn vì Lăng Nhiễm mà cãi nhau cùng người nhà, thằng bé cũng không thèm nói một lời từ biệt, ngay đêm đó, mang theo Lăng Nhiễm đi Mĩ. Ở nhà, mọi người tìm kiếm ròng rã một tháng trời, tìm muốn điên luôn, lúc đó Chu Hàn mới gọi điện về báo mình đang ở Mĩ. Sau đó kết hôn, sinh con tất cả đều chưa từng nói cho người trong nhà một tiếng. Một lần đi là đi đến bảy năm, khi chúng nó trở về, bà mới biết được thì ra cháu mình đã lớn như vậy rồi, nỗi chua xót này người khác có lẽ không biết nhưng bà thì rất rõ ràng.

Chu Hàn cầm chiếc cặp tài liệu trên bàn trà, đem giấy tờ bên trong lấy ra xem, vốn định hôm nay chuẩn bị ở công ty làm thêm giờ, nhưng lại nhớ tới bộ dáng thằng nhóc đó cầm chặt tay anh ngay hôm qua, ma xui quỷ khiến thế nào mà anh thu thập đồ rồi trở về, không ngờ lại gặp ba mẹ của Lâm Lệ tới đây. Nhưng mà nhìn bộ dạng của Lâm Lệ, hiển nhiên cũng đã bị tập kích bất ngờ. Văn kiện trong tay bỗng nhiên bị người ta lấy đi, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy mẹ mình vẻ mặt tức giận, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, đanh giọng nói: " Bây giờ là lúc nào mà còn có tâm tư xem giấy tờ hả?".

Nói xong trực tiếp cầm văn kiện trong tay đập mạnh lên bàn trà, làm cho tách trà trên bàn chấn động thiếu chút nữa rớt xuống, cũng may Chu Hàn lanh tay lẹ mắt chụp lấy mới không đem chiếc tách vỡ nát trên sàn.

"Mẹ làm gì vậy?"

Chu Hàn không còn sức lực tranh cãi, ấn ấn giữa mi tâm, hai ngày nay công việc rất nhiều, lại thêm chuyện của Lăng Nhiễm, anh

https://thuviensach.vn

thật sự rất mệt mỏi.

" Còn hỏi mẹ đang làm gì?, chính mẹ cũng muốn hỏi con giờ đây là muốn làm gì đó?"

Mẹ Chu tức giận mắng anh, tiến lên lôi kéo anh đứng dậy, lại nói:

" Con hãy mau đi vào cho mẹ, vợ sắp không còn nữa mà còn muốn xem giấy với chả tờ". Vừa nói vừa đẩy anh đi qua.

" Đi nơi nào a?" Chu Hàn vô lực bị mẹ mình đẩy đi.

" Vợ của mình bây giờ đang bị dạy dỗ ở trong đó, con ngược lại còn có tâm tình ở ngoài này làm việc sao, mau đi vào cho mẹ!".

Nói xong, mạnh mẽ đẩy anh tới trước cửa phòng Lâm Lệ. Trước khi gõ cửa vẫn không quên nhỏ giọng dặn dò nói:

" Đi vào cùng ba mẹ vợ nói cho tốt vào!"

" Nói gì?" Chu Hàn nhìn lại bà hỏi. Mẹ Chu trừng anh, cảm thấy anh như rắm tâm cùng bà bới móc, nói:

"Hãy nói rằng con sẽ chăm sóc tốt cho Lâm Lệ, sẽ không khi dễ con gái họ, bậc làm cha mẹ chẳng phải chỉ cầu mong cho con gái mình bình an hạnh phúc sao!". Chu Hàn gãi gãi mũi, ở dưới ánh mắt đe dọa của của mẹ, đưa tay gõ cửa, sau đó trực tiếp đẩy cửa đi vào. Lúc Chu Hàn đẩy cửa vào, trong phòng mọi người đều sửng sốt, đồng thời quay đầu nhìn.

Chu Hàn hắng giọng, đưa ta đóng cửa lại, ở dưới sáu con mắt soi mói của người trong phòng, thẳng tắp hướng về phía Lâm Lệ đi qua, vươn tay cầm lấy tay của Lâm Lệ, nắm thật chặt. Lâm Lệ ngây ngốc nhìn anh ta, cúi đầu xuống xem tay mình bị nắm thật chặt trong tay anh, không kịp phản ứng hiện tại rốt cuộc là tình huống gì. Theo bản năng muốn rút tay thoát khỏi bàn tay ấy, nhưng sức cô không đấu lại được với anh làm thế nào cũng trốn không thoát.

Ba Lâm, mẹ Lâm cũng bị hành động đột ngột này của anh làm sửng sốt, nhìn chằm chằm vào anh. Không quan tâm giãy dụa của Lâm Lệ, Chu Hàn dùng sức kéo Lâm Lệ ngã về phía mình, tay thuận thế khoác ở sau hông cô, giam giữ không để cô nhúc nhích.

Thấy rằng mình bị yếu thế, Lâm Lệ chỉ có thể ngửa đầu nhìn Chu Hàn hỏi: "Chu, Chu Hàn anh, anh muốn làm gì__?" vừa nói, vừa ngượng ngùng, suy nghĩ muốn tránh thoát khỏi người đàn ông

https://thuviensach.vn

này, mặt cô bất giác đỏ lên, trong lòng nghĩ anh ta thật sự là bị điên rồi, cha mẹ cô còn ở đây, vậy mà lại dám trắng trợn ôm cô! Ngày xưa cô cùng Trình Tường yêu nhau đến mười năm cũng chưa từng to gan làm hành động này trước mặt ba mẹ nữa là. Chu Hàn cúi đầu nhìn cô gái đang nhăn nhó, ngọ nguậy trọng ngực mình, ánh mắt ôn nhu gần như có thể chảy ra nước, nói:

"Anh đến để nói chuyện với ba mẹ".

Lúc Lâm Lệ còn đang sững sờ bởi ánh mắt và giọng nói của anh, Chu Hàn đã quay qua nhìn ba Lâm, mẹ Lâm, kiên quyết nói: "Ba, mẹ con cùng Lâm Lệ kết hôn nhưng không báo cho các ngài là con không đúng, xin đừng trách cứ Lâm Lệ, muốn trách thì cứ trách con là được"

"Cậu….." Ba Lâm nhìn anh, một lúc lâu không nói ra lời.

"Bác trai! Lâm Lệ sở dĩ không dám nói cho hai bác biết thật ra chủ yếu là sợ hai người không đồng ý". Chu Hàn sửa lại cách gọi, nhìn thẳng vào Lâm ba nói:

"Bởi vì cháu đã từng kết hôn rồi còn có con, cháu biết người làm cha mẹ sẽ không bao giờ để con gái mình phải chịu uy khuất như vậy, tâm tình của các bác cháu hiểu, nếu như các bác không chấp nhận thì cháu cũng không thấy bất ngờ, nhưng cháu nói như vậy có nghĩa là dù hai người không đồng ý thì cháu cũng sẽ không buông tay!"

"Chúng ta không đồng ý anh cũng không buông tay? Anh, anh là cái gì? Cường đạo thổ phỉ à?" Ba Lâm trợn mắt nhìn anh ta, nam nhân này quá kiêu ngạo rồi, con gái ông, nếu ông không đồng ý gả thì anh ta có muốn cướp cũng không được!

" Không! Bác hiểu lầm ý của cháu, Lâm Lệ con gái bác, vĩnh viễn cũng là con gái bác, không ai có thể đoạt được, bác là ba của Lâm Lệ, hiển nhiên cũng là trưởng bối của cháu, cũng sẽ là ba của cháu, bác nếu không đồng ý cũng là suy nghĩ tốt cho Lâm Lệ, cháu biết, nhưng là cho dù như vậy cháu cũng không buông tay, bởi vì cháu yêu Lâm Lệ, cháu muốn chăm sóc cho cô ấy suốt đời, cho cô hạnh phúc suốt đời, nếu hai bác phản đối, cháu sẽ cố gắng làm cho hai người vừa lòng, nhưng muốn cháu buông tay thì cháu làm

https://thuviensach.vn

không được!". Nhìn ba Lâm , Chu Hàn nói dị thường kiên định, giọng nói cũng dị thường khẳng định, thái độ lại càng kiên quyết.

Trong ngực Chu Hàn, Lâm Lệ quên giãy dụa, sững người nhìn anh ta thất thần, cảm giác rất không chân thật, giống như đang nằm mơ vậy. Ba Lâm, mẹ Lâm bị những lời này của Chu Hàn ngây ngẩn cả người, thật lâu mới lấy lại tinh thần, nghe thấy ba Lâm nói: "Cái kia, cái kia, anh đã từng kết hôn, không có người cha nào nguyện ý gả con gái mình cho người kết hôn lần thứ hai!"

"Bác! Cũng bởi vì trước đây cháu từng có một cuộc hôn nhân, cho nên cháu hiểu được đạo lý chung sống trong hôn nhân, so với những người chưa kết hôn có thể càng biết quý trọng những gì mà hôn nhân mang lại, hơn hết còn biết làm thế nào để trở thành một người chồng tốt, cho nên bác không thể chỉ vì những thứ này mà không đồng ý cháu cùng Lâm Lệ kết hôn, cháu sẽ không dễ dàng từ bỏ, cháu tin tưởng thời gian có thể chứng minh tất cả, thời gian có thể để cho bác thấy cháu yêu Lâm Lệ, còn có thái độ thật tình đối với cuộc hôn nhân này, đến lúc đó cháu tin rằng bác sẽ tiếp nhận cháu". Chu Hàn nói rất thành khẩn, thái độ rất chân thành tha thiết.

Trong phòng, ba Lâm trầm mặc, đứng tại chỗ nhìn chăm chú vào Chu Hàn, giống như đang xem xét những lời anh nói. Lâm Lệ cho đến khi Chu Hàn nói xong cũng không biết đây hết thảy là xảy ra chuyện gì, càng không hiểu rõ người đàn ông này làm sao lại đột nhiên chạy tới nói với ba cô những lời kỳ quái như vậy, rõ ràng hôn nhân của bọn họ chẳng qua là quan hệ hợp tác, làm theo nhu cầu mới đúng!

Đang lúc trong phòng đều im ắng đến quỷ dị thì điện thoại trong túi áo của Lâm Lệ lại vang lên. Lâm Lệ khôi phục thần trí, vội vàng móc điện thoại từ trong túi sách ra, là An Nhiên gọi tới, nhớ tới chuyện vừa rồi nhờ An Nhiên, vội tiếp điện thoại nói: " An Tử, có tin tức sao?"

"Lâm Lệ! xin lỗi, Tô Dịch Thừa đi xuống dưới thị sát rồi, ta tạm thời không liên lạc được với anh ấy, đoán chừng phải đợi anh ấy buổi tối trở lại, ta sợ mi gấp gáp, cho nên gọi điện nói cho mi một tiếng!" điện thoại bên kia An Nhiên áy náy nói.

https://thuviensach.vn

"Nga! Như vậy a, vậy thì chờ buổi tối Tô Dịch Thừa trở lại nói sau, cũng không còn cách nào khác!" Lâm Lệ có chút thất vọng nhưng cũng không có biện pháp. Cúp điện thoại, không đợi ba Lâm, mẹ Lâm lên tiếng, Chu Hàn bên cạnh đã mở miệng hỏi trước: "Chuyện gì vậy?"

Lâm Lệ nhìn anh xong lại liếc nhìn ba nói: "Vốn dĩ nghĩ muốn Tô Dịch Thừa liên lạc với viện trưởng Trần lần trước khám cho ba hôm nay có thể rút thời gian tới giúp ba kiểm tra cặn kẽ, lại không ngờ không khéo như vậy, Tô Dịch Thừa xuống dưới thị sát, xem ra chỉ có thể đợi tới ngày mai vậy".

Chu Hàn nhíu mày: "Bệnh viện nào vậy?" Lâm Lệ ngẩn người, dù không biết hắn hỏi cái này để làm gì, nhưng vẫn thành thực trả lời: "Bệnh viện số năm, bác sĩ Lý khoa ung bướu". Chu Hàn gật đầu, lại để tay bên hông của cô, sau đó hướng phía Lâm ba, Lâm mẹ nói: "Bác trai, bác gái cháu ra gọi điện thoại đã". Sau đó liền mở cửa ra ngoài. Để lại ba Lâm, mẹ Lâm, cùng Lâm Lệ ở trong phòng nheo mắt nhìn.

Chu Hàn sau khi đi ra cũng không lập tức đi gọi điện thoại mà tới tìm mẹ Chu trước, nhưng ở phòng khách tìm một vòng cũng không thấy bà, lúc này mới đi về phòng của Tiểu Bân. Đẩy cửa vào, mẹ mình đúng là ở trong phòng của Tiểu Bân, giờ phút này còn đang lôi kéo nhìn tay của thằng bé, đau lòng, vành mắt đều đỏ lên.

Chu Hàn nhẹ nhàng đi tới đứng ở phía sau mẹ mình, nhẹ gọi: "Mẹ!"

Lúc này mẹ Chu mới quay đầu, nhìn anh hỏi: "Vết thương trên tay thằng bé từ đâu ra?"

Chu Hàn nhìn thằng bé một lúc lâu mới chậm rãi mở miệng: "Là Lăng Nhiễm!"

"Con đàn bà nhẫn tâm! Mẹ đã biết ngay từ đầu cô ta không phải loại con gái tốt lành gì rồi mà!". Chu mẹ oán hận nói, vươn tay ôm thằng bé vào trong lòng, nhẹ vỗ về lưng nó, đau lòng nói "Con nói người phụ nữ kia sao lại ác độc như vậy, đứa bé còn nhỏ như vậy, làm sao có thể ra tay đánh nó!"

Chu Hàn không trả lời, bình tĩnh đứng ở đó, vấn đề này cũng đã từng hỏi chính mình cũng như hỏi Lăng Nhiễm, rốt cuộc đó là

https://thuviensach.vn

con trai ruột của cô ta, cô ta làm sao có thể ra tay đánh nó! Người với người khác biệt đến như vậy sao? Lâm Lệ chỉ vì không cẩn thận sẩy thai mà tự hành hạ mình đến mức bị bệnh kén ăn, mà Lăng Nhiễm lại có thể một lần rồi một lần đánh con mình!

Mẹ Chu ôm thằng bé một lúc lâu mới lau nước mắt trên mặt, quay đầu nhìn Chu Hàn, hỏi: "Sao con lại ra đây, thông gia bên kia nói thế nào?"

Chu Hàn mới nhớ tới mục đích của mình, vội hỏi: Mẹ, có phải mẹ biết viện trưởng bệnh viện số năm phải không? Có thể xin ông ta giúp liên lạc với bác sĩ Lý khoa ung bướu được không?"

" Chi vậy?" Chu mẹ nhíu mày hỏi: "Làm sao phải liên lạc bác sĩ Lý làm gì? Người nào đã xảy ra chuyện vậy?"

Xoay người đi ra ngoài để nói cho Lâm Lệ bọn họ chuẩn bị đồ đạc đi bệnh viện, mau sớm sắp xếp các loại kiểm tra. "Ba Lâm Lệ lúc trước là bệnh nhân của bác sĩ Lý, lần này tới Giang Thành chính là lo lắng bệnh cũ tái phát muốn kiểm tra cặn kẽ" Chu Hàn nói.

"Mẹ biết, mẹ biết, giờ mẹ sẽ gọi viện trưởng bệnh viện số năm, vợ ông ta là bạn chơi mạt chược của mẹ, mẹ nhờ bà ấy bố trí, nhanh chóng cho nhà thông gia kiểm tra cặn kẽ!" Mẹ Chu vừa nói vừa lấy điện thoại trong túi áo ra chuẩn bị gọi điện. Chu Hàn gật đầu.

https://thuviensach.vn

Chương 24: Mẹ con trò chuyện với nhau

Người bạn chơi mạt chược của mẹ Chu là phu nhân viện trưởng bệnh viện làm việc quả nhiên rất nhanh, gần như chỉ trong vòng 10 phút sau khi mẹ Chu vừa mới cúp điện thoại, liền có câu trả lời, bảo bọn họ trực tiếp đưa người đến, bà đã liên hệ với bác sĩ xong rồi, buổi chiều là có thể trực tiếp sắp xếp làm các xét nghiệm kiểm tra.

Lúc này sự tình thay đổi có phần hí kịch, một tiếng đồng hồ trước ba Lâm và mẹ Lâm còn đang chất vấn Lâm Lệ hiện tại đã tới bệnh viện, giờ phút này đang ngồi ở bệnh viện chờ sắp xếp xong phòng khám để làm các xét nghiệm kiểm tra.

Trong phòng khám bệnh ba Lâm cùng mẹ Lâm đang ngồi chờ, Lâm Lệ và Chu Hàn đi ra ngoài làm một ít thủ tục cần thiết, bởi vì muốn chăm sóc cho Tiểu Bân, mẹ Chu không đi theo tới đây.

Ba Lâm mẹ Lâm ngồi song song ở trên sofa trong phòng bệnh, nhíu chặt mày lại như đang suy nghĩ cái gì.

Một hồi lâu, mẹ Lâm trước mở miệng hỏi: "Lão Lâm, việc này ông thấy thế nào?"

Tuy rằng không có nói rõ, nhưng mà trong lòng hai người đều ngầm hiểu, đang nói đến chuyện Lâm Lệ đột nhiên kết hôn.

Ba Lâm im lặng, cũng không quay đầu nhìn bà, chỉ là chậm rãi lắc đầu.

Mẹ Lâm cũng im lặng một lát, như là suy nghĩ một hồi lâu, sau đó mới gật gật đầu còn thật sự mở miệng nói: "Tôi thấy được."

Nghe vậy, ba Lâm quay đầu nhìn bà, nhíu mi hỏi: "Bà thấy được, tôi hỏi bà, vừa mới thấy một mặt như vậy, bà có thể nhìn ra đến cái gì?"

"Tôi thấy cậu ấy đối tốt Tiểu Lệ nhà chúng ta, ông không nghe cậu ấy nói sao, cậu ấy nói cậu ấy sẽ cho Tiểu Lệ một cuộc sống hạnh phúc, chúng ta nuôi dưỡng con gái mong muốn cái gì, còn không phải là mong muốn con bé an an bình bình vui vui vẻ vẻ mà sống sao, có người bằng lòng đối tốt với con bé cho con bé vui vẻ, chúng ta còn có cái gì mà phản đối chứ." Mẹ Lâm nói.

https://thuviensach.vn

"Ý kiến đàn bà, cậu ta nói sẽ cho Tiểu Lệ hạnh phúc một đời, hồi trước cái thằng bé Trình gia kia cũng là nói như vậy, nhưng mà cuối cùng thì sao, cậu ta cho Tiểu Lệ cái gì?" Ba Lâm nói, ngữ khí có chút nặng nề, ông đau lòng cho con gái, chuyện Trình Tường gây thương tổn cho Lâm Lệ có bao nhiêu lớn ông nhìn trong mắt, đau trong nội tâm, đứa con gái bảo bối hai mươi mấy năm của ông, ông hy vọng về sau kết hôn có thể có một người khác đối xử tốt với bảo bối của ông, về sau thay thế ông đi sủng ái cô thương yêu cô, mà không phải làm cho cô thương tâm rơi lệ .

"Không giống như vậy!" Mẹ Lâm cũng không tranh luận với ông, kiên trì quan điểm của chính mình nói: " Chu Hàn này không giống Trình Tường, ông xem cậu ấy nói chuyện với chúng ta, ông xem thái độ của cậu ấy, hoàn toàn khác với Trình Tường, Trình Tường rất ôn hòa, nói chuyện quả thật quyết đoán, nhưng thái độ lại không hề rõ ràng, ông xem bộ dáng Chu Hàn vừa mới nói chuyện với chúng ta, thái độ có bao nhiêu kiên quyết, hơn nữa làm việc lại lưu loát, vừa nghe nói chúng ta muốn tìm bác sĩ Lý làm kiểm tra, liền lập tức sắp xếp ổn thỏa, cái này còn không phải là bởi vì Lâm Lệ, cho nên mới đối tốt với chúng ta, tôi tin tưởng cậu ấy thật sự sẽ dốc toàn lực đối xử tốt với Tiểu Lệ."

"Cậu ta đã kết hôn còn kèm theo một đứa nhỏ, có thể là tốt thật, tôi cũng không để con gái uất ức như vậy." Thái độ của ba Lâm rất rõ ràng.

"Kỳ thật vừa rồi Chu Hàn nói không phải là không có đạo lý, tuy rằng cậu ấy kết hôn lần hai, giống như cậu ấy nói, bởi vì cậu ấy đã trải qua qua một lần kết hôn cho nên mới càng hiểu được sự quý trọng của hôn nhân, càng hiểu được cách thức ở chung trong hôn nhân, cậu ấy lớn tuổi hơn Tiểu Lệ nhà chúng ta vài tuổi, lại càng có thể hiểu được săn sóc người khác, không có gì không tốt."

Mẹ Lâm vẫn kiên trì với ý nghĩ của chính mình, cũng là vì muốn tốt cho con gái, bà không cho là quan điểm nhất hôn nhị hôn mới là tốt cho con cái có gì phi lý, trước đây bọn họ đều cho rằng Trình Tường đối tốt với con gái của họ, nhưng mà con gái theo cậu ta 10 năm, lại đổi lấy một thân đầy vết thương, hiện tại bà đã không cầu người đàn ông có cái gì, có tiền hay không, có thể diện công tác

https://thuviensach.vn

hay không, có nhà ở đẹp hay không, chỉ cần người đó thật lòng đối tốt với Lâm Lệ là được, vậy bà sẽ không phản đối, bà nhất định sẽ ủng hộ.

"Bà biết cái gì, bà biết nhìn người sao? Sao bà có thể biết được cậu ta có phải tên Trình Tường thứ hai không?" Ba Lâm hừ lạnh nói.

Bị câu hỏi này của ba Lâm làm khó, quả thật nhìn người không phải đơn giản như vậy, lúc trước gặp Trình Tường bà không thể ngờ rằng thế nhưng sẽ là người như vậy, suy tư một lát ngẩng đầu nhìn ba Lâm nói: "Tôi đây chờ lát nữa hỏi Lâm Lệ một chút xem, có được không, bản thân Lâm Lệ sẽ có cảm giác đi."

Ba Lâm nhìn mẹ Lâm liếc mắt một cái, vừa định mở miệng nói cái gì: "Bà ——" nhưng lời này vừa mới đến bên miệng, cánh cửa vốn đang đóng lại bị người đẩy ra.

Ngoài cửa Lâm Lệ cùng Chu Hàn đẩy cửa đi vào, đã hoàn tất một loạt thủ tục cần thiết, Lâm Lệ cười nói với ba Lâm và mẹ Lâm: "Cha, mẹ, hai người đang nói chuyện gì vậy?"

Ba Lâm cùng Mẹ Lâm trao đổi ánh mắt, rất ăn ý quay đầu nhìn con gái cười nói: "Không, không có gì."

Không hổ là vợ chồng gần ba mươi năm, ngay cả tốc độ nói cũng giống nhau như đúc.

Lâm Lệ cũng không định vặn hỏi cái gì, chỉ gật đầu nói: "Mọi thủ tục đã hoàn thành xong, bác sĩ Lý cũng sắp đến đây, bảo cha trực tiếp đi làm xét nghiệm."

Ba Lâm gật đầu, đứng dậy chuẩn bị qua.

Lâm Lệ đưa tay muốn đến đỡ cha cô, lại bị mẹ Lâm gọi lại, chỉ thấy mẹ Lâm kéo lấy tay của cô, mắt nhìn Chu Hàn đứng cạnh nói: "Này, Chu Hàn, cháu đi cùng lão Lâm đi, bác có lời muốn nói với Lâm Lệ."

Nghe vậy, Lâm Lệ vội nói: "Mẹ, để cho con đi với ba, có cái gì chúng ta để sau rồi nói."

"Không cần không cần, con ở đây nói chuyện với mẹ một lát." Mẹ Lâm cầm lấy tay Lâm Lệ không buông ra, sau đó nói với Chu Hàn: "Chu Hàn, có thể chứ?"

https://thuviensach.vn

Chu Hàn thản nhiên nở nụ cười, gật đầu nói: "Không thành vấn đề, cháu đi cùng bác." Nói xong, quay đầu nói với ba Lâm: "Bác, chúng ta đi qua đi."

Ba Lâm nhìn mẹ Lâm, không mở miệng, xoay người ra phòng bệnh.

Chờ Chu Hàn và ba Lâm đều ra khỏi phòng bệnh, lúc này mẹ Lâm mới kéo Lâm Lệ ngồi vào trên sofa.

Lâm Lệ nghi hoặc nhìn mẹ hỏi: "Mẹ, mẹ muốn nói chuyện gì với con vậy?"

Mẹ Lâm kéo tay của Lâm Lệ, đặt tới trên đùi của chính mình, nhẹ nhàng vỗ, lần nữa ngẩng đầu nhìn Lâm Lệ, mày đột nhiên nhăn lại, tay nắm lấy mặt của cô, đau lòng nói: "Như thế nào lại còn gầy hơn trước thế, cả người đều chỉ còn toàn xương."

Lâm Lệ cười khẽ, không muốn để cho mẹ lo lắng, chỉ làm nũng nói: "Nào có gầy nhiều như vậy." Tay đặt trên tay của mẹ mình, bất động thanh sắc đem tay của mẹ mình kéo xuống.

Mẹ Lâm nhẹ nhẹ thở dài một tiếng: "aizz. "

Lâm Lệ lo lắng nhìn bà, trấn an nói: "Mẹ đang lo lắng cho cha sao, đừng lo lắng, không nhất định như vậy, cha chắc chắn sẽ không sao, không phải người ta nói người tốt sẽ có trời phù hộ sao, mẹ yên tâm đi."

Nhìn cô, mẹ Lâm gật gật đầu, tay nhẹ nhàng vỗ tay của cô, lần nữa ngẩng đầu nhìn cô, còn thật sự hỏi: "Tiểu Lệ, nói với mẹ, vì sao con muốn kết hôn với người đàn ông này?"

Lâm Lệ sửng sốt, có chút chưa phản ứng kịp sao thoáng cái đề tài lại chuyển đến cô rồi, bỗng chốc còn thật không biết trả lời như thế nào.

Mẹ Lâm thấy cô không nói, sắc mặt từ từ trở nên nghiêm túc, nhìn cô, thử hỏi: "Con sẽ không phải vì tức giận mà kết hôn chứ?" Kỳ thật khả năng như vậy cũng không phải không có, lúc trước bị Trình Tường đả thương sâu như vậy, dù sao cũng là con gái của chính mình, bà có thể cảm giác được tinh thần sa sút và cảm giác không an toàn của cô.

Lâm Lệ vội lắc đầu, giải thích nói: "Không có, mẹ, mẹ đừng suy nghĩ bừa, con không hề buông thả mình, con biết rõ mình đang làm

https://thuviensach.vn

cái gì, mẹ yên tâm đi, con sẽ chịu trách nhiệm với cuộc sống của chính mình."

"Thật sao?" Mẹ Lâm còn có chút không xác định, bà chỉ có một đứa con gái, đương nhiên mong muốn cô nhanh chóng có thể vui vẻ mà sống, lần trước cô như vậy, kỳ thật làm cha mẹ, tận đáy lòng họ không hề dễ chịu hơn cô cao nhiêu, cũng khó chịu muốn chết.

Lâm Lệ dùng sức gật đầu: "Dạ, thật sự."

"Vậy là được, vậy là được…" Mẹ Lâm gật đầu, kéo tay cô lại hỏi: "Vậy cậu ấy có đối xử tốt với con không? Thương con không?"

Lâm Lệ rất sửng sốt, mới phản ứng đến cậu ấy trong lời nói của mẹ mình là chỉ Chu Hàn, khuôn mặt có chút xấu hổ gật gật đầu, nói: "Anh ấy, anh ấy đối với con rất tốt." Kỳ thật nếu thật sự bám vào quan hệ hợp tác của bọn họ mà nói, Chu Hàn quả thật đối xử với cô không tệ, bọn họ hợp tác đến trước mắt cô chưa chỗ nào không hài lòng.

Nhìn biểu cảm trên mặt cô, mẹ Lâm chỉ cho là cô là e lệ ngượng ngùng, khóe miệng khẽ nhếch lên, lại hỏi tiếp: "Vậy tính tình của cậu ấy như thế nào, sẽ không động một chút liền phát cáu chứ, còn có, con có biết cuộc hôn nhân trước đây của cậu ấy như thế nào không? Sẽ không phải bởi vì tính tình của cậu ấy hoặc là nguyên nhân vì cậu ấy mà dẫn đến kết quả này chứ?"

Lâm Lệ vội lắc đầu, giải thích nói: "Không, không phải, cuộc hôn nhân trước cũng không phải do anh ấy, là vấn đề vợ cũ của anh ấy."

Nghe vậy, mẹ Lâm thế này mới thả lỏng, gật gật đầu: "Vậy là được." Mặt khác lại nghĩ đến cái gì, lo lắng hỏi: "Vậy người trong nhà của cậu ấy có đối tốt với con không, còn có con trai của cậu ấy có bài xích gì với con không?"

Nhớ tới sự quan tâm cùng yêu thương của mẹ Chu đối với cô, còn có cá tính không được tự nhiên của Tiểu Bân, khóe miệng nhẹ nhàng mỉm cười, lắc đầu nói: " Mọi người trong Chu gia đối với con tốt lắm, đứa nhỏ Tiểu Bân rất ngoan ngoãn, không hề đối địch với con, thật sự, mọi người đều đối với con rất tốt."

https://thuviensach.vn

Mẹ Lâm nhìn cô, nhìn rất chăm chú, giống như là muốn nhìn rõ ràng có phải cô không muốn bà đừng lo lắng mà đang an ủi bà hay không, rất lâu như là thật sự nhận định tươi cười trên mặt cô là phát ra từ đáy lòng, thế này mới nhẹ nhàng thở ra gật gật đầu: "Nghe con nói như thế, mẹ đây an tâm."

Lâm Lệ có chút áy náy, lật tay nắm chặt tay mẹ, áy náy nói: "Mẹ, xin lỗi, con lớn thế này rồi vẫn để cho mẹ phải lo lắng."

Mẹ Lâm nhìn cô một cái, nở nụ cười, nói: "Đứa ngốc, ai làm cha mẹ mà không lo lắng cho con cái chứ, cho dù sau này con lớn lên, về sau có con cái, mẹ đây vẫn còn muốn lo lắng cho con."

Lâm Lệ cũng cười, hạ thấp người ôm chặt mẹ của mình, nhỏ giọng nói bên tai bà: "Mẹ, cám ơn mẹ."

Mẹ Lâm cười khẽ, vỗ về lưng của cô.

Hai người cứ như vậy ôm một hồi lâu, ngay lúc Lâm Lệ chuẩn bị đứng dậy buông ra mẹ của mình, chỉ nghe thấy mẹ Lâm ở bên tai cô nhẹ giọng hỏi: "Lâm Lệ, con yêu người đàn ông này sao?"

Lâm Lệ sửng sốt, hơn nửa ngày không nói gì, chờ lúc cô muốn mở miệng, mẹ Lâm đã buông cô ra.

Nhìn mẹ, Lâm Lệ không nghĩ để cho bà lo lắng, mở miệng muốn giải thích, "Mẹ, con ——"

Mẹ Lâm đưa tay che ở bên miệng của cô, nhìn cô lắc đầu nói: "Không cần nói cho mẹ, chính trong nội tâm của con rõ ràng là được."

https://thuviensach.vn

Chương 25 : Thái độ của ba Lâm

Lâm Lệ cảm nhận được sâu sắc hai chữ "quan hệ" mang đến lợi ích như thế nào. Vốn là phải chờ tới thứ ba mới đến lượt được chuyên gia khám bệnh, giờ đây không tới một ngày thì các báo cáo kiểm tra sức khỏe đã có kết quả, chuyện đáng vui mừng nhất là bệnh của ba Lâm không có chuyển biến xấu, triệu chứng ho khan gần đây chỉ là vì lây nhiễm cảm cúm, chỉ cần khỏi cảm cúm thì sẽ hết ho khan, cũng không có những vấn đề khác.

Lúc bác sĩ Lý nhìn báo cáo kiểm tra nói cho cô biết tình trạng sức khỏe của ba Lâm, Lâm Lệ nhất thời mừng rỡ quá liền ôm thật chặt ba Lâm một lúc lâu mới buông ra.

Bởi vì đã kiểm tra cũng không có vấn đề gì lớn, cho nên không cần nằm viện, vậy là sau khi ra khỏi bệnh viện, Chu Hàn liền lái xe đưa 'cha mẹ vợ' cùng Lâm Lệ trở về nhà.

Lúc về đến nhà mẹ Chu vẫn chưa đi, đang cùng Tiểu Bân ngồi ở phòng khách trên ghế sa lon viết chữ, thấy mấy người trở lại liền bước lên phía trước quan tâm hỏi: "Sức khỏe ông thông gia không sao chứ."

Mẹ Chu rất quan tâm cùng nhiệt tình nhưng ba Lâm lại tỏ ra lãnh đạm mà không được tự nhiên, mẹ Lâm thì tự nhiên hơn chút so với ba Lâm, chỉ cười nói với mẹ Chu: "Kết quả kiểm tra cho thấy không có vấn đề, chẳng qua là cảm cúm, điều trị tốt sẽ không có chuyện." Vừa nói vừa chân thành nhìn mẹ Chu nói cám ơn: "Hôm nay thật sự là cám ơn bà, nếu không có bà giúp đỡ, đoán chừng chúng tôi còn phải lo lắng thêm vài ngày."

Me Chu tiến lên lôi kéo tay mẹ Lâm, nói: "Nói chuyện này để làm gì, chúng ta sau này là người một nhà nha, người một nhà nơi nào cần phân chia rõ ràng như vậy."

Mẹ Lâm chỉ cười cười không nói tiếp, quay đầu liếc nhìn ba Lâm đứng ở một bên, chỉ thấy ba Lâm hơi có chút lúng túng.

Thấy thế, mẹ Chu lại nói: "Ông thông gia, bà thông gia, khó khăn lắm hai người hôm nay mới tới đây, lần này ở lại Giang Thành thêm ít ngày, để cho Lâm Lệ theo chăm sóc đi."

https://thuviensach.vn

Mẹ Lâm cười gật đầu, mặc dù bà không biết Chu Hàn là người như thế nào, nhưng bà thấy bà thông gia rất tốt, không giống với vị quý phu nhân nhà Trình Tường hồi trước, ít nhất không hề khinh bỉ xem thường người khác.

Mẹ Chu giơ tay lên nhìn đồng hồ, rồi ngẩng đầu có chút xin lỗi nhìn mẹ Lâm nói: "Vốn là muốn cùng trò chuyện tâm sự thêm với ông bà thông gia, nhưng hôm nay đã không còn sớm, lão Chu nhà tôi cũng không biết hôm nay hai người tới đây, tôi còn phải trở về nấu cơm, không thể ở lại cùng ông bà rồi, thật là ngại quá."

Mẹ Lâm khách khí nói: "Không sao cả, không sao cả."

Mẹ Chu cười cười gật đầu, như vừa nghĩ đến cái gì lại nói: "Dù sao Chu Hàn cùng Lâm Lệ hiện tại đã kết hôn rồi, tôi cùng lão Chu hai vốn định thu xếp thời gian đi gặp gỡ ông bà thông gia, hiện tại ông bà thông gia tới rồi ngược lại thuận tiện cho tôi cùng lão Chu, ông bà thông gia xem, nếu không tối nay chúng ta cùng nhau ăn cơm, thế nào?"

Nghe vậy, mẹ Lâm không nói gì, quay đầu nhìn ba Lâm, ở Lâm gia tất cả chuyện nhỏ đều do mẹ Lâm làm chủ, chuyên lớn thì do ba Lâm quyết định.

Ba Lâm còn đang không được tự nhiên, không nói đến hai nhà gặp mặt ăn cơm, đối với Chu Hàn, trong lòng ông còn có chút ý kiến.

Thấy ba Lâm cùng mẹ Lâm không nói tiếp, mẹ Chu cũng chỉ cười, nói: "xem tính tôi nóng vội này, hôm nay ông bà thông gia vừa mệt mỏi cả một ngày, vậy chuyện ăn cơm để sau đi. Hiện tại ông bà thông gia ở Giang Thành sợ gì không có cơ hội." Vừa nói vừa quay đầu nhìn Tiểu Bân ngồi ở trên ghế sa lon đang cầm lấy bút tập viết, cúi xuống xoa đầu thằng bé cười nói: "Tiểu Bân, buổi tối đến nhà bà nội có được hay không?"

Thằng bé ngẩng đầu không nói chuyện, chỉ quay đầu nhìn Chu Hàn, thấy Chu Hàn gật đầu, lúc này mới xoay đầu lại hướng mẹ Chu gật đầu nhỏ giọng đáp: "vâng"

Mẹ Chu đưa tay nắm tay không bị thương của thằng bé, ngoài ra còn không quên mang theo robot biến hình, mỉm cười nói lời tạm biệt với mẹ Lâm, ba Lâm, còn không quên căn dặn Lâm Lệ rằng dạ

https://thuviensach.vn

dày của cô không tốt sau này phải chú ý ăn uống, cuối cùng mới để cho Chu Hàn đưa bà cháu về đại viện.

Đợi Chu Hàn đi khỏi, trong nhà chỉ còn lại gia đình Lâm Lệ.

Mẹ Lâm cùng ba Lâm ngồi xuống ghế salon, Lâm Lệ đến phòng bếp rót hai chén trà mang tới.

Nhận lấy trà từ tay Lâm Lệ, ba Lâm giơ tay lên ý bảo cô ngồi xuống.

Lâm Lệ ngồi xuống ghế salon đối diện ba mẹ, bởi vì có chút chột dạ cho nên cả người co quắp , ngồi làm sao cũng cảm thấy có chút không được tự nhiên, chỉ sợ cha mẹ hỏi đến không đáp được.

Ba Lâm quay đầu liếc nhìn mẹ Lâm, nhấp một ngụm trà, nhìn Lâm lệ, mới chậm rãi mở miệng, hỏi: "Lâm Lệ, nói thật cho cha biết, con cùng cậu ta kết hôn có phải là bởi vì giận dỗi không?"

Hầu như là không hề suy nghĩ, Lâm Lệ vô thức lắc đầu, nhìn ba Lâm nghiêm túc nói: "Không phải, con không có giận dỗi." Mặc dù sau khi trải qua chuyện với Trình Tường cô đã không còn tin tưởng vào tình yêu nữa, nhưng chuyện này chẳng liên quan gì đến việc kết hôn với Chu Hàn cả. Trước đây cô đã nghiêm túc cân nhắc về việc gả cho Chu Hàn. Mặc dù suy nghĩ này rất máy móc nhưng không có nghĩa là cô vì giận dỗi mà kết hôn. Đúng là cô coi hôn nhân như một công việc, nhưng cái này cũng không có nghĩa là công việc gì cô cũng có thể tiếp nhận, là sau khi trải qua suy nghĩ nghiêm túc cảm thấy cái 'công việc' này mình có thể đảm nhiệm cũng là thích hợp với mình, cô mới chịu đồng ý kí tên lên 'hợp đồng công việc'.

Tuy là mục đích kết hôn của bọn họ không đơn thuần, nhưng không có nghĩa là cô không thừa nhận.

"Con quen cậu ta bao lâu, kết hôn qua loa như vậy, con không sợ sau này phải hối hận sao?" ba Lâm tiếp tục hỏi.

Lâm Lệ lắc đầu, bình tĩnh nhìn cha nói: "Mặc dù con biết anh ấy không lâu, nhưng con thấy anh ấy là người tốt, tuy là bình thường luôn lạnh lùng, nghiêm túc, nhưng anh ấy có phương thức riêng quan tâm an ủi con, mặc dù con cũng không biết sau này có thể cảm thấy hối hận vì quyết định lúc này, nhưng ít nhất hiện tại con không hối hận vì đã gả cho anh ấy." Cô không biết trước kia Chu Hàn là một người như thế nào, nhưng trải qua thời gian sống

https://thuviensach.vn

chung cô cảm giác được thật ra thì dưới cái vỏ ngoài lạnh lùng kia là môt trái tim tinh tế, tỉ mỉ. Mặc dù quan hệ của bọn họ rất máy móc, mặc dù cô không thông minh nhưng cũng không quá ngu ngốc, chút ít quan tâm của anh ta cô vẫn cảm nhận được, mặc dù những lời nói đó có chút lạnh lùng không mang theo tình cảm.

Nếu quả thật muốn hỏi cô có hối hận việc nhanh chóng đi tới hôn nhân hay không, cô biết đáp án của mình nhất định là không.

Ba Lâm nhìn Lâm Lệ, thấy cô nói chắc chắn như thế, trong lòng nhẹ nhõm phần nào, thật ra thì nguyện vọng của bậc làm cha mẹ cũng chỉ mong con gái có thể sống vui vẻ hạnh phúc. Đây cũng là nguyện vọng lớn nhất của vợ chồng ông. Cũng không phải muốn người như thế nào mới có thể xứng đôi với con gái của ông, nếu quả thật muốn nói xứng đôi hay không vậy ông cảm thấy toàn bộ thế giới này đều không có người đàn ông nào xứng đôi với con gái của mình. Bởi vì ở trong mắt cha mẹ con cái có không tốt đi nữa cũng là tốt nhất. Làm một người cha, ông chẳng qua không muốn con gái của mình trong lúc kích động và giận dỗi nhất thời lúc này mà đưa ra quyết định sai lầm, đến lúc đó sẽ làm lỡ dở hạnh phúc cả đời của nó. Nếu nó đã nói như thế ông còn có thể phản đối cái gì?

Qua một lúc lâu sau, ba Lâm mới khẽ thở dài, nhìn cô nói: "Chỉ cần cậu ta đối tốt với con, con cũng không hối hận, vậy cha với mẹ con cũng không thể nói gì nữa, cuộc sống sau này là của chính con, sống như thế nào cũng là chính con chọn, nếu con không hối hận, cảm thấy người đàn ông kia có thể sống cùng con cả đời, vậy con cứ tiếp tục đi về phía trước, chúng ta sẽ không ngăn trở, việc có thể làm cũng chỉ là ủng hộ."

"Cha…" Lâm Lệ nhìn cha, trong mắt đột nhiên không khỏi có chút ẩm ướt, cô vẫn biết cha mẹ thương yêu cô, tình thương của hai người bọn họ rất rõ rệt, từ nhỏ đến lớn cô vẫn luôn cảm giác được rõ ràng. Muốn khóc, vì trong lòng cô có chút áy náy, có chút tự trách, áy náy mình lớn như vậy còn chưa báo hiếu được, tự trách mình đến lúc này rồi vẫn để cho cha mẹ lo lắng cho mình, thật sự là quá không nên.

"Cha mẹ chỉ là muốn con sống tốt, chỉ là muốn con không bị thương tổn, bởi vì con bị tổn thương chúng ta còn đau hơn." Ba Lâm

https://thuviensach.vn

nhìn cô, khóe miệng dần nở nụ cười, nói: "Cha mẹ già rồi, chúng ta không cần con báo đáp chúng ta, chỉ cần con sống tốt, thuận lợi, thật vui vẻ hạnh phúc, đó chính báo đáp tốt nhất với chúng ta, biết không?"

Lâm Lệ gật đầu, rốt cục không nhịn được nước mắt rơi xuống, giọng nói có chút nghẹn ngào, đáp lại: "Cha mẹ, thật xin lỗi, con luôn khiến hai người phải lo lắng." Vừa nói, nước mắt lại rơi nhiều hơn.

Mẹ Lâm liếc nhìn chồng, khóe miệng mang theo nụ cười, đứng dậy ngồi vào bên cạnh Lâm Lệ, ôm cô vào lòng, tay lau đi nước mắt của Lâm Lệ, trêu ghẹo nói: "Đứa ngốc, đã lớn như vậy còn khóc nhè, thật xấu hổ a!"

Lâm Lệ lắc đầu, nhìn mẹ lại quay đầu nhìn cha một chút, trên mặt rốt cục nín khóc, mỉm cười.

Nhìn con gái, ba Lâm vốn là mặt đang nghiêm túc cũng chậm rãi nở nụ cười, ở trong lòng không tiếng động than nhẹ, lần này con gái của ông thật sự phải trở thành vợ người ta rồi.

Một lúc lâu sau, ba Lâm chậm rãi mở miệng, nói: "Khi nào Chu Hàn trở lại, nói cho cậu ta biết, ngày mai hẹn cha mẹ của cậu ta đi ra ngoài cùng nhau ăn một bữa cơm."

Nghe vậy, Lâm lệ sửng sốt một lúc lâu, quay đầu nhìn ông, nhẹ nhàng nói: "Cha, nếu cha không muốn gặp, vậy chúng ta… "

"Con cùng Chu Hàn đã là vợ chồng, dù không làm hôn lễ thì việc hai gia gặp đình gặp mặt là cần thiết." Nhìn cô, ba Lâm trêu ghẹo nói: "ít nhất ta phải cho Chu gia biết, chúng ta bên này cũng không phải là không có ai, bọn họ đừng tưởng bắt nạt được con gái của ta."

"xì ——!" Lâm Lệ bật cười, trên mặt còn vương nước mắt, không muốn cha mẹ lo lắng, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ nói nói: "Bọn họ đối xử với con rất tốt, sẽ không bắt nạt con." Mọi người ở Chu gia thật sự đối xử rất tốt với cô, không hề kiếm chuyện với cô, thậm chí mẹ Chu còn thật sự coi cô như con gái, cho dù trước mắt không có mẹ ở bên cạnh, cũng có thể làm cho cô cảm giác được tình cảm ấm áp của mẹ.

https://thuviensach.vn

Lâm Lệ nói như vậy, ba Lâm cũng cười, quay đầu nhìn mẹ Lâm nói: "Bà xem này, bênh vực bọn họ ghê chưa, ta nói một câu cũng không được."

Ba Lâm nói như vậy làm mặt Lâm Lệ đỏ bừng, hờn dỗi nói: "Con nào có…"

Me Lâm cũng cười, đưa thay sờ đầu Lâm Lệ, vui mừng nói: "Như vậy mới phải, như vậy mới nói Chu gia thật sự đối với con gái của mẹ rất tốt!"

Ba Lâm cười gật đầu, không nói thêm gì nữa.

https://thuviensach.vn

Chương 26: Sự dịu dàng của anh

Chu Hàn đưa mẹ của mình về rồi trở lại thì Lâm Lệ bọn họ còn đang trò chuyện trong phòng khách, chỉ là vẻ mặt trên mặt mấy người cũng đã không còn nghiêm trọng như hồi sáng, giờ đây vừa nói vừa cười .

Lâm Lệ nghe được tiếng động quay đầu lại, vừa lúc đụng vào tầm mắt của Chu Hàn đứng ở cửa, hai người nhìn nhau một lúc, Lâm Lệ có chút lúng túng, rời mắt, mặt không khỏi có chút nóng ran.

Mẹ Lâm cũng thấy Chu Hàn đứng ở cửa, cười nói với Chu Hàn: "Chu Hàn đã về rồi à, đã đưa mẹ của con trở về sao?"

Chu Hàn gật đầu, vẻ mặt lành lạnh lúc bình thường, giờ phút này nở nụ cười cực kì tự nhiên, đi về phía mẹ Lâm nói: "Dạ, con đã đưa mẹ con về nhà." Nói xong, rất tự nhiên đứng ở bên cạnh Lâm Lệ, gọi ba Lâm một tiếng: "Bác."

Ba Lâm còn có chút không tự nhiên, chỉ gật đầu, cũng không nói lời nào.

Mẹ Lâm nghĩ đến cái gì, lại hỏi: "Thằng bé sẽ không không quen với mẹ con chứ?" Bà thấy đứa bé kia rất ít nói, không hoạt bát giống một đứa trẻ bình thường, có phần quá yên tĩnh.

Chu Hàn gật đầu, nói: "Không ạ, Tiểu Bân nó rất ngoan, sẽ không ồn ào."

Thấy anh nói như vậy, mẹ Lâm cũng yên lòng rồi, gật đầu, không nói gì thêm nữa.

Chu Hàn nâng tay lên liếc nhìn đồng hồ đeo tay, quay đầu nhìn Lâm Lệ nói: "Thời gian đã không còn sớm, Lâm Lệ, chúng ta đưa hai bác đi ăn cơm đi, buổi trưa ở bệnh viện cũng chưa ăn cái gì."

Lúc này Lâm Lệ mới kịp phản ứng, buổi trưa hôm nay bởi vì đi theo cha làm các hạng kiểm tra, buổi trưa bọn họ đều ứng phó qua quýt, chính xác ra là đều không ăn gì, cha là bởi vì muốn kiểm tra mà bụng vẫn còn trống rỗng.

https://thuviensach.vn

Vội vàng gật đầu nhìn cha mẹ nói: "Đúng đúng, trưa nay ba mẹ đều chưa ăn cái gì, chúng ta đi ăn cơm trước đi."

Mẹ Lâm gật đầu, chưa nói còn đỡ, trò chuyện cả ngày cũng không có cảm giác, lúc này vừa nhắc tới, thật sự là có chút đói bụng, nhìn Chu Hàn cười nói: "Đừng đi ra ngoài ăn, quá phiền phức, chúng ta cứ ở nhà ăn gì đó là tốt rồi." Nói xong lại quay đầu nhìn Lâm Lệ, hỏi: "Nhà các con có những thứ gì, mẹ làm cho mọi người."

Lâm Lệ cười khan sờ sờ lỗ mũi, nói: "Vốn là buổi sáng định đi mua, lúc vừa ra cửa thì nhận được điện thoại của mẹ, cho nên chưa mua được."

Chu Hàn cười khẽ, đưa tay sờ sờ đầu Lâm Lệ, động tác sủng nịnh đến chính anh cũng không để ý đến, nhìn ba Lâm mẹ Lâm nói: "Bác trai bác gái, gần quanh đây mở một hàng ăn Trung Quốc không tệ, chúng ta cùng đến đó ăn thử được không?"

Mẹ Lâm cười nhìn hai người bọn họ một cái, quay đầu cười hỏi ba Lâm, nói: "Ông Lâm, ông nói đi."

Ba Lâm cũng kéo kéo khóe miệng, gật đầu, chỉ nói: "Được."

Quyết định rồi cùng đứng dậy chuẩn bị xuống lầu, bởi vì muốn đi lấy xe, Chu Hàn và Lâm Lệ đi trước, mà ba Lâm và mẹ Lâm thì theo ở phía sau.

Chu Hàn người cao, bước chân khá lớn, Lâm Lệ 1m67 tuy là không lùn, nhưng vẫn thấp hơn Chu Hàn nửa cái đầu, lúc này phải chạy chậm lên mới đuổi kịp bước chân anh, đi song song cùng anh, Lâm Lệ nhỏ giọng hỏi: "Có phải vừa rồi anh chiếm tiện nghi của tôi hay không?"

Nghe vậy, Chu Hàn nhíu mày, nghiêng người nhìn cô, khóe miệng nửa nhếch lên tới hỏi nói: "Vậy sao? Lúc nào?"

"Buổi sáng, còn có lúc nãy nữa." Lâm Lệ hỏi: "Sáng nay cầm tay của tôi còn ôm eo tôi, vừa rồi còn xoa nhẹ đầu tôi, anh làm những thứ này có phải quá tự nhiên rồi hay không, Chu tiên sinh?"

Chu Hàn cười, xem thường nói: "Tôi cho là tôi đang diễn trò, không nghĩ tới cô tưởng thật."

https://thuviensach.vn

Lâm Lệ bị anh nói, khuôn mặt bất giác đỏ lên, vội vàng giải thích nói: "Tôi, tôi mới không tưởng thật, sao tôi sẽ nghĩ là thật chứ, chỉ là, tôi chỉ là cảm thấy không cần thiết!"

Chu Hàn dừng bước lại, xoay người nhìn cô.

Lâm Lệ cũng dừng bước theo, khó hiểu nhìn anh, có chút không biết rõ anh muốn làm gì, hỏi: "Làm sao, tại sao dừng lại."

Khóe mắt Chu Hàn quét qua ba Lâm mẹ Lâm đi ở phía sau, sau đó khom người tiến tới bên tai Lâm Lệ nói: "Cô nói chúng ta như vậy có thể khiến cho người ngoài thoạt nhìn quan hệ của hai người chúng ta rất thân mật hay không?"

"Anh…" Lâm Lệ nghẹn lời, trong lúc nhất thời không thể đáp được, anh dựa vào quá gần, cô có thể cảm nhận rõ ràng hơi thở của anh thổi tới tai cô, ấm áp ngứa khiến cho mặt của cô thoáng cái liền nóng ran, không cần nhìn gương, Lâm Lệ cũng biết mặt mình giờ phút này nhất định là hồng rực lên, vô thức đưa tay đẩy anh ra, tay lại bị Chu Hàn cầm ngược lại, chỉ nghe thấy Chu Hàn ghé vào lỗ tai của cô nói: "Con người của tôi không thích biến chuyện đơn giản như vậy thành phức tạp, chờ cô nghĩ kĩ lời kịch cùng nội dung vở kịch rồi lại sắp xếp cho tôi phối hợp với cô thế nào, đối với tôi mà nói quá lãng phí thời gian, cô không phải là không muốn để cho cha mẹ cô lo lắng sao? Như vậy chúng ta cứ diễn thật một chút, như vậy cha mẹ cô không phải là yên tâm hơn sao?" Nói xong tách khỏi người cô, nhìn cô cười như không cười.

Lâm Lệ sửng sốt nhìn anh, một lúc lâu không kịp phản ứng, thật ra thì anh nói không sai, đúng là cô không muốn để cho cha mẹ lại vì cô mà lo lắng chuyện gì, cha mẹ vì cô mà lo lắng trong lòng ba mươi năm rồi, cô không nên để cho bọn họ vì mình mà tiếp tục lo lắng nữa, giống như anh nói cứ diễn như vậy để cho cha mẹ tin tưởng cô sống rất tốt quả thật có thể khiến cho cha mẹ yên tâm, nhưng mà sau này thì sao, sau này nếu bọn họ ly hôn, đến lúc đó cô nên giải thích với cha mẹ như thế nào?

Đang lúc Lâm Lệ vẫn còn đang suy tư sau này nếu bọn họ ly hôn thì mình sẽ giải thích với cha mẹ như thế nào, Chu Hàn đã đưa

https://thuviensach.vn

tay ra trực tiếp kéo cô đi về phía trước.

Lâm Lệ phản ứng chậm một bước, chỉ có thể ngây ngốc bị anh kéo đi.

Phía sau ba Lâm mẹ Lâm nhìn Lâm Lệ và Chu Hàn đi ở phía trước, hai người đều nở nụ cười.

"Nhìn bọn họ như vậy, tôi cũng yên lòng." Mẹ Lâm nhẹ giọng than, trong giọng nói có loại yên lòng và nhẹ nhõm.

Ba Lâm không nói gì, nụ cười trên khóe miệng biểu lộ sự đồng ý với lời nói của vợ, gật đầu, tiếp tục bước đi.

Chu Hàn nói nhà hàng kia không tệ nhưng thật ra là một nhà hàng cao cấp tiêu chuẩn trên bốn sao, một mình nó đã có khả năng đảm nhận được bữa tiệc rượu và dạ tiệc.

Chu Hàn dừng xe ở chỗ đậu xe trước cửa nhà hàng, tắt máy, quay đầu nhìn về phía ba Lâm mẹ Lâm nói: "Bác trai bác gái, chúng ta đã đến."

Ba Lâm nhìn nhà hàng phía bên ngoài cửa xe, lẩm bẩm nói: "Đây, đây không giống như là một quán ăn bình dân."

"Trước đây con đã tới đây với khách hàng, món ăn tương đối ngon, vẫn muốn tìm thời gian quay lại nếm thử, hôm nay vừa vặn có cơ hội này." Chu Hàn cười nhạt nói.

Mấy người mở cửa xuống xe, lúc đi tới trước cửa hàng, ba Lâm cùng mẹ Lâm lại ngần ngừ rồi, nhìn ra chi phí ở đây tuyệt đối là không thấp, nghĩ rằng chẳng qua là có vài người cùng ăn cơm một bữa bình thường, ăn cơm thật sự là không cần thiết phải lãng phí như vậy, nghĩ như vậy, mẹ Lâm mở miệng nói: "Chu Hàn a, bác thấy chúng ta tìm một nhà hàng giá cả phải chăng, tiết kiệm chút ăn cơm là tốt, không cần thiết đến chỗ sang trọng như vậy."

Chu Hàn nhìn bà, nói: "Bác gái, cũng không tốn bao nhiêu tiền, con có quen với quản lý nơi này, anh ta sẽ bớt cho con."

Thấy anh khăng khăng, mẹ Lâm cũng không tiện nói thêm cái gì nữa, mấy người lần lượt vào nhà hàng.

Chu Hàn yêu cầu một căn phòng trang nhã, cũng không tính quá lớn, nhưng đối với bốn người bọn họ mà nói, không gian cũng

https://thuviensach.vn

tương đối rộng rãi.

Sau khi ngồi xuống, người phục vụ rất nhanh đưa trà lên, mặt khác cầm thực đơn đưa cho bọn họ dễ dàng chọn món ăn.

Chu Hàn lịch sự chuyển thực đơn cho ba Lâm và mẹ Lâm xem trước, ba Lâm cầm lấy thực đơn nhìn nửa ngày, những thức ăn kia tên lấy ý họa tình thơ, nhìn hồi lâu cũng không thể đoán được đây là cái gì, cuối cùng vẫn là đẩy thực đơn lại cho Chu Hàn, để cho anh xem chút là tốt rồi.

Chu Hàn thật cũng không khách khí nữa, cầm thực đơn gọi vài món ăn.

Gọi đồ ăn xong, người phục vụ lấy lại thực đơn lễ phép đi ra khỏi căn phòng.

Đợi sau khi người phục vụ lui ra ngoài, Chu Hàn vừa nhấc ấm trà lên rót cho mỗi người một chén trà. Trong quá trình đợi đồ ăn, mẹ Lâm thuận miệng hỏi: "A Hàn a, con làm nghề gì?"

Nghe vậy, Chu Hàn liếc nhìn Lâm Lệ ngồi ở bên cạnh, lần nữa ngửa đầu cười nói với mẹ Lâm: "Chỉ là làm ăn nhỏ chút thôi."

Lâm Lệ bên cạnh liếc mắt về phía anh, trong lòng thầm nói, nếu như mở một công ty lớn như vậy chỉ có thể coi là làm ăn nhỏ, như vậy trên thế giới này thật sự là có mấy người có thể được cho là làm ăn.

Mẹ Lâm cũng không nhìn ra con gái của mình khác thường, chỉ gật đầu, cũng không định căn vặn vấn đề này, đổi đề tài, lại hỏi: "Cha mẹ con làm cái gì? Trong nhà còn có những anh chị em khác sao?" Nếu đã nhận định người đàn ông này là con rể của mình, như vậy ít nhất phải trước hiểu rõ tình huống căn bản.

Chu Hàn trả lời từng việc một, nói: "Không có, con không có anh chị em, con là con trai độc nhất trong nhà. Về phần cha con, chỉ là một công chức bình thường, mẹ con —." Bên này Chu Hàn còn chưa nói hết lời, Lâm Lệ ngồi cạnh anh đột nhiên mạnh mẽ ho khan.

"Khụ… Khụ…"

Cũng không biết là bị câu trả lời của Chu Hàn sặc đến, hay là uống trà không cẩn thận, ho sặc lên, cả khuôn mặt đều nghẹn đỏ

https://thuviensach.vn

bừng lên.

Thấy thế, Chu Hàn vội vươn tay đi vỗ vỗ lưng Lâm Lệ, khẽ nhíu mày lại, có chút không đồng ý nhìn cô, nhẹ nói: "Làm sao không cẩn thận như vậy." Vừa nói, cũng đưa tay đi kéo khăn giấy bày trên bàn, rút ra một tờ đưa tới cho Lâm Lệ.

Một lúc lâu Lâm Lệ mới dừng ho lại, cầm lấy khăn giấy lau miệng mình, mặt khác vì vừa rồi ho dữ quá, hiện tại cả cổ họng vô cùng khô rát. Vội vàng bưng chén nước đặt trên bàn uống ực một ngụm.

Thấy thế, Chu Hàn nhẹ lắc đầu, ánh mắt kia nhìn Lâm Lệ tràn đầy bất đắc dĩ cùng sủng nịnh, nói: "Uống từ từ, lại không ai tranh đoạt với em." Giọng nói kia dịu dàng đến chảy cả ra nước.

Mẹ Lâm bên cạnh nhìn, nụ cười khóe miệng càng sâu thêm một chút, vốn là muốn khiển trách Lâm Lệ tất cả đều nuốt trở lại trong bụng, nghĩ thầm rốt cuộc là yên tâm rồi, cho dù không có người mẹ như bà ở bên cạnh, bên cạnh bảo bối của bà có một người đàn ông dịu dàng yêu thương cô như vậy, mình cũng không có gì còn lo lắng nữa. Quay đầu, chỉ thấy chồng mình cũng đang nhìn chằm chằm hai người bọn họ, ánh mắt kia tràn đầy mâu thuẫn, có vui mừng, lại kèm theo chút không nỡ. Bà có thể hiểu được đây là loại tâm tình gì, con gái trưởng thành, cuối cùng có một ngày rời khỏi bọn họ.

https://thuviensach.vn

Chương 27: Người đàn ông của mình, mình thương

Bữa ăn này diễn ra trong bầu không khí rất hòa hợp, ba Lâm, mẹ Lâm đã xác định rõ ý nghĩ của trong lòng mình, sau đó nhìn Chu Hàn từ góc độ cùng phương thức khác, bây giờ rất giống cảnh mẹ vợ nhìn chàng rể, càng nhìn càng thấy vừa mắt.

Thật ra, loại trừ việc Lâm Lệ giận dỗi trao ra hạnh phúc của bản thân mà tùy tiện lấy chồng, thêm Chu Hàn từng ly hôn còn mang theo một đứa bé 6 tuổi, thì với điều kiện của Chu Hàn, ba Lâm mẹ Lâm thật không còn gì chê trách. Dĩ nhiên, chỉ cần con gái thích, anh ta cũng yêu thương nó, thì dù điều kiện có không tốt, bọn họ cũng không nói gì hết.

Ăn xong bữa tối, nghĩ đến ba Lâm, mẹ Lâm, hai người ngày hôm nay vội vội vàng vàng đến đây đã quá mức mệt mỏi, cộng thêm từ đâu nhô ra một người con rể rồi lại phải chạy đến bệnh viện để kiểm tra, vân vân. Cho nên cũng không đưa hai người đi dạo đâu nữa, trực tiếp lái xe trở về nhà.

Đến nhà, Lâm Lệ để cho ba Lâm, mẹ Lâm ngồi xem tivi trong phòng khách, bản thân thì nhân dịp này đi thu xếp phòng ngủ cho khách cho bọn họ, còn Chu Hàn vì cả ngày đi cùng hai ông bà đi bệnh viện, tiếp đó lại đi ăn cơm, đến bây giờ vẫn chưa làm được việc gì, vừa về đến nhà, nói với ba Lâm, mẹ Lâm đôi câu liền đi vào thư phòng.

Nhà của Chu Hàn là kiểu nhà cao cấp điển hình, trừ phòng ngủ chính và phòng trẻ con ra, còn có hai phòng ngủ cho khách, một phòng bị Lâm Lệ chiếm, còn một gian bây giờ trống không, bên trong có giường, tivi, điều hòa, tất cả đều được trang bị đầy đủ, chỉ cần trải khăn trải giường cùng chăn nữa là có thể vào ở, công việc này cũng không nặng nhọc lắm chỉ một lát là thu thập xong rồi.

Đợi Lâm Lệ thu dọn xong phòng ngủ, lúc này ba Lâm, mẹ Lâm mới đứng dậy chuẩn bị đi ngủ, ngày hôm nay thật mệt chết họ.

https://thuviensach.vn

Lâm Lệ dẫn ba mẹ vào phòng ngủ cho khách, mẹ Lâm đang bước vào thì đột ngột dừng lại, Lâm Lệ sửng sốt hỏi: "làm sao vậy ạ?"

Lâm mẹ nhìn hướng thư phòng, hỏi Lâm Lệ: "Công ty a Hàn rất bận sao? sao đến cả chủ nhật cũng phải tăng ca?"

"Anh ấy là ông chủ, muốn điều hành công ty hoạt động tốt, tất nhiên sẽ bận hơn so với người bình thường một chút" Lâm Lệ đáp lại.

Mẹ Lâm nhíu mày lại, hỏi: "Ngày nào cũng làm việc đến tận khuya sao?"

Lâm Lệ suy nghĩ một chút rồi gật đầu: "Vâng, công việc rất bận!"

Mẹ Lâm càng nhíu chặt mày hơn, nhỏ giọng nói thầm: "Vậy thân thể làm sao chịu được a!"

Lâm Lệ không đáp lại, khóe miệng nở nụ cười nhàn nhạt, mẹ của cô chính là như vậy, không chịu thả lỏng tâm tình, lo cái này lắng cái kia.

Đưa tay vòng qua bả vai của mẹ, Lâm Lệ đẩy bà đi vào, ở bên tai bà nói: "Mẹ! Mẹ cứ yên tâm, sức khỏe của anh ấy rất tốt, hơn nữa, anh ấy thường xuyên như vậy, có lẽ cũng đã quen rồi, mẹ cũng đừng can thiệp vào làm gì!"

Nghe vậy, mẹ Lâm dừng bước, quay đầu, không đồng ý nhìn cô, nhẹ giọng trách cứ: "Con bé này! Một chút cũng không biết quan tâm đến người ta!"

"Con___!" Lâm Lệ quả thực khó lòng mà giãi bày, cứ thế một câu cũng không nói ra.

Mẹ Lâm nhìn cô nói: "Người đàn ông đó không phải là người ngoài, nó là chồng con, sau này bờ vai của nó là để cho con dựa vào cả đời, con không thương nó thì sau này ai thương con, vợ chồng là phải biết yêu thương lẫn nhau, con quan tâm đến nó, phần chân tình này nó nhất định sẽ nhận thấy, không sợ nó không cảm nhận được, đến lúc nó đó đáp lại cho con như thế, thậm chí còn nhiều hơn nữa, hiểu không?"

https://thuviensach.vn

Lâm Lệ im lặng chịu đựng, chỉ có thể cười gật gật đầu, nói: " Con biết rồi"

Mẹ Lâm nhìn cô, khẽ thở dài, kéo tay cô vỗ vỗ "Tiểu Lệ a! mẹ nói cho con biết, về sau chồng con là người cùng con cả đời, đừng giao cơ hội thương nó cho người phụ nữ khác, như thế chẳng khác nào con từng chút từng chút đẩy nó cho người khác!"

"Mẹ, con biết rồi!" Lâm Lệ cười, cô cảm giác nụ cười trên mặt mình cứng ngắc, thật hối hận vừa rồi mình lắm mồm làm gì.

Nghe vậy mẹ Lâm mới vừa lòng gật đầu, nắm lấy tay Lâm Lệ căn dặn nói: "Lát nữa đi pha cho Chu Hàn cốc trà sâm, cũng nhắc nhở nó đừng thức đêm, công việc không xong, tiền cũng không kiếm không xong đi nữa, chỉ có sức khỏe mới trọng yếu nhất"

Lâm Lệ vội vàng gật đầu, nghe theo lời bà nói: "Vâng, con sẽ pha cho anh ấy cốc trà sâm, nói với anh ấy kiếm nhiều tiền để làm gì, tất nhiên sức khỏe mới là quan trọng nhất"

"Ừ!" mẹ Lâm vừa lòng gật đầu, kéo tay cô không quên nói: "Tiểu Lệ a, thấy Chu Hàn chăm sóc con như thế, mẹ và ba đều yên tâm, mẹ cũng không yêu cầu con cái gì, chỉ cần con đồng ý với mẹ, sau này hãy cùng Chu Hàn sống cho tốt, mỗi ngày đều hạnh phúc vui vẻ, thật vui vẻ là tốt rồi."

Lâm mẹ nói những lời này rất cảm động đến nỗi làm Lâm Lệ bất tri bất giác đỏ vành mắt, nắm thật chắc tay của bà, gật đầu, giọng nói như cô bé làm nũng mẹ, nói: "Mẹ, con sẽ như thế!"

Mẹ Lâm cười hiền từ, gật đầu, đưa tay sờ mặt cô " Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi"

"Hôm nay mẹ cũng mệt mỏi một ngày trời rồi, đi vào nghỉ ngơi thật tốt được không?" Lâm Lệ thân thiết nói.

Mẹ Lâm gật đầu, xoay người trước khi đóng cửa vẫn không quên nhắc nhở nói: " Nhớ lời mẹ nói, đi đun nước pha tách trà sâm, đưa qua cho Chu Hàn!"

Lâm Lệ cười gật đầu, nhìn mẹ mình đóng cửa vào phòng, lắc đầu, lúc này mới xoay người, lại bị người đứng phía sau làm sợ hết hồn " Á….á!!!!"

https://thuviensach.vn

Người vốn nên ở trong thư phòng làm việc không biết từ lúc nào đã ở phía sau cô, cô lại không hề hay biết, quay người lại liền bị dọa cho khiếp sợ, bộ ngực phập phồng lên tục, đưa tay vỗ vỗ, nói: " Anh, anh tới lúc nào vậy, anh bước đi cũng không có tiếng động sao?"

Khóe miệng Chu Hàn cười như không cười, đợi cô trấn an xong cảm xúc của mình, lúc này mới tiến lên một bước, kéo tay cô qua, thả chiếc cốc của mình vào tay cô, nhàn nhạt mở miệng, nói: "Làm phiền!"

Lâm Lệ cúi đầu nhìn cái cốc trên tay mình, lại ngẩng đầu nhìn người trước mặt, có chút khó hiểu, hỏi: "Anh…. có ý gì?"

Thường ngày, vẻ mặt phần lớn là lạnh lùng của Chu Hàn lúc này lại lộ ra ý cười đặc biệt nhiều, tuy đều trông rất tà mị , nhưng so với vẻ đông cứng lúc trước, vẻ mặt mỉm cười thản nhiên như vậy thoạt nhìn hài hòa hơn nhiều.

"Không cần làm trà sâm phiền phức như vậy, pha cho tôi cà phê là được rồi!". Chu Hàn cười nói xong, lại quay người tiến vào thư phòng.

Lâm Lệ ngốc nghếch cầm cái cốc trên tay mình, rồi lại nhìn bóng lưng anh từ từ rời đi, rốt cục đến khi anh ta chuẩn bị đi vào mới hồi phục tinh thần, lên tiếng hô: " Chờ một chút!"

Nghe tiếng, Chu Hàn dừng bước, quay lại nhìn cô,ánh mắt như muốn hỏi cô còn chuyện gì.

Lâm Lệ bước lên, đứng lại trước mặt anh, giờ cái cốc trong tay lên hỏi: " Cái gì mà cà phê với không cà phê, tôi không hiểu!"

Chu Hàn sáng tỏ, cười nhìn cô nói: "Vừa nãy chẳng phải 'mẹ chúng ta' nói cho cô những gì, nhanh như vậy đã quên rồi sao?" giống như cố ý, Chu Hàn đặc biệt nhấn mạnh từ 'mẹ chúng ta'.

Không đợi Lâm Lệ mở miệng, Chu Hàn lại nói tiếp: " Mẹ chúng ta nói, người đàn ông của mình nên do mình thương, bảo cô một tách trà sâm cho tôi thư giãn không phải sao?"

Lâm Lệ mở to mắt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập bất mãn cùng kháng nghị, nói: "Anh, làm sao anh lại có thể nghe lén

https://thuviensach.vn

người khác nói chuyện!"

Chu Hàn nhún nhún vai, nói: " Tôi chỉ vừa đúng dịp đi ra ngoài, vô ý nghe thấy, đúng rồi, về phần trà sâm thì không cần, hiện tại tôi chỉ cần một ly cà phê thôi, cô pha cho tôi một ly là được rồi!"

"Anh thật đúng là đồ mặt dày, giữa hai ta có chuyện như vậy sao?" Lâm Lệ thực sự là bị anh ta đả bại, tức giận đảo cặp mắt trắng dã.

Chu Hàn cười cười, chỉ nói: "Giờ tôi thích uống cà phê hơn, cà phê ở trong tủ bát bên trái trong phòng bếp, ngoài ra tôi chỉ uống cà phê đen, không thêm đường , không thêm sữa, làm phiền rồi!" nói xong trực tiếp mở cửa đi vào thư phòng. Lâm Lệ nhìn chằm chằm vào cánh cửa một lúc lâu, mở to mắt trừng cái cốc trong tay, cuối cùng phải cam chịu cầm cái cốc vào phòng bếp pha cà phê cho anh. Trong thư phòng, Chu Hàn đang vùi đầu vào trong các loại giấy tờ công việc, điện thoại di động bên cạnh đột ngột vang lên, cũng không thèm nhìn màn hình liền bắt máy.

"Alo". Dùng bả vai kẹp di động ở bên tai, ánh mắt vẫn nhìn vào tập tài liệu trên bàn, cầm bút viết viết lên phía trên.

" Chu Hàn!"

Nghe tiếng, Chu Hàn bất giác cau mày lại, đưa tay cầm điện thoại liếc nhìn màn hình người gọi tới, xác định bên kia điện thoại đúng là Lăng Nhiễm, giọng nói trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo, mở miệng nói: "Chuyện gì?"

" Chu Hàn! Anh thật không muốn giúp em sao?" Bên kia, Lăng Nhiễm nói, giọng nói kia mang theo van xin và bất lực, giờ đây cô ta thực sự cùng đường rồi, nếu ngay cả Chu Hàn, người đàn ông ngày xưa từng yêu cô, yêu đến bất chấp mọi thứ cũng không giúp cô, vậy thì còn ai có thể giúp cô nữa?

Nghe vậy, Chu Hàn cười lạnh, chỉ nói: "Không". Nói xong, liền cúp điện thoại.

Lúc này mới để điện sang một bên, nhưng chỉ vài giây sau điện thoại lại bắt đầu kêu lên, trên màn hình vẫn hiện lên cái tên đó.

https://thuviensach.vn

Lồng ngực trào lên ngọn lửa khó chịu, cầm lấy điện thoại trên bàn, không nghe máy liền tháo vỏ phía sau, rút pin ra.

Tiếng chuông quấy rầy người liền im bặt, anh chán chường ngả về phía sau, ngửa đầu, nhắm mắt lại.

Lăng Nhiễm, người đàn bà mà anh đoạt về, có quá nhiều điều mà anh không muốn nhớ lại, nhớ lại những thứ kia quá mức đau đớn, quá không thể chịu nổi, quá mức khó chịu…….

Lâm Lệ đẩy cửa đi vào thì thấy Chu Hàn ngửa đầu tựa vào sau ghế, cau mày, vừa định mở miệng, lại chú ý tới tay anh nắm chặt, Lâm Lệ đột nhiên chần chừ, một lúc lâu mới thử mở miệng, " Chu Hàn?"

Chu Hàn vẫn không nhúc nhích, vẫn duy trì tư thế ngả đầu.

" Chu Hàn?" Lâm Lệ lại gọi.

Vẫn không được đáp lại, Lâm Lệ nhíu mày, cảm thấy không yên lòng, để chiếc cốc lên trên bàn, nhẹ nhàng lên tiếng gọi: "Chu Hàn! Anh làm sao vậy?"

Thấy anh ta vẫn không nhúc nhích, liền muốn đưa tay đẩy anh, nhưng tay mới đưa đến một nửa, người vốn hai mắt nhắm lại chợt mở ra, Lâm Lệ không có chuẩn bị, bị dọa giật nảy mình, dưới chân liền mắt thăng bằng, lảo đảo ngả về phía trước.

https://thuviensach.vn

Chương 28: Cái gì là lưu manh đùa bỡn

Thời gian trong nháy mắt như dừng lại, tựa như bị đông lạnh, chung quanh an tĩnh ngay cả một chút tiếng vang cũng không có, an tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng gió thổi ngoài cửa sổ phía sau.

Cái trán ấm áp, hơi thở truyền đến làm cho Lâm lệ cả người có chút nóng ran , lúc này mới hoảng hốt lấy lại tinh thần, không ngừng chống tay muốn đứng dậy, nhưng là nơi bàn tay vừa tiếp xúc khiến cho Lâm lệ sửng sốt, cô chậm rãi cúi đầu nhìn thấy rõ mình tay mình hiện tại đang chống ở địa phương nào, trợn tròn mắt không chỉ một giây đồng hồ, chờ ý thức trở lại bỗng dưng cả người cô đỏ bừng!

Lâm lệ ở trong lòng gào thét: Trời ạ! Tay cô đang đặt ở địa phương nào!

So sánh với mới vừa rồi nóng ran, giờ phút này Lâm lệ cảm giác mình tựa như có thể bị bị nướng chín, cả người nhiệt độ cao giống như hiện tại chỉ cần hướng trên người nàng đập xuống một quả trứng gà là có thể trong nháy mắt cô đem trứng gà kia thành trứng chần nước sôi ~!

Lâm lệ cảm giác cả người đều cứng lại, không dám làm một cử động nhỏ nào , thật ra thì đừng nói động, ngay cả hô hấp tựa hồ cũng bị cô quên lãng, nín thở làm khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

“Còn không chịu đứng lên sao? !” Trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói lạnh lẽo không chút cảm xúc của Chu Hàn.

Lâm Lệ lúc này mới hoàn toàn hồi phục tinh thần, vội vàng rút tay về, dưới tình thế cấp bách tay liền dùng sức địa phương đó để mượn lực mới tự mình đứng lên được .

Bên này Lâm lệ đứng dậy thậm chí thân thể còn không có đứng vững, chỉ nghe thấy bên cạnh Chu Hàn mở miệng mắng: “Đáng chết!”

https://thuviensach.vn

Nghe tiếng, Lâm lệ quay đầu nhìn lại, không hiểu rõ tình huống, đột nhiên tay bị lôi kéo một lần nữa ngã trở lại trong ngực Chu Hàn, chẳng qua là lần này cùng vừa nãy bất đồng, mới vừa rồi xem như nửa nằm úp sấp , mà bây giờ là ngồi , tư thế lần này thoải mái hơn, nhưng là nói đến lúng túng, lần này cũng không tốt hơn mới vừa rồi bao nhiêu, thậm chí còn chỉ hơn chứ không kém.

Lâm Lệ không là một cô bé mười bảy mười tám tuổi không có chút kinh nghiệm nào, giờ phút này dưới mông cô là dị vật gì không cần cúi đầu xem cũng biết, chỉ cảm thấy mặt nóng lợi hại hơn, nhiệt độ nóng rực kia cơ hồ có thể đem cô làm cho nóng chảy.

Ánh mắt Chu Hàn nhìn chằm chằm người trong ngực, ánh mắt kia tựa mang theo lửa nóng, hừng hực thiêu đốt lên.

Lâm Lệ nuốt nước miếng, khẩn trương một chữ cũng không nói nên lời, dị vật phía dưới làm cô nóng đến nhăn nhó, thân thể nhúc nhích theo bản năng muốn chạy trốn, thế nhưng thắt lưng lại bị người khác gắt gao nắm lấy.

Chu Hàn nhìn cô, gần như nghiến răng nghiến lợi nói: “Cô còn dám động đậy thử xem! Tôi không biết sẽ làm ra chuyện gì đâu !” Âm thanh trầm mang theo ham muốn bị đè nén.

Lâm Lệ thật không dám động, nhìn hắn, đừng nói là nuốt nước miếng giờ ngay cả hô hấp một chút không dám, rất sợ mình dẫn lửa thiêu thân.

Thấy cô động cũng không dám động nằm ở trên ngực mình, Chu Hàn nghiêng người vùi đầu vào vai của cô, tay buông eo cô ra, nhưng lại gắt gao nắm thành quyền, cố gắng áp chế dục hỏa trong lòng mình.

Một lúc lâu sau Lâm lệ cảm giác mình sắp thở không nổi, cũng hết kìm nén nổi, bên tai truyền giọng nói trầm thấp mang theo ám muội của Chu Hàn, “Há mồm hô hấp.”

Lâm Lệ lúc này mới kịp phản ứng chính mình khẩn trương đến mức quên hô hấp, vội vàng hô hấp hai cái, sau đó ý thức lý trí và.. vân vân trong nháy mắt tất cả đều trở lại, không quản những việc khác đỏ bừng mặt đẩy anh ta ra trực tiếp đứng dậy.

https://thuviensach.vn

Đứng dậy sau đó vội vàng lui sang một bên, đưa tay chỉ vào kẻ giờ phút này đang ngồi ở ghế xoay Chu Hàn. Mới vừa trải qua, tâm tư vẫn không thể hoàn toàn bình phục lại, ngón tay chỉ vào Chu Hàn có chút run rẩy, hiện tại cả người có chút thẹn quá thành giận, nói: "Anh, Anh… Hạ lưu!"

Chu Hàn nhìn chằm chằm cô, ánh mắt thâm thúy như đầm nước, sâu không thấy đáy.

Lâm Lệ bị hắn nhìn vậy có chút sợ, nhưng cá tính không chịu thua khiến cô cậy mạnh nói: "Anh…, Anh hèn hạ vô sỉ, thật không biết xấu hổ!" Vừa nói lại nhớ tới mình mới vừa an vị phía trên anh ta, mặt lại càng vừa hồng thêm vài phần.

Chu Hàn nhếch khóe môi, nhìn khóe miệng kia nở nụ cười Lâm Lệ cảm thấy có chút sợ, trong lòng có chút hối hận, theo bản năng chân hướng phía sau lui lại mấy bước.

Chu Hàn đứng dậy, ánh mắt thẳng tắp ngó chừng Lâm Lệ, chân đi tới chỗ cô, khóe miệng nở nụ cười so sánh với lúc trước sâu hơn mấy phần.

Lâm lệ nuốt một ngụm nước bọt, khẩn trương hỏi: "Anh, anh… Anh muốn làm gì!"

"Cô không phải nói tôi hạ lưu, hèn hạ vô sỉ lại không biết xấu hổ sao?" Chu Hàn từng câu từng chữ hỏi ngược lại , khóe miệng cười thoạt nhìn có chút quỷ dị.

"Vốn, vốn chính là như vậy!" Lâm lệ vừa nói, lại lui về phía sau một bước.

"Đúng a" Chu Hàn cười như không cười, sải bước tới trước mặt cô rồi đứng lại.

Lâm Lệ có một loại rất dự cảm xấu, cô cảm thấy nếu như cô cứ tiếp tục ở lại trong phòng này lát nữa nhất định sẽ phát sinh chuyện gì đó, hơn nữa tuyệt đối không phải là chuyện tốt! Nghĩ như thế, trong lòng liền nhanh chóng có quyết định, vội vàng nói: "Cái kia, thời gian đã không còn sớm, tôi muốn đi ngủ, ngủ ngon." Nói xong xoay người muốn chạy đi.

https://thuviensach.vn

Chẳng qua là chân đi, tay lại bị người kéo lại, Chu Hàn bước tới đồng thời kéo tay cô.

Lâm Lệ gượng cười quay đầu, nhìn hắn, nụ cười trên mặt so với khóc còn khó coi hơn rất nhiều, run rẩy nói: "Sao, làm gì?"

Chu Hàn khóe miệng mang nụ cười tà mị nụ vẫn không có giảm, đưa tay đem thân thể của cô quay lại, chỉ nói: "Tôi chỉ muốn chứng minh lời nói mới vừa rồi của cô là sai lầm ."

"Ách" Lâm Lệ sửng sốt, có chút không hiểu rõ ý tứ của hắn, hỏi: "Anh làm gì —— ô ——" hai chữ còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, liền trực tiếp bị ngăn ở trong miệng.

Chu Hàn nâng mặt của nàng, hôn rất sâu, bởi vì quá mức đột ngột Lâm Lệ hoàn toàn không có kịp phản ứng, cho nên đôi môi vừa hé mở Chu Hàn liền đưa lưỡi vào thăm dò, đầu lưỡi bá đạo tham lam như muốn chiếm lấy tất cả ngọt ngào trong miệng cô.

Lâm Lệ một lúc lâu cũng không có kịp phản ứng, ánh mắt mở thật to , tay cũng quên không phản kháng.

Chu Hàn nhìn dáng vẻ cô lúc này không khỏi có chút buồn cười, môi kề sát thì thầm: "Nhắm mắt lại." Giọng nói mang theo vẻ ôn nhu ngoài ý muốn.

Lâm Lệ mơ mơ màng màng hoàn toàn không biết tình huống gì, nghe vậy cũng nhắm lại.

Môi của cô rất mềm, so sánh với đôi môi trời sinh có chút lạnh lẽo của mình, môi của cô ấy rất ấm áp, có hương vị giống như kẹo đường mình ăn lúc còn bé, làm cho người ta không khỏi muốn nhiều hơn.

Hôn Lâm Lệ là một chuyện rất thoải mái, Chu Hàn thuận theo tự nhiên, từ từ nhắm mắt lại, từ từ quên mất chuyện không vui trong lòng lúc trước. Phiền muộn cùng bị đè nén, đưa tay nâng mặt của cô hôn sâu hơn chút ít.

Cũng không biết qua bao lâu, Lâm Lệ như ở trong mộng chợt tỉnh, chợt mở hai mắt ra, thấy gương mặt Chu Hàn phóng ta trước mắt, liền có cảm giác nhục nhã, kia lửa giận trong lòng bùng cháy,

https://thuviensach.vn

một tay đẩy Chu Hàn ra, ánh mắt oán hận nhìn chằm chằm, ánh mắt kia cơ hồ sắc bén như muốn ăn thịt người.

Chu Hàn lui về sau hai bước mới đứng vững, nhìn cô, nụ cười nơi khóe miệng so với trước càng sâu hơn vài phần, nói: "Tôi chỉ muốn nói cho cô biết, cái gì mới gọi là lưu manh, cái gì mới coi là vô sỉ hạ lưu không biết xấu hổ."

Lâm Lệ nhìn chằm chằm anh, một lúc lâu sau , nước mắt không báo động trước trực tiếp từ trong hốc mắt chảy xuống.

Nước mắt của cô khiến cho Chu Hàn không khỏi sửng sốt, ý thức được việc mình mới vừa làm đúng là có chút quá đáng, do dự mở miệng nghĩ muốn giải thích , "Này, cô…" Mở miệng xong mới thấy mình không biết nên nói gì.

Lâm Lệ đưa tay đi lau nước mắt trên mặt, nhưng lau làm sao cũng không xong, trong lòng không khỏi cảm thấy ủy khuất, giờ phút này cô tựa hồ cũng trở nên đặc biệt yếu ớt.

Chu Hàn không biết lúc này nên làm gì, nhưng cứ đứng nhìn cô khóc cũng không phải là biện pháp, bèn đi lên phía trước, đưa tay muốn lau đi nước mắt trên mặt cô, lại bị cô chặn ngang đẩy ra.

Ánh mắt oán hận trừng mắt liếc Chu Hàn một cái, có chút trẻ con đưa thay sờ sờ khóe miệng, sau đó lại hướng về phía anh ta oán hận mắng một câu, "Khốn kiếp!" Sau đó quay đầu trực tiếp đi ra khỏi thư phòng.

Chu Hàn sững sờ tại chỗ một lúc lâu, sau đó có chút khống chế không được cười ra tiếng, đưa thay sờ sờ môi của mình, cười lắc đầu, lúc này mới xoay người trở lại ghế xoay phía sau bàn đọc sách.

Thời điểm đưa tay lấy văn kiện trên bàn, liếc thấy mới vừa rồi cô đưa cà phê vào, tách cà phê còn lượn lờ khói trắng, trong không khí có mùi thơm nhàn nhạt của cà phê.

Đưa tay đem cái chén bưng quá, đặt ở khóe miệng nhẹ nhàng uống một hớp, bởi vì để một lúc lâu nên hiện tại nhiệt độ vừa phải, chỉ là cà phê vốn có vị đắng hiện tại uống nó lại có cảm giác ngọt ngào nhàn nhạt.

https://thuviensach.vn

Cảm giác như thế khiến cho Chu hàn không khỏi nhíu mày, bưng cà phê nhìn kĩ một lúc lâu, lại nhấp một hớp, lần này xác nhận mùi vị là cà phê là đắng chát, lúc này mới nới lỏng chân mày, một lần nữa cầm lên văn kiện xem.

Trong phòng, Lâm Lệ ôm gối ngồi ở đầu giường, tức giận lấy tay vỗ gối, trong miệng nhỏ giọng nói thầm , "Khốn kiếp, đại khốn kiếp, hèn hạ vô sỉ hạ lưu, đại khốn kiếp! …"

Nhớ tới hết thảy mọi chuyện mới vừa rồi trong thư phòng, ngay lúc đó cô thậm chí còn có thể rõ ràng cảm giác được dưới cái mông kia cách lớp y phục nhiệt độ vật kia truyền tới, nóng rực cơ hồ có thể đem người làm phỏng.

Nghĩ tới, Lâm Lệ mặt đỏ bừng , trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy tức giận, thấp giọng mắng, "Hạ lưu, vô sỉ!" Sau đó kia khí lực vỗ vào cái gối ôm trong tay càng mạnh, tựa như coi gối kia làm Chu Hàn mà đánh.

Càng nghĩ càng không hết giận, nhưng hành động đánh gối quá mức trẻ con , cuối cùng Lâm Lệ cầm lấy gối trợn mắt nhìn một lúc lâu, sau đó ném thẳng gối xuống đầu giường, sau đó gối đầu lên chiếc gối bị mình đánh có chút biến dạng, trực tiếp nhắm mắt đi ngủ.

Ngày thứ hai Lâm Lệ bị ánh mặt trời bên ngoài làm thức giấc, mơ mơ màng màng tỉnh lại, trong phòng ánh sáng làm cho cô có chút không thích ứng, giơ tay lên trán che lại một lúc lâu mới từ từ thích ứng được ánh sáng trong căn phòng.

Liếc nhìn đồng hồ báo thức đặt ở trên tủ đầu giường, lại nằm xuống giường trong chốc lát, lúc này mới đứng lên chuẩn bị đi rửa mặt.

Đợi Lâm Lệ vệ sinh cá nhân xong, mới mở cửa liền nghe thấy trong phòng ăn truyền đến tiếng cười nói của cha mẹ.

https://thuviensach.vn

Chương 29: Tại sao phân phòng?

Đợi Lâm Lệ vệ sinh cá nhân xong, mới mở cửa liền nghe thấy trong phòng ăn truyền đến tiếng cười nói của cha mẹ.

"Cái gì thế ạ?" Lâm Lệ nhíu mày nghi ngờ, ba mẹ cô cho dù lúc ở nhà cũng đâu có cười đùa vui vẻ đến như vậy.

Mang theo nghi ngờ, Lâm Lệ đi về phía phòng ăn.

Trong phòng ăn, ba Lâm, mẹ Lâm ngồi ở một bên, phía trước họ bày là bữa ăn sáng kiểu tây mà bình thường họ không có thói quen dùng: sandwich cùng trứng tráng, Chu Hàn thì ngồi đối diện họ, tay trái cầm lấy sandwich tay phải bưng cốc sữa tươi, giờ phút này đang chọc cho ba Lâm và mẹ Lâm cười đế không ngậm miệng lại được, bầu không khí hài hòa, ấm áp vui vẻ vô cùng.

Giống như nhận thấy có người đang đứng một bên nhìn, Chu Hàn ngoảnh lại, vừa lúc đối diện với ánh mắt của Lâm Lệ, khóe miệng nửa nhếch lên, bộ dạng cười như không cười.

Thấy trên mặt anh ta vẫn là nụ cười quen thuộc tối hôm qua, cô lập tức lại nhớ tới kí ức không mấy vui vẻ đó hồi tối qua, hai tai bất giác đỏ lên, trừng mắt anh, quay đầu không thèm nhìn đến nữa.

Mẹ Lâm ngồi đối diện Chu Hàn nhìn ra cái gì, theo ánh mắt của Chu Hàn nhìn tới, lúc này mới phát hiện Lâm Lệ đang đứng ở cánh cửa nối phòng khách và phòng ăn, cười với con gái nói: "Lâm Lệ, dậy rồi sao, mau mau tơi ăn sáng, Chu Hàn dậy sớm tự mình chuẩn bị đó, mùi vị rất ngon!"

Lâm Lệ nhướng mi, nhìn sandwich và trứng tráng trong đĩa của họ, nhìn qua thôi cũng thấy ngon rồi, không ngờ trừ nấu mì Chu Hàn làm sandwich này trông cũng vô cùng bắt mắt.

Lúc này Chu Hàn mở miệng "Lại đây ngồi xuống đi, anh cho phần của em vào lò vi sóng hâm lại cho nóng" nói xong, thả miếng sandwich trong tay xuống, trực tiếp đứng dậy đi vào phòng bếp.

https://thuviensach.vn

Nhìn qua tấm thủy tinh trong suốt chắn giữa phòng ăn với phòng bếp, phía sau Chu Hàn đang đặt sữa tươi cùng sandwich đã chuẩn bị lúc trước để vào trong lò vi sóng hâm nóng, mẹ Lâm cười với ba Lâm: "Ông xem, thằng bé Chu Hàn này rất biết quan tâm người khác!"

Ba Lâm cũng ngẩng đầu nhìn vào trong phòng bếp, cười gật đầu, lúc quay lại thấy Lâm Lệ còn đứng ở đó vội hỏi: "Tiểu Lệ, sao không ngồi xuống?"

Lâm Lệ cười cười gật đầu, ngồi xuống vị trí lúc trước Chu Hàn từng ngồi. Hâm nóng đồ ăn không mất bao nhiêu thời gian cho nên Chu Hàn rất nhanh bưng sandwich với sữa tươi từ trong bếp đi ra, để xuống trước mặt Lâm Lệ, vuốt vuốt mái tóc ngắn xinh xắn của cô :"Mau ăn đi!"

"Không được chạm vào đầu em!" Lâm Lệ bất mãn trừng anh, trong lòng vẫn còn tức giận chuyện tối qua, đưa tay hất mạnh cánh tay anh ta đang ve vuốt trên đầu cô. Chu Hàn cũng không tức giận, chỉ mỉm cười, trên mặt mang vẻ sủng nịnh rõ ràng. Ba Lâm, mẹ Lâm ngồi đối diện hai người cười, mẹ Lâm nhìn con rể càng xem càng thấy dễ thương, liền thay đổi lập trường nói giúp cho Chu Hàn, bà nhìn Lâm Lệ cười mắng nói: "Đã lớn rồi mà còn trẻ con như vậy, cũng do Chu Hàn cưng chiều con cả!"

Lâm Lệ kinh ngạc nhìn mẹ, chu môi kháng nghị nói: "Mẹ! sao mẹ lại đi giúp người ngoài nói chuyện chứ?" Mẹ cô thay đổi thái độ cũng quá nhanh đi, mới qua một đêm, toàn bộ tình cảm đều nghiêng về phía Chu Hàn hết cả! Cô mới là con gái của bà a.

"Còn nói mình không trẻ con, nhìn con nói những lời như đứa bé kìa" Mẹ Lâm chê cười nói: "Con đã kết hôn cùng Chu Hàn, Chu Hàn hiện tại là con rể của mẹ, người ta nói con rể cũng là con, sao lại nói mẹ là đi giúp người ngoài nói chuyện?"

Lâm Lệ bị mẹ Lâm nói cho không đáp được, nếu mọi chuyện theo như mẹ nói thì không sai, nhưng vấn đề là cô với Chu Hàn chỉ có thể coi là vợ chồng hờ, mặc dù được luật pháp công nhận nhưng hai người bọn họ đều biết chuyện này không phải như vậy.

https://thuviensach.vn

Dĩ nhiên, những lời này thì không thể nào nói với ba mẹ được, ngậm bồ hòn làm ngọt, cô chỉ có thể đồng thời nuốt cả sandwich và sữa tươi.

Bữa ăn sáng này, ba Lâm, mẹ Lâm và Chu Hàn là cảm thấy vui vẻ, Lâm Lệ mặc dù trong lòng vẫn còn chút buồn bực, nhưng xét thấy Chu Hàn làm bữa sáng này mùi vị thật không tệ, bữa ăn này cô cũng tạm chấp nhận vậy.

Ăn xong bữa sáng, Chu Hàn lại muốn tới công ty xử lý công việc làm ăn, liền cầm cặp công văn trực tiếp đi ra ngoài, trước khi đi anh còn nói với ba Lâm, mẹ Lâm rằng đã đặt xong chỗ ăn tối cho hai gia đình gặp mặt rồi, lúc đó anh sẽ về đón bọn họ đi qua, ngoài ra còn dặn Lâm Lệ đưa ba mẹ đi ra ngoài dạo một chút, hiện tại là tháng mười khí trời không lạnh cũng không nóng, đi ra ngoài dạo cũng là lựa chọn không tồi.

Nghe được những lời này của Chu Hàn, hai ông bà cười toe toét, trong lòng vốn còn chút thái độ với cuộc hôn nhân này giờ đã tiêu tan, liên tục gật đầu nói tốt.

Dưới sự kiên trì và đôn đốc của mẹ Lâm, Lâm Lệ đành bất đắc dĩ đưa Chu Hàn ra thang máy. Lúc đang chờ thang máy, Chu Hàn quay đầu liếc nhìn cô gái đứng bên cạnh không hề tình nguyện tiễn anh, buồn chán tựa vào một bên, vẻ mặt giống như một con mèo nhỏ chán chường vậy.

Cười nhạt mở miệng nói: "Còn giận chuyện ngày hôm qua sao?"

Nghe vậy, Lâm Lệ như con mèo dựng lông, oán hận trừng mắt về hướng của anh, hạ thấp giọng nói: "Không cho anh nhắc lại chuyện tối qua!" Tối qua coi như cô xui xẻo đi.

Thấy phản ứng của cô, Chu Hàn nhíu mày, cố ý hỏi ngược lại: "Tại sao?"

Lâm Lệ cắn răng; cơ hồ là nghiến răng nói: "Anh thấy có gì tốt đẹp để nhớ lại sao? Tôi vì cái gì lại muốn nhớ đến chứ!"

Với những lời của Lâm Lệ Chu Hàn thật làm như đang suy nghĩ rất kĩ lưỡng, một lúc sau đó gật đầu không nặng không nhẹ,

https://thuviensach.vn

không mặn không nhạt nói: "Đối với tôi mà nói coi như không tồi, cảm giác rất tốt!"

" Anh ___" Lâm Lệ bất mãn trợn mắt, muốn nói cái gì nhưng nhất thời lại không biết nói từ đâu, nhìn anh ta tức đến trề cả quai hàm.

Đối với cái trừng mắt của cô, Chu Hàn chẳng qua là nhún nhún vai, nói: "Tôi đang nói thật, mùi vị quả thật không tệ, mềm mại, nhỉ?"

Nghĩ nghĩ một lúc, đột nhiên nghĩ đến cái gì, gật đầu khẳng định với Lâm Lệ gật đầu nói: " Đúng rồi, còn có ngọt ngào, với tôi mà nói thật là một ký ức tốt đẹp để nhớ lại, biết đâu lúc rảnh rỗi sẽ hồi tưởng lại!"

Lâm Lệ bị anh ta nói xong, mặt đều đỏ bừng, lườm anh ta lúc lâu, nghẹn mãi ra hai chữ: "Lưu manh!!!"

Chu Hàn nhún vai, không hề phản bác đánh giá của cô, thậm chí anh còn gật đầu đồng ý nói: " Tôi cũng không phủ nhận!"

Nhìn bộ dáng xù lông, chu miệng của cô, trong lòng anh lại cảm thấy có chút dễ thương, khóe miệng bất giác cong lên thành một độ cong nhu hòa, thậm chí đến chính anh cũng không hề hay biết.

Lâm Lệ oán hận trừng mắt anh một lúc lâu, trừng đến khi ánh mắt mình đau đau mới thu hồi ánh mắt, trong lòng, an ủi mình rằng người mà không biết xấu hổ như vậy vô địch thiên hạ rồi, coi như bị chó cắn một cái đi, mình cũng đâu thể nhào đến cắn lại nó một cái được chứ.

Nghĩ như vậy, nội tâm tức giận nãy giờ cũng bình tĩnh trở lại, dùng ánh mắt liếc anh ta một cái, sau đó mũi hừ nhẹ, hướng bên cạnh anh đi đến.

Lâm Lệ ra vẻ rất bình tĩnh nhưng vẫn khó nén cơn tức của mình, thành công chọc cười Chu Hàn, cười đến mức thang máy đến rồi cũng không phản ứng.

Lâm Lệ tức giận giậm chân đi về, lúc mới mở cửa đi vào đã bị mẹ Lâm đứng trước cửa kéo vào trong phòng khách, trong phòng ba

https://thuviensach.vn

Lâm đang ngồi nghiêm chỉnh trên ghế salon, trên bàn trà bày nước sôi và thuốc mà hôm qua mới đến bệnh viện lấy về.

"Ngồi xuống, ngồi xuống!" mẹ Lâm kéo tay con gái ngồi đối diện với ba Lâm, sau đó mình thì vòng qua bàn trà ngồi bên cạnh ông, hai vợ chồng nhìn chằm chằm vào cô con gái trước mặt. Lâm Lệ bị nhìn đến trong lòng thấy sợ hãi, đưa tay gãi mái tóc ngắn xinh đẹp, không khỏi hỏi: " Ba? Mẹ? Hai người muốn nói gì với con sao?"

Giọng nói của ba Lâm có chút không tự nhiên, họ nhẹ gật đầu, sau đó quay sang nhìn mẹ Lâm một cái, nói: " Bà nói đi!"

Lâm Lệ bị bộ dáng nghiêm trang của hai người hù dọa, hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì, mơ hồ cũng cảm giác được chuyện bọn họ muốn nói không đơn giản, nhìn mẹ Lâm dò xét hỏi: "Mẹ! Mẹ! mẹ rốt cuộc muốn hỏi gì thế? Đã xảy ra chuyện gì sảy ra sao?"

Mẹ Lâm liếc cô, hỏi: "Có phải con đang giận dỗi với Chu Hàn không?"

Lâm Lệ sững sốt, nghĩ thầm biểu hiện của mình qua rõ ràng sao? Làm sao mà ba mẹ có thể nhìn ra!

Nhưng mà tất nhiên là không thể thừa nhận rồi, chỉ có thể giải ngu nhìn mẹ, cười khan: "Mẹ nói cái gì vậy, khi nào thì con giận Chu Hàn chứ!"

"Còn nói không có!" mẹ Lâm lườm cô, nói: "Mẹ thấy rõ ràng, đó không phải giận nhau thì là gì?"

"Nhìn thấy?" Lâm Lệ kinh hãi, chẳng lẽ chuyện tối qua trong thư phòng bà đã biết rồi!

"Dĩ nhiên là thấy" mẹ Lâm nói: "Buổi sáng mẹ thức dậy cùng lúc với Chu Hàn, thấy nó từ căn phòng thứ nhất bên trái đi ra!"

"Căn phòng thứ nhất bên trái?" Lâm Lệ quay đầu nhìn về phòng ngủ bên kia, nghĩ thầm, phòng thứ nhất bên trái không phải phòng ngủ chính sao? Chu Hàn từ phòng đó đi ra thì có gì kì quái?

"Ai!" mẹ Lâm thở dài, một lần nữa đứng dậy, vòng qua bàn trà ngồi xuống bên cạnh Lâm Lệ, kéo tay cô đặt trên đùi mình nhẹ nhàng vỗ, mềm giọng, cảm khái nói: "Tiểu Lệ a, mẹ và ba con đã quan sát từ tối qua rồi, Chu Hàn thật sự không tồi, vừa biết quan

https://thuviensach.vn

tâm vừa biết chăm sóc cho con, hơn nữa còn đối với chúng ta rất tốt, con a đừng tùy hứng như trẻ con, vợ chồng có va va chạm chạm là điều bình thường, có rất nhiều cách xử lý, nhưng đừng bao giờ xa cách nhau, làm như vậy lòng người sẽ lạnh, lòng người ta mà lạnh rồi thì muốn làm nóng lại sẽ rất khó khăn!"

Lâm Lệ càng nghe càng thấy hỗn loạn, có chút không rõ mẹ cô lời này là có ý gì, gượng cười nói: "Mẹ! Mẹ đang ở đây nói cái gì vậy, làm sao con nghe không hiểu"

"Con đừng tưởng gạt chúng ta nữa, chúng ta biết rõ rồi, Chu Hàn cũng đã nói rồi"- mẹ Lâm nói- "thật ra chuyện này cũng không thể đổ lỗi hết cho Chu Hàn, Chu Hàn vốn phải cáng đáng công ty, công việc vốn bận rộn, thời gian có thể cùng con tất nhiên sẽ ít đi, con làm vợ cũng nên biết thông cảm mới đúng, tính tính cởi mở chút"

Khóe miệng Lâm Lệ co quắp, hỏi: " Mẹ, Chu Hàn…. đã nói gì với mẹ?"

Mẹ Lâm nhìn cô, nói: "Nó nói vì ngày nào nó cũng làm việc đến nửa đêm cho nên mấy hôm nay con giận dỗi nó, đó là lý do hai người phân phòng ngủ!"

Lúc này ba Lâm cũng phát biểu ý kiến, phê bình con gái nói: " Tiểu Lệ, chuyện này là con không đúng rồi!"

Lâm Lệ không biết có thể nói cái gì, khóe miệng co quắp, gượng cười.

https://thuviensach.vn

Chương 30: Hai nhà gặp mặt

Bởi vì buổi tối coi như là bữa cơm người hai nhà chính thức gặp mặt, cho nên buổi chiều trước giờ tan tầm, Chu Hàn quay về chuẩn bị đón Lâm Lệ và ba Lâm mẹ Lâm cùng nhau đi tới nhà hàng, về phần nhà hàng, sáng sớm tinh mơ ngày hôm qua mẹ Chu đã gọi điện thoại tới đây nói đã đặt xong rồi, đến lúc đó bọn họ cứ thế đến là được.

Buổi chiều Chu Hàn trước đó đã gọi điện thoại báo cho Lâm Lệ thời gian buổi tối ăn cơm, cho nên lúc anh từ trong công ty lái xe trở lại, ba Lâm mẹ Lâm hai người cũng đã chuẩn bị xong, bất cứ lúc nào cũng có thể ra cửa.

Chu Hàn để cho ba Lâm mẹ Lâm ngồi trong ở trong phòng khách một lát, còn mình thì đặt cặp công văn trên tay vào trong thư phòng sau đó mới chuẩn bị trở về phòng thay quần áo ra ngoài.

Lấy bộ quần áo phù hợp từ tủ quần áo ra thả lên trên giường, Chu Hàn cởi áo vest chuẩn bị bắt đầu thay quần áo, nhưng vừa mới tháo mấy nút cổ áo sơ mi, cửa phòng đã bị người từ bên ngoài mở ra.

Ngoài cửa Lâm Lệ liếc nhìn bên kia phòng khách, xác định ba mẹ không hề nhìn về phía bên này, lúc này mới hơi lén lút đi vào, sau đó khóa trái cua phòng. Lúc xoay người lại vừa lúc chống lại ánh mắt cười như không cười của Chu Hàn.

Chu Hàn buồn cười nhìn cô, hai ngày này chung đụng, anh thế nhưng phát hiện người phụ nữ này cũng có một mặt trẻ con thú vị như vậy, anh cho là cô chỉ là một người đè nén tâm tình mình ra vẻ kiên cường, thì ra đôi khi cũng sẽ làm chuyện ngốc nghếch, mà bộ dạng làm chuyện ngốc nghếch còn đặc biệt thú vị, dễ thương.

Lâm Lệ trợn mắt nhìn mắt anh, đi về phía anh, không đợi anh mở miệng, trực tiếp chất vấn: “Buổi sáng anh đã nói gì với mẹ tôi?”

https://thuviensach.vn

Chu Hàn đầu tiên là nhướng mi, rồi sau đó lại nghĩ tới cái gì, hiểu rõ gật đầu, chỉ lạnh nhạt nói: "À, cô biết rồi hả." Lúc đang nói chuyện giọng điệu nhàn nhạt, giống như không phải nói chuyện của mình vậy, nói xong liền xoay người sang chỗ khác tiếp tục cởi áo sơ mi của mình.

Lâm Lệ trợn mắt, hung hăng nhìn anh chằm chằm, bất mãn nói: "Anh sao lại nói hươu nói vượn với mẹ tôi, anh còn ngại chuyện chưa đủ loạn sao? !" Cô cảm thấy cô quả thực đang bị anh bày trò, khắp nơi chế ngự, rõ ràng trận diễn này làm cho cha mẹ nhìn theo lý mà nói là phát triển theo hướng cô muốn mới đúng, nhưng mà hiện tại, cô lại chỉ có thể bị động đi theo bước chân của anh, hơn nữa vĩnh viễn không biết anh có thể đột nhiên ở chỗ nào đó thêm cái gì hay không, lại đột nhiên thay đổi ở chỗ nào đó, cô cũng không phải là diễn viên chuyên nghiệp, cô đâu có được năng lực tùy cơ ứng biến.

Chu Hàn đưa lưng về phía cô, không có xoay người nói: "Là mẹ cô hỏi tôi, cho nên tôi mới trả lời như vậy." Vừa nói, động tác trên tay cũng không có dừng lại.

"Vậy anh sao anh lại nói tôi không muốn bị anh quấy rầy mới khăng khăng phân phòng" Anh vừa nói như vậy ngược lại, trực tiếp đổ toàn bộ trách nhiệm cho cô, còn bản thân anh thì tiêu dao tự tại.

Chu Hàn quay đầu, toàn bộ nút áo áo sơ mi đã bị cởi ra, trực tiếp cởi áo sơ mi ra ném tới trên giường, lộ ra vóc người rắn chắc, Chu Hàn vóc người rất tốt, không mập nhưng tinh tráng, da màu đồng cổ thịt rất săn chắc, thậm chí trên bụng cũng thấy từng múi cơ bụng, khêu gợi giống như những vận động viên tập trong phòng thể thao lâu năm vậy.

Lúc Lâm Lệ còn bị vóc người của anh đánh sâu vào đã có chút ít thẫn thờ, Chu Hàn đã đến gần cô, ánh mắt nhìn thẳng cô, hỏi: "Vậy tôi đây nên nói như thế nào? Nói thực cho bọn họ biết chúng ta chỉ là vợ chồng giả, chỉ là đang diễn trò cho bọn họ yên tâm sao?"

Lâm Lệ nuốt một ngụm nước bọt, phản ứng trở nên có chút chậm chạp, chỉ theo bản năng mở miệng nói: "Đương, đương nhiên không được rồi…"

https://thuviensach.vn

Chu Hàn cười, cúi đầu liếc nhìn thân thể của mình, trong mắt hiện lên một tia giảo hoạt, lần nữa nâng mắt ánh mắt kia thâm thúy như cũ, vừa tiến tới gần cô một bước, hỏi: "Hay là nói thật ra thì cô cũng không ngại chúng ta chung chăn gối?"

Anh tiến tới gần, Lâm Lệ lui về phía sau, căn bản cũng không có thời gian nghĩ tới anh đang nói cái gì, cuối cùng bị anh bức lui không còn đường lùi, lúc này mới ngẩng đầu nhìn anh nuốt một ngụm nước bọt hỏi, "Cái…, cái gì? Anh mới vừa nói gì?"

Chu Hàn đưa tay chống đỡ tường, vây cô vây giữa vách tường và cơ thể của mình, khóe môi nhếch lên nụ cười tà, cố ý giảm thấp âm thanh của mình nói: "Tôi nói cô muốn ở chung phòng với tôi."

Lâm Lệ sửng sốt, dường như vẫn đang suy nghĩ hàm ý trong lời nói của anh, sau nửa nhịp mới kịp phản ứng, đỏ mặt mở to mắt nhìn anh lớn tiếng nói: "Làm sao có thể!"

Chu Hàn cười, cố ý trêu chọc cô hỏi: "Thật không muốn?" Vừa nói, cả người còn cố ý nghiêng về phía cô một chút.

Lần này Lâm Lệ không bị 'sắc đẹp' hấp dẫn, một tay đẩy anh ra, lời lẽ chính đáng nói: "Dĩ nhiên không muốn, tôi cũng chưa phải bị điên."

Chu Hàn bị cô đẩy ra thuận thế cũng lui lại mấy bước, cười nhún nhún vai, nói: "Vậy thì thật đáng tiếc."

Lâm Lệ mặt còn có chút hồng, liếc mắt không nhìn tới anh, chỉ là có chút nhăn nhó nói: "Anh, anh cởi quần áo làm gì?"

Chu Hàn xoay người sang chỗ khác, trực tiếp cầm bộ quần áo từ trong tủ cầm qua thay áo sơ mi cho mình, một bên cài nút áo một bên nói: "Thay quần áo a." Lời nói tự nhiên hoàn toàn không có chút cảm giác xấu hổ.

Lâm Lệ không nói gì nữa, đứng ở đó nghĩ tới chờ cho anh thay quần áo xong một lần nữa sẽ cảnh cáo anh, đừng ở trước mặt cha mẹ của cô nói lung tung.

Lúc Chu Hàn mặc xong áo sơ mi xoay đầu lại thấy cô ngượng ngùng đang nhìn chằm chằm vào cái TV treo trên tường, hai tai dường như vì xấu hổ mà giờ đỏ bừng lên.

https://thuviensach.vn

Khóe miệng nhếch lên, nhìn về phía bóng lưng của cô tốt bụng nhắc nhở cô: "Cô không có ý định đi ra ngoài sao, tôi hiện tại định thay quần."

Nghe vậy, Lâm Lệ đầu cũng không quay lại trực tiếp bước nhanh ra khỏi phòng, cửa phịch một tiếng liền đóng lại, động tác kia gọn gàng nhanh chóng.

Bên trong phòng Chu Hàn nhìn cánh cửa bị đóng lại một lúc lâu, bật cười lắc đầu.

Lâm Lệ sau khi đi ra mặt còn nóng lợi hại, mẹ Lâm thấy không khỏi có chút lo lắng hỏi: "Tiểu Lệ, mặt của con sao lại đỏ như vậy? Thân thể không thoải mái sao?"

Lâm Lệ vội lắc đầu, cười cười nói: "Không có, không có… Con hơi nóng, hơi nóng mà thôi." Vừa nói vừa lấy tay quạt quạt mặt mình.

Nhà hàng nơi hai nhà gặp mặt ăn cơm là do mẹ Chu đặt, đặt ở một nhà hàng cấp năm sao, bao một gian phòng, còn cẩn thận dặn riêng nhà bếp làm theo khẩu vị nơi quê nhà của Lâm Lệ.

Vì bữa cơm hôm nay vào buổi tối, buổi chiều mẹ Chu còn đi đến tiệm uốn tóc sửa sang lại đầu tóc, một ngày không dưới ba lần nhắc nhở ba Chu thời gian buổi tối để trống đừng có bận rộn đi xã giao.

Lúc Chu Hàn lái xe chở cả nhà Lâm Lệ tới chỗ hẹn, mẹ Chu cùng ba Chu mang theo Chu Tiểu Bân cũng đã tới.

Người quản lý nhà hàng vừa đi vừa nói chuyện với Chu Hàn đưa bọn họ tới phòng khách quý đã đặt sắn, mẹ Lâm theo ở phía sau lôi kéo góc áo của ba Lâm, nhỏ giọng ở bên tai ba Lâm nói: "sao tôi cảm thấy Chu gia này cũng không phải là một nhà bình thường?"

Ba Lâm không nhìn bà, chỉ gật đầu, nhẹ giọng đáp lại một câu: "Đặc biệt nữa, sau này cũng chỉ là thông gia."

Mẹ Lâm không nói thêm gì nữa, bà hiểu ý của chồng, Chu gia này rốt cuộc là gia đình như thế nào đối với bọn họ mà nói cũng không quan trọng, bọn họ chỉ là gả con gái, chỉ cần bọn họ đối xử tốt với Lâm Lệ là được.

https://thuviensach.vn

Người quản lý nhà hàng kia tự mình mở cửa, cười nói với Chu Hàn: "Chu tổng, ông Chu bọn họ đã ở bên trong, tôi đây xuống phòng sắp bếp đưa thức ăn lên."

Chu Hàn gật đầu với ông ta nói: "Làm phiền."

Người quản lý nhà hàng mặt đầy nụ cười gật đầu, "Không có gì, không có gì, chúc mọi người ăn cơm vui vẻ." Nói đến đây mới xoay người rời đi.

Chu Hàn xoay thân mình, nói với ba Lâm mẹ Lâm: "Cha, mẹ, chúng ta vào đi thôi."

Ba Lâm gật đầu, cùng mẹ Lâm cùng nhau đi vào trong phòng.

Lúc Chu Hàn xoay người cũng muốn đi vào lại bị Lâm Lệ một bên bắt được, chỉ thấy cô khom người tới đây ghé vào lỗ tai của anh nhỏ giọng cảnh cáo nói: "Hôm nay anh chớ nói lung tung đó."

Chu Hàn nhìn cô, chỉ cười cười, cũng không nói chuyện.

Lúc này mẹ Lâm và ba Lâm vừa đi vào, mẹ Chu liền đứng dậy tới đây đón chào, tươi cười đầy mặt, ngoài miệng nói: "Ông bà thông gia, ông bà đã tới, mau mau mau tới đây ngồi xuống, tới đây ngồi xuống." Lúc đang nói chuyện lôi kéo tay mẹ Lâm dẫn về phía bàn ăn.

Ba Chu cũng đứng dậy đón chào, khuôn mặt bình thường cũng không hay lộ ra nụ cười gật đầu chào ba Lâm.

Trước khi đến, mẹ Lâm còn có chút lo lắng sợ đến lúc này căng thẳng rồi lúng túng, mấy người ngồi vào cùng nhau không biết nói cái gì, nhưng tới đây không tới vài phút đồng hồ bà liền buông lỏng tinh thần, bởi vì mẹ Chu là một người thích nói thích cười, từ lúc bọn họ đi vào không để cho cục diện quá tẻ ngắt, lôi kéo mẹ Lâm nói chút ít chuyện phiếm, không khí thoáng cái thân thiện hơn.

Ba Chu làm lãnh đạo đã lâu, mặt nghiêm túc khó nở nụ cười, nhưng mà cũng thật sự coi trọng thông gia tương lai, trên mặt mặc dù cười không khỏi có chút cứng ngắc, nhưng ít nhất thái độ là chân thành.

Bữa cơm này diễn ra rất là hài hòa, lúc nói xong lời cuối cùng mẹ Chu nói về vấn đề đám cưới của Lâm Lệ cùng Chu Hàn, theo

https://thuviensach.vn

như ý bà và ba Chu muốn làm đám cưới cho Lâm Lệ và Chu Hàn, bởi vì bọn họ vẫn luôn cảm thấy Lâm Lệ ở xa lấy chồng ở Giang Thành, đã là ủy khuất Lâm Lệ, giờ còn không có đám cưới giống người ta, vậy thì quá tủi thân Lâm Lệ rồi, Chu gia bọn họ coi cô như con gái ruột của mình mà đối xử, muốn cho cô thứ cô nên có.

Thật ra thì ba Lâm mẹ Lâm nghe Chu gia nói như vậy, một chút lo lắng còn sót lại ở đáy lòng đối với Lâm Lệ thoáng cái tiêu tan, gả con gái, có thể có một người chồng, một nhà chồng tốt, bọn họ còn muốn cầu cái gì nữa, còn có yêu cầu cái gì nữa. Về phần hôn lễ kia, có muốn hay không cũng không còn quan trọng rồi.

Mẹ Lâm cười kéo tay của mẹ Chu, chân thành nói: "Bà thông gia, có những lời này của bà thì hai lão già chúng tôi cũng yên lòng rồi, sau này tiểu Lệ nhà chúng ta liền làm phiền các vị."

Mẹ Chu cũng cầm lại tay bà, cười nói: "Bà nói gì vậy, đều là người một nhà, đều là người một nhà."

Mẹ Lâm cũng cười, quay đầu liếc nhìn Lâm Lệ và Chu Hàn, nói: "Về phần đám cưới, tôi không có ý kiến gì, nếu bọn trẻ muốn làm thì đương nhiên là tốt nhất, nếu như cảm thấy phiền toái chúng tôi cũng tôn trọng ý kiến của chúng nó."

Nghe vậy, ánh mắt của mọi người toàn bộ nhìn về phía Lâm Lệ và Chu Hàn.

Lâm Lệ gượng cười, quay đầu liếc nhìn Chu Hàn, chỉ thấy anh đang mải chăm chú vào món ăn trên bàn không nói gì.

Mẹ Chu lại biết ý, gọi Chu Hàn một tiếng: "Chu Hàn."

"Dạ?" Chu Hàn ngẩng đầu, như là có chút khó hiểu, vẻ mặt nghi hoặc.

"Sao con không nói gì hả, có làm đám cưới hay không, chúng ta cũng không thể ủy khuất Lâm Lệ nha." Mẹ Chu nói, hàm ý là bảo Chu Hàn đồng ý làm đám cưới.

Chu Hàn hiểu rõ gật đầu, nói: "Làm hay không làm, con đều nghe theo Lâm Lệ." Vừa nói vừa mỉm cười nhìn về phía Lâm Lệ.

Khóe miệng Lâm Lệ co quắp, dưới mặt bàn đưa tay hung hăng bấm Chu Hàn một cái, gượng cười quay đầu nói với mẹ Chu cùng

https://thuviensach.vn

mấy người khác: “Con nghĩ, con nghĩ hay là không làm cũng được, gần đây trong công ty Chu Hàn rất bận, đám cưới để sau này, sau này hãy nói.”

https://thuviensach.vn

Chương 31: Bị ép "Dọn"

Về chuyện đám cưới, cuối cùng Chu gia tôn trọng ý Lâm Lệ, tạm thời không làm, nhưng mà mẹ Chu vẫn nói trước, nói sau này nếu Lâm Lệ muốn làm đám cưới, như vậy cứ nói ra, bất kể lúc nào, nhất định Chu gia sẽ bổ sung đám cưới này!

Sau khi ăn cơm tối, mấy người chia tay ở cửa nhà hàng, Chu Hàn, Lâm Lệ, ba Lâm, mẹ Lâm lái xe về nhà, ba Chu và mẹ Chu có tài xế tới đây đón họ về, mẹ Chu thông cảm cho hai người ba Chu và mẹ Chu từ phía nam tới Giang Thành, liền muốn bảo Lâm Lệ và Chu Hàn trong hai ngày này đưa hai ông bà đi thăm thú một chút, về phần anh bạn nhỏ Chu Gia Bân thì đã có bà đưa về đại viện cơ quan rồi.

Trên đường trở về, ba Lâm và mẹ Lâm ngồi ở phía sau, tối nay dường như ba Lâm rất vui vẻ, uống hơi nhiều, giờ phút này đang lôi kéo tay mẹ Lâm mơ hồ nói: "Lần này Tiểu Lệ nhà chúng ta nhìn chuẩn rồi, Chu Hàn còn tốt hơn so với Trình Tường kia, Chu Hàn tốt hơn Trình Tường kia …"

Mẹ Lâm đưa tay vỗ vỗ ba Lâm, trong lòng sợ Chu Hàn để ý, thầm mắng cái ông này rượu vào rồi điên cái gì lúc này.

Vừa mắng thầm ba Lâm nói những lời không nên nói, lại vừa lo lắng Chu Hàn sẽ nghĩ nhiều, mẹ Lâm bồn chồn, nhìn lên ghế ngồi phía trước, trên mặt cười khan nói: "Lão Lâm, lão Lâm ông ấy uống nhiều quá, toàn lời say, toàn lời say. ."

Chu Hàn cười cười, giọng nói như thường nói: "Trong nhà có trà giải rượu, tác dụng tốt lắm, để về nhà cho cha uống chút, không thì ngày mai dậy sẽ đau đầu."

Thấy anh không suy nghĩ gì nhiều, mẹ Lâm cũng yên lòng rồi, an tâm cười, nói: "A Hàn con tự mở công ty, hẳn những xã giao gì đó nhất định sẽ nhiều đi."

https://thuviensach.vn

Chu Hàn gật đầu, chuyên chú nhìn tình hình giao thông phía trước, vừa cười nói: "Vâng, xã giao gì đó là khó tránh khỏi, hiện tại chủ yếu là làm ăn trên bàn cơm."

Mẹ Lâm hiểu rõ gật đầu, không khỏi quan tâm nói: "Vậy sau này con phải chú ý chút, uống nhiều rượu sẽ hại người."

Chu Hàn gật đầu, đột nhiên đưa một tay ra nắm chặt tay Lâm Lệ ngồi bên ghế phụ, cười nói: "Không sợ, sau này có Lâm Lệ ở bên cạnh con, cô ấy sẽ pha trà giải rượu cho con."

Lâm Lệ vốn đang ngẩn người thất thần lúc này đột nhiên được anh nắm tay, cả người còn chưa kịp phản ứng, sững sờ nhìn anh với vẻ mặt ngây ngây ngốc ngốc rất dễ thương.

Khác với Lâm Lệ, mẹ Lâm ở phía sau bị câu nói của Chu Hàn làm bật cười, nụ cười kia rất to, vừa cười vừa nói, "Đúng đúng, sau này để cho Lâm Lệ chăm sóc con, ha ha."

Một lúc lâu Lâm Lệ mới kịp phản ứng, ở góc độ mẹ Lâm không nhìn thấy trợn mắt nhìn Chu Hàn một cái, rút tay lại.

Chu Hàn nhìn cô một cái, khóe miệng khẽ nhếch lên .

Về đến nhà, trước tiên Chu Hàn đỡ ba Lâm ngồi xuống ghế sa lon, sau đó vào bếp lấy trà giải rượu bình thường mình hay dùng, vội vàng mang cho ba Lâm uống, lại đỡ ông vào phòng.

Tửu lượng của ba Lâm không tốt, nhưng mà rượu phẩm coi như không tệ, trừ lúc trên xe kéo mẹ Lâm nói mấy câu kia xong, hầu như không làm chuyện gì khác thường, cũng sẽ không ầm ĩ, uống trà giải rượu xong nằm trên giường chốc lát là ngủ thiếp đi.

Mẹ Lâm dấp nước vắt khô khăn mặt, xoa mặt cho ba Lâm, để ông ngủ dễ chịu hơn.

Khi mẹ Lâm bưng chậu nước rửa mặt ra khỏi phòng chuẩn bị đổ đi thì vừa vặn nhìn thấy Lâm Lệ đứng một mình trước cửa sổ sát đất trong phòng khách, hai tay vòng trước ngực, trên mặt không có nhiều biểu cảm, khiến người ta không nhìn ra buồn vui.

Mẹ Lâm rửa sạch chậu rồi cho vào trong phòng vệ sinh, lúc đi ra Lâm Lệ vẫn đứng ở tư thế đó, như là không hề nhúc nhích.

https://thuviensach.vn

Mẹ Lâm khẽ thở dài, đi về phía cô, đưa tay vỗ vỗ bả vai cô, lúc này Lâm Lệ mới kịp phản ứng, kéo kéo khóe miệng cười: "Mẹ."

Mẹ Lâm đứng song song với cô, nhìn cảnh hàng cây cảnh ngoài ban công, gió đêm thổi đến, lá cây nhẹ nhàng lay động.

"Mẹ, không mệt sao, tại sao chưa về phòng nghỉ ngơi." Lâm Lệ nhẹ nhàng hỏi.

Mẹ Lâm không đáp lại, chỉ hỏi Lâm Lệ: "Chu Hàn bận bịu vừa vào thư phòng đi?"

Lâm Lệ gật đầu, thuận miệng nói: "Còn có một số việc chưa xử lý xong."

Mẹ Lâm gật đầu, sau đó không nói thêm gì nữa, ánh mắt chỉ nhìn chằm chằm phía ngoài, vẻ mặt rất chăm chú.

Thấy mẹ không lên tiếng nữa, Lâm Lệ cũng không biết nói cái gì đó, liền không nói nữa, quay đầu cũng nhìn ra phía ngoài.

Cũng không biết như vậy qua bao lâu, mặc dù không hề quay đầu lại, mẹ Lâm vẫn chậm rãi mở miệng, chỉ nghe bà nói: "Lâm Lệ, con còn không thể quên được Trình Tường phải không." Mẹ Lâm nói rất bình tĩnh, giọng nói bình tĩnh đến không nghe ra tâm tình.

Nghe vậy trong lòng Lâm Lệ chấn động, vội vàng nói: "Không có, con không có."

Cho dù ngoài miệng nói có hay nữa, nhưng mà hành động đã bán đứng tất cả, tay Lâm Lệ không biết để chỗ nào đã bán đứng tâm tình của cô.

Mẹ Lâm quay đầu, nhìn cô, khóe miệng nở nụ cười nhàn nhạt, đưa tay kéo tay Lâm Lệ nắm lấy, dịu dàng nói: "Đứa ngốc, tình cảm mười năm nói quên là quên dễ dàng vậy sao, sao phải ép mình giả vờ như không có chuyện gì."

"Con…" Lâm Lệ quay đi, có chút không dám nhìn bà, chỉ quật cường thấp giọng nói: "Con không có, con thật đã quên."

Ai hiểu con gái bằng mẹ, cô có thực sự đã quên hay không sao mẹ Lâm lại không biết, vừa rồi ở trên xe khi vừa nhắc đến Trình Tường, sắc mặt cô thay đổi, thay đổi rõ ràng như thế, nếu thực sự đã quên được rồi mới là lạ, hơn nữa vừa rồi nhất định là Chu Hàn cũng

https://thuviensach.vn

chú ý tới, cho nên mới nắm tay cô để cô bình thường trở lại, bà vui mừng là Chu Hàn có thể thông cảm và bao dung như như thế, hơn nữa bà cũng tin tưởng trong sự bao dung và thương yêu của Chu Hàn, cho dù hiện tại trong lòng Lâm Lệ vẫn còn khó quên cuộc tình cảm 10 năm kia, nhưng sớm muộn gì sẽ có một ngày thực sự buông xuống được, còn có thể bắt đầu cười mà sống.

Thấy cô sống chết nói mình không có, mẹ Lâm cũng không nói thêm gì nữa, kéo tay cô đi thẳng về gian phòng của cô.

Thoạt đầu Lâm Lệ còn đang đắm chìm trong tâm trạng của mình, đến khi mẹ cô đưa cô về phòng mình rồi, lúc này lâm Lệ mới phục hồi tinh thần lại, sững sờ nhìn mẹ Lâm có chút khó hiểu: "Mẹ, mẹ dẫn con về phòng làm gì, có phải có gì muốn nói với con không?"

Mẹ Lâm nhìn cô, đi đến chỗ tủ quần áo của cô mở cửa ra, chỉ vào quần áo bên trong nói: "Nào, thu gọn những cái này, sau đó dọn sang."

"Dọn! ?" Lâm Lệ lại càng không giải thích được, hỏi: "Dọn đi đâu ạ?"

Mẹ Lâm tức giận nhìn cô, tiến lên đưa tay chọc chọc cái trán của cô, cười mắng: "Còn có thể dọn đi đâu, đương nhiên là dọn về phòng con và Chu Hàn a!"

"Dạ?!" Lâm Lệ hoảng hốt, vội xua tay giải thích: "Không cần không cần, chúng con, chúng con như vậy cũng rất tốt, rất tốt, không cần dọn đi dọn lại phiền phức như vậy."

"Nói gì ngốc thế!" Mẹ Lâm trách mắng, "Đã là vợ chồng rồi, phân phòng ngủ như vậy còn ra thể thống gì, bình thường nếu có khách nào tới đây, đây chẳng phải là cho người ta chê cười đi, nếu để cho bà thông gia thấy, nói con vì không thích Chu Hàn ngày nào cũng bận đến quá muộn mà quấy rầy con ngủ, con nói bà thông gia sẽ nghĩ thế nào!"

"Con…" Lâm Lệ há mồm muốn giải thích, nhưng phát hiện tiếng nói của mình vô cùng yếu ớt, hoàn toàn không có gì để có thể

https://thuviensach.vn

giải thích rõ, tất cả lý do đều cho Chu Hàn nói đi, cô chỉ có thể đi theo sự sắp đặt của anh, tiếp tục những lời nói dối của con.

Hít một hơi, mẹ Lâm chân thành nói: "Tiểu Lệ, hiện tại con kết hôn rồi, chính là làm vợ người ta, có rất nhiều chuyện không thể nào còn giống như trước, giữa vợ chồng thỉnh thoảng ầm ĩ một chút đó là tình thú, người chồng sẽ vì yêu con mà thiên vị con, nhưng mà không thể mãi thiên vị được, cứ thế là không được."

"Con, con không phải … chuyện không phải như mẹ nghĩ!" Lâm Lệ không biết làm sao, hiện tại cô thật không biết giải thích thế nào cho rõ ràng.

Mẹ Lâm chỉ nghĩ cô tính trẻ con, nói tiếp: "Tiểu Lệ, nghe mẹ, hai người có thể đi tới cùng nhau, kết thành vợ chồng không dễ dàng, đó cũng là cái phúc đã tu luyện từ kiếp trước, chúng ta phải quý trọng, quan hệ giữa vợ chồng chỉ có yêu hay là cảm giác mãnh liệt gì đó mà các con nói là không đáng tin cậy, sẽ không lâu dài, còn phải thông cảm, còn phải hiểu và bao dung, đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà suy nghĩ, đừng chỉ quan tâm đến tâm tình bản thân mình, cuộc sống thăng trầm, hai người hiểu nhau, nghĩ cho nhau như thế không tốt hơn sao?"

Lâm Lệ đã không biết có thể nói cái gì, cô chưa bao giờ biết mẹ cô thế mà có thể nói ra nhiều đạo lý về cuộc sống vợ chồng như thế, đây còn sắp vượt qua cả những chuyên gia tình cảm trên tv, đài phát thanh rồi!

Thấy cô không phản ứng, mẹ Lâm có chút trách mắng cô, nói: "Con đừng có ngốc ra đó, mẹ nói với con những điều nay con có nghe lọt không đấy!"

Lâm Lệ gượng cười gật đầu, chỉ có thể nói cho có lệ:, "Nghe, nghe lọt rồi ạ, nghe lọt rồi." Chỉ có thể nghe lọt a, nếu không nghe lọt hẳn là mẹ cô còn tiếp tục nói với cô.

Lúc này mẹ Lâm mới vừa lòng gật đầu, kéo kéo cô, nói: "Mau, dọn dẹp đồ đạc, nhanh chóng dọn sang." Vừa nói, mình bắt đầu ra tay lấy quần áo trong tủ quần áo của Lâm Lệ ra.

https://thuviensach.vn

Nhìn như thế, Lâm Lệ chỉ có thể đưa tay day day huyệt Thái Dương có chút đau đớn.

Ngồi trong thư phòng hơn hai giờ, cuối cùng cũng hoàn thành phần công việc chưa xong, Chu Hàn vừa ôm xương cổ có phần đau nhức, lắc lắc cái cổ đi ra khỏi trong thư phòng.

Thư phòng cách phòng ngủ chính không đến mấy bước, đưa tay trực tiếp mở cửa đi vào, bởi vì cả ngày nay thật sự quá mệt mỏi, Chu Hàn cũng không hề chú ý tới lúc này đèn phòng tắm đang sáng, đi thẳng tới trước giường, tay cởi áo khoác trên người, mỏi mệt lấy đồ ngủ trong tủ quần áo ra, đi thẳng vào nhà tắm.

Không nghĩ nhiều trực tiếp mở cửa đi vào, nhưng vừa mới mở cửa đã ngửi thấy hương vị sữa tắm mịt mù, vô thức nhíu mày, phục hồi tinh thần, lại phát hiện có gì không đúng, nâng mắt nhìn về phía trước, vừa vặn đối diện với cặp mắt to lúc này có phần ngây ngốc!

https://thuviensach.vn

Chương 32: Diễn giả làm thật

Chu Hàn cảm giác trong thân thể dường như có một luồng khí nóng bỗng chốc xông lên, cái loại cảm giác mãnh liệt này ngay lập tức làm anh chấn động.

Không biết có phải do ánh đèn cùng nước nóng trong phòng tắm hay không, Chu Hàn chỉ cảm giác cả người mình nóng ran lên.

Lâm Lệ giật mình một lúc lâu mới phục hồi tinh thần lại, cúi đầu nhìn mình một chút, sau đó ngẩng đầu nhìn Chu Hàn, theo bản năng kinh hô ra tiếng, "A! ——" tay vội vàng nâng lên kéo cái khăn tắm to treo bên cạnh, che ở trước ngực mình, tiện tay nắm lấy đồ bên cạnh liền trực tiếp ném qua.

Chu Hàn còn chưa lấy lại tinh thần, chỉ thấy trước mắt một vật thể lạ đang bay tới, khẽ nguyền rủa một tiếng "chết tiệt!". Theo bản năng đưa tay ra ngăn chặn, vật thể lạ kia trực tiếp đập vào trên cánh tay anh, sau trực tiếp rơi xuống trên mặt đất, "bịch! ——" một tiếng, lúc này Chu Hàn mới nhìn rõ vật vừa bay vào là vật gì, là hộp xà bông, giờ phút này đã vỡ ra hai mảnh nằm trên mặt đất, xà phòng bên trong cũng bắn ra phía ngoài.

"Đi ra ngoài, anh đi ra ngoài cho tôi!" Lâm lệ nắm khăn tắm che ở trước ngực, giọng nói bắt đầu trở nên bén nhọn.

Giọng nói của Lâm Lệ khiến Chu Hàn từ từ phục hồi tinh thần, nhìn Lâm Lệ che khăn tắm đứng kia, mặt lúng túng đỏ lên.

"Đi ra ngoài, mau đi ra ngoài cho tôi!" tay Lâm Lệ cầm chặt cái khăn tắm trước ngực, vẻ mặt sắp khóc ra rồi.

Chu Hàn lúng túng xoay người ra khỏi phòng tắm, không dừng lại, trực tiếp mở cửa ra khỏi gian phòng, bước tới phòng tắm bên ngoài, mở nước táp mạnh nước lên mặt mình.

Một lúc lâu sau cảm giác bản thân mình có thể tỉnh táo lại, lúc ngẩng đầu nhìn chính mình trong gương, khuôn mặt đọng nước, ngay cả tóc trên trán cũng là ướt nhẹp. Đầu óc không khống chế

https://thuviensach.vn

được nhớ lại tất cả mình vừa nhìn chứng kiến trong phòng tắm, nhiệt độ trên mặt thậm chí cả người bỗng chốc tăng vọt lên mấy độ, nơi nào đó dưới thân khó nén được kích thích, thoáng cái phình lên đau đớn.

"Chết tiệt!" Chu Hàn khẽ nguyền rủa, lần này trực tiếp đem mặt vùi vào trong bồn rửa tay, để mặc cho làn nước lạnh cóng kia dập tắt đi ngọn lửa dục vọng trên người mình.

Mà tương tự Chu Hàn, ở trong phòng tắm khác Lâm Lệ đợi Chu Hàn ra ngoài, nhất thời ảo não trong chốc lát sau đó lập phản ứng, vội vàng dùng khăn tắm lau lau qua loa người, sau đó lấy đồ ngủ mặc vào.

Sau khi mở cửa ra ngoài mới phát hiện Chu Hàn không có ở trong phòng, nhưng mà có một trận xấu hổ vừa nãy, nếu tối nay còn ở lại trong phòng này, quả thật làm cô quá lúng túng rồi!

Cũng chẳng quan tâm xem Chu Hàn không ở trong phòng thì sẽ ở đâu, bước nhanh đến thẳng cửa phòng, tay cầm cái tay nắm cửa kia chuẩn bị mở cửa đi ra ngoài, nhưng tay cô vừa cầm đến, chưa kịp dùng lực, thì nó đã xoay rồi, sau đó cánh cửa được người ta mở ra từ bên ngoài, ngẩng đầu lên chỉ thấy Chu Hàn mặc áo sơ mi đứng ở cửa, mái tóc vốn được chải chuốt chỉnh tề lúc này hoàn toàn rối loạn, lọn tóc còn ướt nhẹp, mà mấy cái cúc trên cổ áo sơ mi trắng của anh giờ đây đã bị tháo ra, lộ ra da thịt màu đồng, vì anh vừa cố gắng 'dập lửa' mà trước ngực anh bị ướt một mảng lớn, khiến áo sơ mi trắng trở nên trong suốt, dán chặt trước ngực, da thịt màu đồng giờ phút này có một loại gợi cảm nói không nên lời.

Trong nháy mắt, Lâm Lệ cảm giác mình trở nên ngây ngốc, nhưng mà rất nhanh liền kịp phản ứng, nhớ tới một màn lúc trước trong phòng tắm, lửa giận trong lòng xông lên, trợn mắt nhìn Chu Hàn nói: "Anh… anh vừa rồi đã nhìn thấy gì!" Bởi vì lửa giận trong lòng, Lâm Lệ không phát hiện âm lượng của mình có chút khống chế không được, thanh âm có chút cao.

Chu Hàn nhìn người trước mắt, đột nhiên thấy vừa tức giận lại cảm thấy có chút buồn cười, cô cho là một mình cô lúng túng sao,

https://thuviensach.vn

anh cũng vậy, hơn nữa càng lúng túng hơn chính là mình lại vì thế mà nổi lên phản ứng!

Đàn ông một khi không được thỏa mãn phương diện kia thì tính tình sẽ trở nên cáu kỉnh, Chu Hàn mặt lạnh, mặt không chút thay đổi nói: "Cô cảm thấy cô như vậy tôi còn cái gì nhìn không thấy."

Nghe vậy, Lâm Lệ trừng lớn mắt, đưa tay chỉ vào anh một lúc lâu không nói ra lời, "Anh…Anh…Anh…"

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy tức giận, chỉ vào mình muốn mắng nhưng mắng không ra lời, Chu Hàn đột nhiên đã cảm thấy tâm tình thật tốt, khóe miệng vốn là lãnh đạm nay từ từ cong lên một độ cong đẹp mắt.

"Anh, Anh, Anh…" Lâm Lệ bực bội, bộ ngực bởi vì tức giận nên phập phồng, nhìn Chu Hàn thật lâu mới nghẹn ra một câu, "Anh, Anh lưu manh!"

Chu Hàn nhìn bộ dạng nổi giận đùng đùng của, tâm tình đột nhiên có chút vui vẻ, trong đầu chợt lóe lên một chủ ý, khóe miệng cười có chút tà mị, sau đó tiến lên một bước đến gần Lâm Lệ hạ giọng ở bên tai cô nói: "Cô có tin không tôi còn có thể làm được chuyện lưu manh hơn?"

Lâm Lệ trong lòng hoảng hốt, bất giác lùi về phía sau, cảnh giác nhìn Chu Hàn, hai tay vô thức che ở trước ngực, có chút căng thẳng nhìn Chu Hàn nói: "Anh..Anh..Anh muốn làm gì!"

Chu Hàn vẫn cười tà mị, chỉ nhẹ nhàng hỏi ngược lại: "cô nói xem tôi muốn làm gì?"

Lâm Lệ nào dám nói, tức giận trong lòng bỗng chốc bị anh ta hù dọa chạy mất, rất sợ anh ta thật có làm ra chuyện, đưa tay liền muốn đẩy anh ta ra để đi ra ngoài. Nhưng là Chu Hàn đêm nay quyết định muốn trêu chọc cô, nào sẽ dễ dàng như vậy làm cho cô rời đi, cố ý che ở cửa ngăn cản, "Cô nói chúng ta có nên làm chút gì đó hay không?"

"Bỉ ổi!" Lâm Lệ quát lớn, "Tránh ra, tôi muốn đi ra ngoài!"

https://thuviensach.vn

Chu Hàn nhún vai, nói: "Là cô tự mình vào phòng tôi, hơn nữa…" Cố ý tiến tới bên tai của cô, nhẹ nhàng nói: "Hơn nữa còn vào phòng tắm của tôi lột sạch quần áo, cô nói xem cô làm như vậy không phải là cố ý muốn xảy ra cái gì với tôi sao?"

"Anh câm miệng!" Lâm Lệ mạnh mẽ đưa đẩy ra, khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì Chu Hàn mới vừa những lời đó mà không tự chủ đỏ bừng, tức giận nói: "Anh nói vớ nói vẩn cái gì a!"

Chu Hàn cười cười, há miệng còn muốn nói thêm, đột nhiên cửa căn phòng đối diện được mở ra từ bên trong, mẹ Lâm từ trong phòng đi ra ngoài, nhìn sang phía bọn họ bên này, thấy Chu Hàn đứng ở cửa gian phòng, hỏi: "Chu Hàn, xảy ra chuyện gì, hình như mẹ nghe được tiếng gì là lạ?" Vừa nói vừa đi về phía Chu Hàn.

Nghe vậy, Lâm Lệ kinh hãi, rất sợ mẹ nhìn ra chuyện gì đó, dùng sức nháy mắt với Chu Hàn, ra hiệu cho anh đừng nói lung tung.

Chu Hàn cười, quay đầu nhìn về mẹ Lâm, lắc đầu nói: "Không có gì, mẹ đã trễ thế này còn chưa ngủ sao?"

Mẹ Lâm nhìn Chu Hàn, thử thăm dò: "Vừa rồi ở trong phòng mẹ thật giống như nghe được tiếng hét của Lâm Lệ, con và Lâm Lệ cãi nhau?"

Chu Hàn cười, quay đầu nhìn Lâm Lệ, nhíu mày, sau đó trực tiếp kéo Lâm Lệ ra ngoài, ôm thật chặt hông cô, nói với mẹ Lâm: "Không có, Lâm Lệ chỉ đùa giỡn thôi, vừa rồi con bận rộn, giờ chúng con đang chuẩn bị nghỉ ngơi."

"Ha ha, vâng, đúng vậy a." Lâm Lệ gật đầu hùa theo, "Mẹ, mẹ cũng về nghỉ ngơi đi, chúng con không có việc gì." Tay âm thầm đưa ra sau lưng của Chu Hàn hung hăng bấm một cái, lực đạo kia tuyệt đối là mười phần sức lực.

Chu Hàn rên lên hừ một tiếng, nhíu mày nghiêng đầu liếc nhìn Lâm Lệ. Chỉ thấy đuôi lông mày Lâm Lệ nhếch lên, khóe miệng cũng khẽ cong lên, bộ dáng kia chính là khiêu khích.

Mẹ Lâm dường như nhìn thấy sắc mặt Chu Hàn có cái gì không đúng, tò mò hỏi: "Chu Hàn, con không thoải mái sao? Làm

https://thuviensach.vn

sao sắc mặt lại khó coi như vậy!"

Không đợi Chu Hàn mở miệng, Lâm Lệ tranh trước nói: "Mẹ, sức khỏe của anh ấy rất tốt, không có chuyện gì, mẹ về phòng đi ngủ đi, thời gian cũng không còn sớm?"

Mặc dù Lâm Lệ nói như vậy, nhưng mẹ Lâm vẫn là có chút không yên lòng, nhìn Chu Hàn lần nữa hỏi: "Chu Hàn, con thật không có chuyện gì sao?"

Chu Hàn cười, vào lúc mẹ Lâm không chú ý liền đưa tay ra phía sau bắt được cái tay và thắt lưng của Lâm Lệ, mặt không đổi sắc nói: "Con không sao, chính là xem nhiều giấy tờ quá mắt có chút mỏi, chỉ cần ngủ một giấc là tốt rồi."

Nghe Chu Hàn nói như vậy, lúc này mẹ Lâm mới yên lòng, gật đầu, không khỏi căn dặn: "Ai, đừng khiến mình mệt mỏi như vậy, tiền chỉ cần đủ cho cuộc sống là được, bởi vì tiền là vĩnh viễn kiếm không xong, mà sức khỏe mới là quan trọng nhất, vì kiếm tiền mà làm sức khỏe mình suy sụp, đây chẳng phải là cái được không bù đắp nổi cái mất sao."

Chu Hàn gật đầu, "Vâng, con nghe mẹ, sau này tuyển thêm mấy người, làm cho mình có nhiều thời gian nghỉ ngơi hơn để ở cạnh Lâm Lệ." Nói xong cố tình quay đầu liếc nhìn Lâm Lệ bằng ánh mắt tràn đầy thâm tình.

Thấy thế mẹ Lâm hiểu ý cười, gật đầu chỉ nói: "Như vậy là tốt rồi, như vậy là tốt rồi, tốt lắm, các con cũng sớm một chút vào đi nghỉ đi, mẹ cũng trở về phòng đây." Vừa nói vừa trực tiếp xoay người đi vào phòng khách.

Thấy mẹ vào phòng, Lâm Lệ trở tay muốn tránh thoát khỏi sự kiềm chế của Chu Hàn, nhưng sức lực phụ nữ sao bằng được của đàn ông, tay và thắt lưng bị nắm thật chặt, Lâm Lệ muốn nhúc nhích cũng không được.

"Buông ra!" Lâm Lệ nhìn anh, gần như nghiến răng nghiến lợi nói.

Thắt lưng bị giữ chặt, bởi vì giãy dụa và vị trí hai người từ song song lúc đầu biến thành chính diện, hai người như vậy dán sát

https://thuviensach.vn

vào nhau, Lâm Lệ cơ hồ có thể cảm giác được nhiệt độ trước ngực Chu Hàn qua lớp vải vóc truyền thẳng đến trên người cô, ban đầu là hơi lạnh, sau đó lại nhiệt độ lại tăng cao một cách kỳ quái.

Chu Hàn không nói lời nào, sắc mặt đột nhiên đại biến, ý cười trên khóe miệng thoáng cái biến mất, chỉ nghe thấy anh thấp giọng mắng, "chết tiệt!" Sau đó trực tiếp ôm Lâm Lệ vào gian phòng, đóng cửa phịch một tiếng.

Vào lúc Lâm lệ còn chưa kịp phản ứng, Chu Hàn đã xoay người áp Lâm Lệ lên tường, vách tường truyền đến nhiệt độ lạnh như băng làm cho Lâm Lệ không khỏi rùng mình một cái, cả người run rẩy, giọng nói cũng trở nên run run, "Anh, anh muốn làm gì…"

Chu Hàn đè ép cô, hai thân thể dán sát vào nhau, bộ ngực cô mềm mại cơ hồ có thể đem người ép điên, tuy nhiên nó lại khiến cho người khác không muốn rời. Chu Hàn cảm thấy toàn bộ máu trong người dồn xuống nơi nào đó phía dưới, cái loại cảm giác này giống như là muốn nổ tung!

Thân thể hai người cứ dán sát như vậy, Lâm Lệ tất nhiên có thể cảm giác rõ được sự thay đổi nào đó trên người anh, mặt đỏ bừng, "Chu Hàn, tên lưu manh nhà anh, buông, buông!" Vội vàng lấy tay đập đập anh, cố gắng thoát ra khỏi lồng ngực của Chu Hàn.

Chu Hàn nắm tay cô trực tiếp đặt trên tường, lực ép vào cô dường như còn mạnh hơn chút ít, hai người tự nhiên cũng dán vào nhau hơn chút nữa, nghiến răng nói ở bên tai Lâm Lệ: "Cô không có mặc nội y!" Thanh âm đã sớm bị dục vọng làm cho trầm thấp.

Nghe vậy, mặt Lâm Lệ càng đỏ hơn, nhiệt độ cả người cũng thoáng cái lại cao hơn vài độ, nhiệt độ kia gần như có thể đốt cháy người.

"Cô có biết một người cấm dục thời gian dài căn bản là không chịu nổi cô liên tiếp dụ dỗ như vậy hay không!" Chu Hàn cắn răng, mỗi chữ nói ra gần như đều mang theo nhiệt độ, nhiệt độ cao đến mức sắp làm phỏng lỗ tai Lâm Lệ.

"Tôi mới không có!" Lâm Lệ vừa tức vừa vội, cả người gấp đến độ phát khóc rồi, nghẹn ngào nói: "Tôi đâu có dụ dỗ anh, anh căn

https://thuviensach.vn

bản là ngậm máu phun người, buổi tối bị mẹ giám sát mới bị ép dọn vào phòng anh, đây là vì ai, còn không phải do anh nói lung tung với mẹ tôi mà ra! Bận rộn thu thập đồ đạc mãi mới thu dọn xong đồ đạc của mình, cả người dinh dính lúc này mới muốn vào phòng tắm tắm rửa, để lát ở trong phòng chờ anh trở lại hai người nói chuyện nghiêm túc một chút, nhưng nào biết tôi mới tắm được một nửa anh lại xông vào như vậy, tôi không mặc gì liền bị anh nhìn thấy hết, nói như thế nào cũng là anh chiếm tiện nghi, tôi mới là người chịu thiệt, hiện tại anh lại ngậm máu phun người nói xấu tôi. Dụ dỗ anh??? tôi còn chưa điên!"

"Thế cô có biết không mặc áo lót ở trước mặt một người đàn ông, một người đàn ông bình thường thì sẽ kích thích đến anh ta!" Chu Hàn vừa nói vừa ép sát vào cô thêm vài phần, làm cho cô cảm nhận rõ biến hóa trên người mình!

"Mặc áo ngực cả ngày rồi, tắm rửa chuẩn bị ngủ ai còn tiếp tục mặc nữa, đàn ông các anh chỉ biết phụ nữ mặc cái gì áo ngực gợi cảm, cũng chỉ biết cái gì là áo ngực có thể làm cho ngực trở nên lớn hơn nữa, nhưng các anh chưa bao giờ biết phụ nữ bị bọc trong hai dây thép khó chịu thế nào!" Lâm Lệ trừng mắt, bởi vì tức tức giận mà quá Chu Hàn: "Tắm rửa chuẩn bị đi ngủ không mặc áo lót thì có cái gì sai, là đàn ông các anh tự mình suy nghĩ lệch lạc thôi!"

Chu Hàn nhìn chằm chằm cô, dưới thân sưng cùng đau đớn làm cho trán Chu Hàn bắt đầu rỉ mồ hôi .

Lâm Lệ bị anh ta ép tới có chút khó chịu, khó chịu hơn chính là cái kia hiện tại chống trước bụng cô, cô giãy dụa muốn đẩy anh ra.

Chu Hàn cúi người bên tai của cô, nghiến răng nói: "Nếu cô muốn tôi làm ra những việc không nên làm thì tiếp tục động thử xem!"

Lâm Lệ cứng đờ người, không dám vọng động, nói: "Anh, anh lui ra!"

Chu Hàn không nói chuyện, ánh mắt nhìn chằm chằm cô, một lúc lâu đột nhiên thấp giọng bật cười, "Ha ha…"

Lâm Lệ khó hiểu, nhướng mày hỏi: "Anh, anh cười cái gì!"

https://thuviensach.vn

Chỉ thấy Chu Hàn tiến tới bên tai của cô, nói: “Cô nói không thì chúng ta diễn giả làm thật đi!”

https://thuviensach.vn

Chương 33: Sự mê hoặc của thân nhiệt

Lâm Lệ sững sờ nhìn Chu Hàn, một lúc lâu không có phản ứng, cảm giác kia tựa như đột nhiên bị định thân, cả người bất động.

Hai người cứ bốn mắt nhìn nhau như vậy, người nào cũng không mở miệng hoặc là có hành động trước.

Nếu thời gian có thể dừng lại tại đây thì thật là tốt, nhưng đó là không thể!

Bên tai truyền đến hơi thở rõ ràng, giờ phút này hai người gần như dán sát vào nhau vậy, chỉ cần một người hơi động thì người kia cũng có thể cảm giác được rõ ràng.

Cũng không biết qua bao lâu, rốt cuộc Lâm Lệ từ từ phục hồi tinh thần lại sau khi bị câu nói kia của Chu Hàn làm cho khiếp sợ. Có lẽ là ý thức được tư thế của hai người lúng túng như thế nào, mà tình cảnh của bản thân mình lúc này 'nguy hiểm' bao nhiêu, Lâm Lệ cũng không dám 'hành động thiếu suy nghĩ', chỉ gượng cười nhìn Chu hàn, nói: "Anh, anh đang nói đùa sao…"

Chu Hàn nhích lại gần cô, giọng nói trầm thấp vang lên bên tai cô: "Cô cảm thấy hiện tại tôi giống như đang nói đùa sao?"

Bởi vì cảm nhận rõ được lửa nóng dưới thân mình kia khiến cho Lâm Lệ không cười được nữa, khuôn mặt hồng rực lên, gấp gáp nói: "Chu Hàn, trước đây chúng ta đã kí hợp đồng, chúng ta… chúng ta chẳng qua là quan hệ hợp tác, không… không thể làm loại chuyện đó!"

Nghe vậy, khóe miệng Chu Hàn hơi cong, ở bên tai cô thổi khí, hỏi: "Không làm loại chuyện đó? Loại chuyện đó là chuyện gì?"

Lâm Lệ cả người không tự chủ chấn động, theo bản năng co cổ lại, chỉ cảm giác mình có chút nóng ran, bất kể là trước ngực hay là bụng dưới, ngay cả hô hấp đều có chút nặng nề .

Nhìn Chu Hàn hồi lâu mới phun ra bốn chữ , "Biết rõ còn hỏi!" Lâm Lệ cắn chặt môi dưới, ngừng thở, rất sợ mình có một giây

https://thuviensach.vn

không cầm giữ được liền bị lạc ở trong không khí mập mờ này.

Phản ứng của cô hoàn toàn bị Chu Hàn thu vào trong mắt, khóe miệng nở nụ cười so với lúc trước càng đậm, hơi nghiêng mặt hướng về phía lỗ tai của cô nói: "Lên giường? Làm tình?"

"Chu Hàn!" Trên mặt Lâm Lệ tràn đầy tức giận, hai tay nắm thật chặt, tận lực nhắc nhở mình giữ vững lý trí.

Chu Hàn không nhìn sự tức giận của cô, vẫn tràn đầy ý cười ghé vào lỗ tai cô nói: "Cô thật không muốn sao?" Khi nói chuyện bàn tay tiến vào dưới áo ngủ của cô, dán lên da thịt chậm rãi thăm dò.

"Không muốn!" Lâm Lệ cắn răng, ánh mắt hung hăng nhìn chằm chằm anh, "Bỏ tay anh ra!"

Nghe vậy, Chu Hàn dừng tay lại, cũng không có nghe lời của cô buông tay ngay, bàn tay dán phía sau lưng của cô, anh biết cô thật ra không bình tĩnh như vẻ bề ngoài, bởi vì anh có thể rõ ràng cảm giác được da thịt kia khẽ run rẩy dưới tay anh.

Ánh mắt nhìn thẳng cô, trầm giọng nói: "Chúng ta đều có nhu cầu phương diện này không phải sao?"

Lâm Lệ liếc về hướng khác, không thèm nhìn anh ta, chỉ lạnh giọng nói: "Tôi sẽ không không yêu mà tính (*), nếu như chỉ vì nhu cầu mà động dục khắp nơi, vậy người nọ có khác gì súc sinh!" Lâm Lệ không hề phát hiện mình xoay đầu đi như thế, từ vị trí Chu hàn đứng như bây giờ vừa vặn nhìn không xót chút gì cảnh tượng trước ngực cô.

(*) 'tính' trong trường hợp này làm chuyện xxx

Cảnh đẹp tuy là cảnh đẹp, nhưng đối với Chu Hàn giờ phút này mà nói cũng không phải chuyện tốt gì, Chu Hàn chỉ cảm thấy lửa nóng dưới thân còn mãnh liệt hơn vừa rồi, cảm giác trướng đau khiến cái trán bắt đầu đổ mồ hôi, hô hấp nặng nề, anh biết hiện tại mình phải lập tức làm dịu đi, nếu không anh sẽ chết, thật sẽ chết !

Như là cảm nhận rõ rệt lửa nóng trước bụng còn nóng bỏng hơn lúc trước, áp lực cũng tăng lên rất nhiều, Lâm Lệ xoay đầu lại, đè nén lo sợ và bất an trong lòng, cắn răng nói: "Chu Hàn, anh

https://thuviensach.vn

buông ra, tôi nói tôi không muốn, chẳng lẽ anh muốn dùng sức mạnh hay sao!" Vừa nói, vừa đưa tay muốn đẩy Chu Hàn ra.

Chu Hàn chợt bắt được tay cô, kìm ở Lâm Lệ dựa vào trên vách tường, chân chế trụ hai chân của cô, sau đó cúi người hung hăng hôn lên môi cô.

Lâm Lệ muốn giãy dụa, nhưng căn bản không thắng nổi lực đạo của anh, nghiêng đầu muốn thoát khỏi nụ hôn của anh, lại là phí công, đành ngậm chặt miệng không để cho anh ta được như ý, nhưng cuối cùng là không chống lại được sự bá đạo của anh mà nới lỏng miệng, chỉ có thể để mặc cho anh ta ở trong miệng của cô công phá, không có chút sức lực nào để phản kháng.

Chu Hàn vẫn rất bá đạo, một chút cũng không dịu dàng, hung hăng dùng đầu lưỡi cạy răng cô, bá đạo muốn hút lấy hết thảy tốt đẹp của cô, bá đạo nhất định phải dây dưa cùng cô, bá đạo không để cho cô có cơ hội cự tuyệt.

"hu hu —— Chu Hàn, anh buông! Hu hu ——" Lâm Lệ không đẩy được anh ra, gấp đến muốn khóc, cuối cùng thật sự không có cách nào, trong lòng nổi lên hung ác, trực tiếp há mồm cắn xuống đầu lưỡi của anh ta, mùi máu tươi trong khoang miệng nhanh chóng lan tràn ra, chỉ thấy Chu Hàn chợt mở to mắt nhìn chằm chằm cô, nhưng cũng không buông ra, tay vẫn giữ chặt tay Chu Lệ, thân thể cũng không hề lùi ra nửa bước, nhìn cô một lúc lâu, sau đó một lần nữa bá đạo hôn lên môi cô, so sánh với lần trước còn muốn hung mãnh, còn muốn kịch liệt hơn.

Lâm Lệ thật sự luống cuống, giãy dụa càng kịch liệt, nhưng có làm nhiều hơn nữa cũng chỉ là phí công.

Cũng không biết qua bao lâu, đến lúc Lâm Lệ bị anh hôn đến choáng váng đầu óc gần như bị lạc ở nụ hôn của anh, Chu Hàn đột nhiên buông cô ra, bộ ngực vì nụ hôn vừa rồi mà thở hổn hển.

So với Chu Hàn, Lâm Lệ còn thở hổn hển nhiều hơn, cả người dựa vào vách tường, bộ ngực kịch liệt phập phồng, chân tay như nhũn ra, không có sức lực, cố gắng chống đỡ mới không khiến cho mình ngồi bệt trên mặt đất.

https://thuviensach.vn

Không bao lâu, Chu Hàn chầm chậm hít thở, nhìn Lâm Lệ mở miệng nói: "Tôi chưa bao giờ cưỡng bức phụ nữ."

Lâm Lệ ngẩng đầu nhìn anh, vẫn còn thở hổn hển, tức giận trừng anh một cái, nói: "Tôi không nhớ rõ vừa rồi là tôi nguyện ý!"

Chu Hàn cười, khóe miệng cong lên, nói: "Vừa rồi tôi chưa nói xong, mặc dù tôi sẽ không cưỡng bức phụ nữ, nhưng mà sẽ cường hôn."

"Vô sỉ!" Lâm Hệ tức giận trợn trắng mắt nhìn anh một cái.

Chu Hàn khóe miệng uốn lên độ cong, không nói gì thêm, xoay người đi qua phòng để quần áo, anh bây giờ phải đi dập lửa mới được, nếu không muốn bị 'nội thương'.

Nhìn anh ta đi vào phòng để quần áo, Lâm Lệ xoay người liền muốn đi ra ngoài, tay mới cầm vào nắm đấm cửa, phía sau liền truyền đến giọng nói của Chu Hàn, "Cô không sợ sáng sớm ngày mai bác gái hỏi tới sao?"

Lâm Lệ dừng lại, ngày mai nếu là mẹ hỏi tới cô nhất định là trả lời không được, tối nay chính là bị mẹ giám sát mới bất đắc dĩ dọn đến nơi này, nhưng là trải qua sự việc mới vừa rồi, cô nào còn dám cùng Chu Hàn ở một phòng, nếu là anh ta muốn làm chút gì đó, cô thật sự là không thể phản kháng được.

Phía sau Chu Hàn như là nhìn thấu tâm tư cô về việc này, chỉ nghe anh ta nói: "Hiện tại tôi còn có thể thả cô đi, như vậy còn có thể làm gì cô nữa." Vừa nói vừa trực tiếp cầm đồ ngủ đi vào phòng tắm.

Đợi Chu Hàn tắm nước lạnh từ trong phòng tắm đi ra, chỉ thấy Lâm Lệ đang đưa lưng về phía anh chổng mông làm gì đó trên mặt đất, Chu Hàn cầm khăn lau tóc đi tới, hỏi: "Cô đang làm gì đó?"

Nghe tiếng, Lâm Lệ không quay đầu lại, cũng không lên tiếng, tiếp tục công việc trên tay mình.

Chu Hàn vô thức nhíu mày, đi đến gần cô mấy bước này mới phát hiện thì ra là cô trải thảm trên sàn nhà. Thấy thế khóe miệng không khỏi nở nụ cười, đứng ở bên cạnh cô từ trên cao nhìn xuống, mở miệng hỏi: "Cô trải cái này là chuẩn bị để cho tôi ngủ?"

https://thuviensach.vn

Lần này Lâm lệ dừng lại động tác, quay đầu nhìn anh, ngoài cười nhưng trong không cười hỏi: "Anh bằng lòng ngủ?"

Chu Hàn lắc đầu, "Không thể nào." Anh không có lý do gì mà giường lớn thoải mái không ngủ lại chạy xuống ngủ ở sàn nhà cứng rắn.

"Hừ, không có phong độ." Lâm Lệ nhỏ mọn nói thầm, quay đầu, cầm gối, trực tiếp để vào giữa.

"Thật ra thì cô không cần khách khí như thế, tôi cũng không để ý cô ngủ ở trên giường của tôi." Chu Hàn ở phía sau mang theo nụ cười lạnh nói.

Lâm Lệ đảo cặp mắt trắng dã, "Tôi để ý!" Nói xong trực tiếp kéo chăn đem quấn mình thật chặt, lùi vào bên tường, thấy anh chưa đi, có chút phòng bị, rất sợ anh ta làm ra chuyện gì đó.

Chu Hàn cười cười, chỉ nói: "Thế thì thật đáng tiếc." Xoay người sang chỗ khác, cầm khăn xoa xoa đầu mình, lúc này mới ném sang một bên, sau đó trực tiếp xoay người nằm trên giường, tiện tay cầm tạp chí trên tủ đầu giường để xem.

Lâm Lệ nằm trên mặt đất, đưa lưng về phía anh, nhìn chằm chằm rèm cửa sổ, lỗ tai dựng thẳng nghe động tĩnh phía sau, mí mắt rõ ràng nặng trĩu, nhưng không dám ngủ. Sợ khi mình ngủ say như chết, nếu người trong phòng làm chuyện gì đó với mình thì chính mình cũng không biết.

Không biết qua bao lâu, chỉ nghe thấy người kia dường như xem xong rồi, gấp lại tạp chí để sang một bên, sau đó đèn điện bụp một tiếng, cả cái gian phòng đột nhiên tối om, trong bóng tối truyền đến tiếng sột xoạt, Lâm Lệ biết đó là lúc Chu Hàn đã nằm xuống, lại đợi thêm một lát, xác nhận hô hấp của anh ta đều đều, suy đoán anh ta thật sự đã ngủ, lúc này cả người Lâm Lệ mới thả lỏng ra, thở phào nhẹ nhỏm, chậm rãi nhắm mắt ngủ.

Khi Lâm Lệ tỉnh lại đã là buổi sáng ngày hôm sau, hôm nay dường như khí trời rất tốt, phía ngoài ánh nắng tươi sáng, cho dù là cách rèm cửa sổ, ánh sáng rực rỡ kia vẫn rọi sáng cả gian phòng.

https://thuviensach.vn

Lâm Lệ nhắm hai mắt bởi vì ánh sáng mà hơi cau mày lại, xoay người, cả người truyền đến đau nhức khiến hai hàng lông mày nhíu chặt hơn chút nữa, cố chống tay ngồi dậy, vẫn nhắm mắt như cũ, buồn ngủ hoàn toàn chiến thắng lý trí, Lâm Lệ mơ mơ màng màng thấp giọng rù rì, "Ngủ, ngủ tiếp năm phút đồng hồ…" Vừa nói ngả người ra phía sau, song đầu vừa mới tiếp xúc đến gối, sau đó "ầm ——!" một tiếng, Lâm Lệ đang buồn ngủ liền tỉnh táo lại, trên đầu truyền đến đau đớn làm cho cô đau kêu lên thành tiếng , "A, đau quá! ——" hai tay ôm đầu cả người đau đến chảy nước mắt.

Mà đang lúc Lâm Lệ ôm đầu lăn lộn trên mặt đất, phía sau truyền đến giọng nói cười như không cười của Chu Hàn: "Cô đang luyện Thiết Đầu Công sao?"

https://thuviensach.vn

Chương 34: Ngẫu nhiên gặp lại ở sân bay

"Cô đang luyện thiết đầu công sao?"

Lâm Lệ xoa đầu xoay người sang chỗ khác, chỉ thấy Chu Hàn đứng ở cửa phòng tắm, giờ phút này đã thay đổi một bộ quần áo khác, đầu tóc cũng được chải cẩn thận tỉ mỉ.

Lúc này Lâm Lệ mới nhớ tới tối hôm qua mình bị mẹ ép dọn vào phòng, bởi vì không muốn bị người nào đó chiếm tiện nghi, cho nên mới đem chăn nệm nằm dưới đất.

Xoa cái ót, Lâm Lệ vẻ mặt đau khổ từ trên mặt đất bò dậy, bò dậy rồi mới phát hiện toàn thân mình cao thấp đều đau dữ dội, cùng mệt mỏi rã rời, ngay cả đứng dậy cũng cảm thấy rất khó chịu.

Chu Hàn vòng tay ôm ở trước ngực, tựa vào cửa phòng vệ sinh, nhìn Lâm Lệ cười như không cười nói: "Tối hôm qua tôi cũng đã nói không để ý cô nằm trên giường." Ngữ điệu kia, lạnh nhạt căn bản đang chê cười cô.

Lâm Lệ trợn mắt nhìn anh, tức giận nói: "Vậy sao anh không phong độ một chút tặng giường cho tôi." Vừa nói, vừa xoa đầu đi về phía anh.

"À, tôi cũng không phải là một thân sĩ có phong độ." Chu Hàn nhún nhún vai, tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Lâm Lệ lười cùng anh nói nhảm nhiều, lướt qua anh đi thẳng vào phòng tắm, trực tiếp đóng cửa.

Chu Hàn nhìn cô dập mạnh cánh cửa phòng toilet, khóe miệng nụ cười.

Đợi Lâm Lệ rửa mặt xong, dọn dẹp chăn bông trong phòng ngủ xong lúc đi ra phòng khách, phát hiện Chu Hàn cùng cha mẹ cũng đã ngồi quây quanh trước bàn ăn ăn điểm tâm, mà giờ khắc này Chu Hàn đang khách khí nói cám ơn với cha mẹ.

"Cha, mẹ, sáng sớm đã phải chuẩn bị bữa ăn sáng cho chúng con, này làm sao không biết xấu hổ đây." Chu Hàn nhìn ba Lâm mẹ

https://thuviensach.vn

Lâm nói vẻ mặt thực chân thành.

Mẹ Lâm buồn cười nhìn anh một cái, bưng một bát cháo lớn đưa cho anh, nói: "Đều là người một nhà, xấu hổ cái gì, sao còn so đo nhiều như vậy."

Chu Hàn cười, hai tay nhận lấy chén: "Cám ơn mẹ."

Mẹ Lâm cười gật đầu nói: "Nhân lúc còn nóng ăn đi, buổi sáng ăn nhiều cháo chút, tốt cho dạ dày của những người suốt ngày xã giao rượu chè ở bên ngoài như các con."

Chu Hàn gật đầu, bưng bát cháo cứ thế bắt đầu ăn.

Ba Lâm thấy con gái đứng một bên, vội vàng cười gọi Lâm Lệ: "Tiểu Lệ, mau tới đây ăn điểm tâm."

Lâm Lệ gật đầu, đi về phía bọn họ, trực tiếp ngồi xuống chỗ trống ở bên cạnh Chu Hàn, sau đó nhận lấy bát cháo mẹ Lâm múc cho cô, cười nhạt nói: "Cám ơn mẹ."

Chu Hàn ăn rất nhanh, một bát cháo rất nhanh thấy đáy, mẹ Lâm múc cho anh thêm một bát cháo nữa, cũng không còn nhiều lắm, lúc mẹ Lâm định đưa đưa cho anh, Chu Hàn xua xua tay nhã nhặn từ chối: "Mẹ, con đã ăn no." Vừa nói vừa ngoảnh đầu nói với Lâm Lệ: "Lâm Lệ, hôm nay em đừng tới công ty, theo cha mẹ đi dạo một chút."

Lâm Lệ gật đầu, ba mẹ khó được tới đây một chuyến, cô cũng muốn hảo hảo đi theo bọn họ, lần gặp này, đoán chừng phải qua năm.

Chu Hàn quay đầu, hơi áy náy nói với ba Lâm mẹ Lâm: "Cha, mẹ, thật xin lỗi, vốn là con nên cùng Lâm Lệ cùng nhau đưa ba mẹ đi thăm thú một chút, nhưng mà gần đây trong công ty thật là có chút bận rộn, thật sự là không có cách nào rút thân ra, chờ qua đợt bận rộn này qua đi, con nhất định cùng hai người đi dạo một chút."

Mẹ Lâm cười lắc đầu nói: "Công việc quan trọng hơn, công việc quan trọng hơn."

Ba Lâm cũng đồng ý gật đầu nói: "Đúng vậy a, người trẻ tuổi công việc là quan trọng, hơn nữa, thật ra thì hôm nay chúng ta định bụng trở về."

https://thuviensach.vn

“Hả, cha mẹ, hôm nay cha mẹ muốn…?” Lâm Lệ vẻ mặt kinh ngạc nhìn cha mẹ.

“Cha mẹ ở lâu mấy thêm mấy ngày, hai người không có ở đây, Lâm Lệ sẽ nhớ hai người, trước đây còn nói phải về thăm.” Chu Hàn cũng thử khuyên.

Mẹ Lâm nhìn ba Lâm một cái, quay đầu nhìn Lâm Lệ và Chu Hàn, cười nhạt lắc đầu nói: “Không được, vốn chính là tới khám bệnh cho cha các con, hiện tại đã kiểm tra xong cũng không có vấn đề gì chúng ta cũng không còn lo lắng, công việc các con cũng bận rộn, Chu Hàn đã bận bịu còn phải rút thời gian đi theo chúng ta, tiếp tục như vậy không có nghỉ ngơi thật tốt thân thể sẽ không chịu nổi, chúng ta ở lại quấy rầy các con, chờ lúc nào các con rảnh rỗi, thì trở về thăm chúng ta là được.”

“Nhưng mà…..” Lâm Lệ còn muốn nói điều gì, lại bị ba Lâm cắt đứt.

“Tiểu Lệ, thu hoạch lớn nhất của cha với mẹ con tới Giang Thành lần này không phải là đi bệnh viện khám bác sĩ nói bệnh của cha không tái phát, mà là biết được con tìm được chỗ dựa tốt là Chu Hàn, điều này làm cho cha và mẹ của con không còn phải lo lắng gì nữa rồi, bởi vì chúng ta biết, cho dù chúng ta không ở bên cạnh con, cũng sẽ có người chăm sóc tốt cho con.” Ba Lâm đạm cười nói nhàn nhạt.

“Cha…” Lâm Lệ nhìn cha mẹ, có chút tự trách, cảm thấy làm một người con gái, cô thật sự là rất thất bại, lớn như vậy còn để cho cha mẹ vì cô quan tâm nhiều như vậy.

Đang lúc trong lòng Lâm Lệ đang tự trách mình làm không tốt, đột nhiên cảm thấy bả vai bị ai nắm, cả người bị kéo tới gần một bên, sau đó nghe thấy giọng nói của Chu Hàn vang lên bên tai cô, anh nói: “Cha, mẹ, hai người yên tâm, con nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Lâm Lệ, cho cô ấy hạnh phúc cả đời.” Giọng nói kia quả quyết mà kiên định, khiến cho người nghe không hề nghi ngờ lòng thành của anh chút nào.

https://thuviensach.vn

Lâm Lệ ngẩng đầu, nhìn sườn bên khuôn mặt cương nghị kia, trong lòng đột nhiên có loại cảm giác mê hoặc không nói ra lời, nhìn chằm chằm anh, như là lúc này anh đặc biệt có thể cảm động người, cảm động lòng của cô.

Ba Lâm và mẹ Lâm nghe được lời nói của Chu Hàn khẳng định như vậy, hai người nhìn nhau đều cười, gật đầu, nói: "Chúng ta biết con sẽ làm được." Cũng là bởi vì biết, cho nên mới yên tâm .

"Cha mẹ, ở thêm mấy ngày đi." Chu Hàn liếc nhìn Lâm Lệ, nói: "Lâm Lệ sẽ không nỡ để cho hai người đi."

Mẹ Lâm cười, trêu ghẹo nói nói: "Con ở bên cạnh con bé nhiều hơn yêu thương nó nhiều hơn, con bé cũng sẽ không không nỡ rồi." Nói xong, vẫn không quên mập mờ liếc nhìn con gái của mình.

Tối hôm qua bà nhưng là chờ bọn họ đi vào sau đó còn bí mật chạy đến cửa phòng của bọn họ đứng một lúc lâu, nghe được tiếng vang kỳ quái bên trong lúc này mới xoay người trở về phòng. Đều đã tới tuổi này, buổi tối bên trong phòng, tiếng vang lớn như vậy rốt cuộc là làm cái gì, không cần phải nói bà cũng hiểu. Cho nên lúc trở về phòng đã bàn bạc với ông già, hiện tại Lâm Lệ và Chu Hàn coi như là vợ chồng mới cưới, người trẻ tuổi vọng động kích tình gì đó là điều bình thường, hai ông bà bọn họ ở mãi trong nhà, ít nhiều sẽ không thoải mái, bọn họ hiểu rõ tính tình con gái không tự nhiên, cho nên tối hôm qua hai người coi như hạ quyết định hôm nay trực tiếp đón xe về nhà, ban đầu tới Giang Thành vốn là để khám bệnh, hiện tại không có bệnh còn gặp may có được người con rể tốt như vậy, bọn họ là kiếm được lời rồi, cũng không thể ở lại làm ảnh hưởng bọn họ thêm nữa.

Nghe vậy, Lâm Lệ vội vàng đẩy bàn tay đang ôm cả người mình của Chu Hàn ra, nhìn mẹ khuôn mặt nhỏ nhắn nhanh chóng hồng lên, có chút hờn dỗi nói: "Mẹ! Mẹ nói cái gì đó." Nói xong vẫn không quên quay đầu hung hăng trợn mắt nhìn Chu Hàn một cái, trách anh tại sao làm những động tác kỳ quái dễ dàng làm cho người ta hiểu lầm, vẻ mặt kia thật đúng như là không được tự nhiên.

https://thuviensach.vn

Chu Hàn nhìn ba Lâm và mẹ Lâm đối diện, cười có chút bất đắc dĩ nhún nhún vai.

Bộ dạng của Lâm Lệ càng làm cho mẹ Lâm hiểu lầm, rất tin là cô xấu hổ, cười nói: "Lại còn xấu hổ với cha mẹ đây."

"Mẹ! ——" Lâm Lệ kéo dài âm cuối, có chút không thuận theo nói: "Mới không phải như mẹ nói vậy."

Nhìn bộ dạng trẻ con của cô, ba người còn lại đều cười, lúc này có phải hay không đã không quan trọng

Mặc dù Chu Hàn và Lâm Lệ đều lên tiếng giữ lại hy vọng ba Lâm mẹ Lâm có thể ở lại thêm vài ngày, nhưng mà ba Lâm mẹ Lâm không muốn quấy rầy đến cuộc sống của bọn họ, vẫn kiên trì hôm nay phải trở về đi.

'Cha vợ' 'mẹ vợ' muốn đi, cho dù bận rộn, Chu Hàn cũng phải đưa tiễn, cho nên sau khi ăn xong điểm tâm đợi ba Lâm cùng mẹ Lâm thu dọn đồ xong, Chu Hàn và Lâm Lệ liền trực tiếp lái xe đưa bọn họ tới bến xe.

So với những khoảng cách cách xa nhau ngàn dặm mà về, nhà Lâm Lệ cách Giang Thành không tính là quá xa, nhưng mà ngồi xe cũng phải hơn 8 giờ đồng hồ, Chu Hàn lo lắng hai ông bà đi đường xe dài như vậy sẽ quá mệt mỏi, cho nên liền đề nghị bọn họ đi máy bay về, máy bay chỉ cần một giờ là có thể đến, hơn nữa anh bảo trợ lý Từ kiểm tra lịch bay, vừa lúc hai giờ sau có một chuyến bay trực tiếp bay tới quê nhà của Lâm Lệ.

Mới đầu ba Lâm mẹ Lâm còn không đồng ý, ngại vé máy bay đắt, nhưng mà Lâm Lệ và Chu Hàn kiên trì, cuối cùng mấy người nửa đường đi bến xe đổi thành đi tới sân bay, về phần vé máy bay Chu Hàn gọi điện thoại thẳng cho trợ lý Từ đặt vé, để cho cho bọn anh trực tiếp chạy tới sân bay.

Trong đại sảnh sân bay, Lâm Lệ ở bên cạnh cha mẹ, Chu Hàn đứng ở cửa sân bay chờ trợ lý Từ đưa vé máy bay tới đây.

"Mẹ, mẹ nói hai người cứ vội vã về như vậy là sao." Đều đến sân bay rồi, Lâm Lệ vẫn còn chưa từ bỏ ý định, hi vọng cha mẹ có thể ở lại thêm vài ngày.

https://thuviensach.vn

Mẹ Lâm cười, vỗ vỗ tay cô, "Trở về cũng tốt, có thể cùng hàng xóm láng giềng tâm sự trò chuyện, ở lại Giang Thành cũng không có chỗ nào có thể đi, các con cũng còn bận công việc, cũng không có nhiều thời gian đi theo chân chúng ta, huống chi bây giờ nhìn Chu Hàn đối xử tốt với con, cha mẹ Chu gia cũng tốt, chúng ta cũng không còn gì phải lo lắng nữa."

Lâm Lệ vẻ mặt đau khổ, có chút không tình nguyện nói: "cha mẹ ở lại thêm vài ngày với con đi mà, giờ cha mẹ đi, hẳn là phải ra tết con mới có thể trở về thăm hai người."

"Đứa ngốc, còn giống như lúc bé sao." Mẹ Lâm cười sờ sờ đầu của cô.

Lâm Lệ nhẹ nhàng thở dài, nghiêng nửa người ôm lấy mẹ, dựa vào trên bờ vai của mẹ, thấp giọng nói: "Mẹ, con sẽ nhớ hai người."

Mẹ Lâm gật đầu, không nói chuyện, chỉ đưa tay vỗ vỗ lưng cô một chút.

Ba Lâm ngồi ở một bên, khóe môi nhếch lên nụ cười thản nhiên.

"Lâm Lệ?" Đang lúc Lâm Lệ ôm mẹ có chút không nỡ, phía sau đột nhiên truyền đến một giọng nói quen quen.

Lâm Lệ buông mẹ mình ra, quay đầu lại, chỉ thấy một vị phu nhân đang xách theo túi quần áo đứng gọn một bên, thấy cô xoay đầu lại, khóe miệng nhàn nhạt nhếch lên nụ cười nói: "Thật sự là cháu a." Giọng nói kia không mặn không nhạt.

Thấy rõ người phía sau, Lâm Lệ chỉ nhẹ cau mày lại, gật đầu chào bà, mặt không chút thay đổi nói: "Bác gái."

Ngồi ở một bên ba Lâm và mẹ Lâm cũng nhận ra bà ta, chân mày nhíu lại một chút, vẻ mặt có chút không vui.

Người đó cũng không phải là người khác, chính là mẹ của Trình Tường, trước đây suýt nữa thì thành mẹ chồng của Lâm Lệ.

https://thuviensach.vn

Chương 35: Cảm ơn các vị

Lâm Lệ có chút ngoài ý muốn gặp lại mẹ Trình Tường ở đây, bởi vì lễ phép nên đứng dậy gật đầu với bà ta.

Bà Trình đi tới, đứng lại trước mặt cô, liếc mắt nhìn ba Lâm và mẹ Lâm ngồi cạnh Lâm Lệ, một lần nữa nhìn vào Lâm Lệ, trên mặt cũng không có quá nhiều tình cảm hỏi: "Chuẩn bị cùng cha mẹ cô rời Giang Thành?"

Lâm Lệ nhìn bà ta, cũng không muốn trả lời vấn đề của bà, chỉ lạnh giọng hỏi: "Xin hỏi có chuyện gì không?"

Thật ra thì nói đến mẹ Trình Tường, Lâm Lệ biết bà không thích mình, ban đầu là Trình Tường khăng khăng muốn ở cùng cô, nên họ mới miễn cưỡng đồng ý, cho nên dù cô và Trình Tường ở chung mười năm, Trình Tường cũng rất ít đưa cô về Trình gia, tất cả ngày lễ ngày tết Trình Tường đều trở về một mình. Mặc dù sau này Trình gia không phản đối quan hệ của cô nữa Trình Tường nữa, nhưng cô chưa từng được cha mẹ Trình Tường chấp nhận.

Về sau cô mang thai, bọn họ mới nói đến chuyện làm lễ kết hôn, cô biết sở dĩ bọn họ đồng ý cho cô và Trình Tường kết hôn, đều là do 'mẫu bằng tử quý' vì trong bụng cô mang thai đứa bé. Thời điểm mang thai, cô rất hy vọng trong bụng mình là con trai, bởi vì cô biết chỉ có sinh được con trai, người Trình gia mới thực sự chấp nhận cô. Cuối cùng chẳng ai ngờ rằng kết cục lại trở nên như vậy.

Bà Trình nhíu nhíu mày, có chút không vui khi thấy thái độ Lâm lệ nói chuyện với mình, nhíu lại chân mày nói: "Cô có biết Trình Tường tìm cô khắp nơi không? !"

Không đợi Lâm Lệ mở miệng, mẹ Lâm đứng dậy nói: "tại sao Trình Tường còn tìm con gái của tôi, cậu ta còn ngại làm tổn thương con gái tôi chưa đủ thảm sao!" Nhớ tới bộ dạng trước kia của Lâm Lệ khi nằm ở trên giường bệnh, con gái bảo bối của bà, bà và chồng

https://thuviensach.vn

yêu thương như thế, lại bị cậu ta làm tổn thương sâu như vậy, dù thế nào bà cũng không thể tha thứ cho Trình Tường .

Bà Trình quay đầu nhìn mẹ Lâm, cau mày có chút chán ghét nói: "Bà Lâm, lời này của bà là sao, cái gì gọi là Trình Tường hại con gái bà chưa đủ thảm, chuyện như vậy cũng chẳng ai muốn! Các người có biết hay không bởi vì sự việc kia, Trình Tường nhà chúng tôi hành hạ bản thân đến người không ra người, quỷ không ra quỷ, tất cả là vì ai, còn không phải là vì cô ta sao!" Vừa nói, tay thẳng tắp chỉ vào Lâm Lệ.

Mẹ Lâm đưa tay trực tiếp đập vào tay bà ta, kích động nói: "Bà chỉ cái gì, bà chỉ cái gì, ai cho bà chỉ như thế!" Vừa nói vừa đi về hướng bà ta.

Bà Trình bị mẹ Lâm đập tay khiến bà ta đen mặt, bị đập vậy có chút ít đau tay, nhìn chằm chằm mẹ Lâm nói: "Bà này, bà bị làm sao vậy, thật không có tố chất!"

"Cái gì tố chất, a." mẹ Lâm cười lạnh, nói: "Bà thì có tố chất đúng không, mắt chó nhìn người thấp(*)!"

(*) mắt chó nhìn người thấp: câu nói dân gian thường được dùng như một câu chửi trong tiếng Trung, để phê bình, chỉ trích những người trông mặt mà bắt hình dong, không biết nhìn người trong xã hội.

"Bà…" bà Trình bị nói xong trên mặt tức đến đỏ bừng, trợn mắt nhìn mẹ Lâm một lúc lâu mới hừ lạnh thu hồi ánh mắt, "Hừ!" Chuyển mắt nhìn qua Lâm lệ nói: "rốt cuộc cô có biết Trình Tường vẫn một mực tìm cô hay không, cô đi như vậy là có ý gì!"

Lâm Lệ cau mày, nhìn bà ta lạnh lùng nói: "Tôi không biết bác muốn nói cái gì, Trình Tường tìm tôi hay không là chuyện của anh ta, không liên quan đến tôi, tôi có rời khỏi Giang Thành hay không là chuyện của tôi, không liên quan đến anh ta."

"Cô đang giày vò nó!" Bà Trình nhìn Lâm Lệ chỉ trích nói: "Chuyện lúc đó người nào cũng không muốn, cô cho rằng chỉ cô mất đi đứa bé sao, đó cũng là con cháu Trình gia chúng tôi, chúng tôi cũng đau lòng, nhưng mà chuyện đã xảy ra, ai cũng không thay đổi được, còn chấp nhất chuyện đã qua có tác dụng gì đâu! Cô lại tức

https://thuviensach.vn

giận, trước đây ở bệnh viện cô không gặp Trình Tường, không nghe giải thích của nó, để cho ngày nào nó cũng đau khổ và dằn vặt tự trách, tất cả đã đủ rồi, cô còn muốn thế nào!"

"Cái bà —" Mẹ Lâm muốn nói thêm cái gì, lại bị Lâm Lệ ngăn lại.

Lâm Lệ ngăn mẹ, lắc đầu bảo bà: "Mẹ, để con nói chuyện với bác ấy."

Thấy Lâm lệ cau mày nói, mẹ Lâm không nói nữa, chỉ nhìn mẹ Trình Tường, ánh mắt rõ ràng mang theo địch ý.

Lâm Lệ quay đầu nhìn bà Trình, nói: "Tôi không muốn thế nào cả, tôi chỉ nghĩ tới cuộc sống của chính mình mà thôi, cho nên xin bác đừng quấy rầy tôi."

"Quấy rầy cô, ha ha." Bà Trình cười lạnh, khinh thường nói: "Nếu không phải vì Trình Tường, tôi cũng sẽ không thèm nhìn cô một cái, bởi vì cô căn bản là không xứng với nó."

Nghe vậy, hai tay hai bên hông của Lâm Lệ nắm thật chặt, thật sự là buồn cười, cô dường như chưa bao giờ nghe được một lời nói dễ nghe từ trong miệng của bà ta. Hồi xưa khi ở cùng Trình Tường, nhà anh ta vẫn cực lực phản đối, tất nhiên thái độ của mẹ anh ta được biểu hiện cực kỳ rõ ràng, cuối cùng Trình Tường ở trong nhà náo loạn một trận, mặc dù bọn họ không phản đối nữa, nhưng thấy cô đến thì nhìn cô càng lạnh nhạt hơn, cuối cùng bởi vì có em bé, mặc dù quan hệ được cải thiện rất nhiều, nhưng sự quan tâm kia cũng là lạnh lùng, không có tình cảm. Hiện tại cô đã chia tay với Trình Tường rồi, không ngờ tới thế mà vẫn phải nghe lời nói châm chọc của bà ta, xem ra cô làm người quá thất bại rồi.

"Bà cút cho tôi, đứng ở chỗ này ăn nói vớ vẩn!" Một bên ba Lâm tức giận nói, nhìn mẹ Trình Tường, ánh mắt kia lạnh thấu xương dường như mang theo dao nhọn.

"Bà cho là Trình Tường nhà bà là cái thứ gì, không xứng với nó, hừ, chúng tôi căn bản là không lạ gì! Là bà coi cậu ta như là bảo bối!" mẹ Lâm nói, nhổ cho bà ta một bãi: "Phi, là cái thứ gì!"

https://thuviensach.vn

“Ha ha.” Bà Trình nhìn bọn họ, hừ lạnh nói, “Thật là ứng với câu nói kia, thượng bất chính hạ tắc loạn, người một nhà tất cả đều không có tố chất như vậy.”

Ồn ào bên này thu hút sự chú ý của mọi người, trong sân bay, người đi đường rối rít dừng bước lại nhìn sang bên này.

Ba Lâm bực bội, tiến lên đuổi mẹ Trình Tường, “Bà cút cho tôi, đứng ở chỗ này chướng mắt.”

“Làm sao, ông muốn ra tay đánh người hả!” Bà Trình vừa nói vừa lui về phía sau, nhìn ba Lâm như vậy, thật ra thì trong lòng bà vẫn là có chút sợ, bên này lui, chân bỗng mất thăng bằng, cả người lui về phía sau mấy bước, sau đó đặt mông ngã ngồi trên mặt đất, kèm theo tiếng kêu chói tai, “A! —— “

Thấy thế, mẹ Lâm cười ra tiếng, ngón tay chỉ về phía bà ta nói: “Báo ứng, ai cho miệng lưỡi bà chua ngoa như thế!”

Ngồi dưới đất, ánh mắt hung hăng nhìn chằm chằm người nhà Lâm Lệ, bà Trình vừa tức vừa hận, nhớ tới vừa rồi té ngã thật đúng là rất đau, nhất thời không đứng lên được.

Đột nhiên phía sau có một đôi tay, giọng nói trầm thấp vang lên: “Không sao chứ, để cháu đỡ bác.”

Bà Trình cũng chẳng quay đầu lại nhìn, hiện tại chính mình chật vật như thế, bà chỉ muốn nhanh chóng đứng lên, tránh cho cho người khác chê cười, đưa tay khoác lên người nọ, chống tay đứng dậy.

Đợi đứng vững vàng, lúc này mới quay đầu nhìn về người phía sau nói cám ơn, nói: “Cảm ơn cậu.”

Lại thấy kia khóe miệng người kia nhếch lên giễu cợt lắc đầu, nói: “Không, hẳn là cháu phải cám ơn bác mới đúng.”

“Cám ơn tôi?” Bà Trình kinh ngạc, nhìn người nọ khó hiểu, hỏi: “Tại sao?”

Người nọ cười, ý cười nơi khóe miệng càng rõ ràng hơn, chỉ nghe anh ta nói: “Cảm ơn mắt bác cao hơn đầu, có nhiều bất mãn với Lâm Lệ, cũng cám ơn con bác không chung tình, trong ngày kết

https://thuviensach.vn

hôn, bỏ lại Lâm Lệ trong đám cưới, cho nên cháu mới nhặt được tiện nghi lớn như thế, giành được cô gái tốt như Lâm Lệ làm vợ."

Nghe vậy, bà Trình nhìn anh với vẻ mặt không thể tin, thoáng cái không thể nói nên lời.

Người đỡ bà Trình dậy không phải ai khác, mà là người vừa mới cầm vé máy bay từ tay trợ lý Từ ở bên kia sân bay đã trở lại – Chu Hàn.

Lâm Lệ nhìn anh, khẽ gọi: "Chu Hàn…"

Ba Lâm cùng mẹ Lâm cũng nhìn anh, vẻ mặt cũng không thua kém gì bà Trình, cũng khiếp sợ và bất ngờ, khiếp sợ chính là anh thế nhưng biết toàn bộ mọi chuyện, bất ngờ chính là anh biết hết mọi chuyện cũng không thèm để ý chuyện này!

Bà Trình từ từ phục hồi tinh thần lại, nhìn Chu Hàn lại chỉ chỉ Lâm Lệ, "Cậu cùng phe với bọn họ!"

Chu Hàn cười, xoay người đi tới bên cạnh Lâm Lệ, đưa tay ôm bả vai Lâm lệ, quay đầu nhìn bà ta nói: "Chào bác, cháu là chồng của Lâm Lệ, những lời cháu nói ban nãy đều là thật lòng, thực sự cảm ơn bác!"

"Cậu! ——" Bà Trình tức giận, ngón tay chỉ vào anh cũng bắt đầu run rẩy, bà cảm thấy mình như là lọt vào thòng lọng vậy!

Chu Hàn cau mày, nhìn bà ta nói: "Bà Trình, thói quen dùng ngón tay chỉ người như vậy thật không tốt, chẳng lẽ ngay cả tôn trọng tối thiểu bà Trình cũng không hiểu được sao? Đây cũng là vấn đề tố chất a!"

"Cậu…cậu…cậu! ——" Bà Trình tức giận, thật là tức giận công tâm mà, vỗ vỗ ngực mình thở hổn hển!

Chu Hàn cười lạnh, không hề nhìn bà ta nữa, xoay người nhìn Lâm Lệ, ba Lâm, mẹ Lâm còn ở trong trạng thái khiếp sợ và thất thần, giơ tay lên nhìn đồng hồ trên tay một chút, nói: "Ba, mẹ, vé máy bay con đã lấy rồi, thời gian cũng không còn sớm, không lâu nữa là đến giờ lên máy bay, hiện tại chúng ta đi ngay đến đó đi, nếu không lát nữa loa phát thanh lại gọi."

https://thuviensach.vn

Lúc này ba Lâm mới phục hồi tinh thần, nhìn anh gật đầu, nói: "ừ, chúng ta, chúng ta đi qua đi." Nói xong, kéo mẹ Lâm đi về phía trước.

Chu Hàn cúi đầu liếc nhìn Lâm Lệ, khóe miệng cười cười vẫn ôm cô không có ý muốn buông ra.

Chu Hàn dự tính không sai, đợi bọn họ đến cửa đăng ký, đài phát thanh vừa lúc vang lên, nhắc nhở các vị khách cầm vé máy bay đến cửa đăng ký, nhìn mọi người đang xếp hàng tuần tự đăng ký, ba Lâm xoay người có chút không yên lòng nhìn Chu Hàn: "Chu Hàn, con…" ba Lâm ấp úng muốn nói chút gì đó, nhưng hé miệng lại không biết nên nói gì.

Chu Hàn cười nói: "Cha, cha có lời gì cứ việc nói thẳng."

Ba Lâm nhìn Chu Hàn một lúc lâu, rốt cục chậm rãi mở miệng nói: "Chu Hàn, con đã biết toàn bộ mọi chuyện trước kia của Lâm Lệ rồi sao?"

Chu Hàn liếc nhìn Lâm lệ, gật đầu, "Vâng."

"Con không để ý sao?"

Những lời này là mẹ Lâm nói, bọn họ vẫn lo lắng chuyện trước kia của Lâm Lệ sẽ khiến Chu Hàn để ý, nên đang muốn giấu giếm cả đời.

Chu Hàn cười, nhìn ba Lâm mẹ Lâm nói: "trước kia con đã kết hôn, còn mang theo một đứa bé, ba mẹ và Lâm Lệ cũng không có để ý, con còn gì phải để ý đây? Tất cả những gì đã qua đều không quan trọng nữa, quan trọng là hiện tại và tương lai, con tin tưởng sau này con và Lâm Lệ sẽ sống rất tốt, như vậy là đủ rồi."

https://thuviensach.vn

Chương 36: Xấu hổ và giận dữ

Trên đường trở về, Lâm Lệ nghiêng đầu nhìn mãi Chu Hàn, thật lâu sau cô mới lên tiếng: " Thật không nhận ra, thì ra khả năng diễn xuất của anh chuyên nghiệp như vậy!"

Chu Hàn ngoảnh lại nhìn cô, sau đó tiếp tục chăm chú nhìn về phía trước, chuyên chú lái xe, khóe miệng như cười như không, nói: " Tôi là thương nhân, chú trọng năng suất và tính giá trị, dứt khoát một lần dù thế nào cũng còn hơn là sau này sửa đi sửa lại!"

Lâm Lệ gật đầu, giễu cợt nói: "cũng đúng, nhất lao vĩnh dật luôn*!"

(*TDD: *: làm một mẻ khỏe suốt đời*)

Chu Hàn không nhìn lại, tập trung lái xe.

Bầu không khí bên trong xe thoáng cái yên ắng lại.

Không hiểu sao, trong lòng Lâm Lệ cảm thấy có phần không yên, phiền não và bất an vô cùng. Cô biết tâm tình tồi tệ không hẳn bởi cha mẹ cô trở về còn là do chuyện gặp phải mẹ của Trình Tường ở sân bay.

Im lặng một lúc, lúc này Chu Hàn mới mở miệng, mang theo ý cười nói: " Ánh mắt nhìn người của cô thật chẳng ra làm sao cả, nhìn đàn ông không ra gì, giờ nhìn đàn bà cũng không ra gì nốt!"

Lâm Lệ quay đầu nhìn anh, biết những kẻ trong miệng anh là chỉ Trình Tường và mẹ anh ta, đột nhiên mở miệng cười lạnh, giễu cợt châm chọc nói: "Ánh mắt của anh không phải cũng giống vậy sao!"

Đèn giao thông chuyển sang màu đỏ, Chu Hàn chậm rãi dừng lại, đồng ý gật đầu, một lần nữa quay sang nhìn cô, nói: "Vậy hai người chúng ta coi như cùng nhau lưu lạc thiên nhai đi?"

"Anh cảm thấy vui lắm sao?" Cô lườm anh, quay đầu đi, mặt lạnh không nhìn ra cảm xúc gì nói: "Tôi chẳng thấy chuyện này có cái gì đáng vui vẻ cả!" cái gì mà cùng lưu lạc thiên nhai chứ, nói

https://thuviensach.vn

trắng ra, còn không phải là hai kẻ ngốc đi cùng nhau sao, tin tưởng vào tình yêu để rồi bỏ phí cả tuổi thanh xuân, tiêu tốn tất cả tình cảm, hai kẻ đáng thương, có cái gì mà vui vẻ cơ chứ.

Chu Hàn cũng không tức giận, tự nói: "Không phải là tôi cảm thấy vui vẻ, tôi chỉ cảm thấy cô rất ngốc, thậm chí có thể nói là ngu." ^^!!

Lâm Lệ nhìn lại anh, chân mày nhíu chặt lại, giống như đang muốn hỏi anh có ý gì?

Cột đèn lại chuyển màu xanh, đoàn xe chậm rãi di chuyển lên phía trước, Chu Hàn khởi động xe đi theo, tập trung nhìn tình hình giao thông phía trước, miệng nói: " Bởi vì sợ ba mẹ và bạn bè lo lắng, cho nên trước mặt bọn họ cố gắng giả vờ như không có chuyện gì, cho là mình đã buông tay, đã không còn để ý nữa, sau đó khi quay người sang chỗ khác, thì bản thân mình lại lặng lẽ rơi nước mắt, biết rõ chuyện đã không thể quay lại như lúc ban đầu nữa, cô biết cho dù người nọ đứng trước mặt cô có nói xin lỗi có sám hối thì cũng không thể thay đổi được sự thật này, nhưng mà lại vì trông thấy một người, nghe được một câu nói lại cảm thấy khó chịu mãi như vậy không phải ngu thì là gì?"

Có lẽ là vì anh cũng có trải nghiệm tương tự như vậy, anh luôn có thể nhìn thấu đáy lòng cô đang nghĩ gì, mỗi câu nói đều trực tiếp, trần trụi đâm xuyên phòng bị của cô, sau đó mạnh mẽ cắm sâu vào lòng cô.

Lâm Lệ cắn cắn môi, cho dù anh nói một chữ cũng không trật, nhưng cô không hề muốn yếu thế trước anh, mạnh miệng nói: " Tôi không có, anh đừng có ở đây mà tự cho mình là đúng"

"Có phải là tôi tự suy đoán hay không, trong lòng cô biết rõ, tôi chỉ muốn cho cô biết, buông tay một cách thực sự không phải là nói ngoài miệng, mà là ở trong lòng." Chu Hàn nói xong, cũng không mở miệng nữa, chỉ chuyên chú lái xe.

Lâm Lệ tức giận quay đầu nhìn ra ngoài, thật ra chính cô sao lại không biết những thứ này? Chẳng qua đạo lý này ai cũng hiểu nhưng mấy ai làm được.

https://thuviensach.vn

Lâm Lệ còn đang chìm trong cảm xúc của chính mình, Chu Hàn đã lái xe quay về công ty, từ ghế sau lấy công cặp công văn, quay lại vẫn thấy Lâm Lệ ngồi ở tư thế như cũ, im lặng một lúc nói: "Tôi không có thời gian đưa cô về, cô hãy tự lái xe đi về trước đi" Vừa nói vừa mở cửa xe, đi vào công ty.

Lúc này Lâm Lệ mới phục hồi tinh thần lại, hóa ra là đã đến công ty từ lúc nào. Ở lại trong xe thêm một lúc, Lâm Lệ không quay về mà rút chìa khóa ra, xuống xe đi vào công ty.

Lúc Chu Hàn cầm cặp công văn đi vào phòng hội nghị, phía sau còn có trợ lý Từ, thấy cô đi từ trong thang máy ra, Chu Hàn cũng chỉ hơi sửng sốt, sau đó cũng không nói thêm cái gì, cầm lấy tài liệu đi vào phòng hội nghị. Trợ lý Từ thấy cô như thấy cứu tinh, vốn đang buồn khổ lại chợt thấy hi vọng, vội vàng đưa tất cả đồ trên tay cho Lâm Lệ: " Hội nghị sắp bắt đầu, cô mau vào trong đó ghi chép đi". Nói xong liền cùng Chu Hàn đi vào phòng họp.

Lâm Lệ thậm chí còn không có thời gian phản ứng, nhận lấy máy tính chỉ có thể đi theo bọn họ vào phòng họp.

Cái hội nghị này diễn ra gần ba tiếng đồng hồ, chủ yếu là bàn về kế hoạch, tiến độ của quý tới, Lâm Lệ không khỏi nghĩ, Chu Hàn cũng thật sự bình thản, rõ ràng ở công ty có một hội nghị quan trọng như vậy mà còn khăng khăng lái xe đưa cha mẹ cô ra sân bay.

Ngày hôm nay là ngày Lâm Lệ bận rộn nhất, tài liệu cứ hết tập này đến tập khác, bên này còn chưa kịp sửa xong, bên kia đã lại mang tới, cả một ngày, bận rộn đến mức Lâm Lệ không rảnh suy nghĩ tiếp những thứ khác, cả người mệt mỏi muốn rã rời.

Hoàn thành xong tập tài liệu cuối cùng, cả người Lâm Lệ ngã ra phía sau, ngửa đầu nhắm mắt lại, không muốn động đậy nữa. Chu Hàn cầm lấy tài liệu từ trong phòng làm việc bước ra, vừa lúc nhìn thấy Lâm Lệ nhắm mắt ngửa đầu tựa vào kia, không biết là đã ngủ thiếp đi hay chỉ nhắm mắt nghỉ ngơi thôi, tiến lên, đưa tay gõ gõ mặt bàn.

Lâm Lệ chợt mở mắt ra, thấy trong tay anh là xấp tài liệu, không khỏi hỏi: "Còn có tài liệu muốn chỉnh sửa nữa sao?"

https://thuviensach.vn

Chu Hàn cười, đưa cho cô tập tài liệu, nói: "Những thứ này, hội nghị ngày mai sẽ cần đến, sáng sớm cô hãy phát cho mọi người"

Nghe anh nói thế, Lâm Lệ yên tâm, đưa tay nhận lấy, phối hợp nói: Anh còn giao công việc cho tôi nữa tôi cũng không giúp anh làm, bây giờ là mấy giờ rồi anh có biết không?"

Nghe vậy Chu Hàn nâng tay nhìn đồng hồ, thì ra thấm thoát đã gần 10 giờ tối rồi, thả tay xuống nhìn Lâm Lệ, nói: "Thu dọn đồ đi, chuẩn bị trở về!" nói xong liền trở vào trong phòng thu dọn đồ đạc. Lâm Lệ sớm đã muốn về rồi, chẳng qua công việc không ngừng tới tấp đưa tới đây, làm hại cô còn không có cả thời gian đi vệ sinh. Chờ Lâm Lệ đại khái dọn dẹp đồ trên bàn xong xuôi, sau đó lại đi phòng vệ sinh rửa tay trở lại, Chu Hàn đã chuẩn bị xong, cầm cặp công văn đứng đợi cô trước bàn rồi, trong tay cầm điện thoại đi động của cô, nhíu mày.

Lâm Lệ tức giận tiến lên, khó hiểu nhìn anh: "Anh cầm cầm điện thoại của tôi làm gì?"

Chu Hàn đưa điện thoại lại cho cô, thẳng thắn nói: "Lúc cô không có ở đây tôi đã nhận điện thoại dùm cô!"

"Ai vậy!" Lâm Lệ đưa tay nhận lấy, mở máy chuẩn bị xem lịch sử trò chuyện, lại nghe Chu Hàn nói: " Trình Tường!"

Ngón tay cô đang bấm điện thoại bỗng dưng dừng lại, một lúc lâu không phản ứng, chỉ sững sờ đứng đó. Chu Hàn đem vẻ mặt của cô bây giờ thu vào trong đáy mắt, ôn hòa nói: " Nếu cô muốn gọi lại cho anh ta___!"

" Tôi không định gọi!" không chờ anh nói xong, cô đã nhanh chóng phản bác lại: "Sao tôi phải gọi lại cho anh ta, tôi nói, tôi đã quên người này rồi!"

Chu Hàn nhìn cô, nói: " Tôi chỉ muốn nói cho cô biết, nếu cô muốn gọi lại cho anh ta thì thật xin lỗi, tôi đã xóa lịch sử cuộc gọi đó rồi!"

Lâm Lệ sửng sốt hồi lâu, hỏi: "Anh đã xóa lịch sử cuộc gọi đó rồi còn muốn nói cho tôi biết để làm gì?"

https://thuviensach.vn

Chu Hàn nhún nhún vai, nói: " Xóa lịch sử cuộc gọi là không muốn lát nữa cô ngây ngốc đi gọi lại nữa."

Lâm Lệ liếc trắng anh, cầm điện thoại để vào trong túi áo, lấy túi xách trên bàn, nói: "Anh làm như mình thông minh lắm vậy, mẹ của tiểu Bân chẳng phải cũng phiền như vậy sao, vậy sao anh còn muốn nhận điện thoại của cô ta!" vừa nói, vừa đi về phía thang máy.

Chu Hàn sửng sốt, nở nụ cười, đuổi theo bước đi của cô, nói: "Cô có phát hiện không, hiện tại hai chúng ta như là cứ lấy việc móc vào nỗi đau của đối phương làm thú vui vậy!"

"Đó là anh, đừng có lôi tôi vào" Lâm Lệ liếc anh, liền bước vào thang máy "Tôi không biến thái như vậy!"

"Không phải là tôi đã bị cô đâm không ít sao?" Chu Hàn cũng đi vào thang máy, đưa tay nhấn tầng trệt.

Lâm Lệ không trả lời, khóe mắt liếc anh, trên miệng mang theo nụ cười.

Thật ra, nghĩ tới đó cũng cảm thấy có chút buồn cười, đúng như anh nói, hai người họ có trải nghiệm tương tự, không ai hơn ai cả, cũng bởi vì đều có cái quá khứ không vui như vậy, bọn họ luôn có thể liếc thấy đau đớn trong mắt của nhau, ngôn ngữ lại sắc bén, có muốn tránh đi cũng không có chỗ để trốn tránh.

Hai người ăn xong bữa khuya khi về đến nhà cũng đã hơn mười một giờ đêm, hôm nay Lâm Lệ không muốn làm gì cả, mở của phòng liền bước vào đi ngủ, lúc đang bước vào lại nghe Chu Hàn từ phía sau cười như không cười nói: "Tối này không tới phòng tôi nằm trên đất sao"

Nghe vậy, Lâm Lệ không quay đầu nói thẳng: " Tôi cũng không phải bị thần kinh!", trực tiếp mở cửa đi vào phòng.

Chu Hàn nhìn cánh cửa bị đóng lại, cười đến có thâm ý khác.

Trong phòng, Lâm Lệ cởi áo liền bước vào phòng tắm, đến đồ ngủ cũng không cầm theo, ngày hôm nay cô thật sự là quá mệt mỏi, hiện tại chỉ muốn tắm rửa sau đó lên giường ngủ một giấc.

Tắm qua loa, Lâm Lệ khoác chiếc khăn tắm đi ra, lúc mở tủ quần áo bỗng ngây ngẩn cả người, bên trong rỗng tuếch, bây giờ

https://thuviensach.vn

mới nhớ ra tối hôm qua dưới sự đốc thúc của mẹ, cả đêm cô đã đóng gói toàn bộ hành lý của mình sang phòng của Chu Hàn rồi, ngay cả đồ ngủ cũng không để lại!

Đầu óc cô vốn đang vô cùng mỏi mệt bỗng thanh tỉnh không ít, cả người gần như sắp khóc thét lên, cúi nhìn bộ dạng bây giờ của mình, lại quay sang nhìn cái tủ rỗng tuếch kia, Lâm Lệ tức giận tới mức dậm chân.

Chu Hàn tắm rửa xong, cầm chiếc khăn lau mái tóc ướt nhẹp, ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc nhìn cánh cửa phòng đang khép kín, khóe miệng nhịn không được nở một nụ cười giảo hoạt.

Đợi khi mái tóc cũng gần khô rồi, tiếng gõ cửa đáng lẽ phải vang lên lại không thấy đâu, chân mày khẽ nhăn lại, lẩm bẩm: "Chẳng lẽ cứ thế là ngủ rồi?" nghĩ tới liền mở cửa đi ra ngoài xem chút, cánh cửa vừa mở, đã thấy Lâm Lệ túm khăn tắm, cánh tay đang giơ lên gõ.

Chu Hàn đứng sững, sau đó khóe miệng cong lên thành nụ cười, quan sát cô từ trên xuống dưới, sau đó mới chậm rãi mở miệng, nói: "Tìm tôi có việc!"

Lâm Lệ bị anh nhìn có chút không tự nhiên, một tay nắm cái khăn, một tay lại cật lực kéo kéo chiếc khăn xuống, cảm thấy vô cùng thiếu an toàn. Thực sự là cô đã đứng bên ngoài phân vân rất lâu rồi, thực sự là rất xấu hổ.

Thấy cô đỏ bừng cả người, nụ cười trên mặt Chu Hàn càng rõ ràng, lại cố ý hỏi: "Tìm tôi có việc sao? Hay là tối nay muốn tới chỗ tôi ngủ trên đất!"

Lâm Lệ trừng anh, khẳng định nói: "Anh cố ý!"

Chu Hàn ra vẻ vô tội: " Tôi cố ý cái gì?"

Lâm Lệ không có thời gian đấu võ mồm với anh, giờ phút này cô hận không tìm được cái lỗ nào mà chui vào, nhưng điều kiện tiên quyết là phải có quần áo mặc trước đã!

Không thèm quan tâm nhiều, trực tiếp đẩy anh ta ra đi thẳng vào trong phòng chứa quần áo, cũng chẳng quan tâm nhìn, cầm quần áo đi ra khỏi phòng.

https://thuviensach.vn

Một bên, Chu Hàn thật sự nhịn không được, bật cười to.

https://thuviensach.vn

Chương 37: Gặp lại Trình Tường

Ngày hôm sau, Lâm Lệ bởi vì chuyện đêm qua nên cảm thấy vô cùng xấu hổ, cho nên cô dậy thật sớm, thừa dịp chu Hàn ra ngoài tập thể dục buổi sáng liền thu dọn đồ, lái xe nhanh chóng tới công ty.

Theo thói quen, cô khởi động máy tính, mở hòm thư kiểm tra qua một lần, xác nhận xem có email khẩn cần xử lý ngay không, sau đó lại nhìn qua lịch trình hôm nay của Chu Hàn, nhìn sơ qua, cầm tài liệu tối qua Chu Hàn đưa cô photo ra hơn mười bản, chuẩn bị để phát cho những chủ quản các chi nhánh trong cuộc họp.

Đợi làm xong tất cả công việc chuẩn bị, lúc này Lâm Lệ mới cầm cốc trà vào phòng trà nước, rót cho mình một cốc trà, lúc ngồi lại vào bàn, theo thói quen cô mở ra diễn đàn của thành phố, xem tin tức mới nhất của thành phố hôm nay.

Trên diễn đàn đang có một tin tức rất nóng, vừa đăng đã có trên vạn bình luận, mà điều thu hơn cả so với số người xem chính là tiêu đề của tin tức đó: 'Video khiêu dâm của phó thị trưởng Giang Thành'.

Lâm Lệ tức giận, kích vào xem, bên trong là một đoạn phim và vài tấm ảnh, đến khi nhìn rõ người trong bức ảnh, cô bỗng dưng sửng sốt mở to mắt!

"Đang nhìn gì vậy?"

Lúc Lâm Lệ đang mở to mắt nhìn vào trên máy tính, Chu Hàn bước vào, vẻ mặt sáng láng, cả người nhìn qua tâm tình rất tốt.

Thấy Lâm Lệ không phản ứng, nhíu mày, anh đi qua, đứng ở phía sau cô, vừa nói vừa nhìn vào màn hình máy vi tính "nhìn cái gì___" lời kia vẫn chưa nói hết, âm thanh đột ngột bị tắc nghẽn.

Ánh mắt chu Hàn thẳng tắp nhìn màn hình máy tính, vẻ mặt không khác là bao so với Lâm Lệ.

https://thuviensach.vn

Bây giờ trên máy tính đang phát đoạn video trên diễn đàn, đoạn phim quay cảnh yêu đương kia dài đến hơn ba phút, nhưng mà điều khiến Lâm Lệ và Chu Hàn khiếp sợ như vậy không phải bởi đoạn phim khẩu vị quá nặng, mà là nam nữ chính trong đoạn phim, đó rõ ràng chính là Tô Dịch Thừa với Lăng Nhiễm. Nếu nói đoạn phim quá mờ, thì mấy bức ảnh phía dưới đoạn phim chụp rõ khuôn mặt của hai người, Lăng Nhiễm được Tô Dịch Thừa ôm ngồi phía sau xe, sau đó lại là cảnh họ ở trước cửa một khách sạn.

Bị chu Hàn gọi một cái, lúc này Lâm Lệ mới hồi tinh thần, chẳng quan tâm Chu Hàn lúc này phản ứng thế nào, vội vàng lấy điện thoại trong túi ra, không hề nghĩ ngợi liền gọi cho An Nhiên.

An Nhiên quả nhiên không hề hay biết cái gì, tuy nhiên từ lời nói của cô ấy, Lâm Lệ nghe ra đêm qua Tô Dịch Thừa về rất trễ, cơn giận trong lòng thoáng cái bị thiêu đốt lên, nhìn vào đoạn phim và ảnh chụp trên máy tính, cô cảm thấy không đáng thay cho An Nhiên, đáng chết hơn nữa chính là An Nhiên bây giờ đang mang thai, cô hiểu An Nhiên là người rất cố chấp trong tình yêu, lúc trước chẳng phải cô ấy phải mất đến sáu năm trời mới bỏ được cuộc tình với Mạc Phi đó sao, chẳng lẽ bây giờ lại muốn cô ấy dùng tiếp sáu năm để quên Tô Dịch Thừa đi sao? Lâm Lệ thật không dám nghĩ.

Nhưng chuyện này đã tung rộng rãi lên trên mạng rồi, cho dù bây giờ cô không nói, lúc đó tự nhiên cũng có người nói cho cô ấy biết, cô ấy biết chuyện này chỉ là vấn đề thời gian, thay vì để cho An Nhiên là người biết cuối cùng, Lâm Lệ thà chọn bây giờ để cho cô biết, bên kia điện thoại, An Nhiên im lặng rất lâu, cuối cùng cô ấy chỉ nói cô tin tưởng Tô Dịch Thừa. Lâm Lệ cảm thấy không yên, nói muốn qua đó với cô ấy, nhưng An Nhiên khăng khăng rằng mình không sao, từ chối thẳng.

Sau khi cúp điện thoại, lúc này Lâm Lệ mới chú ý đến Chu Hàn đang đứng sau lưng mình, xoay người nhìn, chỉ thấy ánh mắt anh dính chặt vào những bức ảnh trên màn hình, sắc mặt âm lãnh đáng sợ.

https://thuviensach.vn

Giờ Lâm Lệ mới nhớ ra người đàn bà trong ảnh là mẹ của tiểu Bân, Lăng Nhiễm, cũng chính là vợ trước của anh. Nhớ lại khoảng thời gian ở chung lúc trước, cô có thể cảm giác được mặc dù đã chia tay với Lăng Nhiễm, nhưng trong lòng Chu Hàn vẫn chưa dứt được cuộc tình ấy.

"Anh__" Lâm Lệ nhìn anh, do dự suy nghĩ nên mở miệng nói gì, " anh ___" nhưng mở miệng mới thấy, mình căn bản không biết nên nói gì, không nên nói gì cả.

Chu Hàn hồi phục tinh thần, nhìn cô một cái, sau đó không nói gì, trực tiếp cầm cặp công văn đi vào phòng làm việc.

Lâm Lệ quay đầu lại, nhìn màn hình thêm một lúc, cuối cùng vẫn tắt trang web đi. Lại ngoảnh đầu nhìn cửa phòng làm việc của chu Hàn, sau đó đứng dậy đi đến phòng trà nước pha cho anh ly cà phê.

Đưa tay gõ cửa "cốc….cốc….cốc…!"

Mãi cũng không nghe Chu Hàn đáp lại, cô liền trực tiếp đẩy cửa đi vào, chỉ thấy Chu Hàn ngồi phía sau bàn làm việc, chiếc cặp công văn đặt trên bàn, giống như chưa hề được động đến.

Trong lòng Lâm Lệ buông tiếng thở dài, bưng cà phê bước vào, đặt ly cà phê trước mặt anh, anh vẫn giữ nguyên tư thế đó, không hề động đậy. Chậm rãi mở miệng, nói: " Những lời anh nói với tôi anh đều quên hết sao, làm tôi còn tưởng anh làm giỏi lắm, nhưng nhìn anh bây giờ, thậm chí còn không bằng cả tôi!"

Chu Hàn vẫn không phản ứng, ánh mắt nhìn chằm chằm phía trước, không có tiêu cự.

Thấy anh không đáp lại, Lâm Lệ lại nói: "Tôi trả lại cho anh những lời anh nói lúc trước, không nên lấy sai lầm của kẻ khác đi trừng phạt mình, như vậy quá ngu xuẩn!"

Chu Hàn quay đầu nhìn cô, mặt không chút thay đổi nói: "Tôi không cần cô dạy". Nói xong, liền lấy tài liệu ra khỏi cặp công văn.

Lâm Lệ nhún nhún vai, chỉ nói: "Không dứt được, không thể quên được, bất cứ chuyện gì của cô ta cũng có thể tác động đến tâm trạng của anh, vậy anh cũng phải xem xem, người kia có đáng giá để

https://thuviensach.vn

anh làm thế không!" Nói xong, Lâm Lệ cũng không có ý ở lại lâu, xoay người chuẩn bị muốn đi ra ngoài, lúc đi tới cửa lại nghe thấy Chu Hàn ở phía sau hỏi: "Trình Tường của cô đáng giá không?"

Lâm Lệ dừng bước, tay nắm chặt nắm cửa, nắm thật chắc, cũng không quay đầu lại.

"Nói cho tôi biết, Trình Tường đáng giá cho cô không buông được, không quên được, tùy ý tác động đến tâm tình cô sao?" Chu Hàn ở phía sau đứng dậy, ánh mắt dán chặt vào Lâm Lệ, hỏi giống như muốn gây sự vậy.

Cũng không biết hai người đứng như vậy bao lâu, lúc sau lại nghe thấy Lâm Lệ mở miệng, nói: "Trình Tường không đáng giá để tôi làm vậy, Lăng Nhiễm cũng không đáng cho anh làm như vậy" giọng nói của cô rất nhẹ, rất nhẹ, nhẹ đến mức làm cho người ta phải thương xót cho cô.

Chu Hàn không còn gì để nói nữa, chỉ ngây ngốc nhìn cô mở cửa đi ra ngoài.

Lâm Lệ trở lại chỗ vị trí, ngồi yên một lúc lâu, nhìn về máy tính, cái gì cũng không làm, chẳng qua ngơ ngác nhìn, cho đến khi trợ lý Từ đi lên, bởi vì quản lý của các ngành đều đã tới phòng họp đông đủ, vẫn không thấy Chu Hàn xuất hiện, cho nên anh vội vàng chạy đến đây hỏi xem sáng nay có họp nữa không, lúc này Lâm Lệ mới lấy lại tinh thần, đứng dậy muốn chạy vào hỏi Chu Hàn, cô vừa mới định đứng dậy thì đã thấy anh cầm tài liệu và giấy tờ đi ra khỏi phòng làm việc, dừng mắt ở nơi cô một lát, cuối cùng lại lướt qua cô nhìn trợ lý Từ ở đằng sau, nói: "Cuộc họp vẫn diễn ra bình thường"

Trợ lý Từ gật đầu, xoay người dẫn đầu đi về phía phòng họp.

Chu Hàn đi đến, lúc đi qua Lâm Lệ nói: "Tài liệu ngày hôm qua cho cô, đã photo chưa?"

Lâm Lệ gật đầu, đưa ra tập tài liệu đã photo từ trước trên mặt bàn.

Chu Hàn liếc nhìn tài liệu trong tay cô, gật đầu nói: "Phát những tài liệu này cho bọn họ đi". Vừa nói, xoay người đi vào phòng hội nghị, người này và người ở trong phòng làm việc ban nãy

https://thuviensach.vn

tựa như hai con người khác nhau vậy, giống như chưa từng xảy ra cái gì.

"Chờ chút!" thấy anh muốn đi, Lâm Lệ sải bước đuổi theo, nói: "Buổi sáng nay tôi muốn xin nghỉ!"

Chu Hàn cau mày, lạnh giọng hỏi: "Lý do?"

"An nhiên đang mang thai, tôi không an tâm về cô ấy, nên muốn sang xem cô ấy thế nào". Lâm Lệ thẳng thắn nói, cô đã từng trải qua, biết chuyện này gây đau đớn cho một người phụ nữ thế nào, mặc dù ngoài miệng nói không có chuyện gì, nhưng trong lòng tuyệt đối không thể nào không sao được.

Chu Hàn cau mày suy nghĩ một lát, cuối cùng gật đầu, đưa tay nhận lấy tài liệu trên tay cô, sau đó xoay người đi thẳng đến phòng hội nghị.

Lâm Lệ sửa sang lại tài liệu trên bàn xong, sau đó vội vã cầm lấy túi xách đi ra công ty, đến gara để xe, nhanh chóng lái xe đến nhà của An Nhiên.

Lúc đến nhà của An Nhiên, là thím Trương ra mở cửa, bởi vì không yên lòng, vào cửa Lâm Lệ cũng không vội vã đi vào, lôi kéo tay thím Trương lại hỏi: "Thím Trương, An Nhiên không sao chứ?"

Thím Trương bị cô hỏi giống như lọt vào sương mù, hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì, gãi đầu, vẻ mặt nghi ngờ hỏi: "Phu nhân không có xảy ra chuyện gì a, phu nhân sẽ có chuyện gì?"

Lúc này Lâm Lệ mới yên tâm, cúi đầu tự nói với bản thân mình: "Không có chuyện gì là tốt rồi, không có chuyện gì là tốt rồi." Nói xong đi vào trong nhà.

Đợi Lâm Lệ tiến vào, cô mới phát hiện thì ra là Tô Dịch Thừa đã trở lại, hiện đang làm bữa sáng cho An Nhiên, mà An Nhiên thì đang ngồi trên quầy ba nhìn vào phòng bếp vẻ mặt hạnh phúc thỏa mãn, thấy Tô Dịch Thừa vì mình mà bận rộn, nụ cười trên mặt ẩn chứa biết bao nhiêu là tốt đẹp. Giờ Lâm Lệ mới thật sự tin tưởng cô ấy không xảy ra chuyện gì, mình đã lo lắng thừa rồi.

Lâm Lệ vẫn còn ngồi trong nhà An Nhiên một lúc lâu, An Nhiên nói với Lâm Lệ rằng Tô Dịch Thừa đã giải thích mọi chuyện,

https://thuviensach.vn

mà cô ấy tin tưởng lời giải thích của Tô Dịch Thừa là sự thực. Nếu An Nhiên đã khăng khăng thế thì cô cũng không nói gì cả, cô lo lắng chẳng qua là vì không muốn người bạn thân nhất của mình bị tổn thương, chứ không hề muốn chia rẽ bọn họ.

Cuối cùng là Tô Dịch Thừa tiễn cô ra cửa, đứng ở cửa Lâm Lệ vẫn không yên tâm cảnh cáo Tô Dịch Thừa, bất kể anh ta là thị trưởng hay là bí thư, cô cũng chỉ xem trọng người bạn này, nếu anh ta khiến An Nhiên tổn thương, bất kể anh ta là ai cô nhất định sẽ không bỏ qua.

Mặc dù đây chỉ là mấy câu nói để dọa người mà thôi, nhưng An Nhiên vẫn hiểu tấm chân tình này của Lâm Lệ.

Đứng ở trong thang máy, Lâm Lệ giơ tay lên xem đồng hồ, nghĩ xem rốt cuộc nên quay lại công ty hay tranh thủ lười nhác đi về nhà tiếp tục ngủ.

"Đinh___!" thang máy mở ra, Lâm Lệ cầm túi xách từ trong đi ra, không chú ý đến phía trước, cảm thấy phía trước có bóng người xuất hiện, sau đó chỉ cảm thấy bả vai đau nhức, cả người suýt chút đứng không vững, như muốn ngã lộn ra phía sau, may sao cô nhanh tay vịn vào bờ tường mới đứng vững lại được, không để bản thân ngã xuống.

Mà người vừa xuất hiện cũng ý thức được mình va phải người khác, đứng trong thang máy xoay người lại vừa bấm nút thang máy vừa nói với Lâm lệ: "Thật xin lỗi, tôi có___" giọng nói đột nhiên im bặt, cả không gian dường như trở nên yên tĩnh vô cùng.

Lâm Lệ nhìn người đàn ông đang đứng trong thang máy, một lúc lâu lấy lại tinh thần, xoay người trực tiếp rời đi.

Mà người đứng trong thang máy cũng phục hồi tinh thần khi vội vã muốn chạy ra ngoài, thì thang máy đã khép lại, chầm chậm đi lên. Anh ta hấp tấp ấn nút, đợi thang máy quay lại tầng một, Lâm Lệ đã ra tới cổng rồi, người đàn ông đợi cánh cửa thang máy mở ra, gấp rút từ bên trong chạy ra, nói với theo hình bóng Lâm Lệ: "Lâm Lệ!"

Lâm Lệ dừng lại, cả người cứng nhắc, chậm rãi xoay người, nhìn người đàn ông cách mình mấy bước chân, người đàn ông này

https://thuviensach.vn

không phải ai khác, chính là Trình Tường!

https://thuviensach.vn

Chương 38: Hoàn toàn kết thúc

Thấy Lâm Lệ dừng lại Trình Tường bước nhanh đi về phía cô.

Ngày hôm qua mẹ anh trở lại nói với anh bà gặp Lâm Lệ ở sân bay, nói Lâm Lệ và cha mẹ cô trở về nhà, bảo anh chết tâm đừng nghĩ tới cô nữa, còn nói Lâm Lệ cũng không còn là Lâm Lệ khi xưa nữa, nói chuyện vô lễ thậm chí ra tay đẩy bà, mà quan trọng nhất là Lâm Lệ đã kết hôn rồi, bốn tháng sau khi bọn họ chia tay thì cô đã kết hôn!

Anh không tin, không tin Lâm Lệ sẽ xấc xược đến mức ra tay đẩy mẹ anh, lại càng không tin Lâm Lệ đã kết hôn. Nhưng mà bộ dáng mẹ của mình thề son sắt kia căn bản là không giống nói dối lừa gạt anh, mẹ nói ngày hôm qua bà đã gặp người đàn ông Lâm Lệ lấy làm chồng ở sân bay, động tác hai người thân mật y như là một cặp yêu nhau.

Anh không tin, thật sự là không thể tin cũng không muốn tin, anh muốn nhanh chóng gặp Lâm Lệ hỏi cô cho rõ ràng đây là chuyện gì. Nhưng mà anh không biết địa chỉ của cô, thậm chí ngay cả số điện thoại anh cũng không có, anh không thể nào tìm được cô, cho nên chỉ có thể tìm đến An Nhiên, bởi vì anh biết An Nhiên là người bạn tốt nhất của cô, An Nhiên nhất định sẽ có phương thức liên lạc với cô.

Lần trước ở trong nhà hàng cô nói không muốn gặp lại anh, bảo anh đừng quấy rầy cô nữa, nói anh xuất hiện ở trước mặt cô, cô sẽ nhớ tới đứa con vô duyên chưa được ra đời của bọn họ, cô nói cô không cách nào quên được trong ngày cưới đó anh đẩy cô ra, không cách nào quên cảm giác khi đứa con từ từ, từ từ rời khỏi người cô. Anh biết tất cả đó là sai lầm của anh, anh không muốn làm cho cô đau khổ khó chịu, cho nên cho dù mình rất nhớ cô, cho dù hàng ngày mình đều không quên từng ly từng tý khi hai người ở bên nhau trước kia, anh cũng vẫn luôn đè nén dục vọng mãnh liệt trong

https://thuviensach.vn

nội tâm muốn đi tìm cô của mình, không hiện ra ở trước mặt cô, anh bằng lòng cho cô thời gian, bằng lòng chờ cô quên đi nỗi đau đớn kia, anh tin tưởng thời gian có thể trị lành vết thương giữa bọn họ, có thể làm cho cô quên đi mảng ký ức không vui kia, sau đó bọn họ có thể bắt đầu lại một lần nữa, yêu nhau lần nữa, hạnh phúc một lần nữa, anh không biết cần bao thời gian chữa trị rạn nứt giữa hai người bọn họ, nhưng mà anh đã chuẩn bị xong tất cả, anh đã tính đến điều xấu nhất, vô luận bao lâu anh đều bằng lòng tiếp tục chờ, chờ cô yêu mình lần nữa, sau đó anh sẽ nắm chặt tình cảm đã mất này, lần này trong lòng anh sẽ chỉ chứa một mình cô, cái gì cũng đều không nghĩ, một lòng một dạ yêu cô.

Nhưng mà, anh đợi chờ còn chưa kết thúc, tại sao cô có thể lấy người khác? Anh không tin cô đã hoàn toàn không còn tình cảm với anh nữa rồi, không tin tưởng tình cảm 10 năm của bọn họ hoàn toàn cạn hết, anh không tin cô có thể nhẫn tâm như vậy.

"Lâm Lệ…" Đứng ở trước mặt cô, Trình Tường thở hổn hển, ánh mắt nhìn chằm chằm cô.

Lâm Lệ nhìn thẳng ánh mắt của anh, hàm răng cắn môi, bàn tay nắm túi xách dùng lực chặt hơn.

Hai người cứ nhìn nhau như vậy rất lâu, cuối cùng Lâm Lệ mở miệng trước, giọng nói hơi có chút cứng ngắc nói: "Không có chuyện gì tôi đi trước." Vừa nói liền muốn xoay người.

Rất sợ cô rời khỏi mình cũng tìm không được cô, thấy cô muốn đi, Trình Tường đưa tay vội vàng kéo tay cô lại: "Đừng đi!"

Lâm Lệ không quay đầu lại, giọng nói cứng ngắc nói: "Buông tay."

Trình Tường không buông tay, vẫn nắm thật chặt, nhìn cô gần như là cầu xin nói: "Lâm Lệ, chúng ta nói chuyện một chút đi."

Lâm Lệ có chút đau đớn nhắm lại mắt, một lúc lâu mới xoay người lại, nhìn anh nói: "Nói chuyện có thể, buông tay ra."

Thấy cô đáp ứng, lúc này Trình Tường mới buông tay ra nói: "Chúng ta, chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống nói đi."

https://thuviensach.vn

“Không cần thiết.” Lâm Lệ từ chối, giọng nói nguội lạnh: “Anh muốn nói cái gì thì nói ở đây đi, tôi còn phải về công ty.”

Thấy cô chối từ Trình Tường cũng không có cách nào, nhìn cô châm chước mở miệng nói: ” Ngày hôm qua, mẹ của anh gặp em ở sân bay.”

“Anh muốn nói cái gì hãy nói nhanh lên, đừng quanh co lòng vòng.” Lâm Lệ có chút không kiên nhẫn nói.

Lại nhìn cô rất lâu, Trình Tường này mới chậm rãi mở miệng, thử hỏi: “Bà nói, bà nói em đã kết hôn, em lừa gạt mẹ anh, đúng không?”

Lâm Lệ bình tĩnh nhìn lại anh ta, khẳng định nói: “Không phải, tôi không lừa mẹ anh, tôi thật đã kết hôn.”

Nghe vậy, Trình Tường cả người chấn động, vẻ mặt không tin nhìn cô, vẻ mặt kia hiển nhiên là chịu đả kích sâu sắc, lắc đầu không muốn tin tưởng, “Làm sao sẽ… Không thể nào, sẽ không, sẽ không …”

“Thật sự.” Lâm Lệ có chút tàn nhẫn cắt đứt lời anh ta đang tự thôi miên mình: “Tôi đã kết hôn, một tháng trước đã đăng kí kết hôn với Chu Hàn.”

“Sẽ không, em yêu anh mà.” Trình Tường lắc đầu, cả người cảm xúc có chút kích động lên, đột nhiên đưa tay mạnh mẽ nắm chặt bả vai của Lâm Lệ, có chút kích động nói: “Lâm Lệ nói cho anh biết em đang gạt anh, em không có kết hôn, em yêu anh, làm sao có thể kết hôn với người khác?”

Lâm Lệ nhìn chằm chằm anh ta, để mặc anh ta lay lay bả vai mình, đột nhiên không rõ tại sao mình có thể yêu người đàn ông trước mắt này tới 10 năm lâu như vậy.

Tại sao hồi đó nhìn anh ta gì cũng tốt, anh ta rõ ràng là cực ích kỷ, trong lúc hưởng thụ tình yêu hết lòng hết dạ của cô, nhưng trong lòng anh ta lại nhớ tới một người phụ nữ khác, trong lúc nhìn cô, ôm cô nhưng trong lòng vẫn có bóng dáng người khác, anh ta vẫn coi cô là thế thân của người khác, rõ ràng hai người phụ nữ hoàn toàn không có chỗ tương tự, nhưng anh ta lại thay đổi cô từng

https://thuviensach.vn

chút từng chút một, bảo mình để tóc dài, nhìn mái tóc dài của cô mà an ủi nỗi nhớ trong lòng anh ta, 10 năm qua anh ta đối xử với cô rất tốt, cực cưng chiều cô, nhưng mà cưng chiều của anh, thương yêu của anh cũng không phải vì cô, toàn bộ cũng là vì một người phụ nữ khác, anh đem những thương yêu vốn dành cho một người phụ nữ khác nhưng không có cách nào trao đi mà chuyển sang người cô, nhưng mà cuối cùng cũng không phải là cho cô, cuối cùng cô chỉ là thay thế cho bóng dáng anh không có cách nào tìm được mà thôi, tất cả nỗi đau và yêu say đắm ở trước sự thật này thở nên vô lực yếu ớt biết bao.

"Lâm Lệ, nói cho anh biết, em chỉ muốn chọc tức anh, cũng không phải là thật sự đã kết hôn với người khác, em vẫn còn yêu anh." Trình Tường lay người cô, vội vã muốn biết đáp án mình mong đợi từ trong miệng cô.

Lâm Lệ nhìn anh ta, dùng sức từng chút từng chút kéo tay anh ta khỏi vai mình, cắn chặt môi nói: "Tôi đã kết hôn."

"Không, em gạt anh." Trình Tường kích động hô, cả người và khuôn mặt kích động trở nên có chút dữ tợn, nhìn anh ta bây giờ hoàn toàn không còn chút bộ dáng ôn nhuận như ngọc, hoàn toàn mất hết dáng vẻ thư sinh trước đây khiến cho Lâm Lệ say mê hết 10 năm.

Lâm Lệ không nhìn sự dữ tợn và tức giận trên mặt anh ta, nhìn chằm chằm anh ta nói: "Tôi không còn yêu anh nữa, từ khoảnh khắc anh rời khỏi hôn lễ hôm đó, từ khoảnh khắc anh đẩy tôi ra, từ khoảnh khắc bác sĩ nói cho tôi biết không giữ được đứa trẻ nữa, tôi đã không thể nào yêu anh nữa." Vừa nói chuyện, hai bàn tay bên hông siết chặt lại, tiết lộ cảm xúc của cô giờ phút này, thật ra thì nói những lời này, đâm bị thương được đâu chỉ là Trình Tường, người đầu tiên bị thương tổn chính là cô.

Tình cảm 10 năm hồi trước, không có một người phụ nữ hay là người đàn ông nào nói buông tay là có thể thoải mái buông tay được, nhưng mà những đau đớn kia thì không cách nào xóa nhòa đi được, cô không có cách nào làm cho mình vượt qua những thứ này

https://thuviensach.vn

bắt đầu lại với anh ta, thế nên chỉ có thể cắt đứt tất cả để cho chúng trở thành quá khứ.

"Lâm Lệ, anh sai rồi, anh thật sai lầm rồi, cho anh thêm một cơ hội nữa, tình cảm 10 năm của chúng ta, em không thể cứ cứ nói không yêu liền không yêu như như vậy." Trình Tường nắm tay cô, hối hận đau đớn, nói: "Cho anh thêm một cơ hội nữa, cho anh thêm một cơ hội nữa có được không, anh thật sự yêu em, thật yêu em…"

Lâm Lệ cắn chặt môi, quay mặt đi không nhìn tới anh, cô sợ lập trường của mình không đủ kiên định, cô sợ mình sẽ bị lay động, sợ mình còn lưu luyến 10 năm thanh xuân kia, nhưng mà cô biết nội tâm của cô thì không cách nào đi qua được, cô không nên vì mình nhất thời mềm lòng để cho mình làm ra quyết định ân hận.

Lâm Lệ áp chế nước mắt trong hốc mắt thiếu chút nữa sẽ chảy ra, lạnh giọng kiên quyết nói: "Buông!"

Nắm chặt cô, Trình Tường lắc đầu, trên mặt đã sớm đầy nước mắt, vội vàng nói: "Đừng, đừng, Lâm Lệ, chúng ta bắt đầu một lần nữa, lần này anh nhất định sẽ yêu em hết lòng hết dạ, sẽ không có Tiêu Tiêu, trong lòng chỉ có em, cho anh thêm một cơ hội nữa, anh nhất định sẽ yêu em rất nhiều, cho anh thêm một cơ hội nữa, nhìn lại 10 năm tình cảm chúng ta, có được hay không, có được hay không…"

Lắc đầu, Lâm Lệ giãy tay khỏi tay anh ta, cắn chặt môi không để cho nước mắt trong mắt mình chảy xuống, đi lướt qua cạnh anh ta,

"Lâm Lệ!" Trình Tường đau đớn nhìn cô, nước mắt rơi đầy mặt của anh: "Đừng đối xử với anh độc ác như vậy, anh yêu em, thật sự yêu em…"

Lâm Lệ dừng lại, không quay đầu lại, chỉ nói: "Tình yêu của anh tới quá muộn rồi, tôi đã không còn có thể yêu nữa." Nói xong không lưu luyến nâng bước chân rời đi.

Trình Tường nhìn bóng lưng của cô càng ngày càng xa, mạnh mẽ lớn tiếng gọi Lâm Lệ: "Lâm Lệ!" Sau đó chạy về phía cô, chỉ là còn chưa chạy đến bên cạnh Lâm Lệ, nửa đường Tiêu Tiêu bỗng

https://thuviensach.vn

nhiên chạy đến chặn trước mặt anh, ôm chặt lấy anh, khóc lắc đầu nói: "Anh Tường, đừng đuổi theo, đừng đuổi theo…"

"Buông ra, cô buông ra!" Trình Tường giãy dụa, anh nhìn Lâm Lệ càng chạy càng xa, anh biết lần này nếu như anh không thể níu kéo được cô, anh sẽ thật mất đi cô, sau này liền không còn cơ hội đợi chờ nữa, anh không thể, anh không thể để cho cô cứ biến mất khỏi sinh mệnh anh như vậy.

"Không buông, em sẽ không buông!" Tiêu Tiêu gắt gao ôm lấy, vừa khóc vừa nói: "Anh Tường, chị ta không yêu anh nữa, chị ta không yêu anh nữa, đừng đuổi theo, em van cầu anh, van cầu anh có được không?"

"Cô buông ra, tôi không thể không có cô ấy, tôi yêu cô ấy." Trình Tường lớn tiếng hô, muốn kéo Tiêu Tiêu ra, thắt lưng lại bị cô ôm chặt lấy, vùng vẫy thế nào cũng không thoát ra được, "Tiêu Tiêu, cô buông ra!"

"Em yêu anh, em cũng yêu anh!" Tiêu Tiêu ôm chặt Trình Tường không buông tay, "Em cũng không thể không có anh, em không thể không có anh…"

Nơi xa, Lâm Lệ đi tới bên cạnh xe của mình, tay mở cửa xe ra, dừng một lúc lâu, ngoảnh đầu lại nhìn hai người kia cách đó không xa, một lúc lâu, khóe miệng cong lên tự giễu, sau đó không chút lưu luyến, trực tiếp lên xe khởi động xe rời đi.

https://thuviensach.vn

Chương 39: Say rượu khóc

Lúc Chu Hàn trở lại nhìn thấy Lâm Lệ ngồi một mình ở ghế sa lon trong phòng khách, trên chiếc bàn trà trước mặt cô đang đặt bình rượu vang đỏ, rượu đã bị uống cạn nửa bình, mà giờ khắc này Lâm lệ đang nửa nằm ngồi ở trên ghế sa lon, trong tay còn cầm chén rượu, bên trong còn có hơn phân nửa chén.

Chu Hàn đổi giày đi vào, thả chìa khóa và cặp công văn vào ghế sa lon bên cạnh, nhìn rượu trên bàn một chút, lại nhìn Lâm Lệ, chân mày khẽ nhíu lại, hỏi: "Tại sao uống rượu?" Giọng nói hơi lộ ra vẻ lạnh nhạt, đây cũng là phương thức quan tâm đến người khác riêng biệt của Chu Hàn.

Lâm Lệ chậm rãi quay đầu nhìn anh, nhìn chằm chằm anh một lúc lâu, sau đó đột nhiên cười, nói: "Bọn họ nói mượn rượu tiêu sầu, tôi tưởng là uống rượu thật sự có thể quên hết những việc không vui trong ký ức, nhưng tại sao tôi càng uống lại càng nhớ rõ mọi chuyện?" Nói xong, Lâm Lệ mang vẻ mặt đau khổ ủy khuất, "tôi tưởng là uống rượu có thể làm cho lòng mình thoải mái hơn chút, nhưng tôi càng uống lại càng không vui."

Chu Hàn nhìn cô, lạnh lùng nói: "Thế thì đừng có uống nữa." Đưa tay muốn đoạt lấy cái chén trong tay cô.

Lâm Lệ tránh thoát, lắc đầu, nói: "Không, tôi còn muốn uống, uống rượu say sẽ không nhớ gì hết." Nói xong giơ cái chén lên ngửa đầu một hơi uống cạn rượu trong chén, rượu xông lên làm cho cô khó chịu, mày cau lại tới mức có thể ép chết một con muỗi.

Nhìn cô như thế, chân mày Chu Hàn cũng nhíu lại thật chặt, một lúc lâu mới cất tiếng hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Lâm Lệ không nhìn anh, cũng không biết có say hay không, chỉ lắc đầu cười nói: "Không có chuyện gì, không có chuyện gì." Vừa nói, vừa đưa tay muốn cầm bình rượu đặt trên bàn trà, mắt thấy tay sắp với tới nơi, đột nhiên bị Chu Hàn chen ngang đoạt trước.

https://thuviensach.vn

Lâm Lệ bất mãn ngẩng đầu nhìn anh, hơi thở mang theo nồng đậm mùi rượu, kháng nghị nói: "Tôi còn muốn uống rượu!"

Chu Hàn nhìn cô, ánh mắt có chút bức người, chỉ nói: "Cô say rồi!"

"Tôi không có!" Lâm Lệ lắc đầu, phủ nhận suy đoán của anh, tiếp tục nói: "Tôi không say, tôi cũng muốn mình say, thế nhưng mà hiện tại tôi còn rất tỉnh táo, tôi không có say." Nói xong đứng dậy đưa tay qua muốn túm lấy bình rượu trong tay Chu Hàn.

Chu hàn nghiêng người tránh cô, thử dò xét hỏi: "Cố An Nhiên và Tô Dịch thừa đã xảy ra chuyện?"

"Mới không có, tình cảm của bọn họ rất tốt." Lâm Lệ phủ nhận, đưa tay lại muốn đoạt rượu trong tay anh, "Đưa rượu cho tôi."

Chu Hàn né tránh, tiếp tục hỏi: "Liên quan đến Trình Tường?"

Nghe vậy, Lâm Lệ đột nhiên dừng lại, giống như là người máy bị người nhấn nút tạm dừng, thoáng cái sững lại.

Chu Hàn thấy thế liền hiểu được tất cả, nhét bình rượu trong tay vào tay cô, chỉ nói: "Xem ra cô thật sự là uống chưa say, nếu quả thật muốn say thì uống đi, ngày mai ngủ dậy nhức đầu, tôi có trà giải rượu."

Lâm Lệ sững người lúc này mới từ từ phục hồi lại tinh thần, nhìn rượu trong tay một chút, lại nhìn Chu Hàn một chút, một lúc lâu sau mới mở miệng, hỏi: "Tại sao…"

Chu Hàn nhìn cô, nói hết lời của cô: "Tại sao tôi lại biết phải không?"

Lâm Lệ gật đầu, nhìn anh chằm chằm.

Chu Hàn cười, đi đến ngồi trên ghế sa lon đối diện cô, chỉ nói nói:"Cô thì có gì khó đoán. Nếu như không phải là chuyện của Cố An Nhiên, vậy trừ Trình Tường ra, còn ai có thể biến cô thành như bây giờ."

Lâm Lệ cứ nhìn anh như vậy rất lâu, sau đó đột nhiên cười tự giễu, cầm bình rượu ngồi xuống mặt đất, bả vai rung lên, miệng cười khóc: "Ha ha…"

https://thuviensach.vn

Chu Hàn cũng không nói chuyện, chỉ nhìn chằm chằm cô, cũng không kéo cô lên.

Lâm Lệ cứ cười đau đớn như vậy một lúc lâu, đột nhiên cầm chai rượu, ngay cả chén cũng không cần, trực tiếp ngửa đầu uống rượu.

Chất lỏng màu đỏ sậm từ khóe miệng chảy xuống, nhỏ giọt xuống áo sơ mi trắng tinh, màu đỏ sậm nhanh chóng lan ra, giống như hoa mai nở rộ.

"Khụ khụ…" Lâm Lệ uống quá nhanh, bị rượu làm sặc, trực tiếp sặc vào khoang mũi, cả người khó chịu, mặt đỏ bừng.

Chu Hàn vẫn ngồi ở đó nhìn cô, biểu tình thờ ơ, không ngăn lại cũng không an ủi.

Lâm Lệ ho một lúc lâu, rốt cục dừng lại, cổ họng bởi vì kịch liệt ho khan nên đau rát, cầm cái chén, Lâm Lệ đột nhiên khóc, cũng không biết là bởi vì vừa mới ho đến khó chịu hay là bởi vì những thứ khác.

Tay có chút tức giận ném bình rượu đỏ sang bên cạnh, sau đó trực tiếp cúi người ôm đầu gối khóc, cũng không để ý rượu đỏ đổ ra nhiễm đỏ trên tấm thảm cao cấp màu trắng đặc biệt được đặt hàng từ nước Pháp.

Lâm Lệ khóc rất đau đớn, lòng cũng rất đau, ôm đầu gối, đầu tựa lên đó, phát ra tiếng hu … hu, bởi vì cúi đâu, tiếng khóc hu hu có vẻ bị đè nén, mà người khác nhìn vào là cỡ nào làm cho người ta đau lòng.

Rốt cuộc Chu Hàn có động tác, tiến lên ôm cô vào lòng, nhưng không mở miệng, chỉ ôm cô thật chặt. Cảm giác được lồng ngực của anh, hai tay Lâm Lệ không ôm bả vai của mình nữa, đưa tay đổi sang ôm vòng eo gầy gò của Chu Hàn, sau đó khóc to, đem tất cả ủy khuất cất giấu trong lòng mình cho tới nay khóc thành tiếng.

Lâm Lệ không biết mình khóc như vậy bao lâu, khóc cho đến khi ánh mắt của cô lạnh run, có chút đau đớn, lúc này Lâm Lệ mới từ từ ngừng khóc, đổi thành thút thít.

https://thuviensach.vn

Lại thút thít khóc một lúc lâu, lúc này Lâm Lệ mới đưa tay chậm rãi đẩy Chu Hàn ra, thấy trước ngực anh bởi vì nước mắt của cô mà áo khoác trở nên thê thảm không nỡ nhìn, Lâm Lệ áy náy, nhỏ giọng nói: "Thật xin lỗi."

Chu Hàn cúi đầu, nhìn một mảng lem luốc, vừa là nước mắt, vừa là nước mũi trước ngực mình, trực tiếp cởi áo khoác ra thả sang một bên, thấp giọng mở miệng hỏi: "Còn muốn khóc không, có thể cho cô mượn bả vai miễn phí."

Lâm Lệ lắc đầu, chỉ nhỏ giọng nói: " Không khóc nổi nữa."

Nghe vậy, Chu Hàn cong khóe miệng.

Hai người cứ ngồi dưới đất như vậy, người nào cũng không mở miệng nói chuyện.

Không biết là do gần đây quá mệt mỏi cùng hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, Lâm Lệ đang ngồi chân đột nhiên bị chuột rút, đau đến mức cô kêu thành tiếng, "A… A…" Khom người đưa tay muốn xoa bóp chân mình, nhưng đau đớn khiến cô căn bản là không khom nổi người.

Chu Hàn thấy thế, nâng chân cô lên không trung, đưa tay nhanh chóng xoa bóp bắp chân cô, một lúc lâu Lâm Lệ mới thấy cơn đau do chuột rút chậm rãi từ từ tan đi.

Thấy nét mặt của cô nới lỏng ra, lúc này Chu Hàn mới hỏi: "Khá hơn chút nào không?"

Lâm Lệ gật đầu, nhìn chằm chằm bắp chân của mình, một lúc lâu, mới mở miệng nói: "trước kia tôi bị chuột rút, anh ta cũng giúp tôi xoa bóp như vậy."

Chu Hàn ngẩng đầu nhìn cô, anh biết anh ta trong miệng cô chính là Trình Tường, nhíu nhíu mày, hỏi: "Anh ta như vậy khiến cô không dứt được?"

Lâm Lệ không nhìn anh, chỉ lắc đầu: "dứt được"

Chu Hàn tức giận nhìn cô nói: "dứt được sao còn uống nhiều rượu như thế?"

Lâm lệ quay đầu bình tĩnh nhìn anh một lúc lâu, hỏi: "hồi đó điểm gì ở Lăng Nhiễm khiến anh yêu mến?"

https://thuviensach.vn

Nghe vậy, Chu Hàn sửng sốt, ánh mắt nhìn cô, nhưng một lúc lâu sau cũng không nói gì.

Dường như Lâm Lệ cũng không mong đợi đáp án của anh, quay đầu nhìn về phía cửa sổ sát đất, chậm rãi mở miệng, "tôi đối với anh ta là vừa thấy đã yêu, từ lần đầu tiên nhìn thấy anh ta liền tự nói với mình anh ta chính là bạch mã vương tử mà tôi vẫn tìm kiếm, ôn nhuận như ngọc, hào hoa phong nhã. Là tôi theo đuổi anh ta, tôi không chút để ý ánh mắt của người khác, tôi cứ gặp anh ta liền bày tỏ với anh ta, bất kể trường hợp, bất kể địa điểm. Lần đầu tiên anh ta cự tuyệt, lần thứ hai cũng là cự tuyệt, lần thứ ba lần thứ tư lần thứ năm cứ thế, toàn bộ không có gì bất ngờ, anh ấy đều từ chối cả, lý do là tính cách hai người chúng tôi không thích hợp. Gần như cả trường đều biết tôi theo đuổi anh ta, cũng biết tôi bị Trình Tường từ chối vô số lần, tất cả mọi người đều chế giễu tôi, cũng có rất nhiều bạn học khuyên tôi bỏ đi, đừng kiên trì nữa, nhưng mà tôi không chịu nhận thua, tôi cảm thấy tính cách không thích hợp vốn không phải là lý do, cho dù là thế muốn tôi thay đổi. Tôi đến tìm anh ta ở những nơi anh ta thường đến: thư viện, sân bóng rổ, đường từ giảng đường về phòng ngủ, tôi vì cái mình gọi là tình yêu mà tạo ra tất cả cơ hội, cuối cùng cũng không biết là lần thứ mấy tôi tỏ tình, bất ngờ là anh ta lại đồng ý. Đến nay tôi còn nhớ lúc ấy tôi vui mừng biết bao nhiêu, nhưng tôi lại không chú ý đến vẻ mặt hôm ấy của anh ta. Đến hôm nay hồi tưởng lại, mới nhớ lúc ấy vẻ mặt anh ta bất đắc dĩ bao nhiêu, ngay cả nụ cười trên mặt cũng là gượng gạo, chỉ là lúc ấy tôi căn bản không hề để ý. Tôi không thông minh, nhưng là còn không ngu ngốc đến mức đến tột cùng anh ta có thực sự yêu tôi hay không tôi cũng không phân biệt rõ được, anh ta cho rằng mình đã che dấu rất tốt, anh ta cho là tôi cũng không biết. Nhưng anh ta không biết là khi ôm tôi ở trên giường anh ta lại gọi tên của người con gái khác, hơn nữa không chỉ một lần." Lâm Lệ vừa nói, trên mặt hờ hững, nhưng trong hốc mắt nước mắt có phần không khống chế được.

Chu Hàn chỉ lẳng lặng nghe, không có mở miệng chen vào một câu.

https://thuviensach.vn

Đưa tay chạm đến nước mắt trên mặt, Lâm Lệ tự giễu cong khóe miệng tiếp tục nói: "Mới vừa rồi còn nói mình không ngốc, thật ra thì bây giờ nghĩ lại mình là thật ngu ngốc, biết rõ anh ta không yêu mình, nhưng ngây thơ nghĩ thời gian có thể thay đổi tất cả, thời gian có thể làm cho mình từ từ làm mờ bóng dáng kia trong lòng anh ra, nhưng là yêu sâu sắc làm sao có thể quên đi, người anh ta yêu không phải là tôi, thủy chung trong lòng anh ta chỉ có người kia, cho nên bất kể tôi tốn mười năm hay là hai mươi năm, chung quy vẫn là thất bại ."

Quay đầu nhìn Chu hàn, một lúc lâu tiếp tục nói: "Hôm nay Trình Tường tới tìm tôi, luôn miệng nói anh ta yêu tôi, nói không thể không có tôi, nhưng sau đó Tiêu Tiêu xuất hiện, Tiêu Tiêu ôm chặt thắt lưng anh ta, anh ta bị kéo lại, vẻ mặt rất đau đớn. Hồi đó tôi cũng ôm anh ta thật chặt, nhưng làm sao cũng ôm không được, tôi biết không phải là anh ta không đẩy Tiêu Tiêu ra được, chẳng qua là anh ta là không muốn." Nói xong, Lâm Lệ nở nụ cười, nhìn chiếc ly đế cao đặt trên bàn trà, đưa tay nhẹ nhàng đụng vào miệng chén, thấp giọng lẩm bẩm: "Tôi sẽ không yêu anh ta nữa, thực sự!"

Theo ánh mắt của cô, Chu Hàn cũng nhìn chằm chằm cái chén kia, một lúc lâu, trong thoáng chốc anh còn đang thất thần, chỉ thấy Lâm Lệ xoay người nhìn anh, bình tĩnh nói: "Chu Hàn, còn nhớ lời anh nói khi trước không?"

Chu Hàn hoàn hồn, cau mày hỏi ngược lại: "Nói cái gì?"

"Diễn giả làm thật." Lâm lệ nhìn anh, ánh mắt kia là kiên định và nghiêm túc.

Chu Hàn cũng chăm chú nhìn cô, "làm cái gì."

Chỉ nghe Lâm Lệ nói: "Làm tình."

https://thuviensach.vn

Chương 40: Giai điệu tuyệt vời

Cả căn phòng bỗng chốc trở nên yên tĩnh, yên ắng chỉ còn lại tiếng hô hấp của hai người, bầu không khí đột nhiên mập mờ.

Chu Hàn chăm chú vào người phụ nữ trước mặt, thật lâu mới chậm rãi mở miệng: "cô say rồi!"

Lâm Lệ nhìn anh, nở nụ cười, tửu lượng của cô không cao, khi uống rượu đừng nói là rượu đỏ, ngay cả bia cũng chỉ có thể uống tới hai chén là cùng, không thể nhiều hơn được, nhưng hôm nay cô càng uống càng tỉnh táo.

Lắc đầu nói: "không hề, tôi còn tỉnh hơn so với bình thường" bởi vì ngày xưa cô sống quá mơ hồ, mới có thể yêu đơn phương tới mười năm, nhưng giờ đây nên tỉnh lại rồi, con người không có quyền cứ mơ hồ mãi được, ít nhất là vì ba mẹ cô, cô nên sống tốt, mà không phải để ba mẹ cách xa mình ngàn dặm còn phải lo lắng cho cô nữa.

Chu Hàn vẫn nhìn cô, ánh mắt sắc bén như một thanh đao nhọn, có thể đâm thủng bất cứ tấm áo giáp bảo vệ nào trên cõi đời này.

Vừa mới nói mình không say, bây giờ Lâm Lệ đột nhiên cảm thấy cả người nóng lên, nhiệt độ trên mặt từng chút từng chút tăng lên, sắc đỏ sắp lan đầy khuôn mặt nhỏ nhắn rồi.

Đưa tay kéo kéo cổ áo sơ mi, muốn cho mình hít thở dễ dàng hơn, thoái mái chút ít. Cô là vô ý, hoàn toàn hành động theo bản năng, nhưng những thứ này lại là sự hấp dẫn chết người đối với một người đàn ông, đặc biệt là người đàn ông bình thường cấm dục bao năm nay.

Chu Hàn quay đầu đi, dùng sự tự chủ và lạnh lùng không còn nhiều lắm ra lệnh hai mắt của anh không thể nhìn loạn, đứng dậy, hai cánh tay hai bên hông nắm thật chặt, lạnh giọng nói: "Cô say rồi, tôi sẽ không để xảy ra quan hệ với một người không tỉnh táo, diễn

https://thuviensach.vn

giả làm thật vẫn là chờ cô tỉnh rượu hãy nói!" dứt lời, Chu Hàn xoay người muốn rời đi.

Anh biết tâm tình cô không tốt, muốn mượn lần say rượu này để quên đi những chuyện không muốn nhớ, nhưng anh lại không muốn thấy sáng ngày mai sau khi tỉnh dậy cô thấy người nằm bên cạnh mình mà hối hận. Mặc dù anh không phải quân tử nhưng cũng không đến mức là tiểu nhân.

"Tôi không say, tôi rất tỉnh táo!" Lâm Lệ tức giận hướng về bóng lưng của anh hét lên. "Chu Hàn! Anh không dám sao?"

Chu Hàn dừng bước, hai nắm tay sít chặt, cố gắng áp chế kích thích muốn động kia.

Ngay lúc lý trí Chu Hàn còn đang đấu tranh với dục vọng thì Lâm Lệ từ phía sau đột nhiên bước lên, vọt tới trước mặt anh, sau đó đưa tay kéo cổ anh xuống, chủ động dâng lên đôi môi mình.

Chu Hàn không kịp phản ứng, chỉ có thể trợn mắt nhìn khuôn mặt phóng đại của Lâm Lệ, mà bây giờ đang nhắm mắt chuyên tâm hôn mình.

Môi cô vẫn giống như trong trí nhớ của anh, rất mềm mại lại mang chút ngọt ngào. Nhưng lần này không hề giống những lần trước, hai lần trước là bởi anh đánh lén nên phản ứng của cô luôn ngây ngô mà kháng cự, như cô thiếu nữ chưa hiểu chuyện, mang theo chút ngốc nghếch đáng yêu. Nhưng cô bây giờ, cái lưỡi mềm ấm áp cạy mở hàm răng anh trực tiếp chui vào trong khoang miệng, quấn lấy đầu lưỡi anh dây dưa nhảy múa, không còn vẻ đờ đẫn ngượng ngùng kia, giờ phút này cô nhiệt tình mà bạo dạn.

Lúc Chu Hàn còn đang giật mình, Lâm Lệ buông cánh tay vừa mới ôm anh, rời khỏi môi anh, đỏ mặt, đôi môi kia bởi vì nụ hôn nóng bỏng mà óng ánh hồng nhuận.

Thấy mất đi ấm áp cùng ngọt ngào kia, Chu Hàn theo bản năng bất mãn mà nhíu mày.

"Tôi nói tôi không say không phải sao" cặp mắt to của Lâm Lệ nhìn chằm chằm Chu Hàn, môi đỏ mọng khẽ lẩm bẩm, bộ dáng như đứa bé còn chưa lớn lên, mang vẻ quật cường đáng yêu.

https://thuviensach.vn

Chu Hàn nhìn cô, khóe miệng nhịn không được gợi lên nụ cười, nói: "Lúc bình thường cô không say cũng không phải bộ dạng này."

Lâm Lệ nhìn chằm chằm anh, tức giận trừng mắt, ánh mắt như chỉ trích anh ngoan cố, rõ ràng cô đã nhấn mạnh với anh rất nhiều lần cô không say, nhưng sao anh cứ khăng khăng nói cô say, người uống rượu say còn có thể lôi kéo anh hôn như vậy sao? (*VL: *thực ra là có**)

Chu Hàn cũng nhìn chằm chằm cô, trong lòng âm thầm quyết định, nếu cô còn nhìn vào anh thêm một phút nữa, anh sẽ bất kể bây giờ lí trí cô tỉnh táo hay là hồ đồ, anh sẽ làm 'ngay tại chỗ' cho cô!

Chẳng qua còn không đợi Chu Hàn ở trong lòng thầm đếm xong một phút, Lâm Lệ lại một lần như vậy ôm lấy cổ anh, nhón mũi chân muốn cưỡng ép anh, dùng lực còn mạnh hơn vừa rồi, mút lấy lưỡi của anh, cố ý nhẹ nhàng cắn lên đầu lưỡi anh, sau đó, môi cô còn dán lên môi anh nói: "Tôi nói tôi không uống say!" dứt lời, cánh tay vốn ôm lấy bả vai anh bất tri bất giác thế nhưng đã kéo áo sơ mi anh khỏi cái quần âu từ lúc nào, sau đó cánh tay nhỏ bé lần vào trong áo sơ mi, lòng bàn tay mềm nhũn nhẹ nhàng chà xát qua lại trên lưng anh.

Nếu Chu Hàn còn có thể nhẫn, còn có thể duy trì lí trí tỉnh táo thì có lẽ anh không phải là đàn ông bình thường nữa rồi, chỉ nghe thấy tiếng anh rủa thầm: "Shit!" Sau đó cũng chẳng quan tâm cái gì lí trí, cái gì tự chủ, hai bàn tay vẫn đang nắm chặt bên cạnh chợt giơ lên, giữ chặt gáy cô, há miệng đoạt lại quyền chủ động, chiếc lưỡi linh hoạt quấn quýt lấy cô, bá đạo và mạnh mẽ xâm nhập vào khoang miệng cô, chiếm đoạt thành trì.

Lâm Lệ hé miệng phối hợp cùng anh, nhưng phải nói là độ phối hợp của Lâm Lệ cực cao cũng không chịu nổi loại nhiệt tình mạnh như vũ bão kia của Chu Hàn, cho nên thời điểm Chu Hàn buông cô ra cô gần như không thở nổi, cánh tay vốn ở trên lưng anh chơi đùa đã sớm thu hồi, giờ này yếu đuối để trước ngực Chu Hàn,

https://thuviensach.vn

chống đỡ không để cho mình tuột xuống mặt đất, bởi hai chân cô hiện tại thật sự không còn chút sức lực nào.

Chu Hàn cúi đầu nhìn người trong ngực, một tay dùng sức vòng qua cánh tay cô nhấc người cô lên, cái trán chống lên trán cô, nhìn vào ánh mắt cô nói: "Hỏi cô lần cuối cùng, có biết mình đang làm gì hay không?" Anh không muốn vì chút khó chịu nhất thời mà cô làm chuyện khiến mình hối hận, mặc dù anh biết nếu như mình không giải quyết ngay bây giờ, căng thẳng đau đớn giữa hai chân sẽ khiến anh sống không bằng chết, nhưng anh có nguyên tắc của anh, bọn họ có thể không yêu mà lên giường, nhưng phải là anh tình tôi nguyện, một chút miễn cưỡng anh cũng sẽ dừng lại.

Lâm Lệ còn đang thở nhẹ, nhìn anh, hai người kề rất gần, khoảng cách rất gần, chỉ khoảng một milimet, cô có thể mình trong mắt của anh, hô hấp của anh đang phả ra trước chóp mũi mình, cô cảm giác được giờ phút này anh căng thẳng, hô hấp hơi thô, khí thở ra lại càng nóng bỏng như muốn thiêu đốt người.

Đợi thật lâu lại không nghe thấy câu trả lời của cô, Chu Hàn dùng lực sít chặt, để hai người càng dán chặt vào nhau, trước ngực mềm mại của cô dính vào lồng ngực cứng nhắc của anh, đối với anh mà nói vô tình lại là loại hạnh hạ đau khổ, giọng nói càng trở nên trầm thấp, giống như nghiến răng nghiến lợi mà nói: "Nói cho tôi biết, bây giờ cô đang làm gì!"

Lâm Lệ hít một hơi sâu, cả người trở nên hồi hộp, ngực càng lúc càng phập phồng gay gắt, mặc dù đêm nay cô uống rất nhiều, nhưng lí trí rất tỉnh táo, cô rõ ràng biết mình đang làm gì, người đàn ông cô đang ôm chặt là ai, cũng biết dị vật nóng bỏng dán trước bụng là cái gì.

"Nói cho tôi biết!" nhìn chằm chằm cô, Chu Hàn cố chấp phải nghe được đáp án.

Lâm Lệ hung hăng hít vào một hơi, nhìn Chu Hàn kiên định nói: "Chu Hàn, yêu tôi đi!"

Gần như khi lời nói của Lâm Lệ vừa dứt, Chu Hàn mạnh mẽ ôm thân thể Lâm Lệ rời khỏi mặt đất, sau đó bước nhanh về phòng

https://thuviensach.vn

mình.

"A! ——" Động tác của anh quá nhanh, quá mãnh liệt làm Lâm Lệ sợ hãi kêu liên tục, hai chân bởi vì không có điểm tựa, theo bản năng cô chặt lấy cổ Chu Hàn, rất sợ anh ôm không nổi liền làm rơi mình.

Chu Hàn một cú đá văng cửa phòng, sau đó tiện chân khép cửa lại, động tác thô lỗ ầm một tiếng vang cả gian phòng.

Bên trong không bật đèn, đen nhánh một mảng, Chu Hàn cũng chẳng quan tâm mở đèn, không chút dịu dàng ném Lâm Lệ lên giường, sau đó cả thân mình liền đè lên người cô, dùng miệng trực tiếp chặn, lấp, bít miệng Lâm Lệ còn chưa kịp kêu lên sợ hãi.

Trong bóng tối, Chu Hàn bắt đầu cởi áo sơ mi trên người Lâm Lệ, động tác vừa bá đạo vừa thô lỗ, thế nhưng càng nóng lòng càng rối ren, một lúc lâu đến cái nút áo nhỏ xíu cũng không cởi được, cuối cùng không thèm cởi nữa, trực tiếp xé quần áo ném xuống giường, đôi môi nóng bỏng gấp gáp ấn xuống cổ cô.

Quần áo bị xé rách của hai người đều rơi xuống mặt đất, không khí trong phòng nháy mắt tăng lên đến vài độ, nóng bỏng đến đốt cháy cả hai người.

Nụ hôn của Chu Hàn rất kịch liệt, khiến cho Lâm Lệ nhạy cảm run rẩy lên..

Dán trên da thịt như tơ lụa của cô, Chu Hàn thấp giọng bật cười: "Nhạy cảm như vậy!"

Lâm Lệ cắn chặt môi, bất mãn trêu chọc của anh, cố ý đưa tay xuống phía dưới của anh tìm kiếm, sau đó quả nhiên nghe được âm thanh thở gấp như dự đoán, khóe miệng Lâm Lệ có chút đắc ý, nhoẻn miệng cười, liếc xéo anh, khiêu khích nói: " Như nhau thôi!"

Chu Hàn vừa bực mình vừa buồn cười, âm thanh ám muội sát bên tai cô nói: "Đừng trách tôi không cảnh cáo em, lát nữa cũng đừng la to muốn dừng!"

Lâm Lệ đúng là ương ngạnh, một chút cũng không chịu thiệt, nghe anh nói vậy, tự nhiên là không nhận thua mạnh miệng nói: "Yên tâm, lát nữa anh cũng đừng mau chóng xong là tốt rồi!"

https://thuviensach.vn

Chu Hàn trợn mắt, trừng phạt cắn lên bả vai cô, hung hăng nói: "Em sẽ phải cầu xin tha thứ!" Cô bé này dám nghi ngờ năng lực của anh, chẳng lẽ cô không biết đàn ông không thể chấp nhận phụ nữ nghi ngờ phương diện kia anh ta không được sao!

"Tôi mới____" Lâm Lệ còn muốn nói gì đó, nhưng lại bị anh trực tiếp chặn miệng, không nhả nổi ra một chữ.

Bên trong gian phòng là một mảng kiều diễm, hòa âm của tiếng người đàn ông thở gấp và tiếng rên rỉ của phụ nữ, là giai điệu nguyên thủy tuyệt vời nhất của con người.

https://thuviensach.vn

Chương 41: Sáng sớm hôm sau

Kích tình qua đi, Lâm Lệ vì mệt mỏi nên nhắm mắt ngủ, khóe mắt còn vương nước mắt bởi vì kích tình lúc trước.

Chu Hàn xoay mình đứng dậy khỏi giường, đi thẳng đến phòng tắm, sau khi xả nước ấm đầy bồn tắm mới đi ra ngoài ôm Lâm Lệ vào phòng tắm, vệ sinh sạch sẽ cho hai người.

Lâm Lệ thật sự mệt đến nỗi cả quá trình tắm mắt cũng không mở ra, để mặc Chu Hàn tắm sạch sau đó ôm cô trở lại giường, đầu ngả lên gối, cọ cọ trực tiếp ngủ luôn.

Chu Hàn nhìn vẻ mặt an tĩnh ngủ của cô, đột nhiên cảm thấy hoảng thần, nhớ tới câu hỏi của Lâm Lệ lúc ở trong phòng khách.

"Hồi đó điểm gì ở Lăng Nhiễm khiến anh yêu mến?"

Vấn đề cô hỏi, thật ra trước đây anh cũng từng tự hỏi mình không chỉ một lần, rốt cuộc Lăng Nhiễm có điểm nào khiến anh một mực yêu mười mấy năm, thậm chí không tiếc vì Lăng Nhiễm mà phản bội bạn bè ruồng bỏ cha mẹ. Nhưng lần nào cũng không có đáp án, anh hoàn toàn không biết, không biết Lăng Nhiễm rốt cuộc có điểm nào hấp dẫn mình, làm cho mình sẵn lòng vì cô ta mà làm tất cả. Có lẽ là yêu quá lâu, lâu đến nỗi chính anh cùng đã quên nguyên nhân ban đầu yêu cô ta.

Khóe miệng cong lên cười chua chát, liếc nhìn Lâm Lệ ngủ yên bên cạnh, nhẹ giọng nói: "Nói em ngốc, thì ra là tôi còn ngốc hơn em, em yêu mười năm ít nhất còn biết lý do yêu ban đầu, tôi yêu đến mười mấy năm, nhưng vẫn không hiểu rõ nguyên nhân vì sao yêu."

Nằm tựa lưng vào thành giường, Chu Hàn không hề buồn ngủ, càng về khuya lại càng tỉnh táo, chưa từng cảm thấy mỏi mệt như giờ, không phải về thân thể, mà là trái tim.

Đưa tay qua mở ngăn kéo tủ bên cạnh đầu giường, từ bên trong lấy thuốc lá, rút một điếu, cầm bật lửa châm thuốc, nặng nề hít

https://thuviensach.vn

một hơi, khói thuốc màu trắng từ trong miệng phun ra sau đó chậm rãi bay lượn ở trong phòng.

Thật ra thì anh nghiện thuốc lá không nặng, trong vài trường hợp cần thiết mới hút mấy điếu cùng đồng nghiệp, bình thường cũng chỉ vào lúc tâm tình vô cùng buồn bực khó chịu mới hút một điếu để kích thích thần kinh.

Vừa hít một hơi, cả cái gian phòng thoáng tràn ngập mùi thuốc lá nồng đậm, trong giấc mộng Lâm Lệ có chút nhạy cảm với thuốc lá, không lâu sau nằm ở trên giường liền ho, chân mày cũng khẽ nhíu lại.

Thấy thế, Chu Hàn nhìn cô một cái, liền dụi điếu thuốc còn một nửa trong cái gạt tàn thủy tinh trong suốt đặt trên bàn, sau đó xuống giường vào phòng tắm rửa sạch sẽ mới đến bên giường nằm xuống bên người Lâm Lệ.

Lâm Lệ là bị đau tỉnh, trong đầu dường như có máy cắt đang không ngừng hoạt động, bổ cắt đầu cô, cộng thêm đau đớn trên người giống như bị xe cán qua, cả người mệt mỏi rã rời, thật giống như toàn bộ tay, chân đều không phải là của mình, làm cho Lâm Lệ rõ ràng là chưa hết buồn ngủ, nhưng làm thế nào cũng không ngủ được.

Nhắm mắt, nhíu chặt chân mày, Lâm Lệ giơ tay lên vỗ đầu óc nặng nề của mình, hy vọng có thể làm cho cái 'máy cắt' kia dừng lại công việc trong đầu cô, nhưng giơ tay lên, làm động tới toàn thân, mệt mỏi rã rời cùng đau nhức làm cho cô không khỏi than thành tiếng, "a ui…" xoay xoay cái cổ, lúc này mới cảm giác được bên hông có một vật nặng đang đặt ở trên bụng của mình, đỉnh đầu đang có một luồng hơi thở có quy luật thổi lên trán cô.

Lâm Lệ dừng lại động tác, chậm rãi mở mắt ra, rèm cửa sổ chặn lại ánh sáng phía ngoài, khiến cho hiện tại cả gian phòng thoạt nhìn còn có chút tối tăm.

Nhưng cái đèn thủy tinh treo trên trần nhà ở trên đỉnh đầu nhắc nhở Lâm lệ nơi này không phải là gian phòng bình thường cô ngủ, trong lòng mơ hồ có dự cảm xấu, đầu cố gắng hồi tưởng. Cô

https://thuviensach.vn

nhớ ngày hôm qua bởi vì lo lắng cho An Nhiên cho nên đi tới nhà cô ấy, xác nhận mọi chuyện đều tốt mới rời đi, lúc xuống lầu dưới vừa lúc gặp được Trình Tường, cô còn nhớ rõ cô nói chuyện với Trình Tường một lúc, sau đó liền đi thẳng về nhà. Sau khi về nhà bởi vì tâm tình buồn bực liền tùy tiện chọn một bình rượu đỏ từ tủ rượu ra, ngồi một mình trong phòng khách uống, sau đó cô cũng không biết mình đã ngồi bao lâu, rõ ràng là muốn mượn rượu giải sầu lại không nghĩ rằng càng uống lại càng tỉnh, sau đó cô nhớ được Chu Hàn về, trong lòng cô rất khó chịu, sau đó nói rất nhiều chuyện trước kia với anh, tiếp theo, cô nhớ, cô nhớ rõ …

Lâm Lệ chợt ngừng việc nhớ lại, ánh mắt trợn thật lớn nhìn chằm chằm đèn thủy tinh treo trên trần nhà, nhẹ giọng nói: "Không phải chứ?" Giọng nói kia mang theo một tia cầu may.

Nhưng mà sức nặng ở trên bụng cùng nhiệt độ ấm áp trên trán kia đó là chân chân thực thực thế nào, khiến người ta không thể bỏ qua.

Hít một hơi thật sâu , sau đó Lâm Lệ nín thở, chậm rãi nghiêng người quay đầu sang, chỉ thấy một bức tường thịt nằm bên người, da thịt màu đồng cùng nhiệt độ ấm áp nhàn nhạt trên da thịt, làm cho Lâm Lệ có cảm giác khóc không ra nước mắt, nếu như cô nhớ không lầm thì hình như tối hôm qua chính cô là người chủ động ….

Lâm Lệ ảo não cắn cắn môi, thấp giọng thầm mắng mình: "Ta TMD (con mẹ nó) là nữ tráng sĩ sao? !" Cô nhớ rõ tối hôm qua Chu Hàn từ chối!

Có chút đau khổ nhắm lại mắt, than thở nói: "Rượu là đồ hại người a!"

Hướng về phía bức ' tường thịt ' tự mình sám hối xong, Lâm Lệ nghĩ tới lát nữa khi Chu Hàn tỉnh lại hai người bốn mắt nhìn nhau, cảm giác lúng túng đó, cũng chẳng quan tâm đầu đau như búa bổ vì say rượu cùng thân thể đau nhức sau khi 'miệt mài', cô phải lập tức rời đi trước khi Chu Hàn tỉnh mới được, nếu không đoán chừng cô xấu hổ đến muốn nhanh chóng đào một cái hố chui vào cho xong, nhưng chôn mình không thành vấn đề, vấn đề chủ

https://thuviensach.vn

yếu là cô không thể đào hố a, vì thế cái vấn đề này thật quá mức nghiêm trọng!

Quyết định xong, Lâm Lệ ngẩng đầu nhìn, xác nhận Chu Hàn còn nhắm hai mắt, hô hấp đều đều, lúc này mới hơi an tâm , di chuyển thân mình, dè dặt từng li từng tí chuẩn bị kéo tay của anh ra khỏi người mình .

Nhưng tay cô mới chạm phải bàn tay đang đặt tại bụng mình, bất chợt đã bị anh cầm tay, sau đó chỉ nghe thấy giọng nói trầm thấp từ tính vang lên trên đỉnh đầu cô: "Làm sao, muốn chạy sao?"

Lâm Lệ dừng lại động tác, ngừng thở, ngay cả hô hấp cũng không dám, tự mình an ủi mình nghĩ chỉ cần mình không hô hấp anh ta sẽ không phát hiện mình tồn tại.

Mãi cũng không thấy cô trả lời, Chu Hàn nắm tay cô nhẹ nhàng kéo vào lồng ngực mình, nâng người cô lên, để cho đầu cô gối lên cánh tay mình, ánh mắt nhìn chằm chằm cô. Khi thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vì nín thở đến mức đỏ bừng lên, không khỏi cảm thấy có chút buồn cười, khóe miệng không tự chủ cong lên thành một độ cong đẹp mắt, sau đó bàn tay dưới chăn cố ý vỗ xuống cái mông đầy đặn mềm mại của cô.

"A! ——" Lâm Lệ kêu thành tiếng, lúc này thì đã thuận khí rồi, nhưng nhiệt độ trên mặt cũng không vì được thuận khí mà giảm đi, ngược lại càng đỏ hơn nhiều. Thật ra thì Chu Hàn vỗ xuống không mạnh, chẳng qua là động tác như vậy quá mức mập mờ rồi, Lâm Lệ còn có chút không thích ứng được.

Chu Hàn bình tĩnh nhìn cô, đáy mắt mang theo ý cười, dịu dàng đến chính bản thân anh cũng không chú ý tới, khóe miệng nở nụ cười đẹp mắt, chậm rãi mở miệng, hỏi: "Đừng nói với tôi là sáng sớm nay cô tỉnh lại liền quên sạch chuyện tối hôm qua."

Lâm Lệ nhìn anh, tim đập dồn dập, môi mấp máy nhưng một câu cũng không nói nên lời, cô cũng muốn nói là tối hôm qua làm cái gì cô đều không nhớ rõ, nhưng hiện tại hai người trần truồng nằm ở chung một chỗ, làm sao cô mở mắt nói dối được, người phía trước tin tưởng mới là lạ!

https://thuviensach.vn

Chu Hàn nhìn bộ dạng ngây ngốc của cô, không khỏi cảm thấy buồn cười, tâm tình tối tăm ngày hôm qua đột nhiên trở nên rất thoải mái, tiếp đó trong lòng cười một tiếng, đáy lòng lại bỗng nhiên nảy sinh ý nghĩ trêu chọc cô, cho nên tay kia đặt ở bên hông cô liền nắm chặt cô hơn, để cho cả người Lâm Lệ dán vào trên người mình, thân thể nam nữ có cấu tạo khác biệt làm cho mỗi người xuất hiện cảm giác.

Lâm Lệ đưa tay chống đỡ ở lồng ngực rắn chắc của anh, nhưng tại sao khi tạo ra con người, Thượng Đế lại thiên vị đàn ông một cách rõ rệt, để cho phụ nữ nhỏ bé hơn rất nhiều, sức lực cũng yếu hơn nhiều so với đàn ông.

Đẩy anh không ra, Lâm Lệ có thể cảm giác được rõ ràng thân thể hai người dán chặt vào nhau, làm khuôn mặt nhỏ bé hồng rực như bị lửa thiêu.

Như thế Chu Hàn còn chưa dừng tay, hơi cúi đầu để cho môi dán lên cái trán trơn bóng của cô, thấp giọng hỏi: "Thật quên mất tối hôm qua chúng ta là làm sao mà ngủ cùng trên một cái giường?"

Chu Hàn vừa nói chuyện, hai cánh môi mỏng liên tiếp di động, ma sát lên trán Lâm lệ, loại cảm giác này quá mức mập mờ, làm cho thân thể Lâm Lệ không khỏi nhạy cảm run lên.

Phản ứng của cô khiến Chu Hàn thấp giọng bật cười, dán vào cái trán của cô buồn cười nói, "Em quả nhiên rất nhạy cảm."

Lâm Lệ vừa thẹn vừa giận, nhưng một câu cũng không nói được, chỉ có thể lấy ánh mắt trừng anh.

Chu Hàn coi như là đã nhìn ra, cô bé hung ác tối qua căn bản là mượn rượu chơi đùa, trên thực tế da mặt mỏng muốn chết, nói vài lời mặt liền hồng.

Đột nhiên nghĩ đến cái gì, Chu Hàn ngừng cười, chăm chú nhìn cô, hỏi: "Hối hận rồi?"

Lâm Lệ nhìn chằm chằm anh, cô bây giờ quá tức giận và xấu hổ, dường như không hề nghĩ ngợi, trực tiếp hướng về phía anh nói: "Tôi mới không có, tôi chưa bao giờ hối hận về chuyện mình đã làm!" Những lời này là thật, cho dù yêu Trình Tường 10 năm, cuối

https://thuviensach.vn

cùng bị anh ta làm tổn thương chồng chất, nếu muốn hỏi cô hối hận hay không về cuộc tình này, cô nghĩ đáp án của cô nhất định là không.

Nghe vậy, Chu Hàn cười, nhìn vào mắt cô, chỉ nói: "Vậy thì tốt." Đưa tay xoa xoa đầu của cô, quyết định không trêu chọc cô nữa, anh ngồi dậy trước, liền xoay mình xuống giường, cũng không để ý trên người áo rách quần manh(*), đi thẳng vào phòng quần áo.

(*)quần áo rách rưới

Lâm Lệ vẫn còn xấu hổ, xoay đi không nhìn tới anh, đợi anh thay quần áo rồi rửa mặt mũi ở trong phòng vệ sinh xong rồi đi ra ngoài, cô mới chậm rãi quay đầu nhìn cánh cửa căn phòng đã được đóng lại, lúc này quấn chăn bông xuống giường đi vào phòng để quần áo, quần áo mang sang đây lúc trước còn chưa dọn đi, cho nên tất cả quần áo của cô đều ở trong phòng quần áo, trực tiếp cầm qua vào phòng tắm thay là được.

https://thuviensach.vn

Chương 42: Bữa sáng ngượng ngùng

Lúc Lâm Lệ từ trong phòng đi ra, Chu Hàn đang mặc tạp dề đứng trong phòng bếp làm bữa sáng. Lâm Lệ còn có chút ngượng ngùng, trên mặt vẫn đỏ bừng, đi thẳng về phòng mình chuẩn bị đồ đi làm. Tuy giờ vẫn còn rất sớm, mới hơn 7h nhưng nghĩ tới chuyện xảy ra đêm qua, nếu còn ngồi mặt đối mặt với Chu Hàn trên một bàn cơm, Lâm Lệ liền cảm thấy cả người nóng bừng lên, nói cho cùng, hiện giờ cô còn chưa biết làm cách nào đối mặt với anh, làm theo những tình tiết kịch liệt trong trong phim điện ảnh, cô cần một thời gian để "giảm xóc"

Thời điểm Lâm Lệ xách túi xách chuẩn bị đi khỏi cửa cũng là lúc Chu Hàn mang bữa sáng từ trong bếp bước ra, ngoài bữa sáng còn có thêm một chén chứa thứ nước gì đó đen bóng.

Thấy Lâm Lệ cầm túi xách bước ra hướng cửa, Chu Hàn mở miệng gọi cô lại: "Vẫn còn sớm, qua đây ăn sáng rồi hẵng đi."

Nghe tiếng, Lâm Lệ dừng bước, không quay đầu, chỉ cười nói: "Không, không cần đâu, hôm qua không đi làm, ở công ty nhất định còn nhiều việc cần tôi xử lý, tôi đi làm trước"

Lâm Lệ chân trái đã muốn bước qua cửa chợt nghe tiếng nói có phần lành lạnh của Chu Hàn ở phía sau vang lên: "Em cảm thấy với năng lực công tác của tôi, một ngày em không đi làm thì tôi không xử lý được sao?"

Vẻ tươi cười trên miệng Lâm Lệ trở nên cứng đờ, quay đầu lại, vẻ mặt mang chút nịnh nọt cười nói: "Ha ha làm sao có thể chứ, tổng giám đốc có năng lực trác tuyệt, dù có thư ký hay không thì mọi công việc đều có thể làm suôn sẻ, trong thời gian ngắn nhất mà đạt hiệu suất cao nhất". Nếu có thể làm cho cô rời khỏi đây mà không phải đối mặt với anh thì ngại gì mấy câu nịnh hót này chứ, mà quả thực cô cũng đâu có khoa trương quá mức, khả năng xử lý công việc của Chu Hàn phải nói là xuất chúng, cô căn bản chỉ được xếp vào

https://thuviensach.vn

loại thư ký gà mờ, chỉ có thể xử lý một ít giấy tờ đơn giản, sửa sang lại một chút tài liệu, những giấy tờ có dính chút ngoại ngữ thì cô bó tay, cái vốn tiếng Anh sứt sẹo của cô phải qua mấy lần thi lại mới miễn cưỡng qua được mấy năm đại học.

Nghe vậy Chu Hàn mới có điểm hài lòng gật gật đầu: "Biết là được rồi". Thấy cô không có ý muốn lại gần, anh hơi nhăn mày nhìn cô: "Còn đứng đó làm gì vậy, qua đây ăn sáng"

"Buổi sáng tôi không muốn ăn, tôi muốn đến công ty sớm một chút xem qua công việc ngày hôm nay ra sao". Lâm Lệ nói xong quay người định đi.

"Đứng lại đã!" Phía sau Chu Hàn gọi cô lại: "Ăn sáng xong rồi đi!" Giọng điệu cứng rắn, làm người ta không dám khước từ.

Lâm Lệ vẻ mặt đau khổ, buồn bực chà chà chân, để túi xách vào một bên tủ, không chút tình nguyện đi vào phòng ăn, mặt mày nhíu chặt, như thể có cái gì đâm vào huyệt thái dương, đầu càng lúc càng đau.

Nhìn vẻ mặt cô buồn bã tới cực điểm, miệng Chu Hàn mới chậm rãi gợi lên ý cười, tâm tình không hiểu sao có chút vui vẻ, thấy cô kéo cái ghế tựa ngồi xuống trước mặt anh, lúc này mới đem chiếc chén chứa cái thứ nước đen đen kia đặt xuống trước mắt cô: "Uống chút trà giải rượu đi, uống xong người sẽ thoải mái hơn đấy."

Lâm Lệ nhìn chén trà giải rượu đen tuyền trước mặt, lại ngẩng đầu nhìn Chu Hàn, có chút không tự nhiên nhẹ giọng nói: "Cảm ơn", rồi bưng chén trà lên uống.

Chu Hàn nhìn cô, không nói chuyện, lúc này mới xoay người vào nhà bếp mang bữa sáng của anh đi ra, trên tay còn mang theo một cốc sữa.

Trà giải rượu có hương vị là lạ, mùi cũng có chút khó chịu nhưng Lâm Lệ vẫn một hơi uống hết, vì say rượu mà đầu cô đau buốt cực kỳ, cô mong trà giải rượu này có tác dụng thần kỳ đúng như lời mẹ Chu nói. Để cái chén không sang một bên, Lâm Lệ đón cốc sữa Chu hàn đưa tới, lại nhẹ nhàng nói: "Cảm ơn"

https://thuviensach.vn

Thời điểm đưa tay qua vừa lúc đụng vào tay Chu Hàn, bỗng giật mình một cái, rụt vội tay lại, cảm giác như chạm vào điện vậy, cả người như tê rần.

Cũng may Chu hàn cũng chưa thả tay ra, nếu không cốc sữa đã rơi xuống đổ tung tóe trên bàn rồi.

Chu Hàn giương mắt nhìn cô, vẫn không nói gì, nhưng con ngươi đen láy nhìn cô chăm chú làm Lâm Lệ không được tự nhiên, chỉ có thể cười nói: "Tay, tay vừa rồi giống như có điện vậy."

Nghe vậy khóe miệng Chu Hàn khẽ nhếch lên, không nói gì, chỉ đặt cốc sữa sang bên phải của cô, thừa dịp cô không để ý, bắt lấy cổ tay Lâm Lệ.

Động tác của anh làm cho cô hơi hoảng, trừng to mắt nhìn anh mãi mới nói: "Anh, anh làm gì vậy?"

Chu Hàn nở nụ cười, bình tĩnh nhìn cô: "Tôi chỉ muốn thử xem tay tôi có điện hay không?" Nói xong mới buông tay cô ra, ngồi xuống ngay trước mặt cô

Lâm Lệ không nói chuyện, cố ý tránh đi tầm mắt của anh, bưng cốc sữa lên miệng uống.

Chu Hàn cầm dao nĩa bắt đầu hưởng thụ bữa sáng, so với Lâm Lệ cả người cứng nhắc ngồi một bên, thì thong dong hơn nhiều.

Lâm Lệ ăn có chút không tập trung, cô không ăn nhiều lắm nhưng sữa thì uống rất nhiều, một ly sữa đầy chẳng mấy chốc mà đã trông thấy đáy.

Chu Hàn tao nhã ăn bữa sáng của mình, nâng mắt nhìn cô, chậm rãi hỏi: "Khát nước đến vậy sao?"

Lâm Lệ gượng cười, quả thực là có khát nhưng không đến mức như vậy, nhưng cô cũng không giải thích nhiều, chỉ gật gật đầu, kỳ thật cô có một tật xấu, lúc cảm thấy căng thẳng, ngượng ngùng chỉ muốn uống cái gì đó, là nước lọc hay đồ uống gì cũng được.

Nói chung cảm giác rất xấu hổ, Lâm Lệ hít sâu, cắn một miếng sandwich, ngẩng đầu định nói là ăn no rồi, nhưng còn chưa kịp mở miệng, Chu Hàn ngồi phía đối diện đưa cốc sữa của anh cho cô: "Em uống đi, tôi chưa đụng vào đâu"

https://thuviensach.vn

Lâm Lệ sửng sốt, một hồi lâu mới lấy lại tinh thần, xua tay cười gượng nói: "Không, không cần, tôi hết khát rồi"

Chu Hàn nhíu mày, nhìn vào phần ăn của cô, cố ý nói: "Không khát sao? Tôi lại nghĩ sandwich mình làm quá khó ăn nên em mới ăn không nổi đấy"

Nghe vậy, Lâm Lệ nhìn lại chiếc sandwich để ở bên cạnh mình mà cô ăn chưa được bao nhiêu, lại gượng cười rồi giải thích: "Không, không phải, là do tôi ăn no rồi". Nói xong lại thấy cái lý do này không được thuyết phục cho lắm, lại bổ sung thêm một câu: "Anh cũng biết tôi cũng chẳng ăn được bao nhiêu, ăn một chút rồi lại ói ra, chẳng bằng không ăn, đúng không?"

Chu Hàn nhìn cô, cố tình nhướng mày, nói: "Phải không? Tôi còn nghĩ chẳng phải dạo này chứng kén ăn của em đã khá lên rồi chứ? Gần đây khẩu vị của em rất tốt, sao bây giờ lại phát bệnh nữa?"

Phát bệnh, anh mới phát bệnh ấy! Trong lòng Lâm Lệ nhỏ giọng oán thầm, nhưng anh vừa nói, đột nhiên cũng nhớ đến quả thực dạo này chứng kén ăn của mình tốt hơn rất nhiều, vả lại ăn nhiều hay ít, chí ít thì cũng không có cảm giác muốn nôn ra nữa, bụng cũng có lúc thấy đói, hơn nữa còn thấy đói mãnh liệt

Thấy cô hoảng thần, Chu Hàn nhẹ nhàng lên tiếng gọi làm cô hoàn hồn lại: "Này!"

Lâm Lệ phục hồi tinh thần, ngước mắt lên bắt gặp con ngươi đen láy của Chu Hàn, có chút ngượng ngùng không nhìn anh nữa, bối rối đứng dậy: "Tôi, tôi ăn no rồi, đi làm trước". Nói xong quay người đi luôn về phía tủ để đồ, vừa định vươn tay lấy túi xách để trên tủ thì Chu Hàn ở phía sau đột nhiên mở miệng: "Em đang trốn tôi sao?" Giọng anh không lớn nhưng lại rất mạnh mẽ, vang vọng vào lòng Lâm Lệ, làm bước chân cô như bị buộc chặt lại, không bước nổi một bước.

Lâm Lệ không quay đầu, cắn cắn môi, nói: "Không phải, chỉ là tôi muốn đến công ty sớm một chút thôi"

Phía sau, nghe thấy tiếng Chu Hàn: "Tôi lại nghĩ bởi vì tối hôm qua…"

https://thuviensach.vn

“Không có”, không đợi Chu Hàn nói xong, Lâm Lệ xoay người ngắt lời anh, nhìn Chu Hàn với vẻ mặt quật cường không chịu thua: “Không phải vì chuyện đó mà tôi trốn tránh anh, chúng ta đều là người trưởng thành, làm gì ở trên giường đó có gì ghê gớm, bên ngoài tình một đêm rất nhiều, nếu chỉ vì chúng ta đã lên giường với nhau mà trốn tránh như vậy cũng quá là khác người, mấy cái chuyện đó tôi chẳng thèm làm.”

Chu Hàn cũng không bỏ qua đôi môi run rẩy, cùng hai tay đang nắm chặt nhau của cô, nhưng anh cũng không vạch trần, chỉ nhìn cô khóe miệng mang theo nụ cười tà mị nói: “Đúng là hôm nay em định sáng sớm đến công ty xem xét công việc?”

“Đương nhiên!” Lâm Lệ vẻ mặt không thể phủ nhận gật gật đầu, hất cái cằm nhỏ vẻ kiêu ngạo.

“Khụ khụ”, Chu Hàn khẽ ho một tiếng, nhịn xuống ý cười đã muốn kéo đến khóe miệng, gật đầu, sau đó cố ý ra vẻ đứng đắn nói: “Xem ra tôi cần phải thấy may mắn vì có được một nhân viên mẫn cán như em vậy”

Lâm Lệ kéo kéo khóe miệng, trên mặt không có một chút ý cười, “Vậy tôi đi trước”. Nói xong lập tức thay giầy mở cửa đi ra ngoài

Chờ cánh cửa bị mở ra kia vừa đóng lại, trong phòng Chu Hàn rốt cuộc không nhịn được nữa cười phá ra, tại sao càng ở chung anh lại càng thấy cô bé này ngày càng đáng yêu vậy?

Bật cười lắc đầu, Chu Hàn định ngồi xuống ăn nốt bữa sáng còn dang dở, đột nhiên chuông cửa lúc này vang lên, anh vô thức nhíu mày, đang tự hỏi sáng sớm mà đã có ai tới vậy, cau mày nhìn ra phía cửa thì thấy chiếc túi xách đang còn ở trên tủ để đồ, mày giãn rã, khóe miệng một lần nữa nở nụ cười, đẩy chiếc ghế ra đi thẳng tới cửa.

Khi tiếng chuông vang lên lần thứ hai, mở cửa ra, quả nhiên người đang đứng ấn chuông cửa là cái người vừa mới đi không lâu kia, Lâm Lệ.

https://thuviensach.vn

Chu Hàn mỉm cười hỏi: “Sao quay về nhanh vậy là muốn cùng tôi đi làm sao?”

Lâm Lệ kéo kéo môi, nhỏ giọng nói: “Tôi quên túi xách”. Sau đó người người vào bên trong, vươn tay ra lấy cái túi xách trên tủ rồi đi thẳng.

Chu Hàn nhìn cái bóng người đang nhanh chóng mất dạng kia, tiếng cười lại càng rõ rệt.

https://thuviensach.vn

Chương 43: Về Chu gia

Trà giải rượu này của Chu Hàn quả không nói ngoa, buổi sáng uống vào tuy còn chưa có hết đau đầu hẳn, đầu óc vẫn còn hơi nặng nề nhưng so với thời điểm mới rời giường thì tốt hơn nhiều lắm.

Sáng nay Lâm Lệ luôn cố ý hay vô tình trốn tránh Chu Hàn, nếu như không cần thiết thì tuyệt đối sẽ không xuất hiện trong tầm mắt anh.

Kỳ thật Lâm Lệ biết làm như vậy quả là khác người, nhưng nếu bắt cô giả vờ coi như chưa từng xảy ra chuyện gì mà đối mặt với Chu Hàn, thì cô không làm nổi, vẫn thấy rất ngượng ngùng.

Ngồi trước máy tính gõ loạn xạ, Lâm Lệ buồn rầu nghĩ buổi tối lúc trở về làm như thế nào đối mặt với Chu Hàn, nghĩ đến lúc trong nhà chỉ có cô và Chu Hàn ở với nhau, Lâm Lệ không khỏi có chút cảm thấy đầu đau dữ dội.

Ngồi xem vu vơ, trùng hợp lại mở ra trang diễn đàn của thành phố, cái video hôm qua được đăng lên đã sớm bị gỡ bỏ, thay thế bằng một cái thông báo của công an thành phố, bên trong đơn giản giải thích: người đàn ông trong đoạn video kia không phải là Tô Dịch Thừa, qua chuyên gia giám định thì biết là sản phẩm của Photoshop, đối với người có ý định hạ thấp uy tín của viên chức chính phủ, công an sẽ nhanh chóng điều tra ra, phát hiện người cố ý đứng sau dàn dựng chuyện này chắc chắn có biện pháp đưa ra xử lý trước pháp luật.

Tuy đoạn video đã bị cắt bỏ nhưng sự chú ý của mọi người đến chủ đề này không có vì vậy mà giảm xuống, vẫn thu hút một lượng lớn người vào bình luận, không chỉ hạn chế trong Giang Thành mà cả nước đều chú tâm về đây

Thậm chí ở trên mạng Lâm Lệ nhìn thấy có phóng viên chầu trực dưới nhà Tô Dịch Thừa để chụp ảnh, trong lòng có chút lo lắng cho An Nhiên, lấy di động trên mặt bàn gọi cho An Nhiên, điện

https://thuviensach.vn

thoại nhanh chóng được bắt, không đến vài tiếng chuông đã thấy An Nhiên cầm lên.

Không đợi An Nhiên mở miệng, Lâm Lệ vội vàng hỏi: "a lô, An Nhiên, mi ở nhà sao?"

"Không có, ta đang ở bên nhà mẹ chồng", An Nhiên trả lời, nghe ngữ khí vội vã của Lâm Lệ bên kia liền hỏi: "Làm sao vậy?". An Nhiên mang thai bị ngất, từ đó vẫn ở trong đại viện, ba Tô và mẹ Tô không thể để cô bị chuyện bên ngoài ảnh hưởng đến, cho nên cô căn bản không hề biết dư luận về chuyện video khiêu dâm này đã lan truyền thế nào rồi.

Lâm Lệ vốn lo lắng cuộc sống của An Nhiên sẽ vì chuyện này mà ảnh hưởng, hiện tại nghe giọng điệu của cô không có việc gì nên cũng an tâm, chỉ nói: "Không có gì, ta chỉ muốn hỏi thăm một chút thôi, chỉ sợ mi nghe mấy chuyện đồn đại mà ảnh hưởng đến tâm tình"

Ở bên kia đầu dây, An Nhiên cười khẽ trấn an Lâm Lệ: "Ta không sao, mi yên tâm đi"

Lâm Lệ gật gật đầu, còn muốn mở miệng nói cái gì, lơ đãng xoay người lại đã thấy Chu Hàn không biết đã đi vào từ lúc nào đang đứng bên cạnh cô, đôi mắt sáng quắc đang nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính của cô.

Đảo mắt nhìn, trên đó toàn là thảo luận về cái video đăng ngày hôm qua, nhìn thấy sắc mặt anh âm trầm, có cảm giác như cái nội dung kia đang kích thích đến anh, cô cũng không cùng An Nhiên nhiều lời nữa, tùy tiện nói hai câu rồi gác máy

Thu tay lại, đem điện thoại để qua một bên, đứng dậy, vừa lúc lấy thân mình che đi màn hình máy tính, nhìn Chu hàn: "Tổng giám đốc có việc gì cần dặn dò sao?"

Chu Hàn chậm rãi thu hồi lại ánh mắt, nhìn trên mặt cô, cũng vì chuyện lúc sáng sớm, lại nghĩ tới vì chuyện tối qua phát sinh mà người này, ngoài miệng thì nói không sao nhưng trên thực tế thì hành động lại trốn trốn tránh tránh anh ở khắp nơi, cho nên lúc xử

https://thuviensach.vn

lý hết xong mọi việc, anh quyết định tự mình tìm vui, kiếm người này trêu chọc thêm chút nữa. Nhưng hiện tại…

Chu Hàn phục hồi lại tinh thần, đem văn kiện trong tay đưa cho Lâm Lệ, sắc mặt nghiêm túc, giọng điệu nghiêm nghị: "Sáng sớm em đã muốn đi làm vì muốn đến đây xem tin tức bát nháo sao?" Không hiểu sao trong lòng thấy bực bội muốn tìm nơi trút giận.

"Tôi…" Lâm Lệ nhìn anh muốn phản bác lại nhưng cũng có chút nhìn rõ tâm tình của anh.

Chu Hàn nhìn vào mắt cô, lạnh giọng nói: "Lần sau đừng để tôi nhìn thấy em ở công ty làm những việc ngoài phạm vi công tác". Nói xong xoay người đi thẳng vào văn phòng

Lâm Lệ hướng về phía anh khoa tay múa chân vài cái, bĩu môi, một lần nữa cầm văn kiện ngồi vào vị trí, lườm lườm mắt nhìn vào trang web trên màn hình, đưa tay lên nhấp chuột vào cái biểu tượng màu hồng có hai dấu chéo nhau.

Tới gần giờ tan tầm, Lâm Lệ đang thu dọn đồ trên mặt bàn thì tiếng di động vang lên, điện thoại từ đại viện tới, Lâm Lệ để tài liệu trong tay sang một bên, bắt lấy điện thoại, là mẹ Chu gọi, bà tưởng là ba Lâm và mẹ Lâm vẫn ở đây, muốn mời ông bà thông gia đến đại viện ăn bữa cơm tối, không nghĩ tới hai người họ đã trở về vào buổi sáng sau hôm bọn họ gặp mặt.

"Ai nha, sao không giữ ông bà thông gia ở lại Giang Thành chơi thêm một thời gian nữa?" Ở bên kia đầu dây, mẹ Chu tiếc nuối nói

Lâm Lệ khẽ cười, trong lòng cảm thấy ấm áp, cô cảm thấy được sự nhiệt tình của mẹ Chu đối với cha mẹ mình, không hề có một chút khách sáo, thực lòng muốn giữ cha mẹ mình lại, tự đáy lòng cô cảm thấy có chút may mắn, bất kể quan hệ của cô với Chu Hàn thế nào, ít nhất cha mẹ nàng đến đây cũng không bị người ta nhìn với ánh mắt khác, vậy là đủ rồi.

Lâm Lệ cầm di động mang theo nụ cười nói với mẹ Chu: "Cha mẹ con nói ở đây không quen, ở nhà còn có hàng xóm láng giềng

https://thuviensach.vn

chạy qua chạy lại, nói nói cười cười một lúc là hết ngày"

Nghe vậy, mẹ Chu ở trong điện thoại có chút cảm thán: "Cũng phải, ở một chỗ lâu cũng thành quen, nhớ lại ngày xưa mẹ đi theo lão Chu đến Giang thành cũng thấy không quen, không biết người nào với người nào, muốn ra ngoài đi dạo cũng không biết đường, lúc đó còn làm um lên với lão Chu đòi về, sau đó thì mang thai Chu Hàn, mãi rồi mới quen đấy"

Lâm Lệ nghe, khóe miệng cười vui vẻ.

"Tiểu Lệ à, gả cho Chu Hàn, xa cách với người nhà như vậy thật là thiệt thòi cho con". Vì thế mà mẹ Chu luôn cảm thấy so với người khác Lâm Lệ có chút thua thiệt, bởi chính mình cũng từng trải qua, cái loại cảm xúc nhớ nhà, nhớ cha mẹ bà cũng đã nếm trải nên hiểu được.

"Ách, không, không có ạ". Lâm Lệ xấu hổ nói, tự nhiên nhớ tới đêm qua, sắc mặt chợt đỏ lên.

"Nhưng con yên tâm đi, nếu sau này Chu Hàn có ăn hiếp con thì cứ nói với mẹ, mẹ nhất định làm chủ cho con, tuyệt không bênh nó". Mẹ Chu thề son sắt.

"Ha ha, dạ được ạ", Lâm Lệ gật đầu, cười, nhớ tới cậu nhóc Chu Bân, hai ngày này không gặp, không biết vết thương trên tay nó đã đỡ hơn chưa, đột nhiên lại nghĩ, nếu đêm nay trong nhà có đứa nhỏ chắc cô với Chu hàn không đến mức xấu hổ, mở miệng hỏi: "Mẹ, buổi tối con đón tiểu Bân về nhé"

"Không nói chuyện đón hay không đón thằng bé, tối nay con và Chu Hàn cùng nhau về nhà ăn cơm đi, mẹ với dì giúp việc làm một bàn đồ ăn, vốn là muốn mời ông bà thông gia qua dùng bữa, ai dè đã trở về rồi, vậy thì chỗ đồ ăn đó hai đứa đi mà phụ trách, phải ăn sạch sẽ, không cho thừa lại cái gì hết". bên kia điện thoại mẹ Chu nói như vậy

Lâm Lệ cười khẽ, gật đầu liên tục: "Dạ, con biết"

Gác máy, Lâm Lệ mới phát hiện một vấn đề rất đau đầu, chính là có đi cùng Chu Hàn về Chu gia không, nghĩ tới cả quãng đường

https://thuviensach.vn

dài hai người ngồi trên xe đã cảm thấy xấu hổ, không cùng đến thì không biết mẹ Chu sẽ nghĩ gì nữa

Nghĩ tới, chút ý cười đang ở trên khóe miệng Lâm Lệ thoáng cái tắt ngấm rồi.

Lúc Lâm Lệ còn đang buồn rầu rối rắm nghĩ xem mình có nên đi trước hay không, đến nơi thì tùy tiện viện cớ nào đó nói với mẹ Chu, hay là đi cùng với Chu Hàn đến đó, trong lúc còn chưa quyết định thì cửa phòng Chu Hàn mở ra, Chu Hàn đã thu dọn giấy tờ tài liệu xong, xách cặp công văn đi ra ngoài, mắt nhìn đến Lâm Lệ ngồi tại chỗ, mở miệng: "Đi thôi, mẹ vừa gọi điện bảo chúng ta qua đại viện ăn cơm"

Nghe vậy Lâm Lệ chỉ có thể gật gật đầu, tay cầm túi xách, đi theo Chu Hàn vào thang máy.

Chu Hàn từ lúc trưa bắt gặp cô lên mạng xem tin tức bát quái vẻ mặt vẫn âm dương quái khí, âm trầm không cười, Lâm Lệ tự nhiên biết là vì sao anh lại như thế, sợ là trong lòng vẫn không dứt được cô gái Lăng Nhiễm kia đi.

Chuyện này cô biết rõ, lúc trước cũng đã nói rồi, nếu trong lòng anh không dứt được có nói nhiều nữa thì cũng vậy thôi. Nhưng cái thái độ âm dương quái khí này lại làm cô cảm thấy vui mừng, nếu không khí còn giống lúc như lúc sáng nữa chắc cô còn phải lúng túng đến lúc đến nhà mẹ chồng đây.

Lâm Lệ chống cằm quay đầu ngắm phong cảnh bên ngoài, bên cạnh Chu Hàn chuyên chú nhìn tình hình giao thông phía trước, lông máy nhíu lại, không khí trong xe có chút quỷ dị mà lại hài hòa.

Xe chậm dãi dừng lại trước sân Chu gia, Chu Hàn dừng xe ven đường xong xuôi, tắt máy, Lâm Lệ mở cửa xuống xe, không đợi anh mà đi thẳng vào trong sân, một đường đi xuống hai người cũng không nói với nhau câu nào

Lúc Lâm Lệ đi vào nhà, tiểu Bân đang ngồi ở trong phòng khách xếp mô hình bằng gỗ, tuy rằng tay vẫn còn quấn băng trắng nhưng so với lúc trước trông linh hoạt rất nhiều, hồi phục có vẻ tốt.

https://thuviensach.vn

Mẹ Chu vốn đang ngồi ở bên cạnh cháu trai ngồi sắp xếp đồ chơi, thấy Lâm Lệ bước vào, tươi cười đứng lên: "Tiểu Lệ, lại đây". Nói xong nhìn không thấy bóng dáng của Chu Hàn: "ơ, a Hàn không cùng con đến sao?"

Nghe vậy Lâm Lệ cũng quay đầu, nhìn nhìn cửa, Chu Hàn hình như chưa theo kịp cô.

Vỗ vỗ tay mẹ Chu, "cùng đến ạ, anh ấy đang đỗ xe, để con qua xem", rồi quay người đi ra cửa.

Chu Hàn đỗ xe xong cũng không xuống xe, chỉ ngồi yên trên xe, tay cầm một điếu thuốc đang tỏa khói.

Lâm Lệ nhíu nhíu mày, lấy tay che mũi lại, tiến về hướng anh, mũi của cô có chút mẫn cảm, không chịu nổi một chút khói thuốc.

Nhưng cho dù đã che mũi lại nhưng vẫn không chắn được mùi khói thuốc bay vào mũi, đi lại gần, Lâm Lệ có chút nhịn không được ho nhẹ lên: "Khụ khụ, lúc anh nói tôi thì hay ho như thế, sao đến bản thân mình thì lại không nghĩ ra nên làm gì rồi? Khụ khụ…"

Nghe vậy, Chu Hàn đưa mắt nhìn cô, lại thu hồi ánh mắt, nâng tay đưa thuốc lên miệng hung hăng hút, phun ra làn khói màu trắng chậm dãi phiêu tán trong không khí.

Lâm Lệ có chút khó chịu, cũng không nói thêm gì nữa, xoay người lại một lần nữa đi vào trong sân.

https://thuviensach.vn

Chương 44: Thử yêu nhau

Lúc Lâm Lệ đi vào mẹ Chu đã bảo dì giúp việc chuẩn bị bữa tối, thấy Lâm Lệ đi vào mà vẫn chưa thấy Chu Hàn, liền hỏi: "Sao A Hàn vẫn chưa đi vào vậy?"

Lâm Lệ hắng hắng giọng: "Anh ấy vẫn ở bên ngoài, khách hàng gọi đến bảo có việc gấp cần hỏi ạ"

"Ra là vậy", mẹ Chu gật đầu, cũng không hỏi thêm gì nữa

"Mẹ, con vào giúp dì bày bát đũa", Lâm Lệ nói xong hướng nhà bếp đi tới, chuẩn bị bữa ăn.

Chu Hàn ở bên ngoài hút xong điếu thuốc đi vào thì đồ ăn đã được bày biện xong xuôi, tiểu Bân vừa được Lâm Lệ dắt đi rửa tay cũng đã ngồi ngoan ngoãn ở trên ghế, nhìn Chu Hàn bước vào, ánh mắt cậu bé như có tia sáng lóe lên, đã mấy ngày cậu nhóc không được gặp Chu Hàn, giờ gặp mặt hiển nhiên là có chút vui vẻ.

Chu Hàn nhận ra được biểu tình trên mặt cậu nhóc nhưng cũng không có nhìn lại, ánh mắt lãnh đạm nhìn xẹt qua người cậu nhóc rồi quay đi nơi khác.

Lâm Lệ ngồi cạnh tiểu Bân chứng kiến hết một màn này, cậu nhóc cũng không vì Chu Hàn không nhìn tới mà có một biểu hiện mất mát.

Nhưng người chú ý đến không chỉ có Lâm Lệ mà còn có ba Chu đang ngồi ở ghế chủ vị, ông nhìn vẻ thản nhiên của Chu Hàn mà nhíu nhíu mày.

Mẹ Chu quả nhiên chuẩn bị rất nhiều đồ ăn, hơn nữa đúng như lời nói lúc gọi điện thoại, bà gắp cho Lâm Lệ rất nhiều thức ăn, Lâm Lệ không muốn phụ lòng mẹ Chu, cố gắng vùi đầu vào ăn hăng hái, cho nên từ đầu tới cuối, Lâm Lệ ăn có chút chật vật, mẹ Chu lại còn muốn cô ăn thêm một bát canh gà, cô thực sự ăn không nổi bà mới bảo để lại để khi nào tiêu hóa xong bữa tối rồi uống.

https://thuviensach.vn

Bữa ăn này từ lúc bắt đầu cho đến khi kết thúc tuy không khí không náo nhiệt nhưng cũng coi như thuận lợi. Chờ sau khi ăn cơm xong, mẹ Chu kéo Lâm Lệ ra phòng khách ngồi nói chuyện phiếm, Chu Bân ở bên cạnh ngồi chơi xếp mô hình gỗ giống như trước khi ăn cơm, dì giúp việc sau khi thu dọn xong phòng bếp thì cắt một đĩa hoa quả mang ra, Chu Hàn thì bị ba Chu gọi vào thư phòng.

Mẹ Chu lấy cái tăm xiên một miếng dưa đưa cho Lâm Lệ: "Nào lại đây ăn dưa Ha Mi đi, buổi sáng mẹ với dì đi chợ nông sản mua, ngọt lắm đó"

"Cảm ơn mẹ nhưng quả thật con ăn không nổi nữa", Lâm Lệ khoát tay: "Mẹ cũng ăn đi ạ"

Mẹ Chu không đồng ý, đưa miếng dưa tới: "Ăn một miếng, chỉ một miếng thôi thì đáng là bao, ăn nhiều hoa quả giúp tiêu hóa tốt mà"

Thấy bà kiên trì như vậy, Lâm Lệ cũng không cự tuyệt nữa, giơ tay nhận lấy rồi đưa lên miệng ăn, quả thật rất ngọt, cô ngẩng đầu nhìn mẹ Chu cười cười.

Nhìn cậu nhóc bên cạnh, Lâm Lệ lấy một miếng đưa cho tiểu Bân: "Tiểu Bân à, dưa Ha Mi rất ngọt nha".

Cậu nhóc ngẩng đầu, nhìn nhìn cô, với tay lên lấy miếng dưa để trên bàn ăn, cũng không cầm vào miếng dưa cô đưa qua.

Thấy thế mẹ Chu trêu ghẹo, cười nói: "Haha, trẻ con đứa nào cũng như vậy, lúc nào cũng muốn tự mình lấy chứ không thích người khác cho".

Lâm Lệ rút tay lại, quay đầu nhìn mẹ Chu cười cười,

Mẹ Chu lo lắng cô nghĩ ngợi, trù trừ một lát, kéo tay cô: "Lâm Lệ à, con đừng giận nhé, trẻ con đều như vậy mà".

Lâm Lệ biết bà hiểu lầm, liền giải thích: "Mẹ, con không để ý đâu mà". Lâm Lệ biết trẻ con luôn thích nhất là sống vui vẻ bên cha mẹ chúng, có lúc sợ cha mẹ đánh mắng nhưng dù sao vẫn là máu mủ tình thâm.

Nhìn cậu nhóc, Lâm Lệ lại nhớ đến đứa con đã mất, nếu bây giờ đứa nhỏ còn, bụng cô chắc phải to lắm rồi, chỉ cần vuốt ve có thể

https://thuviensach.vn

cảm nhận được nó đang ở trong bụng quẫy đạp.

Chìm trong suy nghĩ, Lâm Lệ đứng lên có chút ưu tư.

Mẹ Chu nhìn mặt cô đang chậm rãi thu hồi nét cười, nghĩ Lâm Lệ thực sự để ý đến việc vừa rồi, đáy lòng than một tiếng, chụp lấy bàn tay cô vỗ nhè nhẹ, giọng bình tĩnh nhìn cô nói: "Tiểu Lệ à, con đừng so đo với trẻ nhỏ, bọn trẻ con tâm tư rất đơn thuần, chúng nó không hiểu mấy chuyện thị phi, chỉ cần con đối xử với nó thật tốt, lâu dần nó sẽ biết"

Lâm Lệ lấy lại tinh thần, biết có giải thích cũng không được, chỉ nhìn mẹ Chu gật gật đầu: "Mẹ, con biết mà"

Thấy cô nói vậy, mẹ Chu vỗ nhẹ tay cô, cũng gật đầu.

Hai người đồng thời nhìn về phía tiểu Bân, Lâm Lệ chậm rãi mở miệng: "Mẹ, con rất thích trẻ con, cho nên con cũng thích tiểu Bân, tuy rằng bây giờ nó vẫn chưa nguyện ý nhận con nhưng con tin tưởng qua một thời gian nữa nó sẽ cảm nhận được tấm lòng của con"

Nghe vậy, mẹ Chu khẳng định: "Ừ, nhất định sẽ"

Hai người cứ như vậy nhìn chằm chằm cậu nhóc một hồi lâu, mẹ Chu đột nhiên nhớ tới điều gì đó, kéo tay Lâm Lệ: "Tiểu Lệ, con nói là thích trẻ con, vậy con cùng Chu Hàn cũng chuẩn bị có một đứa sao?"

Nghe vậy, Lâm Lệ có chút bất ngờ không biết nên đáp lại như thế nào, cô dở khóc dở cười nói: "Mẹ, tại sao tự nhiên lại muốn nói đến chuyện này…", mặt cô đỏ lên

Nhìn phản ứng của cô, mẹ Chu nở nụ cười ái muội, nhỏ giọng hỏi: "Hai con không có dùng biện pháp tránh thai nha"

Lâm Lệ cảm thấy mặt mình càng ngày càng nóng lên, cả người xấu hổ, nghiêng người quay mặt đi, có chút hờn dỗi nói: "Mẹ, mẹ nói cái gì vậy?"

"Haha", xem bộ dáng của cô, Mẹ Chu lại cười đến vui vẻ, nhìn Lâm Lệ chế nhạo: "Nhìn con kìa, lại còn thẹn thùng sao, mẹ là người từng trải, có cái gì mà không biết chứ?"

"Mẹ…". Lâm Lệ hiện tại chỉ muốn có cái hố để chui xuống

https://thuviensach.vn

“Haha…”, thấy cô thẹn thùng như vậy, Mẹ Chu cũng không trêu chọc gì thêm nữa, nhìn qua thân thể cô rồi nói: “Con và Chu Hàn đều là con một, nếu muốn sinh thêm thì chính sách vẫn cho phép mà, vì vậy về chuyện này hai con định tính sao?”

Lâm Lệ vẻ mặt không được tự nhiên, cúi đầu nói: “Bọn con, bọn con còn chưa nghĩ đến chuyện này”. Lâm Lệ quả thật rất xấu hổ, cô với Chu Hàn, đừng nói đến chuyện tạm thời còn chưa muốn, về sau cũng nhất định là không muốn, dù sao thì chuyện cũng không phải như vậy.

Nói về việc này, Mẹ Chu có vẻ hưng phấn, kéo tay Lâm Lệ trò chuyện, “Có thể quyết định mà, sang năm tiểu Bân bắt đầu đi học tiểu học rồi, con với Chu Hàn cũng nên có một đứa”

Lâm Lệ không biết nói gì, chỉ có thể gượng cười.

Mẹ Chu càng nói càng hăng, kéo tay nàng không ngừng vẽ ra kế hoạch tương lai có con cái, tưởng tượng trong nhà có thêm trẻ con sẽ tưng bừng náo nhiệt như thế nào.

Lúc hai người mơ màng ngồi trầm tĩnh tự suy nghĩ đều không có phát hiện, tiểu Bân vừa rồi còn ngồi bên cạnh xếp gỗ, giờ đang thận trọng giương đôi mắt to nhìn chằm chằm qua đây.

Lâm Lệ thấy Chu Hàn đi từ thư phòng ra giống như thấy vị cứu tinh, bỗng nhiên đứng dậy: “Chu Hàn, anh cũng ba nói chuyện xong rồi à?”, Nói xong, lại vô cùng thân thiết vươn ra kéo cánh tay của anh.

Chu Hàn hơi hơi sửng sốt vài giây, nghi hoặc nghiêng đầu nhìn cô.

Lâm Lệ quay lưng lại với mẹ Chu, nháy mắt với Chu Hàn, miệng mấp máy ý bảo về nhà.

Ở bên này Chu Hàn còn chưa hiểu ý, mẹ Chu đã tiến đến mở miệng trước một bước: “A Hàn, tối nay con với Lâm Lệ ở lại đây đi, giờ muộn rồi lái xe về cũng không tiện”

Nghe thế Lâm Lệ mãnh liệt nháy mắt với Chu Hàn bảo từ chối, cô sợ mẹ Chu lại tiếp tục nói tới chủ đề sinh con đẻ cái.

https://thuviensach.vn

Chậm rãi thu hồi ánh mắt, lướt qua người cô hướng về phía mẹ Chu gật đầu: "Dạ, được"

Lâm Lệ cho rằng anh hiểu sai ý, đưa tay kéo kéo quần áo Chu Hàn

Chu Hàn nghiêng đầu nhìn cô một cái, miệng khe khẽ động, ôn nhu hỏi: "Em và mẹ vừa nói chuyện gì mà vui vẻ vậy?"

Mẹ Chu nghe xong mặt vui mừng, Lâm Lệ lại đỏ bừng mặt, buông tay Chu Hàn ra: "Em, em đi vệ sinh". Sao đó vội vàng xoay người đi tới nhà tắm.

Ở phía sau mẹ Chu nhìn bóng dáng cô vội vàng rời đi, cười không ngừng: "Da mặt mỏng thật, còn thẹn nữa chứ".

"Thẹn thùng cái gì vậy mẹ?" Chu Hàn tò mò hỏi

Mẹ Chu thu hồi ánh mắt, ái muội nhìn anh một cái, sau đó ngồi xổm xuống, hôn lên mặt cháu trai rồi nói: "Chúng ta vừa nói tới chuyện các con nên sinh cho tiểu Bân một em trai hoặc em gái cho nó đỡ phải chơi một mình".

Chu Hàn sửng sốt, cười cười, cũng không nói gì thêm.

Trong phòng, Lâm Lệ buồn bực ngồi ở đầu giường, vốn nghĩ rằng chỉ đến đây ăn cơm, sau đó mang cậu nhóc trở về, như vậy cô với Chu Hàn sẽ bớt xấu hổ, không ngờ sự tình diễn biến thế này, ở lại đây, lại nghĩ tới buổi tối cô với Chu Hàn phải ngủ cùng một giường, làm cô xấu hổ muốn chết.

Lúc Chu Hàn trở về phòng, Lâm Lệ vẫn còn đang rối rắm nghĩ đến chuyện buổi tối đi ngủ thế nào, thấy anh tiến vào, đóng cửa, cô chất vấn: "Nè tại sao anh lại đáp ứng mẹ ở lại đây, giờ cũng không phải là khuya lắm"

Chu Hàn nhìn cô một cái: "Tôi hơi mệt, buổi tối không muốn lái xe về nữa". Nói xong cầm quần áo trước kia của mình ở trong tủ đi vào phòng tắm.

Lâm Lệ bĩu môi, nhỏ giọng nói: "Người mệt là tôi đây nè"

Nhưng đã đến nước này, Lâm Lệ cũng đành cam chịu, tránh cho việc xấu hổ, trong khoảng thời gian Chu Hàn tắm rửa cô cũng chẳng thay áo ngủ, chỉ bỏ áo khoác ra, nằm luôn lên giường.

https://thuviensach.vn

Khi Chu Hàn từ phòng tắm đi ra, Lâm Lệ đã ở trên giường nhắm mắt giả vờ ngủ

Cũng không muốn vạch trần cô, hôm nay đúng là anh cảm thấy khá mệt mỏi, xốc chăn lên, trèo lên giường từ phía kia, tắt đèn nằm cạnh cô.

Một hồi lâu sau Lâm Lệ chậm rãi mở mắt, chỉ thấy trước mặt căn phòng tối thui, đang lúc lắng nghe nhịp thở vững vàng của Chu Hàn thì thấy tiếng Chu Hàn từ phía sau: "Lâm Lệ, chúng ta thử yêu nhau đi"

https://thuviensach.vn

Chương 45: Thử bắt đầu

"Lâm Lệ, chúng ta thử yêu nhau đi."

Hai mắt Lâm Lệ vốn còn chút sương mù phút chốc mở to, một chút buồn ngủ trong nháy mắt hoàn toàn mất tăm. Cô vừa mới nghe nhầm đi?

Cảm giác bầu không khí trong phòng dường như thoáng cái trở nên lúng túng, hô hấp của Lâm Lệ vốn theo quy luật giờ cũng trở nên dồn dập, xem chừng thật là bị câu nói vừa rồi của Chu Hàn hù dọa.

Hơn nửa ngày, Lâm Lệ cũng chưa mở miệng nói một câu, giọng điệu vừa rồi của anh quá nghiêm trang, cô không thể coi như không có việc gì quay đầu lại nói với anh "Anh nói đùa sao?"

Không biết nên mở miệng như thế nào, cuối cùng Lâm Lệ nhắm mắt lại quyết định giả vờ ngủ, làm như không nghe thấy lời anh nói, như vậy sẽ không phải phiền não nên đáp lời như thế nào.

Chu Hàn không mở miệng nữa, có lẽ thật sự cho là Lâm Lệ ngủ thiếp đi, cũng có lẽ là câu nói vừa rồi của anh căn bản chỉ là thuận miệng nói ra, nói rồi là thôi.

Lâm Lệ nín thở đợi một lúc lâu, cũng không nghe thấy Chu Hàn ở phía sau có bất cứ phản ứng gì, nghĩ thầm, chuyện này cứ trôi qua như vậy, đang lúc an tâm chuẩn bị ngủ thì đột nhiên phía sau truyền đến tiếng động lạ.

Trong bóng đêm, Lâm Lệ cảm giác người bên cạnh xoay người một cái, sau đó hơi thở ấm áp kia chậm rãi nhích lại gần cô, có chút đắn đo không biết Chu Hàn muốn làm gì, thì bỗng dưng cả người Lâm Lệ cứng đờ.

Phía sau Chu Hàn xoay người tới gần Lâm Lệ, thò tay kéo thân thể có chút cứng ngắc kia vào trong lồng ngực, hai tay sít sao đặt lên thắt lưng mảnh khảnh của cô.

https://thuviensach.vn

Tay Lâm Lệ vô thức muốn gỡ bỏ cánh tay bên hông mình ra, ngày hôm qua là do rượu và tâm tình, bây giờ cô quá mức tỉnh táo, thật sự không thích ứng được hành động quá thân mật như vậy, nhất là ở trên giường.

"Lâm Lệ" Chu Hàn không buông tay, phía sau đầu để lên bả vai của cô nhẹ giọng nỉ non, giọng nói kia không chỉ mang theo mệt mỏi, mà còn có một chút mê mang cùng bất lực, nghe làm cho người ta đau lòng.

Lâm Lệ đang gỡ tay anh dừng lại, trong lúc nhất thời chân tay luống cuống, một hồi lâu mới chậm rãi mở miệng: "Anh, anh bỏ ra, đùa cái gì vậy chứ!" Giọng nói pha chút lúng túng run run, nghe ra được ngượng ngùng và bối rối trong đó.

Chu Hàn chôn đầu vào hõm vai cô, tay ở thắt lưng cô lại dùng thêm chút lực, càng kéo cô vào gần lòng mình hơn, giọng điệu nỉ non mở miệng nói: "Có người nói cách tốt nhất để quên một cuộc tình là bắt đầu một cuộc tình mới, chúng ta đều bị thương quá nặng, đều muốn cố gắng quên quá khứ." Anh thật sự muốn hoàn toàn buông bỏ đoạn tình cảm kia, nhưng mà cứ mỗi khi anh cảm thấy mình đã bỏ xuống được rồi, thì lại có một số chuyện làm anh nhớ tới, làm cho anh không muốn tiếp tục như vậy nữa, thật sự không muốn.

Lâm Lệ trợn tròn mắt nhìn chằm chằm cửa sổ bên kia, phía sau rèm cửa sổ lộ ra ánh đèn vàng nhàn nhạt bên đường, răng khẽ cắn cắn môi, một lúc lâu mới chậm rãi mở miệng: "Tôi, tôi đã dứt bỏ rồi." Lâm Lệ cắn răng, không chịu thừa nhận.

Tuy rằng đêm qua quá chén, nhưng rượu cũng làm tỉnh cô, tỉnh lý trí, cô sẽ không chấp nhất đoạn tình cảm mười năm kia nữa, bởi vì cô biết mình đã lãng phí mười năm, cô không muốn lãng phí thêm thời gian hơn nữa, có lẽ bây giờ trong chốc lát không thể quên hoàn toàn mọi thứ, nhưng đây chỉ là vấn đề thời gian, thời gian dài, tự nhiên sẽ dần phai nhạt.

Lúc Lâm Lệ còn đang có chút mơ mơ màng màng, đột nhiên Chu Hàn dùng sức một cái lật người cô lại, sau đó xoay người đặt cô

https://thuviensach.vn

dưới thân, trong bóng tối ánh mắt bình tĩnh nhìn chằm chằm mặt cô hỏi: "Nếu như đã dứt, thì ngày hôm qua tại sao phải làm như vậy?"

"Tôi, tôi…." Lâm Lệ tôi tôi hồi lâu cũng không nói ra được vế sau, mà bị anh đè ép như vậy làm cô căng thẳng đến thở mạnh cũng không dám, ánh mắt nhìn anh cũng chỉ có thể thấy được bóng dáng mơ hồ, đùi anh ép chặt hai chân đang muốn tránh thoát của cô, thân thể hai người kề sát như vậy, làm cho mặt Lâm Lệ có chút đỏ lên, cũng may trong bóng tối anh cũng không thể nhìn thấy bộ dạng đỏ mặt của cô.

"Tôi cái gì?" Chu Hàn nhìn cô, hỏi dồn dập: "Đang nghĩ lấy cớ sao? Thật ra em căn bản là không quên được!"

"Tôi mới không có!" Lâm Lệ vội vàng muốn thanh minh, cô sẽ quên được, cho dù là tự ép mình, cô cũng sẽ quên được, nhưng phải cho cô thời gian.

"Không có sao? Vậy thì vì cái gì?" Chu Hàn hỏi tiếp, bám chặt không tha.

Không muốn bị anh xem thường, dưới tình thế cấp bách, Lâm Lệ không quan tâm quá nhiều, chưa kịp lựa lời đã nói: "Đàn ông các anh có dục vọng, phụ nữ, phụ nữ cũng có dục vọng a!" Nói xong, chỉ cảm thấy nhiệt độ trên mặt mình còn nóng hơn vừa rồi, cả người cũng giống như bị thiêu cháy.

Chu Hàn nhìn chằm chằm cô hơn nửa ngày, giọng nói trầm thấp mở miệng nói: "em nói là nhu cầu sinh lý bình thường?"

Nếu như bây giờ bật đèn lên, nhất định Chu Hàn sẽ phát hiện mặt Lâm Lệ hiện tại đỏ không khác gì cà chua.

Lâm Lệ đỏ mặt, giả bộ bình tĩnh nói: "Dĩ nhiên!"

"Phải không?" Chỉ nghe thấy Chu Hàn thấp giọng nhẹ lẩm bẩm nói một tiếng, sau đó liền nhìn chằm chằm cô không lên tiếng nữa.

Lâm Lệ bị đè ép như vậy có chút thở không ra hơi, rất không thoải mái đưa tay đẩy đẩy anh nói: "Anh, anh xuống dưới!"

Chu Hàn vẫn không động đậy, tùy ý cô đẩy mấy cái, vẫn bình ổn nằm trên người cô.

https://thuviensach.vn

Đẩy mấy cái anh vẫn không xuống làm Lâm Lệ có chút tức giận, giọng nói bình tĩnh trầm thấp cảnh cáo: "Chu Hàn, anh xuống cho tôi!" Hai người cứ dán chặt như vậy, rất dễ xảy ra chuyện, cô cũng không muốn thật sự xảy ra chuyện tình gì, huống chi đang ở bên đại viện này.

Chu Hàn vẫn không động đậy, ngay cả tay cũng không chống, dồn tất cả sức nặng toàn thân xuống trên người Lâm Lệ, sau đó đầu tiến tới bên tai cô, nhẹ nhàng thổi khí nóng vào tai cô, rồi tà mị mở miệng nói: "Nói thế là chúng ta chỉ làm tình, không nói chuyện yêu đương phải không?"

Bị anh thổi thực ngứa, Lâm Lệ theo phản xạ rụt cổ lại, nhiệt độ trên mặt cũng bởi vì lời của Chu Hàn mà nóng hơn chút ít, bàn tay chống đỡ trước ngực phòng ngừa anh ép xuống nắm thật chặt, khẽ cắn răng không chịu thua nói: "Yêu, haha, anh còn sao? Người chỉ cần nhìn thấy một chút tin tức liên quan đến vợ trước là có thể bị rối loạn lý trí và hành động, đến nhìn con trai ruột thịt của mình cũng chán ghét không muốn, người như thế, còn có cái gọi là tình yêu này nọ sao?"

"Em không biết gì cả" Chu Hàn gầm nhẹ ở bên tai, kiềm nén trong giọng nói kia, chính là nỗi đau đớn không thể nói bằng lời.

"Tôi đương nhiên biết, tuy tôi không biết anh và vợ trước của anh ly hôn vì lý do gì, nhưng tôi biết bởi vì Lăng Nhiễm mà anh trút tất cả oán hận và chán ghét lên người Tiểu Bân, đó căn bản là bởi vì anh yêu càng nhiều thì hận càng sâu, anh căn bản không quên được đoạn tình cảm trước kia, căn bản không dứt bỏ được cuộc hôn nhân lúc trước!" Lâm Lệ đâm thẳng vào nỗi đau của anh, đâm rất tàn nhẫn, rất mạnh!

"Đủ rồi!" Chu Hàn gầm nhẹ, giọng nói đè nén cảm xúc, hai tay chống lên rồi rời xuống khỏi người cô.

"Làm sao, lại muốn trốn tránh phải không? Anh là người chết nhát, căn bản không có dũng khí đi đối mặt, anh luôn tìm một chỗ để tránh xa đau đớn đó, nhưng mà cho dù tránh được thì thế nào, vết thương kia vẫn ở đó như cũ, anh cho rằng anh làm bộ như không

https://thuviensach.vn

nhìn không thấy là không có vết thương kia ư, nhưng chờ đến lúc đụng trúng nó, thì nó sẽ thức dậy, những thương tổn trải qua trước kia cũng hiện rõ mồn một trước mắt, đến lúc đó đau đớn lại càng thêm mới mẻ!" Vừa nói, cảm xúc cả người Lâm lệ có chút kích động hẳn lên.

"Anh—-" Lâm Lệ còn muốn nói gì đó, nhưng vừa mới mở miệng, thì miệng đã bị người ta hung hăng chặn lại, một chữ cũng không nói được.

Trong bóng tối Chu Hàn chuẩn xác hôn lên môi Lâm Lệ, trực tiếp há miệng ngăn lại miệng cô, ngăn cản từng câu từng chữ từ trong miệng cô làm anh chán ghét.

"Ưm ưm… Buông ra…. buông ….ra…." Lâm Lệ giãy dụa, đưa tay đẩy anh.

Chu Hàn đưa tay kéo hai cánh tay đang chống ở ngực vùng vẫy giãy dụa ra, trực tiếp giơ lên áp lên trên đỉnh đầu cô, Lâm Lệ kinh hãi hô lên, nháy mắt mở miệng làm cho Chu Hàn có cơ hội thuận thế đem cái lưỡi linh hoạt xâm nhập vào miệng cô, sau đó công thành đoạt đất, không một chút dịu dàng thương tiếc.

Lâm Lệ giãy dụa, tay không cử động được liền dùng chân đạp Chu Hàn, lại bị cặp đùi tráng kiện mạnh mẽ kia trực tiếp chặn lại hoàn toàn không thể động đậy.

Nụ hôn của Chu Hàn mang theo sự trừng phạt, có chút nóng nảy, không hề dịu dàng, lúc này anh như sư tử nổi giận, bị người ta dẫm lên đuôi, vô cùng cuồng bạo công kích.

Hồi lâu, khi Chu Hàn chịu buông Lâm Lệ ra thì cô đã có chút thở không được rồi, cả người nằm đó ngực phập phồng mãnh liệt, toàn thân không còn một chút sức lực nào.

"Em cho rằng em tốt hơn lắm sao!" Giọng nói trầm thấp của Chu Hàn vang lên ở bên tai, cơ hồ nghiến răng nghiến lợi mà nói: "em còn không phải bị tình yêu ngây ngốc mười năm kia làm cho bản thân thương tích đầy mình sao, em cho rằng em tốt hơn lắm à, vì người đàn ông kia mà hành hạ mình đến mắc bệnh kén ăn, em cho rằng em giỏi hơn sao, khi nhìn thấy người đàn ông kia trở lại thì

https://thuviensach.vn

uống rượu mua say, đừng tự nói như là mình không có chuyện gì, chúng ta căn bản là kẻ tám lạng người nửa cân thôi!"

Lâm Lệ còn chưa thuận khí, cả người trừ thở gấp thì một chữ cũng không nói được. *(B: Chiêu của a Hàn hay a =]] thế là thắng 1 hiệp rồi =]] *ghi chép học tập*)*

Thấy cô như thế, Chu Hàn cũng có chút không đành lòng, buông tay cô ra, sau đó ôm hông cô xoay người một cái, trực tiếp đảo ngược vị trí hai người, làm Lâm Lệ gục trên người anh, rồi lấy tay nhẹ nhàng vỗ về lưng cô, giúp cô thuận khí.

Lâm Lệ thật vất vả mới hòa hoãn được, cũng không thèm quan tâm tư thế lúc này của hai người có bao nhiêu lúng túng, hung hăng nổi giận nói: "Tôi hơn anh, tôi đã hạ quyết định quyết tâm muốn từ bỏ, chẳng qua là vấn đề thời gian thôi!"

Chu Hàn nhìn cô, mượn ánh đèn đường mờ mờ bên ngoài, anh chỉ có thể nhìn thấy hình dáng mơ hồ của cô, cũng không thấy rõ được ánh mắt cô lúc này. Không tiếng động than nhẹ, một lúc lâu mới chậm rãi mở miệng nói: "Chúng ta nhất định cứ phải lật tẩy vết sẹo của nhau ra như thế sao?" Trong giọng điệu trầm thấp còn pha lẫn bất đắc dĩ và vô lực.

Nghe vậy, Lâm Lệ sửng sốt, nhìn anh không nói nên lời, bọn họ có trải nghiệm tương tự nhau, thật ra thì đâm vào đau đớn của đối phương còn không phải là vạch trần chính vết sẹo của mình sao, đâu có ai dễ chịu hơn ai, hai người đều là người đã từng bị tổn thương.

"Từ bỏ cần thời gian, em cần tôi cũng cần, bởi vì muốn rút ngắn quá trình này, người ta nói muốn quên đi nỗi đau do tình cảm mang đến thì cần phải bắt đầu một đoạn tình cảm mới, nếu như vậy thật sự có thể giúp chúng ta cùng nhau quên đi nỗi đau, thì chúng ta hãy thử một chút xem sao?" Chu Hàn chậm rãi nói.

Vừa rồi cha gọi anh vào, đây là lần nói chuyện chân chính đầu tiên của hai cha con sau bảy năm, so với bảy năm trước, lần này cha nói rất hàm ý, chẳng qua là nhắc nhở anh phải nhớ kĩ thân phận bây

https://thuviensach.vn

giờ của mình, nhắc nhớ anh nếu đã lựa chọn một bắt đầu mới, thì phải từ bỏ tất cả quá khứ kia.

Nếu thật sự chỉ có thể dùng một cuộc tình cảm mới để quên một cuộc tình khác, vậy anh chấp nhận thử.

Lâm Lệ sửng sốt một hồi lâu, đẩy Chu Hàn ra, xuống khỏi người anh, xoay người đưa lưng về phía anh, chỉ nói: "Tôi sẽ không yêu nữa" Cô đã không thể yêu nổi nữa, thời gian mười năm đã dùng cạn toàn bộ tình yêu trong sinh mệnh cô rồi, cô không dám cũng không yêu nổi nữa.

Chu Hàn nghiêng đầu nhìn bóng lưng cô, chỉ chậm rãi mở miệng: "Cho nên cô muốn dùng toàn bộ quãng thời gian còn lại để kết thúc mười năm tình cảm kia sao?"

Nghe vậy, thân thể Lâm Lệ không tự nhiên chấn động một chút, sau đó liền giống như robot biến hình bị mất điện mà tiểu Bân cầm trong tay, cả người cứng nhắc, vẫn không nhúc nhích.

Thấy cô không nói, Chu Hàn lại mở miệng: "Hay là cô căn bản không muốn quên, cho nên mới không muốn thử?"

"Tôi không có!" Lần này Lâm Lệ xoay lại vừa nhanh vừa vội, quay đầu dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn anh nói: "Tôi chỉ không muốn làm thế thân cho người khác!" Lúc trước cô làm thế thân của Tiêu Tiêu trong lòng Trình Tường suốt mười năm, Trình Tường mượn cô để quên đi tình cảm của mình với Tiêu Tiêu, nhưng rồi cuối cùng thì sao, cô không muốn lại lần nữa làm thế thân của Lăng Nhiễm, để Chu Hàn mượn mà quên Lăng Nhiễm.

Phía sau Chu Hàn mở miệng nói: "Tôi sẽ không, tôi không phải là Trình Tường"

Lâm Lệ không nói chuyện, cũng không quay đầu, trợn mắt nhìn chằm chằm phía trước, một phòng tối đen.

Một lúc sau, thấy Lâm Lệ không có động tĩnh gì, Chu Hàn nghiêng người đưa tay kéo cô ôm vào trong ngực.

Lâm Lệ cứng người, nhưng cũng không từ chối.

Chu Hàn nâng người cô lên, đưa tay để đầu cô gối lên tay mình, cúi đầu khẽ hôn trán cô, sau đó nhẹ nhàng vỗ lưng cho cô, nỉ

https://thuviensach.vn

non nói: "Ngủ đi"

Giọng nói của Chu Hàn giống như thuốc gây mê, không đầy một lát sau, Lâm Lệ liền nhắm mắt lại ngủ.

Khi Lâm Lệ tỉnh lại lần nữa thì đã là buổi sáng hôm sau, bên ngoài sáng choang, quang cảnh xung quanh đại viện rất đẹp, bởi vì ở ngoại ô, nên không khí nơi này khá tốt, mà trong viện Chu gia vừa vặn trồng một cây hoa quế, ở ngoài cửa sổ Chu Hàn, lúc này mấy con chim trên cây bay đi bay lại, đang hót líu lo rất vui tai, tiếng chim hót thanh thúy kia là nhịp điệu ở thành phố khó nghe được, ở Giang Thành hơn mười năm, mấy năm đầu trong trường học còn có thể nghe thấy tiếng chim, nhưng vài năm sau ra xã hội, cho dù trong tiểu khu cũng không còn được nghe qua âm thanh như vậy nữa.

Đợi mắt thích ứng được ánh sáng trong phòng, lúc này Lâm Lệ mới chậm rãi mở mắt ra, Chu Hàn đã không còn trên giường, phía giường bên phải đã lạnh như băng, không có nhiệt độ.

Cầm lấy điện thoại di động đặt trên tủ đầu giường tối qua, nhìn nhìn thời gian, lại nằm lại trên giường thêm một lát, lúc này Lâm Lệ mới xoay người đứng dậy đi vào phòng tắm rửa mặt.

Chờ Lâm Lệ sửa sang tốt cho mình xong đi ra ngoài, trong phòng khách bạn nhỏ Chu Gia Bân đã quần áo chỉnh tề ngồi trên sofa, trước mặt cậu, Chu Hàn đang cầm hộp thuốc cẩn thận rửa sạch miệng vết thương rồi thay băng cho đứa nhỏ. Thấy vậy, Lâm Lệ cất bước về phía bọn họ..

Phòng bếp bên kia mẹ Chu đang bận bịu chuẩn bị bữa sáng với cô giúp việc, lúc mẹ Chu bưng mấy bát cháo đi ra, nhìn thấy bên phòng khách Chu Hàn nửa quỳ nửa ngồi thay thuốc cho đứa nhỏ, Lâm Lệ ở một bên đưa thuốc đưa băng gạc, hình ảnh tốt đẹp hòa thuận vui vẻ như vậy, làm khóe miệng mẹ Chu không tự chủ được nâng lên, là nụ cười vui mừng.

Đợi một nhà ăn sáng xong, ba Chu được tài xế lái xe qua trực tiếp đón đến thị ủy, mà tay bạn nhỏ Chu Gia Bân đã không có gì đáng ngại, chỉ cần chú ý không đụng tới nước liền không sao, cho nên Chu Hàn và Lâm Lệ cùng lái xe đưa cậu đi học. Mặc dù mẹ Chu

https://thuviensach.vn

có chút luyến tiếc cháu nội bảo bối, nhưng cũng đồng ý với Chu Hàn, không nên làm trễ nải chuyện học tập.

Sau khi đưa bạn nhỏ Chu Gia Bân tới nhà trẻ giao cho cô giáo Trần, chủ nhiệm lớp xong, Lâm Lệ nói riêng với cô Trần về tình hình của Tiểu Bân, để cô ấy dành thời gian chú ý nhiều một chút, thấy cô Trần gật đầu đồng ý, lúc này Lâm Lệ mới an tâm rời đi.

Trở lại trên xe thì Chu Hàn đang nói chuyện điện thoại, nghe nội dung hẳn là nói chuyện với trợ lý Từ.

"Được rồi, tôi tìm được rồi, mười phút sau đến công ty, anh đi thông báo nửa giờ sau bắt đầu cuộc họp" Nói xong trực tiếp cúp điện thoại, nhìn mắt Lâm Lệ, cũng không nói thêm cái gì, mà khởi động xe rời đi.

Ngồi trong xe, hai người không ai mở miệng nói chuyện, Chu Hàn chuyên chú nhìn đường phía trước, Lâm Lệ thì chăm chú nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ. Không khí bên trong xe thoáng có chút lúng túng.

Chu Hàn lái xe vào tầng hầm phía dưới công ty, chậm rãi dừng xe ở bãi đỗ xe xong xuôi.

Bây giờ đã qua giờ làm việc, cả nhà để xe im lặng không bóng người.

Ngồi trong xe, Lâm Lệ và Chu Hàn không ai mở cửa xuống xe trước, mà cứ ngồi như vậy.

Hồi lâu, Chu Hàn phá vỡ trầm mặc trước, chậm rãi mở miệng nói: "Có câu trả lời chưa?"

Không nói rõ ràng, nhưng hai người đều hiểu rất rõ là đang nói tới cái gì.

Lâm Lệ lại im lặng một lúc lâu, sau đó nhắm mắt, rồi lại mở ra, quay đầu nhìn Chu Hàn, giống như đã quyết định một việc trọng đại, nhìn anh chắc nịch nói: "Nếu có thể, tôi sẽ thử xem."

Nhìn nhìn cô, một hồi sau, khóe miệng dẫn ra ý cười, đưa tay sờ sờ đầu cô, trong nháy mắt rút tay lại, thuận thế kéo cô đến trước mắt mình, sau đó cúi đầu hôn lên môi cô, khác với tối qua trừng phạt thô bạo, nụ hôn này Chu Hàn hôn đến vô cùng dịu dàng, mới

https://thuviensach.vn

đầu Lâm Lệ còn có chút ngượng ngùng né tránh, cuối cùng nghĩ thầm, nếu mình đã quyết định thử, lại đẩy ra như vậy thì quá làm kiêu rồi, vừa nghĩ thông suốt, liền chậm rãi nhắm mắt, đưa tay nhẹ nhàng đặt lên lưng Chu Hàn.

Hôn xong, Chu Hàn buông cô ra, ôm cô vào trong ngực, để cô thuận khí ở trong lòng mình.

Lâm Lệ tựa vào trước ngực của anh, muốn mở miệng nói gì đó, hé miệng ra nhưng lại không biết nên nói gì, lặp lại vài lần, cuối cùng bỏ qua.

Hai người cứ ôm nhau ở trong xe hồi lâu, cuối cùng Chu Hàn mới buông cô ra, đưa tay sờ sờ, sửa sang lại đầu tóc cho cô, nói: "Đi lên đi"

Thời điểm mở cửa xuống xe, Lâm Lệ đột nhiên mở miệng nói: "Chu Hàn, nếu quả thực không quên được liền nói cho tôi biết, đừng coi tôi làm thế thân."

Chu Hàn nhìn chằm chằm cô, cuối cùng gật đầu, trịnh trọng nói: "Được."

https://thuviensach.vn

Chương 46: Bị người bắt quả tang

Sau khi trở lại văn phòng làm việc rồi, Lâm Lệ không khỏi bắt đầu cảm thấy hơi hối hận, hối hận mình đã đồng ý quá vội vàng.

Đồng ý rồi tương đương với việc hai người đã xác lập quan hệ yêu đương, vậy sau này thái độ ở chung của hai người sẽ khác đi, nhưng là cô hoàn toàn không biết mình nên đối mặt với Chu Hàn bằng thái độ gì.

Trước đây mặc dù bọn họ kết hôn rồi ở chung, nhưng mà nói đúng ra giữa bọn họ là hợp tác, khi đối mặt với anh, lúc đó cô đơn giản chỉ đối xử với anh như một đối tác, nhưng bây giờ quan hệ giữa họ đã biến chuyển, cô thật sự không biết đối mặt với anh như thế nào.

Cả một buổi sáng, Lâm Lệ vẫn đắn đo vấn đề thái độ giữa hai người, nhìn lại thì Chu Hàn không biến hóa chút nào, giống như ngày thường, công việc cần sai bảo thì sai bảo, thái độ vẫn như mọi khi, một chút cũng không thay đổi, thậm chí lúc Lâm Lệ mang tài liệu vào, ánh mắt anh vẫn chăm chú nhìn tài liệu trong tay, chưa từng đưa mắt liếc cô một cái, cũng không nói câu nào ngoài công việc.

Lâm Lệ ôm giấy tờ anh đã kí ra khỏi phòng làm việc, trong lòng thả lòng một chút, buồn bực một chút, thả lỏng chính là do Chu Hàn không làm nên hành động riêng tư nào, ra vẻ quan hệ hai người không giống trước, song chút buồn bực nho nhỏ cũng là do Chu Hàn biểu hiện quá mức tự nhiên, mà làm cho đáy lòng cô có chút mất mát, loại mất mát nhỏ này Lâm Lệ không hề nhận thấy.

Mà lúc Lâm Lệ mang theo chút mất mát nghĩ tới sau này như thế nào để điều chỉnh mối quan hệ với Chu Hàn thì trợ lý Từ vội vã đi lên, ngay cả cửa cũng không gõ, trực tiếp vọt vào phòng làm việc của Chu Hàn, sau đó không biết đã nói những thứ gì lại vội vã chạy đi.

https://thuviensach.vn

Lâm Lệ còn chưa biết đã xảy ra chuyện gì, điện thoại trên bàn đã vang lên, là nội tuyến, Chu Hàn muốn cô đặt hai vé máy bay đi Nghiễm Châu.

Cúp máy, Lâm Lệ nhanh chóng gọi tới sân bay, xác nhận Giang Thành có một chuyến máy bay đi Nghiễm Châu lúc sáu giờ tối hôm nay.

Sau khi sắp xếp vé máy bay và chỗ ngồi xong, Lâm Lệ gõ cửa đi vào muốn thông báo cho Chu Hàn, đi vào thấy Chu Hàn đang thu dọn giấy tờ bỏ vào cặp.

Đứng trước bàn làm việc, Lâm Lệ chuyên nghiệp nói: "tổng giám đốc, vé máy bay đã đặt rồi, chuyến bay lúc sáu giờ tối". Anh chỉ nói chuyện công việc thì cô cũng nói chuyện về công việc, thái độ còn khách khí cung kính hơn cả trước đó.

Nghe vậy, Chu Hàn gật đầu, thả văn kiện trong tay giơ đồng hồ lên nhìn, nhẹ giọng lẩm bẩm: "còn ba tiếng nữa, thời gian vừa kịp!"

"Chờ một chút!" Lúc Lâm Lệ định quay ra, phía sau Chu Hàn gọi cô lại.

Lâm Lệ ngoái đầu nhìn, hỏi: "tổng giám đốc còn gì căn dặn sao?"

Ngồi trên chiếc ghế xoay bằng da thật, Chu Hàn nhìn chằm chằm cô, ánh mắt không hề chớp, thật lâu cũng không mở miệng nói.

Lâm Lệ bị anh nhìn có chút không được tự nhiên, theo bản năng cúi đầu nhìn quần áo của mình, xác định không có cái gì không ổn, nhìn anh thử hỏi: "Trên mặt tôi bị bẩn sao?" vừa nói vừa đưa tay sờ sờ mặt mình.

Chu Hàn lắc đầu, nhàn nhạt cười khẽ, sau đó đứng lên vòng qua bàn làm việc đi về phía cô.

Lâm Lệ nhìn chằm chằm anh, không biết anh muốn làm cái gì.

Chu Hàn đứng lại trước mặt cô, sau đó đưa tay ôm cô vào trong ngực, kéo đầu cô tựa vào lồng ngực mình, tay nhẹ nhàng để sau lưng cô, động tác không hề đột ngột anh làm rất tự nhiên.

https://thuviensach.vn

Tựa vào lồng ngực anh, ban đầu Lâm Lệ còn sửng sốt, ngây ngốc mặc anh ôm, sau chốc lát kinh ngạc, cô nhất thời không quen hành động thân mật như vậy, không chuẩn bị tâm lý, đưa tay theo bản năng muốn đẩy anh ra, lại bị Chu Hàn bắt được tay, kéo tay cô vòng qua hông mình.

Sau đó âm thanh trầm thấp từ tính vang lên trên đâu cô: "cứ ôm anh như vậy đi!"

Lâm Lệ không quen nổi, nhăn nhó, đỏ mặt, ấp a ấp úng nói: "hiện tại còn đang ở trong phòng làm việc đấy!"

Chu Hàn cười nhẹ, nhẹ nhàng vuốt tóc cô, không dài nhưng rất mềm mại, thấp giọng nói: "tầng này chỉ có hai người chúng ta, người nào sẽ thấy chứ?"

Lâm Lệ cúi đầu không trả lời, nhiệt độ trên mặt càng tăng cao, cánh tay đang khoác trên hông anh không biết phải làm sao, muốn đưa tay ôm lại cảm thấy không ổn, cho nên mở ra nắm lại thật lâu cũng không quyết định được.

"Nghiễm Châu bên kia xảy ra chút sự cố, anh phải lập tức qua đó để giải quyết" Chu Hàn mở miệng giải thích nguyên nhân đi Nghiễm Châu lần này.

Lâm Lệ không biết nên nói gì, cô muốn hỏi đã xảy ra sự cố gì, nhưng lại sợ mình quá phận không dám hỏi gì nhiều, suy nghĩ hồi lâu, chỉ nhẹ nhàng đáp: "ừ!"

Nhất thời hai người không còn đề tài gì, không khí cả bên trong gian phòng an tĩnh, quá mức lúng túng.

Lâm Lệ há mồm muốn phá vỡ bầu không khí, rồi lại không biết có thể nói cái gì, mở miệng hồi lâu cũng không nặn ra được một chữ.

"Lâm Lệ!" đang lúc Lâm Lệ muốn nói lại thôi ấy, Chu Hàn chậm rãi mở miệng, nói: "anh biết chúng ta bắt đầu rất đường đột, ngoài ý muốn, chờ hai ta từ từ quen thuộc lẫn nhau, anh muốn em hiểu, mặc dù chúng ta khởi đầu có chút qua loa, nhưng anh là nghiêm túc, anh sẽ không chơi trò chơi tình ái, cho nên em yên tâm, từ nay về sau anh sẽ đối với em thật tốt, sẽ học cách để yêu thương em.

https://thuviensach.vn

Nghe vậy, khóe miệng Lâm Lệ nhàn nhạt nhếch lên, cánh tay vẫn không biết nên đặt ở đâu không tự chủ thả lỏng, nhẹ nhàng vòng ôm lấy tấm lưng hoàn mỹ, môi mỏng đáp lại anh, nói: " chúng ta sẽ cùng nhau nỗ lực, quên hết quá khứ, hai người bắt đầu lại một lần nữa!"

Chu Hàn gật đầu, đưa tay vỗ về mái tóc ngắn của cô, nhẹ nhàng nói: "tốt!"

Lâm Lệ cũng gật đầu, giờ phút này tựa vào lồng ngực anh, đã không còn khẩn trương luống cuống như trước.

Hai người cứ như vậy ôm nhau lúc lâu, Chu Hàn chậm rãi buông người trong ngực, làm cho cô từ từ lui lại, sau đó ánh mắt nhìn chằm chằm người trước mắt, Lâm Lệ bị nhìn có chút xấu hổ, nghiêng mặt tránh đi, khẽ cúi đầu, nét mặt thẹn thùng đỏ ửng.

Nhìn bộ dáng cô thẹn thùng, Chu Hàn không khỏi rung động, đưa tay nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, không để cô trốn tránh ánh mắt mình, trong lòng có dục vọng mãnh liệt đang lớn dần, anh còn nhớ rõ đôi môi và cái lưỡi mềm mại, anh tham luyến mùi vị mềm mại tốt đẹp này.

Lâm Lệ bị anh nhìn khiến khuôn mặt bỗng chốc đỏ rực, nam nữ trưởng thành tự nhiên biết tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì, nhịp tim không ngừng tăng nhanh, đưa tay kéo tay anh xuống, trốn tránh nói: "em, em đi ra ngoài trước!" Nói xong, xoay người liền muốn đi ra, nhưng ngay khi cô muốn thu tay rời đi, tay Chu Hàn dùng sức, trực tiếp kéo cô về lại trong lòng mình, sau đó cúi đầu, nụ hôn nóng bỏng trực tiếp phủ lên, một tay nắm tay cô, một tay giữ chặt gáy cô, tư thế bá đạo, không cho phép cô giãy dụa.

Nhưng so với tư thế bá đạo cường thế, nụ hôn của anh rất ôn nhu, nhẹ nhàng tỉ mỉ mút, hôn đến miệt mài, hôn đến khoan khoái.

Lâm Lệ bị anh giam cầm, không trốn nổi, lúc mới đầu còn chút kháng cự, đợi nụ hôn ngày càng sâu, cánh tay vốn dãy dụa chậm rãi giơ lên vòng trên cổ anh, từ từ đáp lại nụ hôn bá đạo.

Mà lúc hai người vẫn còn chìm đắm trong nụ hôn, đột nhiên cửa bị đẩy ra, sau đó giọng nói của trợ lý Từ đột ngột vang lên:

https://thuviensach.vn

“tổng giám đốc, vé máy bay đã đặt chưa, tôi ở bên ngoài không thấy thư kí Lâm, cô ấy____!”

Giọng nói im bặt, ngây ngốc nhìn hai người trước mặt, trợ lý Từ đúng là không kịp phản ứng, oái, đây rốt cuộc là tình huống gì?

Lâm Lệ bất ngờ đẩy Chu Hàn ra, vẻ mặt như máu chảy ngược, cả khuôn mặt đỏ bừng, cúi đầu không dám nhìn ai, liền chạy ra khỏi phòng làm việc.

Chu Hàn vẫn chưa thỏa mãn, sờ sờ khóe miệng, giương mắt thất trợ lý Từ, ánh mắt chứa chút oán giận, dám cắt đứt chuyện tốt của anh.

Mà trợ lý Từ thì vẫn còn đang ngờ nghệch, quay đầu nhìn Lâm Lệ biến mất ở xa xa, lại quay đầu nhìn Chu Hàn, ngây ngốc mở miệng: “ thì ra, tổng giám đốc và thư kí Lâm —”

Thật ra về thân phận của Lâm Lệ, rất nhiều người oán giận, bởi vì cô là nhảy cấp, hơn nữa cô còn chưa từng đảm nhiệm công việc thư kí, bình thường chỉ có thể xử lý chút tài liệu đơn giản, theo lẽ thường nói là thư kí nhưng thân phận không khác trợ lý cho Chu Hàn là bao, nếu xét về năng lực thì phương diện này Lâm Lệ không đáp ứng được, anh đã tò mò đi đến phòng nhân sự hỏi thăm về Lâm Lệ, chỉ biết trước đây Lâm Lệ ở phòng bán hàng, thành tích cũng bình thường, vậy mà chỉ sau hơn một tháng đã được Chu Hàn nâng lên làm thư kí cho anh, không có dấu hiệu nào báo trước, kết quả là toàn công ty bắt đầu nổi lên các loại tin đồn, đồn Lâm Lệ là tình nhân Chu Hàn, nhưng theo anh vẫn quan sát thì Lâm Lệ cùng Chu Hàn cũng không có hành động thân mật nào, ngay cả nói chuyện cũng không mang theo tia cảm xúc nào, mặt khác Chu Hàn đi tham dự hội nghị hay xã giao chưa từng đưa Lâm Lệ theo, bạn gái(*) cũng là lấy từ phòng quan hệ xã hội, thật không nghĩ đến hôm nay thế nhưng anh lại phá vỡ chuyện tốt của họ, nghĩ đến những lời đồn đãi không phải có lửa sao lại có khói không phải sao!

(: ở đây là chỉ đồng nghiệp là nữ đi cùng trong các xã giao)*

Chu Hàn lạnh lẽo quét mắt nhìn anh ta, lạnh giọng nói: ”Lần sau đi vào nhớ gõ cửa, nếu tái phạm trừ một tháng tiền lương”

https://thuviensach.vn

Dứt lời xoay người trở lại bàn làm việc, tiếp tục thu dọn những tài liệu ở trên bàn.

Trợ lý Từ lúng túng sờ sờ mũi, nhớ tới mình đến để hỏi chuyện vé máy bay, liền xoay người từ trong phòng Chu Hàn đi ra, nhưng ngoài cửa nào có còn bóng dáng của Lâm Lệ, lúc Lâm Lệ bị trợ lý Từ cắt đứt nụ hôn trong phòng, sớm đã xấu hổ không dám gặp người rồi, từ trong phòng làm việc Chu Hàn liền trốn vào trong nhà vệ sinh.

Trợ lý Từ chỉ có thể quay vào phòng hỏi Chu Hàn, có điều là khi thấy ánh mắt lạnh lẽo của Chu Hàn bắn tới mình, trợ lý Từ nhạy bén lui ra ngoài đưa tay gõ cửa, nhìn thấy Chu Hàn gật đầu lúc này mới tươi cười đi vào.

Chu Hàn liếc anh một cái, nhàn nhạt nói: "Lâm Lệ đã báo lại thời gian và chuyến bay cho tôi biết rồi, ngoài ra Lâm Lệ là vợ tôi, sau này đừng để tôi nghe trong công ty có lời đồn nhảm nào!"

https://thuviensach.vn

Chương 47: Cố gắng

Chu Hàn và trợ lý Từ cùng đi Nghiễm Châu đã ba ngày rồi, hôm sau khi Chu Hàn rời đi, trên báo đăng lên tin Lăng Nhiễm bị cưỡng bức, nghe nói được người ta phát hiện trong một bụi cỏ ở công viên bên đường, ngoài ra Lăng Nhiễm từ đầu đến cuối một mực chắc chắn người cưỡng bức cô ta chính là Tô Dịch Thừa, chuyện này cộng thêm chuyện đoạn băng khiêu dâm của Tô Dịch Thừa lúc trước cũng thật sự không nhỏ.

Cô lo lắng cho An Nhiên, gọi điện thoại qua, biết được cô ấy đang ở đại viện quân khu không bị bên ngoài ảnh hưởng gì mới an tâm đi chút ít, mà An Nhiên sợ cô hiểu lầm Tô Dịch Thừa nên đặc biệt giải thích nói tối hôm đó Tô Dịch Thừa luôn ở bên cạnh cô ấy.

Cúp điện thoại xong, Lâm Lệ nở nụ cười, ý cười thản nhiên nơi khoé miệng kia là vì vui mừng cho An Nhiên, vui mừng cô ấy thoát ra được cuộc tình làm mình đau đớn kia, mừng cô ấy còn có thể tin tưởng tình yêu, mừng cô ấy có thể gặp được Tô Dịch Thừa.

Còn cô? Có yêu Chu Hàn không? Giống như An Nhiên và Tô Dịch Thừa.

Cô không biết, hoàn toàn không có đáp án.

Mặt khác sau khi chuyện Lăng Nhiễm bị cưỡng bức xảy ra, mẹ Chu và ba Chu lo lắng tinh thần đứa nhỏ bị ảnh hưởng, nên ngày thứ hai liền trực tiếp tới đón trở về đại viện lần nữa, nói là để chờ cho chuyện này qua đi một thời gian rồi mới để Tiểu Bân trở lại, vốn muốn Lâm Lệ cùng đi, nhưng nghĩ đến Lâm Lệ còn phải đi làm, qua lại như vậy rất vất vả, mới chịu thôi, còn bên phía trường học của Tiểu Bân, Lâm Lệ trực tiếp xin cô giáo Trần cho nghỉ dài hạn, cũng may đứa nhỏ vẫn còn học mẫu giáo, bỏ lỡ chút bài học gì gì đó cũng không quá quan trọng.

Anh bạn Chu Hàn này coi như là kém bản lĩnh, tuy là ba ngày này hai người không cắt đứt liên hệ, nhưng cũng khá máy móc,

https://thuviensach.vn

không có chút tình thú nào đáng nói.

Mỗi sáng sớm Chu Hàn đều gửi một tin nhắn cho cô, nội dung đơn giản là lịch trình tổng thể trong ngày, sau đó ngoại trừ tin nhắn, mỗi buổi tối cũng có gọi một cuộc điện thoại, chỉ là hai người đều có chút không thích ứng được, mỗi lần điện thoại cơ bản đều là nói vài câu rồi kết thúc, dài nhất cũng chỉ một phút đồng hồ, mà trong một phút kia nội dung nói chuyện đều liên quan đến tình hình hoạt động của công ty.

Lâm Lệ không biết Chu Hàn đã biết chuyện của Lăng Nhiễm hay chưa, cô đoán anh hẳn là chưa biết, bởi vì giọng điệu và thái độ của anh quá mức tự nhiên, không nghe ra chút khác thường nào, hơn nữa thời gian gửi tin nhắn và điện thoại cũng quy luật không kém một giây một phút nào, cứ theo thời gian cố định như thế mà gửi mà gọi.

Thật ra thì những lời kia có hai lần Lâm Lệ ấp úng mấy lần định nói ra miệng rồi, nhưng cuối cùng cũng không nói ra.

Tắt máy tính ra khỏi thư phòng, giơ tay lên nhìn đồng hồ một chút, chín rưỡi tối rồi, còn chưa đến thời gian Chu Hàn hay gọi điện, dự tính hôm nay vẫn giống như bình thường đúng mười giờ tối thì điện thoại reo.

Còn khoảng nửa giờ nữa, Lâm Lệ lấy đồ ngủ từ trong tủ quần áo ra, cầm đồ đi vào phòng tắm.

Lâm Lệ vẫn ngủ ở phòng khách như cũ, bởi vì, chủ yếu là ở hơn một tháng, có chút đã thành thói quen, về phần sau này tiếp tục ngủ phòng khách hay ngủ phòng Chu Hàn, cô tạm thời không có nghĩ đến, đi bước nào tính bước nấy đi.

Lâm Lệ nhẩm tính thời gian thật chuẩn, lúc tắm rửa xong đi ra ngoài, vừa đúng mười giờ kém năm phút, dùng khăn lông khô lau lau tóc, trực tiếp ngồi ở trước bàn trang điểm cầm lọ mỹ phẩm bảo vệ da bôi lên mặt, cô quen dùng loại nước và sữa, nên chỉ dùng cách đơn giản nhất để bảo vệ cơ bản.

Đợi sau khi Lâm Lệ bôi kem dưỡng da xong ngồi lên giường, vẫn không thấy Chu Hàn gọi điện thoại, giơ tay lên nhìn đồng hồ,

https://thuviensach.vn

đã quá mười phút, hôm nay lại ngoại lệ trễ một chút.

Cũng không nghĩ nhiều, hẳn là anh bận công tác hay xã giao gì đó đi, tiện tay vơ lấy cuốn tạp chí để trên tủ đầu giường, lật trang nhìn qua loa, thời gian từng chút từng chút trôi qua, cuối cùng đợi tới khi Lâm Lệ đọc xong hết tất cả tạp chí trên đầu giường, đã là từ mười giờ nhảy đến mười một giờ đêm, điện thoại của Chu Hàn vẫn không đến.

Lâm Lệ quay đầu nhìn chiếc di động một lúc lâu, cuối cùng cầm qua, nghĩ thầm, nếu hai người đã hạ quyết tâm muốn thử một chút, vậy phải thực sự tận tâm cố gắng, không nói tới hai người sau này có yêu nhau thật hay không, ít nhất thái độ phải tích cực chút ít. Anh đã dùng hành động cho thấy thành ý của mình, mỗi ngày một cuộc điện thoại và tin nhắn, như vậy nếu anh không gọi tới, cô tự nhiên cũng có thể gọi qua, nỗ lực hẳn là phải từ hai bên hai người.

Nghĩ như vậy, Lâm Lệ cũng không do dự suy tính nữa, mở danh bạ điện thoại, tìm số của Chu Hàn, trực tiếp nhấn nút gọi, bên kia điện thoại trả lời rất mau, nhưng giọng nói kia cũng không phải giọng Chu Hàn, mà là người phục vụ khách hàng truyền thông Trung Quốc, giọng nói ngọt ngào, cũng lạnh như băng không có nhiệt độ.

"Xin lỗi, số máy quý khách gọi hiện đã tắt máy, xin quý khách vui lòng gọi lại sau…"

Để điện thoại trong tay xuống, Lâm Lệ khẽ nhíu mày, chép chép miệng, tự lẩm bẩm nói: "Sao lại tắt điện thoại như vậy." Cô nhớ rõ ràng buổi sáng anh gửi tin nhắn tới nói hôm nay cũng không quá bận, so với hôm qua và hôm kia, thì nhàn nhã hơn nhiều.

Qua mười mấy phút đồng hồ, Lâm Lệ lại gọi lần nữa, trả lời cô vẫn là giọng nói ngọt ngào không có tình cảm của trung tâm phục vụ khách hàng kia.

Cuối cùng Lâm Lệ không liên hệ với Chu Hàn nữa, bởi vì hai mí mắt cô nặng trĩu cả xuống, thật sự không chịu được nữa rồi, lúc này mới chần chờ bỏ di động qua một bên, chuẩn bị ngủ.

https://thuviensach.vn

Lâm Lệ cũng không rõ mình ngủ bao lâu, chỉ cảm thấy trong lúc mơ mơ màng màng có một cái tay chậm rãi trượt trên mặt, nhẹ nhàng đụng chạm.

Lâm Lệ không biết là ai, tay của ai, đang mơ mơ màng màng muốn mở mắt, không đợi cô kịp nhìn rõ mặt đối phương, thì một nụ hôn nóng bỏng trực tiếp nặng nề ép xuống.

Lâm Lệ đang mơ ngủ liền giật mình tỉnh lại, tay theo phản xạ đẩy ra, trong miệng cũng bật ra tiếng ư ư, cả gian phòng mờ mờ chỉ có chút ánh sáng truyền từ ngoài cửa phòng vào, Lâm Lệ căn bản là nhìn không ra người đang hôn cô lúc này là ai, chỉ là hơi thở cùng nụ hôn kia có chút quen thuộc.

Khẽ cắn môi cô, Chu Hàn tựa trên trán cô nói: "Là anh"

Nghe vậy, Lâm Lệ sửng sốt, động tác né tránh ở tay dừng lại, một lúc lâu, trong bóng tối Lâm Lệ đưa tay sờ sờ đường nét trên mặt anh, sau đó mới dò hỏi kêu thử: "Chu Hàn?"

Chu Hàn cười nhẹ, chỉ nói: "Không anh thì còn ai?" Nói xong "tách" một tiếng, ảnh sáng vàng nhạt thoáng cái chiếu sáng cả căn phòng, Lâm Lệ có chút không thích ứng kịp, đưa tay lên che, sau đó mới từ từ ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy Chu Hàn trước mặt kia áo sơ mi có nhiều nếp nhăn, đầu tóc trước nay luôn cắt tỉa chỉnh tề giờ cũng đặc biệt rối loạn, cả người mang theo chút phong trần mệt mỏi.

Chu Hàn đưa tay vuốt vuốt mái tóc ngắn do ngủ mà bị vểnh nhẹ lên của cô, hơi trêu ghẹo nói: "Làm sao, ba ngày không thấy liền nhận không ra?"

Nghe anh nói như vậy, Lâm Lệ mới hoàn hồn lại, hỏi: "Anh về sao không nói trước cho em biết? Việc bên Nghiễm Châu đã xử lý tốt rồi sao?"

Chu Hàn gật đầu, giải thích đơn giản: "Ừ, đều chuẩn bị đâu vào đấy rồi, buổi sáng ngày mai còn phải mở một hội nghị quan trọng nữa, cho nên phải trở về gấp." Nói xong quay đầu nhìn nhìn phòng, nhíu nhíu mày hỏi: "Làm sao lại chuyển về đây?" Ý anh là nói việc cô lại dọn về phòng khách, mới vừa rồi về phòng không

https://thuviensach.vn

thấy cô, liền đoán cô ở chỗ này, quả nhiên mở cửa đi vào, đã thấy cô đang nằm ngủ say trên giường, còn khẽ ngáy.

Lâm Lệ bị anh hỏi có chút xấu hổ, mặt hơi nóng, theo bản năng che giấu giơ tay gãi gãi đầu, nói: "Em, em quen giường."

Nghe vậy, Chu Hàn không cho là đúng, chỉ nói: "Về sau quen là được rồi, ngày mai bắt đầu về phòng chính ngủ đi, để trống phòng này ra, sau này có ai tới cũng không lo không có phòng." Chu Hàn nói rất tự nhiên, hoàn toàn đã quên nhà anh có bốn phòng hai phòng làm việc, ngoài phòng cho con và phòng cho Lâm Lệ này, trong nhà còn trống một phòng khách, lúc trước Lâm ba và Lâm mẹ đến cũng là ở phòng kia, cũng chính là phòng sát vách gian phòng này.

Lâm Lệ không nói câu nào, không gật đầu cũng không lắc đầu, thái độ không quá rõ ràng.

Chu Hàn cũng không nói gì nữa, vuốt vuốt mái tóc ngắn của cô, sau đó trực tiếp đứng lên khỏi giường, nói: "Anh đi tắm, em ngủ đi." Vừa nói xong liền đi ra khỏi phòng.

Đợi sau khi anh đi, lúc này Lâm Lệ mới quay đầu nhìn đồng hồ báo thức trên tủ đầu giường một chút, đã sắp rạng sáng rồi. Bị Chu Hàn quậy một hồi như vậy, một chút buồn ngủ lúc nãy giờ đã mất sạch, trợn tròn mắt nằm ở trên giường một lát, cuối cùng Lâm Lệ bật dậy, lúc ra khỏi phòng chuẩn bị xuống phòng bếp uống nước, vừa hay nhìn thấy cửa phòng Chu Hàn còn mở ra, anh trở về bây giờ, chuyến bay từ Nghiễm Châu đến Giang Thành mất khoảng hai tiếng, mà từ sân bay đến nội thành cũng ít nhất phải bốn lăm phút, có lẽ sau khi anh làm xong việc bên Nghiễm Châu kia liền lập tức đến sân bay.

Đứng ở cửa nghĩ một lúc lâu, cuối cùng Lâm Lệ bước tới, nâng tay gõ lên cánh cửa nửa khép nửa mở kia, một hồi lâu không thấy tiếng ai thưa, thì trực tiếp mở cửa đi vào, chỉ thấy bên trong không một bóng người, chỉ là trong phòng tắm truyền tới tiếng nước chảy, hẳn là còn đang tắm, mà trên giường còn bày hành lý anh để chưa kịp sắp xếp thu dọn gì.

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy chiếc giường bừa bộn kia, Lâm Lệ tiến lên, lấy quần áo trong vali ra, từng bộ từng bộ treo vào móc rồi bỏ vào phòng để quần áo.

Khi Chu Hàn đầu tóc ướt sũng từ phòng tắm đi ra, Lâm Lệ đã sắp xếp xong hành lý, thấy anh đi ra, hai tay có chút mất tự nhiên không biết để đâu.

Chu Hàn nhìn giường ngăn nắp cùng vali để một bên, khóe miệng hơi giơ lên, nói: "Sao không đi ngủ?"

Lâm Lệ giương mắt nhìn nhìn anh, nuốt nước miếng nói: "Cái kia, cái kia, anh có đói bụng không, nếu có em đi nấu một bát mì cho anh." Cô không biết mình có thể trở thành An Nhiên hay không, cũng không biết anh có phải Tô Dịch Thừa của cô không, nhưng cô nghĩ, nếu đã quyết định thử bắt đầu, vậy thì cố gắng làm đi.

Nghe vậy, Chu Hàn gật đầu, khóe miệng mang theo nụ cười nói: "Cũng có chút đói."

"Vậy, bây giờ em ra ngoài nấu cho anh, anh lau khô tóc trước đi." Hiển nhiên Lâm Lệ còn chưa quá thích ứng với việc vai diễn chuyển biến, vội vàng nói xong rồi đi ra ngoài.

Chu Hàn cười nhạt lắc đầu, cầm khăn lông tùy tiện xoa xoa, nhớ tới tài liệu cho hội nghị sáng mai, liền ra khỏi phòng đi thẳng qua thư phòng.

https://thuviensach.vn

Chương 48: Đều là nghiêm túc

Lâm Lệ đơn giản chỉ nấu chút mì sợi, sau đó cho thêm trứng gà trong tủ lạnh, mùi vị mặc dù không tính là tốt, nhưng cũng không quá khó ăn.

"Mì nấu xong rồi, có thể ăn." Lâm Lệ ngẩng đầu hướng người bên kia hô lên.

Bưng mì từ trong phòng bếp ra phòng ăn đặt trên bàn, thấy mình cũng hơi đói, liền gắp một ít vào bát, ngồi ở bàn chuẩn bị ăn.

Vẫn chưa thấy Chu Hàn đi ra ngoài, Lâm Lệ nhíu nhíu mày, nhìn bát mì sợi, không biết anh ở trong phòng làm gì, đứng dậy đi ra phòng ngủ.

"Mì đã nấu xong, nếu không ra ăn sẽ trương mất." Lâm Lệ vừa nói vừa đẩy cửa đi vào, vào trong mới phát hiện Chu Hàn không có ở trong phòng, gian phòng còn bật đèn, trên bàn còn đặt khăn anh mới lau tóc xong, nhưng không thấy Chu Hàn đâu.

"Đi đâu rồi?" Lâm Lệ thấp giọng tự hỏi đi ra khỏi phòng, đang ra khỏi thì thấy cửa thư phòng hé mở, ánh đèn từ trong khe cửa hắt ra ngoài.

Thấy thế, Lâm Lệ nhỏ giọng nói thầm: "Vừa trở về liền vào vào thư phòng, đúng là anh cuồng công việc!" Đi thẳng đến thư phòng, đẩy ra cửa phòng đang khép hờ, Chu Hàn quả nhiên ngồi ở phía sau bàn làm việc, ánh mắt nhìn chằm chằm laptop trên bàn làm việc.

Lâm Lệ đưa tay gõ cửa , hướng về phía bên trong nói: "Mì đã nấu xong, đi ra ngoài ăn đi, để lâu sẽ không dễ ăn đâu."

Chu Hàn vẫn không nhúc nhích, vẫn duy trì tư thế đang ngồi, không ngẩng đầu lên, không nói chuyện, thậm chí ánh mắt cũng không chuyển.

Lâm Lệ nhíu mày, không biết anh rốt cuộc đang nhìn cái gì chăm chú như vậy, cho là anh chưa nghe thấy, liền lặp lại lần nữa, giọng nói còn to hơn nhiều so vừa rồi.

https://thuviensach.vn

Chu Hàn vẫn không có phản ứng, tựa hồ là nhìn thật mê mẩn.

"Rốt cuộc đang nhìn cái gì a?" Lâm Lệ nghi ngờ, trực tiếp tiến lên, đi tới phía sau anh, lúc này mới nhìn thấy websites trên máy vi tính, thì ra là không phải nội dung công việc, mà là tin tức của một vụ án mấy ngày qua về Lăng Nhiễm. Lâm Lệ trong lòng giật mình, quay đầu lại lúc này mới chú ý tới Chu Hàn mang vẻ mặt khổ sở không thể tiếp nhận .

Nhìn phản ứng của anh, Lâm Lệ không cần hỏi cũng biết lúc trước anh không biết về chuyện của Lăng Nhiễm.

Trong lúc nhất thời Lâm Lệ không biết phải nói gì, tin tức như thế muốn anh hoàn toàn thờ ơ căn bản là không thể nào, dù có hận đi nữa thì cũng là người ban đầu mình yêu, đau lòng khổ sở là khó tránh khỏi, hồi đó yêu lâu như vậy, yêu nhiều năm như vậy, cho nên cô có thể hiểu được tâm tình giờ phút này của anh.

"Cái kia. . . ." Đứng một lúc lâu, Lâm Lệ mới mở miệng nói: "Tiểu Bân, Tiểu Bân được mẹ đón về đại viện, ý ba mẹ là để cho chuyện này qua đi rồi mới để cho Tiểu Bân trở lại."

Chu Hàn không nói chuyện, ánh mắt nhìn chằm chằm màn hình máy tính, trên màn hình là hình Lăng Nhiễm nằm ở trong bệnh viện, cái trán khóe miệng tất cả đều là máu ứ đọng, mắt cũng sưng to, mặc trên người quần áo bệnh nhân, cả người hoàn toàn không còn vẻ đẹp đẽ diễm lệ như bình thường, làm cho người ta có chút đau lòng.

Lâm Lệ không nói gì thêm nữa, nhìn anh, nhẹ nhàng ra khỏi thư phòng, có lẽ anh hiện tại nên ở một mình, tới từ từ tiêu hóa chuyện này.

Một lần nữa trở lại phòng ăn, nhìn trên bàn đặt hai bát mì, mì đã toàn trương lên, một chút nước canh cũng không có, bưng bát lên, cầm đũa gắp một ngụm, còn hơi ấm, nhưng vốn cũng không phải mỹ vị giờ phút này ăn thì cũng khó có thể nuốt xuống được.

Để đũa xuống, khẽ thở dài, bưng mì một lần nữa trở về phòng bếp, trực tiếp đổ vào thùng rác, súc miệng rồi trở về phòng.

https://thuviensach.vn

Ngày hôm sau tỉnh lại rửa mặt rồi đi từ trong phòng ra, đã thấy Chu Hàn ở trong bếp chuẩn bị bữa sáng, trên người còn mặc áo ba lỗ, trên cổ treo khăn lông, hiển nhiên là tập thể dục buổi sáng trở về .

Nghe thấy động tĩnh phía sau, Chu Hàn xoay đầu lại, vừa lúc đối diện với ánh mắt Lâm Lệ, chỉ thản nhiên nói: "Đừng nhìn, tới đây hỗ trợ hâm nóng sữa tươi đi." Giọng nói bình thường nghe không ra tâm tình gì, chẳng qua bất đồng cùng dĩ vãng chính là trong giọng nói tựa hồ mang theo chút sủng nịch cùng ôn nhu.

Lâm Lệ đứng tại chỗ sửng sốt một lúc, nhưng ngay sau đó gật đầu đi tới phòng bếp, từ trong tủ quầy cầm hai cái ủ ra ngoài, lại lấy sữa tươi từ trong tủ lạnh, lúc làm điều này ánh mắt luôn luôn không tự chủ nhìn hướng về người Chu Hàn, Lâm Lệ không biết tối hôm qua anh ngồi trong thư phòng bao lâu, có lẽ sau khi cô trở về phòng, không bao lâu sau anh cũng trở về phòng rồi, có lẽ anh không có đi ra ngoài mà là ở trong phòng bếp đến hừng sáng.

Lâm Lệ không biết là loại khả năng nào, nhưng nhìn nét mặt anh bây giờ, bình tĩnh giống như chưa xảy ra chuyện gì, cô thấy đây mới là điểm quái dị, bởi vì Chu Hàn cô nhìn thấy ngồi trong thư phòng tối hôm qua và hôm nay, căn bản là hai người!

Đặt trứng chiên chín vào đĩa, bên kia còn có bánh bao.

Lâm Lệ đem trứng chiên và chân giò hun khói ra khỏi phòng bếp, Chu Hàn thì bưng sữa tươi từ trong phòng bếp đi ra, Lâm Lệ chia bộ đồ ăn, Chu Hàn để sữa tươi cho cô sang một bên, giữa hai người cũng không nói chuyện với nhau quá nhiều, lại có vẻ rất tự nhiên, hợp tác cũng rất ăn ý.

Cả bữa ăn sáng, hai người cũng không có nói chuyện với nhau, Lâm Lệ không biết Chu Hàn nghĩ như thế nào, cô cũng không biết mở miệng phải nói gì. Hỏi anh nhìn tin tức Lăng Nhiễm sau đó nghĩ gì sao, không nói việc cô có thể nói ra miệng hay không, chỉ một lí do thân phận cô hiện tại có chút không quá thích hợp. Nói cái khác a, nhất thời vừa tìm không được chủ đề thích hợp.

https://thuviensach.vn

Cho nên bữa ăn sáng này hai người im lặng cho đến khi kết thúc.

Ăn xong điểm tâm Lâm Lệ xách túi xách ra khỏi phòng, chuẩn bị đi làm. Lúc cô xách túi chuẩn bị ra cửa, Chu Hàn vừa thay quần áo từ trong phòng đi ra ngoài chuẩn bị đến thư phòng cầm cặp công văn, nhìn thấy Lâm Lệ muốn đi, liền lên tiếng gọi cô lại, nói: "Chờ một chút, chúng ta cùng đi." Không cho Lâm Lệ cơ hội khước từ, trực tiếp xoay người đi vào thư phòng.

Nhìn bóng lưng của anh Lâm Lệ bĩu môi.

Ngồi trên xe, Lâm Lệ không biết nói gì, chỉ có thể đưa tay để vào cửa sổ xe, lấy tay chống cằm quay đầu có chút nhàm chán nhìn ra ngoài cửa sổ.

Dọc theo đường đi thì càng an tĩnh hơn so với lúc mới vừa rồi ăn sáng, hai người không ai mở miệng trước. Đến bãi đậu xe công ty, Chu Hàn đem xe đỗ ở vị trí tốt, tắt máy, lúc Lâm Lệ xoay người chuẩn bị mở cửa xuống xe, Chu Hàn vào lúc này mới chậm rãi mở miệng.

"Xin lỗi."

Lâm Lệ sửng sốt, nghi hoặc nhìn anh, hoàn toàn không rõ anh xin lỗi vì sao, "Có ý gì?"

Chu Hàn quay đầu nhìn cô, nói: "Tối hôm qua bởi vì có chút nguyên nhân làm lãng phí bát mì em nấu."

Nghe vậy, Lâm Lệ có chút xấu hổ, không nghĩ tới anh đột nhiên nói như vậy, chỉ gượng cười nói: "Không có gì, không có gì."

Chu Hàn nhìn chằm chằm cô, nhưng một lúc lâu cũng không nói chuyện.

Lâm Lệ bị anh nhìn có chút xấu hổ, hai má ửng đỏ, xoay người đi, chỉ nói: "Lên đi, buổi sáng không phải là còn có việc à." Vừa nói liền muốn mở cửa xuống xe, tay lại bị Chu Hàn bắt được.

Quay đầu nhìn anh, Lâm Lệ nhất thời không nói gì.

"Chỉ là có chút quá đột ngột, cho nên tối hôm qua mới thất thố, nhưng anh đã nói là nghiêm túc, chúng ta thử thử bắt đầu đi." Chu Hàn nhìn cô, giọng nói và thái độ là chân thật, không thể hoài nghi.

https://thuviensach.vn

Lâm Lệ cứ bị anh nắm tay như vậy, nhìn anh một lúc lâu, chỉ gật đầu, nói: "em biết."

Cô biết cô cũng hiểu cảm nhận của anh, đồng thời cũng tin tưởng anh nói là sự thật, cũng không có hoài nghi.

Chu Hàn nhìn cô, mỉm cười thản nhiên, khóe miệng kéo nhẹ thành một độ cong đẹp mắt, đưa tay sờ sờ đầu của cô, động tác có chút thân mật dịu dàng, nói: "Sau này sẽ để tóc dài đi." Anh nghĩ cô để tóc dài hẳn là sẽ xinh đẹp hơn chút ít.

Nghe vậy, Lâm Lệ ngẩn ra, kéo tay anh khỏi đầu của mình, chỉ nói: "Anh thích tóc dài." Giọng nói kia không được tự nhiên mà cứng ngắc.

Chu Hàn tự nhiên chú ý tới tâm tình cô khẽ biến hóa, không hỏi nhiều hơn nữa, chỉ nói : "Lên đi."

Lâm Lệ gật đầu, mở cửa xuống xe theo sau Chu Hàn.

Lúc Chu Hàn cùng Lâm Lệ đến phòng làm việc, trợ lý Từ đã đến, đang ngồi nghỉ ngơi trên ghế sa lon, trong tay còn cầm lấy tài liệu, xem ra là có việc gấp muốn tìm Chu Hàn.

Thấy Chu Hàn tới đây, trợ lý Từ bước lên phía trước đưa tài liệu trong tay cho anh, nói là bên Nghiễm Châu fax đến, Chu Hàn gật đầu nhận lấy, hai người đi vào phòng làm việc.

Lâm Lệ cảm thấy trợ lý Từ hôm nay nhìn có chút quái dị, bình thường cũng không chào hỏi thậm chí không thèm nhìn cô hôm nay lại kì lạ hướng cô cười nói buổi sáng tốt lành, khiến cho cô cũng là có chút ngại ngùng, bởi vì loại cảm giác này khách sáo quá mức rõ ràng, ngược lại trả lời có chút lúng túng, chỉ gượng cười gật đầu đáp lại.

Thật ra thì một ngày lượng công việc của Lâm Lệ cũng không nhiều, cũng dễ dàng, dĩ nhiên cũng không cần quá nhiều năng lực, nói là thư kí của Chu Hàn thật ra thì cùng thư kí bình thường không sai biệt lắm.

Thu dọn xong giấy tờ trên bàn lượng công việc một ngày coi như là toàn bộ hoàn thành, lúc trước nói chuyện với An Nhiên mới biết hình như là mẹ Lâm bệnh cũ tái phát bây giờ đang ở trong bệnh

https://thuviensach.vn

viện, định buổi tối đi bệnh viện thăm mẹ Lâm, dù sao mấy năm nay mẹ Lâm vẫn quan tâm cô.

Từ trong tủ treo quần áo đem túi của mình lấy ra, chuẩn bị tan việc, lúc chuẩn bị đi suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn là quyết định đi vào nói một tiếng với Chu Hàn.

Lúc gõ cửa đi vào Chu Hàn còn đang xem tài liệu, thấy cô đi vào, lại nhìn thấy túi xách trong tay cô, hỏi: "Sắp tan tầm sao?" Vừa nói giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Lâm Lệ gật đầu, đang muốn mở miệng nói mình muốn đi bệnh viện một chút, bên kia Chu Hàn đã đứng dậy, vừa thu dọn đồ vừa nói: "Quả thật tan việc, anh với em cùng đi, buổi tối chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm." Vừa nói vừa thu dọn đồ trên bàn, cầm cặp công văn đi về phía cô.

Lâm Lệ sững sờ nhìn anh, có chút kỳ quái hỏi: "Anh hiện đang chuẩn bị tan làm? !"Anh không phải là luôn luôn coi trọng công việc đấy sao? Bình thường ra phòng làm việc sớm nhất cũng là quá tám giờ tối.

Chu Hàn gật đầu, chỉ nói: "Anh đã đặt chỗ, cùng ăn cơm đi!

https://thuviensach.vn

Chương 49: Bữa tối hẹn ước

Chu Hàn đặt cơm ở một nhà hàng cao cấp sáu sao, phòng ăn có vườn hoa, cảnh vật vô cùng đẹp đẽ. Phòng ăn của nhà hàng này từng được bầu chọn là phòng ăn hàng đầu trên diễn đàn Giang Thành, phòng ăn, đồ ăn, cảnh vật cùng thái độ phục vụ đều là hạng nhất .

Nhân viên phục vụ dẫn bọn họ đến vị trí đã đặt trước, nhân viên phục vụ vừa định kéo ghế ra để cô ngồi xuống, lại bị Chu Hàn dùng ánh mắt ngăn lại, tự mình đi qua kéo ghế ra cho Lâm Lệ.

Lâm Lệ khẽ gật đầu nói cám ơn, "Cảm ơn." Trong thời gian ngắn cô vẫn còn có chút không thích ứng được với sự dịu dàng và chu đáo của anh như thế.

Chu Hàn vòng qua cái bàn ngồi đối diện cô, cầm thực đơn đưa cho cô rồi nói, "Xem một chút muốn ăn cái gì."

Lâm Lệ đưa tay nhận lấy, nhìn anh khó hiểu hỏi: "Làm sao đột nhiên lại hẹn em ăn cơm?" Hai người bọn họ chưa từng hẹn nhau đi ra ngoài ăn cơm như vậy.

"Nói yêu đương hẹn hò không phải đều là đi ăn cơm, xem phim sao?" Chu Hàn hỏi ngược lại.

Lâm Lệ sửng sốt, giờ mới hiểu thì ra anh tới đây muốn hẹn hò với cô, đúng như anh nói, anh quả nhiên là nghiêm túc. Không nói gì thêm nữa, Lâm Lệ thu hồi ánh mắt, nhìn thực đơn trong tay.

Gọi món ăn xong, đợi người phục vụ đem thức ăn mang lên, rồi kèm theo tiết mục độc tấu.

Cô gái kéo đàn vi-ô-lông cười gật đầu với hai người, sau đó tay đặt đàn vi-ô-lông lên trên vai của mình, âm nhạc du dương chậm rãi, lưu loát, phiêu đãng liền cất lên.

Lâm Lệ quay đầu nhìn, chỉ thấy anh đang nhìn mình, khóe miệng thấp thoáng ý cười không quá rõ rệt.

https://thuviensach.vn

"Là anh gọi tới?" Lâm Lệ nhìn hỏi anh, cảnh tượng như vậy cô đã từng thấy trên ti vi, nhưng chưa từng gặp bao giờ.

Chu Hàn gật đầu, thò tay cầm lấy cái ly đế cao trước mặt cô, rót cho cô nửa ly rượu đỏ, chất lỏng màu đỏ thẫm chảy vào chiếc ly trong suốt, tay nhẹ nhàng đong đưa, kết hợp với sắc vàng mờ tối của ngọn đèn trong phòng ăn, nhìn có loại quyến rũ và phong tình khác.

Đem ly rượu trong tay để trước mũi nhẹ nhàng ngửi, xác định rượu đỏ này có hương vị thuần khiết, Chu Hàn mới đưa ly rượu cho Lâm Lệ, "nào nếm thử xem."

Lâm Lệ nhìn anh, coi như là hồi trước cô vẫn còn có dạ dày vô địch nhất, cô ăn gì uống gì cũng chưa từng coi trọng như thế, nhận lấy rượu anh đưa tới, nhẹ nhàng đặt ở khóe miệng uống vào, cô cũng không phải một người hiểu được cách thưởng thức rượu đỏ, nhưng cô hiểu được rượu uống ngon hay không, không có vị chát như bình thường, rượu đỏ hôm nay Lâm Lệ uống có vị rất thuần khiết.

"Như thế nào?" Chu Hàn rót cho mình một ly, nhẹ nhàng đặt ở khóe miệng uống.

Lâm Lệ gật đầu, chỉ nhẹ nhàng nói: "Uống rất ngon."

Chu Hàn cười nhạt, chỉ nói: "Dùng cơm thôi."

Những thứ này quả thật là rất ngon, cũng không uổng danh tiếng top 10 nhà hàng tốt nhất được bình chọn trên mạng, thật ra thì trước đây khi còn ở với Trình Tường, cô đã từng muốn tới nơi này một lần, cô chủ yếu là đi ăn nhà hàng, ở Giang Thành lâu như vậy, cơ hồ đã ăn hết ở tất cả các nhà hàng lớn nhỏ ở đây một lượt, chỉ là chỗ này cô chưa từng đến, chủ yếu là do nhà hàng này nhà này không kinh doanh với bên ngoài, như là thuộc về hội sở tư nhân, chỉ có hội viên suốt đời của nhà hàng mới có thể hưởng thụ ăn uống ở đây, do vậy sự thần bí và khó tiến vào nơi này mới có thể khiến cho bên ngoài coi nó là truyền kỳ.

Trước đây Trình Tường vì muốn cô vui vẻ, đã từng nhờ người tìm bạn bè xoay giúp hai vé vào đây, chẳng qua là khi có được vé cho hai người, lúc ấy mẹ Trình Tường đột nhiên ngã đau chân, hai

https://thuviensach.vn

người liền không đi nữa, để ở nhà chăm sóc bà Trình, sau này muốn tới cũng không có cơ hội.

Hồi đó cô nghĩ cô và Trình Tường có một ngày sẽ đến đây, khi đó cô còn rất yêu Trình Tường, một lòng muốn ở bên anh ta, cũng tin tưởng chỉ cần mình luôn ở bên cạnh anh ta như vậy, sớm muộn gì cũng có ngày anh ta chân chính yêu mình, sau đó cô không phải là bóng dáng cô bé trong anh ta kia, mà chân chính là người phụ nữ anh ta yêu.

Ai ngờ sự đời khó đoán, cuối cùng cô không có cơ hội cùng Trình Tường tới đây, cho dù tình cảm của cô và Trình Tường là trải qua mười năm, thế thân cuối cùng cũng không có chân tình, không ngờ là cô còn có cơ hội nhà ăn này, chỉ là người cùng đến không phải là Trình Tường trước kia, mà là Chu Hàn hiện tại.

Đang lúc Lâm Lệ còn có chút thất thần, người phục vụ dọn bữa tối mà hai người dùng đã gần hết đi, đưa lên món tráng miệng, chỉ là theo sau nhân viên đang món tráng miệng này là một nam phục vụ đang cầm một bó hoa hồng đỏ trong tay, đợi nữ phục vụ bày xong đồ ngọt lên rồi, nam phục vụ kia tươi cười rạng rỡ, tiến lên một bước, lễ phép cúi chào Lâm Lệ, sau đó đứng thẳng nhìn Chu Hàn.

Lâm Lệ bị bó hoa hồng trong tay anh ta khiến cho sợ giật cả mình, nhìn chằm chằm bó hoa được bó kỹ lưỡng kia, lại quay đầu nhìn Chu Hàn một chút, ánh mắt nhìn anh kia, như đang hỏi đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, tối nay rốt cuộc anh muốn làm gì?

Chu Hàn cầm lấy khăn ăn lau miệng , sau đó trực tiếp thả sang cạnh bàn, đứng dậy tiếp nhận bó hoa hồng từ trong tay nam phục vụ, lấy tấm thiệp nhỏ từ trong bó hoa ra, nhìn chằm chằm một lúc lâu, khẽ nhíu mày, dường như nội dung trong tấm thiệp khiến anh gặp khó khăn.

Lâm Lệ là hoàn toàn không biết hiện tại là tình huống gì, bó hoa hồng khiến cô có chút chói mắt, không khỏi có chút ngạc nhiên hỏi: “Chu, Chu Hàn, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Chu Hàn không nói chuyện, thả tấm thiệp nhỏ vào bó hoa, sau đó cất bước đứng ở bên người Lâm Lệ, đưa bó hoa trong tay cho cô,

https://thuviensach.vn

nhìn chăm chú vào mắt cô, nói: ” bó, hoa đẹp đẽ nhất dành tặng cho người phụ nữ xinh đẹp nhất.” Lời của anh rất hay, hoa cũng rất đẹp, chỉ là người tặng hoa dường như không thể thích ứng với lời nói buồn nôn như vậy, giọng nói của anh hoàn toàn không hề có chút tình cảm và dịu dàng nào, tỏ ra có chút cứng ngắc và mất tự nhiên.

Mặc dù Chu Hàn nói xong có chút cứng ngắc cùng mất tự nhiên, thậm chí có chút xấu hổ, Lâm Lệ vẫn bị sự việc như vậy hù dọa, sững sờ không biết nên phản ứng thế nào.

Vốn đang có chút không tự nhiên, Chu Hàn thấy Lâm Lệ như vậy, mình ngược lại lại thả lỏng tâm tình, đưa tay nhẹ nhàng sờ sờ đầu của cô, đem bó hoa vào lòng cô, sau đó cầm ví tiền rút tiền đưa cho người phục vụ và cô gái kéo đàn vi-ô-lông kia, coi như là tiền boa.

Hai người cung kính gật đầu, sau đó cười nhẹ đi xuống, Lâm Lệ nhìn không có sai, trước khi đi ra, cô gái kéo đàn vi-ô-lông nhìn cô, ánh mắt kia nụ cười kia mang theo hâm mộ .

Chu Hàn một lần nữa ngồi trở lại vị trí, giờ phút này trên mặt của anh đã hoàn toàn không còn vẻ lúng túng và xấu hổ ban nãy, anh tự nhiên kèm theo cả vẻ tự tin, mà trái lại Lâm Lệ còn có chút sững sờ, khiếp sợ cùng kinh ngạc lại thất thần.

Lâm Lệ ôm hoa một lúc lâu, mới từ từ tạm hiểu rõ tình huống, nhìn Chu Hàn có chút khó hiểu hỏi, “tối nay, từ đầu đến cuối là anh muốn làm gì a?” ăn cơm vừa có nhạc đệm, vừa có hoa tươi, thật sự cô có chút không hiểu.

Chu Hàn cười nhạt nhìn cô, chỉ hỏi : “Thích hoa không?” Đưa tay bưng chén rượu lên uống.

Nghe vậy, Lâm Lệ cúi đầu liếc nhìn bó hoa trong ngực, thật ra, phụ nữ nào cũng thích hoa, nhất là hoa hồng đỏ rực rỡ như vậy, ôm một bó hồng đỏ này, rất khó bảo người ta nói ra lời từ chối hay phủ định.

Căn cứ vào cảm nhận chân thật của mình giờ phút này, Lâm Lệ rất thẳng thắn gật đầu.

Chu Hàn cũng gật đầu, chỉ nói: “Thích là tốt rồi.”

https://thuviensach.vn

Nhưng thích thì thích, cô vẫn muốn lên tiếng hỏi rõ ràng.

"Anh đưa em tới đây ăn cơm, lại tặng hoa, rốt cuộc muốn làm gì nha?" Lâm Lệ nhìn anh, khuôn mặt mang theo vẻ nghi ngờ cùng không giải thích được.

Nhún nhún vai, Chu Hàn vẻ mặt đương nhiên hỏi ngược lại: "Nói yêu đương theo đuổi bạn gái đều là thế này còn gì?" anh nhìn cô tiếp tục hỏi: "bữa tối dưới ánh nên, tặng hoa không phải cũng là bí kíp thường dùng sao?"

Lâm Lệ sửng sốt, nhìn chằm chằm anh một lúc lâu, mới chậm rãi mở miệng, nói: "Cho nên…tối nay anh làm những điều này thực ra gọi là 'hẹn hò'?"

Chu Hàn nhíu mày, hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ trình tự có vấn đề gì sao?" Theo lý mà nói hẳn là không có vấn đề mới đúng, anh đặc biệt lên mạng tìm thông tin.

Lên mạng tìm tài liệu xong, đầu tiên là buổi trưa gọi điện thoại đặt chỗ, để mọi thứ như thế này, anh đặc biệt tìm Diệp Tử Ôn mượn thẻ hội viên bên này, bởi vì, nhà hàng này là nhà ăn lớn nhất toàn Giang Thành, sau khi đặt chỗ, anh làm theo như trên mạng nói chính là gọi điện thoại cho tiệm bán hoa đặt một bó hoa hoa hồng thật đẹp, thậm chí nghe theo ông chủ cửa hàng giới thiệu đặt một bó gồm mười một đóa hoa hồng, mặc dù anh cũng không rõ ý nghĩa của mười một đóa hồng đến tột cùng là cái gì, nhưng anh nói với ông chủ cửa hàng là tặng cho cho bà xã, anh nghĩ ông chủ sẽ không xuyên tạc ý anh mới phải.

Lâm Lệ nhìn anh có chút nói không nên lời, nếu như theo như trình tự mà nói quả thật không sai, nhưng là cô cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng lại nói không ra.

Cúi đầu nhìn bó hoa trong tay, thấy phía trên là tấm thiệp nhỏ anh cầm lên xem lúc trước, cầm lên rồi nhẹ nhàng mở ra, trên đó viết cũng không phải là nội dung gì khác, chỉ là câu nói lúc mới vừa rồi Chu Hàn nói khi đưa hoa cho cô.

Đột nhiên nhớ tới lúc anh cầm thiệp lên xem rồi nói những lời này hơi có chút lúng túng cùng vẻ mặt mất tự nhiên, cho thấy những

https://thuviensach.vn

lời này rõ ràng là tìm được trên mạng.

Đột nhiên Lâm Lệ cầm lấy tấm thiệp kia nhìn anh, khóe miệng nửa mang theo nụ cười nói: "tối nay anh đưa em tới đây cùng ăn cơm, lại tặng hoa , không phải một loạt này là tra trên mạng ra đấy chứ?"

Nghe vậy, trên mặt Chu Hàn hiện lên một tia mất tự nhiên, nhưng ngay sau đó đã bị che dấu, chỉ hỏi ngược lại: "em cảm thấy anh là một thương nhân đối với chuyện tình cảm kém như vậy sao?" Dưới tình huống như thế, coi như là thật anh cũng sẽ không thừa nhận, đây là vấn đề mặt mũi.

Lâm Lệ cười nhẹ, cũng không vạch trần anh, chỉ hỏi: "Kế tiếp anh chuẩn bị muốn mời em đi dạo hay là đi xem phim?"

https://thuviensach.vn

Chương 50: Công viên tình nhân

Tuy rằng Chu Hàn rất không muốn thừa nhận chỉ số yêu đương của mình không cao, nhưng rốt cuộc cũng y như lời Lâm Lệ nói, không đưa cô đi xem phim mà kéo cô ra ngoài đi dạo, bởi vì thật sự anh không nghĩ ra việc hẹn hò ngoài đi xem phim và đi dạo ngoài thì còn có thể làm gì?

Chu Hàn dừng xe trên một con đường cạnh bờ sông, nhìn qua cửa kính xe có thể thấy người ta đi lại trên bờ đập rất náo nhiệt

Lâm Lệ ngồi trên ghế phụ bên cạnh không nhịn được mà bật ra tiếng cười khẽ, nụ cười này vẫn luôn hiện hữu trên khuôn mặt cô suốt từ lúc ra khỏi nhà hàng.

Chu Hàn tắt máy, quay đầu nhìn vào mắt Lâm Lệ, hơi buồn bực nói: "Buồn cười đến vậy sao, có thể khiến em cười cả dọc đường như thế."

Nghe vậy, Lâm Lệ cũng không nhịn nữa, liền cô cười phá lên: "không phải anh nói chỉ số trình độ yêu đương của anh rất cao sao, đi hẹn hò còn phải lên mạng tra cứu nữa à?"

Chu Hàn trừng mắt nhìn cô, mở cửa xe đi xuống nhỏ giọng nói: "Anh không có kinh nghiệm"

Anh chưa từng hẹn hò, căn bản là không có kinh nghiệm thực tế ở phương diện này, từ nhỏ đến lớn anh cũng chỉ thích có mình Lăng Nhiễm, lúc Lăng Nhiễm và Tô Dịch Thừa ở bên nhau, anh có thích mấy cũng chỉ có thể im lặng đứng một bên. Sau đó Lăng Nhiễm lại chủ động tìm đến anh rủ đi uống rượu tán gẫu, tất cả tiếp xúc cùng kết giao cũng là do cô ta chủ động, sau khi xảy ra sự kiện kia thì anh liền đưa cô ta sang Mỹ. Vì muốn cho cô ta một cuộc sống tốt đẹp nên luôn bận rộn với công việc ở công ty, cũng không có nhiều thời gian bên cạnh chăm sóc cô ta. Thế nên, tuy anh đã 32 tuổi, đã từng kết hôn, còn có một đứa con rồi lại tái hôn, nhưng mà anh

https://thuviensach.vn

hoàn toàn là người ngoài nghề trong lĩnh vực yêu đương này, không hề có chút kinh nghiệm thực tế.

Lâm Lệ theo anh xuống xe, đi vòng qua đầu xe đứng bên cạnh Chu Hàn, nghiêng đầu nhìn anh, tò mò hỏi: "Trước đây chia tay với mẹ tiểu Bân không phải vì anh chả có chút tình tứ nào chứ?"

Chu Hàn tức giận trừng mắt liếc Lâm Lệ một cái, kéo tay cô siết chặt lại trong tay mình, "Nói nhiều như vậy làm gì, chuyên tâm vào hẹn hò đi!" Nói xong kéo tay Lâm Lệ chen chúc vào đám người.

Lâm Lệ nhìn sườn mặt cứng ngắc của anh, cả người cảm thấy vui vẻ lạ thường, đi giữa âm thanh huyên náo xung quanh, tay được Chu Hàn công khai nắm lấy, nhất thời quên mất cả xấu hổ và ngượng ngùng.

Chu Hàn nắm tay cô đi giữa đoàn người, trên quảng trường bên bờ sông có nhiều sạp ăn nhỏ hấp dẫn tầm mắt của lũ trẻ, giọng nói của chúng mang theo sung sướng và vui vẻ.

Ven bờ cái đập của con sông này là công viên tình nhân thu hút nhất của thành phố, từng đôi từng đôi trong giai đoạn yêu cuồng nhiệt, tay trong tay đi dọc theo con đường đầy gió, xa xa trên mặt sông những con tàu tỏa ra ánh sáng lấp loáng, thỉnh thoảng có tiếng còi tàu hú dài, tạo cho cả hai bên bờ sông Giang thành một khung cảnh mỹ lệ.

Lâm Lệ cứ bị Chu Hàn kéo đi một đoạn như thế, lúc này mới có chút phản ứng, định rút tay mình ra khỏi tay Chu Hàn. Anh tựa hồ nhìn ra ý định của cô, không buông tay, thậm chí còn dùng sức nắm càng chặt hơn, nhìn cô cười như không cười nói: "Sao? Còn ngượng à?"

"Em, em không có". Lâm Lệ nghiêng mặt đi, có phần mất tự nhiên, không nhìn anh.

Chu Hàn cười nhạt, cũng không nói gì, nắm tay cô cứ tiếp tục đi như vậy.

Vừa tới đoạn giữa bãi sông thì thấy công viên Giang Tân, thật ra thì nơi này cũng không được tính là công viên gì cả, lúc trước chỗ này từng trải qua giai đoạn phồn hoa sầm uất, du khách muốn vào

https://thuviensach.vn

cửa đều phải mua vé. Nhưng rồi trải qua khoảng thời gian phát triển kinh tế, kiến thiết lại Giang thành, vì diện tích đất nhỏ và trang thiết bị khá thô sơ nên công viên này dần xuống dốc theo thời gian, cuối cùng thành phố quyết định hủy bỏ chính sách thu vé cửa và quản lý. Công viên như có sức sống mới, sáng sáng người già đến đây tập thể dục, buổi tối lại trở thành nơi lý tưởng cho nam nữ tới hẹn hò, vừa mang lại lợi ích kinh tế vừa có lợi ích thực tiễn, đương nhiên là vì không được trông nom đã lâu, hoa cỏ mọc dại lên lại càng tạo thêm tình thú cho mọi người.

Đứng ở cổng vào công viên, sắc mặt Lâm Lệ có chút mất tự nhiên quay đầu hỏi Chu Hàn: "Chúng ta, hay là chúng ta thôi đừng vào nữa"

Chu Hàn nhướng mi, hỏi: "Vì sao?', nhìn một đôi nam nữ đang đi vào qua mặt họ, "Không phải nhiều cặp tình nhân đều thích vào đây sao?"

"Đó là người ta còn đang trong giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt, chúng ta đâu có giống như vậy?" Lâm Lệ nhỏ giọng nói, một tay mân mê góc áo, mũi giầy nhẹ nhàng đá vào mấy viên đá trên đất

Giọng của cô nhỏ đến mức chìm vào trong những âm thanh chung quanh, Chu Hàn không nghe thấy gì, cau mày hỏi: "Em nói gì cơ?"

Lâm Lệ ngẩng đầu nhìn anh, cười cười: "Không có gì, không có gì"

Chu Hàn nhìn chằm chằm cô một hồi lâu, không hỏi nhiều nữa, chỉ nói: "Vào thôi". Nói xong, kéo tay cô đi vào trong công viên.

Lâm Lệ không biết làm sao, đành đi theo anh, nơi này quả thật rất nhiều người yêu nhau đều muốn đến, chẳng qua là vì cây cối rậm rạp quanh năm, lại không có người chuyên về chăm cây cảnh chú ý chăm sóc và chăm nom, cho nên cả công viên nhìn có vẻ ngổn ngang, nhưng mà chính những lộn xộn này lại đúng ý những đôi yêu nhau cuồng nhiệt, có những cây cối này che chắn thì những hành động thân mật nho nhỏ của các đôi tình nhân có thể tránh bị người khác bắt gặp.

https://thuviensach.vn

Thật ra công viên Giang Tân này còn có một cái tên khác, là "công viên tình nhân", lúc còn học đại học, cô và Trình Tường cũng đã từng đến, nụ hôn đầu của hai người cũng là trao cho nhau trong một lùm cây ở đây.

Sau khi tiến vào rồi Chu Hàn mới hiểu được chút ít vì sao lúc ở cổng vào thái độ của Lâm Lệ lại do dự và mất tự nhiên, ban đầu khi đi vào, anh cũng chưa phát hiện được bên trong có thiết bị hay trò chơi gì mới lạ có thể hấp dẫn nhiều đôi lứa đến vậy, nhưng tuy không thấy, dường như anh lại có thể nghe được một loại âm thanh rất mập mờ.

Hiểu được vì sao các đôi tình nhân lại thích cái công viên được coi như phế tích này, Chu Hàn quay đầu cười như không cười nhìn Lâm Lệ

Lâm Lệ tự nhiên cảm nhận được ánh mắt của anh trên đầu mình, cũng nghe được âm thanh mập mờ phát ra của những nụ hôn cuồng nhiệt của các đôi tình nhân quanh đó, cả người đột nhiên trở nên khô nóng, trên mặt nóng bỏng đến khó chịu, cúi đầu kéo tay Chu Hàn, nói: "Chúng ta, chúng ta đi thôi". Nói xong gấp gáp muốn kéo anh đi ra khỏi công viên này.

Chu Hàn đứng bất động, nhìn cô cả người không được tự nhiên, khóe miệng nhếch lên thành một độ cong tuyệt đẹp, tay dùng sức đem cô kéo vào lòng mình, cúi đầu nhẹ giọng nói bên tai cô: "Em nói xem chúng ta có nên thử một lần không?"

Lâm Lệ còn đang để tay trên ngực anh muốn đẩy anh ra, giãy dụa thoát khỏi cái ôm của anh, chợt nghe tiếng nói bên tai như vậy, bỗng ngừng lại động tác, ngẩng đầu nhìn anh: "Anh, anh, anh, nói cái gì?"

Chu Hàn cười, tay nhẹ nâng, sờ lên khóe môi cô đang hé ra, dịu dàng vỗ về khuôn mặt cô, da thịt thật là mịn màng, giống như đứa trẻ vậy, bóng loáng trắng trẻo như trứng gà bóc, cảm giác non mềm như có thể tan thành nước.

Lâm Lệ bị anh nhìn như vậy cảm giác thật ngượng ngùng, kéo tay anh xuống, nén lại nỗi ngượng ngùng đó, "Cũng không còn sớm

https://thuviensach.vn

nữa, chúng ta về…”

Lời nói còn chưa có cơ hội ra đến miệng bởi Chu Hàn căn bản còn không để cô nói xong, liền giữ khuôn mặt cô, hôn một đường xuống, không cho Lâm Lệ một cơ hội để từ chối, vừa ngang ngược nhưng lại không làm mất đi sự dịu dàng

Lâm Lệ trợn trừng mắt nhìn, một lúc lâu sau mới có phản ứng lại, bị anh hôn môi thế này, trên mặt càng ngày càng nóng lại thêm thẹn thùng, theo bản năng lấy tay muốn đẩy anh ra.

Chu Hàn đương nhiên sẽ không cho cô cơ hội, một tay giữ gáy, một tay ôm chặt lấy thắt lưng của cô, trực tiếp hôn thật sau, trong nháy mắt dừng lại lấy hơi, còn không quên nỉ non dán trên môi cô: “Nhắm mắt lại”

Từ nỗi kinh ngạc lúc ban đầu, Lâm Lệ từ từ dần thích ứng với nụ hôn cuồng nhiệt đó, cơ thể như bị trúng mê dược, chậm rãi nhắm đôi mắt lại.

Thấy cô khép dần đôi mắt, khóe miệng Chu Hàn cười khẽ, cũng không có buông đôi môi cô, xoay người một cái, nấp vào một cây đại thụ phía sau, giam cô trong lòng mình và cái cây, chuyên tâm hôn cô, trong lúc đó không khỏi suy nghĩ, không trách tại sao các đôi tình nhân lại muốn đến nơi này, quả là nơi thích hợp để làm việc a!

Lúc trở về, Lâm Lệ đi rất gấp, cắm đầu đi không thèm để ý đến Chu Hàn đang đi phía sau.

Mà đang ở phía sau, Chu Hàn trên mặt lúc này lộ ra ý cười, nhìn qua tâm tình quả nhiên không tồi.

“Lâm Lệ, đi chậm thôi”. Chu Hàn ở sau lưng gọi to, muốn cô dừng lại.

Nghe vậy quả nhiên Lâm Lệ ngừng bước chân, nhưng cũng không có ý muốn đứng lại, quay đầu hung hăng trừng mắt với anh một cái, xoay người chuẩn bị bước tiếp, nhưng cô cũng không chú ý đến phía trước mình có một đôi nam nữ đang đi lên gần tới bên cạnh, đột nhiên xoay người lại vừa lúc va phải cậu nam sinh đang tiến đến.

https://thuviensach.vn

Bởi vì hoàn toàn không có phòng bị, va chạm làm cho Lâm Lệ mất thăng bằng ngã ra đằng sau, may mắn Chu Hàn tiến đến vừa kịp lúc, nhanh chóng đỡ lấy Lâm Lệ đang chuẩn bị ngã ra, ôm vào lòng, cúi đầu nhìn cô nhíu nhíu mày có chút trách cứ: "Lớn như vậy rồi mà đi còn không có nhìn đường sao?"

Lâm Lệ nhìn vào mắt anh, há mồm muốn phản bác, cuối cùng lại giận hờn quay đầu đi không thèm để ý đến anh.

Chu Hàn nhìn cô, ngẩng đầu lên nhìn người Lâm Lệ vừa đụng vào, vẻ mặt áy náy: "Thật xin lỗi, vợ tôi đi nhanh quá". Đôi tình nhân thấy vậy, lắc lắc đầu: "Không sao, không có gì đâu"

Trước khi đi, nam sinh kia còn cố ý nhìn Lâm Lệ, cười cười ái muội cùng Chu Hàn nói: "phụ nữ là phải dỗ."

Chu Hàn tươi cười, gật gật đầu: "Tôi biết"

Cậu nam sinh lại cười với Chu Hàn: "Chúc may mắn!"

Chờ đôi tình nhân kia đi khỏi, Chu Hàn cúi nhìn người đang trong lòng mình miệng vẫn còn lẩm bẩm, cười nói: "Vẫn còn giận sao?"

Lâm Lệ vẫn tiếp tục bĩu môi, không quay đầu, cũng không nói năng gì.

Chu Hàn sờ sờ cái mũi, nói: "Anh xin lỗi, là anh không tốt, không thấy rõ tình huống"

"Vốn là lỗi của anh mà", Lâm Lệ hừ hừ nói

"Lúc đó, anh nào biết ở phía sau cái cây kia thế mà lại còn có một đôi tình nhân cũng đang hôn nồng nhiệt giống chúng ta chứ." Chu Hàn nhỏ giọng nói thầm

Nghe vậy Lâm Lệ quay đầu, thở phì phì nhìn anh một hồi lâu rồi đẩy anh ra, không thèm quay đầu lại đi thẳng một mạch rời khỏi.

Nhìn bóng dáng của cô, Chu Hàn bật cười, lắc lắc đầu, nhanh chân đuổi kịp bước chân cô.

https://thuviensach.vn

Chương 51: Gặp nhau ở bệnh viện

Buổi sáng tỉnh lại ở trong lòng Chu Hàn, trong nháy mắt như có ảo giác, Lâm Lệ cảm thấy cô và Chu Hàn dường như là hai người đã yêu nhau từ lâu, thế cho nên giờ phút này tỉnh lại phát hiện thân thể mình trần truồng nằm trong lòng anh cũng không hề không thích ứng chút nào.

Trọn tròn mắt nằm trong lòng Chu Hàn một lúc lâu, vì tránh cho khi Chu Hàn tỉnh dậy bốn mắt nhìn nhau lúng túng, Lâm Lệ chuẩn bị ngồi dậy.

Nhẹ nhàng chuyển cánh tay đang đặt trên thắt lưng mình ra, vén chăn lên vừa mới chuẩn bị xuống giường, một bàn tay lại quấn lên hông của cô, hơi dùng chút lực, trực tiếp kéo cô về lại lòng anh, phía sau lưng dán lên lồng ngực của anh, thậm chí cô có thể cảm giác được nhịp tim đập vững vàng mạnh mẽ trên người của anh.

"Ách, em muốn dậy." Không quay đầu lại, Lâm Lệ nhẹ giọng nói.

Đợi một lúc lâu, phía sau cũng không có truyền đến tiếng đáp lại, chỉ có tiếng hô hấp nhàn nhạt nhẹ nhàng.

Tiếng hô hấp bằng phẳng không có một chút ba động khiến cho Lâm Lệ không khỏi hoài nghi anh căn bản là còn chưa tỉnh lại, đưa tay vòng giữ cô lại chẳng qua là động tác vô thức trong mơ thôi.

Nghĩ như vậy, lần nữa đưa tay đặt lên bàn tay của anh, lúc vừa mới chuẩn bị kéo ra, đột nhiên cảm giác lực đạo ngang hông mình càng nặng hơn, sau đó bàn tay của Chu Hàn dưới chăn lật trở lại một cái liền bắt được tay cô, trên đỉnh đầu truyền đến tiếng nói hơi trầm thấp còn pha lẫn nồng đậm buồn ngủ, chỉ nghe thấy anh nói: "Hôm nay chủ nhật, ngủ cùng anh thêm một lúc."

Nghe vậy, cô nhớ tới hôm kia anh trở về vào nửa đêm khuya khoắt, mà sáng sớm hôm qua lại dậy sớm, có lẽ cũng mệt.

https://thuviensach.vn

Nghĩ như vậy, Lâm Lệ không nói gì phản kháng nữa, chỉ là an tĩnh để mặc anh ôm lấy mình như thế.

Cứ nằm trên giường như vậy, mí mắt của Lâm Lệ càng ngày càng nặng, cuối cùng cũng chậm rãi tiến vào mộng đẹp lần nữa.

Lúc Lâm Lệ tỉnh lại lần nữa thì Chu Hàn đã sớm không có ở bên cạnh, một bên giường còn lại đã sớm lạnh giá, không có chút nhiệt độ nào, đưa tay dụi dụi đôi mắt, cầm lên đồng hồ điện tử đặt trên tủ đầu giường, hiển thị bây giờ là mười hai giờ ba mươi lăm buổi trưa, không nghĩ tới cô vừa ngủ thế nhưng ngủ nhiều hơn 4 tiếng.

Xoa cổ xoay người ngồi dậy, cầm quần áo từ phòng để quần áo đi thẳng vào phòng tắm, thay quần áo rửa mặt rồi ra ngoài, vào phòng bếp mở tủ lạnh tùy tiện lấy ít đồ ăn nhét vào bụng mình.

Ăn xong bữa trưa, Lâm Lệ không có việc gì vào trong thư phòng xem máy tính, đột nhiên nhớ tới chuyện tối hôm qua vốn định đi thăm mẹ Lâm cuối cùng bị cuộc hẹn đột nhiên của Chu Hàn quấy phá, liền tắt máy tính lấy quần áo từ trong tủ quần áo vào phòng tắm thay sau đó cầm lên túi xách của mình, trực tiếp ra cửa thuê xe đi đến bệnh viện.

Lúc đến bệnh viện An Nhiên với cái bụng bầu to, vừa vặn đang ở đây nói chuyện phiếm với mẹ Lâm, hiện tại mặc dù An Nhiên mang thai chưa nhiều tháng, nhưng mà vì mang thai đôi, bụng kia cũng đã rất lớn, bụng hơn bốn tháng, mà nhìn giống như phụ nữ có thai tháng thứ sáu, thứ bảy vậy.

Thị lực của mẹ Lâm hiện tại đã rất mơ hồ, ngay cả người đứng trước mặt bà, hiện tại cũng chỉ có thể nhìn thấy hình ảnh mơ hồ, hoàn toàn nhìn không rõ mặt.

Nhìn mẹ Lâm như vậy, nhớ tới sự quan tâm và chăm sóc của bà dành cho mình, Lâm Lệ không khỏi đau lòng cho bà.

An Nhiên nói mắt của mẹ Lâm phải phẫu thuật cắt bỏ khối u mới có thể khôi phục được, nhưng mà tất cả mọi người đều biết phẫu thuật mở hộp sọ nguy hiểm như thế nào.

https://thuviensach.vn

Nói chuyện với mẹ Lâm một lát, mẹ Lâm hơi mệt chút, Lâm Lệ đỡ bà nằm xuống, mà mình thì cùng An Nhiên vì tránh quấy rầy đến mẹ Lâm nghỉ ngơi trực tiếp ra khỏi phòng bệnh, ngồi ở trên băng ghế bên ngoài cửa phòng bệnh nói trò chuyện.

Liếc nhìn cánh cửa đóng chặt phía sau, lôi kéo tay của An Nhiên, Lâm Lệ có chút lo lắng hỏi: "Bác sĩ nói như thế nào, nhất định phải phẫu thuật sao?" Phẫu thuật mở hộp sọ, không nói đến tỉ lệ phẫu thuật thành công là bao nhiêu, coi như là phẫu thuật trăm phần trăm thành công, người bị mở hộp sọ cũng chịu đau khổ bao nhiêu.

"Nếu không phẫu thuật mở hộp sọ mẹ sẽ hoàn toàn bị mù, hơn nữa khối u sau này rời đi vị trí, vậy thì sẽ trực tiếp nguy hiểm đến tính mạng." An Nhiên nói như thế, gần đây vì lo lắng chuyện của mẹ mình, trên mặt đều là mỏi mệt cùng tiều tụy.

Lâm Lệ ở trong lòng không tiếng động than nhẹ, kéo qua tay cô đặt lên đùi của mình, chỉ có thể an ủi nói: "Đừng lo lắng, người tốt như mẹ Lâm, nhất định không có việc gì." Bọn họ không phải là bác sĩ, cũng không có phép màu nào có thể nói để mẹ Lâm khỏi là khỏi, hiện tại chỉ có thể cầu nguyện như vậy.

An Nhiên gật đầu, nhìn Lâm Lệ vẻ mặt có chút buồn khổ, thanh âm nghẹn ngào nói: "Ta biết, nhưng mà Lâm Lệ, ta vẫn không nhịn được lo lắng, mi nói nếu như mẹ xảy ra chuyện gì, vậy phải làm thế nào?"

"Phi." Lâm Lệ xuy miệng, nhìn An Nhiên chân thành nói: "Không có ngộ nhỡ, khẳng định không có chuyện gì, chớ tự mình hù dọa mình." Đưa tay xoa xoa mặt cô ấy: "An tử, mi không vì mình thì cũng phải vì hai đứa nhỏ của ta trong bụng của mi mà suy nghĩ chứ, trên TV báo chí gì đó không phải đều nói phụ nữ có thai phải tránh tâm tình xúc động, hiện tại hỉ nộ ái ố của mi đều liên quan đến hai đứa nhỏ trong bụng, nếu như cả ngày vẻ mặt mi đều buồn đau sẽ khiến cho hai con trai của ta sau này sẽ mặt lạnh giống như Chu Hàn kia, ta so với mi còn gấp hơn."

https://thuviensach.vn

Nghe vậy, An Nhiên không nhịn được nhẹ bật cười, tức giận trắng mặt nhìn cô một cái nói: "Nói nhảm, nếu là con trai khẳng định giống Dịch Thừa nhà ta."

"Đúng đúng đúng, giống Dịch Thừa của nhà mi." Lâm Lệ cố ý chế nhạo cô, cố ý kéo hai chữ Dịch Thừa thật dài, cười đến có chút mập mờ, dùng bả vai phải đụng cô nói: "Đến lúc đó sinh con trai giống như Tô Dịch Thừa nhà mi, tốt nhất giống như tiểu hồ ly, nơi nơi đi lừa gạt con gái nhà người ta đi." Nhìn nhìn Tô Dịch Thừa người ta, lúc này mới bao lâu, chẳng những bắt được người của An Nhiên, liền ngay cả trái tim đóng băng sáu năm kia của cô cũng được hâm nóng, nhìn An Nhiên hiện tại, nơi nào còn cho phép người khác nói nửa câu không đúng về chồng của cô ấy chứ. Thủ đoạn cao minh như thế, làm cho người ta bất tri bất giác đã mất cả người và tâm, người như vậy nói anh ta là hồ ly xảo trá, nơi nào nói sai chứ.

Nhìn cô một cái, An Nhiên có chút dở khóc dở cười nói: "Dịch Thừa anh ấy có phải đắc tội mi ở chỗ nào hay không nha, làm sao ta cảm thấy mi giống như không muốn gặp anh ấy vậy?"

Lâm Lệ xoay người tựa vào trên vách tường, chỉ miễn cưỡng nói: "Anh ta có đắc tội với ta hay không chẳng sao cả, nếu như anh ta khiến cho mi thương tâm khổ sở ta mới không buông tha cho anh ta." Cô mới bất kể anh là ai, làm quan cũng tốt làm nông dân cũng được, điều cô quan tâm là anh ta có thể cho Anh Nhiên hạnh phúc hay không, những cái khác đều không quan trọng

Nhìn Lâm Lệ, khóe miệng An Nhiên cong lên, trong lòng có loại cảm động cùng ấm áp không nói ra, thiên ngôn vạn ngữ chỉ có thể dùng một câu biểu đạt: "Lâm Lệ, cám ơn mi." Bạn bè của cô không nhiều lắm, nhưng mà có Lâm Lệ như vậy là đủ rồi, không còn gì tiếc nuối nữa.

Ánh mắt Lâm Lệ quét qua cô, tức giận nói: "dở hơi."

Hai người cứ ngồi ở trên ghế dài như vậy, dựa vào vách tường tuyết trắng kia, cho dù không nói lời nào hai người cũng không cảm thấy lúng túng.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà An Nhiên đột nhiên nhớ ra cái gì đó, quay đầu nhìn chằm chằm Lâm Lệ hỏi: "Lâm Lệ, mi cùng Chu Hàn gần đây như thế nào?" Vừa rồi hình như cô nghe thấy Lâm Lệ nhắc tới Chu Hàn, nói tự nhiên như vậy.

Lâm Lệ sửng sốt, hơi có chút xấu hổ, hai mắt đen to chuyển lòng vòng, cuối cùng lựa chọn giấu diếm, chỉ nói qua loa: "Không có, không có gì, còn không như thế, có thể như thế nào chứ?" Cô không biết mình cùng Chu Hàn có thể có kết quả hay không, mặc dù hiện tại hết thảy xem ra cũng rất thuận lợi, nhưng mà ai có thể biết sau này như thế nào, thay vì đến lúc đó để cho An Nhiên quan tâm khổ sở vì mình, còn không bằng vừa bắt đầu liền lựa chọn không nói cho cô ấy.

An Nhiên nhìn cô, ánh mắt soi mói giống như muốn từ trên mặt của cô nhìn xem có đầu mối gì xảy ra, híp híp mắt, hỏi dò: "Lâm Lệ, không phải mi gạt ta cái gì chứ?"

Trong lòng Lâm Lệ hơi có chút chột dạ, liếc mắt đi cố ý không nhìn tới cô ấy, chỉ cười nói: "Ta gạt ai cũng có thể, còn có thể gạt mi sao, thật không có chuyện gì, sống chung hòa bình, không có chiến hỏa không có khói thuốc súng."

"Ta thấy thế nào cũng không giống a." An Nhiên vẫn còn hoài nghi, lúc Lâm Lệ mới vừa nói tới Chu Hàn nói cũng quá tự nhiên rồi, hoàn toàn không có một chút cảm giác cố ý, không phải chân chính đem một người để ở trong lòng, cô có thể nói được tự nhiên như vậy sao?

"Mi nhìn ra cái gì nha, mi còn có thể xem tướng sao?" Lâm Lệ cười, nói: "Đừng có đoán mò nữa, ta và Chu Hàn như bây giờ cũng rất tốt, nhắc tới cũng khôi hài, hai người cho là có kinh nghiệm không sai biệt lắm, về mặt sinh hoạt thế nhưng cũng có thể sinh ra ăn ý tương đối, mi nói hay không."

An Nhiên nhìn cô, cũng không nói chuyện, tựa hồ là đang xác nhận độ tin cậy những lời Lâm Lệ nói.

Thấy cô ấy không tin, Lâm Lệ khẽ thở dài một tiếng, nhìn cô hỏi: "An Tử, mi cảm thấy tình huống của ta và Chu Hàn như thế, còn

https://thuviensach.vn

thật có thể ôm mong đợi gì đối với tình yêu sao?"

Nghe vậy, An Nhiên nhìn Lâm Lệ, lại bắt đầu có chút không xác định được, đúng vậy, Lâm Lệ và Chu Hàn có kinh nghiệm giống nhau, hai người đều yêu thương một người không đáng đến hơn mười năm, nếu phải rút ra khỏi cuộc tình sâu sắc này, không phải là chuyện dễ dàng.

Không phải là không có khả năng, nhưng mà sợ rằng cần phải có nhiều thời gian hơn.

"Lâm Lệ, ta không muốn nói cái gì khác, giống như mi hy vọng ta hạnh phúc vậy, ta cũng vậy hy vọng mi có thể hạnh phúc, ta không biết ai có thể cho mi hạnh phúc, nhưng mà người kia khẳng định không phải là Trình Tường, cho nên đừng đóng cửa trái tim của mình lại khiến cho bản thân mình lưu luyến quá khứ, thử để cho người khác đi vào trong tim của ngươi, tựa như ta." Nhìn Lâm Lệ, An Nhiên nói rất chân thành.

Lâm Lệ nhìn cô, có loại xúc động nghĩ nói cho An Nhiên biết mình cũng đang thử, nhưng cuối cùng vẫn là không nói nên lời, thật ra thì nói cho cùng, cô còn chưa đủ tự tin, cô chẳng những không xác nhận Chu Hàn có thể yêu mình hay không, ngay cả mình có thể yêu Chu Hàn hay không cô cũng không dám bảo đảm.

Lôi kéo tay An Nhiên, Lâm Lệ chỉ cười nhạt gật đầu: "Ta biết."

Toàn bộ đề tài An Nhiên cũng không nói thêm gì nữa, hai người lại ngồi bên nhau một lúc, rất nhanh đã tới chập tối, lúc này Lâm Lệ mới đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Nhưng mà khi cô đi tới bồn hoa dưới lầu chuẩn bị rời khỏi bệnh viện, người ngồi ở trên ghế đá trên con đường nhỏ, thu hút sự chú ý của cô, chỉ thấy anh ta hai tay chống trên bắp đùi, vùi đầu vào bàn tay của mình.

Lâm Lệ tiến lên, đứng lại trước mặt anh ta, nhẹ nhàng lên tiếng, pha lẫn không xác định gọi: "Chu Hàn?"

https://thuviensach.vn

Chương 52: Cần phải có thời gian

"Chu Hàn?" Lâm Lệ có chút không quá chắc chắn nhìn anh.

Chu Hàn ngẩng đầu, thấy Lâm Lệ đứng trước mắt cũng có chút ngoài ý muốn, anh không nghĩ tới sẽ gặp được cô ở trong bệnh viện.

Xác định là anh, Lâm Lệ bước về phía trước, nhìn chân mày khóa chặt kia cùng khuôn mặt mệt mỏi, không nhịn được có chút lo lắng hỏi: "Anh, không sao chứ?"

Chu Hàn không nói gì, chỉ bình tĩnh nhìn cô, nội tâm tựa hồ như đang đắn đo gì đó, cố kìm nén gì đó.

Lâm Lệ nhớ tới bài báo viết về Lăng Nhiễm lúc trước, hình như trong đó nói rằng Lăng Nhiễm hiện tại đang ở bệnh viện Trương gia, nghĩ đến đó, cô liền hiểu rõ,sở dĩ hiện tại anh ở chỗ này, đoán chừng là đến thăm Lăng Nhiễm đi.

Đột nhiên có loại cảm giác không biết nên nói gì, cô có thể hiểu rõ được cảm giác của anh ngay lúc này, hiểu được sự giằng co trong nội tâm anh, dù sao cũng là tình cảm hơn mười năm, kiên quyết quyết định từ bỏ là một chuyện, nhưng mà trong lúc nhất thời, có thể lập tức buông tay được hay sao?

Đáp án đương nhiên là không thể, dù sao ban đầu đã trao nhiều tình cảm như vậy, sao có thể nói thu là có thể lập tức thu trở lại được.

Lâm Lệ thật sự không biết nên nói gì vào lúc này, có lẽ cô nên để cho anh một mình an tĩnh lại.

Nghĩ như thế, Lâm Lệ liền mở miệng nói: "Em đi về trước." Nói xong, xoay người định đi.

Nhưng ngay lúc ấy, Chu Hàn chợt bắt lấy tay cô, nắm cổ tay cô thật chặt, không có ý tứ muốn thả ra.

Lâm Lệ xoay người lại, nhìn anh: "Sao vậy?"

https://thuviensach.vn

Chu Hàn vẫn không nói gì, chỉ bình tĩnh nắm tay cô, siết chặt , đôi mắt sâu thăm thẳm kia nhìn chằm chằm cô.

Lâm Lệ không biết anh muốn làm gì, thấy anh cứ nắm tay cô rồi lại không nói lời nào, Lâm Lệ cảm thấy có chút không nói nên lời, không được tự nhiên.

Qua hồi lâu, Lâm Lệ rốt cuộc không nhịn được, mở miệng nói: "Cái kia, cái kia em, em biết, có một số chuyện muốn buông thì ——" cần phải có thời gian .

Lâm Lệ còn chưa nói hết nửa câu sau, đã bị Chu Hàn hơi dùng sức lôi về phía trước, sau đó Chu Hàn vươn tay ôm trọn vòng eo cô, vùi đầu vào người cô, ôm cô thật chặt, lực đạo không nhỏ, có chút đau.

Lâm Lệ bị anh ôm như vậy, cả người một lúc lâu mới kịp phản ứng, cúi đầu nhìn Chu Hàn ôm thật chặt thắt lưng của mình, giơ tay lên muốn đẩy ra, nhớ tới ánh mắt mới vừa rồi của anh lại có chút không đành lòng.

Bàn tay giơ giữa không trung có chút không biết nên đặt như thế nào, cuối cùng chỉ có thể nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai của anh hỏi: "Chu, Chu Hàn, anh không sao chứ?"

Chui đầu vào bên hông của cô, Chu Hàn nói: "Cứ như vậy để cho anh ôm một lát." Giọng nói căng thẳng, mang theo cứng ngắc mất tự nhiên.

Thấy anh nói như vậy, Lâm Lệ cũng không nói thêm gì nữa, chỉ không tiếng động khẽ thở dài một tiếng, tùy ý để anh ôm mình như vậy.

Cũng không biết Chu Hàn cứ như vậy ôm bao lâu, cho đến lúc Lâm Lệ cảm giác chân của mình đứng bắt đầu có chút chết lặng, gót chân do đi giày cao gót mà bắt đầu hơi có chút đau đớn, Chu Hàn rốt cục buông cô ra, trực tiếp đứng dậy, cũng không nhìn cô, chỉ nhẹ nói một câu: "Đi thôi." Sau đó nhấc chân đi về phía cửa của bệnh viện.

Nơi cuối chân trời, mặt trời đã chậm rãi lặn về phía tây, chỉ còn một chút đám mây ngược ở phía chân trời, tầng mây nhiễm đỏ kia,

https://thuviensach.vn

một trận gió tinh tế thổi nhẹ qua, ban đêm cuối mùa thu gió đêm mang theo chút lành lạnh, đột nhiên cảm thấy bụng lúc này cũng có tia lạnh lẽo, Lâm Lệ lúc này mới cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy áo sơ mi trên bụng không biết khi nào đã ướt át, ngẩng đầu nhìn thân ảnh cao lớn đi xa trước mắt, trong lòng Lâm Lệ khẽ có chút xúc động, cái loại xúc động này càng về sau cô mới biết được đó là đau lòng, đó là thương tiếc.

Mở ra cửa xe ngồi lên xe của Chu Hàn dừng ở cửa bệnh viện, Lâm Lệ đưa tay kéo qua dây thắt lưng an toàn thắt lại, thân thể đoan chính ngồi xong, theo thói quen quay đầu nhìn ngoài cửa sổ.

Một lúc lâu cũng không thấy Chu Hàn khởi động xe rời đi, Lâm Lệ lúc này mới hơi nghi ngờ không giải thích được xoay đầu lại, mà xoay đầu lại đồng thời đúng lúc đụng vào đôi mắt của anh, thì ra là anh vẫn đang ngó chừng nhìn cô.

Bốn mắt nhìn nhau, Lâm Lệ không khỏi sửng sốt, theo bản năng hỏi: "Sao vậy?"

Chu Hàn bình tĩnh nhìn cô, giống như lúc ở trong bệnh viện, chỉ nhìn nhưng không nói lời nào.

"Không đi sao?" Lâm Lệ nhìn anh, suy nghĩ một lát rồi nói: "Nếu không để em tới lái xe?"

Chu Hàn vẫn không nói lời nào, chỉ là bình tĩnh nhìn cô.

Lâm Lệ lúc này thật không biết nên nói gì hoặc là có thể nói cái gì, chỉ có thể theo anh cùng nhau trầm mặc.

Hai người cứ như vậy ngồi ở trong xe một lúc lâu, bên ngoài sắc trời mờ dần, ánh nắng chiều hoa mỹ cũng từng chút từng chút bị màn đêm thay thế, Chu Hàn trầm mặc bên trong buồng xe lúc này đột nhiên mở miệng nói: "Anh không có đi thăm."

"Ách?" Anh nói không đầu không đuôi, Lâm Lệ nghe có chút hỗn độn, trong lúc nhất thời không biết rõ lời này của anh là có ý gì, chỉ có thể nghi hoặc nhìn anh.

Chu Hàn nhìn mắt cô, quay đầu đi, nhẹ giọng lại nói lần nữa: "Anh không có đi thăm Lăng Nhiễm." Trước khi anh tới đây tự nói với mình rằng đi gặp Lăng Nhiễm một lần cuối cùng, lần này gặp

https://thuviensach.vn

mặt cũng không cần gặp nữa, coi như là để mình kết thúc tình cảm những năm gần đây đã dành tặng cho cô ta, nhưng mà sau lúc tới bệnh viện, lúc đang đợi thang máy, anh do dự, anh tự hỏi ngược lại mình, giống như đã hạ quyết định buông xuống, vậy còn gặp mặt lần cuối còn có ý nghĩa gì nữa chứ?

Cứ như vậy, anh chần chờ, ngồi ở trên ghế đá bên cạnh bồn hoa của bệnh viện, chậm chạp không đi tới, cho đến lúc Lâm Lệ xuất hiện kêu anh.

Lâm Lệ nhìn anh một lúc lâu, cuối cùng mới châm chước nói: "Em hiểu, có một số việc luôn cần phải thời gian." Cô tin tưởng anh muốn quyết tâm thật sự buông bỏ Lăng Nhiễm, nhưng mà cũng hiểu được quá trình để xuống này cần phải có thời gian, hoặc nhiều hoặc ít, hoặc dài hoặc ngắn.

Chu Hàn không nói thêm gì nữa, đưa tay khởi động xe rời đi.

Lâm Lệ cũng không nói thêm gì nữa, nhìn mắt anh, một lần nữa quay đầu nhìn phong cảnh ngoài cửa xe vụt qua cực nhanh.

Không khí trong xe an tĩnh có chút quỷ dị, dọc theo đường đi hai người đều không nói lời gì.

Xe chậm rãi dừng lại ở bãi đậu xe dưới cao ốc, lúc Lâm Lệ đưa tay mở cửa chuẩn bị đi xuống, Chu Hàn một bên đột nhiên mở miệng hỏi: "Mới vừa rồi tại sao đi bệnh viện, thân thể không thoải mái sao?"

Tay Lâm Lệ nắm cần cửa chần chờ, lắc đầu nói: "Không có, mẹ của An Nhiên thân thể không tốt phải nhập viện, cho nên em đi qua xem một chút."

Nghe vậy, Chu Hàn hiểu rõ gật đầu, không hỏi gì thêm, trực tiếp mở cửa xuống xe.

Hai người một trước một sau đi tới thang máy, lúc đang đợi thang máy điện thoại di động của Chu Hàn vang lên, là bên kia cơ quan đại viện gọi điện thoại tới, cầm lấy điện thoại di động nhìn một lúc lâu, cuối cùng đưa tay nhấc máy: "A lô."

"A Hàn, con đi công tác trở về chưa?"

https://thuviensach.vn

Cuộc gọi này là mẹ Chu gọi tới, cả hoàn cảnh quá mức an tĩnh, quanh thân một chút tiếng vang cũng không có, cho nên Lâm Lệ có thể rõ ràng nghe được tiếng mẹ Chu nói không sót một chút.

"Đã trở lại." Chu Hàn trả lời, thanh âm ôn hoà, không nhẹ không nặng, bình thản không có có một tia phập phồng gợn sóng.

Mẹ Chu bên kia điện thoại hơi dừng lại một chút nói: "Chuyện Lăng Nhiễm con cũng biết đi, đứa nhỏ bị mẹ nhận lấy Lâm Lệ có nói với con không."

"Dạ." Chu Hàn đáp lại, thanh âm đạm như cũ giống như cũng chuyện anh đang nói không phải là chuyện của mình.

"Ai, con đứa nhỏ này như thế nào…" Mẹ Chu muốn nói cái gì, nhưng nói đến khóe miệng cuối cùng vẫn không nói ra, chỉ nghe thấy bên kia điện thoại khẽ thở dài một tiếng nói: "Hai ngày nay Tiểu Bân bị cảm một chút, nếu trở lại buổi tối tới đây đi, đứa nhỏ nhớ con, lúc ngủ cũng luôn gọi ba ba."

Chu Hàn trầm mặc một lát rồi nói: "Không qua được rồi, con ở bên công ty, còn có chuyện chưa xử lý xong."

"Công việc, công việc, trong lòng con, trong mắt con tất cả đều là công việc. Đứa nhỏ kia là của con, là ruột là xương thịt của con, chẳng lẽ so với những công việc kia thì không quan trọng bằng sao?" Cảm xúc của mẹ Chu bên kia điện thoại có chút kích động, tức giận nói: "Chu Hàn, con chừng nào trở nên máu lạnh như vậy? Ban đầu con vì Lăng Nhiễm cái gì cũng đều không để ý, mẹ không biết con cùng Lăng Nhiễm đến tột cùng đã xảy ra những chuyện gì rồi tách ra, nhưng mà Tiểu Bân dù sao cũng là con trai của con, cho dù trong lúc con cùng Lăng Nhiễm có cái gì, con cũng không nên đem không thoải mái đổ ở trên người Tiểu Bân."

Nhìn trên vách tường hiển thị lên tầng lầu của thang máy, Chu Hàn chỉ nói: "Con không có."

"Con có hay không trong lòng tự mình biết." Mẹ Chu nói xong liền trực tiếp cúp điện thoại.

Cầm lại điện thoại, Chu Hàn ngó chừng màn hình hồi lâu, cuối cùng đưa điện thoại di động bỏ vào trong túi áo.

https://thuviensach.vn

"Đinh!" thang máy đinh một tiếng đã tới, người từ bên trong thang máy đi ra ngoài.

Đợi người từ trong thang máy lục tục tất cả đều đi ra ngoài, cuối cùng thang máy trống không một lúc lâu, cũng không thấy Chu Hàn cùng Lâm Lệ đi vào.

Hai người đứng ở cửa thang máy một lúc lâu, Lâm Lệ cuối cùng mở miệng nói: "Cái kia… Nếu không em đi qua xem đứa nhỏ một chút đi."

"Không cần." Chu Hàn cự tuyệt, đưa tay một lần nữa ấn thang máy mở ra.

Lâm Lệ nhìn anh, cuối cùng có chút không nhịn được mở miệng: "Chu Hàn, Tiểu Bân bé dù sao cũng là con của anh."

Nghe tiếng, Chu Hàn mạnh mẽ xoay đầu lại, tâm tình hơi có chút kích động nói: "Có phải con trai của tôi hay không các người cũng không biết gì hết."

Lâm Lệ ngẩn ra, bị cảm xúc của anh đột nhiên xảy ra hù tới, một lúc lâu có chút nói không ra lời.

Chu Hàn có chút đau đớn nhắm lại mắt, hai tay bên hông nắm thật chặt, tựa hồ là cố gắng áp chế cảm xúc cuồn cuộn trong nội tâm kia.

Qua một lúc lâu, lúc này mới mở mắt ra, nhìn Lâm Lệ chỉ nhẹ giọng nói một câu: "Em lên trước đi." Nói xong trực tiếp lướt qua Lâm Lệ một lần nữa đi về phía bãi đậu xe.

Lâm Lệ nhìn bóng lưng của anh biến mất ở chỗ rẽ đi ra, cuối cùng than nhẹ lắc đầu, một lần nữa nhấn thang máy.

Lâm Lệ cũng không biết Chu Hàn là đi cơ quan đại viện hay là đi chỗ nào, Lâm Lệ một mình lên lầu từng muốn lái xe trực tiếp đi đến đại viện nhìn tình huống của Tiểu Bân một chút, cuối cùng vẫn là bỏ qua, nói cho cùng thật ra thì lấy thân phận của cô hiện tại, cô cũng không có tư cách đi quan tâm đứa nhỏ hoặc là những việc khác.

Ngồi ở trong phòng khách xem TV có chút chán đến chết, không có có mục đích gì, chỉ giết thời gian.

https://thuviensach.vn

Cứ như vậy nửa nằm trên ghế sa lon nhìn, mơ mơ màng màng liền ngủ mất.

Lâm Lệ cũng không biết mình tựa vào trên ghế sa lon như vậy ngủ bao lâu, đang lúc mơ mơ màng màng cảm giác mình giống như treo ở giữa không trung, thân thể cả người nhẹ nhàng phiêu phiêu, nâng lên mí mắt có chút ít trầm trọng, cô mơ hồ giống như nhìn thấy khuôn mặt của Chu Hàn.

https://thuviensach.vn

Chương 53: Cảm cúm.

Lâm Lệ bị cảm, ngày hôm qua nằm trên ghế sa lon xem TV trong phòng khách không cẩn thận ngủ mất, sau đó thì bị cảm , buổi sáng khi tỉnh lại đầu cực kỳ choáng váng, cả người mơ mơ màng màng, lỗ mũi bị tắc nghẽn cơ hồ không thở được.

Nhiệt độ cơ thể khoảng 38,5 độ, có chút cao, Chu Hàn muốn dẫn cô đi bệnh viện, nhưng mà Lâm Lệ kiên trì nói uống thuốc thì tốt rồi.

Cho nên Chu Hàn liền đến tiệm thuốc mua thuốc cảm cúm cùng thuốc hạ sốt cho cô, Lâm Lệ uống thuốc xong, bởi vì là chủ nhật, không đi làm cũng không có chuyện trọng yếu đặc biệt gì muốn đi ra ngoài, cho nên Lâm Lệ ngủ ở nhà một ngày, nhưng mà dường như cũng không có biến chuyển tốt hơn là mấy.

"Hắt xì…" kéo lấy một tờ giấy ăn trên tủ đầu giường, một tay lau lau lỗ mũi, một tay kia còn lại cầm lấy điện thoại di động để ở bên tai của mình, không ngừng gật đầu lên tiếng nói: "Dạ, con biết rồi, có uống thuốc, con ngủ một giấc là sẽ tốt lên liền."

Bên kia điện thoại là mẹ Chu gọi tới, mẹ Chu vốn là nghĩ gọi điện thoại cho Lâm Lệ để cho Lâm Lệ khuyên nhủ Chu Hàn về thăm Tiểu Bân một chút, sau khi nói chuyện điện thoại mới biết được thì ra là Lâm Lệ cũng bị cảm ngã bệnh, cho nên khó tránh khỏi lại muốn quan tâm dặn dò một phen.

"Đừng chỉ uống thuốc tây, nên nấu chút nước gừng, uống ngay, bảo đảm sẽ tốt, tốt hơn thuốc tây rất nhiều." Bên kia điện thoại, mẹ Chu không sợ nề hà, liên tục dặn dò: "Uống nước gừng xong thì lên giường nằm ngủ một giấc đi, chăn đắp nhiều một chút, bọc kín mình một chút ít, ra nhiều mồ hôi mới tốt."

Trong lòng của Lâm Lệ cảm thấy ấm áp, nhẹ gật đầu, một bên đồng ý nói: "Con sẽ, để con đi nấu nước gừng, cám ơn mẹ." Chỉ có người thân chân chính đau lòng người của mình mới có thể một lần

https://thuviensach.vn

lại một lần quan tâm, không sợ nề hà như vậy, loại cảm giác này vô cùng chân thật làm cho người ta cảm thấy ấm áp.

"Ai nha, nếu không để mẹ đi qua xem, các con còn trẻ tuổi làm sao có thể biết làm những thứ này." Mẹ Chu vẫn là có chút không yên lòng: "Mẹ đã hứa với cha mẹ của con, cũng không thể để con bị bệnh gì đâu nha." Bà là tuyệt đối thật tâm đối với Lâm Lệ, đứa nhỏ này không tệ, yêu thương cô gả xa cha mẹ, lúc nào cũng muốn chăm sóc cô nhiều hơn.

"Mẹ, không cần, mẹ nói cho con biết cách nấu là tốt rồi, con sẽ tự làm." Lâm Lệ từ chối nhã nhặn, nói: "Hơn nữa hiện tại Tiểu Bân cũng bị cảm cúm, còn cần mẹ chăm sóc đây."

Bên kia điện thoại, mẹ Chu trầm mặc một lát, khẽ thở dài một tiếng nói: "Tiểu Lệ a, thật ra thì những lời này không nên nói với con, mẹ biết con là cô gái tốt, cũng đối tốt đối với Tiểu Bân, nhưng mà con nói thử xem, có phải là do sợ con mất hứng, cho nên A Hàn mới hết sức lạnh nhạt với Tiểu Bân như vậy không? Thật ra thì cũng đúng, các con dù sao vẫn là tân hôn, tổng lại vẫn muốn có riêng không gian cho hai người, nếu như đứa nhỏ ở cùng một chỗ với các con không tiện, vậy sau này sẽ để cho đứa nhỏ ở lại bên này là được rồi, dù sao trong nhà cũng có tài xế, sáng tối đưa đón đi học cũng dễ dàng."

Lâm Lệ sửng sốt một lúc lâu, có chút không nghe rõ ý tứ trong lời nói của bà, vội giải thích: "Mẹ, có phải con làm gì đó không tốt khiến cho mẹ hiểu lầm cái gì hay không? Con chưa từng cảm thấy Tiểu Bân gây trở ngại cho bọn con."

"Không có, con không có có chỗ nào làm không tốt, mẹ với cha con hai người đều nhìn ra con là thật tâm thích đứa nhỏ Tiểu Bân này, biết con đối với Tiểu Bân rất tốt, chúng ta cũng không có ý trách tội con, thật không có, đừng suy nghĩ nhiều nha." Không muốn làm cho con dâu hiểu lầm, mẹ Chu vội giải thích nói: "Ý của mẹ là nói có phải do A Hàn muốn cưng chiều con, sợ đáy lòng con có ngăn cách, cho nên cố ý làm bất hòa một chút với đứa nhỏ này, con cũng biết, trẻ con luôn rất nhạy cảm, huống chi Tiểu Bân từ nhỏ vẫn đều đi

https://thuviensach.vn

theo sống cùng A Hàn, cho dù mặt A Hàn bình thường luôn vừa lạnh vừa thối, nhưng mà dù sao cũng là người thân nhất của Tiểu Bân, hai người ở nước Mỹ sống nương tựa lẫn nhau nhiều năm như vậy, Tiểu Bân đúng là có chút lệ thuộc vào A Hàn, hai ngày này cảm cúm ngã bệnh, buổi tối lúc ngủ thiếp đi, mơ mơ màng màng cũng là kêu ba ba, mẹ nhìn thấy mà đau lòng thay cho đứa nhỏ này." Vừa nói, mẹ Chu không nhịn được có chút lạc giọng.

Lâm Lệ biết rõ thái độ của Chu Hàn bình thường đối với đứa nhỏ, cũng nhớ được tối hôm qua lúc anh nhận được điện thoại biết đứa nhỏ ngã bệnh xong vẫn lãnh mạc cùng không quan tâm như cũ, mà đừng nói mẹ Chu đau lòng cháu trai, ngay cả cô cũng đau lòng thay Tiểu Bân, suy nghĩ một lát liền hỏi: "Mẹ, con nên làm gì đây?"

Mẹ Chu khẽ thở dài một tiếng nói: "Tiểu Lệ a, hôm nay khi nào Chu Hàn tan việc về nhà, con giúp mẹ khuyên nhủ A Hàn được không, bảo cho nó rút chút thời gian đi thăm Tiểu Bân, đứa nhỏ này thật rất nhớ hắn."

Lúc Chu Hàn cầm cặp công văn từ trong công ty về đến nhà, mới mở cửa đi vào liền ngửi thấy trong nhà truyền tới một tiếng hắt xì tiếp tới một tiếng, chân mày không tự chủ khẽ nhẹ nhíu chặt, theo bản năng nhỏ giọng nói thầm: "Cô gái này không uống thuốc sao, làm sao nghe giọng nói cảm thấy cảm cúm so sánh với buổi sáng còn nghiêm trọng hơn chút ít?"

Đổi lại giày, trực tiếp đi thẳng vào phòng khách, đem cặp công văn cầm trong tay thả trên ghế sa lon phòng khách, Chu Hàn nhìn người nào đó vẫn mặc đồ ngủ đang hắt xì rồi lại hắt xì, tay cầm lấy dao đứng trong phòng bếp, không biết đang cắt cái gì.

"Hắt xì —— hắt xì —— hắt xì —— "

Lâm Lệ có chút khó chịu đưa tay lên xoa xoa cái mũi, hoàn toàn không có chú ý tới phía sau có người đi tới, chuyên tâm cầm lấy dao cắt củ gừng trên thớt gỗ, bởi vì thật sự là rất khó chịu, cho nên cô mới nghe theo phương pháp của mẹ Chu nói mà đi chưng nước gừng uống, hy vọng thật có thể hữu hiệu như lời mẹ Chu nói thì tốt.

https://thuviensach.vn

“Em đang làm gì vậy?” Phía sau, Chu Hàn đột nhiên lên tiếng, làm cho Lâm Lệ sợ hết hồn, thiếu chút nữa không cẩn thận đem con dao đang thái gừng kia cắt vào tay của mình.

Quay đầu, nhìn Chu Hàn không biết từ lúc nào chạy tới phía sau mình nói: “Anh, anh trở về lúc nào vậy? Bước đi cũng không có tiếng động.” Cô thật sự là hoàn toàn không nghe được một chút động tĩnh gì, nâng tay lên nhìn đồng hồ một chút, giờ này anh đã trở về, có phải quá sớm hay không, mới hơn 5 giờ chiều, còn chưa tới sáu giờ.

Chu Hàn nhìn mắt cô, cũng không trả lời ngay vấn đề của cô, ánh mắt liếc nhìn củ gừng trên thớt gỗ kia, chỉ vào những mẩu gừng bị Lâm Lệ cắt lớn nhỏ không đều nhau hỏi: “Em cắt những thứ này chuẩn bị làm cái gì? Đừng nói cho anh biết là em chuẩn bị để xào rau.”

Lâm Lệ lườm mắt nhìn anh, cầm lấy miếng gừng mình vừa mới cắt xuống dày ước chừng một centimet nói: “Có người thái một đống lớn gừng như vậy để xào rau sao?” Giọng nói mang theo nồng đậm giọng mũi, vẻ mặt kia tựa hồ như đang cười Chu Hàn sao lại ngớ ngẩn thế.

Chu Hàn nhíu mày, hai tay ôm ngực hỏi: “Vậy em chuẩn bị nó làm gì.”

“Đương nhiên là để chưng gừng.” Lâm Lệ nói xong, vẻ mặt dương dương tự đắc, sau khi nói xong liền xoay người sang chỗ khác chuẩn bị tiếp tục cắt thêm vài miếng, nghĩ tới cắt nhiều gừng hơn một chút sẽ có hiệu quả nhiều hơn chút.

“Là ai nói cho em biết nước gừng cần dùng miếng gừng dày như vậy?” Chu Hàn phía sau lành lạnh hỏi.

“Mẹ a.” Lâm Lệ đương nhiên nói, sau đó cảm giác mình nhanh miệng, đổi lời nói: “Chu, mẹ Chu a.”

Chu Hàn nhìn mắt cô, tiến lên đưa tay đoạt lấy con dao cùng miếng gừng của cô, vừa nói vừa cắt củ gừng kia thành từng lát nói: “Em cắt từng khối lớn như vậy, em cũng không sợ bị cay chết à?”

https://thuviensach.vn

“Không, không phải là phải cắt thành khối lớn mới có hiệu quả sao?” Lâm Lệ không hiểu, hỏi.

Chu Hàn cũng không quay đầu lại, chỉ lành lạnh hỏi: “Xin hỏi là vị lão sư nào dạy em như vậy? Đừng nói cho anh là mẹ, anh uống nước gừng bà nấu nhiều năm như vậy, chưa từng có một lần nhìn thấy trong chén xuất hiện miếng gừng giống như em đang cắt hiện tại.”

Lâm Lệ bĩu môi, không phản bác, mẹ Chu quả thật cũng không nói gừng phải cắt nhỏ như thế nào, là chính cô cho rằng là phải cắt như vậy.

“Trước kia em cũng không xuống phòng bếp sao?” Đem miếng gừng lại lần nữa cắt thành sợi gừng, Chu Hàn có chút lơ đãng thuận miệng hỏi.

Lâm Lệ ngẩn người, nhớ lại quả thật cô cũng chưa từng xuống phòng bếp, không phải là không nguyện ý, mà là không có cơ hội, trước khi lên đại học là cha mẹ, sau khi lên đại học có Trình Tường, quả thật không có cơ hội nào cho cô xuống bếp học.

Gừng cắt thành sợi thả vào trong nồi, cho thêm nước rồi cho thêm ít đường phèn, sau đó mới mở bếp, đem cái vung đậy lên.

Đợi làm xong hết tất cả, lúc Chu Hàn lần nữa xoay đầu lại thấy Lâm Lệ ngây ngốc, có chút hoảng thần đứng đó.

Đưa tay sờ lên trán của cô, do tay vừa mới được rửa nên bàn tay có chút lạnh, không khỏi làm Lâm Lệ rùng mình một cái, lúc này mới khiến cô phục hồi lại tinh thần, nhận thấy được mình có chút thất thần.

Nhìn Chu Hàn, có chút khó hiểu, hỏi: “Anh, anh làm gì vậy?” Đưa tay liền muốn kéo tay của anh xuống.

Trước khi Lâm Lệ đưa tay kéo tay của anh xuống, Chu Hàn trực tiếp đem tay cô nắm ở trong lòng bàn tay của mình, một tay kia dán lên cái trán của cô đo nhiệt độ, sờ soạng cô một lúc lâu, thu tay lại rồi đặt lên trán của mình, nhướng mày, hỏi: “Làm sao còn nóng như vậy, thuốc mua buổi sáng em không có uống sao?”

https://thuviensach.vn

Lâm Lệ theo bản năng lắc đầu, nhưng ngay sau đó vừa mãnh liệt gật đầu nói: "Uống, đều đã uống."

"Còn đang sốt, không được, anh đưa em tới bệnh viện." Chu Hàn nhíu chặt đầu lông mày, hôm nay sở dĩ về sớm một chút là lo lắng cho cô, quả nhiên sốt vẫn chưa giảm bớt.

Lâm Lệ lắc đầu, cự tuyệt nói: "Không cần đi, chỉ là cảm cúm mà thôi, mẹ Chu nói uống cái này sẽ tốt, để cho em uống xong rồi lập tức đi ngủ là được."

Chu Hàn cau mày, ngó chừng nhìn cô một lúc lâu, nói: "Về phòng đi đi, khi nào làm xong anh đem vào cho em."

Cũng không biết có phải là hôm nay ở trên giường nằm đã lâu hay là bởi vì cảm cúm nóng rần lên, mặc đồ ngủ như vậy đứng ở chỗ này đã lâu, quả thật có chút lạnh. Cũng không tiếp tục cự tuyệt nữa, Lâm Lệ gật đầu, xoay người trở về phòng.

Lúc Chu Hàn bưng nước gừng nấu xong vào phòng ngủ, Lâm Lệ dựa cả người vào trên giường không biết đang suy nghĩ cái gì đến thất thần.

Đem nước gừng tới cho cô, Lâm Lệ phục hồi lại tinh thần, gật đầu nói cảm ơn, đưa tay nhận lấy, múc một thìa cho vào trong miệng.

"Cẩn thận ——" Bên này Chu Hàn còn chưa kịp nói chữ 'nóng' ra khỏi miệng, bên kia Lâm Lệ đã bỏng đến che miệng, vẻ mặt thống khổ.

Chu Hàn nhận lấy cái chén trong tay cô, chỉ sợ cô không cẩn thận hất toàn bộ xuống giường. Vẻ mặt nghiêm túc, có chút trách cứ nói: "Làm sao lại giống như con nít, còn nóng như vậy lại đưa vào miệng."

Lâm Lệ che miệng, ủy khuất nói: "Em làm sao biết, anh cũng không nhắc nhở em!"

Chu Hàn tức giận liếc cô một cái, thả cái chén kia lên trên một bên tủ đầu giường, một lần nữa đứng dậy, ra khỏi phòng.

https://thuviensach.vn

Chương 54: Thân thế của tiểu Bân

Chu Hàn trở lại phòng lần nữa thì trên tay bưng cốc nước, đưa cái cốc trong tay cho Lâm Lệ, nói: "Dùng nước lạnh súc miệng đi, sẽ ổn hơn chút."

Lâm Lệ che miệng, đầu lưỡi còn rát, bưng nước lạnh trong tay anh, liền uống một ngụm to, lúc này mới dễ chịu hơn chút.

Muốn uống nữa, cái cốc trong tay đã bị Chu Hàn lấy đi, nghe thấy Chu Hàn nói: "hiện giờ em bị cảm, đừng uống nhiều nước lạnh như vậy." Nói xong đặt cái cốc lên trên tủ đầu giường, sau đó bưng bát nước gừng để lên trên mép thổi thổi, dùng cái thìa nếm thử, xác định nhiệt độ không bỏng nữa, mới đưa cái bát cho Lâm Lệ, nói: "uống đi, không nóng, uống từ từ là được, rồi ngủ một giấc."

Lâm Lệ đưa tay nhận lấy, gật đầu, nhỏ giọng nói: "Cảm ơn." Sau đó mới bưng bát đặt lên trên miệng, có bài học đau đớn lần trước, lần này Lâm Lệ uống vô cùng cẩn thận, đầu tiên là nhẹ nhàng uống một hớp nhỏ, xác nhận nhiệt độ vừa phải, lúc này mới yên tâm uống ngụm lớn, nhưng mà cô vẫn tính sai, vị cay của nước gừng kia khiến cô nhất thời chưa thích ứng được, nhe răng nhếch miệng híp mắt nói: "sao lại cay như thế a!"

Chu Hàn nhìn vẻ mặt phong phú của cô, không khỏi nhẹ cong khóe miệng.

Cay thì cay, cuối cùng Lâm Lệ vẫn uống hết bát nước trà gừng.

Chu Hàn nhận lấy cái bát không từ trong tay cô, đưa tay đỡ cô nằm xuống, vừa nói: "nằm ngoan, hiện tại nhắm mắt lại ngủ một giấc, ra nhiều mồ hôi sẽ thoải mái hơn."

Lâm Lệ gối đầu lên trên gối, cũng không nhắm mắt lại như Chu Hàn nói, mở mắt to nhìn chằm chằm anh cúi dịch góc chăn cho cô, đột nhiên phát hiện bên dưới vẻ mặt lạnh lùng kia thật ra mà một trái tim rất dịu dàng.

https://thuviensach.vn

Giống như là chủ ý đến ánh mắt của cô, Chu Hàn dừng động tác trên tay, quay sang đối diện với ánh mắt Lâm Lệ.

Cảm giác như là thời gian dừng lại trong nháy mắt, Lâm Lệ cứ nhìn chằm chằm anh như vậy, rất trực diện, không có chút nào che dấu. Chu Hàn cũng nhìn lại cô, ánh mắt ổn định thâm thúy.

"Em đang nhìn cái gì?"

Tiếng nói trầm thấp cực kỳ từ tính của Chu Hàn vang lên bên trên Lâm Lệ, khi đang nói chuyện, hơi thở ấm áp phả vào mặt Lâm Lệ, cảm giác âm ấm dường như xen lẫn sương mù.

Lúc này Lâm Lệ mới lấy lại tinh thần, mắt nhìn chằm chằm anh, ánh mắt cũng không có bởi vì lúng túng mà rời đi, nhớ tới cuộc điện thoại mẹ Chu gọi tới lúc trước, chậm rãi mở miệng, nói: "Rõ ràng anh có trái tim rất dịu dàng, sao lại lạnh lùng nhẫn tâm với tiểu Bân như thế."

Ánh mắt Chu Hàn đột nhiên lạnh lẽo, ánh mắt nhìn chằm chằm Lâm Lệ đã không còn dịu dàng như vừa rồi, đứng dậy không nhìn cô nữa, đưa lưng về phía Lâm Lệ chỉ nghe anh lạnh giọng nói: "em nghỉ ngơi đi." Thanh âm cứng ngắc không hề còn chút nhu tình nào, nói xong liền muốn ra đi ra cửa.

Thấy anh muốn đi, Lâm Lệ vội vàng ngồi dậy khỏi giường, nhìn Chu Hàn đã đi gần đến cửa, vội lên tiếng nói: "anh đang trốn tránh sao? Tại sao vừa nói đến Tiểu Bân anh lại như vậy, nó chỉ là trẻ con, là con trai của anh, anh đối xử với nó thế này không cảm thấy quá đáng sao?" Lâm Lệ nói rất nhanh, giọng nói có chút vội vàng.

Chu Hàn dừng bước, không quay đầu lại, cũng không nói gì.

Thấy anh ngừng lại, Lâm Lệ tiếp tục nói: "lúc chiều mẹ Chu gọi điện thoại tới đây, nói lúc tiểu Bân phát sốt mơ mơ màng màng còn gọi anh, nó chỉ hy vọng anh đến thăm nó một chút, yêu cầu như thế rất quá đáng sao? Tại sao anh lại đối xử lạnh lùng với nó như vậy, nó là con trai anh, chẳng lẽ không đúng sao?"

Chu Hàn vẫn không quay đầu lại, chỉ đau đớn nói: "em không biết gì cả."

https://thuviensach.vn

"Đúng, em không biết cái gì hết, em không biết rốt cuộc giữa anh và Lăng Nhiễm từng xảy ra chuyện gì, em chỉ biết anh đối với tiểu Bân như thế thật là quá đáng, nó làm sai cái gì? sao anh lại chuyển nỗi hận đối với Lăng Nhiễm lên trên người nó!" Lâm Lệ chỉ trích nói, thanh âm bởi vì cảm cúm mà mang theo nồng đậm giọng mũi và hơi khàn khàn.

"Ha ha." Đột nhiên Chu Hàn phá lên cười, thanh âm kia trầm thấp, xen lẫn tự giễu.

"Anh cười cái gì?" Lâm Lệ nghi hoặc nhìn anh.

Chu Hàn dừng người, nhưng không quay đầu, lạnh giọng nói: "Tiểu Bân không phải là con trai anh."

"Hả…" Lâm Lệ sửng sốt, vừa rồi cô nghe lầm hay là gì? Chu Hàn nói Tiểu Bân không là con trai anh!

Đợi Lâm Lệ phục hồi tinh thần lại, khi ngẩng đầu thì Chu Hàn đã sớm mở cửa đi ra ngoài.

Lâm Lệ nhìn chằm chằm cánh cửa phòng khép hờ kia, vẫn có chút không dám tin lời Chu Hàn vừa nói là sự thật, anh nói tiểu Bân không phải là con trai anh, vậy là con trai của ai?

Nghĩ tới, Lâm Lệ vén chăn lên đã định xuống giường đi ra ngoài lên tiếng hỏi rõ, nhưng người đi đến cửa rồi thì cô dừng lại, tay nắm cái nắm cửa lại do dự.

Nếu quả thật đúng như Chu Hàn nói, tiểu Bân không phải con trai của anh, vậy tiểu Bân có thể là con trai của Lăng Nhiễm và người khác, cho nên hồi đó anh và Lăng Nhiễm ly hôn là vì Lăng Nhiễm phản bội sao? Cho nên anh vẫn luôn mặt lạnh với thằng bé, thật ra thì không đơn giản là vì chuyển mâu thuẫn của hai người lên trên thằng bé, mà là vì nhìn thằng bé liền nhớ lại sự phản bội và không chung thủy của Lăng Nhiễm hồi đó?

Cuối cùng Lâm Lệ không có mở cửa đi ra ngoài, bởi vì cô không biết cho dù mình đi ra ngoài có thể nói gì, hỏi cái gì. Nếu quả thật như là suy đoán kia, Tiểu Bân là đứa trẻ Lăng Nhiễm ngoại tình sinh ra, thì cô còn có thể hi vọng Chu Hàn làm gì đây? Lại có tư cách gì?

https://thuviensach.vn

Một lần nữa nằm lại lên trên giường, quay đầu nhìn cái chén và cái bát đã bị bỏ quên, Lâm Lệ nhớ tới sự cẩn thận của Chu Hàn lúc anh bưng cái bát nước trà gừng thổi thổi, cũng nghĩ tới sự dịu dàng và chu đáo lúc anh dịch dịch góc chăn cho mình.

Cô không biết làm sao mà Chu Hàn biết tiểu Bân thật ra thì không phải con trai ruột của anh, cũng không biết anh lấy tâm tình gì khi quyết định giữ đứa bé lại, nhưng cô nghĩ, thoạt nhìn anh bên ngoài thì lãnh khốc, thật ra nội tâm rất mềm lòng.

Trên mặt sàn trong thư phòng rơi đầy giấy A4, Chu Hàn ngửa đầu ngồi ở trên cái ghế xoay bằng da màu nâu đậm phía sau cái bàn làm việc, cái cái cúc cổ áo sơ mi trên người bị tuột ra, đầu tóc cũng hơi lộn xộn.

Trong đầu hiện lên một màn trong bệnh viện khi đó, lúc đó bác sĩ nói cho anh biết tiểu Bân không hề có liên hệ máu mủ gì với anh.

Đột nhiên mở mắt ra, tay nắm chặt thành nắm đấm, Chu Hàn ép mình đừng suy nghĩ nữa, nhưng mà dòng suy nghĩ kia căn bản là không thể không chế, càng không muốn, nó càng nảy ra.

Khi nhận được điện thoại của người giúp việc, Chu Hàn đang chủ trì một hội nghị liên quan đến chuyện hợp tác hàng nghìn đô la Mỹ, khi nghe thư ký ghé vào tai anh nói người giúp việc trong nhà gọi điện thoại tới đây nói tan học tiểu Bân về khăng khăng muốn đi tìm mẹ nó, thừa dịp bà ta không để ý mà tự mình chạy đi, lại không cẩn thận bị một cái xe tải tụng vào, để lại rất nhiều máu ở đó, hiện tại đã được đưa đến bệnh viện.

Nghe được tin tức, Chu Hàn căn bản chẳng suy nghĩ, hơn chẳng quan tâm kế hoạch hợp tác quan trọng kia, nhận điện thoại chỉ căn dặn qua loa mấy câu, trực tiếp chạy tới bệnh viện.

Khi chạy tới bệnh viện chỉ có người giúp việc trung niên da đen kia ở bên ngoài phòng phẫu thuật, sắc mặt hoang mang, đi qua đi lại trước cửa phòng phẫu thuật.

Chu Hàn tiến lên, vội vàng hỏi: “Tô Phi Á, tình huống như thế nào?”

https://thuviensach.vn

Tô Phi Á kia thấy anh tới đây, vội vàng giải thích nói: "Tiên sinh, không phải tôi cố ý, Tiểu Bân nó chạy trốn rất nhanh, tôi không kịp phản ứng thì nó đã xông ra rồi, tôi thật không phải cố ý, xin anh đừng sa thải tôi." Sợ Chu Hàn đổ chuyện này lên đầu bà mà đã mất công việc!

"Tôi là hỏi bác là tình hình Tiểu Bân thế nào rồi!" Chu Hàn gầm lên, "Nếu là Tiểu Bân có chuyện gì, tôi còn cần bác làm gì!"

Người giúp việc da đen kia bị Chu Hàn quát, thoáng cái sợ đến nỗi không nói ra lời, vẻ mặt sợ hãi, chỉ lắc đầu.

Chu Hàn nhìn bà ta, đấm một đấm lên tường bệnh viện.

Bình tĩnh rồi, Chu Hàn lấy điện thoại di động ra chuẩn bị gọi điện cho Lăng Nhiễm, mặc dù anh và Lăng Nhiễm đã ly hôn, nhưng mà dù sao Tiểu Bân cũng là con trai hai người, Lăng Nhiễm dù thế nào cũng là mẹ của đứa bé, cho nên cô ta có quyền biết tình hình của nó.

Lúc này vừa mới lấy điện thoại di động ra tìm số Lăng Nhiễm gọi đi, thì cửa phòng phẫu thuật vốn đang đóng chặt đột nhiên được mở ra, một cô y tá tóc vàng đeo khẩu trang đi từ bên trong ra ngoài, hỏi: "Ai là người nhà của đứa bé bên trong, hiện tại thằng bé bị băng huyết, máu trong ngân hàng máu bệnh viện có thể không đủ dùng, tốt nhất là người nhà nên chuẩn bị sẵn sàng bất cứ lúc nào cũng có thể truyền máu."

Nghe vậy, Chu Hàn chẳng quan tâm suy nghĩ nhiều, bước lên phía trước vội vàng nói với cô y tá kia: "là tôi là tôi, tôi là cha của đứa bé."

Cô y tá kia nhìn anh một cái, gật đầu, chỉ nói nói: "anh đi theo tôi." Nói xong liền đưa Chu Hàn đi.

Khi Chu Hàn đã làm xong mấy lượt xét nghiệm, vén tay áo lên chuẩn bị truyền máu cho thằng bé thì cô ý tá kia nhíu mày đi vào, nhìn Chu Hàn nói: "Máu của anh không giống với thằng bé, anh là nhóm máu A, thằng bé là nhóm máu B, không thể dùng được máu anh, mẹ thằng bé đến chưa, tốt nhất là bảo cô ấy đến đi."

https://thuviensach.vn

“Cô nói gì?” Chu Hàn mạnh mẽ đứng dậy khỏi ghế, mấy bước tiến lên giữ chặt bả vai cô y tá kia hỏi: “có phải cô làm sai rồi hay không, sao nó lại là nhóm máu B, con trai của tôi làm sao có thể khác nhóm máu với tôi!”

Cô y tá giải thích: “anh bình tĩnh một chút, nhóm máu trẻ con là theo cha mẹ, nhưng không nhất định theo cha ruột, cũng có thể là theo mẹ thân, cho nên nhóm máu của nó không nhất định giống của anh, bởi vì có thể là nó di truyền vợ anh, cho nên hiện tại cần gấp nhất chính là liên lạc với vợ anh, nếu mà trong quá trình phẫu thuật không đủ máu dùng, thì con trai anh thật sự có thể nguy hiểm đến tánh mạng!”

“Không thể nào, nhóm máu của vợ tôi giống tôi, cũng là nhóm máu A, nhất định là các cô làm sai rồi, con trai tôi nó không thể là nhóm máu B!” cảm xúc của Chu Hàn rất là kích động! Nhóm máu của anh và Lăng Nhiễm giống nhau, làm sao tiểu Bân có thể là nhóm máu B được!

Nghe lời anh nói, cô y tá cũng sửng sốt, nhíu mày hỏi: “thằng bé không phải là con ruột của các vị”

https://thuviensach.vn

Chương 55: Nụ hôn nóng bỏng

Ngày hôm sau khi Lâm Lệ tỉnh lại, ngoài trời đã sáng choang. Có lẽ là trà gừng hôm qua thật sự có hiệu quả, cả người thư thái rất nhiều, đầu không còn mê man nữa, lỗ mũi cũng thông thoáng rồi.

Theo thói quen ngoảnh đầu nhìn sang bên, phía giường bên phải vẫn còn gọn gàng, không có dấu vết từng có người ngủ, cô nghĩ tối qua Chu Hàn không hề trở về phòng.

Đứng dậy thay quần áo, vệ sinh cá nhân xong rồi đi ra, cả phòng khách trống rỗng, đang phỏng đoán có phải Chu Hàn đã ra ngoài rồi không, thì bên thư phòng truyền đến tiếng động rất nhỏ.

Lâm Lệ nghe tiếng đi về hướng thư phòng, đẩy cánh cửa khép hờ kia ra, chỉ thấy Chu Hàn đang ngồi chồm hổm trên mặt đất sửa sang lại tài liệu, xung quanh cái bàn làm việc lớn kia rải rác một loạt giấy tờ tài liệu vì tối qua cáu giận mà ném khắp nơi.

Mà nhìn lại Chu Hàn, nhìn qua dường như cả đêm qua anh không hề chợp mắt, nét mặt mỏi mệt, vành mắt thâm quầng, quần áo trên người hơi nhăn nhúm, đầu tóc lộn xộn.

Chu Hàn trên mặt đất nghe tiếng ngẩng đầu, nhìn Lâm Lệ một cái, không nói chuyện, tiếp tục sửa sang những tờ giấy A4 kia, vì tối qua anh đập phá kinh khủng một trận, mà rất nhiều giấy tờ rơi ra khỏi cặp tài liệu, nhiều phần giấy tờ hỗn độn lại với nhau, sửa sang rất là tốn công tốn sức.

Lâm Lệ nhìn anh, cũng không nói gì, chỉ ngồi xổm người xuống giúp đỡ anh sửa sang lại, cũng may những tài liệu này trước đó cũng là cô sửa sang rồi đưa cho anh, cho nên có sửa sang lần nữa cũng có ấn tượng.

Hai người im lặng tự mình sửa sang tài liệu phân tán bừa bãi, toàn bộ thư phòng chỉ còn lại có tiếng trang giấy ma sát, không khí an tĩnh có chút quỷ dị.

https://thuviensach.vn

Bỏ trang giấy cuối cùng vào cặp tài liệu, Lâm Lệ khóa cặp lại, đưa cho anh: "cầm."

Chu Hàn đưa tay nhận lấy, gật đầu, không nhìn cô.

Nhìn anh, Lâm Lệ thở dài trong lòng, mở miệng nói: "Đi rửa mặt thay quần áo đi."

Chu Hàn vẫn không nói chuyện, nhưng mà thả tài liệu trong tay lên trên bàn làm việc, ra khỏi thư phòng liền đi thẳng vào phòng ngủ chính.

Lâm Lệ cũng nói không rõ được lúc này tâm trạng mình là thế nào, cô nghĩ, hẳn là khó chịu nhiều chút đi.

Chu Hàn rửa mặt thay quần áo rồi đi ra, vừa mở cửa đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm lừng, ngẩng đầu nhìn, thấy lúc này Lâm Lệ đang bưng hai cốc sữa đi ra khỏi bếp, vừa vặn nhìn thấy anh, cười nói với anh: "bữa sáng đã xong rồi, tới đây ăn đi."

Chu Hàn đứng tại nguyên chỗ, nhìn Lâm Lệ một lúc lâu, bất động cũng không nói chuyện.

Lâm Lệ dọn hết bộ đồ ăn lên rồi, ngẩng đầu thấy anh còn chưa tới đây, chẳng qua là đứng ở đó ngẩn người nhìn mình, không khỏi hỏi: "sao thế?"

Chu Hàn vẫn không nói, nhìn chằm chằm cô.

Lâm Lệ bị anh chăm chú nhìn có chút xấu hổ, theo bản năng đưa thay sờ sờ mặt của mình, hỏi: "Trên mặt em có cái gì sao?"

Chu Hàn im lặng như trước, nhìn chằm chằm Lâm Lệ cũng không biết đến tột cùng là đang nhìn cái gì.

Lâm Lệ nghi hoặc, để đồ ăn trong tay xuống đi về phía anh, đứng lại ở trước mặt Chu Hàn, ánh mắt nhìn ánh mắt của anh, hỏi: "rốt cuộc là anh đang nhìn cái gì?"

Chu Hàn cũng không nói chuyện, giơ tay lên nâng khuôn mặt cô, cúi người liền hôn xuống, giữ mặt cô, nhắm mắt lại hôn đến rất chân thành.

Lâm Lệ hoàn toàn sửng sốt, mở to mắt nhất thời quên mất nên phản ứng như thế nào, cô chẳng qua là tới đây hỏi anh đang nhìn cái gì mà thôi!

https://thuviensach.vn

Đến khi Lâm Lệ kịp phản ứng thì cái lưỡi ấp áp của Chu Hàn đã trượt vào miệng cô, cuốn sạch toàn bộ của cô, làm sâu sắc nụ hôn này.

Thật ra thì Lâm Lệ không hề ghét nụ hôn của anh, nếu thật muốn từ chối thì có thể đẩy anh ra, cái ôm của anh không chặt, dùng sức là có thể đẩy ra rồi. Nhưng mà Lâm Lệ không hề, sau khi kinh ngạc rồi, hai tay vốn đang buông thõng chậm rãi giơ lên, không đẩy ra, ngược lại khoác lên trên cổ anh, hé mồm đáp lại nụ hôn nóng bỏng của anh.

Hai người cứ ôm hôn như vậy hồi lâu, cho đến khi Lâm Lệ bị Chu Hàn hôn đến có chút không thở nổi, lúc này Chu Hàn mới buông cô ra để cho cô tạm nghỉ, nhưng mà người nào đó dường như là không hề có ý định kết thúc, đợi hai người đã hòa hoãn lại, lại một lần nữa cúi người xuống, lại một nụ hôn nóng bỏng khác.

Lần này so với lần trước Chu Hàn hôn đến có chút vội vàng bá đạo, nhiệt tình khiến cho Lâm Lệ có phần không chịu nổi, đến khi kịp phản ứng, không biết từ khi nào tay Chu Hàn đã thăm dò vào đến bên trong quần áo của cô, nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng trơn bóng của cô, bàn tay anh mang theo nhiệt độ nóng bỏng, đến mức khiến Lâm Lệ không nhịn được run nhẹ lên.

Bàn tay Chu Hàn thiêu đốt da thịt Lâm Lệ cũng đánh thức lý trí Lâm Lệ, đến khi tay anh từ phía sau lưng chậm dãi di chuyển đến trước ngực, Lâm Lệ kịp thời đưa tay kéo lại tay anh, tay đặt giữa hai người, mắt to mở màng nhìn chằm chằm anh, hơi thở cũng bởi vì nụ hôn nóng bỏng vừa rồi mà trở nên có chút dồn dập, dĩ nhiên Chu Hàn cũng không ngoại lệ, bộ ngực cũng khẽ phập phồng .

Một lúc lâu Lâm Lệ mới thuận khí, nhìn Chu Hàn thanh âm hơi khàn khàn nói: "Chúng ta…chúng ta đi, đi ăn điểm tâm đi, nếu không đợi lúc đến công ty thì tối mất."

Chu Hàn nhìn chằm chằm cô, đưa tay vỗ về mặt cô, cúi đầu liên tục hôn lên cô vài cái, vuốt ve một lúc lâu, lúc này mới sửa sang lại quần áo cho cô, nắm tay cô đi về phía bàn ăn.

https://thuviensach.vn

Hai người dây dưa lẫn nhau đã bỏ rơi bữa sáng làm xong bày trên bàn một lúc lâu, đến khi bưng lên ăn đã nguội rồi, về phần sữa tươi mà Lâm Lệ bưng lên trước đó, lúc này cũng chỉ còn hơi âm ấm.

Cả bữa ăn sáng này, hầu như Lâm Lệ đỏ mặt cả buổi, chỉ lo vùi đầu ăn, ngay cả sữa tươi đặt bên cạnh, cũng không hề nhúc nhích.

Ăn sáng xong hai người cùng ra cửa đi công ty, hình như từ hồi xác định muốn thử bắt đầu, Lâm Lệ rất ít khi lái cái xe Audi màu đỏ của cô, hầu hết là đi cùng Chu Hàn, dùng từ của trợ lý Từ chính là xuất song nhập đối, như hình với bóng.

Dọc theo đường đi hai người chẳng qua là trò chuyện đơn giản với nhau, nhưng là đều ăn ý tránh vấn đề về tiểu Bân, trước khi ra khỏi bãi đậu xe thậm chí Lâm Lệ còn chu đáo sửa sang lại cà vạt có phần lệch lạc cho Chu Hàn, một màn này vừa vặn bị trợ lý Từ sáng nay là sáng thứ hai phải tổng kết giấy tờ mà ngủ quên bắt gặp, nhìn hai người cười có phần mập mờ.

Lâm Lệ có chút không quen, hơi đỏ mặt nghiêng đầu sang một bên, giả vờ như không nhìn thấy vẻ mặt mập mờ của trợ lý Từ.

Nhưng mà hiển nhiên là có người đắc ý quá sớm, trước khi trợ lý Từ bước ra thang máy, Chu Hàn – người vốn luôn im lặng đột nhiên mở miệng, nói: "trợ lý Từ, gần đây công việc công ty có chút bận rộn, cho nên việc xin nghỉ đông cậu nói lúc trước tạm thời hủy bỏ."

Trợ lý Từ đang định cất bước ra thang máy đột nhiên sửng sốt, "nhưng tôi đã đặt vé máy bay, bố trí khách sạn ổn thỏa cho kỳ nghỉ rồi!" Anh còn định nhân kỳ nghỉ này đi du lịch cầu hôn với bạn gái đấy chứ!

Ánh mắt Chu Hàn quét qua, không nhẹ không nặng hỏi: "Là ngày nghỉ của cậu quan trọng hay là công việc công ty quan trọng?"

"Hả…" trợ lý Từ méo miệng, cười khan nói: "Đương nhiên là công việc quan trọng, công việc quan trọng."

Nghe vậy, Chu Hàn như là rất hài lòng với đáp án của anh ta, gật đầu, mở miệng nói: "Đi ra ngoài đi."

https://thuviensach.vn

Hiển nhiên trợ lý Từ còn chưa từ bỏ ý định, cố gắng lần cuối, nói: "Tổng giám tốc, gần đây công ty dường như là cũng không có việc gì cấp bách cần xử lý ngay a?" Trước đó anh ta đã cân nhắc rõ trong thời gian này rảnh rỗi mới nghĩ đến dùng thời gian nghỉ vào lúc này.

Chu Hàn nhướng mày, nhìn hỏi anh ta: "ý cậu là gần đây công ty chúng ta làm ăn ảm đạm đến mức không có gì cho cậu làm, có thể nghỉ phép đi nghỉ rồi phải không?"

Nghe vậy, trợ lý Từ đổ mồ hôi, vội vàng trưng lên khuôn mặt tươi cười nói: "Không có, không có, tôi lập tức đi làm việc, lập tức đi ngay." Nói xong vội vàng xoay người chạy tới phòng làm việc, rất sợ ở đây thêm nữa, Chu Hàn còn có thể nói nhiều hơn, đến lúc đó đừng nói là nghỉ đông, mà tiền thưởng mấy tháng này cũng đừng hòng nhận được.

Cửa thang máy đóng lại một lần nữa, Lâm Lệ nghiêng đầu nhìn người đàn ông trong thang máy, đến giờ cô mới phát hiện anh thế mà lại phúc hắc như thế, nhìn anh vừa hù dọa trợ lý Từ, chạy trốn suýt chút nữa thì ngã ngửa.

Chú ý tới ánh mắt của cô, Chu Hàn quay đầu đối diện với ánh mắt của cô, trên mặt vẫn là vẻ lãnh khốc bình thường, mở miệng hỏi: "Nhìn cái gì?"

Lâm Lệ thu hồi ánh mắt, lắc đầu, cũng không nói lời nào, ý cười nơi khóe miệng càng sâu hơn rất nhiều.

Chu Hàn cũng không có hỏi nhiều, đợi thang máy đến rồi, dẫn đầu đi ra ngoài, đi về hướng phòng làm việc.

Ngồi vào trước bàn làm việc của mình, theo thói quen Lâm Lệ mở máy vi tính, đợi xác nhận xong trong email không có giấy tờ gì khẩn cấp, rồi lấy lịch trình làm việc hôm nay xem qua, đại khái sắp xếp lịch trình và hội nghị ngày hôm nay cho Chu Hàn, đến khi xử lý xong tất cả, lúc này Lâm Lệ mới đi vào phòng trà nước rót cho mình cốc nước sôi, sau đó pha ly cà phê đưa vào cho Chu Hàn.

Đến khi ngồi xuống vị trí lần nữa, Lâm Lệ mới an tâm cầm cốc nhàm chán xem lướt qua mấy trang web và diễn đàn.

https://thuviensach.vn

Vừa mới dùng con chuột kích vào trang chủ diễn đàn, đã bị cái tên trên tiêu đề thu hút, cái tên đó không phải là của ai khác mà chính là của mẹ tiểu Bân, vợ cũ của Chu Hàn, Lăng Nhiễm.

Vốn tưởng vẫn là chuyện video trước đây, đến khi nhìn rõ mới phát hiện hóa là nội dung mới nhất ngày hôm qua, mặc dù vẫn liên quan đến Tô Dịch thừa, nhưng lần này không phải là chuyện video khiêu dâm thời gian trước, mà là chiều qua Lăng Nhiễm đe dọa một phụ nữ có thai ở trong bệnh viện, mà phụ nữ có thai kia cũng không phải ai khác, chính là bà xã của phó thị trưởng kiêm cục trưởng cục xây dựng Tô Dịch Thừa, An Nhiên!

Lâm Lệ bỗng dưng trừng lớn mắt, có chút giật mình, trên màn hình là bức ảnh chụp tại hiện trường hôm qua do một dân mạng cung cấp, trong ảnh Lăng Nhiễm giơ dao lên hung ác nhằm vào cái bụng lồi ra của An Nhiên, nhìn khiến người ta giật nảy mình.

Vội vàng kéo xuống, xác định cuối cùng An Nhiên không làm sao, về sau Lăng Nhiễm bị người ta chế phục, trái tim Lâm Lệ thắt lại coi như được thả lỏng ra, vừa định lấy di động ra gọi cho An Nhiên, đột nhiên nhớ ra Chu Hàn ở trong phòng làm việc, không rõ anh đã xem tin tức này chưa, có phần không yên lòng, Lâm Lệ không suy nghĩ nhiều, đứng dậy đi vào phòng làm việc.

Thậm chí còn không buồn gõ cửa, Lâm Lệ đẩy cửa ra liền trực tiếp đi vào, thấy Chu Hàn đang uống cà phê ngẩng đầu nhìn cô.

"Anh, anh xem tin tức trên mạng chưa?"

https://thuviensach.vn

Chương 56: Mẹ Chu đến

"Anh, anh xem tin tức trên mạng chưa?" Lâm Lệ hỏi rất cẩn thận, cẩn thận quan sát sắc mặt của anh.

Chu Hàn sửng sốt, trong mắt hiện lên vẻ đau đớn, nhưng nhanh đến mức không người nào có thể phát hiện.

Để cà phê trong tay xuống, một lần nữa cầm lấy giấy tờ trên bàn nhìn xem, chỉ nói: "em đang nói đến chuyện Lăng Nhiễm lấy dao kèm hai bên Cố An Nhiên sao?" Thanh âm rất bình thản, bình thản đến mức không có chút chút phập phồng nào, cứ như là đang nói đến người khác, không liên quan gì đến anh.

"Hả." Lâm Lệ sửng sốt, có phần bất ngờ là anh đã biết, còn bất ngờ hơn là anh lại có thể bình tĩnh như thế! Không phải là anh còn chưa dứt bỏ được Lăng Nhiễm sao?

"Anh, anh thật…" Lâm Lệ muốn hỏi anh thật sự đã không còn cảm giác sao, nhưng là lời kia đến khóe miệng lại không nói nên lời, hoàn toàn không biết nên mở miệng thế nào.

Chu Hàn ngẩng đầu, nhìn cô, hỏi: "tôi cái gì?"

Lâm Lệ há mồm muốn nói, nhưng cuối cùng lại nuốt trở về, lắc đầu, chỉ nói nói: "Không có gì." nói xong, xoay người liền ra khỏi phòng làm việc của anh.

Chu Hàn nhìn bóng dáng cô biến mất ở phía sau cửa, để giấy tờ trong tay xuống, tựa lưng vào ghế phía sau, tất nhiên anh biết Lâm Lệ muốn hỏi cái gì, thật ra thì lúc sáng trước khi đi làm anh đã nhìn thấy tin tức kia rồi, thoạt tiên vừa nhìn anh khiếp sợ, nhưng mà sau khi khiếp sợ rồi anh lại bình tĩnh, với tính cách của Lăng Nhiễm, làm ra chuyện như vậy thật ra thì anh cũng không thấy bất ngờ, cô ta lúc này có thể nói là do một tay cô ta tạo thành, có lẽ đây mới là kết cục tốt nhất cho Lăng Nhiễm, cô ta nên chịu trách nhiệm vì những chuyện mình làm.

https://thuviensach.vn

Tựa lưng vào ghế ngồi một lúc lâu, Chu Hàn một lần nữa ngồi thẳng người cầm lấy giấy tờ tiếp tục xem.

Phía ngoài Lâm Lệ gọi điện thoại cho An Nhiên, xác định cô ấy cũng không có chuyện gì, lúc này mới yên lòng lại.

Lại ngồi trước máy tính một lúc lâu, nhìn những lời lẽ và hình ảnh kia, Lâm Lệ càng nhìn càng thấy lo âu, nghĩ, rốt cuộc quyết định tự mình đi xem mới được.

Đứng dậy đi vào phòng làm việc của Chu Hàn muốn xin nghỉ đi ra ngoài một chuyến, không nghĩ tới sau khi nghe xong, Chu Hàn suy nghĩ một lúc, thu dọn giấy tờ trên bàn, nhìn cô nói: "anh đi với em."

Chu Hàn cùng đi là chuyện Lâm Lệ vẫn còn có chút bất ngờ, cô nghe được từ chỗ An Nhiên và mẹ Chu, biết anh và Tô Dịch Thừa trước đây là bạn bè, nhưng cuối cùng vì chuyện Lăng Nhiễm mà hai người cãi nhau trở mặt.

Khi Lâm Lệ còn đang sửng sốt, Chu Hàn đã trực tiếp đứng lên cầm cặp công văn từ phía sau bàn làm việc đi ra ngoài, nói với cô nói: "Đi thôi."

Lúc này Lâm Lệ mới hoàn hồn, gật đầu, chỉ nói nói: "Nha."

Khi đến nhà An Nhiên, cô liền bị An Nhiên lôi kéo vào phòng ngủ chính, An Nhiên thần thần bí bí hỏi chuyện cô và Chu Hàn thế nào, thật ra thì nhiều lần cô đã muốn nói đến miệng rồi, cuối cùng vẫn nhịn xuống, nói cô nhát gan cũng tốt nói cô khác người cũng được, chẳng qua là cô không muốn nếu về sau cô và Chu Hàn thật không thành, đến lúc đó lại khiến An Nhiên lo lắng, khổ sở vì cô.

Lâm Lệ không biết lần này Chu Hàn tới nói chuyện gì với Tô Dịch Thừa ở phòng khách, đến lúc cô và An Nhiên đi ra khỏi phòng thì Chu Hàn đã đi rồi, trong phòng khách chỉ còn Tô Dịch Thừa ngồi ở trên ghế sa lon một tay lật xem công văn đặt trên bàn trà.

Chu Hàn không đợi cô mà đi thẳng khiến Lâm Lệ có chút bất ngờ, nhưng mà việc Chu Hàn đi trước dường như đã làm cho An Nhiên tin tưởng giữa cô và Chu Hàn không có gì, lôi kéo cô lại nói mấy câu, này mới cho cô rời đi.

https://thuviensach.vn

Ra khỏi thang máy vừa định bắt xe về công ty, nâng mắt nhìn thấy chiếc xe Cayenne màu đen của Chu Hàn đang đỗ trước cửa tòa nhà, cửa sổ xe mở ra, giờ phút này anh đang ngồi ở bên trong xe như đang nghĩ gì đó.

Lâm Lệ tiến lên, gõ lên vành cửa xe, đợi anh quay đầu lại, mới hỏi: "chưa đi à."

Chu Hàn nhìn cô, chỉ nói: "Chờ em."

Có lẽ bản thân Lâm Lệ cũng không nhận thấy được, khi nghe thấy anh nói đợi cô thì miệng cô nở nụ cười nhàn nhạt, không quá rõ ràng, rất mơ hồ, nhưng vẫn là có.

"Lên xe đi."

Lâm Lệ gật đầu, chỉ nhẹ giọng đáp: "ừ." Vòng qua đầu xe trực tiếp lên xe từ bên kia, ngồi lên ghế lái phụ.

Buổi tối khi Chu Hàn và Lâm Lệ tan việc ăn cơm ở bên ngoài xong rồi cùng nhau về, mở cửa đi vào trong nhà, thế mà đèn lại đang sáng.

"Sáng nay lúc đi em nhớ đã tắt đèn rồi a?" Lâm Lệ có chút nghi hoặc lẩm bẩm.

Chu Hàn thả cặp công văn trong tay lên trên cái tủ bên cạnh, cúi người xuống chuẩn bị lấy dép lê từ bên trong ra, mở tủ giày vừa hay nhìn thấy một đôi giày to và một đôi nhỏ ở tầng thấp nhất.

Thay dép ngẩng đầu nói: "Là mẹ và Tiểu Bân tới."

Lâm Lệ sửng sốt, cúi đầu nhìn thấy giày dép trên tủ giày, đổi dép vội nói: "em qua xem một chút." Nói xong vội vã chạy vào phòng Tiểu Bân.

Khẽ gõ cửa, không nghe thấy đáp lại, Lâm Lệ nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, chỉ thấy thằng bé kia đang nằm trên giường ngủ, mẹ Chu ở bên cạnh nhẹ nhàng vỗ lưng nó, miệng thì khẽ ru.

Lâm Lệ muốn mở miệng, lại bị mẹ Chu ngăn lại, chỉ thấy mẹ Chu đưa tay đặt ở khóe miệng làm động tác đừng lên tiếng, ý bảo cô đừng nói chuyện.

Lâm Lệ vội vàng gật đầu, hơn để càng bước nhẹ, tới bên giường, thằng bé kia đang nhắm mắt nằm đó, trên trán còn dán

https://thuviensach.vn

miếng hạ sốt, mí mắt khẽ run rẩy, nhìn ra được ngủ không hề sâu, khuôn mặt nhỏ nhắn vì sốt cao mà vẫn đỏ bừng.

"Mẹ, như thế nào, còn chưa hạ sốt sao?" Lâm Lệ nhìn thằng bé, nhỏ giọng hỏi mẹ Chu.

Mẹ Chu nhẹ giọng đáp, "đã khá hơn so với hôm qua rồi, nhưng mà vẫn còn hơi sốt." Nhìn cháu trai, vẻ mặt mẹ Chu đau lòng và thương xót.

Sợ làm ồn thằng bé, Lâm Lệ cũng không nói cái gì nữa, đưa tay nhẹ nhàng sờ sờ đầu nó.

Chu Hàn cũng từ bên ngoài đẩy cửa đi vào, đã cởi áo khoác tây trang mặc được một ngày, lúc này chỉ mặc áo sơ mi trắng, ống tay áo được xắn lên đến khuỷu tay.

Mẹ Chu thấy anh đến, quét mắt một cái, sắc bén như một cây đao, một đao có thể chém anh bị thương.

Chu Hàn chỉ liếc mắt đi, coi như không nhìn thấy, đi thẳng tới bên cạnh Lâm Lệ, đứng ở đầu giường nhìn thằng bé, nhìn một lúc lâu, cuối cùng cũng không nói một câu hay là đưa tay ra chạm đến, trực tiếp xoay người ra khỏi gian phòng.

Thấy anh muốn đi, mẹ Chu vội vàng xuống giường, đi giày rồi vội chạy ra ngoài.

Lâm Lệ lo lắng hai người bọn họ xảy ra xung đột, liếc nhìn thằng bé, xác nhận lúc này nó đã ngủ say, hô hấp chầm chậm vững vàng rồi, cũng vội vàng xoay người ra khỏi gian phòng, đưa tay đóng cửa lại.

Lâm Lệ đến phòng khách không thấy người, chỉ nghe có tiếng truyền ra từ bên trong thư phòng, bất chấp tất cả, vội vàng bước nhanh về phía thư phòng.

Cửa thư phòng khép hờ, lần này mẹ Chu thật sự tức giận rồi, giọng nói cao vút: "mẹ bảo con quay về thăm nó một chút, con đùn đẩy bận việc, được lắm, bây giờ mẹ đưa thằng bé về đây, con xem nó có được không!"

Chu Hàn không nói chuyện, đứng bên cửa sổ đưa lưng về phía mẹ mình.

https://thuviensach.vn

Về chuyện Chu Hàn đối đãi với Tiểu Bân, mẹ Chu thật sự rất tức giận, cả người kích động nói: "bây giờ con muốn làm gì, con con phát sốt lên bảo con đến xem một cái mà con cũng không chịu, trước đây mẹ và ba con đối với con như thế sao? Tại sao bây giờ con lại đối với tiểu Bân như thế!"

Chu Hàn vẫn không nói lời nào, đứng thẳng người trước cửa sổ, ánh mắt nhìn thẳng ra bên ngoài.

"Chu Hàn, con khiến mẹ quá thất vọng rồi, bất kể con và Lăng Nhiễm cãi nhau không vui thế nào, nhưng dù thế nào tiểu Bân vẫn là con trai con, con sinh ra nó, thì con có nghĩa vụ chăm sóc cho nó!" mẹ Chu chỉ ngón tay, tâm tình có chút kích động.

Ngoài cửa, Lâm Lệ có chút lo lắng nhìn Chu Hàn, cô nhìn thấy khi mẹ Chu nói tiểu Bân là con trai anh, hai tay hai bên hông anh nắm thật chặt, Lâm Lệ nhìn chằm chằm anh, trong lòng thật sự đổ mồ hôi thay anh, rất sợ anh không nhịn được một cái liền thốt ra rằng Tiểu Bân không phải con trai anh!

Nhưng mà hiển nhiên khả năng tự kiềm chế của Chu Hàn rất tốt, Lâm Lệ không biết anh biết chuyện này từ lúc nào, nhưng mà nhất định là không ngắn, cô cũng không biết anh dùng tâm tình gì để mang thằng bé theo, nhưng hẳn là không dễ dàng gì.

Thư phòng đột nhiên rơi vào im ắng, mẹ Chu cũng không nói nữa, Chu Hàn trước sau không hề mở miệng, lúc này Lâm Lệ đứng ở cửa không biết là nên đi vào hay là không nên đi vào, đứng ở cửa ngần ngừ mãi.

Một lúc lâu, mẹ Chu mở miệng lần nữa nói: "Chu Hàn, con nói cho mẹ biết, con đối với Tiểu Bân như vậy có phải là vì Lâm Lệ không?"

Lâm Lệ đứng cửa nghe vậy, vừa muốn mở miệng giải thích, đã nghe thấy Chu Hàn mở miệng nói: "không liên quan đến Lâm Lệ, mẹ đừng nghĩ lung tung." *(VL: nhắc đến chị là anh mở miệng ngay. ^_^)*

Mẹ Chu tiến lên, tức giận xoay người anh lại, nhìn chằm chằm mắt anh, nói: "vậy thì con đối xử với Tiểu Bân như vậy là vì Lăng Nhiễm phải không?"

https://thuviensach.vn

Chu Hàn mấp máy miệng, lại bắt đầu không nói.

"Thật sự là bởi vì cô ta?" mẹ Chu tức giận, nói: "Lăng Nhiễm cái loại phụ nữ đó căn bản là không đáng, trước đây con vì cô ta mà ruồng bỏ tình nghĩa anh em, ruồng bỏ cha mẹ, những điều này còn chưa đủ sao, giờ đã chia tay vì sao còn phải liên lụy đến tình cha con của con và tiểu Bân! Còn có, con có biết hiện giờ bên cạnh con còn có Lâm Lệ hay không, con còn nghĩ đến Lăng Nhiễm thế này có xứng đáng với Lâm Lệ không? Có xứng đáng với cha mẹ Lâm Lệ đã giao con gái họ cho con không?"

Chu Hàn có chút đau đớn nhắm mắt lại, nghiêng đầu sang một bên, cũng đúng vào lúc quay đầu đi vừa vặn bắt gặp Lâm Lệ đứng ngoài cửa, ánh mắt nhìn chằm chằm cô.

Mẹ Chu còn muốn nói điều gì, lại đột nhiên phát hiện ánh mắt anh có phần không bình thường, nhìn theo ánh mắt anh, lúc này mẹ Chu mới chú ý tới Lâm Lệ đứng ở cửa, sắc mặt đột nhiên biến đổi, dường như là sợ cô nghe được cái gì lại hiểu lầm, khẽ kéo áo Chu Hàn, nói với Lâm Lệ: "Tiểu Lệ, tiểu Lệ đến đây lúc nào?"

Lâm Lệ cũng có chút bị động lúng túng cong cong môi, gượng cười chỉ nói: "vừa mới đến." Nói xong đi về phía bà, vừa đi vừa nói: "mẹ, tối nay ở lại đi, chờ con đi dọn phòng cho mẹ."

Mẹ Chu gật đầu, chỉ khẽ cười nói: "được được." Nụ cười kia lúng túng có chút cứng ngắc.

Lâm Lệ cười cười, quay đầu liếc nhìn Chu Hàn, lúc này mới lôi kéo mẹ Chu cùng ra khỏi thư phòng.

https://thuviensach.vn

Chương 57: Thằng bé

Cuối cùng mẹ Chu cũng không đi, Lâm Lệ thu dọn phòng khách cho bà nghỉ ngơi, vì trước sau bà vẫn không yên lòng cháu nội, sợ nửa đêm nó lại sốt cao mà không có ai ở bên cạnh sẽ xảy ra chuyện gì.

Sáng hôm sau Chu Hàn thức dậy đi vào trong phòng thằng bé thì thấy nó còn chưa tỉnh, đứng đầu giường nhìn một lát cuối cùng dưới ánh mắt nghiêm khắc của mẹ Chu đi thẳng ra ngoài phòng, không ăn sáng, cầm cặp đi đến công ty.

Lâm Lệ chưa đi cùng anh ra cửa, tối qua cô nói với anh, hôm nay không đến công ty, ở nhà chăm sóc thằng bé, Chu Hàn im lặng thật lâu, cuối cùng dù không hề mở miệng nói chuyện, nhưng là gật đầu đồng ý.

May là đêm nay thằng bé ngủ rất yên ổn, cũng không sốt nữa, buổi sáng khi tỉnh lại, Lâm Lệ đo nhiệt độ cơ thể, đã hạ sốt rồi, nhưng vẫn còn ho khan, nói chuyện hơn khàn khàn, mẹ Chu vẫn không dám lơ là, vẫn bảo bác sĩ kê đơn thuốc cho nó uống thêm.

Mẹ Chu đi xuống siêu thị tầng dưới mua thức ăn, Lâm Lệ ở nhà với thằng bé, Lâm lệ đi ra khỏi phòng thì thấy một mình thằng bé kia đứng ở cửa thư phòng, nhìn thư phòng trống không, trên mặt ẩn ẩn nỗi thất vọng khó nhìn ra.

Lâm Lệ biết đứa nhỏ nhớ Chu Hàn rồi, tính đúng là thì cũng đã vài ngày không gặp.

Đôi khi thân tình huyết thống chính là như vậy, mặc dù Chu Hàn đối xử không tốt với nó, luôn luôn lạnh lùng, tất nhiên điều này cũng không trách được Chu Hàn không có sắc mặt hòa nhã với nó, đổi lại thành bất cứ ai gặp phải chuyện như vậy còn phải đối mặt với đứa bé hằng ngày, thì hoàn toàn không có năng sẽ tươi cười được mà trong lòng không có ngăn cách, nhưng là Tiểu Bân cũng không biết, nó vẫn nghĩ Chu Hàn chính là cha của nó, cho dù là cha nó luôn

https://thuviensach.vn

mặt lạnh với nó, nhưng trong tư tưởng của nó, Chu Hàn có hung dữ nữa cũng luôn là người thân nhất của nó, cũng như là Lăng Nhiễm lần nào cũng ngược đãi nó, nó vẫn nhớ Lăng Nhiễm, bởi vì Lăng Nhiễm không phải ai khác, mà là mẹ nó!

Trong lòng Lâm Lệ có chút thương xót đứa nhỏ này, tiến lên khom nửa người xuống đưa tay sờ sờ đầu nó: "tiểu Bân, ba đi làm, phải đến tối mới trở về."

Thằng bé quay đầu nhìn cô, không nói chuyện, rồi đi ra phòng khách.

Lâm Lệ nhìn bóng lưng của nó, đáy lòng có nỗi đau không nói thành lời, vì nó cũng là vì Chu Hàn.

Có chút bất đắc dĩ khẽ thở dài, Lâm Lệ bước chân theo nó đến phòng khách, chỉ thấy đứa nhỏ ôm gối co quắp ở trên ghế sa lon, trên khuôn mặt nhỏ bé không có chút biểu cảm, nếu không phải Chu Hàn nói thằng bé không phải con của anh, cô chắc chắn sẽ không nghi ngờ gì, chưa nói đến mặt mũi, chỉ cần nhìn tính nết, có lẽ là do sống chung lâu nên có điểm giống như Chu Hàn.

Lâm Lệ ngồi xuống cạnh nó, nở nụ cười ôn hòa, đưa tay sờ sờ đầu nó, nhẹ giọng hỏi, "Tiểu Bân, có muốn xem TV không, dì mở cho con nhé?"

Thằng bé quay đầu nhìn cô, nhìn chằm chằm, không nói được, cũng không nói không được.

Thấy nó im lặng không nói, Lâm Lệ chỉ coi như là đồng ý, cầm lấy cái điều khiển trên bàn trà, nhấn phím mở TV, chuyển kênh, hiện giờ đang chiếu phim hoạt hình. Quay đầu mỉm cười nhìn thằng bé, chỉ thấy nó vẫn nhìn chằm chằm cô với tư thế vừa rồi, không hề có ý định nhìn lên TV.

Lâm Lệ thấy quái lạ, đưa tay vuốt đầu nó hỏi: "sao thế, không thích xem TV sao?"

Thằng bé vẫn không đáp, chẳng qua là nhìn chằm chằm, đôi mắt to đen nhánh nhìn không chớp mắt.

Thấy nó như thế, Lâm Lệ không khỏi lo lắng có phải nó có không thoải mái ở đâu hay không, hỏi vội: "người có chỗ nào khó

https://thuviensach.vn

chịu sao?" Vừa nói, tay áp lên trán nó thử đo nhiệt độ.

Sờ sờ nó rồi đặt lên trán mình cảm nhận, nhiệt độ vẫn bình thường, nhìn nó nhẫn nại hỏi: "tiểu Bân, nói cho dì, có phải có chỗ nào không thoải mái không?"

Tiểu Bân vừa nhìn cô một lúc lâu, nhỏ giọng ấp úng hỏi: "dì, có phải dì và ba có em gái rồi không?"

Nhìn nó, Lâm Lệ sửng sốt, cô tưởng là cơ thể nó không thoải mái, lại không nghĩ rằng nó sẽ hỏi như thế.

Sửng sốt một lúc lâu, Lâm Lệ mới nhìn nó, dịu dàng hỏi: "sao tiểu Bân lại hỏi như vậy?"

Đứa bé nhìn cô, đôi mắt to đen nhánh thoáng cái mờ đi, nhìn Lâm Lệ hỏi: "có phải ba sẽ không cần con nữa?"

"Không có, làm sao sẽ." Thấy nó muốn khóc, Lâm Lệ vội vàng giải thích, "ba không hề không cần con, sao sẽ không cần tiểu Bân chứ." Gần đây chẳng qua là ba bề bộn công việc, cho nên mới không có thời gian đi đón tiểu Bân về, cũng không có thời gian sang thăm tiểu Bân, không hề nói không cần tiểu Bân, thật!"

Trong ngực, thằng bé nhẹ nhàng mở miệng, "ba, ba không thích con."

Lòng Lâm Lệ chấn động, người ta nói tâm hồn trẻ con là yếu ớt nhất, mặc dù tiểu Bân còn nhỏ, nhưng hoàn cảnh gia đình thế này đã xây dựng nên tính cách trưởng thành sớm cho nó, Chu Hàn đối với nó như vậy đương nhiên nó cũng biết, cho nên không cần người khác giải thích cái gì có thích nó hay không, trong lòng chính nó đã sớm có đáp án.

Lâm Lệ hoàn toàn không biết mình có thể nói gì, mà vào lúc cô đang cố gắng tổ chức lại ngôn ngữ để an ủi nó thì thằng bé mở miệng, hỏi tiếp: "dì, có phải dì và ba sẽ có em gái không, cho nên mới không cần con?" Đang khi nói chuyện giọng nói kia pha lẫn tiếng nghẹn ngào.

"Không có, không có…" Lâm Lệ vô cùng đau lòng nó, đau lòng sự trưởng thành sớm của nó, sự nhạy cảm của nó, nhưng mà cô không biết nên an ủi thế nào, nên nói thế nào cho nó biết thật ra thì

https://thuviensach.vn

chuyện không phải như thế, nên bảo vệ nó thế nào cho nó không bị tổn thương. Cô thúc thủ vô sách (không có cách nào), hoàn toàn không biết làm gì bây giờ.

Tựa vào lòng Lâm Lệ, Tiểu Bân nhẹ nhàng nói: "Lần trước bà nội gọi điện thoại cho ba con nghe thấy." Bà nội bảo ba đến thăm nó, nhưng mà ba không muốn, nó biết ba vẫn không thích nó, lần trước bà nội và dì nói muốn em gái, cho nên có phải vì có em gái rồi, cộng thêm vốn không thích nó nên ba quyết định không cần nó nữa?

Nghĩ tới, giọt nước mắt to như hạt đậu liền trong hốc mắt chảy xuống, nghẹn ngào nói: "dì, sau này con sẽ rất ngoan rất nghe lời, cũng sẽ không chọc dì tức giận không vui, đi bảo ba đừng có không cần con có được không, đừng không quan tâm con, đừng không quan tâm con…" Vừa nói, tay nắm chặt phần áo bên hông Lâm Lệ, nắm thật chặt.

"Tiểu Bân…" Nhìn nó như vậy Lâm Lệ đau lòng không nỡ, dùng sức ôm nó chặt hơn, cúi đầu hôn lên đỉnh đầu nó, cố gắng không để cho mình khóc lên, chỉ có thể nhỏ giọng ghé vào lỗ tai nó nói: "dì và ba không hề không cần tiểu Bân, tiểu Bân thông minh như vậy hiểu chuyện như vậy, làm sao mà ba sẽ không thích Tiểu Bân được, gần đây thật sự ba bề bộn nhiều việc, không có thời gian nghỉ ngơi, cho nên mới không lo lắng cho Tiểu Bân, không hề không cần Tiểu Bân, chờ, chờ ba hết bận rộn rồi, dì bảo ba đưa Tiểu Bân đi viện hải dương học xem cá xinh đẹp, có được không?" Nói xong, nước mắt của mình cũng không khống chế mà rơi xuống.

Mỗi một đứa trẻ là một thiên sứ, đều cần người yêu thương, sao có thể để trẻ con đau lòng …

Thẳng bé kia khẽ ngẩng đầu lên khỏi lòng cô, đôi mắt ngấn lệ nhìn chằm chằm Lâm Lệ, có chút không xác định hỏi: "Có thật không?"

Lâm Lệ đưa tay lau nước mắt trên mặt nó đi, sau đó lại duỗi thân tay lâu nước mắt trên mặt mình, dùng sức gật đầu, nói: "Ừ, thật!"

https://thuviensach.vn

Thằng bé nhìn, nhìn một lúc lâu, giống như là xác định cô nó thật, lúc này mới nặng nề gật đầu, trên mặt cũng nở nụ cười hiếm thấy.

Thấy nó cười, Lâm Lệ cũng cười, đưa tay lau sạch sẽ mặt nó.

ở trong nhà Lâm Lệ đang lau nước mắt cho đứa bé thì đột nhiên tiếng mẹ Chu vang lên từ ngoài cửa.

"A hàn, con đứng ở cửa làm gì? !"

Nghe vậy, bên trong nhà Lâm Lệ và thằng bé cùng nhau quay đầu lại, chỉ thấy Chu Hàn đã quay lại từ lúc nào, lúc này đang cầm chìa khóa đứng trước cửa, trên mặt vẫn là vẻ lạnh lùng nặng nề.

Khi Lâm Lệ còn chưa kịp phản ứng, thằng bé trong lòng liền nhảy xuống ghế sô pha, chạy tới cửa, đến khi cách cửa khoảng ba mét thì đột nhiên dừng lại, tay này nắm tay kia, đôi mắt đen nhánh lóe sáng, nhìn chằm chằm Chu Hàn, sau đó dùng giọng nói nhỏ đến nỗi khó có thể nghe thấy gọi một tiếng: "ba."

Nó gọi rất nhỏ, giọng điệu rất nhẹ, nhưng mà vì cả căn nhà quá yên tĩnh, yên tĩnh đến mức cái kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy, cho nên giọng nói vốn không lớn của Tiểu Bân lúc này đặc biệt rõ ràng.

Lâm Lệ nhìn chằm chằm Chu Hàn, tâm tình không khỏi đột nhiên căng thẳng, hỏi cô vì sao, cô cũng không biết nguyên nhân.

Chu Hàn nhìn chằm chằm đứa trẻ đứng cách mình không xa, tay cầm chìa khóa xe không hỏi chặt thêm.

Thằng bé đứng đó, mãi chưa thấy được đáp lại, bước chân vô thức lùi về sau, mẹ Chu đứng bên cạnh Chu Hàn thấy thế, bỏ đồ bên tay trái sang tay phải, đưa tay đẩy Chu hàn, ý bảo anh nhanh bước lên.

Chu Hàn quay đầu liếc nhìn mẹ mình, lại bị ánh mắt rét lạnh của mẹ Chu trừng trở lại, cái tay đặt trên lưng anh dùng lực mạnh một cái, mặc dù không nhìn, nhưng Chu Hàn biết sau lưng mình nhất định là thâm tím rồi.

Chu Hàn không tiếng động than nhẹ, cuối cùng thả chìa khóa cầm trong tay lên trên cái tủ bên cạnh, đi về phía thằng bé.

https://thuviensach.vn

Thằng bé nhìn Chu Hàn, dường như hơi sợ hãi, chân vô thức lùi ra sau.

Chu Hàn đứng lại trước mặt anh, vẻ mặt lạnh lùng kia thật ra không thay đổi nhiều lắm, hỏi: "Thoải mái hơn rồi chứ?" Thanh âm vẫn có chút lạnh lùng, xen lẫn chút cứng ngắc.

Hiển nhiên là thằng bé kia có chút bất ngờ, nhìn chằm chằm Chu Hàn cả nửa ngày, mới chậm chạp gật đầu.

Có lẽ là còn đang để ý thân thế của tiểu Bân, Chu Hàn không nói gì thêm nữa, đưa tay xoa xoa đầu tiểu Bân, lúc này mới để xuống, xoay người đi vào thư phòng.

Thằng bé sững sờ đưa mắt nhìn Chu Hàn vào thư phòng, một lúc lâu khóe miệng mới nhàn nhạt cong lên, quay đầu nhìn Lâm Lệ một chút, rồi quay đầu nhìn mẹ Chu một chút.

Mẹ Chu xách đồ ăn vào nhà, khóe miệng cũng mỉm cười thản nhiên.

Lâm Lệ cũng đứng dậy từ trên ghế sa lon trong phòng khách, quay đầu liếc nhìn hướng thư phòng, lại quay đầu nhìn khuôn mặt tươi tắn hồn nhiên của đứa nhỏ kia một chút.

https://thuviensach.vn

Chương 58: Thử không để ý

Sở dĩ Chu Hàn đang đi trên đường trở về là bởi vì buổi sáng, lúc ra khỏi cửa đã để quên một tài liệu rất quan trọng ở nhà, khi chuẩn bị họp mới biết được, cho nên chỉ có thể tạm thời cho hoãn hội nghị, tự mình lái ô tô về lấy.

Lâm Lệ không biết anh đã nghe được bao nhiêu khi đứng ở cửa, bởi vì khi cô còn chưa kịp mở miệng hỏi, anh đã cầm tư liệu rồi lần nữa rời đi.

Mà thấy Chu Hàn phản ứng như vậy, người vui mừng nhất chính là đứa nhỏ kia, tuy rằng nó không nói ra nó vui đến mức nào, nhưng chỉ nhìn nụ cười thản nhiên trên mặt nó cũng đủ để mẹ Chu cùng Lâm Lệ hiểu.

Buổi chiều, Lâm Lệ cùng mẹ Chu lại dẫn đứa nhỏ đến bệnh viện, xác định nhiệt độ đã hạ thấp, hiện tại chỉ còn ho do di chứng của bệnh cảm, uống thuốc vài ngày là sẽ không sao.

Đêm đó, khi Chu Hàn trở về, Lâm Lệ cùng đứa nhỏ đang ngồi trên ghế salon xem TV, nghe thấy tiếng mở cửa, hai cái đầu đồng thời ngoảnh lại.

Chu Hàn nhìn bọn họ, lúc đầu thấy sững sờ, ngay lập tức lại hơi nhíu mày, nhìn đứa nhỏ đang ngồi bên người Lâm Lệ, trầm giọng, nói: "Sao lại còn chưa ngủ?"

Lâm Lệ âm thầm thở phào nhẹ nhõm, xoa đầu đứa nhỏ, ôn nhu nói: "Tiểu Bân, không còn sớm, dì dẫn con đi ngủ."

Đứa nhỏ kia im lặng gật gật đầu, để Lâm Lệ nắm tay, khi rời đi còn không ngừng quay đầu nhìn Chu Hàn.

Sau khi dỗ đứa nhỏ ngủ, Lâm Lệ đắp lại chăn cho nó, rồi mới đi ra khỏi phòng.

Kỳ thật, đứa nhỏ Tiểu Bân này thật sự rất hiểu chuyện, không cần người dỗ dành, tự mình cởi quần áo, lên giường, sau đó ngoan ngoãn nhắm mắt lại, đắp chăn lên, rồi ngủ, toàn bộ quá trình dường

https://thuviensach.vn

như chẳng cần chút giúp đỡ của người khác, tự mình thành thạo thực hiện, mà Lâm Lệ chỉ có mỗi việc giúp nó sửa lại chăn sau khi nó ngủ với tắt đèn.

Mắt nhìn về phía thư phòng, Lâm Lệ nâng bước đi về phía đó.

Nâng tay gõ cửa thư phòng, thấy Chu Hàn ngồi trong phòng ngẩng đầu lên, lúc này Lâm Lệ mới đi vào, tiện tay đóng cửa.

Chu Hàn một lần nữa thu hồi tầm mắt, nhìn vào tài liệu trong tay.

"Mẹ lo cho ba, lúc chiều sau khi dẫn Tiểu Bân đi bệnh viện khám thấy không có gì nghiêm trọng, nên đã trở về." Lâm Lệ chậm rãi nói.

Chu Hàn không ngẩng đầu, chỉ nhẹ giọng đáp: "Ừ."

"Hồi sáng, Tiểu Bân không thấy anh, do bệnh mà cả người trở nên có chút yếu ớt, em lấy danh nghĩa của anh, bảo với nó, đợi sau khi nó hết bệnh, anh sẽ dẫn nó đi viện hải dương học." Lâm Lệ nhìn anh, cẩn thận quan sát biến hóa trên khuôn mặt anh.

Chu Hàn trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng gật gật đầu: "Anh biết rồi."

Lâm Lệ không hiểu "biết rồi" của anh là biết cái gì, nhưng cũng hiểu trong lòng anh đã có quyết định, người ngoài như cô không nên nói thêm cái gì, chỉ nhìn anh, nói: "Nếu không cần gấp thì đừng thức quá khuya, nghỉ ngơi sớm một chút đi." Nói xong liền trực tiếp rời khỏi phòng.

Cánh cửa mở ra rồi lại đóng, Chu Hàn buông tài liệu trong tay xuống, có chút mỏi mệt dựa người ra sau, đưa tay xoa xoa đôi mi có chút đau nhức.

Ngồi như vậy hồi lâu, Chu Hàn mới chậm rãi ngồi dậy, vươn tay mở cái ngăn kéo cuối cùng ở bên phải cái bàn, nhấc một chồng tài liệu lên, rồi lại lấy cái gì đó đặt ở dưới đó nữa.

Đó là một cái hộp vuông dài bảy tấc, bên trong khuôn là những tấm ảnh chụp Tiểu Bân khi nó bốn tuổi, lúc anh dẫn nó đi chơi ở Disneyland, lúc ấy nó cười rất vui vẻ, nụ cười trên mặt thật rực rỡ.

https://thuviensach.vn

Đã bao lâu rồi anh không thấy đứa nhỏ kia cười, cũng bao lâu rồi anh không cười với đứa bé kia vậy?

"Hơn hai năm đi….." Chu Hàn thấp giọng than nhẹ.

Sau đó lại một lần nữa cất cái hộp vào vị trí cũ, một lần nữa chồng chỗ tài liệu kia lên.

Bởi vì dạo gần đây bệnh cảm cúm lây lan quá mức nghiêm trọng, Lâm Lệ cho đứa nhỏ ở nhà hai ngày, sau khi xác nhận đứa nhỏ kia đã hoàn toàn hồi phục, đến lúc này Lâm Lệ mới yên tâm đưa đứa nhỏ đến trường học.

Sau khi đưa đứa nhỏ đi, quay về công ty, đến văn phòng, đúng lúc gặp trợ lý Từ của Chu Hàn đi ra từ phòng làm việc, anh ta vui cười chào cô: "thư ký Lâm, sớm, hai ngày nay sao không thấy cô đến đây."

Lâm Lệ gật gật đầu, cười nhạt, đáp lại anh ta: "trợ lý Từ, sớm, hai ngày nay trong nhà có chuyện." Nói xong, thả túi xách xuống ghế dựa, ngồi xuống.

Trợ lý Từ có chút thần bí quay đầu nhìn về Chu Hàn trong văn phòng, lại quay đầu nói nhỏ vào tai Lâm Lệ: "thư ký Lâm, cuối tuần này có phải Chu tổng có chuyện gì quan trọng không?"

Nghe vậy, Lâm Lệ có chút kỳ quái, quay đầu nhìn anh, hỏi: "Chuyện kỳ lạ gì hả, vì sao lại hỏi như vậy?"

"Vừa rồi Chu tổng bảo tôi hủy bỏ lịch trình của ngày kia cũng chính là thứ bảy này, vốn hôm ấy định đi thành phố A bàn chuyện hợp tác, dự án này đã được Chu tổng bàn với đối phương rất lâu, vất vả lắm đối phương mới đáp ứng, bảo chúng ta cuối tuần này đến đó bàn lại nội dung hợp tác, không nghĩ tới Chu tổng lại trực tiếp hủy bỏ." Trợ lý Từ nói.

Lâm Lệ nhíu mày, cô biết dự án kia, lúc trước Chu Hàn vì nó mà nhờ không ít người, đồng nghĩa với việc rất coi trọng dự án kia, hiện tại thế nhưng vô cớ hủy bỏ, đúng là có chút khiến người ta bất ngờ. Nghi ngờ hỏi: "Có phải công ty còn việc gì khác phải làm không a?"

https://thuviensach.vn

“Không có.” Trợ lý Từ phủ nhận: “Gần đây công việc chính yếu của chúng ta là dự án kia, không có dự án nào quan trọng hơn cả.”

Lâm Lệ gật gật đầu, nhất thời không nói gì.

Trợ lý Từ thấy cô cũng là một bộ dáng mờ mịt, phỏng chừng là hỏi không ra chuyện bát quái gì, nên cũng không hỏi nhiều, cười cười cầm tài liệu đã kí, rời đi.

Chu Hàn đi ra vào lúc Lâm Lệ đang mở máy tính, nghe thấy tiếng, cô quay đầu lại, thấy anh cầm cái chén hẳn là đang muốn đi pha cà phê.

Trực tiếp tiến về phía anh, vươn tay nhận lấy cái chén trong tay anh, nói: “Để em đi.”

Chu Hàn không nói gì, gật gật đầu, xoay người, quay lại văn phòng.

Lâm Lệ gõ cửa, mang cà phê đã được pha tốt, đi vào.

Chu Hàn đưa tay tiếp lấy: “Cám ơn.”

Bưng lên, trực tiếp uống ngay một ngụm, thấy cô vẫn không đi ra ngoài, liền hỏi: “Làm sao vậy?”

Lâm Lệ chỉ là có chút ngạc nhiên, anh vốn luôn lấy công tác làm trọng lại vì cái gì mà lại từ bỏ dự án lớn như vậy.

“Cái kia, nghe trợ lý Từ nói, anh định bỏ qua kế hoạch hợp tác ở thành phố A sao?”

Nghe vậy, Chu Hàn để cái chén trong tay xuống, nói: “Không có, chỉ là lùi thời gian lại mà thôi, đã liên hệ với bên kia, bọn họ nói không có vấn đề gì.”

Lâm Lệ hiểu, gật gật đầu.

Chu Hàn suy nghĩ một lát, nói: “Cái kia, thứ bảy này dẫn đứa nhỏ đi viện hải dương học đi, anh, anh đúng lúc đang rảnh.”

Lâm Lệ sau khi sửng sốt mới phản ứng, nhìn Chu Hàn, nói: “Anh, anh nói, muốn dẫn đứa nhỏ đi viện hải dương học? ” Nghe anh nói như vậy, Lâm Lệ trừ bỏ khiếp sợ còn có chút khó tin.

Vẻ mặt Chu Hàn hơi mất tự nhiên, chỉ nhỏ giọng nói:” Không phải em bảo vậy sao…”

https://thuviensach.vn

Lâm Lệ như nghĩ thông suốt điều gì, tiến nhanh đến bên cạnh anh, hỏi: "Cho nên ánh mới đẩy cái dự án kia lại, vì muốn dẫn đứa nhỏ đi viện hải dương học?"

Chu Hàn nghe cô hỏi, có chút không được tự nhiên, khó chịu ngoảnh mặt đi, chỉ lạnh giọng nói một câu: "Hay là em không muốn anh đi, vậy cứ nói, anh sẽ không đi."

"Ai nói thế! " Lâm Lệ vội vàng phủ nhận, cho thấy thái độ của mình: "Anh đi đương nhiên là tốt, Tiểu Bân biết chắc sẽ vui đến phát điên đi." Thậm chí ngay hiện tại cô đã có thể tưởng tượng vẻ mặt của nó khi cho nó biết thứ bảy này Chu Hàn sẽ dẫn nó đi viện hải dương học, có lẽ sẽ không kích động nhảy cẫng lên như những đứa nhỏ khác, nhưng nhất định cặp mắt to của nó sẽ lóe lên ánh sáng rực rỡ, trên mặt nhất định sẽ nở nụ cười.

Lo lắng anh còn có thể đổi ý, Lâm Lệ tiên hạ thủ vi cường*, nói: "Em sẽ lập tức lên mạng đặt vé, đặt ba vé vào thứ bảy, đến lúc đó anh nhớ phải giữ lời." Nói xong cũng không chờ anh trả lời, vội càng chạy thẳng ra ngoài, chỉ sợ anh sẽ lật lọng không đi nữa. (*ra tay trước thì chiếm được lợi thế)

Chu Hàn nhìn cô vui vẻ chạy ra ngoài, có chút bất đắc dĩ cười, lắc lắc đầu.

Nhìn tài liệu trên bàn, Chu Hàn nghĩ thầm, có lẽ đúng như lời cô nói, mặc kệ chuyện xảy ra anh với Lăng Nhiễm có nhiều như thế nào, đứa nhỏ từ đầu đến cuối đều vô tội.

Nếu anh vẫn cứ luôn để ý đến thân phận của đứa nhỏ, vậy cũng có nghĩa rằng anh mãi mãi không thể từ bỏ Lăng Nhiễm, anh phải quên Lăng Nhiễm, cho nên anh cũng muốn thử không để ý đến xuất thân của Tiểu Bân.

Kỳ thật hồi trước khi anh biết đứa nhỏ không phải là của anh, phản ứng đầu tiên của anh chính là tìm Lăng Nhiễm để hỏi rõ, khi ấy, anh và Lăng Nhiễm đã ly hôn, cũng đã rất lâu không có liên lạc với nhau, tòa án quy định đứa nhỏ một tuần gặp mẹ một lần, nhưng vì tránh mặt cô ta, cơ hồ đứa nhỏ đều được người giúp việc đưa đi, anh và cô ta cũng hầu như không gặp nhau kể từ sau khi ly hôn.

https://thuviensach.vn

Anh gọi điện thoại cho cô ta, lại phát hiện ra số điện thoại lúc trước của cô ta đã không được dùng nữa, tìm đến chỗ cô ta, mới biết cô ta sớm đã rời khỏi nơi kia, cuối cùng anh cũng tra ra cô ta đang ở trong một ngôi nhà tư nhân. Khi anh tìm được cô ta là lúc cô ta đang ngồi trên ghế salon với một lão già người nước ngoài, hai người kề sát, tán tỉnh nhau, một tay của lão già kia thậm chí còn đang mò trong váy cô ta, hai người xem như không có ai mà khẽ hôn, trêu đùa. Đến cuối cùng anh vẫn không hỏi rõ Lăng Nhiễm, bởi vì anh thật sự không thể đợi cô ta tán tỉnh xong rồi lại bàn chuyện này với anh.

Sau này anh mới biết được hóa ra mỗi khi đứa nhỏ qua vào cuối tuần, cô ta đều trực tiếp vứt bỏ đứa nhỏ ở khách sạn, còn mình lại sang phòng cách vách, hẹn hò cùng kẻ khác, đến giờ là gọi người giúp việc đến đó đón đứa nhỏ đi, cho nên cho dù sau đó anh nói với người giúp việc không cần dẫn đứa nhỏ sang đó nữa, cô ta cũng chưa từng gọi điện chất vấn anh một lần.

Anh không chính thức tìm cô nói chuyện về đứa nhỏ nữa, bởi anh nghĩ, có lẽ ngay cả chính cô ta cũng không biết Tiểu Bân vốn không phải là đứa nhỏ của anh.

Bưng ly cà phê uống một ngụm, âm thầm tự nói với mình không cần nghĩ nhiều nữa, một lần nữa cầm lấy tài liệu tiếp tục nhìn.

Thứ bảy, thời tiết hôm nay cũng không tính quá tốt, trời âm u, có chút rầu rĩ, nhưng chẳng hề ảnh hưởng đến tâm tình sung sướng của anh bạn nhỏ Chu Gia Bân, từ sáng sớm hôm nay trên mặt đã mang theo nụ cười, tâm tình rất tốt. Giờ phút này đang nhìn cảnh vật trôi nhanh ngoài cửa xe, thậm chí còn lí nhí hát vài câu.

Lâm Lệ ngồi ở ghế sau cùng nó, nhìn thấy nó vui vẻ như vậy, bên miệng cũng thản nhiên lộ ra ý cười, đưa tay xoa xoa đầu của nó.

Khi cô quay đầu nhìn về phía trước, đúng lúc bắt gặp ánh mắt của Chu Hàn trong kính chiếu hậu, thản nhiên cười cười với anh, cũng không nói thêm gì nữa.

https://thuviensach.vn

Chương 59: Đưa cà phê

Đầu mùa đông ban đêm không khí đều mang theo rét lạnh.

Ngoài cửa sổ vắng lạnh có chút cô đơn, mà trái lại cửa sổ bên trong lại kiều diễm có chút mập mờ, nhiệt độ cả căn phòng nóng đến cháy người.

"Ư, đừng…" Lâm Lệ than nhẹ khẽ ngâm , cả người có chút không chịu nổi thân thể người đàn ông ở trên mạnh mẽ ra vào, tay ôm thật chặt lưng của anh, móng tay đâm vào da thịt của người đàn ông, cắn chặt môi sợ chính mình sẽ lỡ miệng mà kêu lên.

Chu Hàn ra sức động thân về phía trước, thấy bộ dạng thẹn thùng của cô, cúi người ngậm nhẹ lỗ tai thanh tú của cô, bởi vì bị nhiễm tình dục mà thanh âm có chút ám ách, nói: "kêu lên."

Cả người Lâm Lệ run rẩy không thôi, tay càng nắm chặt hơn chút nữa, thậm chí có phần không nhịn được trực tiếp há miệng cắn lên vai anh.

Chu Hàn đau kêu lên một tiếng, tay ôm chặt eo thon của cô, sau đó đột nhiên tăng tốc độ, chạy nước rút mười mấy lần, cuối cùng cùng cô lên đỉnh.

Lâm Lệ thở gấp, cả người run sợ không dứt.

Chu Hàn cũng không lập tức rời khỏi cơ thể cô, gục ở lồng ngực của cô một lúc lâu điều chỉnh tốt hơi thở của mình, lúc này xoay người xuống dưới, đồng thời bàn tay to mò qua ôm cô vào trong lòng mình, bàn tay vỗ về sau lưng cô từng cái từng cái một, hôn lên đỉnh đầu và trán cô, dịu dàng vuốt ve.

Lâm Lệ mệt đến mí mắt bắt đầu đánh nhau, đầu rụt vào lồng ngực anh, tìm vị trí thoải mái.

Mơ hồ, Lâm Lệ có chút không rõ ràng thì thầm câu: "Hôm nay cám ơn anh…"

Chu Hàn nghe chưa rõ, thấp giọng khẽ hỏi: "Cái gì?"

https://thuviensach.vn

Hồi lâu cũng không thấy cô trả lời, lại cúi đầu nhìn, chỉ thấy người kia đã ngủ trong lòng mình, hơi nhé môi.

Chu Hàn mỉm cười, khóe miệng nở nụ cười nhẹ, cúi đầu nhẹ hôn môi của cô, lúc này mới ôm cô đứng dậy đi vào phòng tắm.

Hôm sau khi Lâm Lệ tỉnh lại Chu Hàn đã không có ở đây, trên người mình mặc áo ngủ, tối hôm qua lúc tắm thật ra thì cô có tỉnh lại, chỉ là thật sự quá mệt mỏi vừa mơ mơ màng màng liền ngủ thiếp đi.

Mở to đôi mắt lại lẳng lặng nằm ở trên giường một lúc lâu, mới Lâm Lệ mới xoay người đứng dậy, tắm rửa thay quần áo đi ra ngoài, có chút bất ngờ hôm nay Chu Hàn lại không có ra cửa, giờ phút này đang mặc quần áo ở nhà ngồi ở trong phòng ăn vừa xem báo chí vừa ăn sáng.

Mà ngồi đối diện anh là anh bạn nhỏ Chu Gia Bân hôm nay là chủ nhật không phải đi học, hiện tại đang ăn sandwich với sữa tươi nóng, nhìn ra được tâm trạng tốt, nơi lông mày và khóe mắt đầy ý cười.

Thấy cô đang đi về hướng phòng ăn, Chu Hàn để tờ báo trong tay xuống, bưng ly sữa tươi lên miệng uống, chỉ thản nhiên nói: "Bữa ăn sáng đã làm xong, em tự mình hâm nóng lại."

Lâm Lệ gật đầu, thuận miệng hỏi: "Hôm nay không đi công ty sao?"

Chu Hàn gật đầu, một lần nữa cầm lấy tờ báo, lật qua một trang, "mang về giấy tờ và tài liệu."

Lâm Lệ hiểu rõ gật đầu, liếc thấy ý cười nơi khóe miệng đứa nhỏ ngồi bên càng rõ rệt.

Sau khi ăn xong bữa sáng Chu Hàn liền đi vào thư phòng, Lâm Lệ cùng với đứa nhỏ cùng nhau làm bài tập giáo viên nhà trẻ giao cho, đứa nhỏ này rất thông minh, gần như tất cả các câu hỏi đều không làm khó được nó, hoàn toàn không cần Lâm Lệ chỉ dẫn có thể tự mình hoàn thành tốt tất cả.

Trong lúc cùng đứa bé làm bài tập, thì An Nhiên gọi điện thoại tới, nói hôm nay cô ấy sẽ khởi hành đi Mỹ với mẹ Cố, đi lần này hẳn

https://thuviensach.vn

là một tháng.

Lâm Lệ vốn là muốn đi tiễn cô, nhưng An Nhiên lại từ chối, đến phút cuối cùng nhờ Lâm Lệ cảm ơn Chu Hàn đã giúp đỡ thay cô ấy, lúc này Lâm Lệ mới biết thì ra lần này mẹ Cố đi Mỹ là do Chu Hàn liên lạc sắp xếp chỗ ở.

Tắt điện thoại, nhìn đến khuôn mặt nghiêm túc khi làm bài của đứa nhỏ, Lâm Lệ xoay người lại nhìn về phía thư phòng.

Đưa tay sờ sờ đầu đứa nhỏ, Lâm Lệ nhẹ giọng hỏi: "Mệt không, có muốn nghỉ ngơi hay không?"

Đứa nhỏ lắc đầu, tiếp tục cẩn thận tính bài toán, mày nhỏ khẽ nhíu lại, biểu hiện nghiêm túc kia thực sự rất giống với Chu Hàn.

"Vậy khát nước không, dì đi lấy nước trái cây cho con uống có được hay không?"

Nghe vậy, đứa nhỏ ngẩng đầu, nhìn Lâm Lệ đột nhiên mở miệng hỏi: "Con có thể uống cà phê không?"

Lâm Lệ nghi ngờ, hỏi: "Tại sao muốn uống cà phê ?"

"Ba…" đứa nhỏ nói rồi lại thôi, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng hơi đỏ lên.

Lâm Lệ tò mò, "ba làm sao?"

Cắn cắn môi, quyết định nói ra điều quan trọng, nhìn cô nói: "ba, người thích uống cà phê, cho nên, cho nên nếu con cũng uống cà phê, dì có thể pha thêm một ly cho ba con uống."

Lâm Lệ sửng sốt nhìn nó một lúc lâu, đưa tay sờ sờ đầu của nó, trong lòng rất cảm động, không thể nói ra cái cảm giác này, đầu mũi có chút chua xót.

Nhìn nó nhẹ nhàng nói: "Trẻ nhỏ không được uống cà phê ."

Nghe vậy, ánh mắt thằng bé có chút ảm đạm, nhưng mà đột nhiên lại nghĩ đến cái gì, ngẩng đầu nhìn Lâm Lệ nói: "Vậy, con không uống, dì pha cho ba một ly cà phê."

Nghe thế, Lâm Lệ cười khẽ một tiếng, xoa đầu của đứa nhỏ nói: "Tiểu Bân không cần hi sinh nước trái cây của mình cho ba, dì sẽ pha cho cả hai người."

Ánh mắt thằng bé kia sáng lên, gật đầu: "Cảm ơn dì."

https://thuviensach.vn

Nhìn bộ dạng của đứa nhỏ, Lâm Lệ có chút đau lòng hôn lên gương mặt của nó, đứng dậy đi về phía nhà bếp.

Lấy nước trái cây cho đứa nhỏ, sau đó pha cho Chu Hàn ly cà phê, lúc đưa nước trái cây cho đứa nhỏ, đột nhiên Lâm Lệ nảy ra một tính toán ranh mãnh, để khay lên trên bàn, khẽ cười với bạn nhỏ Tiểu Bân, nói: "Tiểu Bân, hay là con đưa ly cà phê này vào cho ba đi?"

Đứa nhỏ ngạc nhiên, nhìn ly cà phê kia, một lúc lâu lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Ba, người không thích con."

"Làm sao không!" Lâm Lệ phản bác đứa nhỏ, nói: "Con xem hôm qua ba đưa Tiểu Bân đi viện hải dương học rồi, hôm nay cũng bởi vì Tiểu Bân cho nên mới ở nhà không đi công ty, thế nên những điều này chứng tỏ ba thích tiểu Bân, đâu có không thích tiểu Bân chứ ."

Đứa nhỏ nhìn cô, ánh mắt đen nhánh kia nhìn chằm chằm Lâm Lệ nói: "Có thật không?"

Lâm Lệ khích lệ đứa nhỏ, khẳng định gật đầu, "Dĩ nhiên!"

Đứa nhỏ nhìn cô một lúc lâu, quay đầu nhìn ly cà phê đặt trong khay để trên bàn, trong lòng vẫn không chắc chắn, cúi đầu, tay trái quấn quanh tay phải của mình, chỉ nghe thấy đứa nhỏ thấp giọng rù rì nói nói: "Con đưa vào, ba thật không tức giận chứ." Đứa nhỏ biết ba không thích nó, nó chẳng qua là không muốn làm cho ba ghét nó, bởi vì nếu ba cũng chán ghét nó giống như mẹ của nó không cần nó, nó đã không có mẹ cũng không muốn mất luôn cả ba, như vậy thì nó sẽ thực sự biến thành đứa con hoang không ai muốn giống như những đứa bé trong nhà trẻ kia nói.

Lâm Lệ đau lòng nâng khuôn mặt của đứa nhỏ, nhìn vào mắt nó, nghiêm túc nói: "Sẽ không tức giận, ba sẽ rất vui vẻ, vui vì Tiểu Bân như vậy rất ngoan rất hiểu biết, có lẽ ba sẽ không cười với Tiểu Bân, đó là bởi vì ba xấu hổ, sợ đỏ mặt, cho nên sau khi đi vào cho dù ba không cười, tiểu Bân cũng không thể cho là ba không thích Tiểu Bân, được không?"

Đứa nhỏ nhìn cô một lúc lâu, dùng sức gật đầu, "vâng."

https://thuviensach.vn

Lâm Lệ khẽ cười, "Thật ngoan." Bưng cái khay đến trên tay đứa nhỏ.

Đứa nhỏ rất nghiêm túc, thật cẩn thận , trước khi đi có lẽ còn có chút lo lắng sợ hãi, quay đầu nhìn Lâm Lệ nói, "Dì, dì đi cùng con được không?"

Lâm Lệ gật đầu, cười đáp: "Được."

Bưng cà phê đứng ở cửa, Lâm Lệ đưa tay gõ cửa, đợi nghe được trong thư phòng Chu Hàn lên tiếng để cho bọn họ đi vào, lúc này Lâm Lệ mới xoắn tay vịn mở cửa ra.

Thằng bé kia đứng ở trước mặt cô ngẩng đầu nhìn cô, Lâm Lệ cười khẽ im lặng cổ vũ đứa nhỏ, đứa nhỏ dùng sức gật đầu, sau đó mới bưng ly cà phê đi vào trong thư phòng.

Trong thư phòng, Chu Hàn nghiêm túc cầm lấy giấy tờ ở trên tay đánh dấu, tưởng là Lâm Lệ, ngẩng đầu vừa muốn nói gì, khi nhìn thấy Tiểu Bân bưng ly cà phê vào, đột nhiên sửng sốt, dường như hơi bất ngờ .

Đứa nhỏ cũng có chút lo lắng, bưng cà phê đi tới trước bàn làm việc cách anh một mét, mấp máy miệng, nói: "Dì, dì pha cà phê."

Chu Hàn khôi phục lại tinh thần, ngẩng đầu vừa vặn nhìn thấy Lâm Lệ đứng ở cửa, nhất thời cũng không có nói gì.

Đứa nhỏ thấy anh không nói lời nào, trong lòng lại càng lo lắng, vội vã quay đầu lại tìm Lâm Lệ, đôi mắt to đen nhánh nhìn chằm chằm vào cô, dường như van xin cô giúp đỡ.

Lâm Lệ hiểu được ý trong ánh mắt của đứa nhỏ, đi vào, vừa đi vừa cười nói : "Tiểu Bân, con không bưng cà phê đưa cho ba, ba làm sao uống được?" Đang khi nói chuyện đã đi tới bên đứa nhỏ, tay nhẹ nhàng đặt trên vai của đứa nhỏ, khích lệ nói: "Đi qua, đem cà phê cho bưng qua đi."

Đứa nhỏ quay đầu nhìn Chu Hàn, chỉ thấy anh cũng đang nhìn dõi theo nó, thu hồi ánh mắt, nuốt nuốt nước bọt, cuối cùng quyết tâm, bưng cà phê về phía Chu Hàn đi qua, đứng ở bên cạch bàn sách, nhỏ giọng mở miệng, "ba…ba, cà phê của ba."

https://thuviensach.vn

Chu Hàn cũng không nhận lấy ngay, mà nhìn đứa nhỏ một lúc lâu, lúc này mới đưa tay cầm lấy ly cà phê, liếc nhìn Lâm Lệ đứng ở bên cạnh đó, lại đem ánh mắt quay lại liếc nhìn đứa nhỏ, chỉ nhẹ nói câu, "Cảm ơn." giọng nói không lớn, thậm chí còn có chút ít nhỏ không được tự nhiên cùng vụng về.

Mặc dù Chu Hàn nói rất nhỏ giọng, nhưng đứa nhỏ và Lâm Lệ đều đã nghe rõ.

Đứa nhỏ quay đầu nhìn Lâm Lệ, ánh mắt kia lóe sáng, như là đang nói những lời cô nói lúc trước đều thành sự thật rồi.

Lâm Lệ mỉm cười, đi lên sờ sờ đầu đứa nhỏ, nói: "Được rồi, chúng ta đi ra ngoài đi, không nên quấy rầy ba làm việc."

"Vâng." Đứa nhỏ gật đầu, vừa quay đầu nhìn Chu Hàn, sau đó để Lâm Lệ nắm tay ra khỏi thư phòng.

Nhìn bóng dáng của hai người biến mất sau cửa gỗ, lúc này Chu Hàn mới thu lại ánh mắt, một lần nữa nhìn xuống ly cà phê.

Tay bưng ly cà phê lên miệng nhấp một hớp, đột nhiên cảm thấy cà phê hôm nay không còn vị đắng.

Để cái ly xuống, Chu Hàn lắc đầu, nơi khóe miệng là ý cười nhàn nhạt mà bản thân anh cũng chưa chú ý tới.

Thật ra thì cà phê vẫn cà phê, chẳng qua là tâm tình người uống thay đổi thì hương vị tự nhiên cũng thay đổi.

https://thuviensach.vn

Chương 60: Bài viết giấu tên

Ăn cơm tối xong, cô giúp việc còn đang thu dọn bát đũa trên bàn.

Lâm Lệ muốn giúp đỡ, lại bị mẹ Chu kéo sang một bên, nói đã lâu rồi không gặp cô, muốn nói chuyện.

Hai người ngồi trên ghế sa lon trong phòng khách, mẹ Chu quay đầu liếc nhìn hướng thư phòng, sau đó liếc nhìn Tiểu Bân ngồi bên cạnh xem phim hoạt hình, nhỏ giọng hỏi bên tai Lâm Lệ: "gần đây Chu Hàn làm sao vậy."

Lâm Lệ hé miệng khẽ mỉm cười, nhìn bà nói: "Mẹ, đây không phải rất tốt sao."

"Ừ ừ ừ, rất tốt rất tốt." mẹ Chu gật đầu lia lịa cười nói: "có điều là mẹ thấy lạ quá, Chu Hàn cái đầu gỗ kia làm sao lại đột nhiên chuyển biến quá như vậy."

Lâm Lệ chỉ cười cười, cũng không nói. Thật ra thì cô cũng không rõ, gần đây thái độ Chu Hàn đối với thằng bé rõ ràng tốt lên rất nhiều, mặc dù không nói cười tùy tiện, nhưng là ai cũng đều cảm giác được anh thay đổi, không hề bài xích rõ ràng giống như lúc trước, ánh mắt nhìn thằng bé mặc dù vẫn nghiêm túc, nhưng không hề lạnh lùng nữa.

Thật ra thì cô có nghĩ muốn hỏi anh tại sao, nhưng cuối cùng vẫn không hỏi ra miệng được, cô cảm thấy cần gì phải đi hỏi rõ ràng như vậy, kết quả hiện tại như thế là tốt, như ý mọi người là được rồi.

"Lâm Lệ a, lúc trước mẹ nói những lời đó con đừng để trong lòng, mẹ gấp gáp quá." Mẹ Chu lôi kéo tay cô nói.

Lâm Lệ lắc đầu, cầm tay bà, "con không có."

"Mẹ biết, con là cô gái tốt." Đề tài này nếu nói thêm chút nữa sẽ trầm trọng, mẹ Chu liền chuyển đề tài: "Tiểu Lệ, con và a Hàn tính toán lúc nào sinh em gái cho Tiểu Bân a?"

https://thuviensach.vn

Lâm Lệ sững người, chỉ cảm thấy đề tài này bà xoay chuyển cũng quá nhanh, mặt nhất thời có chút nóng rang .

"Mẹ, như thế nào lại nói đến chuyện này." Lâm Lệ quay mặt đi, không dám nhìn bà.

Thấy cô xấu hổ, mẹ Chu cười, vẻ mặt không cho là đúng nói: "đây có cái gì đâu, chuyện sớm hay muộn thôi, dù sao các con vẫn phải có một đứa con của mình."

Về cái đề tài này Lâm Lệ bị hỏi đến mặt đỏ tới mang tai, khi quay đầu đi vừa vặn đối diện với ánh mắt của đứa bé kia, đôi mắt to đen nhanh lúc này đang nhìn chằm chằm cô, vẻ mặt dường như có chút lo âu và căng thẳng.

Đột nhiên Lâm Lệ nhớ tới ngày đó thằng bé hỏi cô là có phải là vì cô có em gái rồi cho nên mới không cần nó không, nghĩ rằng sợ là vừa rồi nó nghe được lời bà nội nói, cho nên nhạy cảm suy nghĩ nhiều rồi.

Lo lắng thằng bé hiểu lầm, Lâm Lệ vội quay đầu nhìn mẹ Chu nói: "Mẹ, con và Chu Hàn tạm thời chưa tính đến, chúng con có Tiểu Bân là đủ rồi."

"Này ——" mẹ Chu còn muốn nói điều gì, lại bị Lâm Lệ ngắt lời.

Lâm Lệ cho thấy thái độ của mình, "mẹ, hiện tại con chỉ muốn sống chung ổn thỏa với tiểu Bân, những chuyện khác sau này hãy nói đi." Nói xong quay đầu nhìn thằng bé khẽ mỉm cười.

Thấy thế, mẹ Chu cũng đã nhìn ra điều gì, khóe miệng chậm rãi mỉm cười, vỗ nhè nhẹ tay Lâm Lệ, "Làm khó con rồi."

Cuộc sống cứ không nhanh không chậm trôi qua thật yên lặng như vậy hơn nửa tháng, trong khoảng thời gian này tình cảm giữa thằng bé và Lâm Lệ đã tốt hơn rất nhiều, cả người cũng cởi mở hơn chút ít, có đôi khi ở cùng Lâm Lệ sẽ chủ động đưa đồ vật nhỏ thủ công ở nhà trẻ cho Lâm Lệ, Lâm Lệ hỏi thằng bé chuyện trong trường học, nó cũng sẽ nói với Lâm Lệ một chút, hiện tại nhìn thấy Chu Hàn cũng sẽ không sợ sệt như trước, trong khoảng thời gian

https://thuviensach.vn

này thằng bé có thêm một công việc, đó chính là đưa cà phê cho Chu Hàn.

Mới đầu còn cần Lâm Lệ ở bên cạnh khích lệ, khi đưa vào phải có Lâm Lệ bên cạnh mới yên, tâm, về sau từ từ không cần nữa, đến giờ sẽ nhờ Lâm Lệ pha cà phê, sau đó tự mình bưng tới thư phòng cho Chu Hàn.

Trong khoảng thời gian này người thay đổi dĩ nhiên không chỉ có thằng bé, Chu Hàn cũng có chút thay đổi, mặc dù chỉ là thay đổi rất nhỏ, nhưng Lâm Lệ biết, đối với thằng bé mà nói đã là đủ, đối với Chu Hàn mà nói cũng là cố gắng hết sức.

Thay đổi lớn nhất của Chu Hàn chính mà trở về nhà sớm vào buổi tối, không hề mỗi ngày bận đến nửa đêm khi thằng bé ngủ mới trở về, bây giờ phần lớn công việc anh sẽ mang về nhà, cố gắng sẽ về nhà trước khi thằng bé đi ngủ, để cho nó có cơ hội nói chúc anh ngủ ngon, thật ra lúc ban đầu Chu Hàn còn chưa quen được cho lắm, chỉ cứng ngắc gật đầu ý bảo mình nghe được, về sau từ từ thích ứng, phản ứng đã tự nhiên hơn, đôi khi sẽ nhẹ giọng đáp lại thằng bé một tiếng chúc ngủ ngon.

Thật ra thì nếu có thể bình yên sống như vậy thì tốt quá, thậm chí Lâm Lệ cảm thấy mình đã từ từ dứt bỏ được quá khứ, bắt đầu đối đãi nghiêm túc với cuộc hôn nhân của mình và Chu Hàn, trong khoảng thời gian này luôn luôn có một loại ảo giác, có lẽ cô có thể trải qua cuộc sống bình yên như vậy cùng Chu Hàn.

Thế nhưng bất ngờ sở dĩ được gọi là bất ngờ đó là vì nó đến nhanh đến mức khiến cho người ta có chút không kịp phản ứng, chờ đến khi phục hồi lại tinh thần, chuyện đã không thể tránh được, mình chỉ có thể tiếp nhận.

Có một số việc tưởng chừng mà mình che giấu không nói ra là có thể giấu kín đến chết, nhưng lúc mọi chuyện bị phanh phui, uy lực kia vượt qua sức tưởng tượng của mọi người.

Lâm Lệ và Tiểu Bân ngồi trên giường nhỏ của thằng bé, thằng bé mở to mắt nhìn cô, bộ dáng kia giống như là có nghi vấn.

https://thuviensach.vn

Lâm Lệ sờ sờ đầu của nó, khóe miệng tận lực hé ra nụ cười, chẳng qua là nụ cười khổ sở có chút khó coi.

"Dì à." Tiểu tử nhẹ nhàng gọi cô.

Lâm Lệ nhẹ giọng "Ừ, sao thế?"

Thằng bé nhìn cô có chút ngây thơ hỏi: "Hai ngày này tại sao không để cho con tới trường học?"

"Trường học hai ngày này nghỉ, cho nên không cần đi học." Lý do như vậy, chính Lâm Lệ cũng cảm thấy vớ vẩn, nhưng bây giờ không nghĩ được lý do gì tốt hơn để nói cho nó, nó còn nhỏ như vậy, ngây thơ hồn nhiên như vậy, cô thật không muốn nhìn nó phải đau lòng, nhất là nó lại nhạy cảm và trưởng thành sớm như thế.

"Là thật sao?" Thằng bé nghi ngờ, thấp giọng lẩm bẩm nói: "Nhưng cô giáo không có nói a."

Lâm Lệ không đành lòng lừa gạt thằng bé, nhưng là vì muốn tốt cho nó, thấy làm như vậy là lựa chọn tốt nhất: "Cô giáo con gọi điện thoại cho dì, nói mấy ngày nữa mới phải đến trường , trong khoảng thời gian này trường học được nghỉ, không cần đến trường."

"Nha." Thằng bé bán tín bán nghi gật đầu.

Lâm Lệ cùng thằng bé đọc sách, thấy nó lấy tay xoa xoa mắt, đoán là nó mệt mỏi, liền nói: "Mệt sao? Nằm xuống nghỉ một lát đi."

Thằng bé thật sự mệt mỏi, bình thường ở nhà trẻ đều có giờ nghỉ trưa, nó không có phản đối, gật đầu, cởi áo ngoài thả vào cái ghế nhỏ bên giường, sau đó mới nằm xuống kéo chăn đắp, nhắm mắt vẫn không quên bảo Lâm Lệ: "Dì, hai giờ rưỡi nhớ gọi con." Bình thường ở trong trường học dậy vào lúc hai rưỡi.

Lâm Lệ mỉm cười gật đầu, "được."

Đắp chăn cho thằng bé, Lâm Lệ đi ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

Đứng ở sân thượng ngoài phòng khách, Lâm Lệ nhìn thấy mấy xe phỏng vấn đang đỗ ở cửa tiểu khu, đều là người của giới truyền thông bát quái đang chờ trực.

Hồi tưởng lại tình cảnh hai ngày trước bị đám ký giả kia vây bắt ở cửa suýt chút nữa không đi được, đến bây giờ Lâm Lệ vẫn còn kinh hãi.

https://thuviensach.vn

Cô và Chu Hàn cũng không ngờ tới thân thế Tiểu Bân sẽ bị người khác tuôn ra, hơn nữa còn đăng lên internet, chỉ trong một buổi tối cơ hồ toàn bộ Giang Thành đều biết chuyện.

Buổi tối ba ngày trước, có người giấu tên đăng một bài viết lên diễn đàn Giang Thành, bên trong có chuyện video khiêu dâm của Lăng Nhiễm, còn lôi chuyện Lăng Nhiễm lấy dao đe dọa An Nhiên ở bệnh viện ra viết, chỉ là không ngờ rằng kẻ nặc danh kia còn bới móc cuộc hôn nhân của Lăng Nhiễm và Chu Hàn, tỉ mỉ đến mức phô bày ra ánh sáng toàn bộ cuộc sống thối nát trước kia của Lăng Nhiễm khi ở Mỹ, càng sâu hơn nữa chính là thân thế Tiểu Bân, thì ra trước đây khi Lăng Nhiễm còn là vị hôn thê của Tô Dịch Thừa đã sớm lén qua lại với người phục vụ ở quán rượu, sau đó khi Tô Dịch Thừa đơn phương giải trừ hôn ước, cô ta theo Chu Hàn đi Mỹ, tám tháng sau khi sang Mỹ với Chu Hàn thì sinh ra tiểu Bân ở một bệnh viện Newyork.

Người giấu tên kia dường như hiểu rất rõ chuyện của Lăng Nhiễm, kể ra cụ thể thời gian Lăng Nhiễm gặp gỡ người phục vụ ở quầy rượu trước kia, như vậy lại tính ra đứa bé không phải là con của Chu Hàn, lại càng không phải của Tô Dịch Thừa, mà là con ruột của tên phục vụ ở quầy rượu!

Trước đó vì vụ án cưỡng dâm mà tinh thần Lăng Nhiễm đã trở nên không tỉnh táo, hiện tại được sắp xếp ở một viện điều dưỡng trị liệu, kết quả là hiện tại tất cả mũi nhọn đều chỉ dồn sang Chu Hàn, hai ngày qua có rất nhiều phóng viên, nhiều đến mức làm cho người ta không dám ra cửa, ngay cả cửa công ty cũng bị vây tới mức nước chảy không lọt, thậm chí trợ lý Từ suýt chút nữa cãi lộn với những người đó, mà Chu Hàn cũng chỉ có thể bảo trợ lý Từ chuyển công việc đến cho anh qua phương thức gửi bưu phẩm.

Chuyện này giờ đã quá ồn ào rồi, dĩ nhiên cũng quấy rầy đến cơ quan đại viện bên kia, xế chiều hôm đó ba Chu tự mình gọi điện thoại tới, là cô nghe máy. Cô nghe ra giọng điệu ba Chu lúc ấy rất nghiêm túc, pha lẫn uy nghiêm làm cho người nghe sợ hãi, thật ra

https://thuviensach.vn

thì ba Chu cũng không nói gì nhiều, chỉ bảo cô gọi Chu Hàn tới nghe điện thoại.

Cô có thể tưởng tượng điện thoại bên kia ba Chu sẽ hỏi cái gì, thấy Chu Hàn im lặng một lúc lâu, chỉ nói một câu: "Tiểu Bân là con trai của con."

Cô không biết bên kia ba Chu trả lời như thế nào, bởi vì sau khi nói xong Chu Hàn liền trực tiếp cúp điện thoại.

Đứng ở trước cửa sổ sát đất, Lâm Lệ suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng vẫn là quyết định đi về hướng thư phòng bên kia.

Đưa tay gõ cửa thư phòng, hồi lâu cũng không nghe thấy tiếng trả lời, cô trực tiếp mở cửa đi vào.

Đẩy cửa đi vào, chỉ thấy Chu Hàn không ngồi ở sau bàn làm việc, lúc đang nghi hoặc, cô nâng mắt nhìn thấy anh đứng ở trước cửa sổ, trên tay cầm điếu thuốc, đang nhìn phía ngoài, cả người có chút thất thần.

Lâm Lệ bị mùi khói thuốc tràn ngập trong phòng kia làm sặc, che tay ho lên, "Khụ khụ. . . . Khụ khụ. . . ."

Nghe tiếng, lúc này Chu Hàn mới xoay đầu lại, lẳng lặng nhìn cô.

Lâm Lệ cố nén ho khan, đi về phía anh, đến gần mới phát hiện trên mặt đất tất cả đều là tàn thuốc, ít nhất cũng có mười mấy đầu mẩu thuốc lá.

Chương 61: Ba có phải là ba con không?

Lâm Lệ nhìn dưới đất đầy mẩu thuốc lá, vừa ho vừa khó chịu cau mày nói: " Khụ khụ…Làm sao, làm sao lại hút nhiều như vậy, khụ khụ…". Anh rất ít khi hút thuốc lá, trừ lúc trước ở cơ quan trong đại viện, cô thấy anh một mình ngồi trên xe hút thuốc ra, thì cô chưa gặp lại anh hút thuốc, cho dù là lúc ở công ty.

Chu Hàn nhìn cô, chỉ lạnh giọng nói: "Đi ra ngoài". Vừa nói vừa mở cửa sổ, rồi giơ tay lên hít một hơi.

Lâm Lệ cũng không có đi ra ngoài, cô không thích anh cứ chán chường như thế, để tay đang che miệng, nói: "Đừng hút nữa." Vừa nói, trực tiếp khom người tiến lên đưa tay liền lấy đi một nửa điếu

https://thuviensach.vn

thuốc trong tay anh, sau đó ném lên mặt đất, trực tiếp dùng dép dẫm lên vài cái.

Chu Hàn lạnh mắt nhìn cô một cái, cũng không nói gì, trực tiếp cầm hộp thuốc lá bên kia bệ cửa sổ, rút một cây ra ngoài rồi cầm bật lửa muốn đốt.

"Đừng hút nữa!" Lâm Lệ đưa tay muốn đoạt đi lần nữa, lại bị anh tránh được.

Chu Hàn lạnh mắt nhìn cô, chỉ nói: "Đi ra ngoài, chuyện của anh không cần em quan tâm." Vừa nói liền đốt thuốc.

Lâm Lệ mũi khó chịu, nhưng vẫn cố nén ho khan, nhìn Chu Hàn bình tĩnh nói: "Anh ở đây hút thuốc như vậy là có thể giải quyết được vấn đề ư? Chuyện đã xảy ra rồi, điều anh cần là đối mặt chứ không phải trốn tránh, hiện tại bên ngoài những lời đồn đãi kia nổi lên bốn phía, điều anh phải làm anh không phải là ở đây hút thuốc, không phải là để mặc cho những tin đồn kia hoành hành bừa bãi bên ngoài, mà là đứng ra giải thích rõ!"

"A." Chu Hàn cười lạnh, lại rít điếu thuốc đang kẹp trên tay, từng vòng khói trắng chậm rãi bay vờn trong không khí.

Lâm Lệ bị vị khói trong không khí kia làm ngứa cổ họng, ho nhẹ vài cái.

Chỉ nghe thấy Chu Hàn mở miệng nói: "Giải thích, a, giải thích cái gì, trên báo viết là sự thật, còn nhiều hơn so với anh biết, anh còn có thể giải thích được cái gì." Vừa nói vừa hút một hơi, mới hai cái đã đốt hết một nửa điếu thuốc.

Lâm Lệ im lặng, nhìn anh như vậy, trong lòng bất chợt sinh ra nhiều cảm xúc bản thân mình cũng không hiểu rõ, cô biết thật ra người bị hại lớn nhất trong chuyện này không phải là Lăng Nhiễm người bị bài viết vạch trần cuộc sống thối nát cỡ nào, mà là người đàn ông từng vì một người đàn bà như thế mà không tiếc phản bội anh em, làm trái cha mẹ mình đang đứng trước mắt này, anh vì một người phụ nữ mà phải trả giá tất cả của mình, anh cho là anh có thể đến được với người mình yêu, lại không nghĩ rằng người đàn bà kia không những không cho tình yêu anh muốn mà còn chà đạp lên tình

https://thuviensach.vn

yêu mà anh trao cho, ngay cả đứa con cũng tuyệt đối là một sự sỉ nhục.

Anh có quá nhiều ủy khuất và đau lòng, có quá nhiều bi ai và cảm xúc, so sánh với anh, Lâm Lệ bỗng cảm thấy mình là một người may mắn, cho dù ban đầu cô vì Trình Tường mà dốc hết tất cả để yêu anh ta, mặc dù cuối cùng cũng không có được tình yêu của anh ta, nhưng là, cô ít nhất vẫn còn có bạn bè, còn có tình yêu của cha mẹ, so sánh với anh, đột nhiên thấy mình không có gì để oán trách.

Bây giờ anh giống như là bị người ta cởi hết quần áo mà nhạo báng, vốn chấp nhận một đứa trẻ không phải là con của mình đã vắt kiệt toàn bộ sức lực của anh, thật vất vả mới từ từ chấp nhận từng chút, vậy mà bây giờ lại bị một đao vạch trần toàn bộ vết thương, cứa lên những vết thương cũ, làm cho vết thương ban đầu càng sâu hơn, bị thương càng nặng hơn!

Nhìn bóng lưng của anh, đột nhiên Lâm Lệ có chút đau lòng, nhẹ giọng gọi: "Chu Hàn …"

Chu Hàn không quay đầu lại, dụi tắt điếu thuốc đang cầm trong tay ở bệ cửa sổ, rồi trực tiếp rút ra một điếu từ trong hộp thuốc, thuần thục châm lửa, sau đó hung hăng hút, lạnh lùng nói không mang một chút tâm tình: "Đi ra ngoài."

Tuy là bị mùi thuốc lá tràn ngập cả gian phòng khiến cho khó chịu, nhưng mà Lâm Lệ không xoay người rời đi.

Bây giờ người cô lo lắng không chỉ là anh mà còn là thằng bé ở trong phòng, cô sợ rằng chuyện còn cứ ầm ĩ lằng nhằng thêm nữa, sớm muộn gì đứa nhỏ cũng biết, mà Tiểu Bân không giống như những đứa trẻ cùng tuổi, bởi vì hoàn cảnh sống từ nhỏ, nên Tiểu Bân đã sớm trưởng thành hơn và cũng càng nhạy cảm. Trẻ con bất kể là con cái của ai, cuối cùng cũng chỉ là một đứa nhỏ, nó không thể lựa chọn xuất thân cha mẹ của mình, nhưng bây giờ muốn đứa nhỏ đeo trên lưng sai lầm của ba mẹ thì đối với một đứa bé mà nói là quá mức tàn nhẫn.

Mỗi khi cặp mắt đen lúng liếng kia nhìn cô, đáy lòng cô nhớ tới đứa con không có duyên với mình kia, lúc nào cũng nghĩ tới, nếu

https://thuviensach.vn

như ban đầu đứa nhỏ không có rời đi thì có phải mấy năm sau cũng sẽ nhìn cô giống như Tiểu Bân, mỗi khi như vậy, tình yêu chưa kịp cho đứa con kia đều muốn cho Tiểu Bân, muốn yêu thương đứa nhỏ, để cho nó không phải nơm nớp lo sợ nữa, muốn bảo vệ nó, để cho nó cũng học được cách tươi cười mà những đứa trẻ cùng trang lứa nên có.

"Khụ khụ…" Cho dù đã mở ra cửa sổ, nhưng mùi thuốc nồng đậm kia vẫn chưa tiêu tán hết, Lâm Lệ bị dị ứng khói thuốc, bây giờ còn nồng đậm như thế thì càng khó chịu, nhưng mà dù thấy khó chịu hơn nữa Lâm Lệ cũng không có ý nghĩ rời đi, nhìn Chu Hàn nói: "Em, em biết trong lòng anh hiện tại rất khó chịu, nhưng là chuyện cũng đã xảy ra, chúng ta chỉ có thể tiếp nhận, điều bây giờ có thể làm cũng chỉ có đi đối mặt với nó, bây giờ chán nản không phải là biện pháp, anh không nghĩ cho mình thì cũng phải nghĩ cho công ty, cho ba mẹ, còn nữa, anh cũng phải nghĩ cho Tiểu Bân, nó còn nhỏ như vậy, nhạy cảm lại trưởng thành sớm, hiện tại chúng ta có thể kiếm cớ tìm lý do để gạt nó, nhưng là có thể gạt được bao lâu? Nếu chuyện này truyền đến tai nó, anh có nghĩ tới hay không nó có chịu đựng nổi không, dù sao nó cũng mới chỉ là một đứa nhỏ bảy tuổi thôi a!"

Chu Hàn không nói lời nào, cũng không quay đầu lại, chỉ ra sức mãnh liệt hút, như muốn dùng thuốc lá để tê liệt thần kinh của mình, không cần phải nói, cũng không cần phải đối mặt với những thứ trần trụi kia.

Bị người bới móc trần trụi đến huyết nhục mơ hồ rồi!

Lâm Lệ nhìn anh, thay anh đau lòng đồng thời có chút tức giận, đưa tay muốn kéo anh, cũng chẳng quan tâm tay bị tàn thuốc làm phỏng, trực tiếp đưa tay đoạt lấy điếu thuốc trong tay anh, tức giận quát: "Chu Hàn, rốt cuộc anh có nghe em nói chuyện không? Hiện tại anh biến mình thành cái dạng gì rồi, anh trốn ở nhà hút thuốc có ích gì không, hút thuốc lá sẽ đuổi được đám phóng viên ở dưới lầu đi sao? Chẳng lẽ anh không hiểu, anh càng im lặng, là càng

https://thuviensach.vn

chứng tỏ anh cam chịu những thứ kia là sự thật sao? Anh cho rằng…"

"Những điều kia vốn chính là sự thật!" Chu Hàn mạnh mẽ quát ngắt lời Lâm Lệ, ánh mắt lạnh thấu xương nhìn cô, hai tay ở bên đùi nắm chặt.

Lâm Lệ thật là có chút bị khí thế của anh hù đến, nhìn anh muốn mở miệng: "Anh…"

Chu Hàn không cho cô cơ hội mở miệng, trực tiếp gần như thô bạo quát cô: "Em muốn tôi giải thích gì với giới truyền thông, giải thích rằng những điều báo chí viết là không đúng sự thật ư? Con mẹ nó, Lăng Nhiễm ngoại tình sau lưng tôi, con mẹ nó, Tiểu Bân vốn không phải là con tôi, tôi bị bọn họ cho đội nón xanh những bảy năm, nuôi con không công cho người khác bảy năm, quỷ tha ma bắt những gì trên báo viết còn đúng hơn cả chân lý, em còn muốn tôi giải thích cái gì? Giải thích rằng lúc đầu tại sao tôi lại vì một người đàn bà như vậy mà phản bội anh em bao nhiêu năm ư? Đáp án chỉ có một, đó là anh, con mẹ nó, không có lòng tự trọng, anh, con mẹ nó, đúng là đáng đời!"

Lâm Lệ sửng sốt, nhìn anh chằm chằm, hoàn toàn không phản ứng kịp, hoàn toàn không biết nói gì, chỉ có thể lẳng lặng đứng một chỗ.

Chu Hàn cũng nhìn cô, bộ ngực bởi vì mới rống giận mà thở dốc mạnh mẽ, đợi hơi thở ổn định chút ít, mạnh mẽ xoay người sang chỗ khác chuẩn bị rời đi, lướt qua cô. Đột nhiên dừng bước, ánh mắt nhìn về phía cửa, nơi có một thân ảnh nhỏ, tay vô thức nắm chặt.

Lâm Lệ hồi phục tinh thần, quay đầu lại như muốn nói gì, cũng liếc thấy đứa nhỏ nhất thời sửng sốt, "Tiểu Bân…" Tại sao đứa nhỏ lại ở chỗ này? Không phải là đã nằm xuống ngủ rồi sao?

Chu Hàn nhìn đứa nhỏ một lúc lâu, không nói chuyện, mang bộ dạng thấy như không thấy lướt qua.

Nhưng khi đi ngang bên cạnh, đứa nhỏ đột nhiên lên tiếng gọi: "Ba."

https://thuviensach.vn

Tiểu Bân gọi mặc dù rất nhỏ nhưng bởi vì không khí vô cùng an tĩnh nên nghe thật sự rõ ràng.

Chu Hàn dừng bước.

Đứa nhỏ nhìn anh, ánh mắt trong suốt kia chậm rãi bị nhiễm một tầng sương mù, cắn cắn môi, cuối cùng mở miệng hỏi: "Ba không phải là ba của con sao?"

Trong lòng Lâm Lệ chấn động, trái tim tê tê có chút đau, chóp mũi đột nhiên như là không cảm thấy được gian phòng đầy mùi thuốc lá, ê ẩm đau đớn.

Chu Hàn không nói chuyện, tay vốn đang nắm chặt thành nắm đấm bây giờ càng chặt hơn nữa, ngay cả móng tay đâm vào thịt cũng không có cảm giác.

Thấy Chu Hàn không đáp, đứa nhỏ nhẹ nhàng gọi: "Ba.." hơi nước trong mắt kia ngày càng rõ ràng, cắn chặt môi đặc biệt bất an cùng lo sợ.

Chu Hàn nhìn nó hồi lâu, đáp án đến miệng cuối cùng cũng không nói được, lướt qua nó trực tiếp bước ra khỏi phòng, bộ dáng như đang trốn tránh điều gì.

"Ba" Đứa nhỏ muốn đuổi theo, tuy nhiên lúc xoay người bị trật chân té lăn trên đất, phịch một tiếng, ngã rất mạnh, rất mạnh!

"Tiểu Bân!" Lâm Lệ kinh hô chạy lên.

"Ba, ba…" Đứa nhỏ té trên mặt đất, ánh mắt thủy chung vẫn nhìn chằm chằm bóng lưng của Chu Hàn, đấu tranh muốn đứng lên, giờ phút này trên mặt nước mắt đã sớm rơi đầy mặt, không biết do té đau hay là vì cái khác.

Chu Hàn dừng bước, nhưng cũng không quay đầu lại, chẳng qua là tay kia nắm chặt hơn so với vừa rồi.

"Tiểu Bân." Lâm Lệ đưa tay đỡ đứa nhỏ, đau lòng hỏi: "ở đâu, đau ở đâu, nói cho dì biết."

"Ba, ba đừng…" Đứa nhỏ khóc, nhìn chằm chằm bóng lưng Chu Hàn đưa tay muốn bắt, nước mắt càng rơi nhiều hơn.

Lâm Lệ đau lòng, trong hốc mắt nước mắt cũng không nhịn được chảy xuống.

https://thuviensach.vn

Chu Hàn cũng không quay đầu, nhấc chân trực tiếp rời đi.

https://thuviensach.vn

Chương 62: Quán rượu cầu say

"Ba ba… ba…"

Chu Hàn đã đi ra ngoài, nhưng Tiểu Bân vẫn ngồi trên mặt đất gọi một tiếng lại một tiếng, nước mắt nước mũi chảy trên khuôn mặt.

Một bên Lâm Lệ cũng đau lòng không ngừng rơi nước mắt, an ủi đứa nhỏ, cố gắng nén khóc, nói: "tiểu Bân, đứng lên, cho dì xem con có bị thương chỗ nào không."

Đứa nhỏ để mặc Lâm Lệ kéo lên, nước mắt vẫn không ngừng chảy, hai mắt đẫm lệ nhìn Lâm Lệ thì thào hỏi: "Dì, con không phải là con của ba sao? con thật không phải con của ba sao? …" Bởi vì khóc quá nhiều, thanh âm đã bắt đầu có chút khàn khàn.

Lâm Lệ không trả lời được, nhìn thằng bé không nín được nước mắt, cắn chặt môi không nói nên lời.

"Dì, con thật không phải là con của ba sao…" đứa nhỏ khóc, bàn tay nhỏ bé đưa ra kéo quần áo Lâm Lệ, run rẩy, hoảng sợ.

Lâm Lệ thật sự là không biết trả lời như thế nào, người cô lo bị tổn thương nhất chính là Tiểu Bân, nhưng lại không ngờ là vẫn làm tổn thương nó rồi, hơn nữa tới quá nhanh, lại bằng phương thức đó.

"Dì." đứa nhỏ kéo tay cô, cố nhất muốn biết đáp án.

Lâm Lệ khóc, đưa tay ôm đứa nhỏ vào trong lòng mình, chỉ có thể lắc đầu ghé vào lỗ tai đứa nhỏ nói: "Không phải như thế, không phải như thế, Tiểu Bân là con của ba, Tiểu Bân là con của ba…" Mặc dù nói lời này bây giờ nghe nhợt nhạt yếu ớt, nhưng mà Lâm Lệ thật không đành lòng, thật sự là nói không nên lời.

"Dì nói dối, vừa rồi ba nói con không phải là con của ba, dì gạt con, dì gạt con." đứa nhỏ khóc, đánh Lâm Lệ.

Lâm Lệ cũng khóc, không buông tay, đưa tay ôm càng chặc hơn chút ít, một lần lại một lần ghé vào tay đứa nhỏ nói: "Dì không có gạt con, dì nói là sự thật, Tiểu Bân là con của ba, vừa rồi tâm trạng ba không tốt nên mới tức giận nói lung tung."

Đứa nhỏ tay không vỗ nữa, nhưng vẫn khóc, dường như hoàn toàn không có nghe được lời Lâm Lệ nói, vừa khóc vừa nói , "ba

https://thuviensach.vn

không cần con nữa, mẹ cũng không cần con, con là đứa con hoang, con là đứa trẻ không ai cần, tất cả mọi người không thích con, tất cả mọi người không cần con nữa…"

Lâm Lệ đau khổ, ôm đứa nhỏ vội vàng nói: "dì cần, dì cần Tiểu Bân, dì cần Tiểu Bân, Tiểu Bân không phải là đứa nhỏ không ai cần, dì cần, sau này dì sẽ đi cùng Tiểu Bân, yêu thương Tiểu Bân."

Đứa nhỏ vẫn khóc, không có trả lời, tay đưa ra ôm thật chặc lấy Lâm Lệ, gần như là có vẻ sợ cô sẽ chạy mất, chỉ cần nó buông tay ra sẽ không thấy cô đâu nữa.

Lâm Lệ ôm lấy đứa nhỏ, tay vỗ nhè nhẹ vào lưng của đứa nhỏ, nhỏ giọng ghé vào lỗ tai nói an ủi nó.

Cũng không biết như vậy bao lâu, đứa nhỏ dần dần ngủ thiếp đi trong lòng Lâm Lệ, lúc ngủ trên lông mi vẫn còn vương nước mắt, bởi vì tâm trạng vô cùng kích động, thỉnh thoảng còn vô thức nức nở.

Lâm Lệ cúi đầu khẽ hôn lên trán của đứa nhỏ, cố chút sức ôm đứa nhỏ về phòng, đặt đứa nhỏ nằm ở trên giường của nó, Lâm Lệ đứng dậy muốn đi lấy khăn lau nước mắt trên mặt của nó, nhưng vừa mới đứng dậy, thằng bé trên giường giật mình đưa tay ra vẫy có chút bất lực.

Lâm Lệ vội vàng ngồi lên giường lần nữa, tay ôm lấy đứa nhỏ , nhẹ nói: "Đừng sợ, đừng sợ, Tiểu Bân không sợ, dì ở đây, dì ở đây."

Cứ như vậy lại không biết ngồi ở bên giường bao lâu, tâm tình đứa nhỏ dần ổn định trở lại, hô hấp cũng dần dần bình ổn.

Xác định đứa nhỏ thật đã ngủ yên, lúc này Lâm Lệ mới đứng dậy đi ra ngoài chuẩn bị khăn mặt giúp đứa nhỏ lau mặt.

Diệp Tử Ôn ngồi trước quầy bar, nhìn chằm chằm người nào đó rót hết ly này đến ly khác, tốc độ kia thật giống như là không phải đang uống rượu mà là uống nước lọc.

Khuyên anh uống ít một chút cũng không chịu nghe, nói nhiều không có hiệu quả Diệp Tử Ôn cũng không thèm lo nữa, thật ra thì thấy tình hình hiện tại của Chu Hàn như thế, Diệp Tử Ôn cũng thật sự không nói nên lời bảo anh đừng uống. Diệp Tử Ôn hiểu tình cảm Chu Hàn dành cho Lăng Nhiễm, yêu một người sâu đậm như vậy, cuối cùng kết quả như vậy, cảm giác này còn khó chịu hơn cái chết đi.

https://thuviensach.vn

Lại rót một ly, Chu Hàn đẩy cái ly lại, chỉ nói: "nữa đi!"

Người phục vụ đứng bên trong quầy bar liếc nhìn vỏ chai rượu bên cạnh, sau đó lại nhìn Diệp Tử Ôn, từ chiều đến giờ Chu Hàn đã uống ba chai rồi.

Diệp Tử Ôn gật đầu, xoay người nhìn Chu Hàn, đưa tay lấy cái ly Chu Hàn vừa đẩy vào, nói: "A Hàn, đủ rồi, cậu uống quá nhiều."

Chu Hàn quay đầu nhìn Diệp Tử Ôn, tay trực tiếp lấy cái ly từ trong tay của Diệp Tử Ôn, "Đừng quản mình."

Diệp Tử Ôn còn muốn tiến lên: "Cậu không thể uống nữa, mình đưa cậu trở về!" Mạnh mẽ đoạt lấy cái ly từ trong tay Chu Hàn.

"Cậu sẽ không hiểu, cậu chẳng hiểu cái gì cả!" Chu Hàn có chút thống khổ gầm nhẹ, gắt gao cầm cái ly trong tay, "Cậu có biết khi cậu từ bỏ tất cả , cuối cùng chỉ có một trái tim thầm muốn che chở yêu thương người kia, cuối cùng bị người ta hung hăng dẫm đạp lên tình cảm của mình! Cậu có biết đó đau đớn thế nào không!"

Diệp Tử Ôn sửng sốt, bình tĩnh nhìn anh, trong lúc nhất thời không nói nên lời.

"Cô ta không cần trái tim mình, chà đạp lên tình cảm của mình, mình đều không sao, hồi đó coi như mình đáng bị coi thường, chẳng trách người khác." Chu Hàn vừa nói, đưa tay nắm lấy vai của Diệp Tử Ôn, nắm thật chặt, gần như gầm nhẹ nói: "Nhưng là cậu biết mỗi ngày đối mặt với cái khuôn mặt kia nhắc nhở cậu về quá khứ nực cười cỡ nào của cậu, giễu cợt cái mà hồi đó cậu gọi là tình yêu là hoang đường và xót xa cỡ nào, cậu có thể hiểu được cái loại cảm giác này sao? Nhất là cậu biết rõ đứa nhỏ kia là vô tội, biết rõ đứa nhỏ kia đáng yêu và dễ thương thế nào, biết rõ cậu không nên hận nó, rồi lại không nhịn được đi thương tổn nó, cậu biết đây là loại tâm trạng gì không!"

Diệp Tử Ôn không nói nên nổi một câu, chỉ có thể sững sờ nhìn anh (Chu Hàn), anh không thể nào tưởng tượng được như những gì mà Chu Hàn nói, bởi vì anh chưa từng trải qua.

Chu Hàn không hề nhìn anh, buông anh ra và đẩy anh sang một bên, túm lấy ly rượu đặt mạnh lên trên quầy bar, tức giận quát người phục vụ: "Rót rượu!"

https://thuviensach.vn

Phục vụ không dám ngần ngừ nữa, liền cầm lấy ly rượu rót cho anh.

Diệp Tử Ôn không ngăn cản nữa, ở một bên nhìn anh, thật là chỉ có rượu mới có thể giúp được anh, thần trí mơ hồ không lý trí mới có thể quên đi những nỗi đau kia.

Chu Hàn tự rót cho mình hết ly này đến ly khác, trong đầu lại không ngừng nhớ lại trước lúc mình ra khỏi cửa, Tiểu Bân ngồi trên mặt đất khóc, một tiếng một tiếng khóc gọi anh là ba, xin đừng đi!

Nghĩ tới, Chu Hàn cảm thấy tâm trí của mình lại càng tỉnh, dường như có rót bao nhiêu rượu đều không say, như thế, anh càng muốn uống nhiều hơn, uống càng mạnh hơn.

Diệp Tử Ôn vẫn ngồi cùng, quyết định buổi tối ở cùng anh, mặc kệ anh uống bao nhiêu, anh say thì anh (Diệp Tử Ôn) chịu trách nhiệm đưa anh trở về, là bạn tốt không thể giúp gì khác, say đưa anh về nhà vẫn có thể làm.

Chỉ có điều là lúc Diệp Tử Ôn quyết tâm ở lại, Tô Dịch Kiều gọi điện thoại đến, hỏi anh ở đâu, nói giờ cô đang chuẩn bị tan tầm, hỏi anh có muốn tới đón cô hay không.

Kể từ sau khi hai người chính thức ở chung một chỗ, dường như hai người đã tráo đổi cuộc sống trước kia, vốn là cô đuổi theo phía sau, hiện tại biến thành anh không ngừng đuổi theo cô, đôi khi cuộc sống lại kỳ diệu như thế.

Diệp Tử Ôn liếc nhìn Chu Hàn bên cạnh, uyển chuyển từ chối nói lát nữa đi tìm cô.

Tô Dịch Kiều cũng không để ý nhiều, nhưng mà nghe anh nói đang ở cùng Chu Hàn, cùng Chu Hàn uống rượu, thái độ hoàn toàn thay đổi, nhất định bắt anh phải đến ngay bây giờ, nếu không thì chia tay.

Diệp Tử Ôn bất đắc dĩ, biết cô là bởi vì chuyện trước đây Chu Hàn và Lăng Nhiễm cùng nhau phản bội anh trai cô mà trong lòng còn có khúc mắc, dĩ nhiên, bạn gái thân yêu ra lệnh, dù canh có lá gan to bằng trời cũng không dám làm trái, chỉ có thể xin lỗi anh em. (*VL: đây là điển hình của trọng sắc khinh hữu, phải không nhỉ! =_=)*

Nhưng mà anh, Diệp Tử Ôn cũng không phải là người không biết, mặc dù thấy sắc quên bạn, nhưng điều đó cũng không có nghĩa

https://thuviensach.vn

là anh không quan tâm gì đến tình anh em bỏ mặc Chu Hàn sống chết ở đây, sau đó anh đã làm một quyết định mà anh cho là hoàn mỹ nhất , đó chính là gọi điện thoại đến chỗ tên phúc hắc lang kia, bảo anh tới chăm sóc tình anh em ngày xưa.

Tuy rằng lúc gọi điện thoại bị người nào đó chiếm không ít tiện nghi, nhưng kết quả là tốt, bởi vì Tô Dịch Thừa đã đồng ý với anh, chịu trách nhiệm đưa Chu Hàn say khướt về nhà.

Trước khi đi không quên dặn dò phục vụ, bảo cậu ta đưa mấy chai rượu ngon của mình để ở đây từ trước cho anh uống, uống rượu ngon chút, ít nhất sáng mai tỉnh dậy sẽ không quá đau đầu.

Chờ dặn dò ổn thỏa xong, lúc này Diệp Tử Ôn mới yên tâm rời đi.

Cho nên khi Tô Dịch Thừa tới thì Chu Hàn đã uống thêm được hơn hai chai, mà lúc này thậm chí anh đã bỏ qua ly rượu trực tiếp cầm lấy chai rượu cho lên miệng tu luôn, trên bàn cũng rải nhiều vỏ chai.

Tô Dịch Thừa cau mày, ngồi xuống bên cạnh anh, sau đó bảo phục vụ lấy cho anh cốc nước lạnh.

Lúc này Chu Hàn đã uống đến không phân biệt được, cả người mơ hồ trước mắt không nhìn rõ được người, nhưng vẫn còn đang la hét đòi uống rượu.

Tô Dịch Thừa không nói chuyện, trực tiếp lấy cốc nước mà phục vụ đưa cho, sau đó đổ toàn bộ nước lên khuôn mặt của Chu Hàn.

Nước lạnh gặp cơ thể vì rượu mà nóng hừng hực của anh, cả người Chu Hàn run bắn lên, lúc này đã có chút tỉnh táo, ánh mắt cũng từ từ trở lên rõ ràng.

Tô Dịch Thừa nhìn anh, lạnh giọng hỏi: "đã tỉnh chưa."

Chu Hàn nhìn Tô Dịch Thừa, không nói gì, nhớ lại thời gian khi mấy người mới quen biết, nhớ tới khi xưa Tô Dịch Thừa nhìn thấy anh cùng Lăng Nhiễm ở chung một chỗ liền dứt khoát kiên quyết xoay người, nhớ tới khi đó chính anh vứt bỏ tình bạn của họ!

Đột nhiên Chu Hàn cảm thấy có chút buồn cười, sau đó giơ tay lên, giống như lúc ban đầu mới quen nhau, một quyền bay thẳng đến Tô Dịch Thừa.

https://thuviensach.vn

Tô Dịch Thừa không kịp tránh né bị một quyền vào bụng, buồn bực hừ một tiếng có chút nóng nảy hỏi: “cậu thật sự rất muốn đánh có phải không!”

Chu Hàn nhìn Tô Dịch Thừa, như là lúc ban đầu mới quen, lớn tiếng đáp, “Đúng!”

Anh muốn đánh một trận với anh (Tô Dịch Thừa), giống như trước kia, nếu như đánh một trận mà họ có thể lấy lại được những gì họ đã mất.

https://thuviensach.vn

Chương 63 Người thay thế

Lúc Chu Hàn trở lại thì Lâm Lệ đang cho đứa nhỏ ngủ ở trong phòng.

Có lẽ là hôm nay bị kích thích quá lớn, thằng bé ngủ từ lúc xế chiều, ngủ được một lúc lại tỉnh, tỉnh rồi sẽ khóc, khóc mệt lại ngủ. Cứ như vậy không biết bao nhiêu lần. Lâm Lệ lo lắng đứa nhỏ sẽ đói bụng liền đi nấu bát mì, cho hai quả trứng gà vào, nhưng là đứa nhỏ một miếng cũng không ăn.

Lâm Lệ không có cách nào, chỉ có thể ở bên nó, nhỏ giọng an ủi, thật vất vả đến hiện tại, đứa nhỏ mới có thể an ổn mà ngủ.

Nghe bên ngoài có động tĩnh, Lâm Lệ liếc nhìn đứa trẻ đang ngủ yên, cúi đầu hôn lên trán nó, nhỏ giọng ghé vào lỗ tai nó nói: "ngủ ngon nhé." Lúc này mới cẩn thận đứng lên, mở cửa đi ra ngoài.

Từ trong phòng thằng bé đi ra, chỉ thấy phòng khách sáng rực đèn.Cái cặp công văn mà Chu Hàn thường dùng bị ném sang bên cạnh ghế sa lon, ngay cả một chiếc giày da cũng rơi trên mặt đất.

Lâm Lệ cau mày nghi ngờ, theo bản năng quay đầu nhìn về hướng phòng ngủ chính.

"Ầm!"

Chỉ nghe thấy trong phía phòng vệ sinh như là có âm thanh vật gì đó rơi xuống, Lâm Lệ vội chạy đến phòng vệ sinh.

Mới đẩy cửa chuẩn bị đi vào, đã thấy nồng nặc mùi rượu xông vào mũi, đưa mắt nhìn, giờ phút này Chu Hàn đang nửa quỳ trên mặt đất nôn không ngừng.

Lâm Lệ tiến đến, không có mở miệng, chỉ ngồi xổm bên cạnh anh, đưa tay vỗ lưng, cố gắng giúp anh thấy thoải mái một chút.

Chu Hàn hướng về phía bồn cầu, bởi vì cả ngày không ăn uống gì, giờ phút này nôn ra đều là rượu uống từ lúc chiều đến tối.

Chu Hàn cứ nôn như vậy một lúc lâu, cả người gần như không còn sức lực, dựa vào một bên, ý thức cũng không tỉnh táo.

Đợi anh xoay người lại, lúc này Lâm Lệ mới chú ý tới vết thương trên mặt anh và vết rách trên quần áo.

https://thuviensach.vn

Lâm Lệ cau mày, nhỏ giọng lầm bẩm: " Sao lại biến mình thành như vậy, rốt cuộc là đi uống rượu hay là đi đánh nhau chứ." Nói xong trực tiếp đứng dậy, đi ra ngoài.

Lúc sau trở lại mang thêm một ly nước ấm, vịn anh đứng dựa vào người mình, để cho anh súc miệng, súc đi mùi khó chịu, sau đó cố hết sức vịn anh trở về phòng.

Chu Hàn vốn cao lớn, mà Lâm Lệ thì vốn nhỏ nhắn gầy gò, cộng thêm mấy tháng này có chút kén ăn, nên người giống như tờ giấy, gió thổi qua thì có thế té xuống.

Cho nên, khi Lâm Lệ đỡ Chu Hàn người đầy mùi rượu, ý thức mơ hồ đến phòng ngủ, thì cả cô và Chu Hần đều té nằm trên giường lớn.

Chu Hàn rù rì trong miệng, không biết là đang nói cái gì, Lâm Lệ chỉ nghĩ là lời nói lúc say, nằm ở trên giường thở, rồi mới lần nữa bò dậy, tháo giày và tất của anh, cởi áo khoác tây trang cho anh, rồi kéo cái chăn đắp lên cho Chu Hàn. Lúc này mới xoay người vào phòng tắm, bưng chậu nước nóng đi ra ngoài, đem theo khăn lau mặt và tay cho anh.

Lúc trước ở quầy rượu, ý thức mạnh mẽ nên chưa say bất tỉnh. Về sau ra bờ sông, gió lạnh xua tan mùi rượu trên người, cũng thổi tỉnh ý thức của anh, nhưng mà lần này, không hề có nước đá, không có gió lạnh, Thời điểm ở bờ sông, gió lạnh thổi mùi rượu trên người tản ra, làm cho ý thức tỉnh táo, nhưng là lần này, không có nước đá cũng không có gió lạnh, toàn bộ sức uống rượu của Chu Hàn được dùng đến, hôm nay thực sự là uống nhiều lắm, rót hết mấy bình rượu tây, muốn không say cũng khó.

Thả khăn vào trong chậu rửa mặt, Lâm Lệ sâu kín khẽ thở dài, đưa tay nhẹ nhàng xoa mặt anh, khẽ vuốt lông mày đang nhíu chặt. Cô không trách anh, thậm chí có chút đau lòng, bởi vì sự kiện này, người bị tổn thương sâu nhất chính là anh, trong lòng anh đè nén và khó chịu mà người ngoài không thể cảm nhận được. Nghĩ đến đây, trong lòng cô mơ hồ có chút đau.

Ở bên cạnh anh một lúc lâu, Lâm Lệ mới bưng chậu nước đứng dậy, đem đến trong phòng tắm, sau đó lại có chút không yên tâm về

https://thuviensach.vn

đứa nhỏ đang ngủ trong phòng kế bên, đi nhìn một chút, xác nhận đứa nhỏ an ổn ngủ, lúc này Lâm Lệ mới yên lỏng, trở về phòng.

Mới đẩy cửa đi vào, đã thấy Chu Hàn nửa người trong chăn, nửa người ở bên ngoài, miệng rầm rì có chút khó chịu. Chăn trên người cũng bị vén lên hơn phân nửa, lộ ra ống tay áo vì đánh nhau mà bị xé rách.

Lâm Lệ lo Chu Hàn bị cảm lạnh, bước lên phía trước cố sức vịn anh nằm xuống, nhưng mà người đang say rượu kia có chút không phối hợp, rù rì nói: "tránh, tránh ra, nóng quá…" Vừa nói vừa trực tiếp đưa tay xé rách áo sơ mi trên người.

Nhìn anh cậy mạnh mà kéo kéo áo, làm cho vùng ngực và cổ có chút sưng đỏ, Lâm Lệ liền lên tiếng: "Được rồi, được rồi, em giúp anh cởi quần áo, anh đừng kéo nữa."

Mất thật nhiều sức lực mới cởi được áo cho anh, lúc ngẩng đầu lên thì thấy anh đã tỉnh, ánh mắt khẽ nhếch lên, còn có chút mịt mờ.

Lâm Lệ kinh ngạc hỏi: "Tỉnh rồi? Có nơi nào không thoải mái không? Có đau đầu không?" Vừa nói, cô vừa sờ trán anh.

Chu Hàn nhìn cô chằm chằm, cũng không nói chuyện, ánh mắt phủ sương mù cùng mơ hồ, nhìn có chút không rõ cảm giác.

Thấy anh không nói gì, Lâm Lệ nhẹ giọng gọi thử: "Chu Hàn?"

Chu Hàn đột nhiên đưa tay kéo cổ cô, trực tiếp dán lên môi cô.

Lâm Lệ đầu tiên là sửng sốt, cả người nhất thời không kịp phản ứng, đợi lúc cô kịp phản ứng thì đã bị Chu Hàn kéo lên trên giường, cả người bị anh áp xuống, tay anh thăm dò vào bên trong quần áo cô, môi thăm dò môi, lưỡi quấn lấy lưỡi. Lâm Lệ không biết anh uống bao nhiêu rượu, nhưng mùi rượu trên người anh thật nồng đậm làm cho cô có chút không thở nổi.

Lâm Lệ đưa tay đẩy anh, nhưng không ngăn được sức lực của Chu Hàn, tối nay anh càng mãnh liệt, cuồng dã hơn so với bình thường. Nắm cổ tay Lâm Lệ rất mạnh, cổ tay truyền đến đau đớn khiến Lâm Lệ không khỏi rên lên.

Trong phòng rất an tĩnh, bên tai chỉ có tiếng hô hấp của Chu Hàn, thật rõ ràng, trầm thấp vang vọng.

Chu Hàn hôn vừa vội vàng vừa bá đạo, cả người vì rượu mà tản ra nhiệt độ nóng rực, có thể đốt cháy da thịt Lâm Lệ, càng thiêu

https://thuviensach.vn

đốt trái tim cô.

Luồng khí nóng trong cơ thể khiến cho Lâm Lệ có chút khó chịu than nhẹ. Quần áo trên người bị Chu Hàn xé rách, thân thể hai người kề sát nhau, nhiệt độ trên người Chu hàn trực tiếp dán lên người Lâm Lệ, xuyên qua làn da in dấu lên cơ thể cô.

Cơ thể vốn có chút lạnh của Lâm Lệ nhờ nhiệt độ trên người anh mà bắt đầu nóng lên, Lâm Lệ chỉ cảm giác thấy máu trong người mình cũng bắt đầu sôi trào.

Thấp giọng thở gấp một tiếng, Lâm Lệ kìm lòng không đậu mà đưa tay lên, vòng qua eo của Chu Hàn, đón nhận anh. Cả người miệng lưỡi khô đắng, ý thức cũng bắt đầu mơ hồ, cuối cùng chỉ có chút run rẩy, thở dốc cùng rên rỉ

Đàn ông ở phương diện này tựa như là dựa vào bản năng, không cần quá tỉnh táo. Cho nên, cho dù đã say đến mức không biết gì, nhưng vào lúc này Chu Hàn vẫn rất thông thạo, dựa vào bản năng mà bỏ đi trói buộc giữa hai người.

Một lần nữa hướng môi cô, cạy mở hàm răng, cắn nuốt đi toàn bộ hô hấp của cô.

Thân thể cô như bị điện giật mà run lên, lông mi khẽ run, cả người như mất đi sức lực, chỉ có thể thấp giọng thở dốc.

Chu Hàn tăng tốc nhanh hơn, vùi đầu bên cổ cô mà thở gấp.

Lâm Lệ có chút không chịu nổi sự kịch liệt và triền miên của anh đêm nay, khoái cảm như hòa tan cô, cắn chặt răng, nhưng cuối cùng không chịu nổi mà rên rỉ.

Ý thức mơ hồ, Lâm Lệ nghe thấy tiếng anh thở dốc ồ ồ bên tai, tiếng thở dốc lẫn với tiếng rên rỉ, Lâm Lệ biết, đó là tiếng của cô.

Động tác của Chu Hàn ngày càng nhanh, Lâm Lệ có chút không chịu nổi, khẽ nâng người cắn lấy cánh tay hữu lực kia của anh, muốn đè nén xuống cho mình khỏi kêu lên.

Kích tình đi qua, Chu Hàn cũng không có rời xuống khỏi người cô ngay, mà cứ gục lên người Lâm Lệ, chôn mặt ở vai cô. Hơi nóng phả vào tai cô, khiến cho Lâm Lệ không khỏi co cổ lại.

Đưa tay muốn đẩy anh ra, mới phát hiện toàn thân mình không còn chút khí lực, cả người bủn rủn, mệt mỏi, mí mắt nặng trĩu, cuối cùng cũng mơ mơ màng màng nhắm mắt lại ngủ.

https://thuviensach.vn

Không biết ngủ như vậy bao lâu, Lâm Lệ bị một thanh âm yếu ớt đánh thức. Mơ màng mở mắt, phát hiện thấy Chu Hàn vốn nằm trên người mình không biết lúc nào đã trở mình xuống dưới, cánh tay ôm cô vào ngực cũng giống như lúc trước, chỉ khác một điều là người đàn ông bên cạnh đang nói mê sảng:

"Lăng Nhiễm…"

Lúc cái tên quen thuộc kia truyền vào tai, toàn thân Lâm Lệ giật mình, mắt bỗng nhiên mở to, buồn ngủ trong khoảnh khắc biến mất.

Nằm trong ngực Chu Hàn, Lâm Lệ cảm thấy toàn thân mình lạnh băng, tựa như bị nước lạnh dội vào, rét lạnh đến tận xương.

"Lăng Nhiễm, tại sao…" Trong giấc mộng, Chu Hàn rù rì, vẻ mặt bị đè nén và đau đớn, ôm Lâm Lệ càng chặt thêm một chút.

Lâm Lệ gối lên tay anh, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy vẻ mặt anh giờ phút này đau đớn và khó chịu.

Khóe miệng cong lên mỉm cười, chẳng qua là, nụ cười kia quá cay đắng, cay đắng như tâm tình cô bây giờ.

Rời khỏi lòng anh, chống người ngồi dậy, vẻ mặt uất ức nhìn anh, bên tai văng vẳng lời nói mê sảng vừa rồi của anh, trong đầu nhớ lại tình cảm mãnh liệt của bản thân mình khi anh ôm chặt mình vừa rồi.

Thì ra cô là người thay thế, là bóng dáng của người phụ nữ sao?

Một giọt nước mắt chảy xuống, Lâm Lệ cười lạnh, nụ cười kia đau đớn không mang theo một chút nhiệt độ.

Cô nghĩ mình thật đáng chê cười, cô chỉ có hai người đàn ông, nhưng hai người đó đều coi cô là người thay thế.

Vén chăn trực tiếp xuống giường, đi chân trần đến tủ, cầm lấy quần áo rồi xoay người vào phòng tắm. Mở vòi nước, nhắm mắt đứng dưới vòi hoa sen gột rửa đi thân thể đầy dấu hôn của mình. Muốn rửa sạch dấu vết mây mưa cùng người đàn ông kia.

Đột nhiên ngực đau đớn kịch liệt, đau đến nỗi cô không thể đứng thẳng người, dựa vào bức tường lạnh băng, đưa tay ấn lồng ngực của mình. Lâm Lệ không hiểu rõ vì sao giờ phút này ngực mình lại đau như vậy, mà cảm giác này thật quen thuộc…

https://thuviensach.vn

Lâm Lệ lắc đầu cười khổ, trên mặt nước tắm pha lẫn nước mắt chảy xuống, chỉ lắc đầu thấp giọng rù rì, “Sẽ không, chẳng qua là hợp tác thôi mà, làm sao lại để mất trái tim đây? Sẽ không…”

https://thuviensach.vn

Chương 64 : Khóc lóc qua điện thoại

Ngày hôm sau Chu Hàn bị trợ lý Từ gọi điện thoại làm tỉnh giấc, bởi vì có một văn kiện giấy tờ rất quan trọng cần Chu Hàn xem qua, hơn nữa còn phải có chữ ký của anh mới được, cho nên trợ lý Từ mới điện thoại đặc biệt hỏi giờ mang tài liệu đến nhà cho anh hay là đợi anh ở công ty.

Chu Hàn vẫn còn nằm ở trên giường, một tay nắm điện thoại đặt bên tai, một tay giơ lên đặt ở trên trán, đầu óc như một cỗ máy công việc hoạt động không ngừng, dường như đầu sẽ nổ tung vậy.

Thật lâu cũng không nghe thấy tiếng Chu Hàn trả lời, trợ lý Từ không có chút chắc chắn gọi khẽ, "Tổng giám đốc?"

Chu Hàn đưa tay gõ vào cái đầu như muốn vỡ ra, lúc sau mới mở miệng nói: "Để lát nữa tôi sẽ qua công ty."

Biết được đáp án của anh, biết mấy ngày qua anh bận rộn phiền lòng, trợ lý Từ cũng không dám nhiều lời, chỉ nói: "Vâng, tôi biết rồi, Tổng giám đốc tôi cúp điện thoại trước." Vừa nói liền muốn cúp điện thoại.

"Chờ một chút." Chu Hàn mở miệng, giọng nói vẫn còn chút say rượu của ngày hôm qua.

"Tổng giám đốc còn có việc gì?" Bên kia điện thoại trợ lý Từ hỏi.

Chu Hàn im lặng một lúc, mới mở miệng nói: "Giúp tôi liên lạc với các tạp chí lớn, xế chiều tôi muốn họp báo."

"Vâng về chuyện những bài báo nặc danh kia?" trợ lý Từ thử hỏi.

Chu Hàn không trả lời thẳng, chỉ nói: "Cứ làm theo lời tôi bảo."

"Vâng, tôi biết rồi." trợ lý Từ cũng không hỏi nhiều nữa, nói xong trực tiếp cúp điện thoại.

Cúp điện thoại xong, đầu Chu Hàn vẫn còn đau như muốn nổ tung, nhíu chặt lông mày ném điện thoại sang một bên ở trên tủ đầu giường, xoay người lúc này mới biết là bên cạnh đã trống không, sờ thấy lạnh như băng như không có người đã ngủ.

https://thuviensach.vn

Đứng lên mới phát hiện toàn thân trần truồng, cúi đầu thấy quần áo hôm qua mình mặc ném trên sàn nhà.

Chu Hàn ngẩn người nhìn quần áo trên mặt đấy, nhớ lại tối hôm qua Tô Dịch Thừa đưa anh trở về, lúc vào nhà trong dạ dày khó chịu cho nên trực tiếp chạy vào phòng vệ sinh, sau đó trí nhớ của anh vì rượu mà có chút mơ hồ, nhưng vẫn ấn tượng với chuyện hôm qua anh cùng Lâm Lệ hoan ái.

Không suy nghĩ nhiều gì nữa, trực tiếp nhặt quần áo trên mặt đất ném vào phòng tắm, sao đó lại từ phòng quần áo cầm lấy y phục sạch sẽ đi vào nhà tắm lần nữa.

Lúc sau từ phòng tắm đi ra Chu Hàn đã rửa mặt trang phục chỉnh chu, ra khỏi phòng cũng không thấy Lâm Lệ ở phòng khách, không cần đoán, có lẽ bởi vì cô đã từng bị mất con, nên cô đối với Tiểu Bân quan tâm yêu thương vô cùng như đối với con ruột mình sinh ra.

Nhẹ nhàng đi tới phòng con trai, cửa phòng đóng, Chu Hàn nghe thấy trong phòng con có tiếng khóc rất nhỏ, cũng nghe thấy tiếng Lâm Lệ ôn nhu kiên nhẫn an ủi.

Hắn nghe thấy trong phòng, Lâm Lệ ôm thằng bé nhẹ nhàng nói: "Tiểu Bân, dì làm bữa sáng cho con ăn được không?"

Thằng bé cũng không nói lời nào, nhìn qua khe cửa mở Chu Hàn có thể thấy thằng bé đưa tay ôm chặt eo Lâm Lệ, đầu còn vùi vào ngực mũi vẫn còn đỏ đỏ.

Lo lắng thằng bé còn nhỏ không được đói bụng, Lâm Lệ vỗ về đầu nó, nhỏ giọng nhẹ nhàng tiếp tục nói: "Tiểu Bân phải ăn cái gì đó mới có sức lực."

Thằng bé vẫn không buông tay, lần này lắc đầu mở miệng nói nhỏ: "Không, không đừng bỏ con lại một mình." Vừa nói chuyện, giọng nói mang theo tiếng khóc nữa nở, khiến người ta nghe thấy thật đau lòng.

Lâm Lệ cúi đầu khẽ hôn lên đầu của bé, biết lần này đã xúc phạm tới bé, trong lòng lại càng đau lòng, nhưng vẫn quan tâm thân thể của bé, hôm qua đã một ngày không ăn gì rồi, hơn nữa còn khóc lâu như vậy, nếu không cho bé ăn ít đồ, cô lo lắng thân thể của bé sẽ

https://thuviensach.vn

không chịu được, dù sao cũng là trẻ con, không thể so sánh với người lớn được.

"Tiểu Bân, dì không đi, không có rời xa Tiểu Bân, dì chẳng qua là đi phòng bếp, nấu chút cháo cho Tiểu Bân ăn được không?" Lâm Lệ dụ dỗ.

Thằng bé thật sự sợ, vẫn lắc đầu, chỉ nhỏ giọng lẩm bẩm nói, "Con không đói bụng."

Làm sao có thể không đói bụng, Lâm Lệ buông bé ra, đưa tay nhẹ nhàng lau nước mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn, mỉm cười thản nhiên nói có chút khoa trương : "Tiểu Bân không đói bụng là dì đói bụng, ngày hôm qua bởi vì Tiểu Bân không ăn cái gì nên dì cũng không ăn, hiện tại thì bụng rất là đói." Nói xong còn đưa tay để lên bụng, cố gắng làm cho biểu hiện của mình giống thật một chút.

Đôi mắt to đen láy mang theo của thằng bé nhìn cô, một lúc lâu, dường như đã quyết tâm điều gì đó, lúc này mới gật đầu, nhẹ giọng nói: "Vậy dì phải nhanh trở lại một chút."

Lâm Lệ sờ sờ đầu bé, nghĩ thầm có lẽ nên tìm chút chuyện gì để nói phân tán sự chú ý của bé, cho nên mở miệng nói: "Tiểu Bân có muốn cùng dì đi ra ngoài, đi ra phòng khách xem TV, dì giúp con bật phim hoạt hình con thích nhất có được hay không?"

Bé suy nghĩ một chút, cuối cùng lắc đầu, "Không cần, ba nhìn thấy con sẽ không vui."

Lâm Lệ nhìn nó, trong lòng không khỏi thở dài, hơn nửa tháng này thật vất vả mới bồi dưỡng được lòng can đảm của nó cùng tình cảm với Chu Hàn trải qua chuyện hôm qua lại một lần nữa quay về lúc đầu.

Đau lòng hôn lên đầu của bé, không miễn cưỡng nó nữa, chỉ nói: "Dì rất nhanh trở lại"

Bé gật đầu, ánh mắt không hề chớp mắt nhìn cô.

Lâm Lệ sờ sờ đầu nó, lúc này mới ra khỏi phòng.

Ra khỏi phòng Tiểu Bân giờ Lâm Lệ mới phát hiện Chu Hàn dựa lưng vào vách tường đứng một bên, giờ phút này chỉ thấy mặt anh căng thẳng, hai bên tay cũng nắm thật chặt thành nắm đấm.

Lâm Lệ đột nhiên nhớ tới hôm qua lúc nửa đêm đang ngủ anh gọi tên ai đó, tâm không khỏi vô cùng đau đớn, khẽ cắn môi rời tầm

https://thuviensach.vn

mắt. Tối hôm qua cô tắm rửa xong liền trực tiếp tới phòng Tiểu Bân, cô không còn cách nào tiếp tục nằm bên cạnh anh nữa, từ thời điểm cô cắt mái tóc của mình, đã tự nói với chính mình, cô tuyệt đối không làm thế thân của người khác.

Có lẽ ban đầu cô bởi vì yêu mà ủy khuất mất mười năm ở bên cạnh người đã có bóng hình khác ở trong lòng, nhưng cô không bao giờ có thể u mê như vậy nữa, bởi vì cô không còn mười năm khác có thể hoang phí, đồng thời cô cũng hiểu một việc, đó chính là tình yêu khắc cốt ghi tâm dù bạn có tốn bao nhiêu thời gian cùng sức lực cũng không thể thay thế, Trình Tường là vậy, Chu Hàn cũng thế.

Cô sẽ không còn ngu ngốc tin tưởng thời gian có thể thay đổi tất cả, tình yêu là hành động hấp tấp, hiện tại cô không còn trẻ nữa, không hề còn muốn vì ai, chỉ có cuộc sống của mình, vì mình cũng là vì người nhà.

Thật ra thì cô cũng nên cảm thấy may mắn, may mắn nên lần này cũng không lún quá sâu, may mắn mình cũng không có cùng An Nhiên cùng cha mẹ nói thêm điều gì mặc dù không muốn bọ họ quá vui mừng hay quá hi vọng, nhưng ít ra không để cho bọn họ buồn cùng thất vọng.

Liếc mắt, cố gắng quên đi đau đớn trong lòng, Lâm Lệ đi qua anh tiến thẳng đến phòng bếp.

Chu Hàn theo cô đi ra ngoài, khi đến phòng khách mới trầm giọng nói: "Anh đến công ty."

Lâm Lệ không xoay người lại cũng không có trả lời, chỉ lãnh đạm (*lạnh nhạt*) khẽ gật đầu.

Chu Hàn cũng không chú ý đến vẻ lạnh nhạt của cô, chỉ cầm lấy công văn nhét vào cặp tối qua để trên ghế salon, sau đó trực tiếp mở cửa đi ra ngoài.

Xế chiều khi Tiểu Bân đang ngủ, Lâm Lệ nhận được điện thoại của mẹ Chu, từ trong giọng nói cô hiểu được sự quan tâm của mẹ Chu đối với Tiểu Bân, nhưng cũng đồng thời nghe được trong đó còn có sự nhàn nhạt xa cách, bà cũng không hỏi rõ ràng, nhưng mà Lâm Lệ nghe được bà đối với thân thế của Tiểu Bân có hoài nghi và bận tâm.

https://thuviensach.vn

Lâm Lệ hiểu tâm tình của bà, không nhiều lời, tránh những vấn đề nhạy cảm, chỉ nói cô có thể chiếu cố tốt thằng bé.

Phút cuối trước lúc cúp điện thoại, mẹ Chu có nói một câu sâu xa, "Tiểu Lệ, con ủy khuất rồi."

Lâm Lệ nghe trong giọng bà có chút áy náy, cũng không nhiều lời, chỉ nói: "Tiểu Bân cũng giống như là con ruột của con."

Cô đau lòng vì Tiểu Bân, vẫn là cho rằng mình không thể khiến cho đứa con ngoài ý muốn kia của mình hưởng tình thân của mẹ, nên ông trời để cô tái giá đưa Tiểu Bân đến bên cô, cho dù tất cả mọi người không muốn nó (*Tiểu Bân*), cô cũng sẽ không bỏ nó, giống như cô bảo đảm với đứa con lúc trước, cô sẽ không bỏ nó (*đứa bé trong bụng Lâm Lệ*).

Sau khi nghe điện thoại trong lồng ngực Lâm Lệ thấy rầu rĩ khó chịu, muốn gọi điện thoại cho An Nhiên, nhưng lại nghĩ cô ấy vẫn còn đang lo lắng thân thể của mẹ Cố cũng không muốn vì mình mà phải bận tâm.

Nghe tới mẹ Lâm, Lâm Lệ đột nhiên muốn khóc, không biết cảm xúc từ đâu tới, đến rất mãnh liệt và dữ dội, muốn nhịn mà không được. Cuối cùng giống như đứa bé cầm lấy điện thoại mà khóc.

Cô khóc như thế khiến mẹ Lâm thấy sợ hãi liền kêu lên, "Lâm Lệ, sao vậy? Sao lại khóc, mau nói cho mẹ truyện gì đã xảy ra?" Mẹ Lâm nói xong, liền đưa cho ba Lâm, ông cũng không biết tình huống thế nào, lo lắng đến nhảy chân (*ý là cuống quýt*) cho đầu dây điện thoại bên kia, dành lấy điện thoại trong tay mẹ Lâm nói thẳng: "Tiểu Lệ, tại sao, có phải là bị người ta khi dễ, đừng khóc, nói cho ba, ba sẽ làm chủ cho con."

Lâm Lệ khóc một lúc lâu mới ngừng lại, đưa tay vừa lau nước mắt vừa nức nở, vừa không muốn làm cho ba mẹ lo lắng cho mình, chỉ đành nói: "Không có, không có."

"Vậy sao con lại khóc, nhất định đã xảy ra chuyện, nói cho ba, đã xảy ra chuyện gì?" Ba Lâm rõ ràng là không tin.

"Không có, thật không có." Lâm Lệ chống chế trả lời.

Bên kia điện thoại ba Lâm còn muốn nói điều gì, điện thoại di động lại mẹ Lâm đoạt lấy, bên tai truyền tiếng mẹ Lâm hỏi: "Tiểu

https://thuviensach.vn

Lệ, nói cho mẹ, có phải là cùng Chu Hàn cãi nhau hay không?"

Mẹ Lâm vừa nói như vậy, Lâm Lệ thật vất vả mới đè được ý muốn khóc giờ lại trỗi dậy, trong lòng không khỏi đau lòng cùng thương tâm sao mà có thể đè nén được, giữ điện thoại di động để xa ra: "Không có, không có, thật không có."

"Vậy tại sao con khóc?"

"Con, con…" Lâm Lệ không nói nên lời, cuối cùng như là chấp nhân, tùy tiện lấy mấy lý do, "Thật ra thì, thật ra thì cũng không có gì, bởi vì có chút chuyện nhỏ, con và anh ấy có to tiếng mấy câu."

Nghe vậy, mẹ Lâm cười nói : "Đứa ngốc, hai vợ chồng bất đồng va chạm là khó tránh khỏi, đầu giường gây lộn cuối giường hòa, cuộc sống vợ chồng cũng là một môn nghệ thuật, thỏa hiệp cùng khiêm nhường là nghệ thuật, hai người nhất định phải hiểu cho nhau, phải đứng ở góc độ của đối phương để nhìn nhận vấn đề, như vậy mới có thể hiểu được tâm tình của đối phương, biết không?"

Không muốn mẹ lo lắng, Lâm Lệ gật đầu, hùa theo lời của cô nói: "Vâng, con nghe mẹ."

Chỉ nghĩ là đơn giản bọn họ vợ chồng cãi nhau, mẹ Lâm truyền thụ hết đạo lý kinh nghiệm ngộ ra qua ba mươi mấy năm hôn nhân nói với Lâm Lệ: "Tiểu Lệ, kết hôn không phải là hai người hòa hợp nhau mà bắt đầu, vấn đề các con phải đối mặt còn rất nhiều, nhưng nếu hai người đồng lòng cùng nhau, như vậy dù có chuyện gì cũng không sợ, cuộc sống vợ chồng quan nhất là nói chuyện, cho nên tìm Chu Hàn hai đứa ngồi nói chuyện thật tốt, biết không?"

Lâm Lệ chỉ có thể gật đầu, đưa tay lau nước mắt trên mặt, may mà cô còn có cha mẹ, dù thế nào cô cũng có thể như đứa trẻ khóc ở trước mặt bọn họ.

https://thuviensach.vn

Chương 65: Dọn ra khỏi phòng ngủ chính

Buổi tối lúc Chu Hàn trở lại thì đã muộn, Lâm Lệ không có ở trong phòng, không nghĩ nhiều trực tiếp đi vào phòng tắm.

Lúc Chu Hàn cầm khăn lau đầu từ trong phòng tắm đi ra, Lâm Lệ đã trở lại, chẳng qua có chút khác xưa là cô đang ôm chăn bông đi ra phía cửa.

Chu Hàn cầm khăn, nhíu mày hỏi: "Em đang làm gì vậy?"

Lâm Lệ quay đầu, thấy Chu Hàn chỉ quấn khăn tắm đứng ở cửa phòng tắm, theo bản năng quay đầu đi, chỉ nói: "Buổi tối em sang phòng Tiểu Bân ngủ, hai ngày nay tâm tình nó không ổn định, ban đêm luôn khóc tỉnh dậy, em không yên tâm."

Chu Hàn nhìn cô, nhíu chặt mày hơn một chút, nhưng trước sau không nói thêm gì.

Đợi một lát thấy anh không có ý định mở miệng, Lâm Lệ cũng không nói thêm gì nữa, trực tiếp ôm chăn bông đi ra ngoài.

Bạn nhỏ Tiểu Bân thấy Lâm Lệ tới đây, vội vàng dịch chỗ cho Lâm Lệ, nhường hơn nửa cái giường nhỏ của mình, bản thân mình nép vào bên trong, cho cô một chỗ rất lớn, chỉ sợ cô ngại giường mình nhỏ mà thay đổi ý định.

Lâm Lệ để chăn bông xuống, đau lòng xoa đầu bé, mỉm cười nói: "Con đã dịch tới tận tường rồi, Tiểu Bân muốn tối nay dán tường mà ngủ sao?"

Thằng bé chớp chớp đôi mắt to, nhỏ giọng nói: "Con sợ dì ngủ không thoải mái."

Lâm Lệ cảm thấy trái tim mình ấm áp, càng thấy đứa nhỏ này thật làm người khác quá đau lòng đi, sờ sờ mặt bé, nói: "không đâu, Tiểu Bân chu đáo như vậy, dì sẽ ngủ rất ngon."

Thằng bé nhìn chằm chằm cô, một lúc lâu khóe miệng mới cong lên cười.

Ngoài cửa, tay Chu Hàn đang đặt ở tay nắm cửa từ từ thu lại, đứng ở cửa một lúc lâu mới xoay người về phòng mình.

Hôm sau Lâm Lệ mới biết thì ra buổi chiều hôm trước Chu Hàn đi công ty đã tổ chức họp báo, trực tiếp ra mặt trả lời về vấn đề

https://thuviensach.vn

suy đoán thân phận của Tiểu Bân, chính mình thừa nhận trước đây anh và Lăng Nhiễm từng có một cuộc hôn nhân, cũng thừa nhận chính mình vì vô cùng bận lo cho sự nghiệp mà khiến cho hai người xa cách về mặt tình cảm. Đối với cuộc sống riêng của người vợ trước, Chu Hàn cũng không nói nhiều, anh chỉ nhấn mạnh rằng sở dĩ anh mở cuộc họp báo này chỉ là muốn làm sáng tỏ với mọi người rằng Tiểu Bân chính là con của anh, đứa con ruột thịt, thậm chí anh còn công bố bản kết quả ADN ngay tại đó. Trên đó ghi rõ anh và Tiểu Bân đúng là có quan hệ cha con.

Lâm Lệ nhìn bản báo cáo kết quả giám định ADN trên báo, cô không biết anh lấy bản báo cáo giám định này từ đâu ra, cũng không biết anh tâm tình như thế nào đi đối mặt với những câu hỏi sắc bén và khắc nghiệt của đám nhà báo, nhưng là chuyện này cũng được kết thúc, như vậy cũng tốt.

Lâm Lệ vừa cất tờ báo đi thì chuông cửa vang lên, mở cửa ra thì thấy mẹ Chu.

"Tiểu Lệ." Mẹ Chu cười đi vào, trong tay cầm khá nhiều hoa quả.

"Mẹ." Lâm Lệ cười gọi một tiếng, cô biết mẹ Chu hẳn là đã đọc tờ báo kia rồi cho nên mới tới đây.

Đưa tay nhận lấy hoa quả trong tay bà, "mẹ đưa con"

Mẹ Chu gật đầu, đi theo cô vào nhà, vừa đi vừa nhìn xung quanh, cũng không thấy Tiểu Bân, cho nên mới mở miệng hỏi: "Tiểu Bân đâu rồi, đã đi học sao?"

Lâm Lệ xách hoa quả trên tay vào phòng bếp, sau đó rót cho bà ly nước, lúc này mới từ phòng bếp đi ra: "Tiểu Bân đang ở trong phòng, hai ngày nay bởi vì chuyện trên báo, nên con mới xin cho nó nghỉ mấy ngày."

"Mẹ đi xem Tiểu Bân." Mẹ Chu vừa nói vừa vào phòng đứa nhỏ.

Đẩy cửa đi vào, Tiểu Bân đang ở trên giường, trong tay cầm robot biến hình mà bé thích nhất.

"Tiểu Bân, bà nội đã tới rồi." Mẹ Chu tiến lên, đưa tay muốn sờ mặt bé, nhưng lại bị bé nghiêng đầu né tránh.

https://thuviensach.vn

Mẹ Chu sửng sốt, nhìn bé hỏi: "Tiểu Bân, sao vậy? Thân thể không thoải mái sao? Ta là bà nội a."

Bé cúi đầu, không nhìn đến bà.

Mẹ Chu trong lòng có chút không rõ, quay đầu nhìn Lâm Lệ đang đứng ở cửa nghi hoặc.

Lâm Lệ nhẹ nhàng lắc đầu.

"Bà không phải là bà nội của cháu." Bé cúi đầu, tay nắm chặt robot biến hình, nói thật nhỏ: "cháu không phải là con trai của ba…"

Mẹ Chu ngẩn ra, xoay đầu nhìn bé, vội nói: "Cháu là, ai nói không phải, cháu là cháu nội của bà, là cháu nội của bà!"

Tiểu Bân không nói lời nào, không ngẩng đầu lên, cũng không nhìn bà. Bộ dáng kia vô cùng khiến người ta đau lòng, trái tim mẹ Chu thoáng cái chua xót, có chút hối hận mấy ngày mình không quan tâm đứa nhỏ, nhìn bé có chút nghẹn ngào nói: "Tiểu Bân, cháu không cần bà sao?"

Nghe vậy, Tiểu Bân ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm bà, miệng mếu máo, ánh mắt cũng bắt đầu phiếm hồng, nói: "Ba nói cháu không phải là con ba."

Thấy tâm can bảo bối của mình khóc, trái tim của mẹ Chu tan nát, đưa tay ôm chặt lấy đứa nhỏ vào lòng, chính mình cũng không nhịn được mà rơi lệ nói: "Nói bậy, ba cháu nói vớ vẩn, chờ nó về, bà nội sẽ mắng nó một trận. Tiểu Bân là cháu nội của bà, xem còn ai dám nói vớ vẩn."

Đứa nhỏ bị bà ôm lấy, hốc mắt đầy nước mắt, nhưng vẫn cắn chặt răng có chút quật cường không để cho mình khóc ra tiếng.

Một lúc lâu, mẹ Chu mới buông ra, đưa tay vuốt mặt bé, đau lòng hôn vài cái lên mặt bé, rồi mới lên tiếng: "Tiểu Bân cùng bà nội về nhà ở mấy ngày có được không? Ông nội mua rất nhiều đồ chơi cho Tiểu Bân, chờ Tiểu Bân trở về đấy."

Nghe vậy, bé ngẩng đầu nhìn Lâm Lệ, cuối cùng lắc đầu.

Mẹ Chu cũng quay đầu liếc nhìn Lâm Lệ, lại quay đầu nhìn bé hỏi: "Tiểu Bân không muốn đến nhà bà nội sao?"

Tiểu Bân cũng không nói thêm gì nữa, cúi đầu chơi robot biến hình.

https://thuviensach.vn

Thấy thế Lâm Lệ tiến lên, vỗ nhẹ vai mẹ Chu, sau đó nhìn bé hỏi: "Tiểu Bân có mệt hay không? Có muốn ngủ không?"

Đứa nhỏ quả thật có chút mệt nên gật đầu, cẩn thận cất robot biến hình trong tay lên trên tủ đầu giường, sau đó nằm xuống, liền nhắm mặt lại.

Lâm Lệ đưa tay đắp chăn cho bé, rồi mới nhẹ giọng nói với mẹ Chu: "Mẹ, chúng ta đi ra ngoài trước đi."

Mẹ Chu có chút không muốn rời cháu nội, ngồi nhìn bé một lúc lâu mới theo Lâm Lệ ra khỏi phòng.

Trong phòng khách, mẹ Chu chán chường ngồi trên ghế salon, Lâm Lệ lần nữa vào bếp bưng một cốc nước lọc ra cho bà, "Mẹ, mẹ uống nước đi." Lúc này mới ngồi xuống đối diện bà.

Mẹ Chu cầm cốc nước, không uống cũng không nói chuyện, vì lúc nãy mới khóc nên hai mắt còn hồng hồng.

Thấy bà như thế, Lâm Lệ cũng chỉ có thể an ủi nói: "Mẹ, mẹ đừng để trong lòng, từ bé đứa nhỏ Tiểu Bân này đã không có mẹ bên cạnh nên tính cách có phần nhạy cảm, qua một thời gian ngắn mọi chuyện qua đi, là không sao rồi."

Mẹ Chu than nhẹ, ngẩng đầu nhìn Lâm Lệ, có chút áy náy nói: "Mẹ nên sớm đến thăm nó một chút, nhưng là…"

Mẹ Chu chỉ nói nửa câu, nhưng Lâm Lệ cũng hiểu, cũng biết nửa câu còn lại mà bà chưa nói ra, thật ra, đổi lại là ai, gặp phải chuyện như thế này, không ai là không suy nghĩ cả.

Lâm Lệ tiến lên, ngồi bên cạnh bà, kéo tay bà đặt trên đùi của mình, "Con hiểu, cho Tiểu Bân một chút thời gian, chuyện này đối với một đứa bé thương tổn rất lớn, nhiều lần ngủ thiếp đi lại khóc tỉnh, nói mơ sợ chỉ còn lại một mình nó, sợ tất cả mọi người đều không cần nó, sợ tỉnh lại."

Mẹ Chu đau lòng chảy nước mắt, đưa tay kéo tay Lâm Lệ, "May mà vẫn có con ở đây, may mà có con ở bên cạnh nó, nếu không,…" Mẹ Chu nói không nên lời, bà không dám nghĩ tiếp, nếu không có Lâm Lệ, mà mình lại do dự vì chuyện trên báo cộng thêm tính tình của Chu Hàn, bà thật không dám nghĩ khi đó đứa nhỏ sẽ thế nào!

https://thuviensach.vn

“Con coi Tiểu Bân như con của mình, con cũng thương nó.” Lâm Lệ nhìn bà, nói thật rõ ràng.

Mẹ Chu nắm tay cô, thật chặt.

Cuối cùng tiểu Bân cũng không bị mẹ Chu đưa về đại viện, mẹ Chu đau lòng cháu nội, thằng bé không muốn tự nhiên không dám bắt buộc, nhưng mà lúc phải đi rất không nỡ.

Lâm Lệ tiễn mẹ Chu về, khi đi vào phòng đứa nhỏ đã thấy bé thức dậy, ngồi ở giữa giường, cúi đầu nhìn tay trái tay phải trên chăn.

Lâm Lệ đưa tay gõ cửa, mỉm cười đi vào, “Tiểu Bân tỉnh rồi à?”

Nghe vậy, đứa nhỏ ngẩng đầu lên, nhìn cô thật lâu mới hỏi: “Bà nội đi rồi sao ạ?”

Lâm Lệ gật đầu, đưa tay cầm áo khoác trên ghế mặc vào cho bé rồi nói: “ừ, về rồi, mới lúc nãy còn đến xem Tiểu Bân, nhưng không nỡ đánh thức con dậy.”

Nghe vậy, đứa nhỏ cúi đầu thấp hơn một chút, nhỏ giọng đáp: “con biết rồi.” Nó căn bản là không ngủ, bởi vì không biết làm sao đối mặt với bà nội nên giả bộ ngủ.

Lâm Lệ sờ đầu nó: “Bà nội không trách Tiểu Bân, cho nên Tiểu Bân đừng tự trách mình.”

Đứa nhỏ ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn vào mắt Lâm Lệ: “dì sẽ không không cần tiểu Bân đúng không?”

Lâm Lệ gật đầu, bảo đảm nói: “không đâu!”

Đứa nhỏ gật đầu, không nói thêm gì nữa, liền ngả người vào lòng Lâm Lệ.

Cô giang hai tay nhẹ nhàng ôm nó, đưa tay nhẹ nhàng vỗ lên lưng bé, trấn an tâm tình bé.

Chu Hàn xoay tay nắm cửa rồi đẩy cửa đi vào, bên trong phòng đen như mực, rèm cửa sổ bị kéo lại, không hề có một tia ánh sáng.

Đưa tay bật công tắc điện trên tường, chỉ nghe thấy tách một tiếng, cả gian phòng sáng lên.

Nhìn giường lớn ngăn nắp như là không hề có người nằm, Chu Hàn vô thức nhíu mày, không cần đoán cũng biết nhất định bây giờ

https://thuviensach.vn

Lâm Lệ đang ở phòng đứa nhỏ, nhưng mà trong lòng có loại cảm giác buồn bực khiến Chu Hàn có chút không vui.

Bực bội đưa tay nới lỏng cà vạt, cởi tây trang trực tiếp ném lên giường, cũng tháo cà vạt quăng lên giường, vì không chú ý mà rơi xuống dưới mặt đất, Chu Hàn cũng lười đi nhặt, đi thẳng đến phòng quần áo, lúc mở cửa ra có chút sửng sốt.

Nhìn tủ quần áo trống trơn, nơi vốn để quần áo của Lâm Lệ giờ đã trống không, liền mở thêm mấy tủ khác cùng ngăn kéo cũng đều như thế, không sót thứ gì.

https://thuviensach.vn

Chương 66: "Dịu dàng chăm sóc"

Lâm Lệ là cố tình tránh Chu Hàn, cho nên buổi sáng đặc biệt ở lại phòng nằm cùng thằng bé thêm một lát, nhìn đồng hồ, tính ra Chu Hàn hẳn là đã đi làm rồi, lúc này mới thức dậy.

Cũng là vì cố ý tránh né, cho nên khí nhìn thấy Chu Hàn ngồi trong phòng khách, Lâm Lệ không khỏi sửng sốt, không rõ sao lúc này anh còn ở nhà.

Chu Hàn nhìn cô, vẻ mặt có chút nghiêm túc, trầm giọng hỏi: "em đang trốn anh sao?"

Lâm Lệ phục hồi tinh thần lại, phủ nhận nói: "em không có." Lúc nói chuyện, ánh mắt nhìn quanh quẩn, không dám nhìn anh, căng thẳng vô thức nắm chặt tay lại.

Chu Hàn đứng dậy, đi về phía cô, cuối cùng đứng lại trước mặt cô, nhìn chằm chằm cô, hỏi: "Tại sao lấy tất cả quần áo trong phòng đi?"

Tay trái nắm thật chặt tay phải, Lâm Lệ cố ý tránh anh ra, ánh mắt lóe lên không dám nhìn thẳng anh, chỉ nói: "mấy ngày qua cảm xúc tiểu Bân không ổn định, em muốn ở cùng nó nhiều hơn."

Ánh mắt Chu Hàn dán chặt vào cô, lên giọng mạnh mẽ không cho cô lảng tránh: "vậy có cần thiết phải dọn toàn bộ quần áo không?"

"Như vậy sẽ tiện hơn." Lâm Lệ lướt qua anh đi vào trong bếp, nhưng lúc đi ngang qua anh, tay bị anh bắt được.

Lâm Lệ muốn rút về, nhưng làm sao so được sức lực của anh.

Chu Hàn xoay người, nhìn sườn mặt cô, hỏi: "Tại sao đột nhiên như vậy?"

Lâm Lệ cắn môi, chỉ nói: "em chỉ trở về với vị trí vốn có của em mà thôi." Cô không muốn phức tạp hóa chuyện này nữa, không muốn bản thân mình thử đầu tư thêm nhiều tình cảm nữa, khiến cho tất cả trở lại điểm xuất phát, coi như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Chu Hàn cau mày, có chút nghe không hiểu ý cô: "em có ý gì?"

Lâm Lệ hít vào một hơi thật dài, lạnh giọng nói: "Không có gì, ngu ngốc một lần là đủ rồi, em chỉ là không muốn khiến bản thân

https://thuviensach.vn

mình ngu ngốc thêm lần nữa.” Đưa tay gỡ tay anh ra, trực tiếp vào phòng bếp.

Chu Hàn nhìn bóng lưng của cô, chân mày nhíu chặt hơn chút ít.

Nếu như lúc trước nói Lâm Lệ tránh né là do Chu Hàn suy đoán, như vậy những ngày kế tiếp những hành động biểu hiện của Lâm Lệ đã hoàn toàn ăn khớp với suy đoán của Chu Hàn, đúng là cô đang trốn tránh anh, hơn nữa còn trốn rất rõ.

Buổi tối bất kể Chu Hàn về lúc nào, phòng cô và Tiểu Bân luôn đóng chặt, buổi sáng anh cố ý hay vô tình rề rà muộn một chút, nhưng chưa từng gặp được cô. Chu Hàn không rõ, không rõ ràng rốt cuộc vấn đề là ở chỗ nào, tại sao thoáng cái cô như là thay đổi thành một người khác, tránh anh khắp nơi.

“SHIT!” thô bạo ném tập giấy tờ trong tay lên trên bàn, cả người Chu Hàn bực bội khó hiểu, tay cầm ném tập giấy tờ đi.

Lúc này trợ lý Từ đẩy cửa đi vào, thấy anh như thế đột nhiên sửng sốt, nhìn anh không khỏi dè dặt hỏi: “Chu tổng, xảy ra chuyện gì sao?”

Chu Hàn nhìn anh ta một cái, tức giận quay đầu đi tựa vào ghế xoay.

Trợ lý Từ không giải thích được, theo lý mà nói gần đây không có dự án gì đặc biệt quan trọng gấp rút gì, ngoài ra sau khi Chu Hàn công khai bản giám định quan hệ cha con trước mặt phóng viên thì vụ tai tiếng lần trước đã dần lắng xuống rồi kết thúc, nghĩ như thế, hẳn là không có chuyện gì đáng phiền lòng mới phải.

Khom lưng nhặt tập giấy tờ bị Chu Hàn ném trên mặt đất, lần nữa thả lên trên bàn làm việc của Chu Hàn, lúc này mới đưa giấy tờ trong tay mình cho anh, “Chu tổng, đây là báo cáo tiến độ lần một của công trình bên Quảng Đông, anh xem một chút.”

Chu Hàn nhíu mày không nói chuyện, chỉ mặt lạnh gật đầu.

Để giấy tờ xuống rồi trợ lý Từ cũng không ra ngoài ngay lập tức, mà là nhìn Chu Hàn nhiều chuyện hỏi.”Chu tổng, anh không sao chứ, có phải gặp chuyện phiền phức gì không?”

Nghe vậy, Chu Hàn mắt lạnh quét qua anh ta, giọng nói không lớn nhưng âm trầm có chút đáng sợ, hỏi: “trợ lý Từ, hai ngày gần

https://thuviensach.vn

đây có phải cậu quá rảnh rỗi rồi không."

Trợ lý Từ cười khan, có chút nịnh hót nói: "tôi đây không phải là quan tâm ông chủ thôi nha." Nhìn nét mặt ngày càng âm trầm của Chu Hàn kia, trợ lý Từ anh đã lăn lộn ở trên xã hội này lâu như vậy, tự nhiên là biết chút quan sát sắc mặt, thấy tình huống không đúng, trợ lý Từ vội vàng chuyển đề tài, định bụng chuồn đi, nói: "tôi nhớ ra tôi còn phải gọi điện cho Vương tổng bên Thượng Hải, nếu Chu tổng không có việc gì thì tôi ra ngoài đã." Nói xong cũng không đợi Chu Hàn trả lời, trực tiếp quay đầu vừa muốn đi ra.

Chu Hàn thấy anh ta muốn đi, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, mở miệng gọi anh ta lại: "chờ một chút."

Trợ lý Từ dừng lại, quay đầu nhìn anh, hỏi: "Chu tổng còn có chuyện gì căn dặn."

Chu Hàn có chút không được tự nhiên, ho nhẹ một tiếng, sau đó nhìn trợ lý Từ hỏi: "trợ lý Từ, có phải cậu có bạn gái không?"

Trợ lý Từ sửng sốt, gật đầu đáp, "vâng đúng ạ." Trong lòng tính toán anh hỏi cái này làm cái gì?

Chu Hàn suy nghĩ một lúc, cuối cùng mở miệng hỏi: "Cái kia, cậu có biết lúc nào thì tự nhiên phụ nữ lại nổi cáu?"

Nghe vậy, trợ lý Từ sửng sốt, một lúc lâu mới kịp phản ứng, hóa ra là Chu Hàn anh hiện giờ là đang buồn bực vì phụ nữ a!

Một lúc lâu cũng không thấy anh trả lời, tâm tình Chu Hàn càng bực bội hơn, trầm mặt nói: "quên đi, cậu đi ra ngoài đi." Nói xong đưa tay trực tiếp cầm tập tài liệu anh đặt lên trên bàn, lật xem.

Lúc này trợ lý Từ mới lấy lại tinh thần, nhịn cười, hỏi: "Chu tổng là bởi vì thư lý Lâm?"

Nghe tiếng, Chu Hàn nâng mắt liếc anh một cái, ánh mắt kia bén nhọn như đao.

Trợ lý Từ không nhìn thẳng vào ánh mắt kinh khủng có chút dọa người của anh, sau đó kéo cái ghế trước bàn làm việc của anh, ngồi xuống, bộ dạng giàu kinh nghiệm nói: "nói một chút, anh chọc thư ký Lâm ở đâu rồi, tại sao thư lý Lâm tức giận, tức giận thế nào?" Nghe thấy mùi vị tám chuyện, trợ lý Từ trở nên phấn khởi dị thường.

https://thuviensach.vn

Chu Hàn quét anh ta một cái, trong lòng đột nhiên có chút hối hận hỏi anh ta cái vấn đề này, anh sớm phải biết trợ lý Từ thật ra còn nhiều chuyện hơn cả đàn bà!

Trợ lý Từ một khi đã phấn khởi liền trở nên có phần kiêu ngạo, thấy anh không đáp, liền thúc giục: "Nói a, anh không nói tôi làm sao biết là tại sao a?"

"Nếu tôi biết chọc tới cô ấy ở đâu, biết tại sao cô ấy tức giận thì tôi còn hỏi cậu làm cái gì?" Chu Hàn lạnh giọng nói, vẻ mặt lạnh lùng không nhìn ra chút thay đổi tâm tình nào.

"Cũng đúng." Trợ lý Từ gật đầu, nhíu mày suy nghĩ một lúc lâu, sau đó đột nhiên nghĩ đến cái gì, ngẩng mạnh đầu nhìn Chu Hàn chằm chằm, nói: "tôi biết rồi, tôi biết vì sao tự nhiên thư ký Lâm lại tức giận rồi!"

Chu Hàn nhướng mày, nhìn hỏi anh: "Tại sao?"

Trợ lý Từ nghiêm trang nói, "mỗi tháng phụ nữ luôn luôn vài ngày như vậy ."

Chu Hàn cau mày, nhìn chằm chằm trợ lý Từ, một hồi lâu mới chậm rãi mở miệng, "cậu nói là…"

"Nhất định thế!" Vẻ mặt trợ lý Từ chắc chắn, "mỗi tháng mà bạn tốt tới, bạn gái tôi luôn cãi nhau với tôi, tự nhiên nổi cáu lên, vào lúc này thân là đàn ông điều chúng ta có thể làm là quan tâm săn sóc, nấu một cốc ca cao nóng, chuẩn bị một túi nước ấm, như vậy có thể dịu bớt khó chịu của họ, tự nhiên có thể làm hòa hoãn tâm tình họ."

Chu Hàn nhìn anh ta, vẻ mặt bán tín bán nghi dường như còn đang suy nghĩ cái gì.

Trong phòng Tiểu Bân, thằng bé tựa vào lòng Lâm Lệ đọc truyện thiếu nhi, vẻ mặt nghiêm túc.

Lâm Lệ cúi đầu liếc nhìn nó, sau đó đưa tay xoa xoa đầu nó, thấp giọng nói: "Tiểu Bân, ngày mai dì đưa con lên lớp nhé."

Nghe vậy, thằng bé trong lòng cứng đờ, một lúc lâu mới nói thật nhỏ: "con không muốn đi."

Lâm Lệ buông nó ra, đưa tay nâng mặt nó lên, hỏi: "Tại sao?"

Thằng bé không nói chuyện, xoay người lui ra khỏi lòng Lâm Lệ, ngồi sang bên cạnh đưa lưng về phía cô, cúi đầu nghịch ngón tay

https://thuviensach.vn

mình.

"Có phải tiểu Bân sợ các bạn học nói gì?" Lâm Lệ hỏi, đưa tay xoay người nó lại.

Thằng bé vẫn cúi đầu, răng cắn môi

Lâm Lệ thò tay, một lần nữa nâng mặt nó lên, nhìn chăm chú vào mắt nó, nghiêm túc nói: "Tiểu Bân, có một số việc nếu như chúng ta không dũng dám đi đối mặt, như vậy chuyện này sẽ tồn tại vĩnh viễn, chúng ta có thể trốn tránh một thời gian ngắn, nhưng mà chúng ta không thể trốn tránh cả đời."

Thằng bé nhìn cô, đôi mắt đen nhánh lóe lên.

"Tiểu Bân đồng ý với dì, làm một người đàn ông dũng cảm, dũng cảm đối mặt với những khó khăn và trắc trở kia, chúng ta cùng đi giải quyết, có được không?"

Thằng bé cũng nhìn cô, một lúc lâu mới gật đầu, nhỏ giọng nói: "vâng."

Lâm Lệ mỉm cười, cúi đầu hôn xuống trán nó, xoa xoa đầu nó.

Mà lúc này vang lên tiếng gõ cửa, cốc cốc cốc, rất có quy luật.

Tiểu Bân trong lòng ngẩng đầu nhìn Lâm Lệ, hỏi: "là ba ba sao?"

Lâm Lệ gật đầu, trong nhà này trừ Chu Hàn còn có thể là ai?

Nói Chu Hàn, dường như cả người đứa nhỏ trở nên căng thẳng, nhìn Lâm Lệ hỏi: "Ba ba là tới đuổi con đi đấy sao?" Ba ba nói nó không phải con trai anh, như vậy anh sẽ đuổi nó đi sao?

Lâm Lệ lắc đầu, "Sẽ không, Tiểu Bân đừng nói linh tinh." Nói xong xoa xoa đầu nó, buông nó ra, đứng dậy đi ra cửa.

Mở cửa, chỉ thấy Chu Hàn đứng ở bên ngoài, ánh mắt nhìn chằm chằm cô.

Nhìn anh, Lâm Lệ hỏi: "Có chuyện gì sao?" Giọng nói rất lạnh, thái độ rất nhạt.

Chu Hàn nhìn cô, bất động thanh sắc cau mày lại, không hiểu sao, anh không thích thái độ và giọng nói không mặn không nhạt của cô như thế.

Đè ép buồn bực trong lòng xuống, chỉ nói: "Đi theo anh." Nói xong liền xoay người trực tiếp rời đi.

https://thuviensach.vn

Lâm Lệ không biết anh muốn làm gì, nhưng mà suy nghĩ một chút, quay đầu liếc nhìn tiểu Bân trên giường, khẽ cười cười với nó: "dì đi ra ngoài một lát."

Đóng cửa đi ra ngoài, khi đi tới phòng khách, chỉ thấy Chu Hàn ra hiệu cho cô ngồi xuống, sau đó vào bếp bưng một cái chén ra ngoài, tiến lên trực tiếp đặt vào trong tay cô, lúc này mới nhẹ giọng mở miệng, "Nhân lúc còn nóng uống đi."

Lâm Lệ cúi đầu, thế này mới nhìn rõ trong chén kia là ca cao nóng!

Có chút khó hiểu ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn anh, "anh làm gì?"

Chu Hàn nhìn cô, sau đó lại xoay người vào thư phòng, lúc đi ra trong tay cầm thêm túi chườm nóng, chỉ thấy anh nghiêm mặt, cúi đầu đặt cái túi chườm nóng trong tay lên trên bụng cô.

"Anh làm cái gì?" Lâm Lệ lại càng khó hiểu, hoàn toàn bị một loạt hành động của anh làm cho không hiểu ra sao cả!

Chu Hàn nâng mắt nhìn cô, nói: "không phải là bạn tốt của em đến rồi sao."

https://thuviensach.vn

Chương 67: Đừng náo loạn nữa

Lâm Lệ sửng sốt, khó hiểu nhìn anh, nhất thời không phản ứng kịp, hỏi: "Cái gì bạn tốt?"

Chu Hàn thấy phản ứng của cô, trong lòng đột nhiên nhen lên dự cảm xấu, vô thức nhíu mày lại, nhìn cô lần nữa nghiêm trang hỏi: "không phải là bạn tốt em đến rồi?" Lúc nói chuyện, ánh mắt nhìn chằm chằm bụng cô.

Lâm Lệ theo ánh mắt anh, sau đó lại nhìn cốc ca cao nóng trong tay và túi chườm nóng trong lòng, sau đó chậm chạp nữa cũng ý thức được, nhất thời hai gò má hồng lên, xấu hổ trừng mắt, giận dữ nói: "Anh, anh nói linh tinh cái gì vậy? Em mới không có bạn tốt tới!"

Nghe vậy Chu Hàn cũng có chút lúng túng, khuôn mặt màu đồng nổi lên màu đỏ quỷ dị, nhưng cũng chỉ là thoáng qua, dưới đáy lòng thầm mắng trợ lý Từ không đáng tin, nghĩ xem gần đây có phải là giao cho anh ta quá ít công việc hay không để cho anh ta rảnh rỗi, cho nên mới nghĩ ra cái chủ ý không đáng tin này. (*VL: Khổ thân a Từ, a tự cầu phúc đi!*)

Không khí thoáng cái có chút lúng túng quỷ dị, Lâm Lệ để chén ca cao trong tay và túi chườm nóng kia xuống, xoay người trở về phòng.

Thấy cô muốn đi, Chu Hàn đưa tay kéo cô lại, cau mày có chút mệt mỏi hỏi: "Em rốt cuộc đang náo loạn cái gì?" Gần đây anh quả thật mệt mỏi, không phải thân thể mà là trái tim mệt mỏi, thật vất vả mới giải quyết chuyện của Tiểu Bân, lại không nghĩ rằng cô tự nhiên lại náo loạn với anh, thậm chí anh còn hoàn toàn không biết tại sao!

"Em không có." Lâm Lệ lạnh giọng trả lời, vừa muốn rút tay ra khỏi anh.

Chu Hàn dùng sức, liền kéo cô vào trong lòng mình, một tay ôm hông, một tay cố định đầu cô, cằm chống lên trán cô, khẽ thở dài, có chút vô lực nói: "Lâm Lệ, đừng náo loạn với anh nữa, gần đây anh thật mệt muốn chết." Chỉ muốn hảo hảo ôm cô, để cô mang mang lại ấm áp cho mình, mệt mỏi cũng chỉ muốn có thể dựa vào cô, an tâm

https://thuviensach.vn

ngủ một giấc. Thì ra không biết bắt đầu từ khi nào, anh lại quyến luyến cô như vậy, có cô ở bên người là có thể khiến cho anh an tâm.

Trong lòng Lâm Lệ rung động, bị anh kéo tới làm cho đau. Giọng nói mệt mỏi vô lực kia khiến cho người ta không không nhịn được đau lòng không thôi.

Nhưng nhớ đến đêm hôm đó, lúc anh mơ ngủ mà đau đớn gọi tên Lăng Nhiễm, Lâm Lệ có chút khổ sở nhắm mắt lại. Cô đã trải qua một lần rồi, không muốn lại ngu ngốc thêm lần thứ hai!

Đưa tay dùng sức đẩy ra, không nhìn vào mắt anh, chỉ nói: "Em không có náo loạn với anh, anh đang mệt mỏi, nên ngủ sớm chút đi." Nói dứt lời liền xoay người đi.

Chu Hàn nhìn bóng lưng của cô, ánh mắt âm trầm, lạnh giọng mở miệng: "Lâm Lệ!"

Giọng anh trầm thấp mà âm lãnh, làm cho người ta không khỏi cảm thấy không rét mà run, Lâm Lệ dừng bước. Ở chung được một thời gian, Lâm Lệ biết anh là đang tức giận.

Cắn cắn môi, Lâm Lệ xoay người lại, đang lúc muốn mở miệng thì còn chưa kịp nhìn rõ, chỉ thấy một thân ảnh hiện lên, sau đó cảm giác có người nâng mặt cô lên, nhiệt độ trên môi tăng lên, vừa ấm áp lại vừa bá đạo mạnh mẽ dùng đầu lưỡi trực tiếp cạy mở hàm răng, tiến vào càn quét trong miệng cô. Vừa mang theo tức giận, cướp bóc, lại mang theo bá đạo không thể bỏ qua.

"Bốp!"

Một cái tát vang dội cả phòng khách yên tĩnh, thời gian dường như dừng lại trong nháy mắt, cả phòng khách chỉ nghe thấy tiếng hô hấp, không một âm thanh nào khác.

Cái tát này Lâm Lệ dùng lực rất mạnh, gần như là dùng hết sức lực, một chút cũng không hạ thủ lưu tình. Thậm chí ngay cả tay cô đến lúc này vẫn còn tê dại, run rẩy, vừa phập phồng thở dốc.

Lâm Lệ đánh nặng như vậy, tự nhiên Chu Hàn cũng cảm thấy đau, khuôn mặt màu đồng cổ hiện rõ dấu ấn lòng bàn tay nhìn rất đáng sợ, như là chứng minh cho cái tát này không phải là hư ảo, mà là thực, sức lực cũng rất thực.

Lâm Lệ nhìn anh, tức giận quát anh: "Anh đồ khốn nạn, tại sao phải đối với tôi như vậy!" Cả người tức giận, dường như đang run

https://thuviensach.vn

rẩy.

Chu Hàn cũng nhìn cô, ánh mắt kia lạnh lùng như có thể giết được người, đè nén giận giữ trong lòng, nhìn cô hỏi: "rốt cuộc em đang ầm ĩ cái gì, muốn ầm ĩ thì ít ra cũng phải cho anh biết lý do chứ!" Giọng nói trầm thấp, rõ ràng mang theo lửa giận, dường như không cẩn thận là sẽ bị nhóm lên.

Lâm Lệ cũng tức giận, lớn tiếng quát: "Lý do, tốt, anh muốn lý do tôi sẽ cho anh biết. Tôi không chơi, không muốn chơi cùng anh nữa, không thử yêu nhau, tôi với anh trở lại vị trí ban đầu, anh là anh, tôi là tôi, chúng ta nước sông không phạm nước giếng, hôn nhân của chúng ta chỉ thuần túy là hợp tác!"

"Em nói gì?!" Chu Hàn nhìn cô chằm chằm, không có động tác gì nữa, nhưng mà hơi thở đã thay đổi, dường như quanh thân tràn ngập chất dễ cháy, không cẩn thận sẽ nổ tung!

"Tôi nói tôi không muốn thử yêu đương với anh, chúng ta trở lại điểm ban đầu, tôi không muốn làm thế thân cho người khác nữa!" Lâm Lệ nói, trong lòng càng cảm thấy uất ức và khó chịu, nước mắt không khống chế được chảy xuống, trong đầu lóe lên hình ảnh của Trình Tường, của Tiêu Tiêu, còn hiện lên hình ảnh của Lăng Nhiễm, nhiều nhất chính là hình ảnh đêm hôm đó anh ngủ mê man, vẻ mặt đau đớn gọi tên Lăng Nhiễm. Nước mắt không nhịn được nữa, như đập nước bị vỡ, Lâm Lệ che miệng, nghĩ muốn cố gắng ngăn chặn tiếng khóc của mình. Cô không muốn làm đứa nhỏ trong phòng hoảng sợ.

Chu Hàn nhìn cô, lửa giận kia bởi vì nước mắt của cô mà bị dập tắt không còn tăm hơi, cũng không tức giận nữa, nhìn bộ dạng cô khóc bất lực đến như thế, đáy lòng chỉ còn lại thương tiếc không thôi. Ánh mắt vốn nhiễm lửa giận bây giờ thoáng cái trở nên nhu hòa.

Lâm Lệ bất lực khóc, những hình ảnh kia giống như một bộ phim ngắn không ngừng xoay tròn trong tâm trí cô, uất ức tràn ra, che tay cố gắng cảnh báo chính mình: "Em không muốn, không muốn, mười năm là đủ rồi, em không bao giờ muốn là thế thân cho người khác, không cần nữa…"

https://thuviensach.vn

Cuối cùng Chu Hàn nửa quỳ xuống mặt đất, đưa tay ôm cô vào lồng ngực, ôm chặt nói bên tai cô: "Em không phải, không phải…"

Lâm Lệ khóc, muốn thoát ra khỏi ngực anh, đưa tay đánh vào lưng anh, Chu Hàn không hề mảy may có ý định buông tay ra, vẫn cứ ôm cô thật chặt.

Cũng không biết khóc như vậy bao lâu, Chu Hàn phát hiện người trong ngực mình không giãy dụa nữa, âm thanh nức nở cũng chầm chậm biến mất, cúi đầu nhìn lại, lúc này mới phát hiện Lâm Lệ trong ngực khóc đã mê man ngủ không biết lúc nào rồi.

Đưa tay vén những sợi tóc vì nước mắt mà dính vào mặt cho cô lên, nhẹ tay vuốt ve mặt cô, lúc này mới ôm cô, đứng dậy ôm cô vào phòng nghỉ.

Khi đang ôm Lâm Lệ quay về phòng ngủ chính, trông thấy cửa phòng thằng bé đang khép hờ, mà thằng bé vốn đang ở trong phòng lúc này đang thò đầu ra nhìn anh, đôi mắt đen nhánh mở thật to, tầm mắt nhìn đến Lâm Lệ trong ngực anh, khuôn mặt nhỏ bé kia ẩn giấu không được lo lắng.

Chu Hàn dừng bước, ánh mắt nhìn chằm chằm vào bé, vẻ mặt nghiêm khắc có chút nghiêm túc khiến người sợ hãi.

Thằng bé kia vô thức rụt đầu lại, một lúc lâu cuối cùng có chút lo lắng cho Lâm Lệ mà nhô đầu ra muốn nhìn tình hình một chút. Nhưng đúng lúc này nhìn thấy ánh mắt Chu Hàn lại giật mình, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩn ra.

Chu Hàn cứ ôm Lâm Lệ như vậy nhìn thằng bé, một lát sau mới mở miệng nói: "Tới đây mở cửa."

Thằng bé sửng sốt, dường như không kịp phản ứng lời của anh, không tiêu hóa kịp nội dung ý nghĩa bên trong.

Thấy mãi nó không bước lên, Chu Hàn một lần nữa mở miệng: "Tới đây mở cửa."

Lúc này thằng bé mới phản ứng kịp, xác nhận đúng là gọi nó đi qua, sợ hãi mở cửa phòng đi đến chỗ Chu Hàn, đứng cách xa anh một mét, chần chờ không dám tới.

Chu Hàn nhìn mắt bé, ra hiệu cho bé tới đây, lúc này đứa nhỏ mới yên tâm đi tới, đưa tay mở cửa ra.

https://thuviensach.vn

Chu Hàn ôm Lâm Lệ đi vào, nhẹ nhàng thả cô lên trên giường, đưa tay cởi dép xuống, sau đó mới kéo chăn bông đắp cho cô.

Đợi làm xong tất cả, vừa đứng ở đầu giường một lúc quay lại chuẩn bị đi ra ngoài, cũng đúng lúc xoay lại thì nhìn thấy thằng bé kia với vẻ mặt lo lắng, muốn nhìn tình huống của Lâm Lệ trên giường. Nhưng thấy Chu Hàn quay lại, thân thể đột nhiên có chút cứng ngắc, lập tức đứng thẳng.

Chu Hàn nhìn bé, vừa định bước lên trước thì bé đã bỏ chạy, Chu Hàn còn chưa kịp phản ứng, người đã không thấy đâu, chỉ nghe phịch một tiếng, cửa phòng đã bị đóng lại.

Chu Hàn xoay người liếc nhìn Lâm Lệ trên giường, thấy cô chưa tỉnh lại, lúc này mới xoay người, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Đứng trước phòng của đứa nhỏ, Chu Hàn im lặng một lúc lâu, cuối cùng đưa tay gõ cửa.

Trong phòng một mảnh im lặng, nghe không ra một chút âm thanh gì.

Đợi một lúc sau, Chu Hàn vừa giơ tay lên gõ, trầm giọng nói: "Mở cửa."

Sau đó đáp lại là một mảnh tĩnh lặng, khi Chu Hàn giơ tay chuẩn bị trực tiếp mở cửa đi vào phòng thì tay cầm cửa đã chuyển động, cửa phòng mở ra, thằng bé kia khẽ cắn môi nhìn anh, tay nhỏ bé nắm thật chặt một góc áo ngủ, biểu hiện căng thẳng và sợ hãi.

Chu Hàn nhìn nó, không đợi anh mở miệng, thằng bé kia giống như là lấy hết dũng khí ngẩng đầu hỏi anh: "ba là muốn đuổi con đi sao?"

Chu Hàn sửng sốt, nhìn sâu vào khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường kia, vẻ mặt có phần rung động.

Thằng bé cắn môi, bởi vì có chút căng thẳng và sợ hãi nên cắn có chút mạnh, gần như cắn đến gần trắng bệch.

Chu Hàn khẽ thở dài một tiếng, chậm rãi giơ tay lên, bàn tay đặt lên trên đầu đứa nhỏ, khẽ vuốt vuốt tóc bé, thanh âm trầm thấp hỏi: "Có đói bụng không?"

Đứa nhỏ sửng sốt, ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt kia có chút không chắc chắn.

Chu Hàn xoa đầu bé, hỏi lại lần nữa: "Đói bụng chưa?"

https://thuviensach.vn

Đứa nhỏ vẫn chưa kịp phản ứng, chẳng qua là vô thức gật đầu, mắt nhìn chằm chằm Chu Hàn.

Chu Hàn cong cong môi, nở một nụ cười không rõ ràng, giọng nói có chút mất tự nhiên và cứng ngắc nói: "Ta đi nấu đồ ăn cho con."

https://thuviensach.vn

Chương 68 : Trở lại vị trí ban đầu

Khi Lâm Lệ tỉnh lại lần nữa đã là nửa đêm, cả gian phòng đen như mực, nhưng có một bàn tay ngang hông nói cho cô giờ phút này người nằm bên cạnh không phải là Tiểu Bân mà là Chu Hàn.

Đưa tay muốn kéo bàn tay kia ra, bên tai vang lên giọng nói trầm thấp của anh: "Muộn rồi, ngủ đi."

"Em trở về phòng ngủ." Lâm Lệ khăng khăng muốn đứng dậy, đưa tay hất bàn tay để trên bụng mình ra.

Chu Hàn không để cô làm vậy, dùng sức kéo cô trở về, ngực dán vào lưng của cô, hai tay ôm hông của cô càng chặt hơn, tư thế hiện tại của hai người như là hai cây đũa dán chặt vào nhau trông mập mờ.

"Buông ra." Lâm Lệ nhíu mày, thân thể giãy dụa muốn tiến lên trước, nếu đã thấy rõ sự thực rồi, cô nên quay trở lại vị trí vốn có của mình, để duy trì khoảng cách của hai người.

Chu Hàn nhắc chân ngăn chặn cô, thấp giọng nói bên tai cô: "Đừng động đậy."

Bị giọng nói của anh làm cho giật mình, Lâm Lệ cảm giác được vật nóng bỏng kia ở sau lưng mình, cũng không còn là cô bé ngây ngô, tất nhiên Lâm Lệ biết cái kia là gì, cũng biết đàn ông lúc này đúng là tức giận không chịu nổi, trong bóng tối mặt bỗng dưng đỏ lên, rất sợ mình cử động sẽ kích thích anh, nên dừng lại thành bất động, nhưng khó nén được phẫn nộ trong lòng, thân thể cứng lên thấp giọng nổi giận nói: "Lưu manh!"

Chu Hàn không nói chuyện, tay vẫn ôm chặt cô, cúi đầu chôn ở cổ cô, đè nén kích thích cuồn cuộn trong người, anh muốn cô, nhưng anh không là lưu manh, anh sẽ không ép buộc phụ nữ, cho dù người phụ nữ này là vợ anh!

Một lúc lâu sau, Lâm Lệ cảm giác được dục vọng phía sau chậm rãi nhỏ lại, không dám nằm ở bên cạnh anh nữa, đưa tay đẩy tay anh ra chuẩn bị đứng dậy, nhưng hiển nhiên là Chu Hàn không để cô đi như vậy, tay càng dùng lực siết chặt hơn chút nữa.

https://thuviensach.vn

Lâm Lệ kêu rên một tiếng, thắt lưng bị anh ôm có chút đau đớn, lông mày nhăn lại, "Anh rốt cuộc muốn thế nào?"

Trong bóng tối, giọng nói của Chu Hàn vang lên sau lưng cô, "Anh chưa từng coi em trở thành thế thân của người khác." Anh vẫn biết rõ cô là ai, ban đầu kết hôn với cô đúng là hợp tác đôi bên cùng có lợi, nhưng mà từ khi đưa ra đề nghị thử bắt đầu, anh đối với cô cho dù không chân chính gọi là 'yêu' nhưng thái độ là chân thành, anh muốn mượn cuộc tình cảm mới quên đi tình cảm trước kia khiến anh đau đớn, nhưng mà từ đầu đến cuối anh đều biết cô là ai, chưa từng coi cô là bóng dáng của người khác!

Lâm Lệ nghe vậy, ngẩn người, cười lạnh, "Ha ha."

Chu Hàn cau mày, nói khẳng định: "Anh nói thật!"

"Anh căn bản cũng không biết rõ là anh muốn cái gì." Cho nên mới đang ngủ vô thức gọi cái tên kia, cảm giác như vậy cô biết rõ, cũng không dám thử lại, mười năm cùng Trình Tường, mặc dù biết lòng anh ta có hình ảnh không thể xóa mờ, cũng vì biết được sự nỗ lực và thành tâm của anh ta, cho nên mới ngây thơ tin tưởng rằng thời gian có thể xóa đi tất cả, có thể quên đi tình cảm trước, nhưng đâu có xóa được hình ảnh được khắc sâu trong lòng anh ta, cho nên dù có cố gắng nhiều hơn nữa cũng chỉ là uổng công.

Giờ phút này anh giống như Trình Tường trước kia, đau đớn như vậy cô đã trải qua một lần, thật sự không có dũng cảm nếm thử lần thứ hai, nói cô yếu đuối cũng được, nhát gan cũng thế, cô chỉ muốn bảo vệ tốt bản thân mìn.

"Anh vẫn biết rõ ràng mình muốn cái gì, cho dù là sai lầm." Chu Hàn nói, giọng nói chắc chắn, trước kia anh biết rõ không thể yêu Lăng Nhiễm, nhưng lại bất chấp để yêu, dù biết hiện tại vết thương chồng chất, anh cũng không có hối hận, bởi vì tất cả đều là lựa chọn của mình, hiện tại cho dù có biết là sai, anh cũng nhận, cho dù khó đối mặt nữa anh cũng đã đối mặt, bởi vì đây là trách nhiệm cảm anh, vì lựa chọn sai lầm hồi đó nên giờ phải chịu trách nhiệm, anh không có một câu oán hận. (*BN: đọc đến đây mới khâm phục anh này quá*)

Lâm Lệ đưa tay bật đèn trên đầu giường, cả gian phòng thoáng cái sáng lên, Chu Hàn giơ tay lên che mắt, lúc này mới thích ứng

https://thuviensach.vn

được, đến khi hạ tay xuống, cô đã xoay người lại nhìn thẳng anh.

"Anh thật biết anh muốn cái gì sao?" Lâm Lệ hỏi anh, đôi mắt nhìn thẳng vào mắt của anh.

Chu Hàn cũng không trốn tránh, nhìn lại cô, vẻ mặt thản nhiên, "Ít nhất anh vẫn biết rõ anh chưa từng coi em là thế thân của Lăng Nhiễm." Anh đã từng vì yêu điên cuồng, trước kia vì Lăng Nhiễm vứt bỏ tất cả, nhưng giờ đã biết rõ bản chất của Lăng Nhiễm, anh còn nhớ mãi không quên cô ta, vậy thì anh chính là kẻ ngu xuẩn, đáng bị coi thường!

Lâm Lệ cười, nụ cười có chút châm chọc, "Nhưng lúc anh ôm tôi thì anh gọi tên cô ta." Có lẽ những điều anh nói đều là hy vọng của anh, nhưng tiềm thức mới là thật, phản ứng bản năng nhất.

Chu Hàn sửng sốt, nhíu mày có chút không tin, nói chắc chắn, "Không thể nào." Hoàn toàn không thể!

Lâm Lệ nhìn anh, nói:" Nhưng chính anh lúc đi ngủ đã gọi tên cô ta, anh còn hỏi cô ta tại sao, tại sao lại muốn bỏ anh? Tại sao lại muốn buông tha tình cảm của các người?"

"Chuyện khi nào, anh hoàn toàn không có ấn tượng!" Chu Hàn vẫn không thể tin, điều này sao có thể xảy ra!

Lâm Lệ cười có chút khổ sở: "Không lâu, chuyện mới có mấy ngày hôm trước." Nếu như là một hai tháng trước, có lẽ cô sẽ không có phản ứng dữ như vậy, nhưng mà hiện tại, cũng chính là hiện tại, không biết từ lúc nào cô đã đặt anh ở trong lòng rồi, nếu không cũng sẽ không đau lòng như vậy.

Nhắc tới cũng thật là buồn cười, cô cho rằng đã trải qua chuyện của Trình Tường lúc trước cô sẽ không bao giờ có thể yêu được nữa, nhưng mà không nghĩ tới lại có thể yêu một người dễ dàng như vậy, chẳng qua là số cô thật đáng buồn trong lòng hai người đàn ông đều có một bóng dáng không thể xóa nhòa, chẳng qua lần trước là cô ngu xuẩn quá, còn lần này cô phải thông minh hơn chút mới được.

"Cho nên em mới dọn ra."Giọng nói không phải là nghi vấn mà là khẳng định.

Lâm Lệ đẩy anh ra, ngồi dậy, quay lưng về phía anh chậm rãi mở miệng, nói: "Tôi đã từng có 10 năm nuôi tóc dài, cũng chính bởi vì Trình Tường nói thích nhìn thấy mái tóc dài của tôi, tôi biết anh ta

https://thuviensach.vn

nhìn mái tóc dài của tôi thì nhớ đến một người phụ nữ khác, nhưng khi đó tôi quá ngốc, ngây thơ cho rằng, chỉ cần thời gian đủ lâu, anh ta sẽ quên người kia đi, rồi anh ta sẽ từ từ yêu tôi, anh ta quả thực rất thương tôi, bởi vì tôi tham ăn, cho nên cố gắng đi học nấu nướng, tài nghệ của anh ta có thể sánh ngang với đầu bếp chuyện nghiệp. Chúng tôi đã ở bên nhau 10 năm, cũng từng có cãi nhau, nhưng anh ta vẫn bao dung tôi hết thảy, cho dù tôi tùy hứng cố ý gây sự, tất cả mọi người đều nói tôi có phúc, tìm được một người đàn ông yêu thương và cưng chiều tôi như vậy, thậm chí chính tôi cũng cảm thấy gặp được anh ta là do phúc khí tu luyện từ kiếp trước, nhưng cũng là bởi vì những điều này, ta đã quên, quên mất thật ra trong lòng anh ta vẫn còn hình bóng khác, một người khó mà quên được."

Chu Hàn ở sau lưng cô cũng ngồi dậy, không nói gì, chỉ nhìn cô.

"Tôi cho rằng 10 năm đã đủ lâu, đủ để cho anh ta quên một người sau đó để yêu thương một người, nhưng thì ra đó là tình cảm khắc cốt ghi tâm, đã khắc lên xương máu, cho dù có thêm 10 năm nữa, cái loại tình yêu say đắm khắc sâu vào xương tủy không thể dứt bỏ, cho nên khi sự thật phơi bày, khi cái người từ tận đáy lòng anh ta xuất hiện, tất cả những yêu thương, bao dung, sủng nịch anh ta đối với tôi trước đó đều trở thành điều đáng buồn cười nhất, trở thành chuyện châm chọc nhất, bởi vì từ đầu đến cuối người anh ta yêu không phải là tôi, tôi chỉ là thế thân cho người ở trong lòng anh ta, chẳng qua chỉ là người thay thế khi người đó không ở bên anh ta, niềm an ủi khi anh ta cô đơn, có lẽ mười năm qua tôi đã thật sự đi vào trái tim của anh ra, nhưng vẫn không thể chạm đến đáy lòng anh ta." Lâm Lệ vừa nói, vừa cười, châm chọc như thế, vô lực như thế.

Tay Chu Hàn nắm chặt bả vai của cô, đưa tay xoay người cô lại, này mới phát hiện thì ra là cô khóc, không biết lúc nào trên mặt đã giàn dụa nước mắt rồi.

Muốn lau nước mắt trên mặt cô, Chu Hàn nhìn vào ánh mắt của cô nói: "Anh không phải là anh ta."

Lâm Lệ cũng nhìn anh, khóe miệng nhếch lên, đưa tay đẩy tay anh đang lau nước mắt xuống, khẽ gật đầu, chỉ nói: "Đúng, anh

https://thuviensach.vn

không phải là anh ta, nhưng anh và anh ta, đáy lòng có một người phụ nữ không thể nào quên, cho dù người đó từng làm tổn thương anh, cho dù anh cho rằng có thể đã quên mất người đó, nhưng sự thật chứng minh chỉ là lừa mình dối người, anh chẳng qua là giấu cô ta dưới đáy lòng mà thôi."

Chu Hàn không nói chuyện, vẫn chỉ nhìn cô.

"Nếu như vậy thì hôm nay chúng ta sẽ nói rõ ràng, đời này tôi hận nhất chính là làm thế thân cho người khác, cho nên dù anh cố ý hay là vô ý tôi đều không thể chấp nhận, tôi nghĩ chúng ta nên trở lại vị trí ban đầu, đừng khiến cho mối quan hệ trở nên phức tạp, chúng ta sẽ vẫn duy trì mối quan hệ hợp tác vợ chồng, tôi sẽ phối hợp cùng anh đối phó với cha mẹ, anh cũng phối hợp với tôi đối phó với cha mẹ tôi, quan hệ đơn giản, không nên trộn lẫn tình cảm, bởi vì chúng ta không đủ sức."

Chu Hàn nhìn cô, nhìn chằm chằm, hồi lâu sau mới chậm rãi mở miệng, ánh mắt không rời khỏi người cô, hỏi lại: "Đây là điều em muốn?"

"Đúng" Lâm Lệ không do dự gật đầu, đây không phải là điều cô muốn, nhưng với cô đây lại là điều tốt nhất.

Chu Hàn không nói nữa, chẳng qua là nhìn cô, mím môi thật chặt, hai tay nắm chăn thật chặt, phía trên mu bàn tay còn nhô ra gân xanh, giống như là trong lòng đang đè nén sự kích động, nhìn có chút dọa người.

Lâm Lệ cũng không có nói nữa, chỉ nhìn anh, rồi vén chăn xoay người xuống giường,lúc đi đến cửa, chóp mũi không khỏi thấy chua xót, thật khó chịu cô chỉ muốn khóc, lồng ngực cũng thấy đau, cảm giác như vậy thật đáng ghét, cô thật sự không thích.

Chu Hàn nhìn cô rời khỏi phòng, nhìn bóng dáng cô biến mất trong tầm mắt của anh, trong nháy mắt cửa phòng mở ra rồi được đóng lại, Chu Hàn xoay người đánh một đấm lên tường, trong ngực có loại tức giận khó mà tiêu tan.

Lâm Lệ đứng ở cửa, nghe thấy tiếng động trong phòng, cắn răng ngẩng đầu, ép nước mắt xuống, hít một hơi thật sau, lúc này mới bước chân rời đi.

https://thuviensach.vn

Từ sau cuộc nói chuyện đêm hôm đó, Lâm Lệ cùng Chu Hàn dường như có một sự ngăn cách vô hình, hai người rõ ràng ở cùng một mái nhà, lúc làm việc thậm chí chỉ cách nhau một cánh cửa, nhưng số lần hai người đối mặt thật ít ỏi, Lâm Lệ tránh, Chu Hàn cũng tránh.

Tựa vào bàn làm việc, Lâm Lệ giơ tay ấn lấy huyệt Thái dương, có chút đau đầu, như là kim châm vậy.

Cửa thang máy mở ra, trợ lý Từ hấp tấp đi vào, như là chạy thẳng vào phòng làm việc của Chu Hàn, Lâm Lệ đi làm trở lại, cô phát hiện ra công việc của trợ lý Từ dường như bận rộn hơn so với trước đây, còn về phần tại sao Lâm Lệ lại chú ý tới, đó là bởi vì trợ lý Từ trực tiếp ôm đồm rất nhiều công việc của cô, có đôi khi anh ta phải tự tay đi photo tập tài liệu nào đó.

Lâm Lệ vô thức hiểu được đây là vì Chu Hàn cố ý tránh mặt cô, cho nên mỗi lần thấy bộ dạng vội vàng của trợ lý Từ như vậy trong lòng không khỏi có chút áy náy, cho nên thấy trợ lý Từ đi ra từ phòng làm việc của Chu Hàn, trên tay còn ôm một đống tài liệu ra khiến cho người ta có chút sợ hãi, Lâm Lệ vội gọi anh ta lại, "trợ lý Từ, có cái gì cần tôi hỗ trợ không?"

Trợ lý Từ nhìn cô một cái, nhỏ giọng nói thầm, "Vốn chính là chuyện của cô."

Giọng của anh ta quá nhỏ, Lâm Lệ không có nghe được tiếng gì, "Cái gì?"

Trợ lý Từ cười khổ một cái, lắc đầu chỉ nói không có gì, ai khiến anh nói lung tung, hiện đang hối hận cũng không có thuốc hối hận rồi!

Lúc xoay người chuẩn bị đi, đột nhiên nhớ tới cái gì, lại xoay đầu nhìn Lâm Lệ, hỏi: "thư ký Lâm, cô thật sự muốn hỗ trợ sao?'

Lâm Lệ gật đầu, đưa tay chuẩn bị đón lấy văn kiện trong tay anh, lại bị trợ lý Từ giơ tay làm dấu dừng lại, chỉ nghe thấy anh ta nói: "thư ký Lâm, nếu cô thật sự muốn giúp, thì cô đừng cãi nhau với Chu tổng nữa, nhanh chóng làm hòa đi, tôi có cả tá việc phải làm, cứ hành hạ như thế, ngay cả thời gian hẹn hò bạn gái cũng không có, tôi nào biết cô không uống ca cao nóng !"

https://thuviensach.vn

Lâm Lệ sửng sốt, ca cao nóng… Đột nhiên nhớ ra cái gì đó, thì ra là chuyện 'bạn tốt' đêm hôm đó là như vậy, sau khi hiểu được thì chuyển sang tức giận liếc trắng anh ta, trong lòng một chút áy náy kia cũng không còn, xoay người trực tiếp đi về vị trí của mình.

Trợ lý Từ thấy thấy thế, cuối cùng đành gãi đầu ôm lấy tập tài liệu đi thẳng xuống lầu lần nữa.

Nhức đầu kéo dài cho đến khi tan làm cũng không có chuyển biến tốt, đầu đau sợ là dấu hiệu của bị cảm cúm, giơ tay lên nhìn đồng hồ, xác định nếu hiện tại mình không đi nhà trẻ đón thằng bé thì sẽ muộn, cũng chẳng quan tâm đến đau đầu, trực tiếp thu thập đồ đạc rồi vội vàng tan sở.

Khi xe đến nhà trẻ đúng lúc chuông tan học vang lên, phụ huynh đứng đầy cửa để đón con cái, sau tiếng chuông vang lên thì cổng lớn nhà trẻ được mở ra, một phút đồng hồ sau đã thấy bên trong bao nhiêu bạn trẻ đi ra, trên mặt mỗi đứa bé đều là nụ cười vui vẻ cao hứng.

Dĩ nhiên là Chu Gia Bân cũng là một trong số đó.

Đứa bé ra khỏi cổng trường đã nhìn thấy Lâm Lệ đúng đó, chạy về phía cô, sau đó một tay ôm lấy chân cô, trong khoảng thời gian này dường như đứa bé này bắt đầu phụ thuộc vào Lâm Lệ, bình thường cũng đặc biệt thích bám lấy cô, dĩ nhiên cả người so với trước kia tinh thần sáng sủa hơn rất nhiều, cũng không buồn bực như trước, có đôi khi sẽ nằm trong ngực Lâm Lệ kể với cô chuyện thú vị ở trường học, sau đó thời gian bé cầm mô hình robot biến hình không rời tay ngày càng ít, từ lời của bé, cũng biết bé ở nhà trẻ cũng có mấy bạn tốt, mỗi lần trở về đều nhắc tới bọn họ.

Thay đổi như vậy làm Lâm Lệ thấy thật vui mừng, vui mừng thay cho nó.

"Dì à, hôm nay con muốn ăn KFC có được không?" Ngồi ở ghế kế bên, sau khi buộc dây an toàn bé ngoảnh đầu lại nhìn Lâm Lệ hỏi.

Lâm Lệ cười nhạt hỏi, "Tại sao đột nhiên muốn ăn cái kia?"

"Bởi vì Trương Gia Mạnh nói tối hôm ba mẹ bạn ấy dẫn bạn ấy đi ăn hamburger, còn nói hamburger ăn rất ngon." Bé thành thực trả lời, thật ra thì bé cũng không thèm để ý cái gì hamburger ăn

https://thuviensach.vn

ngon, bé hâm mộ Trương Gia Mạnh được bố mẹ dẫn đi, nếu mà dì Lệ cũng có thể dẫn nó đi, vậy cũng tốt.

Vừa lái xe, Lâm Lệ vừa đáp : "Thứ kia ăn không ngon, không tốt cho sức khỏe."

Bé nghe vậy chỉ cúi đầu, khuôn mặt nhỏ bé có chút ảm đạm.

Lâm Lệ liếc mắt nhìn bé, khóe miệng cười nhạt, thời điểm thấy đèn giao thông đổi đèn, chỉ nói: "Thỉnh thoảng đi một lần thì được, nhiều thì không được."

Đứa bé ngẩn người, phản ứng lại, khuôn mặt lộ ra nụ cười thật tươi, cao hứng lớn tiếng nói: "Cảm ơn dì!"

Lâm Lệ cũng cười, duỗi tay sờ sờ đầu của bé.

Đưa bé đi đến KFC, gọi vài thứ ngon, bé được ăn rất vui vẻ, nụ cười trên mặt chưa từng biến mất, Lâm Lệ ăn mấy miếng khoai tây, nhưng không có khẩu vị, sau đó cũng không động vào.

Cho bé ăn xong, sắc trời bên ngoài cũng đã màu đen rồi, ban ngày mùa đông cũng quá ngắn.

Bởi vì chỗ đậu xe khó tìm, xe đỗ ở chỗ hơi xa, Lâm Lệ nắm tay bé đi từ từ, gió lạnh thổi qua, không chịu nổi cái lạnh, Lâm Lệ nghiêng đầu hắt xì mấy cái.

Bé nhìn cô, nghiêng đầu hỏi: "Dì, dì bị cảm sao?"

Lâm Lệ đưa tay che miệng gật đầu, chỉ đáp: "Hình như vậy."

"Con đưa dì đi khám bác sĩ, cô giáo nói bị bệnh đi bác sĩ sau đó sẽ khỏi rất nhanh." Bé có vẻ nghiêm trang khi nói.

Lâm Lệ trong lòng ấm áp, có chút thương yêu, sờ sờ đầu nó nói: "Dì trở về uống thuốc cảm cúm là được, uống là khỏi thôi, nhưng mà buổi tối Tiểu Bân phải ngủ một mình, bởi vì dì bị cảm, không thể lây bệnh cho Tiểu Bân."

"Con không sợ, con là con trai!" Bé nhìn Lâm Lệ, trên mặt là thật tình.

Lâm Lệ cười, ngồi xổm xuống, ánh mắt nhìn nó nói: "con trai đều ngủ một mình."

Thằng bé cắn môi, im lặng một lúc, rồi lên tiếng: "Được rồi." Thật ra thì bé không sợ, chẳng qua là thiếu hụt cảm giác an toàn.

Lâm Lệ cười cười, một lần nữa đứng dậy dắt tay của bé tiếp tục đi về phía trước, khi ngẩng đầu lên có chút sửng sốt, có chút bất ngờ

https://thuviensach.vn

khi thấy người trước mắt.

Trình Tường đứng cách Lâm Lệ khoảng 10 bước chân, đầu tóc có chút lộn xộn không chịu nổi, quần áo trên người cũng nhăn nhăn nhúm nhúm, đèn đường chiếu rọi xuống, cả người nhìn qua có vẻ có chút tái nhợt, sắc mặt nhìn không tốt lắm.

Trình Tường cũng có chút bất ngờ, nhìn Lâm Lệ một lúc lâu, mới chậm rãi mở miệng, thấp giọng gọi khẽ, "Lâm Lệ…"

Lâm Lệ lấy lại tinh thần, chỉ nhàn nhạt gật đầu, thu hồi ánh mắt, nắm tay đứa bé định đi tiếp.

Đứa bé dường như cũng cảm thấy không khí có chút gì đó khác lạ, mắt đen nhánh chỉ mở to, không nói gì.

Khi đi đến bên cạnh Trình Tường, chỉ nghe thấy Trình Tường nói: "Lúc nào cùng nhau ăn một bữa cơm được không?"

Lâm Lệ vẫn bước tiếp, còn chưa kịp đáp lại, lại nghe thấy: "Coi như là bạn bè bình thường."

https://thuviensach.vn

Chương 69: Bị sốt

Trình Tường nghiêng người nhìn cô, có chút cầu xin nói: "Cùng nhau ăn một bữa cơm đi, coi như là bạn bè bình thường."

Lâm Lệ đưa lưng về phía anh, tay nắm chặt tay đứa nhỏ, đầu có đau hơn chút ít.

Tiểu Bân nghiêng đầu nhìn Lâm Lệ, lại quay đầu nhìn Trình Tường một chút, như là có chút không hiểu, lại không dám hỏi nhiều, chỉ lôi kéo tay Lâm Lệ, nhẹ giọng gọi: "Dì?"

Lâm Lệ cúi đầu, nhìn bé cười cười, chỉ là nụ cười kia vì nhức đầu mà nhìn qua có bao nhiêu là miễn cưỡng.

Trình Tường nhìn cô, thấy cô không đáp, có chút chờ đợi hỏi: "Lâm Lệ, có thể không?"

Lâm Lệ không quay lại, chỉ lắc đầu nói: "Không cần." Cô không cho là nam nữ chia tay có thể nói đơn giản là có thể bạn bè bình thường được. Cô không biết những người khác có thế không, nhưng cô dù sao cũng không thể.

Nghĩ tới đây, Lâm Lệ càng cảm thấy đau đầu hơn.

Nghe vậy, Trình Tường cười khổ, ánh mắt nhìn cô mang theo tuyệt vọng. Anh đã mất đi cô, mất hoàn toàn, ngay cả cơ hội làm bạn bè bình thường cũng không có.

Lâm Lệ không nhìn Trình Tường phía sau như thế nào, chỉ nắm tay Tiểu Bân đi về nơi đỗ xe.

Trình Tường nhìn bóng lưng của cô đi xa tầm mắt, cuối cùng biến mất trong màn đêm, anh ta ngửa đầu cười, chẳng qua là nụ cười kia còn khó coi hơn nhiều so với khóc.

Tại sao con người luôn sau khi mất đi mới hiểu được là phải biết quý trọng? Tiêu Tiêu như vậy, anh ta cũng như vậy, nhưng đến thời điểm hiểu được thì đã không thể trở về như ban đầu được nữa rồi…

Lâm Lệ thật sự bị cảm, cả người vô lực, đầu óc hỗn loạn cực kỳ khó chịu.

Sau khi trở về, vì sợ lây bệnh cho Tiểu Bân cho nên cô trực tiếp đi đến phòng khách ngủ. Cũng may lúc về đã đưa đứa nhỏ đi ăn

https://thuviensach.vn

KFC, cho nên không cần lo lắng nếu không có bữa tối sẽ khiến đứa nhỏ đói bụng.

Nằm ở trên giường, Lâm Lệ chỉ cảm giác mình cả người mơ mơ màng màng, đầu rất nặng, cả người không có sức lực. Nhắm mắt lại ép buộc mình ngủ một giấc, nhưng thế nào cũng không ngủ được, muốn mở mắt nhưng mí mắt quá nặng.

Cả người bị lạnh liền rụt người vào trong chăn.

Lúc trở về Chu Hàn thấy Tiểu Bân đang ngồi ở phòng khách, thấy anh trở về liền vội vàng đứng lên, vẻ mặt khẩn trương nhìn anh.

Giơ tay nhìn đồng hồ, sau đó quay đầu nhìn quanh cả phòng khách cũng không thấy Lâm Lệ.

Khẽ nhíu mày, cởi giày đi vào phòng khách, thả cặp công văn lên ghế nói: "Làm thế nào trễ rồi còn chưa đi ngủ? Ngày mai không phải đi học sao?"

Đứa nhỏ nhìn anh, có chút khẩn trương nắm hai tay lại, dường như đã hạ quyết tâm thật lớn, lấy hết dũng khí, rồi mới nhìn Chu Hàn nói: "Dì, dì bị bệnh rồi. Vừa về tới nhà liền đi vào phòng, còn không cho con vào." Bé là vì lo lắng cho Lâm Lệ nên không dám trở về phòng, ở lại phòng khách chờ ba quay về, bé sợ nếu bé cũng ngủ thiếp đi, dì ngã bệnh, một mình ở trong phòng khó chịu mà không ai biết.

Nghe vậy, Chu Hàn sửng sốt, hỏi: "dì con làm sao?" Ban ngày lúc cô đưa cà phê vào, anh cũng có để ý thấy chân mày cô nhíu lại, sắc mặt có chút không tốt, nhưng mà công việc trên tay bận rộn, cũng không có để ý.

Đứa nhỏ nhìn anh, nói thật: "Dì nói dì nhức đầu, muốn ngủ rồi trực tiếp về phòng, con đã gõ cửa nhiều lần cũng không nghe thấy tiếng dì."

Chu Hàn nhíu chặt chân mày hơn nữa, cũng không hỏi nhiều, trực tiếp xoay người đến phòng của Tiểu Bân đẩy cửa đi vào, chỉ thấy giường trống, quay đầu nhìn về phía Tiểu Bân.

Bé nói gấp: "Dì ở phòng dì, dì nói dì bị bệnh rồi, có thể lây bệnh cho con."

https://thuviensach.vn

Nghe vậy, Chu Hàn trực tiếp đi đến phòng đối diện, cầm chặt tay nắm cửa, vừa định vặn lại phát hiện đã bị khóa trong, không có chìa khóa căn bản là không mở được.

"Shit!" Chu Hàn khẽ chửi thề, xoay người đi lấy chìa khóa dự bị ở tủ đầu giường, lần nữa trở lại mở cửa đi vào.

Lúc Chu Hàn đi vào chỉ thấy người trên giường cuộn mình thành một đống, cả người bọc chăn mà vẫn còn lạnh đến phát run.

Chu Hàn bước nhanh đến phía trước, kéo chăn ra, chỉ thấy mặt Lâm Lệ đỏ khác thường, cả người đều lạnh, môi có run lên. Đưa tay vỗ mặt cô, gọi: "Lâm Lệ, tỉnh lại, tỉnh lại!"

"Lạnh, lạnh quá…" Lâm Lệ rù rì, cũng không mở mắt ra.

"Đáng chết!" Chu Hàn khẽ nguyền rủa, khom lưng ôm cô, cho cô nửa ngồi trên giường, sau đó lấy áo khoác trên người mình bọc cho cô, sau đó ôm cô chuẩn bị đi bệnh viện.

Khi ôm Lâm Lệ quay sang, thấy đứa nhỏ đang đứng ở phía cửa, nhìn Lâm Lệ trong ngực anh, cả khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập lo lắng hỏi: "Dì bệnh rất nghiêm trọng sao?"

Chu Hàn không có trả lời bé, chỉ nói: "Ta đưa dì đi bệnh viện."

Đứa nhỏ cũng đi theo nói gấp: "Vậy con cũng đi."

Chu Hàn từ chối thẳng thừng: "Không được, con ở nhà."

Bé nhìn anh, miệng lẩm bẩm không nói một lời nào.

Chu Hàn đi tới cửa, đột nhiên ý thức được cái gì liền quay đầu liếc nhìn Tiểu Bân, chỉ nói: "Ngày mai còn phải đi học, con lập tức đi ngủ."

Tiểu Bân cũng không nhúc nhích, ánh mắt nhìn Lâm Lệ chằm chằm.

Thấy thế, Chu Hàn chỉ có thể bỏ lại câu: "Dì con không có chuyện gì." Nói xong liền xoay người đi ra cửa.

Đưa đến bệnh viện, Lâm Lệ vẫn không có tỉnh, mơ hồ tựa vào ngực của Chu Hàn, chỉ nói lạnh.

Bác sĩ xem bệnh tình của Lâm Lệ, đo nhiệt độ, xác định chẳng qua chỉ là cảm dẫn đến sốt cao, liền truyền nước cho cô. Khi truyền nước Lâm Lệ không tỉnh lại, nhắm mắt mơ mơ màng màng ngủ. Lúc cô y tá tới tiêm cũng là đang nằm trong lòng Chu Hàn, vào giây phút kim đi vào, đau đớn khiến Lâm Lệ rụt lại, khiến cho mũi kim suýt

https://thuviensach.vn

chút nữa bị trật. Cũng may cô y tá là người có kinh nghiệm phong phú nên cũng không để cho Lâm Lệ bị gì.

Lâm Lệ mơ mơ màng màng ngủ, chỉ cảm thấy đầu như con ngựa gỗ xoay tròn, thật nhanh nhớ lại những năm gần đây. Bắt đầu là thời điểm cùng Trình Tường, giữa bọn họ vừa có vui vẻ vừa có khổ đau, sau đó lại từ từ từ Trình Tường biến thành Chu Hàn.

Ngoại trừ lúc nằm mơ, Lâm Lệ còn nghe thấy có người nói chuyện bên tai cô, thấp giọng gọi tên cô, giọng nói kia rất dịu dàng, rất quen thuộc.

Lâm Lệ không biết có phải bên cạnh mình đặt một lò sưởi hay không, cô nghĩ có lẽ thế, nếu không thì làm sao thân thể đang rét run lại bắt đầu dần dần ấm lên.

Khi tỉnh lại lần nữa, ánh đèn sáng trên đầu khiến Lâm Lệ có phần hoảng hốt, ánh mắt có chút mơ hồ thấy được một thân ảnh, cô cau mày, cố gắng để cho tầm mắt mình khôi phục rõ ràng, nhưng vào lúc này bên tai truyền đến tiếng nói trầm thấp mà dịu dàng: "Khá hơn chút nào không?"

Lúc này Lâm Lệ mới nghiêng đầu,ánh mắt mờ mịt nhìn phía trước, cũng không biết có phải ảo giác hay không. Lâm Lệ như nhìn thấy Trình Tường, khẽ nhíu mày, có chút không xác định hỏi: "Trình Tường?"

Chu Hàn vốn là đang ôm cô, sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống, nhìn cô chằm chằm, lạnh giọng nói: "Anh lớn lên giống tên ẻo lả kia sao!" Giọng nói mang theo cực độ không hài lòng.

Lúc này tầm mắt Lâm Lệ mớ từ từ khôi phục lại, vài hình ảnh mơ hồ từ từ trùng nhau, khuôn mặt Trình Tường mơ hồ dần dần biến thành Chu Hàn.

Đầu vẫn còn đau, có chút nặng nề, Lâm Lệ cau mày hỏi: "Em đang ở đâu?"

Mặc dù sắc mặt có chút nghiêm túc, Chu Hãn vẫn trả lời cô: "Bệnh viện."

Lâm Lệ ngoảnh đầu lại, lúc này mới phát hiện mình đang ngồi trong ngực anh, chống tay muốn rời khỏi ngực anh, lại bị anh đè lại vào trong ngực. Chỉ nghe thấy giọng nói trầm thấp kia pha lẫn tức giận vang lên bên tai cô: "Ngồi yên."

https://thuviensach.vn

“Em tự mình ngồi.” Lâm Lệ kiên trì.

Sự bất an của cô khiến cho Chu Hàn có chút tức giận, lớn tiếng cảnh cáo: “Anh nói ngồi yên!”

Lâm Lệ có chút bị ngữ khí của anh hù đến, cuối cùng không kiên trì nữa, ngồi ngay ngắn trên đùi anh.

Vì ngã bệnh khiến trong người khó chịu, Lâm Lệ tựa vào trong ngực Chu Hàn liền ngủ thiếp đi. Đợi lúc Chu Hàn ôm cô cầm thuốc đi ra khỏi bệnh viện chuẩn bị về nhà, bị gió lạnh thổi qua khiến Lâm Lệ rùng mình một cái liền tỉnh lại. Lại phát hiện chính mình đang được Chu Hàn ôm, liễn vỗ vai anh: “Thả em xuống, em tự đi.”

Chu Hàn chỉ nhìn cô, không nói chuyện, dĩ nhiên cũng không có buông tay.

Lâm Lệ chỉ có thể mặc anh ôm, biết người đàn ông này bá đạo, căn bản sẽ không nghe lời cô.

Cứ giằng co như thế, lúc hai người trở về nhà đã rạng sáng. Chỉ là có chút ngoài ý muốn thấy đứa bé vẫn chưa đi ngủ, nghe thấy tiếng động liền mặc đồ ngủ chạy ra ngoài, sau đó một tay ôm chặt Lâm Lệ, đầu tựa vào bụng cô, nói: “dì, con còn tưởng rằng dì không cần con nữa…”

Lâm Lệ cũng đau lòng ôm bé, vội vàng an ủi: “Sẽ không, dì sẽ không không cần con.”

Thằng bé ôm Lâm Lệ một lúc lâu, lúc này mới buông cô ra, nhìn cô hỏi: “Đi khám bác sĩ rồi, dì có thấy thoải mái chút ít không?”

Lâm Lệ gật đầu: “Ừ, dì không sao rồi.”

Không đợi bé mở miệng, Chu Hàn trực tiếp nhìn bé có chút không đồng ý nói: “nhanh vào phòng ngủ.”

Nghe vậy, thân thể thằng bé đứng thẳng lên, vẫn còn có chút sợ Chu Hàn, chỉ gật đầu, xoay người chạy về phòng của mình.

Đợi bé về phòng, Lâm Lệ xoay người liếc nhìn Chu Hàn, có chút bất đắc dĩ, sau đó chỉ than nhẹ nói: “Anh đừng hung dữ với nó như vậy.” Dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ mà thôi.”

Chu Hàn cũng không nói chuyện, chỉ nhàn nhạt liếc cô một cái, cũng không nói thêm gì, cầm đơn thuốc bệnh viện kê vào phòng bếp, không đầy một lát liền bưng chén nước pha thuốc cho cô uống, nói: “Uống thuốc đi.”

https://thuviensach.vn

Lâm Lệ đưa tay nhận lấy, có chút khách khí: “Cảm ơn.” Giọng nói mang theo cố ý xa cách.

https://thuviensach.vn

Chương 70 : Cuộc điện thoại lạ

Uống thuốc rồi ngủ một giấc, sáng hôm sau khi thức dậy Lâm Lệ thấy đầu khá hơn nhiều so với tối qua, nhưng mà, biểu hiện của cảm cúm lại rõ ràng hơn, ho khan, nghẹt mũi hôm qua không thấy xuất hiện thì sáng hôm nay biểu hiện hết ra ngoài.

Rửa mặt xong Lâm Lệ thay quần áo bước ra khỏi phòng ngủ, trong phòng ăn Chu Hàn đã chuẩn bị xong bữa sáng, Tiểu Bân cũng đã thay xong quần áo đang ngồi trên ghế ăn bữa sáng, bên cạnh đã có sẵn cặp sách, dáng vẻ như là có thể đi bất cứ lúc nào.

Chu Hàn làm bữa sáng cũng không có gì là lạ, trước đây đã xuống bếp vài lần, chỉ là điều khiến Lâm Lệ hơi kinh ngạc là anh làm được bữa sáng kiểu Trung Quốc, vì mấy lần trước Chu Hàn đều làm bánh mì thêm trứng chần nước sôi và thịt hun khói, hôm nay lại thấy có cháo trắng và chút thức ăn, thực là có chút ngoài ý muốn.

" Này, những cái này đều là anh làm?" Lâm Lệ kinh ngạc chỉ vào bữa sáng trên bàn mà nói, nếu anh nói là mua ngoài cô nhất định sẽ tin tưởng.

Chu Hàn nhìn cô một cái, nghe ra giọng khàn khàn của cô, đứng dậy lấy cho cô bát cháo, rồi nói : "Nhân lúc còn nóng ăn đi ,bị cảm cúm ăn cháo nóng sẽ tốt hơn." Nói xong đưa bát cháo đến trước mặt cô, sau đó quay đầu nhìn Tiểu Bân, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Ăn nhanh lên, sắp muộn giờ đến trường rồi."

Tiểu Bân nhìn anh, đôi mắt đen nhánh xoay vòng, không nói chuyện mà chỉ cúi đầu ra sức ăn.

Lâm Lệ ngồi xuống, liếc nhìn anh lúc này mới bưng bát cháo lên lấy thìa bắt đầu ăn, nhẹ nếm thử, cháo anh nấu rất đặc, xen lẫn hương vị thanh mát của hạt gạo, còn có vị ngòn ngọt đặc trưng của gạo trắng.

Lậm Lệ ngẩng đầu, nhìn anh, hỏi: "Anh dậy lúc mấy giờ?" Mặc dù cô không giỏi nấu nướng nhưng cô vẫn biết rõ cháo trắng nhìn thì đơn giản nhất nhưng lại tốn công sức và thời gian nhất, để hầm cho thật nhuyễn, nhất định phải có một người ở tại chỗ vừa trông độ lửa, vừa quấy liên tục mới được.

https://thuviensach.vn

Chu Hàn không trả lời vấn đề của cô, chỉ ngồi ăn hết bát cháo trắng, sau đó bỏ thêm vào miệng chút thức ăn, kéo cái giấy ăn trên bàn lau miệng, vừa nói với Lâm Lệ: "hôm nay em đừng đến công ty, ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe hẳn, anh sẽ đưa Tiểu Bân đến trường, đến tối sẽ đón nó về."

"Hả." Lâm Lệ sửng sốt, quay đầu nhìn thằng bé kia, hiển nhiên nó cũng đang rất ngạc nhiên sững sờ nhìn Chu Hàn. Một lúc lâu quay sang nhìn Lâm Lệ, ánh mắt pha chút sợ hãi.

"Em không sao, em thấy người khỏe hơn hôm qua rất nhiều, em có thể…" Lâm Lệ muốn nói mình không có việc gì, lại bị Chu Hàn trực tiếp ngắt lời.

"Anh không trưng cầu ý kiến của em." Chu Hàn nói mà mặt không chút biểu cảm, thái độ và giọng nói không cho từ chối, hoàn toàn không phải đang bàn bạc mà trực tiếp ra lệnh .

"Em thật sự …." Lâm Lệ đang muốn phản bác nhưng Chu Hàn không cho cô cơ hội, trực tiếp đứng dậy nói với Tiểu Bân: "Cho con thêm năm phút đồng hồ." Nói xong đi thẳng vào thư phòng lấy cặp công văn cần dùng cho ngày hôm nay.

Lâm Lệ nhìn theo bóng dáng Chu Hàn có chút ảo não, nhỏ giọng nói "bá đạo."

"Dì" Thằng bé ở bên nhỏ giọng gọi cô. Từ sau chuyện kia nỗi sợ hãi của Tiểu Bân đối với Chu Hàn đã khác trước. Trước kia mặc dù sợ Chu Hàn nhưng trong nội tâm vẫn rất yêu quý Chu Hàn vì anh là người thân duy nhất của bé. Nhưng lần trước trong thư phòng, Chu Hàn to tiếng nói với Lâm Lệ rằng Tiểu Bân không phải con trai của anh vô tình bị Tiểu Bân nghe thấy, lời nói đó đã khắc sâu vào nội tâm của bé vì vậy tình cảm của bé với Chu Hàn cũng liền thay đổi chỉ đơn thuần còn lại sự sợ hãi, sợ sệt.

Lâm Lệ lấy tay xoa xoa đầu bé, cười cười với nó: "không có việc gì." Thật ra như thế cũng tốt, để hai người tiếp xúc càng nhiều mới có thể thúc đẩy tình cảm.

Qua bản báo cáo giám định thân phận ruột thịt giả lần trước có thể thấy Chu Hàn chưa từng có ý nghĩ không cần đứa nhỏ, cho dù đối mặt với Tiểu Bân anh có áp lực rất lớn, nhưng anh cũng chưa

https://thuviensach.vn

từng đuổi nó đi không phải sao? Thật ra, dưới lớp vỏ mạnh mẽ nghiêm túc kia, anh có một trái tim rất dịu dàng và tốt bụng.

Tiểu Bân không có cách nào khác, chỉ đành gật gật đầu.

Tuy rằng đầu đã bớt đau, người cũng không còn vô lực như đêm qua nhưng nghẹt mũi và ho khan vẫn khiến cô khó chịu. Uống thuốc xong, hình như là thuốc có tác dụng an thần, uống xong không bao lâu liền buồn ngủ vô cùng, cuối cùng không chịu được cơn buồn ngủ, cô trở về phòng tiếp tục ngủ.

Giữa trưa, Lâm Lệ bị tiếng điện thoại đánh thức. Mơ màng tỉnh lại, khi cầm điệu thoại nói chuyện thì thần trí có chút mơ hồ: "alo…" Giọng nói yếu ớt nghe không hề có sức lực.

"Làm sao vậy, người lại không thoải mái" Chu Hàn ở bên kia điện thoại hỏi, giọng điệu nghe ra có chút lo lắng.

Lâm Lệ ngáp một cái, lúc này tinh thần mới chậm rãi tỉnh táo, cầm điện thoại ra xa nhìn xuống màn hình, có chút bất ngờ khi thấy Chu Hàn gọi, cho rằng Chu Hàn có việc, hỏi : "anh để quên công văn ở nhà sao?"

Bỏ qua câu hỏi của cô, Chu Hàn lặp lại câu hỏi: "Anh đang hỏi em có phải thân thể không thoải mái?"

"Không có việc gì, vừa mới ngủ dậy, cảm giác tốt hơn nhiều" Lâm Lệ dựa vào cảm giác trả lời.

Nghe cô nói vậy, Chu Hàn ở bên kia điện thoại nhẹ giọng đáp một tiếng "ừ."

"Anh có việc?" Lâm Lệ hỏi lại.

Bên kia điện thoại Chu Hàn mất tự nhiên ho nhẹ một tiếng, chỉ nghe thấy anh nói: "Trong nồi còn chút cháo, em hâm lại cho nóng rồi ăn."

Nghe vậy Lâm Lệ ngẩn người, tay bất giác nắm chặt điện thoại, cắn môi hồi lâu không nói gì .

" Lâm Lệ?" Đột nhiên không thấy cô nói gì, Chu Hàn không xác định là cô có nghe thấy lời anh nói hay không "còn ở đó không?"

Lâm Lệ cắn môi, ngửa đầu, hơi hơi nhắm mắt, mở mắt ra lần nữa, giọng nói có chút lạnh lùng nói: "Chu Hàn, đừng tốt với tôi như vậy" Như vậy sẽ làm cô mềm lòng, cô sẽ thực sự yêu thương

https://thuviensach.vn

anh, nhưng trong lòng anh lại không có cô, cô thật thực sự không có can đảm để làm thế thân một lần nữa rồi!

"Em có ý gì?" Bên kia điện thoại ngữ điệu của Chu Hàn đột ngột cao lên, như đang cố gắng đè nén phẫn nộ.

"Tôi chỉ muốn quan hệ của chúng ta đơn giản hơn một chút, đừng làm phức tạp hóa lên." Lâm Lệ nói, trong lòng không hiểu sao trở nên căng thẳng, trái tim đập rất nhanh.

"Em muốn đơn giản hơn?" Chu Hàn hỏi, giọng nói như nghiến răng nghiến lợi.

Cầm di động, Lâm Lệ nuốt nuốt nước miếng, nói: "Chỉ là hợp tác, đừng lẫn lộn tình cảm." Có tình cảm sẽ bị thương, chỉ cần không bắt đầu thì sẽ không bị thương nữa.

"Là bởi vì anh gọi một tiếng Lăng Nhiễm trong tình trạng không biết gì?" Bên kia điện thoại Chu Hàn hỏi với ngữ điệu trào phúng .

Lâm Lệ dừng một chút, có chút mất tự nhiên đảo mắt, chỉ nói: "không có."

"Em có. em có để ý."

"Tôi không có!" Lâm Lệ phản bác, cắn môi kích động nói: "tôi chỉ không muốn tự nhiên làm thế thân của người khác, tôi chỉ muốn làm chính tôi!"

"Tôi chưa từng coi em trờ thành bóng dáng của Lăng Nhiễm". Bên kia điện thoại Chu Hàn cũng có chút kích động, nói: "Tôi cũng không phải loại ngu xuẩn đến bản thân mình muốn cái gì cũng không biết!"

Lâm Lệ cầm điện thoại im lặng, rất lâu, thời gian phảng phất như đứng lại, yên tĩnh không hề có tiếng vang.

Cũng không biết bao lâu sau Lâm Lệ rốt cuộc cầm điện thoại chậm rãi nói: "Tôi không nghĩ thế."

Cũng thêm một lần im lặng, yên lặng đến có thể nghe thấy tiếng hít thở của hai người.

Phảng phất như thời gian đã trôi qua cả thế kỷ rồi, bên kia rốt cuộc Chu Hàn có động tĩnh .

"Ha ha." Cách điện thoại Chu Hàn cười lạnh, tiếng cười lạnh lùng không mang theo chút nào tình cảm và độ ấm. Chỉ thấy anh

https://thuviensach.vn

nói: “Được, liền làm theo lời em nói!”

Nói xong thậm chí không cho Lâm Lệ cơ hội trả lời liền dập máy.

Lâm Lệ buông di động ra nhìn chằm chằm màn hình di động thật lâu, cắn cắn môi, cuối cùng để di động lên tủ đầu giường bên cạnh.

Ngồi trên giường hồi lâu Lâm Lệ mới xốc chăn lên xuống giường, vào trong bếp, mở nồi cơm điện, bên trong vẫn còn cháo từ buổi sáng, đậy nắp lại, Lâm Lệ nhấn nút hâm nóng.

Khoảng bảy ngày Lâm Lệ mới thực sự khỏi hẳn cảm, chỉ là trong thời gian này, quan hệ giữa Lâm Lệ và Chu Hàn dường như đã rơi xuống điểm đóng băng, không, dùng cách nói của Lâm Lệ, đây coi như là thực sự trở lại lúc ban đầu.

Lâm Lệ nhìn chằm chằm màn hình máy tính muốn nhanh một chút chuẩn bị tư liệu cho cuộc họp, cánh cửa văn phòng màu nâu sậm phía sau vẫn đóng bỗng mở ra, Chu Hàn cầm giấy tờ đi ra, bước nhanh quan, thấy cô chăm chú đánh máy tính, vô thức nhíu mày lại, lạnh giọng nói: “tài liệu vẫn chưa xong?”

Lâm Lệ không quay đầu, vừa đánh máy vừa nói: “xong ngay đây.”

“Xong rồi thì lập tức mang vào phòng họp.” Chu Hàn không chờ cô, liền cầm tài liệu đi thẳng vào phòng họp.

Lâm Lệ nhìn anh, tiếp tục đánh máy tập tài liệu còn chưa xong.

Một tuần này quan hệ của họ thật sự trở lại vị trí ban đầu như Lâm Lệ mong muốn, chỉ đơn thuần là quan hệ hợp tác.

Ngoài việc bọn họ ít khi trò chuyện, nếu có cũng là về công việc, mà Chu Hàn lại giống như trước đây, đi sớm, về muộn, ở nhà không hề chạm mặt nhau.

Thậm chí ngay cả Tiểu Bân cũng nhìn ra gì đó khác lạ, lén hỏi Lâm Lệ làm sao vậy.

Lâm Lệ cầm tập tài liệu đã in ra từ máy tính, đưa tới phòng họp vừa lúc gặp trợ lý Từ trong thang máy đi lên họp. Trước khi vào phòng họp, trợ lý Từ thấp giọng nói: “thư ký Lâm, bỏ qua cho tôi đi “.

https://thuviensach.vn

Lâm Lệ không biết rằng, từ lúc cô và Chu Hàn bắt đầu chiến tranh lạnh, người chịu khổ nhất chính là trợ lý Từ, hiển nhiên bởi vì rằng tâm tình người nào đó không tốt trút toàn bộ bực dọc lên công việc, mà qua công việc, mà người hứng chịu chính là trợ lý Từ, dùng cách nói của trợ lý Từ chính là, anh ta bị tội, còn oan hơn cả Đậu Nga rồi!

Đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị tan làm, đột nhiên di động ở phía sau vang lên, là số lạ, lại nhìn có mấy phần quen mắt.

Nhìn số hiển thị trên màn hình, Lâm Lệ nhíu mày, cuối cùng nhấn nút nghe: "Alo"

"Có phải Lâm Lệ không?"

https://thuviensach.vn

Chương 71: Lồng ngực quen thuộc

Điện thoại là mẹ của Trình Tường gọi tới.

Việc mẹ Trình gọi điện tới vào lúc này khiến cho Lâm Lệ rất bất ngờ, hoàn toàn không có chuẩn bị gì.

"Lâm Lệ cháu có rảnh không? Bác muốn mời cháu cùng ăn bữa cơm có được hay không?"

Lâm Lệ sửng sốt, bên kia điện thoại mẹ Trình nói rất thành khẩn, thậm chí giọng nói có phần nài nỉ, thái độ này trước kia chưa từng có, cho dù trước kia Trình Tường chạy khỏi hôn lễ, làm hại sẩy thai, bà ta cũng chưa từng chân chính thấp giọng nói chuyện với cô, thái độ luôn là cao cao tại thượng trước sau như một.

Không nghe thấy Lâm Lệ trả lời, bên kia mẹ Trình có chút không xác định hỏi cô: "Lâm Lệ, cháu có đang nghe bác nói không?"

Lúc này Lâm Lệ mới kịp phản ứng, chỉ nói: "Xin hỏi có chuyện gì không?" Cô cảm thấy bà không nhàm chán đến độ đột nhiên muốn mời cô ăn cơm, cho dù trước kia ở bên Trình Tường mười năm, bà ta cũng chưa từng thật lòng muốn tiếp nhận cô. Cuối cùng nếu không phải là vì cái thai, hẳn là bà ta sẽ không đồng ý cho bọn họ kết hôn.

Người bên kia điện thoại im lặng, chỉ nghe thấy mẹ Trình nói: "Là về chuyện của Trình Tường." Giọng nói dường như đang đè nén đau đớn.

Lâm Lệ cau mày, hít một hơi thật sâu nói: "Tôi nghĩ bác Trình tìm nhầm người rồi, chuyện của tôi và Trình Tường đã kết thúc nửa năm trước rồi, tôi nghĩ chúng ta không còn gì để nói."

Nghe cô nói vậy, bên kia điện thoại mẹ Trình vội vàng muốn giải thích cái gì, nói: "Lâm Lệ, bác biết bác…"

Lâm Lệ không muốn nghe, trực tiếp cắt đứt điện thoại.

Cô và Trình Tường cần kết thúc đã kết thúc trong hôn lễ kia rồi, không có gì đáng để dính líu tới nữa.

Thu dọn đồ đạc trên bàn làm việc, Lâm Lệ cầm cặp công văn trực tiếp đi đón Tiểu Bân tan học.

https://thuviensach.vn

Cô không biết mẹ Trình Tường gọi điện đến là muốn nói gì với cô, cũng không muốn biết, bởi vì cô và Trình Tường sau này sẽ không còn liên quan gì đến nhau nữa.

Chẳng qua là lúc về nhà, ngoài ý muốn nhận được điện thoại của Tô Dịch Thừa gọi tới, nói là muốn cô giúp đỡ, nghe anh nói xong mới biết hóa ra anh muốn trước lúc An Nhiên trở lại, sắp xếp một bất ngờ cho cô ấy, mà bất ngờ kia chính là đám cưới của anh và An Nhiên.

Lâm Lệ hiểu đám cưới kia không chỉ là một đám cưới bình thường, mà còn hàm chứa lời hứa hẹn của Tô Dịch Thừa đối với An Nhiên.

Cô hiểu quá trình bọn họ đến với nhau, cũng hiểu cái hôn lễ này đối với bọn họ mang ý nghĩa chính thức.

Lâm Lệ tự đáy lòng cảm thấy vui mừng thay cho An Nhiên, vui mừng vì An Nhiên có thể tìm được một người đàn ông chân chính yêu cô ấy.

Cho nên khi Tô Dịch Thừa nói vậy, Lâm Lệ cũng không suy nghĩ liền đồng ý.

Thật ra thì yêu cầu của Tô Dịch Thừa rất đơn giản, cũng không cần cô làm cái gì, chỉ cần đồng ý giúp anh giấu diếm, sau đó lúc An Nhiên về nước thì trực tiếp đến sân bay đón An Nhiên rồi đưa cô đi thẳng đến nơi tổ chức đám cưới.

Lúc gọi điện cho An Nhiên, nghe thấy cô trong điện thoại nói mẹ Cố đã phẫu thuật thành công, vết thương phục hồi thuận lợi, Lâm Lệ thực sự thấy vui vẻ thay cô ấy, dựa theo kế hoạch, Lâm Lệ không tiết lộ cho An Nhiên về tính toán tổ chức đám cưới của Tô Dịch Thừa, chỉ hỏi An Nhiên khi nào về nước, hai người họ thật lâu rồi không có hảo hảo trò chuyện cùng nhau.

Cứ cuối tuần Lâm Lệ sẽ đưa Tiểu Bân trở về đại viện thăm mẹ Chu và ba Chu, có đôi khi là cùng nhau ăn một bữa cơm, có đôi khi ngủ lại một buổi đêm.

"Nào, Tiểu Bân ăn cái này đi, đây là thịt viên kho tàu bà nội đặc biệt làm cho cháu đó." Cháu nội bảo bối một tuần mới về được một lần, mẹ Chu ân cần gắp thức ăn, sợ bé đói bụng.

https://thuviensach.vn

Dường như từ sau khi Chu Hàn tuyên bố với truyền thông bản báo cáo giám định kia, thái độ của mẹ Chu đối với Tiểu Bân càng thêm thân thiết. Lâm Lệ biết như vậy một phần cũng bởi áy náy vì lúc trước không kịp thời quan tâm đứa nhỏ, bây giờ không còn nghi ngờ gì về thân phận thằng bé kia là cháu đích tôn Chu gia nữa.

Nhưng mà thằng bé kia thì ngược lại, bởi vì hoàn cảnh từ nhỏ cho nên tương đối nhạy cảm với ý nghĩ của mình, có phần chưa thay đổi được việc vẫn lạ lẫm với ba Chu và mẹ Chu, nụ cười nhiều khi mang theo một phần xa cách và đề phòng. Lâm Lệ đoán bởi vì bé quá nhạy cảm cho nên vẫn canh cánh câu nói của Chu Hàn lúc trước, không có để xuống.

Chỉ thấy bé ngẩng đầu nhìn mẹ Chu, rồi sau đó cung kính nói: "Cảm ơn."

Trong lòng Mẹ Chu hơi chua xót, bà nào muốn bé nói cảm ơn gì, chỉ cần bé bằng lòng cười với bà, bà liền thỏa mãn. Đem thái độ của bé quy tội về mình, nội tâm mẹ Chu lại càng tự trách, đưa tay sờ sờ đầu bé nói: "ngoan quá!"

Ăn cơm tối xong, Tiểu Bân ngồi trên ghế sa lon xem ti vi, mà Lâm Lệ thì trò chuyện với mẹ Chu.

"Ai nha, Tiểu Bân có phải đang giận mẹ hay không?" Nhìn đứa nhỏ, ánh mắt mẹ Chu có chút chán nản.

Lâm Lệ cũng nhìn theo ánh mắt bà: "Chuyện lần trước ảnh hưởng không ít đến nó, mà Tiểu Bân lại vốn là một đứa nhỏ tương đối nhạy cảm, nên nó cần nhiều thời gian hơn."

Mẹ Chu gật đầu, "Mẹ hiểu, mẹ hiểu." Vừa nói vừa quay đầu nhìn Lâm Lệ, đưa tay kéo tay cô đặt trên đùi mình, "nhưng mà may quá còn có con, Lâm Lệ, thật cám ơn con, có con ở bên cha con nó, mẹ cũng đỡ lo lắng."

Lâm Lệ cười cười, cầm tay bà nói: "Mẹ đừng nói như vậy."

"Lâm Lệ a, có phải gần đây con và Chu Hàn giận nhau không a?" Đang lúc nói chuyện thì mẹ Chu chuyển chủ đề tới trên người cô.

Lâm Lệ giật mình, sắc mặt khẽ biến, gượng cười có chút mất tự nhiên nói: "không có, không có a, hai chúng con rất tốt." Nếu như

https://thuviensach.vn

dựa theo quan hệ hợp tác mà nói, hai người bọn họ quả thực hợp tác rất tốt.

"Đừng giấu mẹ, mẹ nhìn ra rồi." Mẹ Chu nói: "Lúc trước các con rất tốt, nếu về cũng là cùng nhau về, con xem hiện tại, một mình con đưa Tiểu Bân về, còn Chu Hàn thì bóng người cũng không có nhìn thấy."

"Chẳng qua gần đây anh ấy tương đối bận rộn." Lâm Lệ gượng cười giải thích.

Thật ra thì kể từ sau cuộc nói chuyện đó, Chu Hàn dường như đang tránh cô. Nếu như không cần thiết thì sẽ không chủ động tìm cô nói chuyện, dĩ nhiên có nói cũng là nói về chuyện làm ăn. Thật ra thì anh tránh cô đồng thời cô cũng tránh anh. Hai người ở nhà cực ít gặp nhau, bởi vì cô đã sắp lệch thời gian hai người, cho dù cả cô và anh đều đồng thời ở nhà thì cô cũng luôn tận lực ở trong phòng, tránh gặp anh.

Lời của Lâm Lệ, mẹ Chu tự nhiên là không tin, nhìn cô chăm chú hỏi: "Lâm Lệ, nói thật với mẹ, có phải con để ý đến quá khứ của Chu Hàn hay không?" Bà nhìn ra, dường như từ như sau khi thân thế của Tiểu Bân bị vạch ra, tình cảm của hai người chuyển biến xấu đi rất nhiều.

Lâm Lệ quay đi, chỉ nhỏ giọng nói: "Con không có…" rút tay khỏi tay bà, để trên đùi mình, nắm chặt lại mất tự nhiên.

Thấy cô như thế, mẹ Chu cho là cô để ý Chu Hàn từng có một cuộc hôn nhân, than nhẹ, rồi lại có chút khó hiểu hỏi: "Con có thể tiếp nhận Tiểu Bân, vậy tại sao lại không thể tiếp nhận rằng Chu Hàn từng có một cuộc hôn nhân đây?"

Lâm Lệ ngẩng đầu, biết bà hiểu lầm cô, liền giải thích: "Mẹ, con không có, con không có để ý anh ấy từng kết hôn." Muốn nói đến hôn nhân thì hồi đó cô và Trình Tường cũng chỉ kém một thủ tục mà thôi.

"Vậy thì vì cái gì chứ?" Mẹ Chu lại càng khó hiểu.

Lâm Lệ lắc đầu, chỉ là miễn cưỡng cười: "Không có gì, thật sự là không có gì mà mẹ."

"Lâm Lệ, con có lời gì thì nói với mẹ, mẹ nhất định sẽ không thiên vị con trai mình." Thân là mẹ, bà vốn là hi vọng hai người họ

https://thuviensach.vn

có thể hòa thuận vui vẻ, bây giờ nhìn bọn họ như vậy, trong lòng bà khó chịu biết bao nhiêu.

Lâm Lệ xoay người sang chỗ khác, trong lòng không khỏi có lại chua xót khó tả, chỉ thấp giọng nói: "có lẽ trong lòng Chu Hàn căn bản không quên được Lăng Nhiễm." Cho dù là ban đầu bị thương rất sâu.

Mẹ Chu kéo cô lại, có chút kích động nói: " Con nói là a Hàn còn yêu Lăng Nhiễm?"

Lâm Lệ cười khổ, chỉ nói: "Có lẽ vậy."

Mẹ Chu thu tay lại, cúi đầu suy tư.

Có đôi khi chính là vậy, khi anh lên kế hoạch muốn cho người yêu một bất ngờ, thì người yêu của anh cũng sắp xếp muốn cho anh một cái vui mừng.

Cho nên khi Tô Dịch Thừa vạch kế hoạch chờ An Nhiên trở lại liền cho cô một đám cưới, thì An Nhiên cũng giấu anh về nước sớm hi vọng lúc anh nhìn thấy mình sẽ thật bất ngờ.

Nhưng may mà Tô Dịch Thừa biết tùy cơ ứng biến, cũng không lộ ra sơ hở. Vốn sớm định để cho Lâm Lệ và em gái Tô Dịch Kiều cùng đến sân bay đón An Nhiên lại bị đổi thành sáng hôm sau đến nhà Tô Dịch Thừa đón cô dâu đi nơi tổ chức đám cưới.

Tô Dịch Thừa bố trí bất ngờ này cho An Nhiên thực làm An Nhiên kinh ngạc, dĩ nhiên cũng thực sự vui mừng, gần như là khóc trôi hết trang điểm, bởi vì quá cảm động, cảm động bởi vì có một người đàn ông sẵn lòng làm nhiều điều vì cô như thế.

An Nhiên rất đẹp, mặc dù bụng đã hơi to, nhưng là vẫn không làm mất đi phong thái nữ chính bây giờ.

Cả đám cưới được tiến hành đâu vào đấy, rất thuận lợi, có thể nhìn ra là Tô Dịch Thừa thật sự rất dụng tâm, đám cưới được chuẩn bị rất ảo mộng, rất duy mỹ.

Nhìn An Nhiên khoác tay ba Cố, từng bước từng bước trên thảm đỏ đến chỗ Tô Dịch Thừa, đáy lòng Lâm Lệ thực sự thật lòng chúc phúc cho bọn họ.

Có lẽ là tức cảnh sinh tình, đối mặt với tình cảnh này Lâm Lệ không khỏi có chút bùi ngùi.

https://thuviensach.vn

Cảnh tượng như vậy cô đã mơ tới vô số lần, từ lúc bọn họ tốt nghiệp đại học cô đã mơ ước mình mặc áo cưới đi về phía Trình Tường, mỗi lần mơ như vậy cũng khiến cho cô tỉnh lại mà mỉm cười hạnh phúc.

Một khoảng thời gian dài sau này mãnh liệt nghĩ đến hôn lễ, chẳng qua là hôn lễ kia không bao giờ là giấc mộng đẹp cho cô tỉnh lại mà cười nữa, mà là vô số lần khiến cô tỉnh dậy từ trong cơn ác mộng. Bởi vì một quãng thời gian dài sau khi mất đi đứa con, cô luôn mơ tới cô và Trình Tường trong hôn lễ, mơ thấy Trình Tường phản bội cô mà chạy đi, mơ thấy anh ta đẩy cô xuống đất, sau đó cô tỉnh lại.

Cả người mãnh liệt run lên, lòng bàn tay mồ hôi chảy ròng ròng, cho dù là bây giờ nghĩ lại, cô vẫn thấy sợ hãi.

Ổn định lại hô hấp, nhìn phía trước ba Cố trao tay An Nhiên vào tay Tô Dịch Thừa, Lâm Lệ mỉm cười, xoay người chuẩn bị đi phòng vệ sinh, đang lúc xoay người, không cẩn thận bị mắc vào lễ phục phù dâu của mình, cả người mất trọng tâm, chân mất thăng bằng chuẩn bị té xuống. Đột nhiên cảm thấy phía sau có một trận gió thổi qua, sau đó khi còn chưa kịp phản ứng thì cảm giác được bản thân mình đã rơi vào một lồng ngực rất quen thuộc.

https://thuviensach.vn

Chương 72 : Bày tỏ chân tình

Lâm Lệ không quay đầu lại cũng biết người phía sau là Chu Hàn, không biết từ lúc nào, quan hệ của Chu Hàn và Tô Dịch Thừa dường như đã trở lại giống như trước đây.

Lâm Lệ một lần nữa đứng vững thân thể, rời khỏi ngực anh, thấp giọng nói với anh, "Cảm ơn." Từ lúc đó giữa hai người không hiểu sao có vài phần xa cách và khách khí.

Ánh mắt Chu Hàn chăm chú nhìn cô, không nói chuyện, một lúc lâu sau trực tiếp xoay người rời đi.

Lâm Lệ nhìn chằm chằm bóng lưng của anh một lúc, rồi thu hồi ánh mắt, đi thẳng hướng đến phòng rửa tay.

Chủ Hàn một lần nữa trở lại vị trí, Diệp Tử Ôn bên cạnh nhìn anh cười có chút mập mờ

Tức giận quét mắt nhìn anh ta một cái, chỉ nói : "Làm gì, phát xuân à?" Cố tình lên tiếng để che dấu sự lúng túng và mất tự nhiên trên mặt mình.

Diệp Tử Ôn không để ý lời của anh, dùng bả vai đẩy anh, hỏi: "Làm sao, có ý với người ta?"

Mắt Chu Hàn nhìn anh ta, chỉ cảm thấy nụ cười rực rỡ trên mặt anh ta đáng đánh đòn.

Thấy anh không đáp, Diệp Tử Ôn dường như đã nhận định anh đối với Lâm Lệ có ý, cười bỉ ổi, vươn tay ra trước mặt anh, nói: "Mời mình ăn cơm mình sẽ nói cho cậu biết những tư liệu có liên quan đến cô ấy." Anh cũng không bỏ qua từ lúc Lâm Lệ bắt đi đầu đi vào, ánh mắt tên Chu Hàn này cũng chưa từng rời đi khỏi cô, nếu không vừa rồi sẽ không nhìn thấy cô sắp ngã, lập tức tiến lên đỡ lấy cô.

Chu Hàn nhíu mày, hỏi: "Cậu biết cô ấy?" Giọng nói hơi trầm xuống.

Diệp Tử Ôn không phát hiện chút biến đổi trong giọng nói của anh, tự mình nói: "Mặc dù cô ấy đã cắt tóc, người cũng có vẻ gầy hơn chút ít, nhưng nhìn mặt thì hẳn là mình không nhận lầm, cậu cũng biết, mình đối với mỹ nữ đã gặp qua là không quên được." Nói

https://thuviensach.vn

xong, Diệp Tử Ôn cười có chút vô lại, "nhưng mà, nói cho cậu biết, lúc cô ấy tóc dài còn đẹp hơn bây giờ."

Ánh mắt Chu Hàn tối lại, cũng không nói lời nào.

Diệp Tử Ôn thấy thế, cười cười lại dùng bả vai đụng anh, nói: "Như thế nào, một bữa cơm." Trước đây lúc ở quán bar anh chàng này đã uống say bét nhè, cuối cùng còn đổ tất cả chi phí bồi thường lên đầu anh, mặc dù anh biết đây là ý của tên Tô Dịch Thừa hắc ám kia, nhưng mà anh nào dám đánh chủ ý lên Tô Dịch Thừa, đừng nói cậu ta hắc ám không biết lúc nào sẽ cho người ta một đao, chỉ là nể cậu ta là anh vợ tương lai của mình, anh cũng không dám nói gì! Nhưng mà không có chuyện anh phải chịu không, ít nhất cũng phải kéo được một người thì mới được.

Chu Hàn lấy lại tinh thần, nhìn cậu ta một cái, chỉ thản nhiên nói: "Không cần phiền phức như vậy." Đưa tay cầm lấy ly rượu đỏ trên tay nhân viên phục vụ ngửa đầu uống một hớp.

Diệp Tử Ôn sửng sốt, có chút kỳ quái hỏi: "không phải là cậu coi trọng người ta sao?" Không có thì sao cậu ta dán mắt vào người ta làm gì, thật ra thì anh cũng không phải thật sự muốn bắt chẹt gì cậu ta một bữa cơm gì đó, làm bạn bè, anh cũng muốn cậu ta có thể một lần nữa chấn chỉnh tinh thần, đừng sống trong cuộc sống bóng ma mà Lăng Nhiễm mang đến cho cậu ta.

"Đúng, mình coi trọng người ta." Chu Hàn gật đầu, lại lấy từ trên khay của nhân viên phục vụ một ly Champagne (sâm panh), giơ tay lên ngửa đầu uống một hớp, trong lòng có chút rầu rĩ khó chịu, cái loại khó chịu này không biết là từ đâu đến, nhưng chính là làm cho anh có chút phiền não và không yên.

"Vậy cậu không nên…!" Thích thì phải tích cực chút nha, anh chàng này sao lại đầu gỗ giống trước kia vậy! "Cùng lắm thì người ta không cần cậu mời khách nữa, đúng là hẹp hòi, mình cho cậu biết, cô ấy tên là Lâm Lệ —— "

Chu Hàn đưa tay cắt đứt lời Diệp Tử Ôn, chỉ nói: "Cô ấy là vợ mình." Có lẽ chính anh cũng không phát hiện, lúc anh nói lời này giọng nói chắc chắn lạ thường.

Diệp Tử Ôn sửng sốt, mắt mở thật to, có chút khó tin nhìn anh, lúc kịp phản ứng, Chu Hàn vốn là đứng trước mặt anh sớm đã

https://thuviensach.vn

không thấy…

Lâm Lệ ở trong phòng rửa tay một lúc lâu, sau khi trang điểm lại xong lúc này mới cầm lấy túi xách đi ra khỏi toilet, chỉ là vừa đi ra ngoài, suýt chút nữa đụng vào một người khác. Người kia mùi rượu nồng nặc khiến cho Lâm Lệ ngửi thấy có chút khó chịu, khi giơ tay lên bịt mũi, chuẩn bị tránh ra đột nhiên sửng sốt, nhìn chằm chằm người đàn ông trước mắt bước đi có chút lảo đảo, có chút kinh hãi hô lên: "Chu Hàn!"

Chu Hàn dừng lại, nhìn cô một lúc lâu, dường như là nhìn rõ cô rồi, nói: "A, là em sao?"

"Làm sao anh lại uống nhiều rượu như vậy!" Lâm Lệ cau mày, nhìn anh có chút không đồng ý.

Chu Hàn kéo kéo khóe miệng, chỉ nói nói: "A, cũng không liên quan đến em" Nói xong quay đầu muốn đi về phía nhà vệ sinh nam trước mặt, nhưng mà thật sự uống hơi nhiều, bước đi rõ ràng không vững, chân nam đá chân chiêu, cả người lảo đảo, dường như bước kế tiếp có thể sẽ té ngã.

Lâm Lệ vô thức tiến lên, đỡ lấy cả người anh, để cho trọng tâm cả người anh dựa vào mình, nói: "Anh không có việc gì uống nhiều rượu như vậy làm gì." Giọng nói lộ ra quan tâm rõ ràng.

Chu Hàn dồn sức nặng cả người sang cô để đi, Lâm Lệ không nhìn thấy trên đỉnh đầu, khóe miệng hiện lên nụ cười nhàn nhạt, nhưng cũng không nói lời nào. (*Các anh quá nham hiểm =”=)*

Lâm Lệ cố hết sức đưa anh đến cửa nhà vệ sinh nam, lúc này mới buông anh ra, mặt đỏ lên có chút mất tự nhiên, nói: "Anh, một mình anh vào đi thôi."

Chu Hàn vẫn không nói chuyện, xoay người liền đẩy cửa phòng vệ sinh đi thẳng vào bên trong, chỉ là Lâm Lệ quay lưng lại, cũng không phát hiện lúc Chu Hàn đi vào bước đi rất tự nhiên, không hề có bộ dạng lảo đảo nào, giống như người không có làm sao.

Quay đầu nhìn thấy cửa nhà vệ sinh nam đóng chặt, Lâm Lệ xoay người muốn đi, nhưng bước chân lại nặng trĩu không bước nổi, nhớ lại lúc trước anh say rượu nôn thốc nôn tháo, cuối cùng trong lòng vẫn còn chút lo lắng không dứt được.

https://thuviensach.vn

Cho nên lúc Chu Hàn từ phòng vệ sinh nam đi ra, Lâm Lệ đứng cách đó không xa, thấy anh từ bên trong đi ra ngoài, liền vội vã chạy tới bên anh, đưa tay vừa đỡ anh, vừa hỏi: "Như thế nào, anh thấy đỡ chưa?"

Chu Hàn không nói chuyện, chỉ gật đầu.

Lâm Lệ vẫn có chút không yên lòng, nói, "Anh có muốn về trước hay không?"

Dừng bước lại, Chu Hàn cúi đầu nhìn cô, hỏi: "Em đưa về?"

Lâm Lệ suy nghĩ một chút, bây giờ quả thật để anh một mình tự về cô cũng không yên lòng, chỉ có thể gật đầu, "Ừ, em đi nói một tiếng với An Nhiên."

Chu Hàn gật đầu, nói: "Được, anh chờ em ở cửa."

Đợi lúc Lâm Lệ nói một tiếng với An Nhiên rồi trở lại, chỉ thấy Chu Hàn đang dựa lên vào cột trụ trên đài, nhắm mắt lại như đang ngủ.

Lâm Lệ tiến lên, vừa định lên tiếng gọi anh, chỉ thấy anh mở mạnh mắt ra, nhìn cô chằm chằm, một lúc lâu sau mới lên tiếng: "Đã xong chưa?"

Lâm Lệ sững sờ, sau đó phục hồi lại tinh thần, gật đầu, "Ừ, chúng ta đi về trước đi." Vừa nói vừa thò tay dìu anh đi.

Chu Hàn không có từ chối, để mặc cô dìu lên xe.

Sau khi đưa Chu Hàn lên xe, Lâm Lệ đi gọi nhân viên phục vụ giúp cô đi xe, để anh ta lái xe Chu Hàn đi phía sau xe cô, đợi cô sắp xếp tốt hết mọi thứ, lúc trở lại, chỉ thấy Chu Hàn ngửa đầu dựa vào chỗ ngồi như đã ngủ, miệng khẽ nhếch, hô hấp có phần khàn khàn nặng nề.

Lâm Lệ nhìn anh một lúc lâu, cuối cùng là nhẹ nhàng điều chỉnh chỗ ngồi, để cho anh có thể ngủ an ổn chút ít, sau đó mới khởi động xe rời đi.

Lâm Lệ không biết rốt cuộc là vừa vặn hay là người nào đó cố ý giả vờ ngủ, khi xe cô vừa dừng lại trong bãi đỗ xe, tắt máy thì người vốn đang ngủ say vừa vặn mở mắt ra, hỏi: "Đến rồi?"

Lúc đỡ anh lên, Lâm Lệ có cảm giác, cảm thấy dường như có cái gì đó không đúng, cuối cùng quay đầu nhìn người như đang dồn

https://thuviensach.vn

tất cả sức nặng lên người cô, không khỏi có chút hoài nghi hỏi: "Anh say thật sao?"

Chu Hàn nhìn cô, cố ý đè mình lên cô, hơi thở nồng nặc mùi rượu nói bên tai cô, "Em nói xem?"

Lâm Lệ bị mùi rượu của anh phả vào có chút khó chịu, liếc về phía cửa đi, bất kể anh say hay không say, ngửi mùi rượu, đúng là anh cũng uống không ít.

Về đến nhà, Lâm Lệ khó nhọc đỡ Chu Hàn để cho anh nằm xuống giường, cũng không biết là không cẩn thận vô ý hay là cố ý, lúc Chu Hàn ngã xuống kéo tay ôm lấy cổ Lâm Lệ không buông ra, trực tiếp lôi Lâm Lệ cùng anh ngã xuống giường, giường đủ mềm mại, té xuống cũng không đau.

Nhưng mà sau khi hai người cùng nhau ngã xuống giường, không khí cả gian phòng đột nhiên trở nên quỷ dị rồi, Lâm Lệ muốn đứng lên, lại bị Chu Hàn kéo, chỉ thấy Chu Hàn đang chăm chú nhìn Lâm Lệ, ánh mắt thâm thúy kia có chút mê ly, trong lúc nhất thời khiến cho Lâm Lệ hoảng hốt không kịp phản ứng.

Chu Hàn giơ tay lên nhẹ nhàng vén tóc không chỉnh tề trên trán Lâm Lệ, sau đó bàn tay nhẹ nhàng chạm vào mặt cô.

Nhiệt độ trong lòng bàn kia có chút đốt người, khiến cho Lâm Lệ không khỏi giật mình, vô thức muốn chống người ngồi dậy.

Chỉ nghe thấy Chu Hàn nói, "Đừng nhúc nhích." Giọng nói khiến cho không khí mập mờ có chút quỷ dị trở nên mị hoặc, làm cho người ta khó có thể cự tuyệt.

Giống như trúng phải một loại cổ độc, quả thật Lâm Lệ đã dừng động tác lại, chỉ chăm chú nhìn Chu Hàn.

Thấy cô dừng lại, Chu Hàn lúc này mới khẽ thở dài, tay trước sau không có rời khỏi mặt cô, "nghiêm túc nghe anh nói mấy câu được không?"

Lâm Lệ không nói chuyện, chỉ ngước mắt lên nhìn anh, ánh mắt kia dường như hỏi 'nói gì?'

"Chưa từng coi em là thế thân của Lăng Nhiễm." Chu Hàn nhìn cô, lời nói rất thật tình, "Anh thừa nhận tình cảm của anh đối với Lăng Nhiễm đã tồn tại mười mấy năm, cũng thừa nhận đoạn tình cảm này khiến anh bị tổn thương rất sâu, nhưng mà anh chưa

https://thuviensach.vn

bao giờ là người cầm lên được không bỏ xuống được, trước kia từ khoảnh khắc anh ly hôn với Lăng Nhiễm, tình cảm anh dành cho cô ta đã đến điểm cuối, việc anh để ý sự tồn tại của Tiểu Bân không phải vì nó là bằng chứng chứng minh Lăng Nhiễm phản bội anh, mà là vì nó khiến anh phải nhìn thẳng vào tình cảm và tình yêu mười mấy năm qua của anh đã sai lầm bao nhiêu, sau khi chia tay với Lăng Nhiễm anh vẫn không hề có một cuộc tình nào, không phải vì anh còn chưa quên được Lăng Nhiễm, cũng không phải anh còn sống trong cái bóng của việc Lăng Nhiễm phản bội, đương nhiên cũng không phải sống trong ký ức khó quên với cô ta, là anh sợ hãi, khiếp đảm, không dám thử nữa, nhưng mà vì em, anh muốn thử lần nữa."

Lâm Lệ mở miệng gần như là theo bản năng: "Tại sao?"

Chu Hàn cười, khẽ cong khóe miệng, bàn tay từ gương mặt của cô trượt xuống môi cô, ngón tay nhẹ vuốt ve môi cô.

"Có lẽ bởi vì chúng ta có trải nghiệm giống nhau, có lẽ là khi chúng ta chữa vết thương cho nhau anh không cẩn thận nên yêu em rồi, có lẽ… thật ra thì anh cũng không biết…" Khi đang nói chuyện, giờ phút này Chu Hàn làm gì có nửa bộ dáng của kẻ say rượu.

Lâm Lệ nhìn anh, chỉ cảm giác trái tim mình đập mạnh 'thình thịch'.

Nhẹ vỗ môi của cô, Chu Hàn chậm rãi cúi đầu hướng về phía cô, mắt thấy sẽ hôn lên môi của cô, đột nhiên bị Lâm Lệ mạnh mẽ đẩy ra.

Lâm Lệ mạnh mẽ ngồi dậy, chỉ nói nói, "Anh, anh say." Nói xong, có chút bối rối chạy nhanh ra khỏi gian phòng.

https://thuviensach.vn

Chương 73: Mẹ Trình cầu xin

Chu Hàn ngồi ở phía sau bàn làm việc, ngòi bút trên tay xoay, ánh mắt lại nhìn chằm chằm phía cửa, cánh cửa phòng làm việc không đóng lại, nhìn xuyên qua là có thể thấy Lâm Lệ ngồi ở ngoài kia.

Khẽ nhíu mày, thu hồi lại ánh mắt, lại nhìn chằm chằm điện thoại trên bàn một lúc lâu, cuối cùng đưa tay gọi nội tuyến, điện thoại trên bàn thư ký của Lâm Lệ vang lên, chỉ thấy Lâm Lệ nhìn điện thoại như là suy nghĩ một lát, lúc này mới đưa tay lên nghe.

Bên tai Chu Hàn truyền đến tiếng cô, "a lo, Chu tổng." Khách sáo mà xa cách, chỉ mang tính chất công việc.

"Em đi vào đây một lát." Giọng nói Chu Hàn có chút trầm thấp.

Lâm Lệ không động đậy, chỉ hỏi qua điện thoại: "Có chuyện gì không?"

Chân mày của Chu Hàn dường như nhăn thêm chút nữa, im lặng một lúc lâu mới mở miệng: "Pha cho anh ly cà phê."

Nghe vậy, Lâm Lệ ở ngoài cửa trả lời rất dứt khoát, "Vâng, tôi biết rồi." Vừa nói xong liền cúp điện thoại, đứng dậy đến phòng pha nước.

Chu Hàn cúp điện thoại, nhìn thân ảnh ngoài cửa biến mất khỏi tầm mắt của anh ở chỗ ngã rẽ.

Từ sau lần anh thổ lộ lúc say rượu kia, Lâm Lệ càng tránh anh hơn nữa, không có việc cần thiết, tuyệt đối sẽ không nói chuyện với anh, thậm chí là liếc nhìn anh cũng không. Ở nhà thì không cần phải nói rồi, ở công ty cũng vậy. Anh biết là cô cần thêm thời gian, nhưng cũng không có nghĩa sự chịu đựng của anh là vô hạn.

Ánh mắt Chu Hàn trước sau vẫn nhìn chằm chằm phía cửa, cho đến khi Lâm Lệ bưng cà phê lần nữa xuất hiện trong tầm mắt của anh, anh vẫn không dời mắt đi chỗ khác.

Anh nhìn chằm chằm thẳng thừng như vậy, tự nhiên Lâm Lệ cũng nhìn anh, nhưng mà ánh mắt vừa chạm nhau trong nháy mắt,

https://thuviensach.vn

cô liền nhanh chóng liếc đi, cúi đầu, cũng không nhìn anh, đưa tay gõ cửa phòng làm việc.

"Vào đi!" tiếng Chu Hàn và tiếng gõ cửa đồng thời vang lên, gần như là cô vừa giơ tay lên, anh lập tức chuẩn bị mở miệng.

Lâm Lệ vẫn không ngẩng đầu, bưng cà phê đi vào, ánh mắt thế nào cũng không có nhìn thẳng anh một cái, trực tiếp đặt cà phê trên bàn làm việc của anh, nhỏ giọng cung kính nói: "Cà phê của ngài." Nói xong liền xoay người chuẩn bị rời đi, thái độ cung kính giống như là thư kí chuyên nghiệp, xa cách cứ như là hai người chỉ có quan hệ công việc, không có nhiều hơn.

"Chờ một chút." Chu Hàn mở miệng, nghiêm túc mà lạnh thấu xương.

Lâm Lệ dừng bước, không quay đầu lại, chỉ nói: "Chu tổng còn có chuyện gì sao?"

Đôi mắt sâu tựa như hồ nước nhìn thẳng cô, Chu Hàn lãnh ngạnh (lạnh lùng, cứng rắn) nói: "Xoay người lại nhìn anh!"

Chỉ thấy hai tay Lâm Lệ nắm chặt, cuối cùng xoay người lại, nhưng mà ánh mắt không nhìn tới anh mà hơi rũ mắt xuống, nhìn vào bàn làm việc màu đỏ nâu rộng rãi của anh, cũng không có nói chuyện.

Chu Hàn mở miệng: "Nói cho anh biết đáp án của em."

Lâm Lệ nhìn sang hai bên một chút, giả bộ hồ đồ nói: "Em không biết anh đang nói cái gì."

Chu Hàn đứng dậy, từ phía sau bàn làm việc đi ra đứng trước mặt cô, ánh mắt từ đầu đến cuối cứ nhìn cô, ngữ điệu trầm thấp: "Em còn đang trốn tránh."

"Em không có." Lâm Lệ phủ nhận, tay nắm chặt thêm một chút.

"Em có." Chu Hàn nói, thanh âm không lớn nhưng lại chắc chắn lạ thường.

"Em không có!" Lâm Lệ phủ nhận, khẽ nghiêng người, anh nhìn cô chăm chú như vậy khiến cho cô có cảm giác bị áp bách.

Chu Hàn cũng nghiêng người theo cô, giọng nói trong trẻo lạnh lùng đột nhiên lộ ra ý cười: "Nếu không đúng như vậy thì ngẩng đầu lên nhìn anh."

https://thuviensach.vn

Không muốn để anh xem thường, hít một hơi thật sâu, Lâm Lệ có chút quật cường ngẩng đầu lên, ánh mắt bình tĩnh nhìn anh, một lần nữa mở miệng nói: "Em không trốn tránh, đối với việc đã qua mà nói, em đã dứt từ nửa năm trước rồi!"

Chu Hàn khóe miệng khẽ cong lên, nhìn cô nói: "Nếu như dứt rồi thì chúng ta thử bắt đầu."

Nghe vậy, Lâm Lệ dời ánh mắt qua bên cạnh, không nhìn tới anh, "Em, em không muốn."

Ý cười nơi khóe miệng phai nhạt đi, nhíu mày, giọng nói cũng trở nên có chút lãnh ngạnh, "vì sao?"

"Không vì cái gì cả." Lâm lệ cắn cắn môi nói: "Em cảm thấy phương thức sống chung của chúng ta như bây giờ rất tốt, không cần thiết phải thay đổi hoặc là thử nghiệm." Bất kỳ thay đổi hay thử nghiệm nào cũng cần phải trả giá thật nhiều, cô đã bị thương không nổi nữa.

"Phương thức sống chung hiện tại của chúng ta rất tốt?" Chu Hàn cười lạnh nói: "Em là chỉ chúng ta hiện tại ở trong một nhà, cùng nhau đi làm, lại giả vờ làm hai người không quen biết như vậy là phương thức sống chung rất tốt?"

Lâm Lệ mạnh miệng, "Không có gì không tốt cả…"

Chu Hàn đưa tay nâng mặt cô lên, buộc cô phải ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt chống lại ánh mắt cô, tầm mắt nhìn vào tầm mắt cô nói: "Chúng ta có thể đừng sống mệt mỏi thế này hay không?" Hai người anh tránh cô, cô tránh anh không phải là mệt mỏi sao?

Lâm Lệ nhìn anh, khóe miệng nhếch lên, nếu như như vậy có thể làm cho mình không bị thương, thì tại sao lại không.

Chu Hàn nhìn cô hồi lâu, cuối cùng buông cô ra, nhưng mà vẻ mặt nếu như dùng một từ để miêu tả thì chính là băng giá.

Cũng không biết là do nhiệt độ hay là gì khác, nhiệt độ của phòng làm việc dường như giảm đi rất nhiều, lạnh buốt.

Chu Hàn xoay người, lần nữa quay trở về bàn làm việc, không có nhìn cô, nét mặt không chút thay đổi nói: "Đi ra ngoài đi."

Lâm Lệ nhìn anh, há miệng, cuối cùng cũng không nói gì, xoay người chuẩn bị ra khỏi phòng làm việc.

https://thuviensach.vn

Khi đưa tay chuẩn bị đóng cửa lại chỉ nghe thấy Chu Hàn ở phía sau lớn tiếng nói : "Mở cửa ra!"

Tay đang nắm cửa dừng lại, một giây, hai giây, cuối cùng thu hồi, không có quay đầu, trực tiếp ra khỏi phòng làm việc.

Chu Hàn ở trong phòng làm việc phía sau nhìn theo cô, nhìn cô lần nữa ngồi xuống, đáy lòng tức giận chậm rãi tăng lên, thu hồi ánh mắt, nhìn chằm chằm vào ly cà phê cô vừa bưng vào.

Ra khỏi phòng làm việc của Chu Hàn, tâm tư Lâm Lệ có chút hoảng hốt, cho đến lúc tan việc mới chậm rãi hồi phục tinh thần, liếc nhìn thời gian trên máy vi tính, lúc này mới có chút bối rối thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi đón đứa nhỏ.

Chỉ là điều khiến Lâm Lệ có hơi bất ngờ đó là, lúc cô đi thang máy, vừa xuống tới lầu dưới, lúc cửa mở ra thì thấy mẹ Trình Tường đứng trước thang máy.

Mẹ Trình cũng nhìn thấy cô, vừa mới chuẩn bị bước vào liền lui ra, có chút mừng rỡ nhìn Lâm Lệ gọi: "Lâm Lệ."

Lâm Lệ ngẩn người, hồi phục lại tinh thần, chỉ gật đầu: "Bà Trình, thật trùng hợp." Giọng nói khách khí mà xa cách.

Mẹ Trình cũng gật đầu, tiến lên muốn kéo tay Lâm Lệ, lại bị cô tránh ra, đang lúc muốn mở miệng nói gì thì bị Lâm Lệ đoạt nói trước.

"Tôi còn có chuyện, đi trước." Nói xong Lâm Lệ đi lướt qua bà, chuẩn bị đi tới bãi đậu xe.

Thấy cô muốn đi, mẹ Trình vội vàng mở miệng, "Chờ một chút, Lâm Lệ."

"Còn có việc gì sao?" Lâm Lệ hỏi, giọng nói lạnh lùng không có tình cảm.

Mẹ Trình vội vàng đi lên, đứng trước mặt Lâm Lệ nói: "Lâm Lệ, chúng ta nói chuyện một lúc được không?"

"Tôi cảm thấy tôi và bà Trình không có chuyện gì để nói cả." Lâm Lệ trực tiếp nói thẳng không hề uyển chuyển.

Mẹ Trình hình như thật sự có chuyện quan trọng, cũng không để ý tới việc Lâm Lệ không có thiện ý, ngược lại có chút vội vàng nói: "Là về chuyện của Trình Tường."

https://thuviensach.vn

Lâm Lệ nhìn bà, chân mày khẽ cau lại, cô cảm thấy có chút kỳ quái, rõ ràng bình thường giọng nói của mẹ Trình luôn là khinh người nay làm sao lại trở nên có chút không giống đây?

Thấy cô không nói chuyện, mẹ Trình hiểu lầm rằng cô còn chưa dứt tình với Trình Tường, có chút vui mừng vội vàng nói tiếp: "Lâm Lệ, là như vậy, cháu theo ta đi thăm Trình Tường một chút được không? Trình Tường nó…"

Lâm Lệ cắt đứt lời bà, "Chuyện của tôi và Trình Tường đã qua rồi, hiện tại anh ta đối với tôi mà nói chính là một người xa lạ, tôi không muốn nghe bất cứ tin tức gì về anh ta nữa." Cô sẽ không có thừa tinh lực và thời gian cho một người xa lạ nữa, mười năm đã quá đủ rồi, hiện tại cô không muốn lãng phí chút nào nữa.

Giơ tay lên nhìn đồng hồ, xác định nếu giờ còn không đi cô sẽ gặp phải giờ cao điểm, đoán chừng sẽ bị kẹt xe trên đường.

Nhìn bà một cái, chỉ nói: "Tôi đang vội, đi trước." Vừa nói vừa bước về phía trước muốn đi khỏi.

"Lâm Lệ, Trình Tường ngã bệnh rồi!" Mẹ Trình hướng về bóng lưng Lâm Lệ hô lên, giọng nói rất cấp bách.

Nghe vậy, Lâm Lệ bỗng nhiên dừng lại, xoay đầu nhìn mẹ Trình.

"Trình Tường ngã bệnh rồi, hiện tại nó không muốn tiếp nhận trị liệu, cả người cam chịu, ai nói cũng không nghe." Mẹ Trình vừa nói, nước mắt có chút không nhịn được rơi xuống, "bác thật sự không có cách nào rồi, cho nên mới nghĩ đến van cầu cháu, Lâm Lệ, nó nghe lời cháu, cháu đi thăm nó một chút, khuyên nhủ nó, có được hay không?" Nhìn Lâm Lệ, giọng nói kia giống như khẩn cầu.

Đáng thương thay cho tấm lòng của cha mẹ, cho dù bình thường là một người bá đạo, gặp chuyện của con mình, thì cho dù có mạnh mẽ đi nữa cũng phải thỏa hiệp, coi như là khẩn cầu cũng chỉ vì muốn tốt cho con cái mình.

Lâm Lệ có chút phản ứng không kịp, phải nói là có chút khó tin, nhìn chằm chằm mẹ Trình, "Bác, bác nói là Trình Tường ngã bệnh rồi?"

Mẹ Trình gật đầu, sự thật này bà cũng không muốn tiếp nhận, nhưng là có không muốn cũng không có cách nào, sự thật là như

https://thuviensach.vn

vậy.

Nước mắt theo gương mặt bà rơi xuống, Lâm Lệ nhìn kỹ người phụ nữ trước mắt này mới phát hiện, bình thường bà chú trọng nhất là bề ngoài, lúc này mới bao lâu không gặp, cả người đã tiều tụy nhiều như vậy, đầu tóc vốn được chăm chút gọn gàng giờ đều trở nên tán loạn, bề ngoài nhìn vốn mạnh mẽ, bây giờ nhìn lại thấy đặc biệt nhu nhược và bất lực.

"Lâm Lệ, bác biết trước kia thật sự có nhiều chuyện có lỗi với cháu, nhưng nể tình tình cảm của cháu và Trình Tường nhiều năm như vậy, cháu đi thăm Trình Tường một chút có được không, nó thật sự yêu cháu, thật sự rất yêu cháu, mấy ngày nay nhìn nó nằm trên giường bệnh, đêm ngủ đều gọi tên cháu…"

https://thuviensach.vn

Chương 74: Tai nạn ô tô

Lâm Lệ quay đầu đi, không nhìn đến bộ dạng cầu xin của bà ta, nghĩ đến thật đúng là có chút châm chọc và buồn cười, đến bây giờ nói những chuyện đó còn có ý nghĩa gì nữa.

Mẹ Trình thấy cô như thế, cũng chẳng quan tâm nhiều, bà biết hiện tại chỉ có Lâm Lệ mới có thể cứu con của bà. Nắm tay Lâm Lệ khóc lóc cầu xin, "Lâm Lệ, bác xin cháu, coi như là bác cầu xin cháu, cháu đi bệnh viện thăm Trình Tường có được không, khuyên nhủ nó phối hợp trị liệu, nó bị ung thư xương, bác sĩ nói nếu nếu không phẫu thuật thì sẽ khó mà bảo toàn mạng. Bác chỉ có một đứa con, bác không thể trơ mắt nhìn nó ra đi như vậy, Lâm Lệ, cháu đi thăm nó được không?"

Trong lòng Lâm Lệ chấn động, nhìn ba ta có chút nói không ra lời.

Ung thư xương, thật là một danh từ đáng sợ.

"Lâm Lệ, đi thăm nó được không, chỉ liếc qua thôi cũng tốt, bác chỉ có một đứa con, bác thật sự không thể mất nó." Mẹ Trình vừa khóc vừa nói, bà ta lúc này đâu quan tâm gì đến bề ngoài nữa, thấy Lâm Lệ không đồng ý, liền quỳ xuống, "bác cầu xin cháu, bác quỳ xuống để cầu xin cháu có được hay không, chuyện trước kia là do bác không tốt, bác nhận lỗi với cháu, cháu đi thăm Trình Tường, đi thăm nó có được không?"

"Bác, bác đừng như vậy." Lâm Lệ vội vươn tay đỡ bà, cho dù trong lòng có không vui và oán hận bà ta thế nào, dù gì bà ta cũng là bề trên, cô đâu thể nhận được bà ta thế này!

"Vậy là cháu đồng ý với bác rồi?" Mẹ Trình đứng dậy, nắm chặt tay Lâm Lệ, trên mặt vẫn còn giàn dụa nước mắt, "Cháu đồng ý với bác đi thăm Trình Tường có phải không?"

Bà thật sự không còn cách nào rồi, từ khi biết con trai ngã bệnh mấy ngày, bà và ba của Trình Tường đã nghĩ mọi cách, bác sĩ nói tế bào ung thư đã lan đến bắp đùi phải rồi, bây giờ cách duy nhất là cắt bỏ, bà nghe xong liền ngất tại chỗ. Nhưng nếu đây là cách cuối cùng, nếu so sánh với tính mạng của con trai thì cho dù bọn họ có không

https://thuviensach.vn

muốn đi nữa cũng chỉ có thể cắn răng chấp nhận hiện thực này. Nhưng mà Trình Tường nghe đến phải cưa bỏ, sống chết không chịu, nó nói nó không thể chấp nhận nửa đời còn lại của mình là một người què, nếu thế nó thà chết còn hơn, nhưng mà, nhưng mà nếu nó chết, bà và ba nó sống thế nào đây, bọn họ chỉ có một đứa con là Trình Tường a!

Bọn họ bảo Tiêu Tiêu đến khuyên nhủ nó, nhưng mà Trình Tường căn bản đến mặt Tiêu Tiêu cũng không muốn nhìn, mỗi lần Tiêu Tiêu đến liền phát giận đập đồ đạc đuổi Tiêu Tiêu đi, nó nói cả đời này, người nó không muốn nhìn thấy nhất chính là Tiêu Tiêu, bởi vì cô ta làm hại nó mất tất cả. Cũng là đến lúc đó, bọn họ mới biết được người mà con trai mình yêu thực sự chính là Lâm Lệ. Dù áy náy nhưng bà vẫn nghĩ đến bảo Lâm Lệ đến khuyên nó, có lẽ nó sẽ nghe Lâm Lệ nói, nhưng mà khi nó biết bà gọi điện cho Lâm Lệ thì rất tức giận, không cho bà quấy rầy cuộc sống của Lâm Lệ nữa, tối hôm đó sốt cao thậm chí khiến cho bệnh tình càng xấu đi, bác sĩ nói bệnh của nó không thể kéo dài hơn được nữa, tuy là rất khó khăn, nhưng mà nhất định phải nhanh chóng quyết định, có phẫu thuật hay không phẫu thuật.

Cho nên lúc này bà mới gạt Trình Tường tới đây cầu xin Lâm Lệ, hiện tại bà chỉ có thể trông cậy vào Lâm Lệ mà thôi, trông cậy Trình Tường có thể nghe Lâm Lệ khuyên nhủ.

Lâm Lệ nhìn bà ta, trong lòng cũng không biết bản thân mình đang có tâm tình gì, cô đã quyết định sẽ không quay đầu lại nữa, bởi vì đau đớn hồi đó vẫn luôn hiện lên rõ mồn một trước mắt, mỗi lần gặp lại người đàn ông kia sẽ khiến cô nhớ lại sự quyết tuyệt của anh trong đám cưới, nhớ lại cảm giác lúc đứa con tử từ từ biến mất khỏi cơ thể cô, cái loại đau đớn này, cô không muốn phải trải nghiệm lại lần nữa.

Lâm Lệ bỏ tay bà ra, cũng không nhìn đến bà, có chút đau đớn nhắm mắt lại nói: “Tôi không đi, tôi không thể giúp được bác.” Nói xong, cắn răng định đi.

Phía sau mẹ Trình thấy cô muốn đi, liền quỳ hai chân lên mặt đất, “Lâm Lệ, bác cầu xin cháu, cầu xin cháu!”

https://thuviensach.vn

Lâm Lệ dừng lại, hàm răng cắn chặt vào môi có chút đau, hai tay cũng nắm lại thật chặt.

Một màn như vậy thu hút sự chú ý của rất nhiều người ra vào tòa nhà, ngày càng nhiều người tụ tập vây xung quanh nhìn xem, trong đó bao gôm cả trợ lý Từ vừa từ bên ngoài về, thấy vậy liền chen vào đám đông, nhìn Lâm Lệ, lại nhìn mẹ Trình đang quỳ trên mặt đất không khỏi tiến lên hỏi: "thư ký Lâm, có chuyện gì vậy?"

Lâm Lệ không nhìn anh ta, nhìn mẹ Trình đang quỳ trên mặt đất, hàm răng cắn vào môi gần chảy máu, cuối cùng cũng không nói gì, xoay người đi thẳng đến bãi đậu xe.

Mẹ Trình vẫn quỳ trên mặt đất, khóc gọi tên Lâm Lệ.

Lâm Lệ lái xe, cả người hoảng hốt, trong đầu là những lời mà mẹ Trình mới nói vừa nãy.

Cô không nghĩ tới Trình Tương sẽ bị bệnh, hơn nữa còn là ung thư xương. Cô nhớ lần cuối cùng nhìn thấy Trình Tường, lúc đó cô đang đưa Tiểu Bân đi ăn KFC trở về, nhìn qua thấy anh ta rất tiều tụy, có phải lúc đó anh ta đã bị bệnh hay không?

Có chút đau đớn nhắm mắt lại, nếu nói không có cảm giác gì là hoàn toàn không có khả năng, trong lòng cô bực bội cũng không rõ ràng tâm tình của mình giờ phút này.

"Ầm!"

Một tiếng va chạm mãnh liệt, Lâm Lệ không rõ tình huống, cả người đập mạnh lên phía trước, đầu va vào tay lái, đau đớn khiến cô không khỏi kêu lên tiếng, đưa tay vỗ vỗ đầu có chút choáng váng.

Còn chưa kịp định thần lại, cửa xe đã bị gõ vang, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người cao lớn ở bên ngoài, râu không được cạo nhìn có chút dọa người.

Lâm Lệ quay đầu, lúc này mới phát hiện xe mình đâm thẳng vào cái xe vận tải ở đằng trước.

"Cộc cộc cộc…" Người đàn ông cao lớn ở ngoài xe thấy lâu mà người không xuống xe, lại lấy tay đập mạnh vào cửa sổ xe, ra vẻ, nếu cô không xuống tôi sẽ không ngừng lại.

Lâm Lệ xoa đầu mở cửa đi xuống, còn không chờ cô mở miệng, người đàn ông cao lớn đối diện liền quát mắng ầm lên: "Cô có biết

https://thuviensach.vn

lái xe hay không a, đèn đỏ cũng không nhìn thấy, mẹ kiếp, xe ông mày dừng rồi mà cô còn đâm vào, cô bị mù à!"

Lâm Lệ tự biết mình đuối lý cũng không nói nhiều, chỉ nói xin lỗi: "Xin lỗi, là lỗi của tôi, phí sửa chữa xe tôi sẽ chịu trách nhiệm."

Thấy Lâm Lệ nói như vậy, người đàn ông vạm vỡ kia nhướng mày, nhìn Lâm Lệ nói: "Không cần phiền phức như vậy, trực tiếp bồi thường tiền là được, cô trực tiếp đưa tiền cho tôi."

Lâm Lệ cũng không có lòng nào nhiều lời với anh ta, chỉ muốn nhanh nhanh giải quyết chuyện này, cho nên khi nghe anh ta nói như vậy liền gật đầu hỏi: "Phí sữa chữa bao nhiêu?"

Thấy Lâm Lệ dễ nói chuyện, người nọ dĩ nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy, trực tiếp dùng công phu sư tử ngoạm nói: "Xe của cô đụng hỏng thanh an toàn và đèn hậu của xe tôi, cô đưa 2000 tệ, chuyện này coi như bỏ qua."

"2000!" Lâm Lệ trừng to mắt, cô đụng phải xe anh ta là cô không đúng, điều này cô không hề trốn tránh trách nhiệm, nhưng mà cũng không có nghĩa vì thế mà cô tiêu tiền như rác, chỉ vào xe anh ta nói: "ông anh này, xe của anh là xe gì a, thanh an toàn và đèn hậu xe anh mà đòi 2000 tệ, sao anh không đi cướp ngân hàng hả!"

"Làm sao, cô đâm vào xe của tôi giờ không muốn bồi thường phải không?" Người nọ híp mắt nhìn Lâm Lệ, đưa tay xắn xắn tay áo.

Lâm Lệ cũng không phải là người dễ bắt nạt, khi còn ở trường học không ít lần ra tay mạnh mẽ, tất nhiên sẽ không bị anh ta dọa mà lui về, tiến lên một bước nói: "200, anh có muốn hay không, nếu không thì chúng ta báo cảnh sát xử lý."

"200, cô cho tôi là ăn xin à!" Người đàn ông cao lớn tức giận đến nghiến răng, hung ác nói: "Ta cho cô biết, ở cái Giang Thành này không ai không nhận ra Bưu ca tôi, hôm nay cô đưa 2000 tệ thiếu một đồng cũng đừng nghĩ."

Lâm Lệ nhìn thẳng anh ta, trên mặt không chút sợ hãi, "Bưu ca đúng không, tôi cũng không bị hù dọa đâu, 200 tệ nếu anh không muốn chúng ta trực tiếp báo cảnh sát, để cho cảnh sát đến xử lý, đến lúc đó có còn được 200 tệ hay không ta cũng không dám đảm bảo đâu."

https://thuviensach.vn

“Tôi thấy cô chính là muốn chết.” Bưu ca kia có chút bị chọc giận, vung quả đấm hướng tới Lâm Lệ, chỉ là quả đấm kia đang hướng vào đầu Lâm Lệ, ở giữa không trung liền bị người ta chặn lại.

Trong nháy mắt Lâm Lệ đúng là bị làm cho kinh hãi, cứ nghĩ rằng quả đấm kia nhất định sẽ nện xuống mặt mình, cho nên khi quả đấm kia bị người ta chặn lại, thật đúng là có chút sững sờ, quay đầu nhìn lại, không nghĩ rằng lại là người quen.

Diệp Tử Ôn cười cười nhìn cô “Không sao chứ?”

Lúc này Lâm Lệ mới định thần lại, gật đầu, cô có chút ấn tượng với người đàn ông này, biết anh ta chính là bạn của Chu Hàn và Tô Dịch Thừa.

Diệp Tử Ôn gật đầu, quay lại nhìn Bưu ca kia nói: “Người anh em, sao lại ra tay đánh phụ nữ chứ.”

“Con mẹ nó mày chui từ đâu ra, dám quản chuyện của bố mày!” Tay của Bưu ca bị Diệp Tử Ôn bắt được liền quát anh, tay muốn thoát ra nhưng làm thế nào cũng không thoát được.

Trên mặt Diệp Tử Ôn trước sau vẫn nở nụ cười, một tay dùng sức trực tiếp vặn tay của tên kia lại, vừa cười vừa nói: “Cũng nói cho anh biết, tôi vừa ra khỏi bộ đội, thật lâu không luyện tay, tay thật sự cũng rất ngứa.”

Bưu ca kia bị Diệp Tử Ôn bắt được nói: “Buông tay ra, tay sắp gẫy …”

Diệp Tử Ôn cười lạnh, một tay dùng sức đẩy anh ta ra xa.

Tên kia đứng không vững suýt chút nữa ngã xuống đất, tự biết mình không phải là đối thủ của Diệp Tử Ôn, cũng không dám dây dưa nữa, chỉ mắng lại một câu: “Mẹ nó, coi như hôm nay ông mày xui xẻo.” Vừa nói vừa đi đến xe mình.

Thấy anh ta muốn đi, Lâm Lệ liền gọi lại, “Chờ một chút.”

“Cô còn muốn gì nữa!” Bưa ca kia có phần mất kiên nhẫn, nhưng kiêng kị Diệp Tử Ôn đang đứng một bên.

Lâm Lệ vào trong xe lấy ví tiền, lấy ra 200 tệ đưa cho anh ta, “Phí sửa xe.”

Bưa ca kia cũng không dám nói thêm cái gì, chỉ hừ lạnh cầm tiền rồi trực tiếp lên xe.

Lâm Lệ xoay người, nói với Diệp Tử Ôn: “Cảm ơn anh.”

https://thuviensach.vn

Diệp Tử Ôn cũng không khách khí, trực tiếp nói: "Nếu muốn cảm ơn tôi liền bảo Chu Hàn mời cơm tôi đi."

Lâm Lệ gượng cười gật đầu, lúc này điện thoại để trong xe vang lên, là cô giáo Trần ở nhà trẻ gọi đến, thấy cô lâu không đến đón thằng bé nên gọi đến hỏi cô.

Lâm Lệ vội vàng trả lời, nói cô giáo Trần trông Tiểu Bân một lát, cô lập tức đến ngay.

Cúp điện thoại xoay người cười xin lỗi Diệp Tử Ôn: "Tôi còn chút việc phải đi trước, cám ơn anh."

Diệp Tử Ôn gật đầu nhìn trán cô nói: "Trán cô có cần phải đi bệnh viện khám một chút không?"

Lâm Lệ đưa tay sờ sờ cười nói: "Không sao." Nói xong liền lên xe, lái đi.

Nhìn xe cô đi xa, Diệp Tử Ôn lấy điện thoại từ trong túi ra, tranh công gọi điện thoại cho người nào đó.

Điện thoại rất nhanh được tiếp, nhưng mà dường như tâm tình người nào đó bên kia không được tốt lắm, giọng điệu có phần hằn học: "Chuyện gì?"

"Wow, ăn hỏa dược, hóa khí (*) lớn như vậy."

(hỏa dược: thuốc nổ, hỏa khí: tức giận)

"Đừng nói nhảm, có rắm mau thả." Chu Hàn không khách khí nói.

Diệp Tử Ôn cũng không tức giận, cười hì hì nói: "Chu Hàn, lúc nào mời mình đi ăn cơm đi, hôm nay mình giúp bà xã của cậu, nói như thế nào cậu cũng phải mời mình một bữa cơm a."

Nghe vậy bên kia Chu Hàn có chút vội vàng hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"

"Bà xã của cậu lái xe đụng phải người, người kia công phu sư tử ngoạm muốn lừa gạt, nói không được liền muốn đánh người chứ sao." Diệp Tử Ôn có chút không thèm để ý nói.

"Cô ấy không sao chứ?"

"Không có chuyện gì, nhưng mà mình nhìn thấy trán cô ấy hơi sưng." Diệp Tử Ôn vừa nói, muốn mượn cơ hội đòi Chu Hàn một bữa, "Như thế nào, lúc nào đó đi ra ngoài…"

https://thuviensach.vn

Lời còn chưa nói hết, điện thoại bên kia đã truyền đến tiếng cúp máy.

Nhình chằm chằm màn hình điện thoại một lúc lâu, Diệp Tử Ôn có chút không nhịn được bùng nổ: "u, dựa vào, cậu có cần phải cúp nhanh như vậy không!" (*VL: khổ a, ko ai thèm mời anh cả!)*

Khi Lâm Lệ lái xe về đến nhà còn có chút hoảng hốt, xe dừng trong ga-ra một lúc lâu nhưng vẫn chưa mở cửa xuống, cho đến khi Tiểu Bân bên cạnh cô gọi thì cô mới hồi phục lại tinh thần.

Cười cười xin lỗi bé, có chút vô lực nói: "Chúng ta lên đi."

Thằng bé kia nhìn chằm chằm cô, bởi vì hoàn cảnh lúc nhỏ, Tiểu Bân đã sớm học được cách quan sát nét mặt, nhìn chằm chằm Lâm Lệ hỏi: "Dì, dì không vui sao?"

Lâm Lệ ngẩn người, đưa tay sờ sờ đầu bé, lắc đầu nói: "Không có gì, dì chỉ hơi mệt một chút thôi."

"Vậy dì về nhà rồi ngủ một giấc, cô giáo nói ngủ là phương pháp giảm bớt mệt nhọc hữu hiệu nhất đó, cho nên trẻ nhỏ đều phải ngủ trưa." Bé thực tâm nói, vè mặt kia tựa như ông cụ non.

Lâm Lệ vui mừng gật đầu: "được."

Có chút bất ngờ chính là, lúc Lâm Lệ mở cửa vào nhà, lại phát hiện Chu Hàn đã về, thấy cô đi vào liền trực tiếp sải bước đến chỗ cô, lúc cô còn chưa kịp phản ứng liền quan tâm hỏi: "Em không sao chứ?"

Lâm Lệ ngẩn người, bất ngờ anh về sớm như vậy, ngoài ra có chút không hiểu vì sao anh lại hỏi như vậy.

Chu Hàn cũng không để ý tới cô đang kinh ngạc, nhìn chằm chằm cái trán sưng đỏ của cô, cau mày nói: "Sao lại sưng to như vậy, đi bệnh viện khám đi."

Lúc này Lâm Lệ mới phản ứng kịp, đưa tay sờ sờ trán, còn hơi đau, chỉ lấy tóc phủ lên trán, tránh ánh mắt của anh, chỉ nói: "Không cần đâu, không có chuyện gì." Vừa nói vừa đổi dép đi vào nhà.

Để cặp của Tiểu Bân lên trên ghế sa lon, cúi đầu hỏi bé: "Tiểu Bân, buổi tối muốn ăn gì?"

Bé không trả lời, chỉ có chút lo lắng hỏi: "Dì, dì ngã bệnh sao?"

Lâm Lệ cười nhạt lắc đầu, "Không có a, dì không có chuyện gì."

https://thuviensach.vn

“Cơm tối để anh làm cho, em về phòng nghỉ ngơi sớm đi.” Bên cạnh Chu Hàn mở miệng nói, trực tiếp cởi áo khoác ném lên sa lon, sau đó đi vào bếp.

Thấy thế Lâm Lệ cũng không nói thêm gì, chỉ sờ sờ thằng bé nói: “Dì hơi mệt, trở về phòng nghỉ ngơi một lát.”

Bé ngoan ngoãn gật đầu cũng không nói gì.

https://thuviensach.vn

Chương 75: Đến viện thăm bệnh

Không biết là do tâm trạng hay bởi vì vừa mới bị đập vào trán, Lâm Lệ cảm thấy đầu óc choáng váng, cả người đều mỏi mệt. Nằm trên giường không bao lâu thì cô đã ngủ thiếp đi, nhưng giấc ngủ lại không hề yên ổn.

Dù mắt đã nhắm nhưng Lâm Lệ lại rơi vào thế giới trong mộng. Cô mơ thấy thời gian trước đây khi cô và Trình Tường ở bên nhau, còn có cảnh hai người làm đám cưới, từng hình ảnh đó như một đoạn phim vụt qua đầu cô, cuối cùng cô mơ thấy cảnh trước thang máy chiều nay mẹ Trình Tường quỳ xuống cầu xin cô đến bệnh viện thăm Trình Tường.

Cứ như cái đĩa phim, lặp lại hết lần này đến lần khác, chiếu đi chiếu lại dáng vẻ khóc lóc cầu xin của bà ta.

Nỗi bất an và khó chịu trong lòng khiến Lâm Lệ phải mạnh mẽ mở mắt ra, cô thở hổn hển, hô hấp có chút dồn dập.

"Sao thế?" Một giọng nói trầm thấp vang lên bên tai, Lâm Lệ quay đầu lại mới phát hiện Chu Hàn đã ở cạnh giường từ lúc nào, trong tay đang cầm cái tăm bông, trên tủ đầu giường có đặt một lọ dầu hoa hồng (giống dầu gió ở VN), mùi dầu nồng đậm xông vào mũi, không khỏi làm Lâm Lệ nhíu mày.

"Gặp ác mộng à?" Chu Hàn hỏi, động tác tay vẫn không ngừng lại, liên tục dùng tăm bông chấm chút dầu hoa hồng rồi thoa thoa lên trán của cô.

Lâm Lệ chịu không nổi cái mùi này, bèn quay đầu né tránh: "Tôi không cần bôi thứ này đâu."

"Nó có tác dụng tiêu sưng nhanh, đồng thời làm tan máu tụ." Vừa nói anh vừa nhẹ nhàng xoay mặt cô lại.

Dù vẫn không tình nguyện nhưng Lâm Lệ cũng không từ chối nữa, chỉ có điều chân mày của cô nhíu chặt đến nỗi không biết chừng có thể kẹp chết một con ruồi.

Chu Hàn đã thoa dầu cho cô xong, "đồ nghề" cũng được đặt qua một bên.

https://thuviensach.vn

Lâm Lệ lí nhí cảm ơn, nằm nghiêng người lại, một lần nữa nhắm mắt.

Chu Hàn nhìn cô, không rời đi ngay, nói: "dậy ăn chút gì đã."

"Tôi không đói bụng." Lâm Lệ đáp mà chẳng buồn quay đầu lại.

"Anh nghe trợ lý Từ bảo rằng anh ta gặp em ở thang máy." Chu Hàn chậm rãi nhả từng chữ, giọng điệu nhàn nhạt không nghe ra chút tâm tình nào.

Vẫn quay lưng về phía anh, Lâm Lệ lặng lẽ mở mắt ra, không nói gì, một lát sau lại nhắm mắt lại.

Chu Hàn cũng không nói thêm lời nào nữa, ngồi bên giường một lát rồi đứng dậy cầm đồ rời đi.

Cả buổi tối Lâm Lệ ở trong tình trạng mê man, chính bản thân cô cũng không biết rốt cuộc mình đang ngủ hay không. Suốt đêm mộng mị không dứt, nói là mộng thì không đúng, chính xác hơn đó là những hồi ức đã qua của cô và Trình Tường trước kia.

Những đoạn ký ức ngắn ngủi đó không ngừng hiện lên và hành hạ tâm trí cô. Cô buộc bản thân không suy nghĩ về chúng, thế nhưng không hiểu sao chẳng thể nào áp chế được những mẩu ký ức liên tục nảy ra đó.

Sáng, chưa đến 6 giờ cô đã tỉnh lại, nằm ì trên giường trừng mắt nhìn trần nhà một lúc lâu rồi mới tung mình dậy.

Những cảm xúc buồn bực kéo dài từ hôm qua đến giờ không hề tiêu tán một xíu nào, ngược lại lại càng trở nên nặng nề hơn.

Cô bước vào phòng tắm, dùng nước lạnh tấp vào mặt. Cái lạnh như băng này kích thích mọi giác quan của cô, nhưng lại không thể làm tiêu tan sự buồn phiền trong lòng cô.

Nhìn khuôn mặt đẫm nước trong tấm gương, Lâm Lệ chỉ cảm thấy có chút mệt mỏi.

Chu Hàn nhìn người bên ngoài qua cánh cửa văn phòng mở toang như thường lệ. Lâm Lệ có vẻ quá bình tĩnh, bình tĩnh đến mức dường như mỗi phút giây đều đang hoảng hốt.

Anh tìm được camera giám sát cửa tháng máy tầng một trong phòng bảo vệ, nhìn vào đó nhận ra được người đến tìm Lâm Lệ mà

https://thuviensach.vn

trợ lý Từ nói chính là người anh và Lâm Lệ từng gặp ở sân bay – mẹ Trình Tường.

Cảm giác khó chịu bỗng trào lên trong lòng, vì phản ứng của cô như thế, anh không hiểu được nó có nghĩa là gì, lẽ nào đến bây giờ trong lòng cô còn chưa dứt bỏ được người đàn ông kia, cho nên mới không muốn tiếp nhận tình cảm của anh sao?

Anh không biết, có một số việc dần trở nên không chắc chắn.

Nhưng có một điều chắc như đinh đóng cột, hai ngày nay thời gian anh bí mật quan sát cô còn nhiều hơn cả thời gian anh dành để xử lý công việc.

Thật sự có chút ngoài ý muốn, lại không biết rốt cuộc là tốt hay xấu.

Đang thất thần thì bỗng có tiếng gõ cửa phòng, lấy lại tinh thần, nâng mắt nhìn, chỉ thấy Lâm Lệ đang đứng ở cửa nhìn anh.

Bốn mắt chạm nhau, Chu Hàn khẽ mấp máy môi, nói: "Vào đi."

Lâm Lệ đi tới, đứng trước mặt anh, nói rõ ràng rành mạch: "Tôi muốn xin nghỉ."

Chu Hàn nhìn cô: "Lý do?"

"Có việc." Lâm Lệ đáp ngắn gọn giống như anh.

"Chuyện gì vậy?" Chu Hàn kiên quyết hỏi, đáy lòng anh có dự cảm, rằng việc này nhất định có liên quan tới tên đàn ông kia, mà dự cảm này khiến tâm trạng vốn đang buồn bực của anh thoáng cái càng trở nên nóng nảy.

Lâm Lệ cắn cắn môi, ngoảnh đầu sang phía khác: "Tôi không muốn nói."

Chu Hàn không hỏi thêm nữa, nhìn cô, gật đầu coi như là đồng ý.

Lâm Lệ đứng bên ngoài phòng bệnh, tay đã đưa lên nhưng vẫn ngần ngại không gõ cửa.

Lúc cô vừa đến bệnh viện, mẹ của Trình Tường đã nói chuyện với cô rất lâu dưới lầu. Bà ta dường như tiều tụy đi nhiều so với lần gặp trước, mấy ngày thôi mà mái tóc đã bạc hơn nửa.

Bà Trình nói cho cô biết, bệnh của Trình Tường không thể kéo dài thêm được nữa. Vì anh không phối hợp điều trị nên tế bào ung

https://thuviensach.vn

thư đã lan rất nhanh, nếu thật cắt bỏ thì ngay cả tính mạng cũng gặp nguy hiểm.

Lâm Lệ xoay người, dựa lưng vào tường, vì căng thẳng nên lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi lạnh.

Nhắm mắt lại không biết bao lâu, mặc dù cô vẫn không thể quên được những điều trong quá khứ, thậm chí hai ngày nay những hồi ức đó còn quấn chặt lấy cô hơn, nhưng mà trong lòng biết rõ Trình Tường như thế, biết anh ta đang gặp nguy hiểm đến tính mạng khiến cô không thể nào chẳng quan tâm được, cô thật sự không làm được.

Khẽ mở mắt ra, cô xoay người lại, hít một hơi thật sâu, không lưỡng lự nữa, nhẹ tay gõ cửa, rồi vặn tay nắm cửa đi vào trong.

Trong phòng, Trình Tường đang ngồi dựa vào đầu giường, ánh mắt hướng ra bên ngoài cửa sổ, không quay đầu lại mà nói luôn: "Đi ra ngoài đi, tôi muốn một mình yên tĩnh một chút."

Lâm Lệ vẫn đứng yên, nhìn anh ta không chớp mắt.

Hình như anh ta gầy đi rất nhiều, hai bên má hóp vào, sắc mặt vì bệnh mà trở nên tái nhợt, nhìn không ra chút sắc đỏ của máu. Thấy anh ta như vậy, Lâm Lệ khó mà gắn kết người này với Trình tường hồi xưa, gần như là hai người hoàn toàn khác nhau.

Không nghe được tiếng đóng cửa, Trình Tường vẫn chưa quay đầu lại, mở miệng nói lại lần nữa, đầu vẫn không quay lại: "Tôi sẽ không làm phẫu thuật, dù có chết tôi cũng không chấp nhận việc mất đi một chân." Giọng nói không lớn nhưng lại kiên quyết vô cùng.

Lâm Lệ cắn cắn môi, cái mũi chua xót khiến cô chực khóc. Cô chậm rãi nhấc chân đi về phía anh.

Đợi một lúc lâu mà không nghe người phía sau phản ứng, lại cảm giác được có người đang tiến tới, Trình Tường quay đầu lại, toan mở miệng, nhưng bỗng dưng sửng sốt, đối diện với ánh mắt Lâm Lệ, có chút bất ngờ và khó tin!

"Lâm, Lâm Lệ…"

Lâm Lệ gật đầu, có phần không nói nên lời, đưa tay bụm miệng, như muốn ép nước mắt sắp trào ra chảy ngược lại vào trong.

https://thuviensach.vn

Trình Tường nhìn chằm chằm vào Lâm Lệ rồi lắc lắc đầu, dường như cho rằng đây chỉ là ảo giác.

Lâm Lệ quay lưng lại, có chút khó có thể tiếp nhận bộ dáng của anh ta bây giờ. Đợi tâm tình bình ổn cô mới xoay người lại, khó khăn mở miệng, khổ sở cười nói: "chào."

"Là em, thật sao?!" Nhìn người mà mình ngày nhớ đêm mong xuất hiện ngay trước mắt, Trình Tường lo sợ đây chỉ là ảo giác, chỉ là hình ảnh trong mộng, khi giấc mộng qua đi, tỉnh lại rồi, mọi thứ sẽ quay trở về như ban đầu.

Lâm Lệ gật đầu, vành mắt đã ửng đỏ.

Trình Tường nhìn cô, rồi cười. Đây là người đầu tiên khiến anh cười, hay nói cách khác, kể từ sau đám cưới nửa năm trước, đây là lần đầu anh mới có thể nở nụ cười từ đáy lòng mình.

Thế nhưng nụ cười trên mặt cũng không duy trì được bao lâu. Như nghĩ đến điều gì, Trịnh Tường dứt khoát quay đầu đi, nói: "Em, em, đi ra ngoài, đi ra ngoài đi."

"Trình Tường…" Lâm Lệ không hiểu tại sao anh lại bỗng nhiên thay đổi thái độ như vậy, chân tay có chút luống cuống. "Anh làm sao vậy?"

Trình Tường cúi đầu, mười ngón tay trên chăn nắm chặt, đau khổ nói: "Em đi ra ngoài mau, anh không muốn bị em nhìn thấy bộ dạng này…" Vừa nói vừa dùng tay nện mạnh xuống bắp đùi của mình.

Lâm Lệ khom người kéo tay anh lại: "Đừng như vậy."

Trình Tường ngẩng đầu nhìn cô, tham lam mà nhìn nét mặt cô, như thể cho rằng đây là lần duy nhất mình có thể nhìn cô như vậy, như thể cho rằng nếu không làm vậy thì sau này sẽ không còn cơ hội nữa.

Lâm Lệ không biết phải nói gì, trong lòng khó chịu đến mức chỉ muốn bật khóc.

"Xin lỗi."

Lâm Lệ nhìn anh, đưa tay lau đi nước mắt đã không kìm được mà rơi xuống, khẽ lắc đầu: "Đừng nói những thứ này." Hiện giờ điều quan trọng nhất là bệnh tình của anh.

https://thuviensach.vn

"Xin lỗi, Lâm Lệ, thật sự xin lỗi em" Trình Tường nhìn cô, vẻ mặt đau khổ đến cùng cực.

Lâm Lệ quay đi, ngước mắt lên trần nhà, ép buộc nước mắt chảy ngược vào hốc mắt, sau đó mới nói: "Trình Tường, làm phẫu thuật đi?"

Trình Tường nhìn cô, lắc đầu: "Nếu để anh thiếu đi một chân thì thà anh chết đi còn hơn."

"Không gì quan trọng bằng tính mạng cả!" Nếu mất đi một chân có thể giữ được tính mạng, vậy thì có gì không đáng giá chứ. Chỉ có còn sống mới còn hy vọng.

"Anh không muốn mình biến thành một tên tàn tật!" Trình Tường quay đầu đi, cười khổ tự giễu: "Còn một chân thì anh làm gì được chứ?"

"Anh phải sống thì mới làm được điều anh muốn, anh–" Lâm Lệ muốn tiếp tục khuyên, lại bị anh cắt lời.

"Đừng nói nữa, anh sẽ không đồng ý phẫu thuật, anh không cách nào chấp nhận việc mất đi một chân được." Trình Tường nói, quay đầu nhìn về phía cô, tự giễu cợt: "Có lẽ đây chính là báo ứng mà anh phải nhận." Báo ứng vì anh đã tổn thương cô quá sâu.

Lâm Lệ nhìn anh, nhìn chằm chằm một lúc lâu mà không nói gì cả.

Ánh mắt cô khiến Trình Tường không dám đối diện, bèn quay đầu lảng tránh, chỉ nhẹ nhàng nói: "Cảm ơn em đã đến thăm anh, giờ em về được rồi."

Không biết qua bao lâu, Lâm Lệ rốt cuộc chậm rãi mở miệng: "Trình Tường."

Cả người Trình Tường chấn động, nhưng vẫn không quay đầu lại.

"Anh đúng là đồ chết nhát!" Lâm Lệ đột nhiên kích động. "Anh căn bản là kẻ ích kỷ, anh chưa từng yêu người khác, càng chưa từng yêu tôi!"

Nghe vậy, Trình Tường mạnh mẽ xoay đầu lại, nhìn cô nói gấp gáp: "Không, anh yêu em, thực sự yêu em!"

"Không, anh không yêu tôi, người anh yêu chưa bao giờ là tôi, vì thực chất người anh yêu nhất chính là bản thân anh!"

https://thuviensach.vn

"Anh…" Trình Tường định giải thích, nhưng Lâm Lệ không cho anh cơ hội đó.

"Anh hèn yếu, cho nên khi gặp chuyện chỉ biết trốn tránh. Anh chỉ yêu bản thân, cho nên hồi đó khi Tiêu Tiêu rời đi anh mới có thể lấy tôi làm thế thân và đồng ý gặp gỡ, sau đó Tiêu Tiêu trở lại, anh lại liên tục lừa gạt tôi, anh dựa vào cái gì mà nói yêu tôi!" Lâm Lệ nhìn thẳng vào Trình Tường: "Anh bảo anh không muốn làm phẫu thuật, không muốn mất đi một chân, anh chỉ nghĩ đến cảm giác của anh thôi, chỉ lo sợ rằng sau này mình không thể nào đối mặt được với cuộc sống như thế, vậy anh có nghĩ tới người khác không, nghĩ tới những người yêu thương anh? Anh có biết rằng vì chuyện anh ngã bệnh mà ba mẹ anh đã già đi bao nhiêu không? Anh có thể thản nhiên nói rằng có chết cũng không muốn mất đi một chân, nhưng anh có nghĩ đến tâm trạng của ba mẹ anh không? Anh đã từng nghĩ đến chưa, rằng họ thà để anh mất một chân và sống sót còn hơn là trơ mắt nhìn anh rời xa bọn họ?

Anh nói một chân thì làm được cái gì, vậy anh có từng nghĩ xem, nếu bác trai bác gái mất đi anh thì làm sao mà sống nổi? Hai người chỉ có mình anh là con, anh đi rồi bọn họ phải làm sao đây? Tại sao anh có thể ích kỷ như vậy chứ, chỉ nghĩ đến mình, chẳng mảy may quan tâm đến tâm tình của những người yêu anh!

Chết không đáng sợ, điều đáng sợ chính là làm sao để sống và đối mặt với cuộc đời. Anh lựa chọn cái nhẹ nhàng nhất, cứ như vậy để lại phần khó khăn cho ba mẹ, quả thật quá tàn nhẫn rồi."

Trình Tường nhìn cô, trong lúc nhất thời bị những câu hỏi liên tiếp của cô khiến cho không nói được lời nào.

Lâm Lệ hít vào một hơi thật sâu, đứng dậy, quay lưng đi không thèm nhìn anh, chỉ nói: "Tôi chỉ muốn nói những điều này, anh có làm phẫu thuật hay không là lựa chọn của anh." Lâm Lệ không nói thêm gì nữa, chuẩn bị bước ra cửa.

Thấy cô muốn đi, Trình Tường liền mở miệng gọi lại cô.

"Lâm Lệ!"

Lâm Lệ dừng bước nhưng không quay đầu, hốc mắt cái mũi đều hồng hồng.

https://thuviensach.vn

Ở phía sau, Trình Tường nhìn chằm chằm bóng lưng của cô, một lúc sau mới mở miệng, hỏi: “anh đồng ý phẫu thuật, em bằng lòng tha thứ cho anh chứ?”

https://thuviensach.vn

Chương 76: Sao anh ở đây?

"Anh đồng ý phẫu thuật, em bằng lòng tha thứ cho anh chứ?"

Nghe vậy, Lâm Lệ đứng lại, tay cầm túi xách nắm thật chặt.

"Lâm Lệ, anh biết trước kia anh làm nhiều chuyện có lỗi với em, anh không dám cầu xin em có thể tiếp tục yêu anh, nhưng mà em có thể tha thứ cho anh không?" Trình Tường nhìn cô, trên mặt lộ rõ sự hối hận.

"Ha ha." Lâm Lệ cười lạnh, quay đầu lại, nhìn Trình Tường: "nếu tôi không tha thứ cho anh thì sao?"

Trình Tường nhìn thẳng vào cô, cười có vẻ mệt mỏi, nói: "Nếu như em đã không thể tha thứ cho anh , vậy anh sống hay chết, có cái gì khác biệt."

Lâm Lệ tiến lên một bước, nhìn vào mắt anh ta hỏi: "bây giờ anh đang dùng sống chết của anh để ép tôi nhất định phải tha thứ cho anh sao?"

"Không phải vậy, anh chỉ muốn không hận anh." Trình Tường nhắm mắt lại có chút đau thương, nói tiếp: "Em hận anh không tha thứ cho anh còn khiến anh khó chịu hơn là anh chết đi!"

Lâm Lệ cười, nụ cười kia xen lẫn theo bao nhiêu châm chọc, không tiến lên nữa, chỉ đứng tại chỗ nhìn anh ta, một lúc lâu sau mới miệng nói : "Tôi mặc kệ anh có muốn phẫu thuật hay không, nhưng mà nếu như anh cứ muốn chết như vậy, tôi nhất định sẽ không tha thứ cho anh." Giọng nói cũng không lớn, nhưng trong giọng nói lộ ra sự lạnh lẽo thấu xương.

Trình Tường mở mắt, nhìn cô, muốn mở miệng, nhưng lại không biết mình nên nói gì.

Lâm Lệ nhìn anh ta một lúc, không nói gì nữa, thu hồi ánh mắt, một lần nữa xoay người đi về phía cửa,

Thấy cô muốn đi, Trình Tường vô thức mở miệng gọi với theo: "Lâm lệ…"

Lâm lệ không dừng lại nữa, chỉ cắn môi đi ra khỏi phòng bệnh, đưa tay đóng cửa lại.

https://thuviensach.vn

Trình Tường nhìn cửa phòng bệnh bị đóng lại một cách nặng nề, đã hoàn toàn cách bóng người kia ở ngoài cửa, đưa tay lên phía trước muốn bắt lấy, nhưng không đủ sức, vùi đầu vào trong chăn bông, lẩm bẩm trong đau khổ, "Thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi…."

Từ trong phòng bệnh đi ra ngoài, nước mắt trong mắt Lâm Lệ liền không kìm nén được nữa, trong lòng thấy đau đớn khó chịu, giống như bị thứ gì đó đâm vào, lúc đi tới chỗ rẽ cầu thang, nước mắt mơ hồ che tầm mắt cô, không nhìn thấy rõ nữa, chỉ có thể ngồi xổm người xuống tựa vào một bên tường ở trên đường.

Người đàn ông trong phòng bệnh kia dù sao cũng là người mình từng yêu, hơn nữa lại còn mất nhiều thời gian như vậy, mất nhiều công sức như vậy, mặc dù oán hận, nhưng khi nhìn thấy anh ta như bây giờ, làm sao lòng cô không đau không khó chịu được.

Cũng không biết cứ ngồi khóc như thế bao lâu, cho đến khi một bàn tay cầm khăn giấy đưa đến trước mắt cô, sững sờ giật mình ngẩng đầu lên, không biết Chu Hàn đã đến từ lúc nào.

Thấy cô còn ngây ngốc thẫn thờ chậm chạp, Chu Hàn ngồi xổm người xuống, cầm lấy khăn giấy nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cô.

Lúc này Lâm Lệ mới lấy lại tinh thần, có chút luống cuống hỏi, "Sao, sao anh lại ở đây?"

Chu Hàn nhìn cô, nhưng không trả lời câu hỏi của cô, chỉ đưa tay kéo tay cô, hỏi: "Có thể đứng lên không?"

Lâm Lệ gật đầu, khi cầm tay hắn chuẩn bị đứng dậy, mới phát hiện do ngồi xổm quá lâu giờ tê dại đứng có phần không vững.

Dường như đã sớm biết, Chu Hàn cũng không nói nhiều, trực tiếp thò tay ra ôm lấy hông cô nhấc người cô lên, để hơn nửa sức nặng của cô dồn sang người anh, nửa ôm cô đi về phía thang máy.

Bởi vì cả bắp chân đều tê dại rồi cảm thấy không có chút sức lực nào, Lâm Lệ chỉ có thể tựa vào người anh như vậy để anh đỡ mình vào thang máy.

Trong thang máy, tê dại ở bắp chân cũng dần dần tan đi, đưa tay đẩy anh ra, Lâm Lệ rời khỏi lồng ngực anh, lúc ngẩng đầu lên vừa vặn đối diện với đôi mắt sâu thẳm của anh, hơi lúng túng, quay

https://thuviensach.vn

đầu đi, chỉ thấp giọng nói rõ, "cám ơn". Giọng nói có chút khàn khàn, có lẽ là do vừa rồi đã khóc quá lâu.

Chu Hàn không nói gì, chỉ im lặng, nghiêng thân người nhìn cánh cửa kim loại của thang máy, trên đó phản chiếu thân ảnh mơ hồ của hai người bọn họ.

Không khí có chút lúng túng mà nặng nề, nhưng mà cũng may thang máy đi thẳng xuống nên rất nhanh đã đến tầng dưới, hai người một trước một sau đi ra khỏi thang máy.

Lúc này vừa mới đi ra khỏi đại sảnh bệnh viện chưa được bao lâu, trên đường qua vườn hoa chạm mặt với ba mẹ Trình gia đi về phía bọn họ.

Mẹ Trình nhìn thấy Chu Hàn đi ở phía trước có chút sửng sốt, dường như có chút ngoài ý muốn khi anh ở đây, nhưng mà cũng không tiện hỏi nhiều, tiến lên kéo tay Lâm Lệ hỏi: "Lâm Lệ, Trình Tường đồng ý chưa? Nó đồng ý làm phẫu thuật chưa?" Điều bà quan tâm nhất giờ là con trai của mình, những cái khác không quan trọng.

Lâm Lệ nhìn bà, muốn mở miệng, cuối cùng vẻ mặt có chút nặng nề lắc đầu.

Mẹ Trình run lên, buông tay Lâm Lệ, cả người như mất hết sức lực, dưới chân không vững lùi ra sau hai bước, may mắn ba Trình ở phía sau kịp thời đỡ lấy bà, mới không để cho bà ngã ngửa ra sau.

"Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ…" Mẹ Trình cứ tự lẩm bẩm, cả người cứ như bị hút hết sinh khí: "Làm sao bây giờ …. tôi chỉ có một đứa con trai, nếu nó không còn, tôi còn có thể sống thế nào…"

Ba Trình ôm lấy bà, không nói gì, nhưng mà hốc mắt cũng hồng hồng.

Điều đau đớn nhất đời người là để người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh.

Lâm Lệ cũng cắn môi, đau lòng nhưng cũng không biết phải nói gì để an ủi bọn họ.

Mấy người cứ đứng như vậy trong chốc lát, cuối cùng ba Trình có chút bất lực gật đầu với Lâm Lệ, đỡ mẹ Trình vào trong bệnh viện.

https://thuviensach.vn

Lâm Lệ nhìn bóng dáng của họ, giơ tay lên che mắt, che đi nước mắt tràn mi.

Trên đường trở về, Lâm Lệ ngồi tựa đầu lên cửa xe ô tô, không nói câu nào.

Chu Hàn cũng không hỏi nhiều, ánh mắt chăm chú nhìn tình hình giao thông trước mặt, cố gắng lái xe thật ổn định.

Lúc xe chậm rãi tiến vào bãi đậu xe ở tầng ngầm của tòa nhà, Lâm Lệ đột nhiên từ từ mở miệng, hỏi: "Sao anh lại ở bệnh viện?"

Chu Hàn nhìn cô một cái, đậu xe trong bãi đậu xong, tắt máy, "Đi theo em." Chu Hàn thẳng thắn nói, không hề ý có giấu diếm.

Lâm Lệ quay đầu lại, nhìn anh, một lúc lâu cũng không nói gì, chỉ cứ nhìn như thế.

Nghĩ là cô để ý việc anh theo dõi cô, Chu Hàn nhíu mày một chút, chỉ nói: "Em muốn nói gì thì cứ nói thẳng đi."

Lâm Lệ lắc đầu, không nói chuyện, chỉ đưa tay cởi dây an toàn ra, sau đó mở cửa xe bước xuống xe.

Tưởng là cô muốn đi lên lầu, cũng xuống xe theo, nhưng lại nhìn thấy cô đi về phía cửa ra vào của bãi đậu xe.

Tiến lên kéo tay cô, nhíu mày, "Em đi đâu?" Giọng nói có chút vội vàng có chút nặng nề.

Lâm Lệ không nhìn anh, chỉ giơ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay một chút, nói: "Em còn phải đi đón Tiểu Bân tan học."

Chu Hàn nắm tay cô đi về cửa thang máy của tòa nhà, vừa đi vừa nói: "Em cứ đi lên trước, anh sẽ đi đón thằng bé."

Lâm Lệ không phản đối, vẫn để anh nắm tay đi về phía thang máy.

Sau khi đưa Lâm Lệ lên lầu, lúc này Chu Hàn mới lái xe đi về phía nhà trẻ đón Tiểu Bân.

Lúc Chu Hàn lái xe đến nhà trẻ, nhà trẻ đã đến giờ tan học, ở cổng có rất nhiều phụ huynh chen chúc để đón con, ai nấy đều kiễng chân lên ngóng trông.

Chu Hàn dừng xe ở một bên, cũng không vội vàng xuống xe, chờ lúc đám người lớn tản bớt đi, lúc này mới từ trên bước xuống, tìm bóng dáng thằng bé.

https://thuviensach.vn

Đến lúc Chu Hàn tìm thấy thằng bé đang đứng ở bên cạnh cổng, thằng bé nhìn anh chằm chằm, nhưng ánh mắt nhìn anh, như có chút bất ngờ, như đang hỏi, sao lại là anh?

Chu Hàn đi về phía thằng bé, đứng bên cạnh nó là cô giáo Trần đang tiễn một vị phụ huynh, ngoảnh đầu lại đúng lúc nhìn thấy Chu Hàn đi về phía bên này, cũng có chút ngoài ý muốn, nhưng mà vẫn nở nụ cười theo chuẩn nghề nghiệp, hỏi: "Chu tiên sinh, hôm nay anh tới đón Tiểu Bân sao?"

Chu Hàn gật đầu, giải thích đơn giản: "Hôm nay Lâm Lệ có chút không thoải mái, cho nên để tôi tới đón thằng bé."

Cô giáo Trần gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, cũng không hỏi nhiều nữa, quay lại đặt tay lên xoa xoa đầu của Tiểu Bân nói: "Về đi, ngày mai ngày kia là cuối tuần, nhưng phải nhớ làm bài tập đó nha."

Tiểu Bân gật đầu nghiêm túc: "Vâng." Nói xong đi tới bên người Chu Hàn, không giống với Lâm Lệ, cũng không có đưa tay nắm lấy bàn tay Chu Hàn, chỉ là ngoan ngoãn đứng cạnh, nhỏ giọng gọi một tiếng: "Ba ba."

Chu Hàn gật đầu, ngẩng đầu lần nữa nhìn cô giáo Trần, gật đầu, sau đó xoay người đi trước ra chỗ xe đỗ trên đường.

Khởi động xe, nhìn thằng bé ngồi sau qua kính chiếu hậu, Chu Hàn mặt không chút thay đổi, nghiêm túc mở miệng, "Thắt dây an toàn lại."

Thằng bé phồng má, không nói chuyện, nhưng mà vẫn nghe lời đưa tay thắt dây an toàn lại.

Sau khi xác định thằng bé đã thắt dây lại, lúc này Chu Hàn khởi động xe rời đi.

Chu hàn chăm chú nhìn tình hình giao thông phía trước, xe cũng chạy rất êm, nhưng mà thằng bé ngồi phía sau càng lúc càng thấy bất an, vốn chỉ là nhìn ngó phía ngoài cửa sổ, bây giờ dứt khoát hạ cửa sổ xe xuống nhìn quanh cảnh ven đường, không nén được hoang mang, quay đầu nhìn chằm chằm vào gáy Chu Hàn, yếu ớt hỏi: "Chúng ta, chúng ta đang đi đâu?" Thằng bé biết đường về nhà, đây rõ ràng không phải là đường về nhà, dấu hiệu trên đường, mặt tiền cửa hàng cũng không đúng, không giống lúc lúc bình thường đi xe cùng dì Lâm Lệ!

https://thuviensach.vn

Chu Hàn liếc mắt nhìn kính chiếu hậu, thu hết vào mắt toàn bộ bất an và hoang mang trên mặt thằng bé, ngược lại có chút vui mừng vì đứa nhỏ này nhớ được đường, như thế sẽ không sợ người ta lừa đảo.

Thấy Chu Hàn không đáp, thằng bé càng bất an rồi, "Ba ba…"

Thấy nó sắp khóc, Chu Hàn lạnh giọng giải thích: "Đưa con tới đi nhà ông bà nội, hai ngày tới dì Lâm Lệ không thoải mái, không có thời gian chăm sóc con."

Thằng bé vẫn còn có chút bất an, có chút không tin hỏi: "không phải là hai người không cần con nữa chứ?"

Trong lòng Chu Hàn than thở, than thở tâm hồn trẻ con yếu ớt, rõ ràng chuyện đã qua đi được một thời gian rồi, nhưng nó vẫn còn căng thẳng vào sợ sệt như thế.

"Không phải vậy, đợi qua mấy hôm nữa, sức khỏe dì Lâm Lệ khá hơn sẽ đón con về." Mặc dù đã cố gắng để cho giọng mình nhu hòa đi một chút, nhưng nghe thấy vẫn lạnh lùng cứng rắn.

Nhưng mà có sự đảm bảo của Chu Hàn, thằng bé ở phía sau cũng an tâm hơn nhiều, cả người cũng thả lỏng ra, nhưng mà dường như vừa nghĩ đến cái gì, có chút lo lắng hỏi, "Dì ngã bệnh rất nặng sao?"

Chu Hàn nhìn nó, không nói chuyện.

https://thuviensach.vn

Chương 77: Tôi tha thứ cho anh

Lúc Chu Hàn trở lại ngoài trời đã tối, mở cửa đi vào, cả căn nhà đen như mực, chỉ có chút ánh sáng le lói từ trên sân thượng bên kia phòng khách.

Ném chìa khóa trong tay lên trên hộc tủ trước cửa, rồi đưa tay nhấn công tác bật điện.

"Tách —" một tiếng, cả gian phòng thoáng cái sáng ánh đèn.

Chỉ nhìn thấy Lâm Lệ một mình ngồi trên ghế sa lon trong phòng khách, bộ dạng giống hệt lúc anh đưa cô vừa lúc trước, ngay cả tư thế cũng không hề thay đổi.

Lấy dép lê từ trong tủ giày ra thay, cởi áo khoác âu trên người ra, tiện tay thả lên ghế sa lon, khi đi qua cạnh Lâm Lệ cũng không có nói gì cả, trực tiếp đi vào bếp.

Mở tủ lạnh ra nhìn một chút, không thấy có nguyên liệu gì để nấu ăn, chỉ còn lại mấy quả trứng gà và một chút cơm thừa.

Vén tay áo lên, Chu Hàn lấy mấy quả trứng gà và cơm thừa ra, chuẩn bị làm tạm cơm rang trứng cho bữa tối.

Rang cơm xong, Chu Hàn hâm nóng thêm hai cốc sữa. Đợi chuẩn bị xong tất cả rồi, quay đầu lại nhìn phòng khách, chỉ thấy Lâm Lệ bộ dáng như cũ.

Khẽ thở dài, đặt sữa còn nóng trên bàn ăn, Chu Hàn đi đến phòng khách.

Cũng không có mở miệng nói gì, tiến lên nắm tay cô kéo vào phòng ăn.

Dường như lúc này Lâm Lệ mới hồi phục tinh thần, muốn rút tay thì lại bị anh nắm thật chặt.

Chu Hàn kéo ghế cho cô ngồi, đẩy cơm rang trứng đến trước mặt cô.

Lúc này Lâm Lệ mới chú ý tới anh nói đi đón đứa nhỏ, nhưng hình như không thấy đưa nó về, liền nhìn anh hỏi: "Tiểu Bân đâu?"

Chu Hàn liếc nhìn cô một cái, ngồi xuống đối diện với cô, nói: "Hiện tại mới nghĩ đến đứa nhỏ." Giọng nói không nặng không nhẹ, nhưng lại mang theo trào phúng.

https://thuviensach.vn

Lâm Lệ cũng không thèm để ý tới, hiện tại điều cô quan tâm là Tiểu Bân đâu rồi? "Không phải là anh đi đón nó sao? Sao lại không thấy Tiểu Bân đâu?"

Chu Hàn không nhìn cô, bưng sữa tươi uống một hớp, lúc này mới miệng nói: "Anh đưa nó đến đại viện."

Lâm Lệ muốn mở miệng hỏi tại sao, có điều là nghi vấn kia chưa kịp hỏi ra lời thì Chu Hàn phía đối diện tiếp tục nói: "Tình trạng của em hiện tại không thích hợp để chăm sóc nó."

Lâm Lệ ngẩn người, nghe ra ý trong lời nói của anh, liền cúi đầu ăn cơm. Tay nghề của Chu Hàn không tệ, nhưng cô thật sự không có khẩu vị gì.

Bỏ cái thìa trong tay ra, nhấp một hớp sữa tươi.

Chu Hàn đang ăn cơm, ngẩng đầu nhìn cô hỏi: "Không hợp khẩu vị?"

Lâm Lệ lắc đầu, chỉ im lặng, tay cầm thìa gảy gảy cơm rang, rõ ràng là rất ngon, nhưng cô không ăn ngon miệng chút nào.

Chu Hàn cũng không nói thêm gì nữa, chỉ cúi đầu ăn phần cơm của anh. Không khí trong phòng an tĩnh, chỉ có tiếng bộ đồ ăn đụng nhau phát ra âm thanh.

Ăn tối xong Chu Hàn liền vào thư phòng. Về chuyện của Trình Tường một câu cũng không đề cập tới.

Lâm Lệ cũng không nhọc lòng đi suy đoán tâm tư của anh, hiện tại cả người cô hỗn loạn, trong lòng rối như tơ vò, không nghĩ ra điều gì.

Đứng trên ban công phòng khách, gió lạnh đêm mùa đông thổi tới, có chút rét lạnh thấu xương, nhưng mà dù rét lạnh thế nào cũng không làm cô đang rối bời tỉnh táo lại được. Cô đang lo lắng cho Trình Tường, có chút không yên lòng về anh ta. Không biết anh ta có lựa chọn phẫu thuật hay không, nếu như không lựa chọn giải phẫu thì…

Dù sao cũng từng yêu nhau nhiều năm như vậy, oán hận thì oán hận, nhưng mà nếu như anh ta bây giờ là đang phải trả giá vì những chuyện đã qua, thì cái giá này cũng quá lớn rồi.

Trong lòng thật sự phiền muộn không có cách nào giải quyết. Lấy điện thoại di động ra, Lâm Lệ chỉ có thể gọi điện cho An Nhiên.

https://thuviensach.vn

Lúc Lâm Lệ gọi điện thoại cho Anh Nhiên thì An Nhiên đang nghe nhạc dưỡng thai, sau đám cưới, Tô Dịch Thừa đưa An Nhiên đi nghỉ tuần trăng mật, từ đó hai người chưa gặp lại nhau.

Lúc này nhận được điện thoại của Lâm Lệ, An Nhiên lộ ra rất vui vẻ nói: "a lô, Lâm Lệ, ta còn đang định gọi điện cho ngươi, lúc nào chúng ta đi ra ngoài gặp nhau một chút a."

"An Tử, nói chuyện với ta một lát đi" So với sự vui vẻ của An Nhiên, giọng nói của Lâm Lệ vì buồn phiền bị đè nén mà tỏ ra có chút trầm thấp, ngữ điệu có phần nặng nề.

Dù sao đã là chị em với nhau nhiều năm, hai người cũng hiểu tính cách của nhau, vừa nghe giọng, An Nhiên liền hiểu, hỏi: "Tại sao? Tâm tình không tốt?"

Lâm Lệ lùi ra phía sau, thân thể tựa vào cửa sổ sát đất, nhắm mắt lại, nhớ tới bộ dạng của Trình Tường hồi chiều ở trong bệnh viện, nhớ tới vẻ mặt lúc anh ta nói thà chết chứ cũng không muốn thiếu đi một chân, nhớ tới những hạnh phúc và đau đớn của hai người trước kia, trong lòng thật khó chịu, nói không ra tư vị gì.

Đợi một lúc lâu cũng không nghe thấy tiếng Lâm Lệ, bên kia điện thoại An Nhiên có chút lo lắng, cô hiểu Lâm Lệ, bình thường tính cách Lâm Lệ tùy tùy tiện tiện, nhưng đó là lúc trong lòng không có chuyện gì. Nếu như trong lòng có chuyện, thì sẽ trở nên vô cùng yên tĩnh, càng yên tĩnh chứng tỏ sự việc càng nghiêm trọng, kể từ sau đám cưới, tính cách Lâm Lệ đã thay đổi rất nhiều, nhưng không phải thay đổi tính tùy tiện, mà là gặp chuyện thì càng yên tĩnh hơn trước kia đến mức không mở miệng nói nữa.

"Lâm Lệ, nói chuyện với ta a, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Bên kia điện thoại An Nhiên bởi vì sự im lặng của Lâm Lệ mà trở nên có phần gấp gáp và lo lắng.

Lâm Lệ nghĩ tới, mũi đã đỏ lên, hốc mắt cũng phiếm hồng, nóng lên khó chịu, ngửa đầu bức nước mắt trở về, cắn cắn môi, một lúc lâu mới mở miệng nói: "Trình Tường ngã bệnh rồi."

Nghe vậy, bên kia An Nhiên im lặng, không khí đột nhiên lặng ngắt như tờ, an tĩnh chỉ có tiếng gió thổi bên tai Lâm Lệ.

Cũng không biết qua bao lâu, lúc này An Nhiên ở bên kia điện thoại mới chậm rãi mở miệng, "Lâm Lệ, mi còn chưa quên được anh

https://thuviensach.vn

ta sao?" Giọng nói trầm thấp nặng nề, trong lúc nhất thời không nghe ra tâm tình gì.

Lâm Lệ không đáp được, chỉ cảm thấy trong lòng khó chịu, về việc cảm giác như vậy, đến tột cùng là vẫn chưa dứt được hay là gì khác, chính cô cũng có chút mơ hồ không xác định được.

Không nghe được câu trả lời của Lâm Lệ, An Nhiên bên kia mơ hồ đã có đáp án, khẽ thở dài, cười khổ có chút rèn sắt không thành thép nói: "Lâm Lệ, mi thật không có tiền đồ!" Cô cảm thấy uất ức thay cho Lâm Lệ, cảm thấy không đáng giá, nhất là khi biết Trình Tường đối tốt với Lâm Lệ mười năm hoàn toàn là vì coi Lâm Lệ là thế thân, cô lại càng cảm thấy xót xa thay cho những tình cảm Lâm Lệ phải trả giá những năm qua.

Nhưng đổi lại góc độ cô có thể hiểu được, hiểu được những bất đắc dĩ trong lòng cô (Lâm Lệ), chính mình trước đây cũng phải mất sáu năm mới có thể quên được tình cảm bốn năm giữa mình và Mạc Phi, trong thời gian nửa năm ngắn ngủi phải quên đi tình cảm mười năm quả thực là quá gượng ép rồi.

"An Tử, tâm trạng ta lúc này rất hỗn loạn." Chính cô cũng có chút không xác định được mình đối với Trình Tường là yêu chưa dứt được hay chỉ là xuất phát từ sự thương hại và tình bạn bè. Cô là bởi vì thấy bộ dạng hiện tại của Trình Tường mà không đành lòng, nhưng cũng thỉnh thoảng nhớ tới lời Chu Hàn nói với cô, anh nói cô không phải là thế thân, anh nói trước đây anh không dám yêu là bởi vì sợ bị thương, nhưng là bởi vì cô mà anh muốn thử thêm lần nữa.

"Lâm Lệ, hỏi trái tim mình một chút, nếu như mi còn không bỏ được anh ta, vậy thì quay lại đi." Nếu như trở lại bên cạnh Trình Tường lần nữa mà có thể khiến cho cô vui vẻ, để cô trở lại là Lâm Lệ trước kia lần nữa, như thế với tư cách bạn bè, An Nhiên sẽ ủng hộ quyết định của cô, dĩ nhiên điều kiện tiên quyết là lần này Trình Tường phải thật lòng!

Lâm Lệ sững sờ, ấp úng hỏi lại, "mi nói là trở lại bên cạnh Trình Tường?" Trong lúc nói chuyện, trong đầu đồng thời hiện lên gương mặt lạnh của Chu Hàn, cũng không có nhiều nét mặt, chỉ có ánh mắt chân thành tha thiết.

https://thuviensach.vn

“Mi nghĩ thế nào?” Bên kia An Nhiên hỏi ngược lại, không phải là cô nói Lâm Lệ phải quay lại, mà là rốt cuộc trong lòng Lâm Lệ có muốn hay không, đây mới là mấu chốt!

Lâm Lệ sửng sốt, ở trong lòng hỏi ngược lại mình, cô thật sự muốn bắt đầu lại lần nữa với Trình Tường ư? Bọn họ còn có thể bắt đầu lại lần nữa sao?

Lâm Lệ ở bên này điện thoại không nói chuyện, An Nhiên ở bên kia nhẹ giọng thở dài, nói: “Lâm Lệ, suy nghĩ cho kỹ, đừng bởi vì thương hại mà bắt đầu lại.”

Nếu như chỉ là vì thương hại, thì chỉ là sự không đành lòng nhất thời, cho dù có quay lại, cũng sẽ không có tình cảm như lúc ban đầu, ủy khuất bản thân mình mà khổ cho người khác.

Im lặng hồi lâu, Lâm Lệ mới chậm rãi mở miệng, chỉ nói: “mi nghỉ ngơi đi, ta cúp máy trước.”

An Nhiên bên kia điện thoại cũng không nói thêm gì nữa, bởi vì biết trong chuyện tình cảm, chỉ có bản thân mình mới biết rõ tình cảm thực của mình. Chỉ là trước khi Lâm Lệ cúp máy nói thêm câu: “Lâm Lệ, đừng chỉ vì không đành lòng nhất thời mà ủy khuất mình, thương hại là sự tàn nhẫn lớn nhất với người khác.”

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Lệ tiếp tục đứng trên sân thượng một hồi lâu, đến lúc gió lạnh đêm mùa đông thổi đến có chút phát run, lúc này mới xoay người lại, nâng bước chân nặng trĩu đi xuống, mà phía sau sân thượng Chu Hàn đã đứng đó không biết từ lúc nào, đôi mắt thăm thẳm như đầm sâu nhìn cô chằm chằm, xen lẫn cảm xúc mà Lâm Lệ không đọc ra được.

Nhìn anh một lát, Lâm Lệ thu hồi ánh mắt, có chút không dám đối diện với ánh mắt anh, dường như có chút chột dạ, không nói chuyện, nghiêng người đi ngang qua anh. Nhưng lúc đi qua bị anh đưa tay ra giữ lại, dừng bước, cắn chặt môi, trong lòng có loại cảm giác uất ức khó tả, cũng không biết tâm tình bất chợt này là từ đâu mà đến, cái mũi ê ẩm khó chịu, hốc mắt nóng lên, nước mắt dường như không nén được sẽ lập tức lăn xuống, khó chịu như được bộc lộ ra.

Chu Hàn than nhẹ, đưa tay đem cô kéo vào lồng ngực của mình, ôm thân thể không một độ ấm vì bị gió lạnh tạt vào, anh càng

https://thuviensach.vn

ôm ngày càng chặt hơn như muốn truyền nhiệt độ của anh cho cô, làm cho cô ấm lên lần nữa.

Thân thể gặp được nhiệt độ trên người anh, những ủy khuất và khó chịu trong lòng Lâm Lệ không ức chế được nữa, tựa vào bờ vai anh, nước mắt dâng lên, tay vô ý thức đánh vào lưng anh, cũng không biết là muốn đẩy anh ra hay là kéo anh vào, cũng có thể chỉ là muốn tìm nơi trút ra, trút ra những khó chịu và phiền muộn trong lòng.

Chu Hàn mặc cho cô đánh, chỉ thò tay ra đóng lại cánh cửa sân thượng, sau đó ôm lấy cô, tay nhẹ nhàng vỗ về mái tóc ngắn của cô, động tác kia mang theo vô hạn trấn an.

Lâm Lệ khóc ngủ thiếp đi, lúc tỉnh lại đã là buổi sáng ngày hôm sau, bản thân mình đang nằm trên giường lớn trong phòng ngủ của Chu Hàn, mở mắt nhìn đèn thủy tinh tinh treo trên trần nhà không quá xa lạ kia, trước kia đã nhiều buổi sáng tỉnh lại ở nơi này, một thời gian ngắn không ở, so với ánh đèn trong phòng mình, dường như có cảm giác thân thiết khó tả.

Quay đầu không thấy Chu Hàn ở trên giường, nhưng mà cái đệm phía dưới chăn vẫn còn vương hơi ấm, như là chứng minh rằng chủ nhân căn phòng này vừa mới dậy chưa được bao lâu.

Giống như những lần tỉnh dậy ở đây hồi trước, Lâm Lệ cứ nằm trợn tròn mắt nhìn đèn thủy tinh kia hồi lâu, lúc này mới trở mình xuống giường, cái chăn mềm mại theo đó trượt xuống, cúi đầu nhìn lại mới phát hiện mình đang mặc bộ đồ ngủ quen thuộc, nghĩ đến chắc tối hôm qua Chu Hàn thay cho cô. Lúc chuẩn bị vén chăn xuống giường thì cửa phòng đột nhiên mở ra, Chu Hàn đang cầm quần áo từ phòng bên đi vào, thấy cô đã tỉnh lại, liền tiến đến đưa quần áo trong tay cho cô, chỉ nhàn nhạt nói câu: “thay quần áo rồi ra ngoài ăn sáng.”

Lâm Lệ nhìn anh, chỉ khe khẽ gật đầu, không nói chuyện.

Lúc Lâm Lệ rửa mặt xong đi ra thì Chu Hàn đã ngồi ở bàn ăn, trong tay đang cầm tờ báo sáng nay, vừa xem vừa uống sữa, trên người đang mặc bộ đồ ở nhà, dường như không có dự định đi ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Lâm Lệ ngồi xuống đối diện với anh, cầm ly sữa nhấp một hớp nhuận họng, nhìn qua bàn thức ăn cũng không muốn ăn lắm, như là thoáng cái quay lại mấy tháng trước, có cảm giác chán ghét đồ ăn.

Nhưng mà cho dù không thèm ăn, Lâm Lệ cũng vẫn ăn, không khí giữa hai người an tĩnh có chút kỳ quái. Lâm Lệ tìm chủ đề nói: "Anh không chuẩn bị đi công ty à?"

Nghe vậy Chu Hàn giương mắt nhìn cô, chỉ khe khẽ gật đầu, nói: "Ừ."

Câu trả lời của anh vô cùng lãnh đạm, khiến cho Lâm Lệ không biết nên nói gì, cầm lấy dao trong tay cắt cái chân giò hun khói trên đĩa thành nhiều phần nhỏ, nhưng cũng không ăn. Trong lòng suy nghĩ có nên đi bệnh viện xem tình hình Trình Tường một chút hay không, nếu như Trình Tường thật không muốn phẫu thuật, thì nên làm cái gì bây giờ!

Để tờ báo trong tay xuống, nhìn chằm chằm người đối diện đang hoảng thần, mở miệng hỏi: "Không hợp khẩu vị." Vốn là câu hỏi lại bị anh nói thành câu trần thuật.

Lâm Lệ phục hồi lại tinh thần, liếc nhìn Chu Hàn rồi liếc nhìn bàn thức ăn, có chút lúng túng lắc đầu, cầm lấy miếng chân giò hun khói cho vào miệng mình.

Chu Hàn cũng không nói nữa, cho miếng bánh mì nướng vào miệng, uống một ngụm sữa.

Lâm Lệ nhìn anh, có chút nghi hoặc có chút khó hiểu, từ hôm qua ở bệnh viện về đến hiện tại, cô một mực chờ anh mở miệng hỏi, nhưng anh vẫn im lặng không đề cập đến một chữ, cả người dường như còn trầm lặng hơn so với bình thường, về chuyện bệnh viện, chuyện Trình Tường, một chữ cũng chưa hỏi.

Nhìn anh một chút, Lâm Lệ có phần không nén được trực tiếp hỏi ra miệng, "hôm qua tại sao anh lại đi theo em đến bệnh viện?"

Chu Hàn tay đang cầm dao bỗng nhiên dừng lại, chậm rãi rời mắt lên khuôn mặt cô, đặt dao nĩa trong tay xuống, chậm rãi mở miệng: "Từ lúc đó đến giờ anh vẫn một mực chờ đáp án của em." Giọng nói bình thản, không có chút phập phồng, làm cho người ta không nghe ra một chút tâm tình nào.

https://thuviensach.vn

Lâm Lệ rời mắt, có phần không dám nhìn thẳng anh, hiểu "lúc đó" trong câu nói của anh là chỉ đám cưới của An Nhiên, đáp án là chỉ câu trả lời của cô đối với lời tỏ tình trong lúc say rượu của anh.

Tay đang cầm dao nắm chặt lại, lúc đó không trả lời được là bởi vì sợ, là bởi vì không xác định được, hiện tại lại hỏi cô, cô vẫn không biết đáp án, nhưng mà lần này không phải vì sợ, mà là bởi vì trốn tránh.

Đưa tay bưng sữa uống, che giấu đi sự lúng túng của mình.

Chu Hàn cũng không có ép hỏi, chỉ cúi đầu tiếp tục ăn, cũng không phải là anh có nhiều kiên nhẫn, có điều là anh không muốn dồn ép cô vào lúc này.

Hôm qua là bởi vì cảm thấy tâm tình của cô không đúng cho nên mới không yên lòng đi theo cô đến bệnh viện, mà vì theo cô đi đến mới biết được chuyện của Trình Tường.

Anh thử hỏi mình nếu hiện tại anh là Lâm Lệ thì sẽ như thấy nào, thật ra thì bọn họ trải qua tương tự nhau, trước đây anh ngồi trong bồn hoa bệnh viện chần chừ có lên thăm Lăng Nhiễm hay không, thật ra cô bây giờ chẳng phải là mình hồi đó sao.

Anh biết, bất kể là cô có còn tình cảm với Trình Tường hay không, lúc này nếu bảo cô mặc kệ bệnh tình của Trình Tường, bỏ mặc sự sống chết của anh ta, thì chẳng khác gì là đẩy cô ra khỏi người mình về phía Trình Tường.

Từ sau lần say rượu đó, anh biết rất rõ là mình muốn cái gì, một khi đã xác định được mục tiêu, anh sẽ không dễ dàng mà buông tay. So với Trình Tường thì anh có ưu thế hơn, anh chưa từng làm tổn thương Lâm Lệ, hai người lại có kinh nghiệm tương tự nhau, anh hiểu được trong lòng Lâm Lệ nghĩ gì, nhưng so ra anh lại kém Trình Tường mười năm tình cảm với cô.

Cho nên vào lúc này, anh sẽ không bức bách Lâm Lệ phải quyết định hoặc là phải cho đáp án, bởi vì tình hình hiện tại không công bằng với anh, anh không muốn làm cho mình thua oan uổng, cũng không muốn làm cho cô bởi vì mềm lòng đồng tình mà đưa ra quyết định sai lầm. Điều mà hiện tại anh nên làm nhất chính là canh giữ ở bên cạnh cô.

https://thuviensach.vn

Bữa sáng còn chưa có ăn xong thì bên kia bệnh viện mẹ Trình đã gọi tới, nói sau khi cô rời đi hôm qua, Trình Tường đến bây giờ không nói nửa câu, thậm chí cơm còn không ăn, từ chiều hôm qua đến giờ không hề ăn thứ gì. Sáng nay y tá đến đo nhiệt độ cho Trình Tường, lại thấy bị sốt, nói nếu như nhiệt độ không giảm xuống sẽ chỉ làm cho bệnh tình nhanh chóng chuyển biến xấu, bà và ba Trình không còn cách nào, chỉ có thể hi vọng Trình Tường sẽ nghe cô, cho nên mới gọi điện thoại đến đây.

Cúp điện thoại, Lâm Lệ vô thức ngẩng đầu nhìn Chu Hàn, chỉ thấy anh cũng đang nhìn mình, không đợi cô mở miệng, anh đã nói trước: "Anh đưa em đi."

Cảm thấy có chút không ổn, Lâm Lệ khước từ nói: "Không cần, em tự mình đi."

"Anh đưa em đi." Chu Hàn khăng khăng, vẻ mặt một bộ em không đồng ý cũng phải đồng ý.

Lâm Lệ không nói thêm gì nữa, chỉ gật đầu đứng dậy đi vào phòng cầm túi xách đi ra.

Khi đến bệnh viện thì ba Trình và mẹ Trình vì chuyện Trình Tường đột nhiên lên cơn sốt đã nóng ruột đến mức đi đi lại lại trước cửa, thấy Lâm Lệ đi đến, mẹ Trình gần như phát khóc, kéo Lâm Lệ nói, cầu xin cô nhất định phải khuyên nhủ Trình Tường.

Lâm Lệ có chút xúc động, xúc động mẹ Trình vốn là một người kiêu ngạo hôm nay lại cầu xin cô như vậy, chỉ vì tình yêu dành cho con trai mình.

Đẩy cửa đi vào, thấy Trình Tường mặt không chút thay đổi ngồi ở trên giường, tư thế kia không khác là bao so với hôm qua, điều khác biệt duy nhất chính là lúc này không nhìn ra cửa sổ nữa, mà giờ đang nhìn thẳng vào TV phía trước, ánh mắt không có tiêu cự.

Cả người dường như còn hốc hác hơn so với lúc trước, sắc mặt thoạt nhìn phờ phạc hơn, không hề có huyết sắc.

Lâm Lệ đưa tay lên gõ cửa, Trình Tường ngồi bên trong như người mất hồn, không có quay đầu lại, cũng không nhúc nhích vẫn duy trì tư thế chăm chú nhìn như vậy.

https://thuviensach.vn

Lâm Lệ than nhẹ, đưa tay đóng cửa lại, đi về hướng anh, đứng thẳng ở đầu giường, ngăn cản tầm mắt anh.

Một lúc lâu sau, như là cảm giác được ánh mắt mình bị ngăn trở, lúc này Trình Tường mới chậm rãi hồi phục tinh thần, ánh mắt từ từ có tiêu cự, nhìn Lâm Lệ có chút ngoài ý muốn, còn có chút không xác định, giọng nói rù rì rất nhẹ: "Lâm Lệ…"

Lâm Lệ nhìn thẳng anh ta, nhẹ giọng mở miệng hỏi: "Anh còn muốn hành hạ mình thành cái dạng gì nữa?" Mặc dù giọng điệu rất nhẹ, rất bình thản, nhưng mà vẫn bộc lộ sự khó chịu trong lòng.

Trình Tường cười, dường như không nghe được cô nói, chỉ lầm lũi nói nhỏ: "Anh còn tưởng rằng sẽ không còn được gặp lại em nữa."

"Bây giờ tôi đang nghĩ, tại sao trước kia mình lại yêu một người đàn ông ích kỷ như vậy?" Lâm Lệ có chút tức giận, tức giận anh ta lại là người vô trách nhiệm như thế, chỉ đắm chìm trong cuộc sống của mình, không hề nghĩ tới cảm nhận của người khác, trước kia đã như thế, cho nên mới coi cô thành thế thân của Tiêu Tiêu, bây giờ cũng thế, cho nên mới coi nhẹ sự lo lắng và sợ hãi của người khác.

Lúc này Trình Tường nghe thấy được, ngẩn người rồi cười khổ, mang theo tự giễu cùng châm chọc.

"Anh mãi chỉ biết quý trọng khi đã mất đi, hồi đó anh không hề cố gắng cho nên mới trơ mắt nhìn Tiêu Tiêu đi theo người khác, sau đó vẫn không ngừng sống trong sự tưởng niệm cô ta, mà tôi thì lại người thay thế cho cô ta để anh tư niệm."

Trình Tường quay đầu đi, "Đừng nói nữa…" Khước từ nghe những lời lên án trắng trợn kia, những thứ này sẽ chỉ làm cho anh thêm hối hận, thêm ăn năm mà thôi.

Không để ý tới lời của anh, Lâm Lệ tiếp tục nói: "Tôi là một Tiêu Tiêu thứ hai, anh lặp lại những chuyện đã xảy ra với Tiêu Tiêu trước kia lên trên người tôi, chỉ có khi nào anh thật sự mất đi, anh mới hối hận ban đầu mình không có quý trọng, người anh yêu vĩnh viễn không phải là người ở bên cạnh anh, trước kia là tôi, tiếp theo thì là ai?"

https://thuviensach.vn

“Đừng nói nữa…” Trình Tường đau đớn ngửa đầu nhắm mắt lại, tay đang đặt ở trong chăn nắm lại thật chặt.

“Tôi không biết người tiếp theo sẽ là ai, tôi chỉ biết là bởi vì anh như vậy mà bây giờ người bị thương tổn nhất chính là cha mẹ anh, anh có biết mẹ anh vì anh thậm chí không tiếc quỳ xuống để cầu xin tôi, cầu xin tôi tới khuyên nhủ anh, anh có biết ba anh bởi vì anh cả người thoáng cái đã già đi gần mười tuổi, đầu đầy tóc bạc còn phải lo lắng cho anh? Anh như bây giờ là định bức chết họ sao?”

“Ha ha…” Trình Tường ngửa đầu, nhắm mắt lại cười, “Ha ha…Ha ha…” Có điều là anh ta cười cười rồi lại khóc, nụ cười kia khổ sở khiến lòng người ta có chút ê ẩm.

Lâm Lệ có chút không đành lòng nhìn anh ta như vậy, nghiêng mặt đi không nhìn anh, cắn môi để không cho nước mắt nơi hốc mắt lăn xuống.

“Em nói không sai, là anh quá ích kỷ, anh chỉ nghĩ cho mình, anh không phải là người con đủ tư cách, cũng không phải là người bạn trai đủ tư cách, càng không phải là người cha đủ tư cách …”

Lâm Lệ cả người chấn động, giọng nói có chút lạnh thấu xương nói: “Đủ rồi, đừng nói nữa!”

Trình Tường liếc mắt đi, khóe miệng khổ sở, thấp giọng nói: “Thật xin lỗi.”

Lâm Lệ khó chịu, ép mình không được nghĩ lại chuyện đã qua, có một số việc có thể dứt bỏ, nhưng mà có vết thương vẫn sẽ luôn đau.

Nghiêng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, Trình Tường tự giễu nói: “Sống, người như anh sống còn có ý nghĩa sao?”

Lâm Lệ cắn môi, chóp mũi chua xót, lần nữa quay đầu nhìn vào mắt Trình Tường hỏi: “Trình Tường, anh muốn tôi tha thứ cho anh sao?”

Quảnh đầu lại, ánh mắt nhìn thẳng vào cô, gật đầu, có phần vội vàng nói: “Em bằng lòng tha thứ cho anh sao?” Vẻ mặt kia là không thể tin được.

Lâm Lệ nhìn anh ta, nghĩ tới ba mẹ Trình Tường ngoài cửa mới vừa cầu xin cô, nghĩ tới mẹ Trình trong mắt tràn đầy nước mắt, gật

https://thuviensach.vn

đầu, nặng nề gật đầu nói: "Đúng, chỉ cần anh đồng ý phẫu thuật, phối hợp trị liệu, tôi liền tha thứ cho anh!"

Nghe vậy gần như là không hề nghĩ ngợi, Trình Tường liền trực tiếp gật đầu đồng ý: "được, chỉ cần em có thể tha thứ cho anh." Anh ta không dám yêu cầu xa vời cô có thể tiếp tục yêu anh, anh chỉ cầu cô có thể tha thứ cho anh.

Lâm Lệ gật đầu, tay vốn đang nắm chặt lúc này mới buông lỏng ra, cứ như vậy đi, nếu như cô tha thứ lại có thể cứu được anh ta một mạng, vậy thì tha thứ đi.

"Tôi ra ngoài gọi bác sĩ." Nói xong quay lưng đi ra cửa.

"Lâm Lệ." Phía sau Trình Tường có chút kích động, có chút vội vàng muốn từ trên giường đi xuống.

Lâm Lệ quay đầu lại, thấy tay anh lộn xộn khiến cho kim đang truyền dịch đâm chảy máu, bước lên phía trước chặn lại nói: "Anh làm gì, nằm xuống."

Trình Tường cũng không lo chuyện này, chỉ nhìn chằm chằm cô nói: "Có thật không, thực sự bằng lòng tha thứ cho anh sao?" Anh ta muốn nghe chính miệng cô nói, chính miệng cô nói bằng lòng mới được.

Lâm Lệ có chút tức giận, nhưng vẫn vịn anh nằm xuống, gật đầu: "Thật."

Nhận được đáp án khẳng định, Trình Tường nở nụ cười, ngửa đầu giơ tay lên che mặt mình lại nói: "Cảm ơn!"

Lâm Lệ nhìn anh ta, không bỏ sót phía dưới đôi tay, nước mắt lăn trên khuôn mặt anh ta, Lâm Lệ quay lưng đi, cắn môi che miệng không nhìn tới anh ta, nước mắt dâng lên, khiến cho tầm mắt cô trở nên mơ hồ không rõ.

Lại đứng trong phòng thêm một lúc, ổn định lại tâm trạng mình, lúc này Lâm Lệ mới đi ra cửa, nhưng mà hốc mắt hồng hồng đã tiết lộ chuyện cô đã khóc.

Ngoài cửa mẹ Trình và ba Trình đang đứng, dĩ nhiên bên cạnh còn có Chu Hàn, nghe thấy tiếng mở cửa, mấy người đồng thời xoay lại.

Thấy cô đi ra ngoài, mẹ Trình vội vàng đẩy ba Trình tiến lên kéo Lâm Lệ, vội vàng hỏi: "Như thế nào như thế nào, Trình Tường

https://thuviensach.vn

đồng ý chứ?”

Ba Trình đứng phía sau mẹ Trình cũng sốt ruột chờ đợi, ánh mắt nhìn Lâm Lệ tiết lộ cảm xúc hiện tại của ông.

Lâm Lệ tận lực làm cho mình cười, cầm tay mẹ Trình, gật đầu nói: “Trình Tường đồng ý phẫu thuật rồi.”

Nghe vậy, mẹ Trình như là sửng sốt một lúc, sau đó liền khóc, là quá mừng mà khóc, nắm tay Lâm Lệ không nói nên lời, ba Trình phía sau cũng kích động, hai tay nắm tay mẹ Trình có chút run rẩy.

Lâm Lệ đưa mắt nhìn qua, vừa lúc đối diện với ánh mắt của Chu Hàn, chỉ thấy anh nhìn cô chằm chằm, trên mặt cũng không quá nhiều biểu cảm.

https://thuviensach.vn

Chương 78: Như vậy là tốt rồi

Trên đường trở về nhà, vừa lên xe không bao lâu Lâm Lệ liền tựa vào ghế ngủ thiếp đi.

Chu Hàn không gọi cô dậy, điều chỉnh ghế ngồi một chút, để cô ngủ được thoải mái hơn, tốc độ xe cũng hết sức chậm rãi, rất vững vàng.

Nhưng mà quáng đường này Lâm Lệ không ngủ yên ổn, không phải do Chu Hàn lái xe không ổn định mà là gặp phải cơn ác mộng.

Lúc dừng đợi đèn đỏ, Chu Hàn quay đầu nhìn cô, chỉ thấy trán cô đầy mồ hôi, mày chau lại, thậm chí tay đang đặt trên đùi cũng đang nắm chặt.

"Lâm Lệ?" Chu Hàn khẽ gọi, đưa tay vỗ nhẹ mặt cô.

Lâm Lệ mạnh mẽ tỉnh dậy, thở hổn hển, dường như vừa mơ tới cái gì rất đáng sợ.

"Em có sao không?" Chu Hàn nhìn cô, nhíu mày có chút lo lắng.

Lâm Lệ đưa tay che kín mắt lại, lắc đầu không nói chuyện.

Chu Hàn nhìn cô, cho đến khi nghe thấy tiếng còi hối thúc từ đằng sau, lúc này mới quay ra nhìn phía trước thấy đèn đã chuyển xanh, mới tiếp tục đi

Dọc đường rất an tĩnh, Lâm Lệ nghiêng đầu dựa vào cửa xe, từ đầu đến cuối Chu Hàn cũng không có mở miệng hỏi cô mới mơ thấy cái gì.

Lúc xe dừng lại trong bãi đậu xe, Lâm Lệ vẫn duy trì tư thế cũ, như là đang thất thần.

Chu Hàn không gọi cô, cứ cùng cô ngồi trong xe như vậy một lúc lâu, mãi vẫn không thấy cô hoàn hồn lại cuối cùng mới nhẹ giọng mở miệng, "Lâm Lệ."

Lâm Lệ dường như vừa trong mộng tỉnh dậy, chăm chú nhìn ra bên ngoài mới biết mình đã về tới nhà.

Chỉ gật nhẹ đầu nói: "Đến rồi a." Vừa nói vừa cởi dây an toàn chuẩn bị xuống xe.

https://thuviensach.vn

“Vừa mơ thấy cái gì?”. Phía sau Chu Hàn mở miệng hỏi, giọng nói không to không nhỏ, tâm tình cũng không phậm phồng nhiều lắm.

Tay đang chuẩn bị mở cửa xe ngừng lại, im lặng một lúc lâu, chỉ nói: “không có gì.”

Cô không đáp, Chu Hàn cũng không hỏi nữa, cũng tháo dây an toàn mở cửa xuống xe.

Dọc đường đi hai người đều im lặng, cô không mở miệng giải thích, anh cũng không hỏi nửa câu.

Về tới nhà Lâm Lệ liền vào phòng mình, mà lần đóng cửa này là cả một buổi chiều.

Lúc Chu Hàn đẩy cửa đi vào chỉ thấy cô ngồi trên giường gần bệ cửa sổ, đầu tựa vào đó, hai tay ôm gối.

Đi đến nhìn cô mở miệng nói: “Ăn cơm thôi.”

Lâm Lệ vẫn tiếp tục bất động, ánh mắt không biết đang nhìn chỗ nào.

“Em yêu anh ta như vậy sao?” Chu Hàn nhìn cô hỏi, giọng anh rất lạnh, vẻ mặt cũng rất nghiêm túc.

Lâm Lệ ngẩng đầu nhìn anh, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “em mơ thấy đứa bé.”

Nghe vậy Chu Hàn sửng sốt, phản ứng lại, biết đứa bé mà cô nói đến chính là đứa con bị sinh non trước đây của cô.

Lâm Lệ cúi đầu, tay siết chặt mình hơn chút nữa, cằm đặt trên đầu gối, vẻ mặt bất lực, nhẹ giọng nói, “em nói với Trình Tường rằng em tha thứ cho anh ta, nói rằng em không trách anh ta hại em mất đi đứa bé, nhưng mà, em vừa mới nằm mơ thấy tình cảnh lúc đứa bé bị mất đi, cái cảm giác này rất đau, rất đau.”

“Em đau là bởi vì em chưa bỏ được.” Giống như trước kia trước sau anh mãi không bỏ qua được thân thế của Tiểu Bân vậy: “tha thứ cho Trình Tường hay không cũng không quan trọng, quan trọng là em có bỏ qua cho bản thân mình hay không, nếu như chính bản thân em vẫn không thể bỏ được thì dù có nói tha thứ hay không cũng giống nhau cả mà thôi. Tha thứ chỉ là một cái cớ, làm cho mình an lòng cũng là để cho người khác an lòng.”

https://thuviensach.vn

Lâm Lệ cũng không có nói chuyện, nước mắt không tiếng động lăn dài trên gương mặt cô, cô biết rằng Chu Hàn nói đúng, cô căn bản không thể phản bác lại anh, cô thật sự không có cách nào có thể quên đi cảnh tượng kia, rằng cô cỡ nào mong đợi đứa bé này, nhưng cuối cùng lại lấy phương thức này mà rời đi.

"Có một số việc phải đối mặt với nó, trốn tránh sẽ chỉ làm cho mình thêm đau đớn, anh biết quá trình đối mặt bao giờ cũng rất đau đớn, nhưng mà chỉ có đối mặt, em mới có thể kết thúc được, mới có thể được giải thoát thực sự." Đây là bài học mà anh rút ra từ chuyện của anh và Tiểu Bân, trước kia anh vẫn luôn không dám đối mặt với sự thực về thân phận của Tiểu Bân, cho nên mỗi lần nhìn thấy thằng bé luôn khiến anh vừa đau đớn vừa rối bời, sau này khi đối mặt rồi mới thực sự chấm dứt. Hiện tại đối mặt với thằng bé anh không còn cảm thấy đau đớn và rối bời nữa.

Lâm Lệ vẫn im lặng, cô nhắm mắt lại, khóe miệng run rẩy, như đang đè nén và chịu đựng.

Chu Hàn không có nói thêm gì nữa, xoay người rời khỏi phòng, có một số việc chỉ khi mình đối mặt với nó mới có thể hoàn toàn kết thúc, người khác nhiều nhất cũng chỉ có thể cho ý kiến, ngoài ra không giúp được gì cả.

Ngoài cửa sổ trời sáng rực rỡ, có phần chói mắt, không cần ra cửa cũng có thể cảm nhận được, vào mùa đông mà bầu trời sáng rỡ như vậy vô tình lại cảm thấy rất ấm áp.

Lâm Lệ không biết mình ngồi như vậy bao lâu nữa, lúc đứng lên chỉ nhớ mình ngồi từ ban ngày từ sáng đến tối, rồi lại từ tối đến sáng hôm sau.

Cô ngồi thâu đếm suốt sáng lâu như vậy sao?

Lâm Lệ không nhìn giờ, nhưng mà hản là đúng như thế.

Chân đã có chút tê dại, cảm thấy như không phải là chân của mình nữa rồi, nhúc nhích cũng không có chút cảm giác nào, chỉ có tê dại mà thôi.

Một đêm này cô đã suy nghĩ rất nhiều, nhiều điều ít nhiều cô đã nghĩ thông suốt, trên đùi truyền đến tê dại làm cho cô không cách nào nhúc nhích được, chỉ có thể vô lực ngồi lại, nhắm mắt lại chờ cơn tê kia đi qua.

https://thuviensach.vn

Đang lúc Lâm Lệ nhắm mắt lại vô lực, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa.

"Cốc cốc cốc…" Nghe tiếng gõ cửa có chút mãnh liệt và gấp gáp.

Lâm Lệ có chút nghi hoặc, Chu Hàn chưa bao giờ gõ cửa như vậy, muốn đứng lên đi mở của nhưng mà đã quên hai chân đang bị tê căn bản là không có sức lực để đứng lên. Vừa mới đứng lên bắp đùi nhói một cái liền ngã xuống mặt đất,"A!" Cái mông đập xuống sàn, mặc dù này là sàn gỗ nhưng mà thật có chút đau nha, cau mày lại, mặt trở nên có chút vặn vẹo.

Người đứng ngoài cửa như là nghe được tiếng động, trực tiếp mở cửa đi vào, chỉ nghe thấy tiếng nói non nớt kêu to: "Dì!"

Sau đó Lâm Lệ còn chưa kịp phản ứng, thân ảnh nhỏ nhỏ đã chạy đến chỗ cô, tay bé nhỏ lôi kéo cô có chút gấp gáp, khóc lên: "Dì, dì làm sao vậy, dì làm sao vậy …?"

Lâm Lệ ngẩng đầu, lúc này mới nhìn rõ khuôn mặt nhỏ nhắn trước mặt, thằng bé đã gấp đến độ sắp khóc lên rồi.

"Tiểu Bân, con sao đã về rồi?" Cô nhớ là Chu Hàn nói anh đưa nó về đại viện, thứ hai mới đón nó về mà.

"Dì, dì sinh bệnh gì rồi, có phải là dì không cần con nữa hay không?" Thằng bé vừa khóc vừa hỏi, bộ dáng như vậy khiến Lâm Lệ thật đau lòng.

Lâm Lệ gượng cười, thì ra Chu Hàn dùng cái cớ này để đưa Tiểu Bân đi, vừa định chống người ngồi dậy, cái mông truyền đến đau đớn khiến Lâm Lệ nhíu mày lại, hai chân tê dại không có cảm giác.

Thằng bé thấy thế, tưởng rằng cô bị bệnh rất nặng, liền gấp đến độ khóc òa lên, nước mắt thi nhau rơi xuống, sau đó vội lớn tiếng gọi Chu Hàn: "Ba, ba, dì không đứng lên nổi, dì không đứng lên nổi!"

"Tiểu Bân, dì không sao, chỉ là vừa rồi ngã xuống, ngồi lâu quá nên chân bị tê thôi." Lâm Lệ trấn an, đưa tay vỗ vỗ chân mình, hy vọng có thể nhanh chóng phục hồi.

Thằng bé đâu có nghe cô, vừa khóc vừa nói: "Dì, có phải là dì sắp chết không, có phải là dì không cần Tiểu Bân nữa không, dì

https://thuviensach.vn

đừng chết, sau này con sẽ nghe lời dì, sau này cũng không trốn ông nội và bà nội nữa, còn yêu họ như trước đây nữa, dì không được chết, con không muốn, không muốn…"

Lâm Lệ há hốc mồm, vừa đau lòng bé vừa cảm thấy bản thân mình bất lực, hoàn toàn không biết nên giải thích như thế nào, chỉ có thể giúp bé lau đi nước mắt, vừa an ủi, "Tiểu Bân đừng khóc, dì không sao, thật sự không sao hết." Vừa nói vừa sốt ruột nhìn ra cửa, nghĩ thầm sao Chu Hàn lâu như vậy còn chưa tới.

Vừa ngẩng đầu nhìn lên, mới thấy rõ ràng Chu Hàn đã đến từ bao giờ, tay ôm ngực tựa vào cửa, nhìn cô cười như không cười.

Lâm Lệ trợn mắt nhìn anh, cúi đầu nhìn thằng bé nói: "Tiểu Bân, dì thật sự không có chuyện gì, không tin con đi hỏi ba con đi."

Nghe vậy thằng bé liền quay đầu nhìn Chu Hàn, mắt hồng hồng hỏi: "Ba, dì có chết hay không?"

Chu Hàn tiến lên, đưa tay xoa đầu bé nói: "Đi bưng ly sữa trên bàn đến đây." Nói xong liền cúi xuống một tay ôm lấy Lâm Lệ.

Lâm Lệ có chút không kịp phản ứng, theo bản năng đưa tay ôm cổ anh, khẽ thở phào.

Chu Hàn nhìn cô, ôm cô lên trên giường.

Hiện tại thằng bé sợ Lâm Lệ sẽ chết, sẽ không cần nó nữa, nghe Chu Hàn bảo nó ra ngoài bưng sữa, không nghĩ gì liền vội vã chạy ra ngoài.

Chu Hàn thả cô lên trên giường, kéo chăn đắp trên người cô, vừa thấp giọng nói: "ai bảo không ăn cơm, đói đến mức không còn sức lực đi." Giọng nói pha lẫn mùi vị giễu cợt và xem cuộc vui.

Lâm Lệ tức giận trừng anh, chất vấn, "Anh nói bậy bạ gì với Tiểu Bân a! Anh không biết là tâm hồn nó rất yếu ớt hả!" Hiện tại thằng bé và cô rất thân thiết, bé sợ nhất chính là cô không cần bé.

Chu Hàn không nói chuyện, ý cười nhàn nhạt không quá rõ ràng nơi khóe miệng.

Thằng bé rất nhanh bưng sữa đến, đưa tới cho Lâm Lệ, "Dì, uống sữa."

Lâm Lệ mỉm cười, đưa tay nhận lấy: "Cảm ơn Tiểu Bân nhé."

Thằng bé mím môi, vẻ mặt lo lắng nhìn Lâm Lệ một lúc lâu, quay đầu nhìn Chu Hàn nói: "Ba, chúng ta đưa dì đến bệnh viện đi."

https://thuviensach.vn

Bé thật sợ Lâm Lệ sẽ chết, mẹ không cần bé, ba còn nói bé không phải con của ba, nếu như ngay cả dì cũng không cần bé nữa thì bé thật sự là đứa trẻ không ai cần a.

Lâm Lệ bất đắc dĩ, nhìn bé vưa đau lòng vừa vô lực, chỉ có thể quay đầu trừng mắt nhìn Chu Hàn.

Chu Hàn không đếm xỉa đến ánh mắt của cô, chỉ nhàn nhạt mở miệng nói: "Dì không có chuyện gì, chỉ là đói bụng nên không có sức lực, ăn chút gì vào là tốt thôi."

Nghe vậy thằng bé liền mừng rỡ, tiến lên lôi kéo tay Lâm Lệ hỏi: "Dì, có thật hay không?"

Lâm Lệ chỉ có thể nương theo lời Chu Hàn gật đầu, hôm qua cả ngày không ăn gì, đúng là đói bụng đến mức không còn chút sức lực.

"Con liền đi tìm đồ cho dì ăn." Nghe nói chỉ cần ăn là tốt rồi, thằng bé vội vàng chạy ra tìm đồ ăn.

Thấy bé đi ra ngoài, lúc này Lâm Lệ mới hỏi Chu Hàn: "sao Tiểu Bân đã về rồi?"

Chu Hàn nhìn vào mắt cô nói: "Lúc nhớ đến đứa bé thì nhìn Tiểu Bân đi."

Lâm Lệ sửng sốt, lúc này mới hiểu được anh là vì lo lắng cho cô nên mới đón Tiểu Bân về để dời đi suy nghĩ của cô.

Chóp mũi không hiểu sao trở nên chua xót, không muốn cho anh thấy đôi mắt mình bây giờ đã đỏ lên, Lâm Lệ liền thu hồi tầm mắt, cúi đầu uống sữa của mình.

Chu Hàn cũng không nói thêm gì nữa, chỉ nói: "Anh đi ra ngoài làm bữa sáng." Nói rồi xoay người rời đi.

Lâm Lệ uống sữa, chóp mũi chua xót, hốc mắt ửng đỏ, trái tim không hiểu sao ấm áp lên.

Nhìn về cửa phòng lần nữa, suy nghĩ cả một bữa tối, có lẽ cô thực sự nên suy nghĩ cẩn thận.

Bởi vì bệnh tình không thể kéo dài hơn được nữa, cho nên khi Trình Tường đồng ý phẫu thuật, bác sỹ của Trình Tường liền bàn bạc với ba mẹ Trình thời gian phẫu thuật.

Mặc dù Trình Tường vẫn rầu rĩ không nói lời nào, nhưng cũng không có kháng cự trị liệu nữa.

https://thuviensach.vn

Vì vậy, tuy là khổ sở nhưng mẹ Trình đã yên tâm không ít.

Bởi vì tế bào ung thư bất cứ lúc nào cũng có thể lan ra rất nguy hiểm, cho nên đợi Trình Tường hạ sốt xuống, quan sát thêm hai ngày liền chuẩn bị phẫu thuật.

Từ ngày đó nói chuyện với Chu Hàn ở bệnh viện, Lâm Lệ liền không đến thăm Trình Tường nữa, nhưng mà ngày hôm nay mổ, mẹ Trình gọi điện thoại cho cô, hi vọng cô có thể đến xem một chút.

Lâm Lệ suy nghĩ một lúc, những gì trôi qua thì đã qua rồi, khi đến bệnh viện, Trình Tường đang được đẩy vào phòng phẫu thuật, thấy cô đến đây cả người liền có chút kích động.

Lâm Lệ cũng không có nói thêm gì, chỉ gật đầu với Trình Tường, đưa tay cầm tay anh.

"Lâm Lệ, cám ơn em còn có thể đến gặp anh." Trình Tường nắm tay cô, trong mắt có chút ẩm ướt.

Lâm Lệ cũng không nói thêm gì nữa, hốc mắt cũng có chút hồng hồng, cầm tay anh nhẹ nói: "Cố gắng lên."

Trình Tường được đưa vào phòng phẫu thuật, mang theo hi vọng của ba mẹ Trình và sự chúc phúc của Lâm Lệ.

Lâm Lệ và ba mẹ Trình ngồi chờ bên ngoài, mẹ Trình nắm chặt tay cô, căng thẳng đến bóp đỏ tay Lâm Lệ cũng không phát hiện.

Lâm Lệ muốn tìm chút đề tài để nói chuyện để thả thỏng sự căng thẳng cao độ cho họ.

Nghĩ tới mấy lần tới đây đều không thấy Tiêu Tiêu cho nên liền hỏi: "Làm sao lại không thấy Tiêu Tiêu đâu cả?"

Nghe vậy, mẹ Trình bên cạnh có chút oán hận nói: "Đừng nhắc đến người đàn bà kia nữa, kể từ khi biết Trình Tường ngã bệnh, mới mấy ngày đầu còn chịu khó tới, sau nghe bác sỹ nói Trình Tường phải bị bỏ đi một chân liền không thấy tăm hơi, uổng bác coi cô ta như con gái ruột, vậy mà không nghĩ tới cô ta lại vong ân phụ nghĩa như vậy!"

Nghe bà nói xong, trong lòng Lâm Lệ không khỏi có chút cảm khái, cũng có chút thấy không đáng giá thay cho Trình Tường.

"Tiểu Lệ, ban đầu là tại bác." Mẹ Trình có chút áy náy nhìn Lâm Lệ, chỉ có lúc hoạn nạn mới biết được ai tốt ai xấu.

https://thuviensach.vn

Lâm Lệ lắc đầu, vỗ vỗ tay bà, chỉ nói: "Không liên quan đến bác, là vấn đề từ trước đó giữa cháu và Trình Tường."

"Không phải, không phải, là bác không tốt, là bác không tốt." Mẹ Trình tự trách, nhìn Lâm Lệ nói: "Tiểu Lệ, trước kia thì phải trách bác không tốt, cháu đừng để trong lòng, sau này nếu cháu và Trình Tường muốn bên nhau bác tuyệt không phản đối." (*VL: ko biết nói gì hơn nữa!!!*)

Lâm Lệ không ngốc, tự nhiên liền nghe ra hàm ý trong lời của bà, nhìn bà thoáng cái không nói gì, trong đầu bất giác nhớ lại những lời Chu Hàn nói với cô từ hôm sau rượu.

"Anh sợ, khiếp đảm, không dám thử nữa, nhưng mà vì em, anh muốn thử một lần nữa…"

"Lâm Lệ?" Thấy cô lâu không trả lời, mẹ Trình đưa tay vỗ cô.

Lâm Lệ hồi phục lại tinh thần, nhìn ánh mắt nóng bỏng của bà, chỉ tránh đi nói: "Chuyện đã qua rồi thì hãy cho nó qua đi."

"Nhưng mà…" Mẹ Trình còn muốn nói điều gì, lại bị ba Trình bên cạnh dùng ánh mắt ngăn lại, cuối cùng chỉ có thể ấp úng ngậm miệng lại.

Không khí thoáng cái từ căng thẳng trở nên lúng túng, Lâm Lệ đẩy tay bà ra, nhìn họ cười cười đứng dậy nói: "Cháu đi mua nước." Nói xong liền đứng dậy rời đi.

Đợi Lâm Lệ đi ra xa, ba Trình có chút không đồng ý liếc nhìn mẹ Trình nói: "Sau này đừng có nhắc lại những lời này ở trước mặt con nhà người ta nữa."

"Tôi, tôi còn không phải là muốn tốt cho Trình Tường sao." Nhớ tới đứa con của mình, mẹ Trình có chút khó chịu đưa tay lau nước mắt: "Ông nhìn Trình Tường đi, nó nghe lời Lâm Lệ, nếu sau khi phẫu thuật Lâm Lệ có thể ở bên cạnh Trình Tường, vậy nó nhất định sẽ một lần nữa đứng lên. Chẳng lẽ ông không muốn tốt cho con chúng ta sao?"

"Vì muốn tốt cho Trình Tường cũng không thể làm hại Lâm Lệ! Bà nghĩ tới trước đây xem, không nói đến chúng ta phản đối Trình Tường và nó yêu đương, chỉ nói đến Trình Tường làm hại Lâm Lệ sinh non, chúng ta đã làm gì. Làm người phải có lương tâm, là nhà

https://thuviensach.vn

chúng ta phải xin lỗi người ta trước, hiện tại Trình Tường bị mất đi một chân, lại yêu cầu Lâm Lệ quay lại thì quá không còn gì để nói."

"Tôi cảm thấy được trong lòng Lâm Lệ nhất định còn có Trình Tường, nếu không sẽ không đến thăm Trình Tường, nhất định là lo lắng cho nên mới không bỏ xuống được." Mẹ Trình khăng khăng cho mình là đúng.

"Bà cho rằng trước đây Trình Tường đối với Lâm Lệ như vậy, Lâm Lệ còn có thể không hận Trình Tường, còn có thể ở bên nó?" Ba Trình xem thường nói, "Đến thăm Trình Tường quá nửa là bởi vì người ta có lòng trắc ẩn, đổi lại chúng ta là Lâm Lệ, chúng ta có thể trơ mắt nhìn Trình Tường như vậy hay không?"

"Tôi…" Mẹ Trình bị hỏi đến cứng họng, trong lúc nhất thời không biết nói gì.

Ba Trình thở dài, nói: "con người phải biết cảm ơn, bà thấy bây giờ Lâm Lệ và Chu tiên sinh kia không quá tốt, đừng có quấy nhiễu cuộc sống gia đình nhà người ta nữa, vốn người có lỗi với người ta là chúng ta, chúng ta sao có thể còn đòi hỏi quá đáng nữa.

"Tôi thấy Lâm Lệ và người đàn ông kia cũng không tốt như vậy, người đàn ông kia ngày nào cũng mang cái bản mặt đó, lạnh đến chết người." Mẹ Trình nhỏ giọng lẩm bẩm.

Ba Trình chỉ nhìn bà, không nói thêm gì nữa.

Cuộc phẫu thuật của Trình Tường kéo dài suốt năm giờ, ba chữ "đang phẫu thuật" đang sáng rốt cục cũng tắt đi, cửa phòng mở ra, bác sỹ đi từ bên trong ra, bỏ khẩu trang xuống có chút mệt mỏi nở nụ cười đi đến chỗ ba mẹ Trình nói chúc mừng, phẫu thuật rất thuận lợi.

Nghe bác sỹ nói phẫu thuật thuận lợi, ba Trình và mẹ Trình kích động đến phát khóc, nhiều ngày trôi qua như vậy, không một câu nói nào có thể khiến bọn họ vui mừng và sung sướng hơn những lời này.

Lâm Lệ nhìn họ, trái tim đang thấp thỏm rốt cuộc đã được thả lỏng, cả người thở phào nhẹ nhõm, không đi tới, cũng không chờ Trình Tường được đưa ra, chỉ xoay người đi khỏi, như vậy là tốt rồi …

https://thuviensach.vn

Chương 79: Duyên số vợ chồng

Ngồi đối diện với nhau trong quán cà phê ở trung tâm mua sắm, Lâm Lệ cùng An Nhiên chọn chỗ ở gần cửa sổ, Lâm Lệ gọi cà phê, An Nhiên gọi sữa nóng.

Khó có được chủ nhật rảnh rỗi, chiều qua sau khi tan học Tiểu Bân được đón về đại viện. Suốt cả một tuần không được gặp cháu nội, mẹ Chu rất nhớ cháu, mặc dù thằng bé có chút không muốn đi, nhưng cũng không có từ chối.

Cho nên sáng nay thấy An Nhiên nói muốn hẹn cô ra ngoài đi dạo một chút, cô liền không suy nghĩ mà đồng ý đến đây.

Hai người đi dạo hơn nửa trung tâm, bởi vì An Nhiên đang mang thai, nên nhanh chóng thấy mệt, chân ê ẩm, cái hông cũng có chút đau.

Cho nên hai người liền tìm chỗ nào đó ngồi một chút, thuận tiện hàn huyên với nhau. Từ sau đám cưới thật ra hai người chưa có dịp nào ngồi nói chuyện.

Thật ra thì tới chỗ này chủ yếu là mua đồ cho trẻ con, áo quần, đồ chơi vân vân. Mặc dù ở nhà hai mẹ đã tích cực chuẩn bị cái này, chuẩn bị cái kia, nhưng dù sao cũng là con của mình, An Nhiên nghĩ muốn đích thân đi chọn một chút.

Đi theo An Nhiên, Lâm Lệ cũng thuận tiện mua thêm hai bộ quần áo cho Tiểu Bân, tưởng tượng bộ dáng thằng bé mặc vào, khóe miệng không nhịn được nở nụ cười.

An Nhiên cầm thìa nhẹ nhàng khuấy sữa, nhìn Lâm Lệ tự nhiên lại cười, không nhịn được liền hỏi: "Nghĩ gì mà cười vậy a?"

Lâm Lệ lấy lại tinh thần, chỉ lắc đầu nói: "Không có gì." Vừa nói vừa cho đường vào cà phê của mình.

"Ai nha." An Nhiên gọi Lâm Lệ, nhìn cô cười chế nhạo nói: "mi thêm quá nhiều đường rồi kìa!"

Lâm Lệ sửng sốt, không nhịn được có chút lúng túng, đưa tay gãi gãi đầu, "Thật sao?" Vừa nói vừa bưng cà phê lên miệng uống.

An Nhiên chăm chú nhìn cô, cũng không nói chuyện, khóe miệng cười như không cười.

https://thuviensach.vn

Lâm Lệ bị An Nhiên nhìn đến cả người không được thoải mái, mất tự nhiên dịch dịch mông, tức giận nói: "mi làm gì vậy a, muốn nói gì liền trực tiếp nói đi, cứ nhìn ta chằm chằm không được tự nhiên a, làm như ta chưa có rửa mặt nha."

An Nhiên cười, nghiêng người về phía trước một chút, cố ý giảm âm lượng xuống có chút mập mờ hỏi: "mi và Chu Hàn thế nào rồi?"

Lâm Lệ có chút không tự nhiên, cúi đầu khuấy cà phê, cố ý tránh ánh mắt của An Nhiên, không nhìn cô ấy, chỉ nói: "Không có, không thế nào cả."

Thấy thế, An Nhiên cười, ý nghĩ trong lòng tựa hồ chắc chắn hơn một chút, cúi đầu ngửi ngửi ly sữa, sau đó kỳ lạ nói với Lâm Lệ: "Ta ngửi thấy mùi gì a."

Lâm Lệ không nghĩ nhiều, cho là An Nhiên đang nói về sữa, liền lo lắng sữa có vấn đề gì, có chút căng thẳng hỏi: "Mùi gì? Hay là sữa quá hạn rồi?" Cô không dám lơ là, dù sao người ngồi đối diện là phụ nữ mang thai, lại là thai đôi nha! Không thể có nửa điểm sai lầm.

Thấy bộ dáng căng thẳng của cô, An Nhiên cười đặc biệt ngọt, nói: "Ta nói không phải là sữa, ta ngửi thấy được có mùi vị gian tình, mi có ngửi thấy được hay không a?"

Lúc này Lâm Lệ mới biết được mình bị đùa giỡn, liền tức giận nói: "Lộn xộn cái gì a, mi cho rằng ta giống như mi và Tô lãnh đạo nhà mi hả."

An Nhiên nhún nhún vai, nói: "Cũng không phải là không thể được a." Cô chỉ là hi vọng bạn tốt của mình được hạnh phúc. Nếu như Lâm Lệ giống như cô gặp được người đàn ông tốt, cô tất nhiên sẽ vui mừng thay cho cô ấy. Thật ra thì mấy lần tiếp xúc với Chu Hàn, Chu Hàn cho cô cảm giác rất tốt, nếu như Lâm Lệ và anh ta có thể hạnh phúc thì cô cũng vui mừng.

Lâm Lệ không nói chuyện, chỉ cúi đầu khuấy cà phê, cô bây giờ không dám đánh cuộc.

"Lâm Lệ, mi nói thật với ta, mi và Chu Hàn thật không thể phát triển hơn được sao?" Cô biết chuyện của Trình Tường đã thương tổn Lâm Lệ thật sâu, nhưng là cũng không thể bởi vì vết

https://thuviensach.vn

thương trong quá khứ mà ảnh hưởng đến hạnh phúc cả đời của mình được!

Lâm Lệ có chút vô lực, cô không biết làm sao để trả lời, chỉ có thể nói: "An tử, ta không muốn nói về vấn đề này, cho ta thêm chút thời gian, nếu như ta quyết định, ta nhất định sẽ nói cho mi biết."

An Nhiên nhìn cô, thấy cô nói như vậy cũng không nói thêm gì nữa, chỉ có thể gật đầu.

Lâm Lệ nhìn An Nhiên cười cười, chuyển đề tài, nhìn bụng An Nhiên hỏi: "Gần đây các con nuôi của ta có ngoan không, có luyện Hàng Long thập bát chưởng trong bụng mi không a?"

"Thỉnh thoảng sẽ đá ta, nhưng mà may là, biên độ cũng không lớn. Dịch Thừa nói là con gái, bởi vì con gái nhã nhặn hơn." Nói đến các con, An Nhiên nở nụ cười thỏa mãn, cúi đầu nhìn cái bụng to cao vút của mình, đã bảy tháng rồi, không bao lâu nữa cô sẽ được ngắm các bảo bối của mình rồi, nghĩ tới cảm thấy thật hạnh phúc.

Lâm Lê xem thường nói: "gì chứ, nhất định là bé trai."

An Nhiên cười, về việc hai người này cố chấp về giới tính của đứa nhỏ cô nhìn đã quen, nhớ tới thằng bé con nhà Chu Hàn, không khỏi hỏi: "Đúng rồi, mi và thằng bé nhà Chu Hàn sao rồi?"

"Rất tốt, thậm chí có chút ít dính ta." Nhớ tới tối hôm qua lúc đưa thằng bé đi đại viện, trước khi xuống xe nó còn dùng ánh mắt ai oán nhìn cô, Lâm Lệ không khỏi cười.

Nhìn nét mặt của Lâm Lệ, An Nhiên biết bọn họ chung sống rất tốt, cô cũng biết trong tình cảm đó, Lâm Lệ nhất định dành tình yêu đối với đứa nhỏ không thể giữ được trước đây dồn sang Tiểu Bân.

An Nhiên đang muốn mở miệng nói gì, lúc này điện thoại Lâm Lệ đặt trên bàn vang lên.

Lâm Lệ cầm điện thoại, liếc qua màn hình, chần chừ một chút, cuối cùng nhận điện, "A lô, bác ạ."

Là mẹ của Trình Tường gọi tới, từ lúc Trình Tường phẫu thuật xong, cô cũng không đến bệnh viện nữa, nhưng mà mấy lần mẹ Trình đã gọi cho cô, ý là hi vọng cô có thể đến bệnh viện thăm Trình Tường, thật ra thì việc đến bệnh viện là cách nói khéo, nhưng mà cô vẫn nghe ra được, bà hi vọng cô quay lại với Trình Tường, bắt đầu

https://thuviensach.vn

lại lần nữa, nhưng cô biết rõ đó là điều không thể, chưa nói đến Chu Hàn hiện giờ, trên phương diện pháp luật cô là vợ hợp pháp của Chu Hàn, mặt khác là, tình cảm của cô dành cho Trình Tường trong mười năm qua đã cạn kiệt rồi, không còn sót lại chút nào, cho nên cô không thể quay lại với Trình Tường.

Chính vì thế, cô mới không muốn phức tạp hóa một cách không cần thiết, biết rõ anh ta phẫu thuật thành công là được rồi.

"Lâm Lệ a, cháu đang ở đâu vậy? Hôm nay là cuối tuần, không phải đi làm đúng không?" Mẹ Trình ở bên kia điện thoại thân thiết hỏi.

Lâm Lệ cong cong môi, chỉ nói: "Vâng, không đi làm, đang ra ngoài với bạn ạ."

"Lâm Lệ, nếu không có chuyện gì thì đến bệnh viện một chuyến đi, từ khi tỉnh lại sau cuộc phẫu thuật, Trình Tường vẫn không có cách nào chấp nhận sự thực mình đã mất đi một chân, không hề phối hợp điều trị, có chút cam chịu a." Bên kia điện thoại mẹ Trình có chút bất đắc dĩ nói, nghe giọng rất bất lực.

Lâm Lệ từ chối nói: "bác, cháu còn có việc, khả năng là không qua được."

"Lâm Lệ, cháu rút ra một chút thời gian đi thăm nó được không, nửa tiếng hay mấy phút cũng được, Trình Tường nó nghe lời cháu, chỉ cần cháu nói với nó bảo nó phối hợp phục hồi chức năng, nó sẽ nghe lời cháu." Mẹ Trình ở bên kia điện thoại vẫn chưa từ bỏ ý định nói: "Lâm Lệ, cháu có thể không nhìn mặt mũi của bác, nhưng hãy nghĩ đến tính cảm nhiều năm của cháu và Trình Tường a, nếu không phải là bất đắc dĩ bác sẽ không mở miệng xin cháu!"

Lâm Lệ im lặng, một lúc lâu vẫn không nói gì, ánh mắt nhìn chằm chằm cà phê trên bàn.

Lâu vẫn không thấy trả lời, mẹ Trình ở bên kia điện thoại có chút không xác định hỏi thử: "Lâm Lệ, cháu còn đó không?"

Lâm Lệ vô thức gật đầu, sau kịp phản ứng mới mở miệng nói: "bác, người có thể khiến Trình Tường đứng lên (*) lần nữa chỉ có chính anh ấy, người khác ai cũng không thể giúp được."

(*) Đứng lên: ở đây từ gốc có nghĩa là tỉnh lại, phấn chấn lại, VL hiểu là làm lại từ đầu, bắt đầu một cuộc sống mới, nhưng chưa tìm được từ nào

https://thuviensach.vn

thích hợp hơn, nên sẽ để tạm là từ này nhé!

"Cháu có thể, Lâm Lệ chỉ có cháu mới có thể!"

Lâm Lệ có chút mệt mỏi, "Cháu còn có chuyện, trước như vậy đi."

Nghe cô muốn cúp điện thoại, mẹ Trình nói gấp: "Lâm Lệ, cháu có thể trơ mắt nhìn Trình Tường suy sụp như vậy sao?"

Lâm Lệ không nói chuyện, chỉ im lặng một lát, rồi liền cúp điện thoại, cuộc đời của anh ta, thì anh ta phải có trách nhiệm, người khác không thể gánh vác thay anh ta được.

Đặt điện thoại sang một bên, ngẩng đầu lên mới phát hiện An Nhiên đang nhình chằm chằm cô, ánh mắt kia rất nghiêm túc.

Lâm Lệ nhìn cô ấy, không khỏi hỏi: "Sao vậy?"

An Nhiên nhíu mày hỏi: "mi còn lưu luyến Trình Tường?"

"Ta không có." Lâm Lệ liếc mắt đi, bưng cà phê lên uống một ngụm.

Gạt ly sữa trước mặt sang một bên, An Nhiên đưa tay nắm lấy tay Lâm Lệ hỏi: "Lâm Lệ, mi nói cho ta biết, có phải vì Trình Tường hay không, cho nên mi không thể tiếp nhận Chu Hàn?"

"Không có, thật không có." Cô xác định đã hoàn toàn không còn lưu luyến gì với Trình Tường, còn có một chút chưa dứt hẳn được là vì chuyện đứa con hồi đó, trong lòng thế nào cũng không thể quên được.

"Vậy mà mi còn đi gặp anh ta."

Lâm Lệ nhìn An Nhiên, khẽ thở dài, nói: "trước đây Trình Tường bị ung thư xương, vẫn không tiếp nhận trị liệu, cho nên mẹ Trình mới tìm ta."

"Xương, ung thư xương?!" An Nhiên không khỏi trừng to mắt, cô biết Trình Tường ngã bệnh nhưng không biết là bị ung thư xương, thử nghĩ cũng thấy thật đáng sợ.

Lâm Lệ gật đầu, "Tính mạng được giữ, nhưng là phải phẫu thuật cắt bỏ một chân."

An Nhiên im lặng, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì.

Nhất thời không khí trở nên có chút ngưng trọng, không muốn hai người gặp mặt mà lại bị chuyện này làm mất vui, Lâm Lệ chuyển đề tài nói: "Đúng rồi, không phải Tô Dịch Thừa nhà mi nói đến đón

https://thuviensach.vn

mi sao, làm sao còn chưa tới?" Lúc trước đang đi dạo ở trung thâm thương mại, thì nhận được điện thoại Tô Dịch Thừa gọi tới, nói không yên lòng An Nhiên đang mang thai một mình về nhà, cho nên muốn đi qua đón người về.

An Nhiên cũng phục hồi tinh thần, chỉ cười nói: "Đúng vậy, làm sao còn chưa tới a?" Vừa nói vừa quay đầu nhìn về phía cửa.

Lâm Lệ cũng nhìn ngoài cửa sổ, đúng lúc nhìn thấy người kia bước xuống xe, liền nói: "Đừng tìm nữa, đã đến rồi."

Nghe vậy An Nhiên quay đầu nhìn lại, thấy Tô Dịch Thừa ngoài cửa sổ liền giơ tay vẫy vẫy anh. Tô Dịch Thừa gật đầu, chỉ về phía cửa ý nói chờ anh đi vào.

Sau khi Tô Dịch Thừa đi vào, Lâm Lệ không nhịn được trêu đùa anh: "Đại lãnh đạo nhật lý vạn kỵ (trăm công nghìn việc) vậy mà còn có thể rút ra thời gian đi đón bà xã, quả nhiên là người đàn ông tốt thời đại mới a."

Tô Dịch Thừa cười ôn hòa, "anh sợ nếu anh làm không tốt sẽ có người không bỏ qua cho anh."

Lâm Lệ cũng cười, lời này là trước đây cô nói với anh.

Tô Dịch Thừa quay đầu dịu dàng nhìn An Nhiên hỏi: "Có thể đi chưa, mẹ nói chờ chúng ta trở về." Hôm nay là cuối tuần, thời gian cố định đến đại viện.

Dí dỏm thè thè lưỡi với anh, nói: "Em đi phòng vệ sinh đã."

Nhìn vào bụng bầu của cô, Tô Dịch Thừa có chút không yên lòng nói: "Để anh đi cùng em."

"Không cần đâu, nhà vệ sinh nữ anh cũng không thể đi vào nha." An Nhiên đứng dậy, lôi kéo anh ngồi lại chỗ mình, "Anh ngồi chuyện trò với Lâm Lệ đi, em đi sẽ trở lại."

Lâm Lệ nhìn bóng dáng An Nhiên biến mất ở ngã rẽ, quay đầu nhìn Tô Dịch Thừa cười nói: "An Nhiên có thể gặp được anh thật là may mắn của cô ấy."

Tô Dịch Thừa cũng cười, ôn nhuận nho nhã trước sau như một: "Gặp được cô ấy cũng là may mắn của anh." Giọng nói không lớn không nhỏ.

Lâm Lệ gật đầu đồng ý, rồi lại có chút cảm khái nói: "Có lẽ đây chính là duyên số đi, duyên số vợ chồng." Trước đây qua sáu năm,

https://thuviensach.vn

An Nhiên trước sau vẫn không quên được Mạc Phi, thế mà qua một lần xem mắt nhầm lẫn, hôn nhân chớp nhoáng lại gặp được tình yêu thực sự, có lẽ đây là cái số đã được định trước như mọi người thường nói đi.

Tô Dịch Thừa nhìn cô, khóe miệng mang theo ý cười hỏi: "anh và An Nhiên như vậy, vậy thì em và Chu Hàn thì sao?"

Lâm Lệ sửng sốt, giương mắt nhìn anh, có chút không rõ ý anh.

"Anh và An Nhiên là duyên vợ chồng, vậy em và Chu Hàn cũng không khác là mấy?" Tô Dịch Thừa giải thích: "Trước kia em và Trình Tường có tình cảm mười năm, thậm chí còn có con, cuối cùng cũng không thể kết thành vợ chồng, nếu như nói hai người kết hôn rồi sống chung với nhau là một loại duyên số, vậy thì em và Chu Hàn sao không phải là không có cái duyên này chứ."

Lâm Lệ nhìn anh một lúc lâu, không nói chuyện, chỉ che dấu bằng cách uống một ngụm cà phê, nhưng mà cà phê kia dường như đã nguội đi rồi.

Thấy cô không đáp, Tô Dịch Thừa ngồi đối diện nói: "Vài tuần trước Chu Hàn có tới tìm anh."

Nghe vậy, Lâm Lệ nâng mắt nhìn anh, muốn hỏi tại sao, há mồm nhưng vẫn không thể hỏi ra.

Dường như xem thấu ý nghĩ trong lòng cô, Tô Dịch Thừa chủ động giải thích: "Thật ra thì cùng không có gì, chính là tìm anh uống rượu, sau đó có nói chút ít."

"Anh ấy nói gì?" Cơ hồ là theo bản năng, nói xong Lâm Lệ mới kịp phản ứng.

Tô Dịch Thừa nhìn cô, khóe miệng nở nụ cười tà mị, "em muốn biết sao?"

Đang lúc Lâm Lệ muốn mở miệng thì An Nhiên đã trở lại, nhìn bọn họ hỏi: "Hai người nói chuyện gì vậy?"

Tô Dịch Thừa đứng dậy, nhìn Lâm Lệ nhưng không nói chuyện.

An Nhiên cảm giác được bầu không khí dường như khác với trước lúc mình đi, nhìn Tô Dịch Thừa một chút, rồi nhìn Lâm Lệ, "sao vậy, nói gì không thể cho ta biết sao?"

https://thuviensach.vn

Lúc này Lâm Lệ mới đứng dậy, lắc đầu với cô, nói: “Không có gì, Tô Dịch Thừa đón mi rồi, ta về trước đây.” Nói xong liền xoay người đi ra cửa.

“Này, Lâm Lệ…” An Nhiên muốn gọi cô ở lại hỏi chuyện gì xảy ra, lại bị Tô Dịch Thừa bên cạnh kéo lại.

“Để cho cô ấy đi, có một số việc phải do chính cô ấy nghĩ mới rõ được.”

An Nhiên khẽ nhíu mày, nhìn anh hỏi: “rốt cuộc hai người vừa nói gì vậy?”

Tô Dịch Thừa mỉm cười, đưa tay vuốt nhẹ nếp nhăn giữa lông mày của cô nói: “Về nhà sẽ nói cho em biết.”

https://thuviensach.vn

Chương 80: Chu Hàn ngã bệnh

Lâm Lệ lái xe trở về, dọc theo đường đi liên tục nghĩ đến những lời Tô Dịch Thừa nói với cô trong quán cà phê.

"Trước kia em và Trình Tường có tình cảm mười năm, thậm chí còn có con, cuối cùng cũng không thể kết thành vợ chồng, nếu như nói hai người kết hôn rồi sống chung với nhau là một loại duyên số, vậy thì em và Chu Hàn sao không phải là không có cái duyên này chứ."

Xe dừng lại ở bãi đậu xe của tòa nhà, Lâm Lệ không lập tức xuống xe.

Ngửa đầu tựa vào ghế ngồi, nhắm mắt lại, có rất nhiều hình ảnh của cô và Chu Hàn xuất hiện trong đầu, rõ ràng hai người sống chung không bao lâu, thậm chí chưa tới nửa năm, nhưng khi nhớ lại về hai người thì thấy có rất nhiều điều, nhiều đến mức nhanh chóng vượt qua 10 năm của cô và Trình Tường.

"Thật sự là duyên số vợ chồng sao?"

Lẩm bẩm thấp giọng hỏi, cũng không biết là hỏi mình hay hỏi người nào.

Lại ngồi trong xe chốc lát, Lâm Lệ mới mở cửa đi xuống, xách túi xách đi về phía thang máy, trong lòng suy nghĩ tối nay chỉ có một mình có nên nấu chút gì đó ăn tạm không.

Mở cửa đi vào, lúc vừa định lấy dép từ trong tủ giày dép ra thay thì có chút ngoài ý muốn thấy giày Chu Hàn cởi lung tung, nơi này một chiếc, nơi kia một chiếc.

"Đã trở về rồi?" Nhỏ giọng nói thầm, đưa tay để giày anh ngay ngắn lại, lấy dép để thay.

Trở về phòng cất đồ của mình, thay bộ quần áo thoải mái, giơ tay lên nhìn giờ, đã hơn sáu giờ, vốn là tối nay định làm linh tinh ăn tạm cho qua bữa là xong, giờ Chu Hàn đã về, vậy thì phải đi làm chút gì đó cho ngon.

Nghĩ vậy, đi đến thư phòng, đưa tay gõ cửa, ở ngoài đợi một lát, cũng không có người lên tiếng, nhíu mày, trực tiếp mở cửa đi vào, trong thư đen như mực, không hề có ánh đèn.

https://thuviensach.vn

Thế này thật là lạ, với tính cách của Chu Hàn, đã về nhất định là vào thư phòng.

Mặc dù nghi ngờ, Lâm Lệ vẫn xoay người đi về phía phòng ngủ, trước khi đi vào còn lễ phép gõ cửa, nhưng vẫn không ai lên tiếng, đẩy cửa đi thẳng vào, trong phòng có bật đèn, chỉ thấy Chu Hàn nằm ở trên giường, tùy tiện kéo chăn qua đắp lên người mình.

"Chu Hàn?" Lâm Lệ tiến lên, cau mày nghi hoặc.

Đến gần mới thấy hai tay anh ôm lấy bản thân mình, chân mày nhíu chặt lại, khó chịu và không thoải mái đều hiện rõ lên trên mặt.

"Chu Hàn…" Lâm Lệ nhẹ giọng gọi tên anh, đưa tay thử áp lên trán anh, lòng bàn tay truyền đến nhiệt độ gần bỏng người, trong lòng kinh hãi, lấy tay lay lay anh, vừa nói: "Chu Hàn, anh sốt cao rồi!"

Chu Hàn trở mình, có chút mệt mỏi mở mắt nhìn cô một cái, sau đó lại nhắm mắt lại, vô lực nói: "Để cho anh ngủ một lúc là tốt rồi."

"Không được anh phải đi bệnh viện." Lâm Lệ vừa nói muốn kéo anh dậy, nhiệt độ người anh cao đến mức dọa người, sốt cao như vậy không giống với cảm cúm bình thường, trước phải hạ sốt mới được.

"Mặc kệ anh." Chu Hàn gạt tay cô, quay lưng đi chỉ thấp giọng rù rì nói một câu, "Anh nằm ngủ là tốt thôi."

"Không được!" Lâm Lệ khăng khăng muốn kéo anh đi bệnh viện, "Anh mau dậy đi, em đưa anh đi bệnh viện." Vừa nói tay lại muốn kéo anh đi.

Chu Hàn bị cô kéo mất kiên nhẫn, xoay người một cái sau đó dùng sức kéo cô lên trên giường hai cánh tay mạnh mẽ có lực giữ cô ở trong ngực của mình, nhấc chân ngăn hai chân Lâm Lệ còn chưa kịp phản kháng lại, giọng nói lộ ra sự mệt mỏi và vô lực vô cùng, pha lẫn chút ám ách, "Anh không muốn đi bệnh viện, anh ngủ một giấc là tốt rồi."

"Nhưng mà người anh đang lên cơn sốt!" Bị anh đè ép như vậy, Lâm Lệ dùng sức muốn thoát ra, nhưng không dùng được chút sức nào.

https://thuviensach.vn

"Ai!" Trên đỉnh đầu có tiếng Chu Hàn thở dài, nói tiếp: "Anh mệt chết đi được, em để cho anh an tĩnh ngủ một giấc đi."

Nghe vậy, Lâm Lệ dừng động tác lại, nằm ở trong lồng ngực của anh không cử động nữa, nhưng vẫn còn lo lắng anh cứ sốt thế này sẽ trở nên nghiêm trọng, suy nghĩ một chút, thuyết phục nói: "Anh không đi bệnh viện, vậy để cho em đi mua thuốc cho anh?"

"Không cần." Chu Hàn vẫn lẩm bẩm, buông cô ra rồi nâng người cô lên, để cho đầu của cô gối lên cánh tay của mình, sau đó một cái tay khác bá đạo ôm vòng hông của cô, cái trán sát lại gần đầu của cô, nói: "Không cần, em ngủ cùng anh một lát."

Bởi vì hai người ở gần nhau quá, anh vừa mở miệng nói chuyện, hơi nóng tỏa lên mặt Lâm Lệ, cũng không biết tư thế của hai người giờ phút này quá mức thân mật hay là bởi vì do Chu Hàn đang sốt cao, hơi nóng kia gần như có thể làm bỏng người.

Lâm Lệ bị hơi nóng của anh phả vào, cả người nóng ran lên, đưa tay đẩy anh, "Này, vậy trước anh để em ngồi dậy."

Chu Hàn không buông tay, ngược lại đem cô ôm chặt hơn chút ít, "Cứ ngủ cùng anh một lát đi." Giọng nói bởi vì vô lực mà trở nên có chút du dương, âm cuối được kéo dài ra.

Bị anh ôm vào trong ngực, Lâm Lệ há miệng cuối cũng nói không ra nửa lời từ chối, chỉ có thể méo méo miệng, mặc cho anh ôm mình, nghĩ chờ sau khi anh ngủ thiếp đi, mình sẽ ra ngồi dậy.

Chu Hàn cũng không nói gì thêm nữa, nhắm mắt ôm cô cứ thế ngủ thiếp đi.

Có lẽ là anh thật sự rất mệt mỏi, không có bao lâu liền ngủ say, nhưng có chút nghẹt mũi, tiếng ngáy bình thường rất nhỏ giờ trở nên có phần nặng nề.

Lâm Lệ nhẹ nhàng bỏ cái tay bên hông mình ra, sau đó cẩn thận vén chăn lên xuống giường, lần nữa xoay người lại đưa tay dò xét trán của anh, hình như nhiệt độ có giảm đi một chút so với vừa rồi, nhưng vẫn cao đến dọa người, nhíu mày lại, đứng dậy xoay người đi ra ngoài.

Chung quy vẫn là không yên lòng, Chu Hàn lại không chịu đi bệnh viện, cho nên cuối cùng Lâm Lệ cầm chìa khóa lái xe đến thẳng

https://thuviensach.vn

tiệm thuốc gần nhất mua thuốc hạ sốt, còn lo lắng, mua thêm cả tấm dán hạ nhiệt.

Sau khi trở lại Chu Hàn vẫn còn đang ngủ chưa tỉnh lại, đun sôi nước rồi để nguội bưng vào phòng, trước tiên xé miếng dán hạ nhiệt mua ở tiệm thuốc dán lên trán anh, sau đó mới đưa ray nhẹ nhàng lay lay thân thể anh, nhẹ giọng gọi : "Chu Hàn tỉnh, Chu Hàn tỉnh."

Chu Hàn lẩm bẩm cau mày mở mắt ra, nhìn thấy là cô, lại nhắm mắt lại lần nữa.

Lâm Lệ đưa tay cố hết sức kéo anh, mình ngồi xuống ở bên giường, để cho anh ngồi tựa vào người mình, nói: "Trước tiên uống thuốc đi, phát sốt không thể để sốt lâu, trước phải hạ sốt." Vừa nói đưa nước đến bên miệng anh, đút cho anh một ngụm, để cho anh nhuận họng, lúc này mới cầm lấy thuốc hạ sốt tới, đưa vào trong miệng của anh, rồi lại đưa nước để cho anh uống vào.

"Khụ khụ…" Có lẽ là uống nhanh quá, Chu Hàn bị sặc một ít, cả người ho liên tục "Khụ khụ…"

Thấy thế, Lâm Lệ vội vươn tay vỗ vỗ lưng anh, để thuận khí, vừa bối rối hỏi: "Như thế nào, làm anh bị sặc sao?"

Chu Hàn lại ho tiếp, lúc dừng lại, cả khuôn mặt bị sặc đỏ lên, ánh mắt nhìn Lâm Lệ cũng đã trong suốt, mờ mịt và buồn ngủ lúc nãy đã biến mất, chỉ nhìn chằm chằm Lâm Lệ như thế.

Lâm Lệ cho là anh ho nên khó chịu, "Rất khó chịu ư, có muốn uống nước nữa hay không?"

Chu Hàn lắc đầu, nhìn Lâm Lệ nhíu mày, nói: "Đắng!"

Lâm Lệ sửng sốt, mới kịp phản ứng là anh nói thuốc rất đắng, nhìn khuôn mặt cương nghị hiện lên vẻ trẻ con không phù hợp với hình tượng và tuổi tác của anh, không khỏi mỉm cười, nói: "Thuốc đắng dã tật chứ sao."

Nếp nhăn giữa chân mày của Chu Hàn dường như còn sâu hơn: "anh không thích." Vẻ mặt kia đúng là bộ dạng căm thù đến tận xương tủy.

Lâm Lệ cong khóe miệng cười khẽ, "Nếu không có bệnh người nào thích uống thuốc đâu, được rồi, em đi ra ngoài nấu cho anh chút

https://thuviensach.vn

cháo, ăn gì đó nhẹ nhẹ, anh sẽ thoải mái hơn, anh khó chịu thì ngủ một lát đi, xong em sẽ gọi anh."

Chu Hàn khẽ gật đầu, đột nhiên phát hiện cái gì, đưa tay sờ lên trán mình tìm kiếm, mò được miếng măng lành lạnh, liền đưa tay gỡ xuống.

"Ôi, anh gỡ xuống làm gì." Lâm Lệ đưa tay nhận lấy vật trong tay anh, định dán lên trán anh lần nữa, tay mới đưa đến giữa không trung, lại bị tay của anh bắt được.

"Đây đồ cho trẻ con, sao em lại lấy cho anh dùng?" Chu Hàn cau mày tỏ vẻ anh rất là bất mãn.

Lâm Lệ vừa bực mình vừa buồn cười, liếc anh một cái, nói: "Ai ngã bệnh chính là đứa trẻ, đâu có quản nhiều chuyện như vậy!" Nói xong lại gạt tay anh ra, lần nữa dán lên trán anh: "Cái này hạ sốt rất hiệu quả."

"Hiệu quả với trẻ con, vô dụng với người lớn." Chu Hàn cự nự nói, cô mới dán xong lại đưa tay lên muốn kéo xuống, lại bị Lâm Lệ ngăn lại.

"Không cho gỡ xuông!" Lâm Lệ quát bảo dừng lại, "vô dụng cũng không cho gỡ!"

Chu Hàn nhìn cô, nhíu chặt mày, nhưng mà cuối cùng cũng không có đưa tay gỡ thứ đồ dán trên trán kia xuống

Thấy thế lúc này Lâm Lệ mới đứng dậy, "Anh ngủ tiếp đi, em đi ra ngoài nấu cháo." Lúc xoay người đi, không nhịn được khóe miệng uốn lên thành độ cong đẹp mắt, cô thật đúng không nghĩ tới, người đàn ông bình thường nghiêm túc có nề nếp, khi ngã bệnh lại giống như là đứa trẻ.

Nhìn cô đi ra ngoài, chân mày Chu Hàn vẫn nhíu lại, lấy tay sờ thứ đồ trên trán, cuối cùng vẫn là có chút giận dỗi nằm xuống ngủ.

Lâm Lệ không ngừng quấy cháo trắng trong nồi, cô gắng để cháo trắng vừa thơm vừa nhuyễn, nhìn cháo trắng trong nồi sánh lại, múc một miếng thổi thổi đưa vào miệng nếm thử, gật đầu, đưa tay tắt bếp.

Bỏ thêm một chút muối vào chén sau đó bưng vào phòng của Chu Hàn, rồi gọi anh thức dậy.

https://thuviensach.vn

Chu Hàn dường như cũng thật là đối bụng, cho dù món ăn chỉ cho thêm chút muối, thế nhưng khẩu vị của Chu Hàn cũng tốt ăn hai bát đầy, vì thế còn toát không ít mồ hôi.

Lâm Lệ lấy khăn lau người cho anh: "Tối nay đừng tắm rửa, sáng mai chờ hạ sốt rồi tắm."

Chu Hàn gật đầu, không từ chối.

Nhìn anh, Lâm Lệ lại mở miệng, "Ngủ một giấc thật ngon đi." Nói xong vừa định bưng bát chuẩn bị đi ra ngoài.

Chu Hàn thấy cô muốn đi, "Buổi tối ở lại đi."

Lâm Lệ ngẩn ra, dĩ nhiên biết ở lại trong miệng anh có ý gì, cô vốn là ở trong nhà này, muốn cô ở lại khẳng định phải là bảo cô ở phòng khách, mà là muốn cô ở trong phòng này.

Thấy cô không đáp, Chu Hàn ở phía sau lại mở miệng, "hiện tại anh ngã bệnh rồi, đến đêm nói không chừng sẽ nghiêm trọng hơn, em ở lại cũng có thể chăm sóc tốt cho anh."

Lâm Lệ quay đầu, tức giận nhìn anh một cái, "Cái mồm quạ đen, đâu có người nào còn tự nguyền rủa mình!" Nói xong, xoay người muốn đi ra cửa.

"Lâm Lệ!"

Dừng bước, tiếng khẽ thở dài, không có quay đầu lại, chỉ nói nói: "Trước tiên em phải dọn bát đã!"

https://thuviensach.vn

Chương 81: Dũng cảm thêm một chút

Trong cơn mông lung, Chu Hàn bị người bên cạnh đánh thức.

Nhíu mày mở mắt ra, mơ hồ nhìn thấy Lâm Lệ đang nghiêng thân thể hạ giọng nói chuyện điện thoại.

"Bác, anh ấy không phải trách nhiệm của cháu, anh ấy có thể đứng lên lần nữa hay không phải xem chính anh ấy, nếu anh ấy không muốn thì người khác có nói gì nữa cũng đều vô dụng." Lâm Lệ ép giọng rất nhỏ, chỉ sợ làm ồn đến Chu Hàn ở bên cạnh.

"Lâm Lệ, bác biết, nhưng bác chỉ có một mình Trình Tường là con trai, nhìn nó như vậy bác rất đau lòng, coi như bác cầu xin cháu, cháu đến thăm nó lần nữa, nó sẽ nghe lời cháu nói, coi như nể tình bao năm qua." Bên kia điện thoại mẹ Trình vẫn chưa từ bỏ ý định.

Lâm Lệ chỉ cảm thấy có phần mệt mỏi, tình cảm nhiều năm qua, để lại cô như bây giờ, cô có gì tốt mà lưu luyến quá khứ.

Nhưng mà nếu cô không đi, hẳn là mẹ Trình thật sẽ không từ bỏ, coi như đi nói rõ cũng tốt, cô không nợ Trình Tường cái gì, không có nghĩa vụ phải đi khích lệ anh đứng lên, không phải cứ khích lệ là có thể khiến một người đứng lên được, mà phải dựa vào ý trí và lòng tin của bản thân anh ta.

Im lặng hồi lâu, cuối cùng Lâm Lệ bất đắc dĩ mở miệng: "Bây giờ cháu sẽ qua bệnh viện."

Nghe vậy, bên kia điện thoại mẹ Trình tràn đầy vui mừng, liên tục căn dặn cô nhất định phải qua, lúc này mới chịu tắt điện thoại.

Lâm Lệ tắt điện thoại, nhìn chằm chằm di động một lúc lâu, khẽ thở dài, lúc này mới để điện thoại lên tủ đầu giường, một lần nữa nằm thu mình lại trong chăn, đưa lưng về phía Chu Hàn, tự hỏi khi đến bệnh viện nên nói gì với Trình Tường, không phát hiện ra sau lưng đôi mắt sáng quắc của Chu Hàn đang nhìn cô chằm chằm.

Sau lưng Chu Hàn cau mày trợn mắt nhìn cô, trong lòng bỗng nhiên dâng lên nỗi hơn dỗi vô cớ, khiến trong lòng anh thấy rất khó

https://thuviensach.vn

chịu, còn khó chịu hơn so với khi bị sốt cao tối qua.

Dâng lên nỗi hờn dỗi, Chu Hàn rất không có phong độ chuyển khó chịu trong lòng sang cho người khác, nghĩ vậy, đưa tay đến eo của cô ôm cô vào lòng mình.

Động tác đột ngột này khiến Lâm Lệ bị bất ngờ, theo bản năng kêu lên: "A…"

Chu Hàn siết chặt eo cô, để lưng cô dán vào lòng mình, dùng lực mạnh nhưng không làm cô đau.

Bị anh ôm quanh eo, cô quay đầu lại, vừa vặn đối diện với đôi mắt ẩn chứa sự tức giận của anh: "Đã đánh thức anh sao!"

"Anh cũng không phải người điếc, em nói lớn tiếng như vậy, anh có thể không tỉnh!" Người nào đó đang hờn dỗi, lời nói mang theo nồng đậm mùi vị thuốc súng.

Lâm Lệ nghĩ thầm, rõ ràng cô đã cố gắng hạ giọng xuống rồi mà, nhưng mà đã đánh thức anh dậy, đây là sự thật, liền nói: "Ngại quá, anh tiếp tục ngủ đi, em dậy đây." Nói xong, gạt tay anh đang ôm eo mình ra, định đứng lên.

Chu Hàn giờ vẫn còn đang hờn dỗi, làm sao chịu buông tha cho cô, xoay người một cái đặt cô dưới thân, nhìn chằm chằm vào mắt cô, nói: "Em còn muốn đến bệnh viện?!"

Không chú ý đến biểu hiện khác thường của anh, Lâm Lệ gật đầu nói: "Vâng." Tay vỗ vỗ anh, "Anh bỏ ra đi, em muốn dậy."

Chu Hàn cau mày, trán nhăn lại tưởng chừng có thể kẹp chết một con muỗi rồi, trực tiếp đưa tay cô cố định ở trên đỉnh đầu cô.

"Anh làm gì vậy, mau buông ra." Lâm Lệ giãy dụa, muốn thoát khỏi nhưng không so được với sức lực của anh, bị anh đè nặng thế này, không thể nào dùng sức được.

"Không cho đi." Chu Hàn nhìn cô, ánh mắt, vẻ mặt kia tiết lộ tâm trạng chân thật của anh lúc này.

Lâm Lệ sửng sốt, nhìn chằm chằm ánh mắt anh: "Anh , anh …"

"Anh không cho phép em đi." Có thể bởi vì bị bệnh nên giọng nói của anh nghe khàn khàn.

https://thuviensach.vn

" Anh …" Lâm Lệ muốn nói gì đó, lại chỉ thấy anh cúi xuống, môi anh đặt lên môi cô, nuốt tất cả những lời cô muốn nói.

Chu Hàn hôn cô mang theo sự bá đạo không cho phép cự tuyệt, cái lưỡi linh hoạt gắn bó quấn quýt với cô.

Lâm lệ trừng mắt có chút phản ứng không kịp, chờ lý trí và ý thức phục hồi lại, lúc này mới mới nhận ra dưới chăn, tay anh đã mò vào trong áo ngủ của cô, qua lại vỗ về trên lưng cô.

Vội vươn tay bắt lại bàn tay đang không an phận kia, dùng sức muốn đẩy anh xuống, cứ tiếp tục như vậy, khẳng định sẽ quá dễ 'xát súng hỏa', người ta nói đàn ông vào sáng sớm là không được 'chọc hỏa' mà!

Chu Hàn buông cô ra, mắt vẫn nhìn cô chằm chằm,vẫn đè trên người cô không chịu xuống, buồn bực nói: "Là em đánh thức anh." Không thấy sự bá đạo vừa rồi, lúc này anh buồn bực càng giống như đứa bé không đòi được kẹo, trên mặt thể hiện sự bất mãn.

Lâm Lệ nhìn anh, tất cả những kháng nghị định nói mà không nói được nên lời, nhìn anh như vậy lại có cảm xúc không đành lòng, dưới đáy lòng dường như có cái gọi là tình thương của mẹ tràn ra, cứ lẳng lặng nhìn anh như vậy.

Chu Hàn thấy cô không nói lời nào, trực tiếp cho rằng cô ngầm đồng ý, chỉ là, môi chưa chạm được đến môi cô, Lâm Lệ phía dưới đột nhiên cười ra tiếng.

"Ha ha…..ha ha .." Dường như thấy được chuyện rất thú vị, Lâm Lệ nhìn Chu Hàn cười đến mức không ngừng lại được.

Chu Hàn nhìn cô, dừng động tác, có chút nghi ngờ cau mày hỏi cô: "Làm sao vậy?"

Lâm Lệ cố gắng nhịn cười, nhìn anh, nhưng ý cười vẫn không biến mất, đưa tay lên trán anh, tháo miếng dán hạ sốt trên trán anh xuống, cầm lắc lắc trước mặt anh.

Nhìn thấy vật trên tay cô, Chu Hàn thoáng cái xị mặt, chán ghét nói: "Anh đã bảo không cần dán cái này." Hắn là một người đàn ông thế nhưng lại dán miếng hạ sốt của trẻ con, nếu truyền ra ngoài không phải sẽ bị người ta cười chết sao!

https://thuviensach.vn

Lâm lệ vui sướng nhìn bộ dạng hờn dỗi như trẻ con của anh, ý cười trên miệng càng rõ hơn, một tay đưa lên trán anh tay còn lại đưa lên trán mình, hỏi: "Anh đã thoải mái hơn chưa?"

Chu Hàn vẫn còn đang hờn dỗi nói: "Anh đã bảo ngủ một giấc sẽ tốt thôi."

Không để ý đến lời nói giận dỗi của anh, cô thu tay lại, xác định thân nhiệt của anh đã hạ, gật đầu nói: "ừ, đã hạ sốt." Tay vỗ vỗ anh "dậy đi, nặng muốn chết."

Vừa náo loạn một hồi, Chu Hàn cũng không còn suy nghĩ gì nữa, xoay người xuống khỏi người cô.

Lâm Lệ xoay người nhìn đồng hồ, thấy đã đến bảy giờ ba mươi, thức dậy đã không còn tính là sớm rồi, xoay người hỏi Chu Hàn: "Buổi sáng anh muốn ăn gì, cháo trắng hay sandwich, em đi làm cho anh."

Liếc cô, một lúc lâu mới mở miệng nói: "Em." Ánh mắt nóng rực như muốn thiêu cháy cô.

" Cái gì?" Bởi vì không nghĩ đến phương diện nào đó, nhất thời Lâm Lệ còn chưa kịp phản ứng được với lời nói của anh: "Anh nói gì?"

"Anh nói anh muốn ăn em." Chu Hàn nhìn cô, vẻ mặt bình thường như thể nói sáng nay muốn ăn cháo chứ không muốn ăn sandwich vậy.

Rốt cuộc lúc này Lâm Lệ đã nghe rõ, nhưng mà cũng vì nghe rõ nên khuôn mặt thoáng cái đỏ bừng lên, hờn dỗi tức giận liếc trắng mắt, tung người đứng lên, "Em đi làm bữa sáng."

Phía sau Chu Hàn liền ngăn lại động tác của cô, hai tay ôm lấy hông cô, giam lại hai chân cô, vùi mặt vào vai cô, giọng nói buồn bực nói : "cùng anh ngủ thêm một lát, lúc nãy là em đánh thức anh." Anh vô sỉ đổ hết trách nhiệm lên đầu cô.

Lâm Lệ vừa bực mình vừa buồn cười mà sức lực của anh như vậy khiến cô không đẩy anh ra được, buồn cười chính là anh vô cớ gây sự như một đứa trẻ, làm gì còn bộ dáng nghiêm túc nói năng thận trọng như trước nữa.

https://thuviensach.vn

Thấy cô không nói gì, Chu Hàn ở đằng sau nhẹ nói một câu: "Anh chỉ muốn ôm em ngủ."

Lâm Lệ cong cong khóe miệng, vỗ vỗ tay anh nói: "Thả lỏng ra, như vậy em không thở được."

Nghe vậy đôi tay đang ôm chặt nàng mới thả lỏng ra, phía dưới đôi chân đang kìm hãm chân cô cũng buông ra.

Lâm Lệ xoay người, không ngẩng đầu nhìn anh, chủ động đưa tay ôm lấy eo anh, đầu cọ cọ tìm một vị trí thoải mái trong ngực anh.

Chu Hàn sửng sốt sau đó mới đưa tay ôm lấy cô, khóe miệng vô thức cong lên, nụ cười kia mang theo nồng đậm thỏa mãn.

Lâm Lệ trợn tròn mắt tựa vào trong ngực anh, duyên số vợ chồng, có lẽ anh và cô thật là có duyên số vợ chồng, trước đây mất bao công sức và tinh thần, lại tốn bao thời gian như vậy, cuối cùng thất bại đến rối tinh rối mù như vậy, có lẽ cô và Trình Tường không có duyên vợ chồng đi. Nếu cô và Chu Hàn được định trước có duyên vợ chồng, như vậy cô nên dũng cảm thêm một chút bước về phía trước đi, đừng làm cho mình suy nghĩ nhiều như vậy, cảm giác hiện tại mới là thực!

Nghĩ vậy, cô càng đến gần lòng anh hơn.

Ôm cô, Chu Hàn nhẹ nhàng hôn lên đỉnh đầu cô, hít vào hương thơm trên tóc cô, hương thơm nhẹ nhàng của cô tràn ngập khoang mũi anh, vòng tay bất giác ôm chặt cô hơn, môi dừng lại trên tóc cô khẽ rù rì hỏi: "Em như vậy xem như là cho anh đáp án sao?"

Lâm Lệ biết anh nói đáp án là ám chỉ câu trả lời của cô sau khi nghe anh thổ lộ, cọ cọ trong lòng anh, Lâm Lệ không nói chuyện, chậm rãi nhắm mắt lại, ý cười trên khóe miệng lại chưa hề phai đi.

Không nghe được câu trả lời của cô, Chu Hàn cũng không hỏi nữa, lặng im ôm cô chậm rãi nhắm mắt lại.

Cả gian phòng an tĩnh có chút duy mỹ, thời tiết hôm nay cũng rất tốt, ánh sáng mặt trời ngoài cửa sổ xuyên qua tầng sa mỏng chiếu vào trong phòng, ánh sáng qua rèm cửa màu tím nhạt rọi sáng phòng khiến cả gian phòng như chìm trong mộng ảo, mà trên

https://thuviensach.vn

giường có hai người đang ôm nhau ngủ, khiến cả căn phòng như một bức tranh tĩnh lặng, duy mỹ và lãng mạn.

Cũng không biết đã ngủ bao lâu, khi Chu Hàn xoa đôi mắt tỉnh lại, ngoài cửa sổ mặt trời đã lên thật cao, mà người vốn nằm cạnh anh đã không thấy đâu, nhíu nhíu mày, giơ tay ngăn cản ánh sáng trước mắt, đợi mắt thích ứng với ánh sáng trong phòng, lúc này mới buông tay xuống, nằm trên giường nhìn trần nhà một lúc, lúc này mới xoay người chuẩn bị đứng lên.

Khi anh thức dậy đi vào phòng tắm, lúc này điện thoại vốn đặt trên tủ đầu giường lại vang lên, cầm lên, liếc nhìn điện thoại, là Tô Dịch Thừa gọi điện tới.

https://thuviensach.vn

Chương 82: Nắm chặt

Có chút ngoài ý muốn khi mới sáng sớm Tô Dịch Thừa đã gọi điện cho anh, nhưng mà vẫn trực tiếp bấm bàn phím nhận điện thoại: "Alo",

"Muốn cùng đi uống rượu không, hôm nay mình không bận việc gì." Giọng nói ôn nhuận của Tô Dịch Thừa từ điện thoại truyền đến, giọng điệu mang theo hương vị trêu chọc.

Chu hàn cười khẽ, khóe môi khẽ nhếch lên ý cười rõ rệt: "mình không có thói quen uống rượu buổi sáng."Vừa nói vừa đi đến tủ quần áo, tối qua ra không ít mồ hôi, người thấy dính dính thật khó chịu.

"Nghe ra tâm trạng cậu hôm nay không tệ." Bên kia điện thoại Tô Dịch Thừa vừa cười vừa nói.

"Ăn được ngủ ngon, tâm trạng không có lý do không tốt." Quan trọng là người nào đó đã thông suốt rồi, trước lúc anh hao hết kiên nhẫn rồi đã đáp lại anh, đương nhiên, những chuyện riêng tư này anh sẽ không nói cho Tô Dịch Thừa, tránh cho cậu ta lại chê cười anh.

Nghĩ tới buổi sáng Lâm Lệ dựa vào trong lòng mình, Chu Hàn không khỏi khẽ cười thành tiếng.

Tiếng cười tuy rất nhẹ nhưng bên kia điện thoại lỗ tai Tô Dịch Thừa lại nhạy cảm nghe được, hỏi: " Cậu đang cười sao?"

Chu Hàn cầm quần áo chuẩn bị sẵn, đi vào phòng tắm, nhìn vào gương lớn, nhìn chính mình trong gương, quả nhiên thấy ý cười nhợt nhạt trên môi, nói: "từ khi nào cậu lại học được tính bát quái của Diệp Tử Ôn vậy?" Vừa nói vừa đưa tay lên vuốt vuốt mái tóc vì ngủ mà nhìn dựng đứng lên.

Như vậy thật không giống tính cách của cậu ta, trong ba người bọn họ, Diệp Tử Ôn là người nói nhiều nhất, dĩ nhiên cũng là người có tính bát quái nhất, thỉnh thoảng, anh và Tô Dịch Thừa lén thảo

https://thuviensach.vn

luận, nói rằng nếu thực sự thế giới này tồn tại cái gọi là kiếp trước - kiếp sau thì nhất định kiếp trước Diệp Tử Ôn chắc chắn là một phụ nữ, đối với bát quái luôn luôn là tò mò đến vô tận. Mà người đẹp nhất trong ba người sẽ là Tô Dịch Thừa, luôn luôn ôn nhuận nho nhã, mặt lúc nào cũng mang theo ý cười, cho dù tàn nhẫn cũng có thể nói hay như gió xuân, về phần anh đương nhiên là nói ít nhất, sắc mặt lạnh nhất. Thật ra có đôi lúc anh nghĩ , ba người như vậy lại có thể trở thành bạn thân thật là có chút khó tin.

Nghe vậy, bên kia điện thoại Tô Dịch Thừa cười, nói: "cậu ta cũng sắp thành em rể mình rồi, gần đây tất nhiên là tiếp xúc có nhiều hơn một chút, bị nhiễm tính cách cậu ta cũng không thấy có gì là khó hiểu."

Chu Hàn xoay người lại, tựa vào bồn rửa mặt, nói: "sáng sớm cậu đã gọi điện cho mình không phải chỉ để luyện mồm mép chứ, nếu như vậy, mình đây xin chịu thua."

Đùa giỡn cũng đã đùa giỡn, Tô Dịch Thừa liền nói đến vấn đề chính, "Không có gì, hôm qua gọi điện cho cậu nhưng cậu không cầm máy, chỉ muốn nói rằng hôm qua gặp được bà xã của cậu."

Chu Hàn nhíu mày, hỏi: "Phải không, vậy cậu muốn nói gì với mình?"

"Không phải là mình, là An Nhiên có mấy lời muốn nói với cậu."

Theo bản năng nhíu mày, "Cái gì?" Trong lòng không hiểu sao có loại cảm giác lạ lùng đến khó tả, là bất an hay là gì? Chính anh cũng không xác định được.

Bên kia điện thoại Tô Dịch Thừa không nói chuyện, đợi một lát, truyền đến giọng nói mềm mại của phụ nữ: "Alo, là Chu Hàn sao, tôi là Cố An Nhiên."

"Ừ." Chu Hàn đáp lại, không rõ cô muốn nói gì, "Cô muốn nói gì với tôi?"

"Trước khi tôi nói chuyện này, anh trả lời cho tôi biết một vấn đề." Bên kia điện thoại An Nhiên nói.

https://thuviensach.vn

Chân mày bất giác nhíu chặt hơn, hỏi: "Cô muốn hỏi cái gì?" Không hiểu sao cảm thấy căng thẳng, ngay cả dùng sức tay nắm điện thoại di động rất mạnh mà anh cũng không nhận thấy được.

An Nhiên cũng không quanh co, lòng vòng mà trực tiếp vào thẳng vấn đề, hỏi: "Anh đối với Lâm Lệ rốt cuộc là như thế nào, thật như cô ấy nói hai người chẳng qua là hợp tác hay là có tình cảm?" Cô trước hết phải xác định tâm ý của Chu Hàn, nếu như anh ta không có tình cảm với Lâm Lệ, vậy cô không nói nhiều nữa.

"Đương nhiên là có tình cảm." Gần như không hề nghĩ ngợi mà trả lời luôn, nếu không có tình cảm, anh sẽ không lên giường với cô, anh không phải loại người chỉ vì nhu cầu sinh lý mà tùy tiện tìm một người phụ nữ lên giường làm loại chuyện này, nếu ngay cả năng lực tự kiềm chế bản thân cũng không có, vì nhu cầu mà động tình, như vậy có khác gì súc sinh.

Có lẽ anh không phải là người tốt, nhưng anh đối với tình cảm rất thuần túy, nếu yêu thì nhất định sẽ hi sinh tất cả, cho dù kết quả là vết thương đầy mình, anh cũng không hối hận vì đó là sự lựa chọn của anh. Đương nhiên nếu không yêu, anh tuyệt đối sẽ không lựa chọn bắt đầu, đây là ý thức trách nhiệm tối thiểu mà đàn ông phải có.

Nghe vậy, bên kia điện thoại An Nhiên nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, nếu không phải Tô Dịch Thừa cho cô biết hai hôm trước Chu Hàn tìm anh uống rượu kể khổ, biết hôn nhân của hai người đã sớm biến đổi, cô cũng sẽ không gọi cuộc điện thoại này.

Lo lắng trong lòng dường như đã tiêu tan, im lặng một lúc, lúc này Anh Nhiên mới mở miệng nói: "Chu Hàn, Lâm Lệ là người rất mềm lòng cũng là người cố chấp, cũng bởi vì cố chấp, cho nên mới yêu phải một người coi mình là thế thân trong mười năm, tôi không biết bây giờ quan hệ của hai người đã tiến triển đến bước nào, nhưng tôi hi vọng nếu anh thật sự có tình cảm với Lâm Lệ, thật sự muốn duy trì cuộc hôn nhân của hai người, như vậy thái độ của anh nên mạnh mẽ một chút, đừng để người và chuyện trong quá khứ ngăn cách giữa hai người."

https://thuviensach.vn

" Cô là nói ….."

"Hôm qua tôi có hẹn cô ấy đi uống trà, mẹ của Trình Tường hình như đang quấy rầy Lâm Lệ, Lâm Lệ là bạn tốt nhất của tôi trong cuộc đời này, tôi chỉ muốn cô ấy được hạnh phúc, cuộc tình mười năm trước đã khiến cô ấy vết thương chồng chất, tôi không muốn cô ấy lại đi trên chặng đường oan uổng đó một lần nữa, nếu anh thật lòng với Lâm Lệ, như vậy đừng cho cô ấy cơ hội dao động, cô ấy không phải là người nhẫn tâm, tôi chỉ không muốn cô ấy bị bắt ép phải bất đắc dĩ đồng ý chuyện gì đó, rồi lại hối hận, cho nên nếu anh đã xác định được lòng mình, như vậy tôi khuyên anh đi kéo cô ấy lại, kéo cô ấy về bên người và giữ cô ấy thật chặt, ôm chặt lấy không cần buông tay." Bên kia điện thoại, An Nhiên nói đều là những lời từ đáy lòng, hôm qua mẹ Trình Tường gọi cuộc điện thoại kia, cô nghe được Lâm Lệ bất đắc dĩ, cô hiểu Lâm Lệ, Lâm Lệ chưa bao giờ là một con người tuyệt tình, nếu chỉ vì Trình Tường bị bệnh nặng, một lần nữa quay về bên Trình Tường, cô ấy sẽ không hạnh phúc, cuộc tình với Trình Tường đã khiến cho cô ấy không vui vẻ gì cả, cô không muốn nhìn thấy Lâm Lệ tiếp tục không vui vẻ như vậy, cô thật nhớ con người Lâm Lệ lúc trước bất cứ lúc nào cũng cười đùa vui vẻ.

Chu Hàn im lặng, anh biết An Nhiên nói không sai, mẹ Trình Tường đúng là quấy rầy Lâm Lệ, dùng tình cảm mười năm của cô với Trình Tường áp bách cô, nhưng bà ta lại không suy nghĩ xem trong thời gian mười năm, Trình Tường và Trình gia cuối cùng mang đến cho cô cái gì, có bao nhiêu vui vẻ để nhớ lại, một người vì một cuộc tình mà dùng bệnh kén ăn để tra tấn chính mình, phải chịu rất nhiều tổn thương lên mới biểu hiện thành bệnh trạng như vậy.

An Nhiên nói tiếp: "Lâm Lệ không mong muốn gì nhiều, chỉ đơn giản là một phần tình cảm mà thôi, có nhiều người có thể cho, nhưng cũng có rất nhiều người không thể cho, nhưng mà nếu không thể cho, chỉ hi vọng đừng đến làm chậm trễ thời gian của cô ấy, lãng phí tình cảm của cô ấy, cô ấy đã phí phạm thời gian mười năm, cũng đã dốc tỉnh cảm quá nửa cuộc đời, có lẽ cô ấy vẫn do dự, một mực

https://thuviensach.vn

lưỡng lự không dám tiến lên, đó chẳng qua chỉ là cách bảo vệ bản thân mình của cô ấy, cô ấy không dám thua nữa, cũng thua không nổi nữa.

Một người từng trải qua thương tổn lớn như vậy, có muốn tiến lên một bước dù chỉ là một bước nhỏ cũng phải cần đến can cảm rất lớn, cô ấy nâng niu tình cảm của mình trong tay, cẩn thận che chở, phần tình cảm này quá nặng, nặng chính là do đó là toàn bộ còn lại của cô ấy, người bình thường nếu không muốn nổi thì cũng không dám muốn. Chu Hàn, anh xác định muốn có tình cảm của Lâm Lệ sao? Nếu có một tia do dự, như vậy …"

"Tôi dám muốn." Không đợi An Nhiên nói xong, Chu Hàn trực tiếp cắt đứt lời chưa kịp nói của An Nhiên: "Tôi biết rõ điều tôi muốn là gì, cũng rất biết rõ tôi có thể cho cô ấy cái gì, cô ấy muốn không nhiều lắm, tôi vừa vặn lại có thể cho cô ấy những điều cô ấy muốn."

Nghe vậy, bên kia điện thoại An Nhiên im lặng một hồi lâu, cũng không nói chuyện.

"Những lời cô vừa nói tôi sẽ nhớ kỹ, tôi sẽ kéo cô ấy lại khoác chặt bên mình, sẽ không cho cô ấy có cơ hội dao động nữa." Chu Hàn nói từng câu từng chữ, như là đang lập lời thề và hứa hẹn.

Im lặng một lát, bên kia điện thoại An Nhiên cuối cùng cũng mở miệng nói: "Đối xử thật tốt với Lâm Lệ, đừng lấy cô ấy ra làm thế thân của bất cứ kẻ nào, cô ấy sẽ không chịu nổi."

"Tôi biết." Chu Hàn đáp.

Hai người không nói gì thêm nữa, cúp điện thoại, Chu Hàn nhìn chằm chằm điện thoại trong tay một hồi lâu, trực tiếp gọi điện cho Lâm Lệ, điện thoại rất nhanh có người bắt máy, không đợi Lâm Lệ mở miệng, trực tiếp hỏi cô: "Em đang ở đâu?"

"Anh tỉnh rồi à?" Điện thoại bên kia tựa hồ có chút ầm ĩ, có tiếng người nói chuyện qua lại.

"Em đi bệnh viện?" Chu Hàn hỏi, vừa nói vừa đi ra khỏi phòng tắm.

https://thuviensach.vn

“Lát nữa em về.” Bên kia điện thoại Lâm Lệ trả lời, không quên căn dặn nói: “Em nấu cháo rồi, để trong nồi để giữ ấm, anh nhớ ăn nhé.”

Chu Hàn như không nghe thấy lời cô nói, chỉ nói: “Chờ anh, anh lập tức qua tìm em.” Nói xong không chờ Lâm Lệ kịp phản ứng, trực tiếp cúp điện thoại.

Lâm lệ cầm lấy điện thoại nhìn một lúc lâu, có chút bất đắc dĩ lắc lắc đầu, sau đó xoay người đi vào tòa nhà bệnh viện.

Mẹ Trình thấy Lâm Lệ đến, kích động lôi kéo tay cô một lúc lâu cũng không buông ra, thật ra cũng chỉ là đơn giản nói với cô mấy lời, muốn cô cố gắng khuyên nhủ Trình Tường.

Lâm Lệ có chút bất đắc dĩ, chỉ có thể gật đầu, buông tay mẹ Trình ra, một mình mở cửa bước vào phòng bệnh.

Chu Hàn vội vàng thay quần áo chạy xuống dưới lầu, xuống tới nơi mới phát hiện mình cầm theo ví tiền nhưng lại không cầm chìa khóa xe, cũng chẳng quan tâm nữa, trực tiếp ra ngoài bắt taxi đến bệnh viện.

Đến bệnh viện chỉ thấy ba mẹ Trình Tường đang đứng bên ngoài, hai người họ thấy Chu Hàn ở đây có chút ngoài ý muốn: “Cậu…”

Chu Hàn không nhìn bọn họ, trực tiếp lướt qua bọn họ đi vào phòng bệnh, cũng không nghe hai người phía sau đang ngăn cản, trực tiếp xoay tay nắm cửa mở cửa đi vào.

“Này, cậu không thể đi vào …”

Trong phòng bệnh Lâm Lệ đang ngồi trên ghế bên giường, nghe thấy phía sau có tiếng động, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Chu Hàn đứng ở cửa, nhíu chặt mày lại, vẻ mặt có chút nghiêm túc.

Chu Hàn cũng nhìn cô, đôi mắt đảo qua Trình Tường đang nằm trên giường bệnh, không dừng lại, một lần nữa trở lại trên mặt Lâm Lệ, không nói chuyện, đi nhanh về hướng cô, đưa tay nắm lấy tay cô, dùng sức một cái, kéo cô ôm chặt vào trong lòng mình, động tác bá đạo có chút thô lỗ.

https://thuviensach.vn

Chương 84: Bắt đầu hạnh phúc

Chờ Chu Hàn tắm rửa xong đi ra, trong nhà bếp Lâm Lệ đã làm xong vài món ăn đơn giản, thấy anh đi từ trong phòng đi ra, nói: "Đến đây ăn bữa sáng." Có lẽ vì vừa trải qua nụ hôn nóng bỏng cùng lời nói mập mờ của Chu Hàn mà có chút thẹn thùng ngượng ngùng, lúc này khuôn mặt của Lâm Lệ vẫn còn đỏ bừng, nhưng vì sắc hồng trên khuôn mặt trắng nõn khiến cho khuôn mặt cô càng xinh đẹp.

Chu Hàn nhìn cô, trên miệng mang theo ý cười thản nhiên, bước về phía cô.

Thấy anh đi đến, Lâm Lệ mang thức ăn đã làm xong ra khỏi phòng bếp, ánh mắt cũng không dám nhìn thẳng anh: "Anh ăn trước đi, em đi múc cháo." Nói xong liền đi vào bếp.

Chu Hàn cũng không nghe lời cô ngồi nguyên vị trí mà đi theo cô vào trong bếp, nhìn cô quay lưng về phía mình, tay đang cầm bát để lấy cháo, Chu Hàn tiến lên vòng tay ôm lấy cô từ phía sau.

Đưa lưng về phía anh Lâm Lệ ngẩn ra, nhất thời thân mật như vậy khiến cô không được tự nhiên, ở trong lòng anh giãy giụa muốn thoát ra, mặt nóng lên thấp giọng nói: "Em đang múc cháo."

Chu Hàn tựa cằm lên vai cô, mũi ngửi thấy hương thơm nhẹ nhàng tự nhiên trên người cô, nhẹ nhàng đáp lại: "Ừ, anh biết." Tay đang dừng trên vòng eo thon thả kia cũng không có buông ra.

Hai người dựa vào nhau rất gần, có thể nói là hoàn toàn không có khoảng cách, Lâm Lệ có thể cảm thấy hơi thở ấm áp của anh đang phả vào bên tai cô, hơi thở nóng bỏng khiến cô rụt cổ lại, có chút sợ ngứa cười nói: "Ngứa, ngứa quá."

Nghe vậy, Chu Hàn không những không buông ra mà còn đùa dai cố tình thổi khí nóng bên tai cô, cùng với đó là những nụ hôn khẽ khàng của anh, hôn lên vành tai thanh tú khéo léo, hôn lên cái cổ trắng nõn bóng loáng của cô.

https://thuviensach.vn

Lâm Lệ bị ngứa rụt cổ lại, cái bát trong tay như muốn rơi mất, đành phải để bát xuống, đưa tay bắt lấy đôi tay đang để trên eo mình, xoay người đối mặt với anh, cố gắng nghiêm mặt, vẻ mặt cứng rắn nhưng lại không giấu được ý cười, nói: "Đừng đùa, lúc nãy mẹ gọi điện thoại tới, bảo chúng ta trưa nay về nhà ăn cơm, chúng ta ăn sáng xong sẽ đi qua."

Chu Hàn bình tĩnh nhìn vào mắt cô, gật gật đầu, nhưng cũng không lùi lại phía sau, càng ép sát lại gần cô hơn, cánh tay giãy khỏi tay cô liền đặt trên kệ bếp sau lưng cô, để cô bị kẹp giữa anh và kệ bếp ở đằng sau.

Hai người đứng rất gần nhau, gần đến nỗi chỉ cần Lâm Lệ cử động nhẹ cũng sẽ chạm đến anh.

Bị anh vây ở giữa như vậy, Lâm Lệ không thể nhúc nhích được, hờn dỗi nhìn anh nói: "Anh, anh tránh ra trước đã."

Chu Hàn cười, hơi hơi cúi đầu, tiến đến bên tai cô nói: "Em hôn anh một cái, hôn một cái anh liền thả em ra."

Nhìn anh, Lâm Lệ thấy dở khóc dở cười, hôm nay Chu Hàn dùng dằng vô cùng, thậm chí biểu hiện có chút vô lại với lưu manh, nhìn bộ dáng của anh bây giờ, nơi nào còn có biểu hiện nghiêm khắc lạnh lùng thường ngày, như là thay đổi thành một người hoàn toàn khác.

Thấy cô không nói lời nào, ai đó tự ý quyết định vô lại, nói: "Em không hôn anh anh sẽ không đi, chúng ta cứ đứng như vậy đi." Dù sao hôm nay anh cũng không có ý định đến công ty làm việc, anh có hẳn một ngày, anh không tin là không thể làm cô chủ động hôn anh.

Lâm Lệ thật sự bị anh đánh bại, vừa bực lại vừa buồn cười nhìn anh, hỏi: "Em hôn anh thì anh phải thả em ra nha."

"Được." Chu Hàn trả lời dứt khoát không có tia do dự.

Lâm Lệ thật sự không còn biện pháp nào với anh, chỉ có thể kiễng mũi chân lên, nhẹ nhàng hôn lên môi anh.

Nụ hôn nhẹ nhàng như chuồn chuồn nước, vừa tiếp xúc đến cánh môi anh, thậm chí Chu Hàn còn chưa cảm nhận được nụ hôn

https://thuviensach.vn

đó, cô đã tách ra khỏi môi anh.

Chu Hàn bật cười, đưa tay nhẹ nhàng xoa khuôn mặt nóng lên vì xấu hổ của cô, khom người xuống, lời nói mang theo ý cười, "không đủ."

"Anh nói không giữ lời, anh nói em hôn anh một cái anh liền buông em ra, hiện tại em hôn anh rồi anh lại muốn ăn quịt không giữ lời." Có lẽ đến chính Lâm Lệ cũng không để ý, lúc này điệu bộ bản thân mình bĩu môi kháng nghị là mười phần kiểu nữ sinh đang yêu làm nũng với bạn trai mình.

Chu Hàn nhìn biểu hiện của cô có chút rung động, đưa tay xoa xoa mặt cô, âm thanh mờ ám nói: "bình thường anh hôn em như vậy sao?" Giọng nói trầm thấp mang theo dụ dỗ khiến Lâm Lệ bị mê hoặc.

Lâm Lệ trong lòng thầm mắng anh là sắc lang, trứng thối, nhưng lại không thể không theo cách của anh, khi hôn anh thì tăng thêm chút lực, Chu Hàn nhẹ nhàng hít thở, vẫn không đáp lại cô, dán môi mình vào môi cô nói: "Không đủ." Anh muốn không chỉ là như vậy!

Lâm Lệ không còn cách nào, đành phải đưa lưỡi cạy mở răng anh, vươn cái lưỡi đinh hương tìm kiếm lưỡi anh mà quấn quýt, mặt nóng đến mức có thể bốc khói rồi.

Phút chốc, Chu Hàn lập tức đoạt lại quyền chủ động, một tay ôm chặt eo cô, một tay đỡ lấy gáy cô khiến nụ hôn càng sâu sắc hơn.

Vốn dĩ khi bắt đầu là cô chủ động nên không được tự nhiên nhưng sau khi Chu Hàn đảo khách thành chủ Lâm Lệ chậm rãi thả lỏng, hai tay chầm chậm đưa lên vòng tay ôm cổ anh, đáp lại nụ hôn nồng nhiệt này.

Càng về sau, cũng không biết là người nào chủ động, thật sự là hôn đến quên cả trời đất, không thể dời xa.

Vốn định lướt qua rồi dừng lại, ai ngờ lòng tham không đáy. Mãi cho đến khi cảm thấy tình thế khó mà kiểm soát được, gần như là đã đến ranh giới sập đổ.

https://thuviensach.vn

Lâm Lệ chỉ cảm thấy người mình chợt lạnh, áo bông đáng lẽ đang mặc trên người lại bị anh cởi ra ném lên trên mặt đất không biết từ lúc nào, mất quần áo chống rét, da thịt đang ấm áp tiếp xúc với khí lạnh khiến Lâm Lệ rùng mình một cái.

Chu Hàn hôn cô, lưu luyến đôi môi thơm tho chậm rãi di chuyển xuống cổ, một đường đi xuống.

Nửa người trên chỉ mặc áo ngực, da thịt trực tiếp tiếp xúc với không khí rét lạnh của mùa đông, Lâm Lệ không khỏi run lên, nhẹ giọng nỉ non, "lạnh …"

Chu Hàn trực tiếp xoay người bế bổng cô lên, đôi môi vẫn không dời khỏi da thịt trên người cô, "chúng ta trở về phòng." Thanh âm trầm thấp ám ách.

Lâm Lệ chỉ thấy người lâng lâng như đang bay, một tia lý trí cuối cùng còn sót lại đã bị nụ hôn của anh đánh tan, đôi tay đang để trên vai anh không biết là muốn đẩy anh ra hay là ôm chặt anh hơn, trong đầu chỉ thấy hỗn loạn.

Nhẹ nhàng đặt cô nằm lên giường, Chu Hàn trực tiếp cởi quần áo trên người mình, liền áp xuống, đưa tay ra sau lưng cô cởi áo ngực còn sót lại trên người cô.

Trong lúc ý thức mờ mịt Lâm Lệ mở mắt ra, thấy Chu Hàn ở trước mặt khiến mặt cô lại càng ửng hồng hơn, dùng chút lý trí cuối cùng còn lại, đưa tay bắt lấy tay anh, "cháo, cháo nguội mất."

Chu Hàn lúc này đâu còn tâm trí để ý gì đến cháo nữa, khàn khàn giọng nói: "Anh không muốn ăn cháo, anh muốn ăn em." Vừa nói bàn tay đang để ở hông cô vuốt ve, dùng sức trườn lên trên, khiến cô cảm nhận được rõ ràng sự biến hóa của thân thể anh, cúi đầu tiến đến bên tai cô vừa trêu chọc điểm mẫn cảm trên tai cô vừa nói: "Em cảm nhận được không?" Hơi thở nóng bỏng như muốn thiêu đốt Lâm Lệ.

Sao Lâm Lệ lại không cảm nhận được cơ chứ, hai người tiếp xúc rất gần, nhất là cái địa phương nào đó, trừng mắt nhìn anh, vô thức đưa tay muốn đẩy anh ra, lại bị anh ôm chặt hơn một chút, chỉ nghe thấy anh thở hổn hển nói: "Em nhẫn tâm?"

https://thuviensach.vn

“Em …” Lâm Lệ không nói lên lời, cô muốn mở miệng mà không biết nên nói gì.

Thấy cô ngây ngốc không nói lên lời, Chu Hàn cười nhẹ khẽ hôn lên môi lên mặt cô, lưu luyến bên tai cô, nhẹ nói: “Nếu để anh nhịn đến hỏng, sau này làm sao anh cho em ‘hạnh phúc’ được?”

Lâm Lệ chỉ thấy trên mặt mình nóng đến muốn nổ tung, đưa tay muốn đẩy anh ra, nhưng cuối cùng lại không đành lòng, chỉ thấp giọng mắng: “Lưu manh!”

Chu Hàn cười, anh hôn lên lông mày, lên miệng, cuối cùng dọc theo cổ cô chậm rãi xuống dưới, môi dán sát vào da thịt cô nói: “người đàn ông chỉ đùa giỡn lưu manh với vợ mình mới là đàn ông tốt.”

Lâm Lệ vừa tức giận lại vừa buồn cười, không quên nhắc nhở: “trưa, trưa nay phải, phải về đại viện ăn cơm.” Lúc nãy khi anh tắm, mẹ Chu có gọi điện đến, nghe nói cô và Chu Hàn đều ở nhà, đặc biệt bảo trưa nay cô nhất định phải về đại viện ăn cơm.

“A! ---” Đang suy nghĩ, đau đớn ở ngực kéo cô khỏi dòng hồi tưởng, đưa tay đánh đánh anh oán trách, nói: “Anh làm em đau.”

Chu Hàn ngẩng đầu lên, một lần nữa hôn lên môi cô, nói: “Chuyên tâm một chút.”

Lâm Lệ khẽ cười, không còn căng thẳng như lúc đầu, chậm rãi đưa tay lên, ôm anh đáp lại nhiệt tình của anh.

Bữa sáng này cuối cùng hai người đều không ăn được, kích tình qua đi Lâm Lệ mỏi mệt nằm trên giường tựa vào ngực Chu Hàn muốn ngủ một giấc, lại nghe thấy tiếng điện thoại ở ngoài phòng khách vang lên.

Lâm Lệ mệt không còn muốn động đậy tý nào cả, nhưng vì cửa phòng không đóng, tiếng chuông điện thoại vang lên lại càng rõ ràng, nhắm mắt, nhíu mày lại, đẩy Chu hàn bên cạnh, nỉ non nói: “nghe điện thoại.”

Chu Hàn cũng mệt mỏi không muốn động đậy, kéo Lâm Lệ vào trong lòng mình, nói: “Mặc kệ nó.” Sau đó trực tiếp kéo chăn

https://thuviensach.vn

đắp kín đầu hai người, ôm Lâm Lệ quyết tâm Lệ yên ổn ngủ một giấc.

Có lẽ là người gọi điện kia rốt cuộc hết kiên nhẫn, di động vang lên không biết bao lâu rồi cuối cùng im hơi lặng tiếng.

Hai người trong chăn không khỏi thở ra một hơi nhẹ nhõm chân mày cùng giãn ra, nhưng không đợi hai người thả lỏng, điện thoại trong phòng ngủ lại vang lên, khiến Lâm Lệ giật mình, mạnh mẽ ngồi dậy, tim đập càng nhanh hơn.

Chu Hàn vội vàng ngồi dậy ôm lấy Lâm Lệ, nhẹ nhàng vỗ lưng cô, trấn an cô, "không có việc gì, không có việc gì, không có việc gì…"

Lâm Lệ thở hổn hển, lấy tay đẩy đẩy anh, nói: "Nghe điện thoại đi."

Chu Hàn đưa tay cầm điện thoại lên nghe, cũng không để người bên kia điện thoại mở miệng, có chút thô lỗ to tiếng: "Ai vậy?!"

Mẹ Chu ở bên kia điện thoại bị dọa sợ hết hồn, còn tưởng anh có chuyện gì xảy ra: "A Hàn, con sao vậy, sao nóng nảy vậy?"

Chu Hàn sửng sốt, lúc này mới biết là ở nhà gọi điện đến: "Mẹ, là mẹ ạ."

"Không phải mẹ thì là ai." Bên kia điện thoại mẹ Chu nói: "Con với Lâm lệ xảy ra chuyện gì vậy, mẹ gọi di động mà không thấy hai đưa nghe máy?"

Chu Hàn chột dạ có tật giật mình, gãi gãi đầu nói: "Chúng con không nghe thấy."

Bên kia điện thoại mẹ Chu cũng không nghĩ gì nhiều, chỉ nói :"Được rồi , lúc nào các con về bên nhà, hôm nay ba con không đi làm, gia đình chúng ta sum họp ăn một bữa cơm, mọi người đang chờ hai con đến."

Chu Hàn liếc nhìn Lâm Lệ, vốn là đang tựa vào trong ngực anh, khi nghe thấy là mẹ Chu gọi điện thoại đến, liền nhớ tới lúc nãy mẹ Chu nói muốn hai người về nhà ăn cơm, cuống quít rời khỏi ngực Chu Hàn đứng dậy, tiện tay lấy chiếc áo sơ mi của anh khoác

https://thuviensach.vn

lên người chạy vào trong phòng tắm, lúc chạy không cẩn thận đụng vào một bên góc tủ, đau đến mức khiến cô muốn trợn mắt há mồm.

Chu Hàn nhìn cô, không khỏi bật cười, nói với mẹ Chu ở bên kia điện thoại: "lát nữa chúng con qua đó."

https://thuviensach.vn

Chương 85: Dì không phải là mẹ

Đến khi hai người chuẩn bị xong, ngồi lên xe để về đại viện cũng đã quá mười hai giờ trưa rồi.

Mẹ Chu thấy hai người bước vào, mở miệng trêu ghẹo: "Hai đứa ở nhà bận rộn cái gì thế, tới đây chậm thêm chút nữa, chúng ta sẽ không chờ các con mà ăn trước đấy."

Lâm Lệ có chút ngượng ngùng, đỏ mặt mất tự nhiên nói: "Không có việc gì ạ!"

Ở trong nhà Tiểu Bân nghe thấy tiếng nói ở cửa, cũng không để ý mình đang chơi cờ tướng với ông nội, liền bỏ lại quân cờ chạy ra ngoài sân, nhìn thấy Lâm Lệ thì trực tiếp chạy qua ôm lấy chân Lâm Lệ, lớn tiếng gọi: "Dì!"

Lâm Lệ bị bất ngờ không phòng bị, suýt nữa thì không đứng vững được, người lùi về sau hai bước, may mà có Chu Hàn ở phía sau đỡ lấy cô để cô ổn định cơ thể.

"Ha ha, Tiểu Bân." Lâm Lệ cười sờ đầu thằng bé.

Mẹ Chu đang đứng ở bên cạnh cười, có chút xúc động nói: "Xem đứa nhỏ này, thân thiết với Lâm Lệ như vậy, ai không biết còn tưởng là mẹ con đó."

Nghe thấy vậy, Tiểu Bân vốn dĩ đang ôm Lâm Lệ đột ngột quay đầu nhìn mẹ Chu nói: "Dì không phải là mẹ!" Dù sao cũng là trẻ con, giọng nói lộ ra vẻ non nớt.

Bầu không khí trong viện thoáng chốc biến đổi không nhỏ, tiếng nói cười ban đầu bất chợt im phăng phắc.

Mẹ Chu không nghĩ đứa nhỏ lại mẫn cảm như vậy, liền biết những lời nói của mình có chút không ổn, mắt nhìn Lâm Lệ và đứa nhỏ, vừa thấy đau lòng vì cháu mình còn nhỏ mà đã trưởng thành sớm, lại ngượng ngùng với Lâm Lệ.

Chu Hàn đang đứng cạnh nhíu mày, bước lên, xoay mặt thằng bé lại, nhìn nó, nghiêm túc nói: "Sau này không được nhắc đến mẹ

https://thuviensach.vn

con trong nhà này."

Thằng bé bị dọa, vô thức lùi về phía sau.

Thấy thế, Lâm Lệ bước lên phía trước kéo Chu Hàn lại, lườm anh, nói: "Anh làm gì mà hung dữ với trẻ con thế." Vừa nói vừa ngồi xổm xuống, xoa xoa đầu Tiểu Bân, nói: "Không có chuyện gì, không có chuyện gì, Tiểu Bân có đói bụng không, chúng ta vào nhà ăn cơm nhé."

Mẹ Chu cũng sực tỉnh phản ứng lại, gượng cười nói: "Đúng, đúng, ăn cơm trước, ăn cơm trước đã." Vừa nói vừa không ngừng nháy mắt với Chu Hàn.

Mặc dù Chu Hàn vẫn nghiêm mặt, nhưng vẫn gật đầu, chỉ nghe thấy anh nói: "Vào đi thôi."

Thằng bé kia như là thật sự bị lời nói của Hàn dọa, sợ sệt nhìn Chu Hàn.

Nhìn thấy vậy, Lâm Lệ đưa tay nắm bàn tay nhỏ bé của thằng bé, mỉm cười nhìn nó, "Tiểu Bân, con vào cùng dì được không?"

Lúc này thằng bé mới phục hồi lại tinh thần, gật đầu nhìn Lâm Lệ, nhỏ giọng nói: "Vâng."

Mấy người vào nhà đúng lúc thức ăn đã được dì giúp việc bày lên xong, ba Chu cũng đã dọn bàn cờ vừa chơi cùng Tiểu Bân cất vào thư phòng.

Lúc ăn cơm mẹ Chu muốn gọi bé sang ngồi gần mình, nhưng thằng bé kia nhìn Lâm Lệ, có chút không muốn qua bên đó.

Lâm Lệ thấy thế, liền cười nói: "Không có việc gì, ngồi ở bên cạnh dì đi." Nói xong liền xoa xoa đầu thằng bé kia, lấy đũa gắp cho bé cái đùi gà.

Thấy Lâm Lệ đối với thằng bé như vậy, mẹ Chu thật sự vui mừng, vui mừng vì Lâm Lệ thật lòng quan tâm tới thằng bé, bởi vì chuyện của Lăng Nhiễm, bà thật sự lo lắng cho cháu trai, dù sao cũng là mẹ ruột, con cái luôn thân thiết với mẹ nhất, hiện tại Lăng Nhiễm như thế, về sau liệu có ai có thể thay thế vị trí của Lăng Nhiễm trong lòng thằng bé, bây giờ thật tốt, thật tốt khi đã có Lâm Lệ.

https://thuviensach.vn

Từ lúc ở trong sân vừa rồi, bầu không khí có phần lạ lùng, mẹ Chu đổ lỗi cho mình vì những lời nói vừa rồi không thích hợp, lúc này muốn cố gắng thay đổi lại bầu không khí xấu hổ này, vì thế bèn mở miệng: "Hôm nay khí trời thật tốt, mặt trời lên cao, nhiệt độ hôm nay còn cao hơn hôm qua, Lâm Lệ, con thấy thế nào?"

Lâm Lệ giương mắt cười gật đầu nói: "Vâng, nhiệt độ đúng là cao hơn hôm qua một chút." Hôm nay quả thực là nóng hơn rất nhiều so với hôm qua, nhiệt độ cao khiến người ta suýt thì quên bây giờ đang là mùa đông, nhất là vào buổi trưa mặt trời gay gắt nhất, nhiệt độ cao cộng với mặc nhiều quần áo, làm cho người ta cảm thấy cái nóng khi bước vào đầu mùa hè.

Nói xong, mẹ Chu nhìn chằm chằm Lâm Lệ, như phát hiện điều gì, có chút khó hiểu hỏi: "Lâm Lệ con không nóng sao?" Nhìn chằm chằm cái áo len cao cổ trên người Lâm Lệ, mẹ Chu khó hiểu hỏi. Giờ mùa đông mặc áo len thì không có gì là lạ, nhưng mà hôm nay rất nóng, nhiệt độ trong ngày hôm nay cao hơn hôm qua phải đến mười độ, nên việc Lâm Lệ vẫn mặc áo len thật thật sự là rất khác thường.

Lâm Lệ ngẩn ra, sau đó bỗng chốc đỏ bừng lên, gượng cười, nhưng không nói gì, cô cũng không thể cho mọi người biết rằng sở dĩ cô mặc áo len cao cổ là vì muốn che giấu dấu vết do người nào đó gây ra đi!

Nghĩ đến, đáy lòng không khỏi oán giận Chu Hàn, cuối cùng không nhịn được, nghiêng đầu nhìn thoáng qua Chu Hàn ngồi bên phải mình, yên lặng bỏ đũa xuống, bàn tay bỏ xuống dưới bàn, mò tới đùi Chu Hàn, hung hăng véo một cái.

"A …" Chu Hàn kêu rên ra tiếng, liền quay đầu nhìn Lâm Lệ, chỉ thấy Lâm Lệ cũng nhìn anh, trên mặt mang theo ý cười nhưng bàn tay ở dưới đang véo anh cũng không có buông ra, ngược lại lực véo càng ngày càng tăng.

Ba Chu ngồi một bên thấy sắc mặt của Chu Hàn không tốt, mở miệng hỏi: "Làm sao vậy?"

https://thuviensach.vn

Chu Hàn chỉ cười, lắc đầu, bàn tay đưa xuống dưới bàn vội vàng gỡ tay của Lâm Lệ, mở miệng giúp Lâm Lệ giải thích: "hôm qua Lâm Lệ bị cảm, đi khám bệnh lấy thuốc, bác sĩ nói dạo này thời tiết thất thường, thời gian này người bị cúm rất nhiều, lo lắng cô ấy không cẩn thận lại bị cảm nặng hơn nên bảo cô ấy mặc nhiều quần áo hơn một chút." Nói xong, quay đầu lại nhìn Lâm Lệ, nét mặt kia phải gọi là vô cùng chân thành thâm tình.

Nghe vậy, mẹ Chu liên tục gật đầu nói: "Đúng, đúng, đúng, dạo này thời tiết đặc biệt không tốt, bị cảm cúm lại càng nhiều, bình thường nên chú ý thật nhiều để phòng tránh."

Lâm Lệ chỉ gượng cười, mắt nhìn Chu Hàn chỉ kém chưa cho anh một ánh mắt xem thường mà thôi.

Ăn cơm xong, Lâm Lệ cùng dì giúp việc thu dọn, thằng bé kia vẫn lẳng lặng đi theo bên cạnh Lâm Lệ, Lâm Lệ ở phòng ăn, bé cũng ở phòng ăn, Lâm Lệ bưng bát đĩa vào phòng bếp, bé cũng vào phòng bếp, Lâm Lệ đi đâu bé cũng theo một tấc không dời.

Lâm Lệ đỉnh bảo nó ra ngoài chơi hoặc muốn bé ra phòng khách xem tivi một lúc, nhưng bé lại không muốn đi, đôi mắt nhìn thẳng vào Lâm Lệ.

Cuối cùng khi Lâm Lệ giúp thu dọn xong tất cả bát đũa trên bàn, liền nói vài câu với dì giúp việc, rồi đưa thằng bé ra khỏi phòng bếp.

Nắm tay bé, Lâm Lệ đưa bé chậm rãi ra ngoài khuôn viên trong viện, mặt trời chậm rãi ngả về Tây, phần lớn ánh mặt trời trong viện đã bị nhà cửa chắn lại, bây giờ ở đây lại là một khoảng râm mát.

Lâm Lệ dẫn thằng bé ngồi xuống ghế đá, nhẹ giọng hỏi: "Làm sao vậy, không vui sao?"

Thằng bé nhìn Lâm Lệ, nhìn chăm chú, một hồi lâu, đôi mắt to tròn đong đầy nước mắt, mếu mếu miệng, nhìn vẻ mặt kia khỏi phải nó là ủy khuất bao nhiêu, khiến người ta đau lòng biết bao.

Thấy thế, Lâm Lệ liền vươn tay xoa xoa khuôn mặt bé, đau lòng hỏi: "Làm sao lại muốn khóc rồi, nói cho dì biết, lại xảy ra

https://thuviensach.vn

chuyện gì vậy?"

Nghe thấy Lâm Lệ hỏi, nước mắt vốn dĩ chan chứa trong vành mắt thoáng chốc không kìm được rơi xuống, từng giọt to như hạt đậu cứ rơi xuống, nghẹn ngào nói: "Dì, có phải con lúc nãy nói sai gì không?"

Lâm Lệ sửng sốt, hoàn toàn không biết tại sao thằng bé lại nghĩ như thế, chỉ có thể an ủi nói: "Không có, Tiểu Bân nói sai khi nào, sao dì lại không biết?"

Hôm nay đứa bé này dường như rất mẫn cảm và yếu ớt, lao tới ôm chầm lấy Lâm Lệ, nức nở vừa khóc vừa nói: "Dì không phải mẹ, dì sẽ không đánh con, dì sẽ không quát con, sẽ không lấy kim đâm con, cũng sẽ không nhốt con lại một mình, sẽ không khiến con sợ, sẽ xem tivi cùng con, sẽ đọc sách cùng con, cho nên dì không phải mẹ, dì không phải mẹ …." *(Tiểu Ly: có bà mẹ nào dã man như LN không , đáng chém a…….)*

Nghe vậy, trái tim Lâm Lệ đau nhói, như là bị phá nát đến đau đớn, lúc này mới hiểu ý câu 'dì không phải là mẹ' mà nó nói, hóa ra không phải là bài xích chán ghét cô thay thế vị trí của Lăng Nhiễm ở trong lòng nó, mà chỉ đơn giản là so sánh hai người, phân biệt hai người rạch ròi, nhưng chính sự phân biệt này lại khiến người ta đau lòng.

Đưa tay ôm chặt đứa bé ở trong lòng, nhẹ giọng an ủi bên tai thằng bé: "Được, được, dì chính là dì, dì không phải là mẹ Tiểu Bân, dì vĩnh viễn là dì của Tiểu Bân." Cô không biết là rốt cuộc thì Lăng Nhiễm đã làm chuyện gì, lại có thể làm tổn thương một đứa trẻ như thế, lại có thể khiến con ruột của mình sợ hãi đến như vậy, thật ra đứa bé đâu có biết cái gì, nó cũng không đòi hỏi gì nhiều, chỉ cần cho nó nhận được một phần quan tâm, một phần che chở, nó sẽ ghi nhớ tất cả trong lòng, cô chính vì như vậy mà có thể đi vào nội tâm của thằng bé không phải sao?

Nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng bé, Lâm Lệ an ủi nói: "sau này dì sẽ đọc sách cùng Tiểu Bân, sẽ không quát Tiểu Bân, càng không đánh Tiểu

https://thuviensach.vn

Bân, luôn luôn tốt với Tiểu Bân, sẽ không để Tiểu Bân đau lòng và khổ sở."

Thằng bé ở trong ngực Lâm Lệ, bởi vì khóc, cả người mềm nhũn, ánh mắt đáng thương hỏi cô: "Có thật không?"

Lâm Lệ gật đầu, đôi mắt cũng đã ửng đỏ muốn khóc, nhưng vẫn cố gắng để nín nhịn không cho những giọt nước mắt kia rơi xuống, cúi đầu khẽ hôn đỉnh đầu thằng bé, cam đoan nói: "Thật, tất cả đều là sự thật."

Thằng bé không nói gì nữa, vòng tay ôm Lâm Lệ lại càng thêm chặt.

Lâm Lệ vỗ nhẹ nó, ngẩng đầu lên muốn bình ổn lại tâm trạng xúc động, vừa đúng lúc ngẩng đầu lên lại nhìn thấy ánh mắt của ba Chu đang nhìn cô, chỉ thấy sắc mặt của ba Chu thật nghiêm túc, đôi lông mày khí khái hơi cau lại, thấy Lâm Lệ nhìn đến, không nói chuyện, chỉ xoay người đi vào thư phòng.

Mặc dù Lâm Lệ có chút nghi hoặc nhưng cũng không nghĩ nhiều, chỉ nhẹ nhàng vỗ về đứa nhỏ, đau lòng nhìn nó còn nhỏ mà phải chịu nhiều uất ức như vậy.

Có lẽ vì khóc mệt mỏi quá, thằng bé cứ tựa vào Lâm Lệ như vậy, không bao lâu liền ngủ thiếp đi.

Khi Chu Hàn từ trong nhà đi ra, Lâm Lệ đã ôm thằng bé ngủ như thế một lúc lâu khiến cánh tay của cô tê cứng lại.

Chương 86: Hạnh phúc bắt đầu (kết cục)

Lâm Lệ kéo chăn nhẹ nhàng đắp lên cho thằng bé, quay đầu liếc nhìn Chu Hàn đứng ở một bên, không nói thêm gì, trong ánh mắt nhiều nhất cũng chỉ là bất đắc dĩ.

Từ trên giường đứng dậy, chỉ nhẹ nói một câu, "Đi ra ngoài đi."

Chu Hàn đưa tay kéo cô qua, ánh mắt nhìn chằm chằm vào mắt cô, hạ giọng hỏi: "Tức giận?"

Lâm Lệ lắc đầu, nhưng không có lên tiếng.

Đang lúc cô không nói lời nào, Chu Hàn cho là cô vẫn còn đang tức giận, tưởng là thật liền nói: "Nếu tức giận thì cứ mắng anh đi." Anh biết tình cảm của cô đối với Tiểu Bân, cũng hiểu bởi vì đã mất

https://thuviensach.vn

đi một đứa bé, tình cảm cô dành cho Tiểu Bân cũng tuyệt đối không đơn giản là yêu quý và đồng cảm bình thường.

Nghe vậy, Lâm Lệ không nhịn được cười khẽ lên tiếng, nhìn anh nói: “Mẹ cũng đã mắng anh, em mắng anh nữa, thì anh không phải quá đáng thương đi.” Vừa ăn cơm xong, anh đã bị mẹ gọi vào trong phòng, không cần đoán, cô cũng biết bọn họ nói những chuyện gì với nhau cũng nói về những thứ gì.

Chu Hàn cũng cười, đưa tay sờ sờ mặt của cô, nói "Em biết rồi."

Lâm Lệ kéo tay anh xuống, khẽ thở dài, nghiêng người nhích lại gần trong lồng ngực anh, nói “Chỉ là sau này không được hung dữ với con như vậy nữa, thằng bé rất yếu đuối.”

Chu Hàn siết chặt hai tay, cúi đầu hôn lên trán cô, gật đầu, lên tiếng nói “Được, tất cả nghe theo em.”

Khóe miệng Lâm Lệ cong lên thành nụ cười nhàn nhạt, không có nói nữa, hai người cứ đứng ôm nhau như vậy.

Lúc xế chiều Chu Hàn bị trợ lý Từ gọi điện thoại về công ty, nhưng mà trước khi đi đặc biệt căn dặn Lâm Lệ bảo cô chờ anh ở đại viện, buổi tối anh sẽ qua đón cô và Tiểu Bân trở về.

Sau khi Chu Hàn đi, Lâm Lệ và mẹ Chu ở trong phòng khách cùng nhau làm việc nhà, lúc sau mẹ Chu lại bị bác Trương ở cách vách gọi đi, nói là một ít hải sản và hoa quả khô mà lần trước mẹ Chu nhờ bà ấy mua hộ đã có rồi, bảo bà đi lấy.

Sau khi mẹ Chu đi khỏi Lâm Lệ có chút nhàm chán, ngắm hoa trong sân một lát, rồi lại quay về phòng.

Nhẹ nhàng mở cửa đi vào, thằng bé còn đang ngủ, nhắm mắt lại, lông mi đen kia vừa dài vừa cong, rất đẹp, hô hấp đều đều không hề có dấu hiểu nào là sắp tỉnh.

Ngồi ở bên giường nhìn thằng bé một lúc, lúc này mới đứng dậy rời đi.

Trở lại phòng khách lần nữa, mẹ Chu còn chưa có trở lại, dì quản gia đang bận rộn gì đó trong phòng bếp bận rộn.

Nhàm chán quá cũng đi xem một chút, nghĩ tới mình có thể giúp được với cả mình cũng có thể tìm ít chuyện để làm.

Sau khi tiến vào mới biết được thì ra là dì quản gia là đang pha trà.

https://thuviensach.vn

Dì quản gia nghe thấy tiếng động xoay đầu lại, đúng lúc Lâm Lệ đi vào, cười hỏi "thiếu phu nhân, muốn uống trà sao? Tôi pha cho cô một chén, đây là đại hồng đào mà ông chủ mang từ Phúc Kiến về, rất thơm đấy."

"Dì, gọi tên cháu là được rồi, đừng có thiếu thiếu gì đó, không tự nhiên." Lâm Lệ cười nói, nhìn chén trà lưu ly bày đặt trên khay, nghịch ngợm lè lưỡi, nói: "Cháu không có uống trà, sau khi uống xong đoán chừng cả đêm không ngủ được."

Dì quản gia cũng cười, nói "Ừ, trà này chính là nâng cao tinh thần, nhưng mà nếu uống vào cả đêm không ngủ được thì vẫn là đừng đừng uống, người không ngủ được sao còn có tinh thần." Vừa nói vừa lấy nắp chén trà để lên miệng chén, chuẩn bị mang vào thư phòng cho ba Chu.

Đang lúc bà muốn đi, Lâm Lệ tò mò hỏi "đã xong rồi sao?"

"Đúng vậy, lúc trước đã dùng nước sôi tráng qua một lần rồi, đây là trà lần thứ hai, sẽ uống ngon hơn, uống vào sẽ không thấy vị đắng chát nữa." Dì quản gia cũng ở Chu gia mười mấy hai mươi năm rồi, dĩ nhiên cũng đã pha trà cho ba Chu nhiều năm như vậy, rất có kinh nghiệm cùng tâm đắc rồi.

Đang lúc dì quản gia bưng trà từ trong phòng bếp ra, điện thoại trong phòng khách vang lên, hai người mắt nhìn nhau, Lâm Lệ cười nói "Trà để cháu đưa vào cho ba đi." Cô cũng không biết trả lời thế nào, đến lúc cô không xử lý được phải phải gọi dì quản gia đến, phiền phức không cần thiết.

Dì quản gia gật đầu, đưa chén trà trong tay cho Lâm Lệ, nói: "bây giờ ông chủ đang ở thư phòng đọc sách."

Lâm Lệ gật đầu, vừa nói bưng trà đi đến thư phòng.

Đến trước cửa thư phòng, đưa tay gõ cửa thư phòng, đội một lát, bên trong cũng không có lên tiếng, giơ tay lên gõ gõ lại, cũng lên tiếng gọi "Ba."

Lại đợi một lúc, bên trong vẫn không có tiếng động.

Lâm Lệ nghi hoặc nhíu mày lại, lẩm bẩm "Dì vừa mới nói có thể là ở trong thư phòng a." Vừa nói vừa đưa tay xoay cái tay nắm cửa trực tiếp mở cửa ra.

https://thuviensach.vn

Sau khi mở cửa đi vào, Lâm Lệ mới phát hiện trong thư phòng cũng không có ai, nhưng mà trên bàn đặt mấy quyển sách, bên cạnh còn để mắt kính hiển nhiên chứng minh vừa mới có người ngồi trong thư phòng này.

Đoán là ba Chu chỉ mới đi ra ngoài, một lát sẽ trở về, không nghĩ nhiều, bưng trà đi đặt lên bàn sách, đến gần mới nhìn thấy quyển sách để trên bàn vậy mà là "Tư Trì thông giám"

Nhớ đến lầu đầu tiên cô đến nhà An Nhiên, trên bàn trong phòng An Nhiên cũng để một quyển sáng này, nghe nói là quà sinh nhật mà ba Cố tặng cho cô ấy, nói có buồn tẻ thì cũng phải giả bộ làm trí thức, nhưng mà sau khi mở ra nhìn cổ văn (văn chương cổ đại) khiến cô quáng mắt, xem qua mấy tờ rồi đóng lại luôn.

Đưa tay cầm lên, nhìn mấy lần, những câu chữ kia vẫn quen thuộc như cũ, dĩ nhiên cũng làm choáng váng đầu như cũ, cười cười để xuống lần nữa. Lúc xoay người chuẩn bị rời đi, liếc thấy giấy tờ ở trên bàn, bỗng dưng dừng lại, chậm rãi xoay người cầm giấy tờ kia lên.

Khi ba Chu từ phòng vệ sinh trở lại thư phòng có chút ngoài ý muốn nhìn thấy Lâm Lệ ở trong này, ngoài ý muốn hơn nữa là thứ cô cầm trên tay.

Lâm Lệ nghe thấy tiếng động, xoay người lại, nhìn ba Chu nhất thời có chút không biết nên nói gì.

Ba Chu lấy lại tinh thần, thu hồi ánh mắt, lúc này mới xoay người đóng cửa thư phòng lại.

"Ba..." Lâm Lệ nhìn ông, vẫn không biết nên nói cái gì cho phải, cô cho là qua việc Chu Hàn đã làm sáng tỏ lần trước, chuyện Tiểu Bân là con trai ruột của Chu Hàn sẽ không có ai nghi ngờ nữa, lại không ngờ rằng sẽ nhìn thấy bản giám định quan hệ ruột thịt trong thư phòng của ba Chu!

Ba Chu thấy cô, thản nhiên nói: "Đến bên này ngồi đi." Vừa nói vừa đi tới ghế salon tiếp khách trong thư phòng.

Nghe vậy, Lâm Lệ cũng theo ông đến ngồi, sau khi ngồi xuống đối diện với ông, để bản báo cáo giám định thân nhân kia xuống, nói "con xin lỗi, lúc để trà lên bàn, con vô tình thấy được."

https://thuviensach.vn

Ba Chu gật đầu, không có ý trách tội cô, nói "Cũng là do ba không cất kỹ."

"Ba, Tiểu Bân nó..." Lâm Lệ muốn nói gì đó, mở miệng muốn nói nhưng lại không biết nên nói cái gì.

Thấy cô mở miệng nhưng không biết nói gì, ba Chu chậm rãi mở miệng, nói "mặc dù quan hệ giữa ba và Chu Hàn đã nhiều năm không được tốt lắm thậm chí có phần căng thẳng, nhưng nó là con trai của ba, ba ít nhiều cũng hiểu được tính cách của nó."

"Trước kia ba và mẹ nó cực lực phản đối chuyện của nó và Lăng Nhiễm, một là nó và Tô Dịch Thừa vẫn là bạn tốt, ba vẫn dạy nó làm người không thể bất trung bất nghĩa, hai là đối với cách đối nhân xử thế của Lăng Nhiễm ba và mẹ nó cũng không ủng hộ, dĩ nhiên là có mấy lời lúc đầu sơ sót không nói với nó, cho nên mới có chuyện nó đưa Lăng Nhiễm đi Mỹ sau này. Nếu thật truy cứu ra, thật ra thì nó đối với Lăng Nhiễm si mê không tỉnh có trách nhiệm của chúng ta."

Lâm Lệ nhìn ông, chỉ lẳng lặng nghe, cũng không có mở miệng nói gì.

"Chu Hàn là một người trọng trách nhiệm, đúng sai trong lòng nó có tiêu chuẩn rõ ràng của mình, nó lại càng không phải người đỏ sai lầm mà người lớn phạm phải lên đầu đứa trẻ, hơn nữa đứa trẻ kia lại là con ruột của mình. Trước kia chúng ta cũng cảm thấy nó lạnh nhạt với Tiểu Bân như vậy là vì Lăng Nhiễm, chúng ta chưa từng hoài nghi đến, về sau chuyện này bị báo chi lôi ra ngoài, lúc này mới khiến ba phải nhìn thẳng vào vấn đề thái độ của nó với tiểu Bân, khiến cho ba cảm thấy có thể là có khả năng này không, tiểu Bân thật đúng như bên ngoài nói, vốn là không phải con của Chu Hàn, cho nên nó mới vẫn không có cách nào đối mặt với đứa bé như bình thường!"

Dừng lại một chút, ba Chu nói tiếp "Chu Hàn có thể vận dụng quan hệ và nhân mạch làm bản giám định thân nhân giả, tất nhiên ba cũng có cách và quan hệ để lấy được cái thật. Ánh mắt nhìn cái báo cáo trên kỷ trà, im lặng một lúc lâu: "bản giám định này là ba mới lấy được mấy hôm trước, quả nhiên là giống với suy đoán của

https://thuviensach.vn

ba, Tiểu Bân vốn không phải là con của Chu Hàn.” Vừa nói chuyện, giọng nói của ba Chu lộ rõ vẻ cô đơn.

Thư phòng rơi vào trầm mặc, an tĩnh ngay cả không khí cũng trở nên có chút nặng nề.

Lâm Lệ nhìn ông, cô có thể nhìn ra được sự cô đơn và thất vọng từ trên mặt ông, thật ra đổi lại là ông mà suy nghĩ, sao có thể không thất vọng được, tưởng là cháu trai ruột thịt, nhưng trong nháy mắt biết được không có bất kỳ quan hệ máu mủ nào, chuyện như vậy thực sự không phải là ngày một ngày hai có thể lập tức tiếp nhận và thích ứng được.

Không khí nặng nề khiến cho Lâm Lệ cảm thấy có chút lúng túng, cố gắng tìm đề này xoa dịu bầu không khí xấu hổ này, nói: “Thật ra thì, thật gia thì Tiểu Bân và Chu Hàn khá giống nhau, tính cách tính khí rất tương tự Chu Hàn.

Ba Chu giương mắt nhìn cô, nhìn chằm chằm một lúc, không nói chuyện, đứng dậy đi về phía bàn đọc sách, bưng chén trà lúc trước Lâm Lệ bưng vào lên, mở nắp ra uống một hớp, đã nguội mất rồi, hơi đắng chát, không phải vị đắng lúc vừa pha xong, không hề có vị thơm nồng nóng hổi khi vừa pha.

Bưng chén trà một lần nữa trở lại ghế salon ngồi xuống, để trà lên trên mặt chiếc bàn trà, lại nhìn về phía Lâm Lệ hỏi “Về thân thế của thằng bé, con biết ngay từ đầu sao?”

Lâm Lệ giật mình sửng sốt, cuối cùng gật đầu, "trước đó Chu Hàn có nói cho con rồi."

Ba Chu cũng gật đầu, bưng chén trà lên lại uống một ngụm, ánh mắt nhìn tờ báo cám giám định trên bàn trà kia, dường như đang suy nghĩ điều gì, thật lâu cũng không có mở miệng.

Lâm Lệ không biết ông đang nghĩ cái gì, đúng lúc đang muốn mở miệng hỏi, lúc này cửa thư phòng được gõ vang, dì quản gia đẩy cửa đi vào, nói “Lâm Lệ, Tiểu Bân tỉnh, đang tìm cô đấy.”

Nghe vậy, Lâm Lệ liếc nhìn ba Chu, chỉ thấy ba Chu chỉ gật đầu, bưng chén trà lên nhấp một ngụm nữa, vẫn một mực không nói gì.

Lâm Lệ cũng không hỏi thêm điều gì, đứng dậy ra khỏi thư phòng.

https://thuviensach.vn

Dường như dì quản gia nhìn ra chút gì, đợi Lâm Lệ đóng cửa thư phòng, không khỏi có chút hiếu kỳ hỏi "Sao thế?"

Mắt Lâm Lệ nhìn bà, chỉ cười cười nhàn nhạt, lắc đầu, đi sang phòng ngủ cho khách bên kia.

Lúc đẩy cửa đi vào, thằng bé đang ngồi ở trên giường, ngơ ngác nhìn lòng bàn tay của mình, miệng mếu đi, vẻ mặt kia dường như là ủy khuất biết bao nhiêu, khiến người ta nhìn thấy cũng đau lòng.

Lâm Lệ đứng ở cửa, trong lòng không khỏi thắt lại, cô không biết ba Chu nghĩ như thế nào, nếu quả thật không thể tiếp nhận, vậy Tiểu Bân làm sao bây giờ?

Có lẽ cảm giác được phía sau có người nhìn mình, thằng bé xoay đầu lại, thấy Lâm Lệ đứng ở cửa, miệng mếu kia mới thả lỏng ra, hướng về phía Lâm Lệ hô "Dì"

Lâm Lệ cũng lấy lại tinh thần, nở nụ cười nhìn thằng bé, tiến lên ngồi xuống bên giường, đưa tay sờ sờ tóc nó, dịu dàng hỏi, "Còn muốn ngủ thêm một lát hay là muốn rời giường?"

"Rời giường." Thằng bé lớn tiếng trả lời, dường như thấy Lâm Lệ còn ở thì yên tâm rồi.

Lâm Lệ cười cười, trìu mến hôn lên trán thằng bé, sau đó cầm cái áo khoác nhỏ đặt ở ghế bên cạnh mặc vào cho bé.

Đến khi ăn xong cơm tối Chu Hàn mới đến đón Lâm Lệ và Tiểu Bân trở về.

Dọc đường đi thấy Lâm Lệ như có tâm sự, mặt vẫn nhìn ngoài cửa sổ, cũng không nói chuyện, cả người rất yên tĩnh.

Khi đợi đèn xanh, Chu Hàn nhẹ cầm lấy tay cô, dường như lúc này Lâm Lệ mới phục hồi lại tinh thần, không nhìn cửa sổ, quay sang nhìn anh.

Chu Hàn nhìn cô, hỏi "Sao thế? Có tâm sự?"

Lâm Lệ nhìn anh, quay đầu liếc nhìn Tiểu Bân ở phía sau, chỉ thấy thằng bé vẫn đang chăm chú xem quyển sách thiếu nhi mà mẹ Chu mua cho, vẻ mặt nghiêm túc và chuyên chú.

Thấy cô không đáp, Chu Hàn nhíu nhíu mày, hỏi "Lâm Lệ, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?" Sao cứ có cảm giác là lạ, xế

https://thuviensach.vn

chiều trước lúc anh đi vẫn còn tốt, giờ về thế nào lại đột nhiên như thay đổi thành người khác vậy.

Lâm Lệ nhếch miệng, lắc đầu, chỉ nói nói " Không có chuyện gì."

Đèn đỏ chuyển xanh, phía sau truyền đến tiếng còi thúc giục, Chu Hàn không có hỏi nhiều nữa, nghĩ đến khi về nhà sẽ hỏi lại, xoay người, một lần nữa lại khởi động xe.

Khi ba người về đến nhà đã là chín giờ, nghĩ đến ngày mai thằng bé còn phải đi học, Lâm Lệ liền dẫn nó đi tắm.

Trong phòng tắm, Lâm Lệ có chút không yên lòng khi tắm cho thằng bé, trong đầu đều nghĩ tới những lời ba Chu nói trong thư phòng lúc xế chiều.

Khi Lâm Lệ chuẩn bị gội đầu cho thằng bé lần thứ tư, rốt cục nó không nhịn được mở miệng nói, “Dì, dì gội đầu cho con ba lần rồi.”

Lúc này Lâm Lệ mới giật mình, có chút hối lỗi nói “dì xin lỗi, dì xin lỗi, dì đang suy nghĩ một chuyện.” Vừa nói vừa nhanh chóng xả nước rửa sạch dầu gội trong tay.

Thằng bé nhìn cô chăm chằm, đầu tóc còn ướt nhẹp , hỏi "Dì, dì không vui sao?"

Lâm Lệ lắc đầu, khẽ cười: "Không có." Cầm lấy khăn lau khô đầu cho thằng bé.

Giọng non nớt của thằng bé vang lên” "Nhưng mà dì vẫn không nói lời nào."

Lâm Lệ xoa xoa đầu nó: "Được rồi, tắm nhanh nào, nếu không sáng sớm ngày mai dậy không nổi đi học muộn đấy ." Tay nhéo nhéo cái mũi nhỏ của nó.

Thằng bé biết điều gật đầu, nhưng mà nhìn cô vẫn có chút không yên lòng nói “Dì, đừng không vui.”

Lâm Lệ cười nói được, rất ấm lòng.

Đắp chăn kín giúp thằng bé, cúi đầu hôn cái lên trán nó, thấp giọng nói “ngủ ngon.”

"Dì ngủ ngon." Nói xong, biết điều nhắm hai mắt lại.

Vui vẻ cười cười, đứng dậy tắt đèn trong phòng thay nó, lúc này mới đi ra khỏi phòng.

https://thuviensach.vn

Túc đi ra khỏi phòng nụ cười cũng biến mất, khẽ nhíu mày, tâm trạng có chút nặng nề.

Lâm Lệ theo thói quen quay về phòng ngủ cho khách, lúc đang đẩy cửa đi vào, tay bị Chu Hàn ở phía sau không biết đến đây từ lúc nào kéo lại, chỉ nghe thấy Chu Hàn nhẹ giọng nói bên tai cô: “Có phải là em đi nhầm phòng hay không?” Vừa nói tay vốn đang kéo tay cô, buông cô ra, chậm rãi đặt lên cái eo mảnh khảnh của cô.

Lâm Lệ thoáng cái đỏ mặt, trong nháy mắt toàn bộ lý trí tràn về, nhớ tới tất cả vào sáng nay và tối qua.

Chu Hàn hôn lấy cổ cô, môi dán xuống cái cổ bóng loáng của cô hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì, cả buổi tối rầu rĩ không vui ?"

Lâm Lệ kéo tay anh ra, xoay người lại, nhìn anh, nói "Ba, ông đã biết chuyện của Tiểu Bân rồi."

Nghe vậy, Chu Hàn sửng sốt, nhìn cô chằm chằm, một lúc cũng không kịp phản ứng.

Lâm Lệ lôi kéo anh vào phòng, cửa đóng lại, nói: " Lúc xế chiều em nhìn thấy bản báo cáo giám định thân nhân của Tiểu Bân ở trong thư phòng ba, ba đã biết chuyện thân thế của Tiểu Bân rồi"

"Vậy à?" Dường như lúc này mới phục hồi tinh thần lại, Chu Hàn nhẹ nhàng đáp.

Lâm Lệ gật đầu, "Ừ."

"Ông ấy nói gì sao?" Chu Hàn hỏi.

Lâm Lệ lắc đầu, "Không có, cũng không nói gì." Nhìn anh, Lâm Lệ có chút lo lắng hỏi "Chu Hàn, anh nói ba ông ấy sẽ như thế nào?" Sẽ không nhận Tiểu Bân sao? Nếu thật là không tiếp nhận tiểu Bân, vậy phải làm thế nào?

Thấy vẻ mặt lo lắng của cô, Chu Hàn sao có thể không biết trong lòng cô suy nghĩ cái gì, đưa tay kéo cô ôm vào trong ngực, nhẹ vỗ vỗ lưng cô, an ủi nói “Đừng lo lắng, nếu ba không nói gì, vậy thì chứng tỏ ông ấy đã đón nhận rồi, sau này cũng sẽ không nói gì.” Với sự hiểu biết của anh về cha, nếu như hiện tại ông không nói phản đối hoặc là như thế nào, im lặng như thế là thể hiện đồng ý, trước kia ông không đồng ý chuyện của anh và Lăng Nhiễm, cho dù anh đưa Lăng Nhiễm đi Mỹ bảy năm, rồi khi trở về thái độ của ông vẫn

https://thuviensach.vn

là không đồng ý, cho nên bây giờ ông không nói gì thân thế của Tiểu Bân, vậy sau này cũng sẽ không nói gì nữa.

"Có thật không?" Tựa vào trong lòng ngực của anh, Lâm Lệ có chút không xác định hỏi.

"Thật." Chu Hàn khẳng định nói, nghĩ thầm có nên trực tiếp tìm cha nói về vấn đề của Tiểu Bân.

Giống như Chu Hàn nói, kể từ ngày đó, về chuyện tình về Tiểu Bân ba Chu không hề nhắc tới, dường như cái chuyện hồi xế chiều cũng không có xảy ra, có đôi khi không khỏi làm Lâm Lệ như có một loại ảo giác, chuyện chiều hôm đó cô thấy được bản báo cáo giám định thân nhân trong thư phòng ba Chu chỉ là do cô tưởng tượng ra, mà thật ra không hề xảy ra chuyện gì. Dĩ nhiên những điều này cũng chỉ là những suy nghĩ viễn vong của Lâm Lệ, chuyện đã xảy ra làm sao có thể coi như chưa từng xảy ra, nhưng mà mẹ Chu dường như không hề biết gì, vẫn thường gọi điện đến đây, hỏi lúc nào bọn họ về ăn cơm, nói bà nhớ tiểu Bân rồi, muốn gặp nó.

Thằng bé bị cảm, chảy nước mũi ho khan rất nghiêm trọng, người cũng mê man, chỉ hai ngày, cả người dường như gầy đi rất nhiều, khiến cho Lâm Lệ nhìn vậy rất đau lòng.

Bác sĩ nói là giờ bệnh cảm cúm đang lây lan, nhưng do thể chất thằng bé tương đối kém, cho nên cảm cúm mới nghiêm trọng như vậy, mỗi ngày phải đi bệnh viện để tiêm.

Bởi vì gần đây Chu Hàn đang bận một hạng mục mới, cho nên việc đưa bé đi bệnh viện xem bệnh chỉ thể rơi trên người Lâm Lệ.

Mất ba ngày truyền nước, hai cái tay của thằng bé bị kiêm tiêm đến đỏ đỏ tím tím, nhưng cũng may việc tiêm và truyền nước không hề uổng phí, bệnh cảm cúm đã đỡ rất nhiều, chỉ còn cổ họng là còn sưng sưng là hơi khó chịu.

Lâm Lệ nắm tay thằng bé chuẩn bị đi đến bãi đậu xe của bệnh viện, vừa đi Lâm Lệ hỏi thằng bé: "Tiểu Bân, lát dì đi siêu thị sẽ mua tuyết lê hầm bách hợp (*) cho con ăn, ăn xong cổ họng sẽ thoải mái chút ít, sẽ không đau như vậy."

(*Tuyết lê hầm bách hợp: ta cũng không biết VN mình có món này không, các nàng có thể xem hình ảnh món này tại đây*

https://thuviensach.vn

http://images.meishij.net/p/19691207/4dc470c533f26157764f6295b7abee23.jpg)

Thằng bé gật đầu, giọng nhẹ nhàng đáp: “Vâng.” Bởi vì cổ họng bị sưng, giọng nói có chút khàn khàn.

Lâm Lệ sờ sờ đầu của nó, "Thật ngoan."

Gần tới bãi đậu xe, lại vô tình nghe thấy có hai nữ một nam đang cãi vã ở bên trong bãi đậu xe, trong đó có một giọng nói vô cùng quen thuộc, mắt nhìn sang, có chút ngoài ý muốn thấy một trong số đó lại là Tiêu Tiêu.

“Ả hồ ly tinh này, dụ dỗ chồng bà, mày muốn chết hả!” Đứng đối diện Tiêu Tiêu là người phụ nữ đang cầm chiếc túi định đập về phía Tiêu Tiêu.

"A, bà mụ điên, anh Cường, anh Cường giúp em." Bên này Tiêu Tiêu kêu gào trốn sau lưng một người đàn ông.

“A Mai đừng, A Mai đừng đánh, đừng đánh...” Người đàn ông kia nhìn qua hơn bốn mươi tuổi, bụng phệ cả người nhìn rõ có chút mập mạp.

Người phụ nữ được gọi là A Mai kia dừng tay lại, rời mắt về phía người đàn ông trung niên kia, ánh mắt hung ác, giơ tay lên tát một phát vào mặt người đàn ông, khiến mắt kính người đàn ông rơi xuống.

Tiêu Tiêu núp ở phía sau đàn ông thoáng cái ngây cả người, tay nắm quần áo của đàn ông nhất thời có chút không biết phải làm sao, giật mình sững sờ nhìn.

Người phụ nữ gọi là A Mai kia ngoảnh mặt về phía chồng khạc một ngụm đờm, mắng “Cánh cứng rồi dám nuôi đàn bà ở bên ngoài, ông có tin là tôi sẽ bảo ba thu hồi toàn bộ tiền đã đầu tư vào công ty ông không, xem xem ông với cái xác công ty vô ích có thể làm được gì!”

Người đàn ông nhặt mắt kính bị rơi xuống đất kia, một lần nữa đeo lên, có chút lấy lòng vợ nói, “A Mai, đừng như vậy, anh yêu chính là em, là người đàn bà này cứ muốn quấn lấy anh, quyến rũ anh, không nghĩ là sẽ phạm sai lầm, nhưng mà trong lòng anh người anh yêu nhất là em, thật, anh có thể thề với trời!”

https://thuviensach.vn

A Mai mắt lạnh liếc nhìn chồng của mình, có chút châm chọc này "Nhìn đức hạnh này của ông, còn dám đi chơi gái, nếu không phải là vì con trai, tôi cũng đã sớm ly hôn cho rồi!"

Thấy có thể quay về, đàn ông gọi là anh Cường kia vội vàng nói hùa theo: "Đúng đúng đúng, là vì con trai, em tha thứ cho anh lần này đi, sau này không dám nữa."

A Mai hừ lạnh một tiếng, tiến lên một bước túm lấy tóc Tiêu Tiêu.

"A! ——" Tiêu Tiêu sợ hãi kêu lên, tay không ngừng phản kháng lại: "Buông buông cái mụ điên này..."

Người phụ nữ kia dùng sức kéo cô ta gần hơn, nhìn mặt cô ta nói "trông cái bản mặt lẳng lơ này, không có thủ đoạn cũng đừng đi ra ngoài đoạt đàn ông của người khác." Vỗ vỗ mặt Tiêu Tiêu, nói tiếp "Mày cho rằng đàn ông là cái gì, bà cho mày biết đàn ông cũng không phải là thứ gì tốt, sau khi mặc quần thức dậy thì đã quên dáng vẻ người đàn bà vừa nằm dưới thân mình rồi, nếu mày cho rằng ngủ với đàn ông mấy đêm là có thể lấy tiền nhà hắn ta vào tay mình, vậy thì quá ngây thơ rồi!" Vừa nói một tay đẩy Tiêu Tiêu ra.

Tiêu Tiêu đứng không vững, cả người suýt chút nữa ngã trên mặt đất, nước mắt rơi lã chã, nhìn cái người đàn ông gọi là anh Cường kia uất ức nói "Anh Cường, anh đã nói là anh yêu em, anh nói muốn ly hôn với mụ dạ xoa này!"

"Cô đừng có nói bậy bạ, tôi nói muốn ly hôn với bà xã tôi lúc nào, tôi cho cô biết, tôi yêu bà xã tôi nhất, về sau cô đừng quấn tôi nữa!" Nói xong, vội vàng lôi kéo vợ mình, nói, "Bà xã, đi thôi đi thôi, người ta đang nhìn đấy." Vừa nói ngẩng đầu nhìn Lâm Lệ bên này.

Nghe vậy A Mai cũng ngoảnh lại nhìn về hướng Lâm Lệ, sau đó quay lại nhìn Tiêu Tiêu hừ lạnh một tiếng, lúc này mới xoay người rời đi.

"Dì." Thằng bé bên cạnh kéo tay Lâm Lệ.

Lâm Lệ quay đầu lại, có chút hối hận mình thế mà lại quên không đưa tiểu Bân đi khỏi, lại để cho nó nhìn một cảnh xấu thế này.

Sờ sờ đầu thằng bé, hỏi "Đã hù dọa Tiểu Bân sao?"

Thằng bé vừa lắc đầu, lại gật đầu, không nói gì.

https://thuviensach.vn

Lâm Lệ biết thật sự có chút dọa đến thằng bé rồi, thật ra thì đừng nói là nó, cô cũng thấy sợ, trước kia khi Mạc Phi vứt bỏ An Nhiên, kết hôn với Đồng Tiểu Tiệp, lo lắng An Nhiên khổ sở, cô cũng không ít lần lôi kéo An Nhiên nói những lời ngoan độc, nhưng mà chỉ là nói thôi, chưa từng đi làm thật, dĩ nhiên cũng vì Mạc Phi kết hôn liền đi đến Mỹ phát triển luôn, cũng không đợi cô được thực tế, nhưng mà hôm nay thấy một màn như vậy thật là có chút sợ hãi, trước kia cho là những thứ này rất xa xôi, nhiều lắm chỉ là nhìn thấy trên TV, không nghĩ rằng hôm nay vừa vặn cô bắt gặp được, mà 'tiểu tam' trong đó chính là Tiêu Tiêu.

Sau khi đôi vợ chồng kia đi, Tiêu Tiêu hùng hùng hổ hổ đứng dậy khỏi mặt đất, nhìn thấy Lâm Lệ đứng bên này, nhìn lại bộ dáng chật vật lúc này của mình không khỏi có chút thẹn quá thành giận, nổi giận đùng đùng, ngoảnh lại về phía Lâm Lệ, nói : "Nhìn cái gì vậy, nhìn thấy tôi như bây giờ cô rất đắc ý sao?"

Lâm Lệ chỉ lạnh nhạt nhìn cô ta một chút, không nói chuyện, cúi đầu nắm lấy tay Tiểu Bân chuẩn bị rời đi.

Thấy cô không để ý mình, trong lòng Tiêu Tiêu càng giận hơn, hướng bóng lưng Lâm Lệ, lớn tiếng quát, "Làm sao, cưới lần thứ hai làm mẹ kế cho người ta, đừng trách tôi không nhắc nhở cô, cẩn thận người ta coi như là bảo mẫu!'

Nghe vậy, Lâm Lệ dừng bước lại, xoay đầu lại nhìn Tiêu Tiêu, nói "Mẹ kế hoặc là bảo mẫu gì đó cũng tốt, ít ra tôi còn là bà Chu danh chính ngôn thuận, vừa có danh có phận, còn tốt hơn là cô không danh không phận đi theo đàn ông của người ta, bị người ta túm lại đánh trên đường cũng không có ai liếc nhìn cô một cái hay là ra mặt giúp cô."

"Cô..." Tiêu Tiêu không phản bác được, chỉ có thể oán hận nhìn cô.

"Tôi thật cảm thấy không đáng cho Trình Tường, vì cô si tình nhiều năm như vậy." Lâm Lệ nhìn cô, còn nhớ đến bộ dạng ngày đó của Trình Tường, "Cô đã phụ thâm tình của anh ấy."

"Phụ thâm tình của anh ta, ha ha." Tiêu Tiêu cười lạnh, nói: "bây giờ anh ta là người què, chẳng lẽ cô muốn nửa đời sau tôi đi chăm sóc một người què sao? Thật là chuyện nực cười!"

https://thuviensach.vn

Lâm Lệ không nói gì nữa, có lẽ Tiêu Tiêu căn bản không hề yêu Trình Tường, cô ta chỉ muốn coi trình tường như cọc gỗ cứu sinh khi cô ta rơi xuống nước mà thôi, một khi cô ta lên bờ, cô ta sẽ vứt bỏ, cho nên hiện tại cô ta mới có thể thờ ơ, coi như không nhìn thấy Trình Tường như vậy.

Không hề nhìn cô ta nữa, xoay người sang chỗ khác đưa thằng bé đi về phía đỗ xe.

Buổi tối Lâm Lệ cho Tiểu Bân dùng súp tuyết lê bách hợp, thằng bé ngồi ở bên cạnh bàn ăn, vừa uống vừa hỏi Lâm Lệ "Dì, buổi tối dì ngủ cùng con chứ?"

Cũng biết là ở cùng Lâm Lệ đã lâu, có tình cảm nhất định và sự ỷ lại với Lâm Lệ, lần này sau khi bị cảm cúm dường như càng biết làm nũng rồi, nói không muốn ngủ một mình, hi vọng Lâm Lệ có thể ngủ cùng nó.

Lâm Lệ vốn đau lòng nó, lại nhìn thấy đôi mắt nó có tia cầu xin, dĩ nhiên là không cách nào cự tuyệt.

"Được, buổi tối dì và Tiểu Bân sẽ ngủ cùng nhau."

Nghe vậy, thằng bé cười, chân mày cũng cong lên, ăn cạn sạch súp trong bát nhìn Lâm Lệ nói "Dì, con muốn thêm một bát nữa."

Lúc Chu Hàn trở lại đã là đêm khuya rồi, gần đây vì một hạng mục mới mà anh rất bận rộn, vội đến mức chân sắp không chạm đất rồi, mấy ngày liên tiếp không thể về nhà đúng giờ.

Thuận tay ném cặp công văn cầm trên tay xuống ghế sô pha trong phòng khách, xoa lông mày có chút đau nhức, đi thẳng đến gian phòng ngủ.

Mở cửa, bật đèn lên, phòng ngủ vốn đen như mực thoáng cái sáng ngời, nhìn lên trên giường, giường chiếu vẫn được gấp gọn gàng, dường như căn bản không có người động đến.

Vô thức nhíu chặt mày lại, đây là lần thứ mấy rồi? Liên tiếp mấy ngày gần đây, người phụ nữ vốn là nên nằm ở trong phòng này, giờ chẳng thấy bóng dáng đâu cả!

Nguyên nhân là cô đi ngủ cùng một người đàn ông khác!

Khó chịu, tức giận, chỉ bỗng chốc tràn ngập cả đầu óc, thoáng cái cũng chẳng quan tâm mệt mỏi và buồn ngủ, xoay người ra ngoài đi thẳng đến phòng thằng bé.

https://thuviensach.vn

Bước chân rất lớn, vẻ mặt tỏ vẻ không vui và tức giận, nhưng lúc mở cửa không hiểu sao động tác lại trở nên rất nhẹ, lúc đi vào cũng bước nhẹ, đi tới gần nhìn hai người ngủ chen chúc trên giường nhỏ bé, quả nhiên người phụ nữ vốn nên ở trong phòng của anh giờ đang nằm ngủ rất ngon ở nơi này, mà cái tên con trai tranh vợ với anh đang ngủ trong ngực cô, ngoan ngoãn như mèo con.

Chân mày nhíu chặt hơn một chút, nhìn chằm chằm hai người một lúc, anh thừa nhận mình không có phong độ, cướp người với thằng quỷ nhỏ đang cảm cúm, hơn nữa thằng quỷ nhỏ kia còn gọi anh là 'ba', nhưng mà không có lý do gì anh kết hôn có vợ rồi lại còn phải ngủ phòng không gối chiếc bốn ngày trời! (^_^)

Nghĩ tới, nhẹ nhàng cúi người tách thằng quỷ nhỏ trong ngực cô ra, sau đó ôm thắt lưng người phụ nữ đang ngủ say, xoay người đi thẳng về phía gian phòng của mình.

Trong giấc mộng Lâm lệ cảm giác như mình đang ngồi trên máy bay, có loại cảm giác bay lên không trung, hơn nữa cái máy bay này rất kì quái, có loại cảm giác rất quen thuộc, ngay cả chiếc ghế tựa, dường như cũng mang theo nhiệt độ quen thuộc.

Nhẹ nhàng thả Lâm Lệ lên trên giường, kéo chăn lên đắp cho cô, lúc này Chu Hàn xoay người cầm quần áo vào phòng tắm để tắm.

Sau khi tắm nhanh đi ra khỏi phòng tắm, nhìn thấy người ngủ yên trên giường, trong lòng Chu Hàn không khỏi dâng lên một luồng cảm giác thỏa mãn.

Từ một bên giường khác vén chăn lên nằm xuống, đưa tay vòng qua cổ của cô, để cho đầu của cô gối lên cánh tay của mình, một cái tay khác vòng qua hông của cô, kéo cô vào trong ngực của mình.

Trong lúc mơ mơ màng màng, Lâm Lệ bị anh chạm vào tỉnh lại, nhíu nhíu mày, khẽ mở mắt ra, lúc này mới nhìn thấy trước mặt mình là khuôn mặt lớn hơn, có chút ngoài ý muốn còn có chút không xác định, "Chu Hàn?"

Nhân lúc cô tỉnh lại, Chu Hàn cúi đầu hôn lên môi cô một cái, thấp tiếng nói hỏi "Đánh thức em?"

Khóe miệng Lâm Lệ cong lên thành nụ cười, ánh mắt còn chút nặng trĩu, không ngừng nháy mắt vài cái, lắc đầu, nói "Anh đã về." Thật ra nói thật ra, mặc dù hai người chung một căn phòng, mỗi

https://thuviensach.vn

ngày Chu Hàn đều trở về không có qua đêm bên ngoài, nhưng mà từ khi anh tiếp nhận hạng mục mới mà bắt đầu bận rộn, mà cô cũng vì chuyện của Tiểu Bân nên không đi làm, cho nên mấy ngày nay hai người không hề thấy mặt nhau, căn bản là khi anh về, cô đã ngủ, cô thức, anh đã đi.

"Ừ." Chu Hàn nhẹ giọng đáp lời, cúi đầu hôn cô, thoáng cái dường như tất cả mỏi mệt đã tiêu tan, chỉ muốn hôn cô mà thôi.

Dĩ nhiên Chu Hàn cũng không phải là người chỉ nghĩ xuông mà không làm, lập tức thay đổi hành động, hạ thân thể xuống cúi đầu hôn cô, hàm răng khẽ cắn môi mềm mại ngọt như đường kia của cô, đầu lưỡi thừa dịp cô bị đau hô lên mà tiến vào thăm dò, bá đạo mà thâm tình, dĩ nhiên cũng không phải dịu dàng.

Đột nhiên Lâm Lệ như nghĩ tới điều gì, chợt đẩy anh ra, "Tiểu, Tiểu Bân." Quay đầu tìm thằng bé, lúc này mới chú ý nơi này không phải là phòng trẻ em, giường này nào đâu phải là giường của thằng bé.

Lúc này mới quay đầu lại nhìn người đàn ông đang đè nửa người lên người mình hỏi: "Anh, làm sao anh lại ôm em trở về?" Không khỏi có chút lo lắng nếu thằng bé nửa đêm tỉnh lại không nhìn thấy cô liệu có sợ hay không?

Chù Hàn cúi đầu há mồm trừng phạt bằng cách cắn cái mũi của cô: "Em là bà xã của anh, cả ngày để cho anh phòng không gối chiếc là thế nào?" Giọng nói nghiêm chỉnh kia dường như có chút giống 'oán phu'.

Lâm Lệ buồn cười vỗ vỗ anh, nói: "lại còn 'phòng không gối chiếc' nữa, em cũng không đi đâu, ngày ngày ở nhà, cũng không biết ai là người đi sớm về muộn ngay cả một bóng người cũng không nhìn thấy."

Chu Hàn cũng cười, tung mình đè cả người lên trên người cô, bắp đùi khỏe khoắn cố ý vô tình ma sát cô, thấp giọng ở bên tai cô hỏi: "Vậy là em đang oán giận anh 'vắng vẻ' em sao?" Giọng nói kia trầm thấp cùng hàm ý trong đó không cần nói cũng biết, khiến cho nhiệt độ căn phòng tăng lên vài độ.

Lâm Lệ nuốt một ngụm nước bọt, đỏ mặt, nhiệt độ cả người cũng tăng lên vài độ, đưa tay đẩy anh: "Anh, anh muốn làm gì."

https://thuviensach.vn

Chu Hàn lấy một tay gạt cái tay ngăn cách giữa hai người ra, nâng đầu cô lên một chút, một bàn tay ôm chặt, thân thể hai người kề sát vào nhau thật chặt, thân mật không hề có khe hở, tiếng nói Chu Hàn mờ ám vang lên bên tai: "Mấy ngày hôm trước sơ ý 'vắng vẻ' em..."

Lâm Lệ nuốt nước miếng xuống, sao không biết là anh muốn làm gì, muốn đẩy ra, nhưng hoàn toàn không thể dùng lực được, cũng không biết là thật không dùng được lực hay là bản thân mình không muốn đẩy anh ra.

Chu Hàn mở miệng ngậm chặt lỗ tai cô, đầu lưỡi vẽ quanh vành tai của cô, vừa nói "vậy hôm nay sẽ bồi thường cho em thật tốt..." Vừa nói buông lỗ tai của cô, theo tai của cô trượt xuống phía dưới.

Lâm Lệ run rẩy, rung động vì nụ hôn của anh, tay nắm thật chặt bờ vai của anh, cũng không biết là muốn đẩy anh ra hay là muốn kéo anh đến gần hơn chút nữa.

Chỉ còn lại một tia lý trí, Lâm Lệ nâng khuôn mặt đang chôn trong ngực lên, bộ ngực phập phồng, thở hổn hển nói "Anh, anh không mệt mỏi sao?" Buổi sáng sớm như vậy đi ra ngoài, tối muộn thế này mới về, một ngày mười sáu giờ dành cho công việc, cô lo lắng anh cứ như vậy thân thể sẽ không chịu nổi.

Chu Hàn cúi đầu, hôn lông mày cô, mắt, mũi, miệng ... Những nụ hôn chi chít rơi xuống, tia lý trí cuối cùng của Lâm Lệ rốt cục cũng bị những cái hôn chi chít này của anh làm sụp đổ hoàn toàn, trước lúc hoàn toàn trầm luân cùng anh, nghe thấy anh nói bên tai cô: "Ở trên giường đừng hỏi đàn ông có mệt hay không."

Cô khẽ cười thừa nhận toàn bộ nhiệt tình của anh, cảm thấy có đôi khi anh thật đáng yêu.

Khi Lâm Lệ tỉnh lại đã là buổi sáng ngày hôm sau, bên cạnh Chu Hàn đã không có ở đây, cả người như tan ra, vô cùng đau nhức. Nhớ lại tối hôm qua, mặt Lâm Lệ không khỏi lại nóng lên.

Giơ tay lên nhìn đồng hồ một chút, lúc này mới giật mình đã chín giờ rồi, nghĩ đến thằng bé, cũng bất chấp đau nhức ở ngang hông cùng hai chân vô lực, xoay người ngồi dậy khỏi giường, vào phòng quần áo lấy quần áo thay rồi đánh răng rửa mặt qua loa, liền đi ra khỏi phòng.

https://thuviensach.vn

Lúc Lâm Lệ vội vàng đến phòng của thằng bé, thằng bé đã thức dậy, giờ này đang ngồi cười đọc sách ở trước bàn đọc sách, thấy cô mở cửa đi vào, để quyển sách trên xuống chạy về phía Lâm Lệ, một tay ôm lấy Lâm Lệ, "Dì"

Lâm Lệ ôm lại nó, tay vỗ nhè nhẹ vỗ về lưng của nó, an ủi nó nói: "Tiểu Bân, thật xin lỗi a, dì dậy muộn."

Chui ra khỏi lòng Lâm Lệ, thằng bé nhìn Lâm Lệ chằm chằm, hỏi "Dì, thân thể dì đã khá hơn chút nào chưa?"

"Hả?" Lâm Lệ giật mình sững sờ, có chút nghi hoặc nhìn bé, "Cái gì?"

"Ba nói dì cũng ngã bệnh rồi, cần nghỉ ngơi." Vừa nói thằng bé vừa kéo Lâm Lệ đến bên giường nhỏ của nó, để cho Lâm Lệ ngồi ở trên giường, nói "Dì, nếu còn không thoải mái thì dì cứ ngủ một lúc đi, con đã khỏe rồi, cổ họng cũng không khó chịu nữa."

Lâm Lệ vui mừng sờ sờ đầu nó, nói "Dì rất khỏe, dì không có không thoải mái."

"Có thật không?" Đứa bé nhìn cô, ánh mắt kia sạch sẽ không hề có tạp chất.

"Thật." Hỏi "Tiểu Bân đói bụng không, muốn ăn cái gì, dì làm bữa sáng cho con."

"Con ăn sáng rồi." Thằng bé nói, "Buổi sáng ba làm sandwich cho con." Nghĩ đến cái gì, nói tiếp "Ba cũng làm sandwich cho dì, đặt ở trong tủ lạnh, nói chờ dì tỉnh, hâm nóng lại để ăn."

Lâm Lệ gật đầu, trong trái tim ấm áp, liếc nhìn sách trên bàn nhỏ của thằng bé, nói "Tiểu Bân đọc sách nhé, dì đi ăn điểm tâm."

Thằng bé nghe lời gật đầu, một lần nữa ngồi xuống trước bàn đọc sách.

Lâm Lệ đi từ phòng trẻ em ra, đi tới phòng bép, mở tủ lạnh, bên trong quả thật có sandwich, bên cạnh còn dán lời ghi chép, "Hâm nóng lên lại ăn."

Nụ cười nơi khóe miệng như không thể ức chế được, từ từ hiện lên.

Lâm Lệ cứ sợ là ba Chu sẽ tỏ thái độ với chuyện Tiểu Bân, nhưng mà đúng như Chu Hàn nói, ông không hề nhắc lại, về sau mấy lần Lâm Lệ đưa đứa bé trở lại đại viện, ông cũng không nói

https://thuviensach.vn

thêm cái gì, như là thực sự chưa hề có chuyện gì xảy ra, lúc nhàn rỗi còn có thể dạy Tiểu Bân đọc chữ, thậm chí còn dạy nó đánh cờ.

Nhưng mà như vậy cũng tốt, nếu ba Chu thật không thể tiếp nhận Tiểu Bân, vậy thật sự không biết nên làm thế nào mới tốt.

Trước bữa cơm tối Chu Hàn gọi điện thoại tới, nói buổi tối có xã giao, không thể về đại viện ăn cơm với bọn họ, nhưng mà sau khi tan tiệc anh sẽ trực tiếp tới đây.

"Anh uống ít rượu thôi, hai ngày trước anh còn đau bụng đấy." Trước lúc cúp điện thoại, Lâm Lệ căn dặn.

Trước kia cô cũng từng tham dự xã giao với anh, đâu có gì ngoài uống rượu, hết chén này đến chén khác, đã chính thức mở rộng cửa lòng với Chu Hàn rồi, dĩ nhiên là sẽ chú ý mọi việc của anh, dạ dày anh không tốt, đồ quá lạnh là anh không thể ăn, ăn sẽ làm viêm dạ dày, anh còn có tính xấu khi rời giường, mặc dù bình thường anh hay dậy sớm, nhưng thỉnh thoảng mấy lần dậy muộn mà bị người quấy rầy, khuôn mặt anh lúc nào dài ra rất đáng ghét, cô còn chú ý tới trước khi anh ăn phải uống súp trước, trước khi ngủ còn phải nằm trên giường nhìn trần nhà phát ngốc một lát, có vài việc nhỏ không đáng kể cũng không phải cố ý nhớ đến, mà là khi bạn thích một người, bạn không tự chủ mà quan tâm đến hết thảy của người đó.

"Anh biết rồi." Bên kia điện thoại Chu Hàn đáp, đột nhiên nhớ tới cái gì, hỏi "Đúng rồi, hai ngày trước dạ dày em cũng không thoải mái đúng không, đi bệnh viện kiểm tra chưa?"

"Đã không sao rồi, lúc trước là bởi vì ăn đồ hỏng cho nên mới có chút buồn nôn mà thôi." Lâm Lệ không thèm để ý nói.

"Thật không có chuyện gì rồi?"

"Dĩ nhiên không có chuyện gì rồi, được rồi, anh đi mau lên, buổi tối uống rượu cũng đừng lái xe nữa."

"Biết rồi."

Cúp điện thoại, Lâm Lệ xoay người chuẩn bị đi vào trong nhà, lúc đang quay đầu thấy ánh mắt của ba Chu.

Lâm Lệ cười cười với ông, có chút cẩn thận gọi một tiếng, "Ba."

Ba Chu gật đầu, mở miệng hỏi "nói chuyện điện thoại với Chu Hàn sao?"

https://thuviensach.vn

Lâm Lệ gật đầu, "Vâng."

"Nó nói buổi tối lúc nào trở lại?" Ba Chu lại hỏi.

"Tối nay Chu Hàn có bữa tiệc, phải mời rượu xong mới có thể trở về." Lâm Lệ trả lời theo sự thật.

Ba Chu gật đầu, đi về phía trong viện.

Ban ngày vào mùa đông luôn ngắn như vậy, còn chưa tới sáu giờ, sắc trời đã mờ mờ không nhìn thấy rồi, đèn bên ngoài viện cũng đã sớm bật lên.

Lâm Lệ không biết lấy cớ thế nào mở miệng, bởi vì cô thật sự có chút sợ ông hỏi cô chuyện của Tiểu Bân.

Ba Chu nhìn bầu trời, chậm rãi mở miệng nói "Lúc trước Chu Hàn cũng đã tới tìm ba nói chuyện."

Lâm Lệ sửng sốt, ngẩng đầu nhìn ông chằm chằm. Cô cũng không biết Chu Hàn đi tìm ba Chu.

"Nó nói khi nó quyết định đối mặt với truyền thông, lấy ra bản báo cáo giám định thân nhân kia ra, từ khoảnh khắc đó dù nó và đứa trẻ kia không hề có quan hệ huyết thống, nó cũng sẽ gánh vác trách nhiệm của cha đứa trẻ!" Ba Chu nói xong, mặt rất bình tĩnh, trên mặt thậm chí còn có ý cười.

"Con, con không biết anh ấy đi tìm ba." Chu Hàn không hề đề cập với cô, cô hoàn toàn không biết.

Ba Chu quay đầu lại, nhìn Lâm Lệ vẻ mặt chân thành nói: "nếu như đây là lựa chọn của nó, như vậy ba sẽ tôn trọng lựa chọn của nó."

"Cho nên... ba chấp nhận Tiểu Bân ?" Ý ông là thế này sao?

Ba Chu cười, hỏi ngược lại "Nếu Tiểu Bân là con trai của Chu Hàn, đương nhiên đó là cháu trai của ba, còn có vấn đề sao?"

Lời này Lâm Lệ nghe rõ, cũng cười theo, lắc đầu, nói: "Không có vấn đề gì, không có vấn đề gì rồi."

Ba Chu gật đầu, liếc nhìn Lâm Lệ nói "Đi vào ăn cơm đi" Vừa nói xoay người dẫn đầu bước đi vào trong nhà.

Lâm Lệ gật đầu, theo ông đi vào.

Vừa đi, ba Chu nghĩ đến cái gì, vừa nói: "Đến cuối năm đón cha mẹ con tới Giang Thành dự lễ mừng năm mới đi, hai nhà ở cùng nhau, cũng náo nhiệt hơn chút."

https://thuviensach.vn

Lâm Lệ ngẩn người, gật đầu đáp: “Vâng.” Thật ra thì cô vốn là có ý định này, ba mẹ chỉ có một con gái là cô, cô không muốn bọn họ cô đơn đón lễ mừng năm mới, không có ai cùng nói chuyện.

Lúc Chu Hàn trở về đại viện đã quá chín giờ, mẹ Chu đã đưa Tiểu Bân đi ngủ, quản gia quét dọn vệ sinh trong phòng khách, thấy anh trở về, hỏi, “cậu đã về rồi, đã ăn chưa, có muốn tôi làm cho cậu bữa ăn khuya không?”

Chu Hàn lắc đầu từ chối: "Không cần đâu dì, tôi ăn xong cơm tối rồi, ba mẹ đã ngủ chưa?"

Dì quản gia gật đầu, đáp: "sáng mai ông chủ có hội nghị, đã ngủ, bà chủ nói muốn ngủ cùng Tiểu Bân, hiện tại hẳn là đã ngủ rồi."

Nghe vậy, Chu Hàn gật đầu, lại hỏi "Lâm Lệ thì sao?"

“Lúc ăn tối hình như cô ấy không được thoải mái, trở về phòng nghỉ ngơi rất sớm.’ Lúc ăn cơm buổi tối, mới đầu còn tốt, người một nhà cùng ngồi ăn cơm không khí cũng không tệ lắm, cũng không biết làm sao, cơm này ăn vào một nửa, Lâm Lệ đột nhiên che miệng lại chạy đi, nói là dạ dày có chút không ổn. Thấy cô cả người khó chịu vậy, để cô trở về phòng nghỉ ngơi sớm, sau cơm tối bà cũng cố bưng một ít cháo cho cô ăn, nhưng mà vẫn không có khẩu vị, uống vài hớp lại không muốn uống nữa.

Chu Hàn nhíu nhíu mày, nói "Lâm Lệ không thoải mái sao?"

"Ừ." Dì quản gia gật đầu.

Chu Hàn không có nói thêm nữa, xách cặp công văn đi lên gian phòng của mình.

Lúc đẩy cửa đi vào thấy Lâm Lệ đang nằm trên giường nghỉ ngơi, nhắm mắt lại dường như là ngủ thiếp đi.

Chu Hàn thả cặp công văn trên tay vào một bên hộc tủ, cúi nửa người muốn đưa tay sờ trán cô.

Lâm Lệ cũng không có ngủ sâu, cảm giác có người để tay lên trán mình, chậm rãi mở mắt, nhìn thấy Chu Hàn đứng ở trước giường, khóe miệng cong lên, “Đã về rồi.” Chống thân thể như muốn ngồi dậy.

Thấy thế, Chu Hàn đưa tay đỡ cô, sau đó ở ngồi xuống ở mép giường, đưa tay đem cô ôm vào lòng, hỏi "không thoải mái ở đâu vậy?"

https://thuviensach.vn

Tựa vào trong ngực anh, Lâm Lệ lắc đầu, chỉ nói nói: "Không hề không thoải mái."

"Dì quản gia đã nói với anh, cơm tối em cũng không ăn nhiều". Mấy ngày hôm trước đã thấy bộ dạng buồn nôn của cô, chẳng qua là trong khoảng thời gian này công ty thật sự bận không dứt ra được, nhưng mà hôm nay thì có, xem ra thật sự là cần đi bệnh viện kiểm tra cho tốt, nghĩ vậy, liền nói "Không được, sáng sớm ngày mai hay là anh cùng em đi bệnh viện nhé?"

"Ha ha." Tựa vào trong lòng ngực của hắn Lâm Lệ cười khẽ một tiếng.

"Còn cười." Buông cô ra, Chu Hàn nhéo nhéo cái mũi của cô trừng phạt, hỏi: "thấy đói bụng chưa, muốn ăn cái gì, anh đi làm cho em."

Lâm Lệ nhìn anh, cặp kia mắt to xoay chuyển một vòng, nói "Em thật muốn ăn mì sợi."

Nghĩ đến buổi tối cô chưa ăn cơm còn đói bụng, Chu Hàn không có suy nghĩ nhiều, sủng nịch vuốt vuốt tóc của cô, đứng dậy, "Được, anh đi nấu cho em."

"Em muốn thêm trứng gà." Người khác được voi đòi tiên càng ngày càng muốn thêm

"Biết rồi." Cởi bỏ áo khoác ngoài, vén ống tay áo sơ mi lên, Chu Hàn đi thẳng về phía phòng bếp.

Trong phòng Lâm Lệ nhìn anh đi ra ngoài đóng cửa lại, vén chăn lên xuống giường, cầm lấy cái áo khoác tây trang anh cởi ra, treo vào tủ quần áo, ý cười nơi khóe miệng vẫn chưa hề phai nhạt, tự nói nói "Đồ ngốc." Vừa nói, vừa cúi đầu, tay chậm rãi đặt lên bụng của mình.

Bên ngoài phòng khách, dì quản gia thấy Chu Hán kéo ống tay áo đi vào phòng bếp cho là anh đói bụng muốn tìm đồ ăn, chủ động tiến lên hỏi: "Muốn ăn bữa ăn khuya ư, tôi làm cho cậu." Vừa nói vừa cầm tạp dề chuẩn bị buộc lên người.

Chu Hàn ngăn lại, nói "Dì, không cần, dì đi nghỉ ngơi đi, tôi tự mình nấu là được rồi."

"Không có chuyện gì, rất nhanh, tôi nấu cho cậu một bát thôi." Vừa nói vừa nhanh nhẹn bưng cái nồi trên bếp ga để dưới vòi nước

https://thuviensach.vn

rửa sạch sẽ.

"Dì, thật không cần, Lâm Lệ muốn ăn, để tự tôi nấu cho cô ấy là tốt rồi." Đưa tay nhận lấy ấm nước trong tay bà, tự đổ nước vào.

Thấy anh khăng khăng như vậy dì quản gia cũng không nói thêm gì nữa, chỉ cười cười nói "Vậy thì có chuyện gì cậu cứ bảo tôi." Nói xong đi ra khỏi phòng bếp.

Lúc Chu Hàn làm xong một bát mỳ trứng gà đơn giản nhưng rất ngon bưng về phòng, Lâm Lệ đang ngồi ở trên giường cũng không biết suy nghĩ gì, khóe miệng nở nụ cười đẹp mắt, nghĩ đến thất thần, ngay cả Chu Hàn bưng mỳ đi vào cũng không có phát hiện.

Đặt bát sang một bên, Chu hàn đưa tay quơ quơ ở trước mặt cô, hỏi: "Đang suy nghĩ gì thế, nghĩ đến thất thần như vậy.?"

Lâm Lệ lấy lại tinh thần, lắc đầu, nhìn anh đột nhiên hỏi: "Chu Hàn, anh nói con chúng ta sẽ như thế nào? Là con trai hay con gái?"

Chu Hàn sửng sốt, có chút không có kịp phản ứng, hỏi: "Em muốn có con?"

Lâm Lệ hỏi: "Anh không muốn?"

Chu Hàn nhíu mày, có thâm ý khác nói: "tất nhiên là anh muốn rồi! Em ngoan nào, ăn mỳ trước đã, ăn xong chúng ta mới nghiên cứu chuyện tình sinh em bé." Vừa nói bưng bát đưa tới cho Lâm Lệ.

Lâm Lệ đưa tay nhận lấy, phản ứng chậm nửa nhịp mới tiêu hóa được hàm ý trong câu nói kia của anh, vừa bực mình vừa buồn cười, hờn dỗi lườm anh, nói "Nói hươu nói vượn toàn những thứ đâu đâu, không để ý tới anh." Vừa nói quay đầu đi.

Chu Hàn cũng cười, đứng dậy, nói "Anh đi tắm trước."

Lâm Lệ gật đầu, thật là có chút đói bụng, bưng bát mỳ lên từ từ ăn.

Chu Hàn cho thêm chút hành vào trong mỳ, thật ra bình thường Lâm Lệ cũng thích ăn hành, nhưng mà hôm nay ngửi đến mùi vị này có chút không chịu nổi, dạ dày cuồn cuộn một trận, Lâm Lệ vội vàng đặt bát mỳ trong tay xuống một bên, vén chăn liền chạy về phía nhà vệ sinh.

"Lâm Lệ!"

Thấy thế, Chu Hàn cũng chẳng quan tâm tìm quần áo tắm rửa, trực tiếp đi theo vào phòng vệ sinh, chỉ thấy Lâm Lệ nôn vào bồn

https://thuviensach.vn

cầu, bởi vì tối nay ăn cái gì cũng không vào, lúc ăn cơm tối cũng nôn ra nhiều lần, cho nên hiện tại Lâm Lệ muốn ói cũng không thể cho ra cái gì, tất cả chỉ là nước.

"Lâm Lệ..." Chu Hàn nhẹ vỗ về lưng của cô, cau mày nói "Đi bệnh viện đi!" Ói như vậy làm sao mà chịu được!

Lâm Lệ có chút vô lực tới gần Chu Hàn, tựa vào lòng anh, hơi thở hổn hển nói: " không cần, em không sao ."

"Không được, hiện tại anh dẫn em đi bệnh viện." Vừa nói Chu Hàn một tay ôm lấy Lâm Lệ.

“A!..” Lâm Lệ hét lên đưa tay ôm lấy cổ Chu Hàn, thấy vẻ mặt anh không giống như là nói giỡn, Lâm Lệ chỉ có thể thỏa hiệp nói: “Em không sao, Chu Hàn, anh thả em xuống trước, em có lời nói với anh.”

Chu Hàn thả cô xuống để cho cô ngồi tựa vào giường, khẽ nhíu mày có chút sốt ruột hỏi: "Em muốn nói gì với anh?"

Khóe miệng Lâm Lệ trước sau vẫn mang theo ý cười, đưa tay kéo lấy bàn tay của anh: “có thể là em có rồi.”

Chu Hàn cũng không có suy nghĩ đến nhiều phương diện khác, vẫn còn khó hiểu hỏi: “Có cái gì?”

Lâm Lệ buồn cười lấy tay chọc chọc anh, cười mắng "Anh đúng là đồ ngốc."

Chu Hàn sửng sốt, một lúc mới kịp phản ứng, nhìn Lâm Lệ nhưng còn có chút không xác định, thử hỏi: "Em nói là em mang thai?"

“Chỉ là đang nghi ngờ, còn chưa xác định, nhưng mà có thể thật sự có, chu kỳ của em đã muộn hơn nửa tháng rồi.” Lâm Lệ nhìn anh nói. Cô cũng cho là buồn nôn chỉ là do đồ ăn không tốt thôi, nhưng tối nay căn bản mới chỉ ăn được vài miếng, khi dì quản gia mang món cá hấp kia lên ngửi thấy một ít mùi cô cũng không chịu được rồi, sau khi ói nằm ở trên giường nghỉ ngơi lúc này mới nhớ tới ‘bạn tốt’ của mình đã chậm hơn nửa tháng rồi còn chưa thấy. Sau đó lại nhớ tới những triệu trứng giống y lúc mang thai hồi trước, cô cảm thấy có thể thật sự là mang thai, bởi vì dấu hiệu giống lần đầu.

Chu Hàn nhìn cô một lúc lâu, sau đó chợt đứng dậy, lôi kéo tay cô đi ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Lâm Lệ sửng sốt, không biết anh muốn làm gì, vội hỏi: "Chu Hàn, anh muốn đưa em đi đâu?"

"Đi bệnh viện." Chu Hàn nói, giọng nói có chút căng thẳng, nắm tay Lâm Lệ rất dùng sức.

Lúc này Lâm Lệ mới chú ý tới anh có lẽ là căng thẳng quá độ rồi, dừng bước lại kéo anh, nhìn vào mắt anh nói: "Chu Hàn, quá muộn, bác sĩ đã tan việc rồi." Đưa tay vuốt lên nếp nhăn trên trán anh, nói "Anh đừng căng thẳng, không có chuyện gì, sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ đi."

Chu Hàn nhìn cô, suy nghĩ một lát, sau đó đột nhiên bỏ cô ra, xoay người thoáng cái chạy ra ngoài.

Thấy thế, Lâm Lệ hướng về phía anh gọi: "Chu Hàn, anh đi đâu vậy?"

Chu Hàn không có quay đầu lại, trực tiếp chạy ra ngoài.

Một lát sau đó trong viện nghe được tiếng xe khởi động.

Đứng ở cửa phòng, Lâm Lệ nhỏ giọng nói thầm: "sẽ không phải là sợ choáng váng chứ?."

Lâm Lệ không biết anh vội vã đi ra ngoài như vậy là đi nơi nào, chỉ có thể tự rót cho mình chén nước ngồi ở trong phòng chờ anh.

Lúc Chu Hàn trở lại cũng đã là nửa tiếng sau, chỉ thấy anh cầm một túi nhựa đi vào.

“Anh đi ra ngoài mua cái gì vậy?” Lâm Lệ nghi hoặc nhìn túi nhựa anh cầm.

Chu Hàn không nói chuyện, trực tiếp đổ đồ trong túi nhựa ra giường, hóa ra tất cả đều là que thử thai và giấy thử thai, các loại nhãn hiệu đủ mọi chủng loại, ít nhất cũng có mười loại.

“Trời, anh mua nhiều như vậy để làm gì?” Nhìn đủ loại cách thức thử thai trên giường kia, Lâm Lệ thật có cảm giác buồn cười không thể nhịn.

Chu Hàn tiện tay cầm lấy mấy que thử thai đưa cho Lâm Lệ, thấy bỏ sót giấy thử thai, lại cầm mấy tờ từ trên giường nhét vào tay Lâm Lệ, nói “Đi, đi thử đi.” Anh cũng không rõ tâm tình của mình bây giờ là gì, chỉ biết giờ phút này tim mình đập rất nhanh, nhanh đến mức như là muốn nhảy ra.

https://thuviensach.vn

Lâm Lệ nhìn công cụ thử thai trong tay, nhìn vẻ mặt nghiêm túc mà thật tình của Chu Hàn, biết tối nay mình không dùng những thứ này làm kiểm tra, Chu Hàn nhất định là không bỏ qua. Chỉ đành thỏa hiệp, cầm đống đồ kia trực tiếp vào phòng vệ sinh.

Chu Hàn đứng ở cửa phòng vệ sinh, trong lòng không khỏi nôn nóng, mấy phút đồng hồ ngắn ngủi, thế nhưng còn gian nan hơn mấy tiếng đồng hồ.

Cũng không biết qua bao lâu, cánh cửa phòng vệ sinh rốt cục cũng chậm rãi mở ra, Lâm Lệ từ bên trong đi ra ngoài, Chu Hàn rất nhanh bắt được cô, hỏi "Như thế nào, có phải mang thật không?"

Lâm Lệ nhìn anh mở miệng nói: "Tám cái, có hai cái không có phản ứng, sáu cái cũng là hai vạch đỏ."

Chu Hàn cũng nhìn cô chăm chú, tay nắm bả vai cô chặt hơn chút nữa, hỏi "Đó chính là thật sự có, phải không?"

Lâm Lệ gật đầu, trịnh trọng gật đầu, "Có" Không thể nói rõ cảm giác của chính mình lúc này, chỉ cứ nhìn Chu Hàn như vậy, chóp mũi ê ẩm không hiểu sao muốn khóc, cô nghĩ loại tâm tình này là cảm động muốn cám ơn anh, trong bụng của cô lại có một sinh mệnh hoàn toàn mới, lần trước cô không thể bảo vệ tốt sinh mệnh yếu ớt kia, lần này, cô nhất định sẽ thật quý trọng.

Một lúc lâu Chu Hàn cũng không nói gì, chỉ cứ nhìn chằm chằm cô như thế.

Lâm Lệ nhìn anh, không khỏi có chút hoài nghi, thử hỏi: "Anh, anh không muốn có con?" Cô không biết là Chu Hàn muốn hay là không muốn có con, nếu như anh không muốn có con, vậy làm sao bây giờ?

Nghĩ như vậy, còn không đợi Lâm Lệ suy nghĩ cẩn thận, người đã được ôm vào một vòng tay mạnh mẽ, cánh tay ôm cô thật chặt, giọng có chút mơ hồ vang lên ở bên tai cô: "Chúng ta thật sự có con?" Giọng nói kia, còn mang theo không xác định, mang theo hoài nghi.

Lâm Lệ có thể cảm giác được hơi thở ấm áp trên cổ, còn có, còn có như là có một giọt nước lạnh lẽo còn mang hơi ấm chảy xuống cổ cô, làm ướt da thịt của cô.

https://thuviensach.vn

Không còn hoài nghi, không còn không xác định nữa, giờ phút cô có thể xác định Chu Hàn cũng giống cô, là vui vẻ, là kích động, đưa tay lên ôm cổ anh, gật đầu nói "Thật, chúng ta thật sự có con."

"Ha ha" Chu Hàn cười, sang sảng mà phóng khoáng, buông cô ra, sau đó một tay lại ôm thắt lưng cô, vui vẻ xoay vòng vòng tại chỗ, vừa cười, vừa lớn tiếng nói "Chúng ta có con, chúng ta có con..."

"A..." Lâm Lệ sợ hãi kêu , tay bấu vào bờ vai của anh: "Chu Hàn, anh điên rồi à! Mau buông em xuống..."

Ba Chu và mẹ Chu vốn đã đi ngủ cũng bị tiếng động trong phòng hai bọn họ đánh thức, mặc đồ ngủ choàng áo khoác đi từ trong phòng ra ngoài, đi tới cửa phòng bọn họ nghe thấy bên trong có tiếng cười còn có tiếng kêu, không biết đến tột cùng bên trong xảy ra chuyện gì.

Hai người nhìn nhau, mẹ Chu gõ cửa bên ngoài hô: " A Hàn, A Hàn, các con ở bên trong làm gì vậy?"

Ba Chu cũng trầm giọng nói "Chu Hàn, mở cửa ra!"

Lúc này hai người bên trong mới kịp phản ứng mình quá mức vui vẻ làm ầm ĩ đến những người khác trong nhà.

Bên trong phòng Lâm Lệ cười lè lưỡi với anh, vội vàng vỗ vỗ bờ vai của anh, "Mau cho em xuống."

Mở cửa ra, chỉ thấy ba Chu và mẹ Chu đứng ở cửa, phía sau bọn họ là Tiểu Bân thậm chí cũng mặc đồ ngủ chạy tới.

"Làm sao vậy? Nửa đem nửa hôm rồi hai người các con còn ở trong phòng hô hoán gì thế?" Mẹ Chu hỏi.

"Ba, mẹ, con và Lâm Lệ có lời muốn nói cùng hai người." Chu Hàn nhìn cha mẹ, tâm tình kích động ban nãy cũng đã khôi phục rất nhiều.

Dường như nhìn ra bọn họ có cái gì đó không đúng, hai người mắt nhìn nhau, mẹ Chu hỏi: "Chuyện gì vậy?"

"Lâm Lệ mang thai rồi." Chu Hàn nói, nắm chặt tay Lâm Lệ, vẻ mặt lãnh khốc trước đây lúc này cười toe toét.

Có lẽ là chuyện này quá bất ngờ, lúc mẹ Chu và Ba Chu nghe được lời Chu Hàn nói còn chưa phản ứng kịp, chỉ giật mình sửng sờ nhìn hai người Lâm Lệ và Chu Hàn.

https://thuviensach.vn

Ngược lại Tiểu Bân phía sau bọn họ phản ứng nhanh nhất, từ phía sau chen lên, mở to đôi mắt đen nhánh to tròn hỏi "Dì, dì có em bé sao?"

Lâm lệ ngồi xổm nửa người xuống, xoa xoa đầu thằng bé, nói "Đúng vậy, sau này Tiểu Bân chính là anh trai rồi, Tiểu Bân vui vẻ không?

Thằng bé nhìn cô, không nói chuyện.

Lúc này ba Chu và mẹ Chu cũng phục hồi lại tinh thần rồi, mẹ Chu có chút kích động nắm tay Lâm Lệ hỏi "Thật? Có thật không Lâm Lệ?" Quá đột ngột, lúc trước còn đang nghĩ phải thúc giục bọn họ, một mình Tiểu Bân cũng rất cô đơn, không nghĩ lúc này lại mang bầu!

Lâm Lệ gật đầu, nói "Mới vừa dùng giấy thử kiểm tra, là dương tính, nhưng mà ngày mai còn phải đi bệnh viện xác nhận lại."

"Được được, sáng sớm ngày mai để cho Chu Hàn đi bệnh viện cùng con kiểm tra cho tốt." Mẹ Chu vừa nói, quay đầu sang nhìn Chu Hàn: "Chu Hàn, ngày mai đừng đi công ty, theo Lâm Lệ đi bệnh viện kiểm tra cho tốt đi."

Chu Hàn gật đầu, "Vâng." Nếu như hiện tại có thể anh đã muốn đưa Lâm Lệ đi qua kiểm tra xác nhận.

"Ai u, thật sự là quá tốt, lão Chu ông nói có đúng hay không?" Mẹ Chu quay đầu nhìn ba Chu: "Chuyện này thật đúng là chuyện vui, sau này cũng không lo lắng Tiểu Bân của chúng ta cô đơn một mình." Vừa nói vừa ngồi xổm xuống nhìn Tiểu Bân nói: "Tiểu Bân, hiện tại dì Lâm Lệ cháu đã có em bé, sau này cháu chính là anh trai rồi, có em trai em gái cùng cháu chơi đùa, cũng giống như ở nhà trẻ, có vui hay không?"

Thằng bé cúi đầu, không nói chuyện.

Không khí vốn thật vui mừng thoáng cái trở nên có chút lúng túng.

Mẹ Chu nhìn ba Chu một chút, lại nhìn Lâm Lệ và Chu Hàn.

Lúc này Lâm Lệ mới nhớ thằng bé từng biểu hiện lo lắng và sợ hãi hồi trước, nó nói nó sợ sau khi em trai ra đời mọi người sẽ không thích nó nữa, sẽ không cần nó nữa.

"Dì." Thằng chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Lâm Lệ.

https://thuviensach.vn

"Ừ, dì đây." Lâm Lệ ngồi xổm người xuống, nhìn thằng bé: "Tiểu Bân sao vậy?"

"Có em bé, dì sẽ không cần Tiểu Bân sao?" Dè dặt hỏi, trong cặp mắt đen nhánh tro tròn kia óng ánh nước mắt, nhìn thấy thật đau lòng người.

"Đứa ngốc." Lâm Lệ cười sờ sờ đầu nó, ôm nó vào trong ngực, nói: "Dì làm sao lại không cần Tiểu Bân nữa, Tiểu Bân ngoan như vậy, nghe lời như vậy, dì thương Tiểu Bân còn không kịp nữa đây."

"Nhưng mà dì đã có em bé rồi." Có em bé rồi, sẽ không quan tâm nó nữa, sẽ giống như mẹ, có bạn trai mới, sẽ không cần nó và ba nữa.

"Tiểu Bân, bình thường dì đối xử không tốt với Tiểu Bân sao, không thương Tiểu Bân sao?"

"Không có ạ" Thấy cô hiểu lầm ý mình, thằng bé vội vàng rời khỏi ngực cô, giải thích nói: "Dì đối xử với Tiểu Bân rất tốt, là người đối xử với Tiểu Bân tốt nhất trên thế giới!"

Lâm Lệ cười khẽ, nhìn thằng bé nói: "Cho nên là, Tiểu Bân còn lo lắng cái gì vậy, coi như là có em bé, dì vẫn sẽ đối xử tốt với Tiểu Bân, cũng giống như trước đây, sau này em bé lớn lên, đến lúc đó sẽ có thêm người đối xử tốt với Tiểu Bân, như vậy không tốt sao?"

Thằng bé nhìn vào mắt cô: "Có thật không?"

"Đương nhiên là thật!" Lâm Lệ nói khẳng định, "Không tin con hỏi ông bà và ba đi."

Thấy thế, mẹ Chu vội nói tiếp: "Là thật, là thật, mọi người chúng ta vẫn sẽ đối tốt với Tiểu Bân giống như trước đây."

Ba Chu và Chu Hàn cũng gật đầu theo.

Thấy bọn họ đều nói như vậy, lúc này thằng bé mới nín khóc mỉm cười, nhìn Lâm Lệ: " Dì, tối nay con ngủ cùng dì có được không?"

"Được." Lâm Lệ một lời đồng ý.

Nghe vậy, Chu Hàn đứng một bên không khỏi nhíu mày, vẻ mặt vốn là đang cười nghe thấy vậy lạnh đi rất nhiều.

Lâm Lệ không có chú ý, chỉ nắm tay thằng bé nói với mẹ Chu: "mẹ, tối nay Tiểu Bân sẽ ngủ cùng chúng con."

https://thuviensach.vn

Mẹ Chu cười gật đầu, nếu là cháu trai chủ động nói, bà còn có thể có ý kiến gì.

"Ông nội ngủ ngon, bà nội ngủ ngon." Thằng bé lễ phép nói xong, xoay người kéo Lâm Lệ đi về phía giường.

Mẹ Chu cười, lại căn dặn Chu Hàn mấy câu bảo chăm sóc tốt Lâm Lệ, sau đó mới xoay người cùng ba Chu trở về phòng.

Đợi Chu Hàn đóng cửa xoay người lại, giường vốn là của mình đã bị người 'đàn ông' khác chiếm lấy, bà xã của mình cũng bị cái tên 'đàn ông' kia ôm, thậm chí lần đầu tiên tiến xúc thân mật với em bé cũng bị tên ' đàn ông' kia cướp đi! (^_^)

Trên giường, lỗ tai Tiểu Bân đang dán lên trên bụng Lâm Lệ, dường như muốn nghe xem em bé ở trong bụng làm gì, hỏi: "Dì, sao lại không có tiếng động, có phải em bé không ở bên trong nữa không?" Nói, cái đầu nhỏ lại dán trên bụng Lâm Lệ.

Lâm Lệ buồn cười xoa đầu của thằng bé, nói: "Cũng có thể em bé ngủ thiếp đi." Nụ cười trên mặt là thỏa mãn cùng hạnh phúc.

Nghe vậy, thằng bé ngẩng đầu lên, nhìn ra hướng cửa sổ một chút, gật đầu, nói: "Đúng, trời tối rồi em bé buồn ngủ."

"Đúng vậy a, đã muộn thế này, em bé đã sớm đi ngủ rồi." Lâm Lệ nhìn thằng bé cười hỏi: "Vậy Tiểu Bân có phải là nên đi ngủ hay không, con là anh trai, nên làm gương cho em bé nha."

Nghe Lâm Lệ nói như vậy, thằng bé vội vàng gật đầu, nói: "Con cũng buồn ngủ rồi, con là anh trai, phải làm tấm gương cho em bé!" Vừa nói lập tức nằm xuống, biết điều nắm mắt lại.

Lâm Lệ nhìn bộ dáng thằng bé đáng yêu như vậy, không khỏi bị thằng bé chọc cười. Cô thích Tiểu Bân như vậy, có nét hồn nhiên như những đứa trẻ cùng tuổi, những điểm hiếu kỳ như trẻ con, cũng vui vẻ như những đứa trẻ cùng lứa, cô thích thằng bé như vậy.

Nhắm mắt lại, thằng bé vẫn không quên nói: "Dì, con muốn đi ngủ rồi, dì giúp con nói với em bé ngủ ngon."

"Được, dì sẽ nói với em bé." Lâm Lệ đáp lời thằng bé, sờ sờ đầu nó, lấy chăn đắp cho nó.

Xoay đầu lại, thấy Chu Hàn vẫn còn đứng ở cửa, nhìn chằm chằm thằng bé trên giường, nhíu chặt mày lại.

https://thuviensach.vn

Nhìn vẻ mặt khó chịu của anh, Lâm Lệ không nhịn được nở nụ cười, nói: “Còn đứng đấy làm gì, không phải là anh muốn đi tắm sao?”

Chu Hàn lại nhìn chằm chằm cái tên chiếm đoạt tất cả của anh một lúc, cuối cùng bản thân tự thấy không thú vị mới đi lấy quần áo vào phòng tắm.

Đợi Chu Hàn tắm rửa xong đi từ trong phòng tắm ra lần nữa, Lâm Lệ vỗ nhẹ thằng bé kia sắp ngủ thiếp đi.

Cầm lấy khăn lau trên đầu, Chu Hàn đi tới đầu giường bên kia, lần nữa vòng trở lại, đứng ở bên cạnh Lâm Lệ.

Lâm Lệ cũng có chút buồn ngủ, ngáp một cái, hỏi "Sao thế?"

Chu Hàn nhìn đứa bé nằm ở chính giữa, ấp úng hỏi “Nó nhất định phải nằm ở giữa sao?” Sau cả một ngày công việc trở lại nhà anh muốn ôm vợ mình để ngủ ngon một giấc, hiện tại thế nào lại thế này? Giờ đây Lâm Lệ còn mang thai, anh càng muốn ôm cô ngủ!

“Ừ, cứ như vậy ngủ đi, lúc anh lên giường động tác nhẹ một chút, đừng đánh thức Tiểu Bân.” Vừa nói vừa ngáp một cái, vần vò cả buổi tối, cô thật có chút mệt mỏi buồn ngủ.

“Từ từ hẵng ngủ.” Thấy mí mắt cô nặng trĩu không mở ra được, Chu Hàn vội vàng lên tiếng nói “nằm ngay ngắn đã.”

“Sao thế?” Lâm Lệ nghi hoặc nhìn anh, không biết anh muốn làm gì, nhưng mà vẫn nghe anh nằm thẳng người ra.

Thấy cô nằm thẳng ổn định rồi, Chu Hàn vén chăn lên, khom người xuống, áp nửa mặt mình và cái tai lên trên bụng Lâm Lệ, khẽ nói: “để cho anh nghe con một chút.”

Lâm Lệ buồn cười xoa đầu anh: “Sao anh cũng giống trẻ con vậy, lúc này mới có bao lâu, sao đã có tiếng được.’ Vừa nói, ngón tay thon dài xuyên luồn vào mái tóc anh, tóc của anh còn chưa khô, còn mang theo chút độ ẩm.

Dù là không nghe được cái gì, Chu Hàn vẫn bướng bỉnh dán mặt vào bụng cô nghe một lúc lâu, ngẩng đầu lên còn hôn bụng Lâm Lệ qua lớp quần áo.

Đang lúc anh đứng dậy, Lâm Lệ buồn cười hỏi: "Có nghe được sao?"

https://thuviensach.vn

“Đương nhiên là có.” Chu Hàn nghiêm trang nói, sau đó kéo chăn đắp lên cho cô.

“Vậy xin hỏi con đã nói gì với anh?” Lâm Lệ nghiêng đầu hỏi anh.

Chu hàn ngồi xổm nửa người xuống, cúi đầu hôi lên môi cô, nói: “Con nói đây là bí mật của hai ba con, không nó cho bất kỳ người nào.”

"Nói phét." Lâm Lệ cười, nụ cười trên mặt hạnh phúc giống như đóa hoa nở.

Chu Hàn cũng cười, sau đó nhìn bên giường trống đột nhiên lòi ra thằng bé kia, trầm tư một lát, nói: “Tìm cái thời gian phải nói chuyện với thằng bé này một chút.”

"Nói chuyện gì?" Lâm Lệ tò mò hỏi.

“Con lớn như vậy, còn muốn ngủ cùng người khác, này còn thể thống gì!” Chu Hàn nói xong vẻ mặt nghiêm túc, như là kết luận ra chuyện lạ.

Lâm Lệ vỗ anh, nói: “Anh trở nên nhàm chán như vậy từ lúc nào vậy, ghen với cả trẻ con.” Cô cũng hi vọng sau này Tiểu Bân có thể tiếp tục như thế, thế mới giống những đứa trẻ bình thường, sẽ không giống trước kia, không nói chuyện, chỉ tự mình chơi đùa.

"Nó xâm phạm đến quyền lợi của anh." Chu Hàn vẻ mặt thành thật.

Lâm Lệ cũng không đi tranh cãi với anh, đưa tay đẩy anh, nói "Được rồi, mau ngủ đi."

Chu Hàn cũng không đi, nhìn cô chăm chú.

"Anh làm gì thế?"

Nhìn ánh mắt của cô, Chu Hàn nói "Hôn anh đã."

Lâm Lệ mắt lườm anh: "Con còn đang ở đây." Này nếu như bị Tiểu Bân thấy cô và Chu Hàn đang hôn nhau, vậy cô không được xấu hổ chết mới lạ! Cô mới không muốn.

"Em không hôn anh vậy để anh hôn em." Nói xong Chu Hàn khom người tới làm như sắp hôn lên môi Lâm Lệ.

Lâm Lệ vội vàng đẩy anh ra, thỏa hiệp nói “Em hôn là được chứ gì.” Này nếu như bị anh hôn, còn không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo đây.

https://thuviensach.vn

Nghe vậy, Chu Hàn một lần nữa ngồi ở bên giường, nhìn Lâm Lệ nói: “Đến đây đi.”

Lâm Lệ dở khóc dở cười, chỉ đành phải nhanh chóng hôn lên môi của anh, sau đó lập tức lui ra, “Được rồi được rồi, anh mau đi ngủ.”

Chu Hàn bật cười lắc đầu, không hề làm khó cô nữa, đứng dậy đi vòng qua bên giường kia, động tác như lời Lâm Lệ nói, mọi thứ đều cẩn thận.

Sáng sớm hôm sau Chu Hàn bị chân người khác đá vào làm tỉnh, cau mày mở mắt ra, chỉ thấy trước mắt mình là khuôn mặt mới tỉnh ngủ mơ mơ màng màng, mang theo nét ngây thơ và đáng yêu của trẻ con.

Bị hai người lớn kẹp ở giữa, cộng thêm cái giường này vốn là cái giường đơn của Chu Hàn không hề rộng, cho nên thằng bé bị kẹp ở giữa không xoay người được, mơ mơ màng cảm giác hình như mình đá vào cái thứ gì, lúc này mới chậm rãi mở mắt.

"Ba ..." Khẽ gọi theo bản năng, đầu óc thằng bé còn chưa tỉnh táo.

Chu Hàn nhìn thằng bé, vừa bực mình vừa buồn cười, nhưng mà đây là lần đầu tiên nhìn thằng bé ở khoảng cách gần như vậy, giờ mới phát hiện thì ra trên cái trán của thằng bé thế mà lại có một cái bớt, bình thường được tóc phủ xuống không dễ dàng phát hiện, hiện tại ngủ đầu tóc bị hất ngược lên mới lộ ra.

Thằng bé đang mơ mơ màng chợt lúc này mới phục hồi lại tinh thần, trợn to hai mắt nhìn Chu Hàn nằm ở bên cạnh mình, có chút ngoài ý muốn, thậm chí có chút sợ hãi, chỉ trong chốc lát mà bao vẻ mặt phong phú hiện lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

"Ba, ba ..."

"Ừ." Chu Hàn nhẹ nhàng lên tiếng.

Thằng bé kia dường như không quen nằm cùng Chu Hàn, có chút dè dặt xoay xoay người.

“Đừng nhúc nhích.” Dưới chăn Chu Hàn đè tay thằng bé lại, giảm thấp giọng xuống nói: “Đừng đánh thức dì con.”

Bỗng chốc thằng bé không dám động nữa, thở cũng không dám thở mạnh, chỉ gật đầu tỏ vẻ đã biết.

https://thuviensach.vn

Biết thằng bé bị kẹp như vậy không thoải mái, Chu Hàn nhẹ nhàng kéo chăn ra xoay mình xuống giường, lúc cầm quần áo, không khỏi quay đầu nhìn nó một cái, chỉ nhỏ giọng nói một câu: "buồn ngủ thì nằm thêm một lát nữa đi."

Thằng bé vẫn gật đầu, cũng không nói chuyện.

Chờ khi Lâm Lệ tỉnh lại, hai người đàn ông lớn nhỏ bên cạnh cũng đã rời đi, cô rửa mặt rồi đi ra ngoài.

Lúc đi đến phòng khách mọi người đều đã thức dậy, mẹ Chu và dì quản gia đang chuẩn bị bưng bữa sáng đã xong xuôi từ trong phòng bếp đi ra.

Lâm Lệ muốn tiến lên giúp đỡ, lại bị mẹ Chu ngăn lại, nói hiện tại cô đang mang thai, không được lộn xộn, nếu không sẽ động thai.

Lâm Lệ có chút dở khóc dở cười, cô cũng chỉ giúp mang bát đũa ra, sao có thể động thai.

Chu Hàn tiến lên kéo cô qua, nói ở bên tai cô: "Mẹ đang hồi hộp ý mà, cả đêm vui mừng không ngủ ngon, sáng sớm dậy sớm làm bữa sáng."

Ăn xong bữa sáng, mẹ Chu thúc giục Chu Hàn đưa Lâm Lệ đi bệnh viện kiểm tra, nói bà đã gọi điện thoại cho bạn của bà rồi, lúc trước đi làm ở bệnh viện, hiện tại dù không có ở bệnh viện, nhưng mà vẫn còn có người quen, nói đã sắp xếp xong xuôi, bảo Lâm Lệ đến kiểm tra.

Bị mẹ Chu đẩy ra cửa, lúc này mới ngồi lên xe không bao lâu, An Nhiên gọi điện thoại đến.

Vừa mới nhận điện thoại, còn không đợi Lâm Lệ bên này mở miệng, Anh Nhiên bên kia điện thoại vội vàng hỏi: "a lô, Lâm Lệ, mi mang thai?"

"Làm sao mi biết?" Lâm Lệ có chút ngoài ý muốn, chuyện cô mang thai hôm qua mới hoài nghi đang đợi đi xét nghiệm để chứng thực, cô không nhớ rõ có gọi điện thoại nói với An Nhiên chuyện này nha!

"Ta ở đại viện bên này, sáng nay mẹ chồng mi gọi điện hỏi mẹ chồng ta có người quen ở khoa phụ sản không để giới thiệu cho, mẹ chồng ta hỏi, thế mới biết thì ra là mi mang thai, biết chúng ta là bạn tốt, lúc ăn cơm vừa rồi nói với ta." An Nhiên giải thích: "Thật mang

https://thuviensach.vn

thai sao? Bây giờ mi đang ở đâu, ta đến thăm mi.” Bên kia điện thoại An Nhiên rất là kích động.

“Còn chưa xác định, bây giờ đang ở trên đường đi bệnh viện, nhưng mà tối qua thử rồi là dương tính.”

"Ta đi tìm mi, ta đi tìm mi."

“Tìm cái gì mà tìm, mi là một bà bầu ở nhà đàng hoàng đợi đẻ, chạy đông chạy tây, mi muốn Tô lãnh đạo nhà mi lo lắng chết à.” Lâm Lệ trêu ghẹo nói.

"Vậy kiểm tra xong thì gọi điện cho ta."

“Biết rồi, sẽ gọi điện thoại cho mi đầu tiên.” Lâm Lệ gật đầu đồng ý.

Cúp điện thoại, Lâm Lệ quay đầu nhìn Chu Hàn, đột nhiên có cảm giác không thật.

Thấy cô đột nhiên an tĩnh lại, Chu Hàn hỏi "Sao thế?"

Lâm Lệ nhìn anh, nói “Đột nhiên có cảm giác không thật, đang nghĩ có cảm giác như là đang nằm mơ.” Tất cả tới quá nhanh, quá hạnh phúc, nhanh đến mức làm cho cô cảm thấy có chút bất an.

“Đồ ngốc.” Vừa chăm chú nhìn tình hình giao thông phía trước, Chu Hàn vừa mở miệng nói: “Em nhìn anh có phải là thật không, nếu không thì cứ bấm anh một cái.”

Lâm Lệ khẽ cười, ngồi nghiêng đầu nhìn anh, vẫn còn có chút băn khoăn, nói “Chu Hàn, anh nói em thật sự mang thai ư, anh nói liệu những que và giấy thử thai kia có phải là bị hỏng hay không?” Không khỏi lo lắng, nếu là kiểm tra ra cô không mang thai vậy phải làm thế nào? Không phải có câu hi vọng càng nhiều thất vọng càng lớn sao?

Chu Hàn nhìn cô, nhìn ra cô căng thẳng và bất an, đưa tay nắm lấy tay cô, nói: “Sẽ không.”

“Nếu thật sự không mang thai, vậy làm sao bây giờ?” Lâm Lệ vẫn bất an nhất là khi khoảng cách với bệnh viện càng gần, cảm giác như vậy lại càng mãnh liệt.

"Vậy chúng ta trở về cố gắng hơn nữa!" Chu Hàn vừa nói, nắm tay cô đặt lên trên miệng lén thơm một cái.

Nhanh chóng nghe ra hàm ý trong lời nói của anh, hơi đỏ mặt hờn dỗi liếc anh một cái, nói “Đại sắc quỷ, không đứng đắn.” Nhưng

https://thuviensach.vn

mà nghe anh nói như vậy, trong lòng bất tri bất giác cũng thả lỏng chút ít.

Quả nhiên mẹ Tô đã sắp xếp bác sĩ xong xuôi cho bọn họ, nói tên liền có người dẫn bọn họ đi làm một loạt kiểm tra.

Chờ đến lúc có bản báo cáo xét nghiệm, cũng đã là chuyện của một tiếng sau rồi, Lâm Lệ quả thật mang thai, mang thai 8 tuần rồi, dự tính ngày sinh là tháng mười một sang năm.

Vào lúc nghe thấy bác sĩ nói cô quả thật mang thai, tâm trạng căng thẳng từ sáng của Lâm Lệ cuối cùng cũng đã thả lỏng được, xoay người ôm Chu Hàn có chút kích động nói: "Là thật, là thật, chúng ta thật sự có con, con đang ở trong bụng của em."

Chu Hàn ôm cô thật chặt một lúc, gật đầu, "Ừ, là thật."

Vị bác sĩ kiểm tra cho Lâm Lệ kia cũng vui mừng cho bọn họ, căn dặn bọn họ những chuyện cần chú ý, mặt khác nhắc nhở bọn họ sau mười ba tuần phải đến bệnh viện khám thai.

Lúc đi từ trong bệnh viện ra, cả người Lâm Lệ dễ chịu hơn nhiều, chợt nhớ tới lúc nãy ở trên xe đã đồng ý với An Nhiên, ra khỏi tòa nhà ngay lập tức gọi điện cho An Nhiên, nói cho cô ấy biết thật sự là mang thai, bên kia điện thoại An Nhiên còn kích động hơn cô, còn muốn đính ước cho hai đứa bé hai nhà.

Sau khi cúp điện thoại tất nhiên là gọi điện thoại cho mẹ Chu, nào biết đâu bên kia điện thoại mẹ Chu đã sớm biết, nói cho cô biết bác sĩ kiểm tra cô vừa có kết quả đã gọi điện báo cho bà rồi, hiện tại bà đang ở nhà chuẩn bị cơm trưa, nói là là muốn ăn mừng.

Cuối cùng trở lại trên xe, Lâm Lệ suy nghĩ một lúc, gọi điện thoại cho ba Lâm và mẹ Lâm.

Người nhận nhận điện thoại bên kia là ba Lâm, nghe biết là cô, vội hỏi Giang Thành có lạnh hay không, phải mặc nhiều quần áo một chút.

Cảm giác ấm áp trong lòng không cần nói cũng hiểu, cầm điện thoại Lâm Lệ trả lời từng vấn đề một.

Cuối cùng tất cả những gì ba Lâm muốn nói đã xong, sau đó mới hỏi: "đúng rồi, gọi điện thoại về có chuyện gì sao?"

"Ba, năm nay ba và mẹ tới Giang Thành dự lễ năm mới đi?" Tới đây dự lễ mừng năm mới cùng cô, hai nhà thêm người càng náo

https://thuviensach.vn

nhiệt, không giống năm trước ba người bọn họ cô đơn không có một chút ý nghĩa nào.

"Không cần không cần, ba với mẹ con ở đây rất tốt, năm nay con và cả nhà Chu Hàn cứ vui vẻ đi, sang năm rồi trở về thăm ba và mẹ con."

"Ba, đến lúc đó tới đây đi, tới đây để cho mẹ làm đồ ăn ngon cho con cũng tốt." Lâm Lệ có chút làm nũng nói.

Cũng không biết mẹ Lâm đã cầm điện thoại từ lúc nào, cười mắng "Con bé này, đã lập gia đình rồi còn nhớ tới thức ăn mẹ làm cho con sao?"

Lâm Lệ cầm lấy điện thoại hoạt bát le lưỡi, nói "Mẹ, con cho mẹ biết một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Con và Chu Hàn..." Vừa nói, quay đầu liếc nhìn Chu Hàn bên cạnh, đưa tay kéo lấy tay anh, nói: "Con và Chu Hàn đã có em bé."

Người bên kia điện thoại sửng sốt, sau đó nghe thấy giọng mẹ Lâm cao vút lên hỏi: "Con nói gì, có cái gì, con và Chu Hàn có cái gì rồi?"

Lâm Lệ bị tiếng nói của mẹ Lâm làm đau lỗ tai, không khỏi cầm xa chút ít.

Chu Hàn đưa tay nhận lấy, cầm lấy điện thoại nói "Mẹ, con là Chu Hàn."

"Chu Hàn à!" mẹ Lâm vội vàng hỏi: "Chu Hàn, vừa rồi Tiểu Lệ nói gì thế, nó nói các con đã có, có em bé?"

"Vâng, chúng con có em vé, hiện tại vừa đi từ bệnh viện ra, bác sĩ nói đã tám tuần rồi, ngày sinh dự tính là tháng mười một năm sau." Chu Hàn nói.

"Thật tốt quá thật sự là quá tốt." Vừa nói mẹ Lâm vội vàng nói với ba Lâm "Lão lâm, lão Lâm, Chu Hàn nói Tiểu Lệ đã mang thai, chúng ta sắp được làm ông ngoại bà ngoại rồi."

Chu Hàn có thể nghe thấy giọng hai ông bà kích động mừng rỡ, quay đầu liếc nhìn Lâm Lệ, nắm chặt tay cô.

"Mẹ, năm nay tới Giang Thành dự lễ mừng mới đi, Lâm Lệ cô ấy rất nhớ hai người, nhà con cũng không có thân thích gì chỉ có mỗi con là con một, hàng năm cũng vắng ngắt, năm nay con và Lâm Lệ

https://thuviensach.vn

kết hôn, người hai nhà cùng nhau dự lễ mừng năm mới, đến lúc đó cũng thật là náo nhiệt."

Bên kia điện thoại mẹ Lâm đồng ý: "Được, giờ Lâm Lệ mang thai, mẹ cũng muốn đi thăm, nếu không với cá tính mơ hồ của nó, đừng nói là em bé, mình cũng chăm sóc được."

Nghe thấy mẹ đã đồng ý, Lâm Lệ vội vươn tay lấy điện thoại từ trong tay Chu Hàn, sau đó lôi kéo mẹ nói một lúc lâu, lúc này mới cúp điên thoại.

Thả điện thoại di động vào trong túi, Lâm Lệ ngẩng đầu nhìn Chu Hàn, nhìn chằm chằm vào mắt anh, hỏi "Chu Hàn, tất cả đều là sự thật, đúng không?"

Chu Hàn không nói chuyện, đưa một tay kéo cô, sau đó cúi đầu chiếm hữu môi cô.

Qua một lúc lâu, cho đến khi Lâm Lệ bị anh hôn có chút khó thở, lúc này Chu Hàn mới buông cô ra, đầu kề lên trán của cô hỏi: "Chân thật không?"

Lâm Lệ thở hổn hển bộ ngực phập phồng, nhất thời không nói ra lời, chỉ có thể gật đầu.

Chu Hàn cười khẽ, lại hôn lên khuôn mặt mịn màng của cô, lúc này mới buông cô ra khởi động xe rời đi.

Kể từ khi Lâm Lệ mang thai Chu Hàn liền không cho cô đến công ty nữa, lo lắng không ai chăm sóc cho cô, mẹ Chu khăng khăng đón Lâm Lệ trở về đại viện, tất nhiên Tiểu Bân và Chu Hàn cũng chỉ đành trở lại theo, vì thế mẹ Chu đặc biệt sửa sang lại mấy gian phòng, hợp nhất phòng cũ của Chu Hàn và căn phòng cách vách, sau đó lại mua thêm một cái giường lớn mới, để cho Lâm Lệ ngủ thêm thoải mái.

Thời gian ngắn ban đầu Lâm Lệ nôn nghén cực kỳ mãnh liệt, người vốn đã gầy, nay cộng thêm ăn ít nôn nhiều, cả người nhìn nhìn qua gầy đi rất nhiều, lo lắng thân thể của cô không thể chịu được, mẹ Chu lại học tập mẹ chồng An Nhiên, cả ngày thay đổi các phương pháp nấu ăn cho Lâm Lệ, thế nên giờ chứng nôn nghén của Lâm Lệ đỡ hơn chút ít, mỗi ngày cho Lâm Lệ ăn bốn, năm thậm chí là sáu bữa, nhưng mà phải nói là có hiệu quả rõ rệt, cứ ăn như thế,

https://thuviensach.vn

người Lâm Lệ đúng là có da có thịt hơn không ít, đương nhiên, theo tiêu chuẩn về cân nặng mà tính, thì vẫn chưa thấm vào đâu.

Chu Hàn vẫn bận rộn như thế, nhưng mà dù bận đến mấy, tối muộn cũng vội vàng trở về bên Lâm Lệ, ngày nào anh cũng về xem một chút, đương nhiên cả Lâm Lệ và Chu Hàn đều trở về đại viện, Chu Gia Bân tự nhiên cũng theo họ về, trước đó mẹ Chu đã sửa lại gian phòng cho nó một căn phòng mới. Có điều rắc rối nhất là việc đi học của thằng bé, hiện giờ Lâm Lệ không tiện đưa đón nó đi học rồi, mà đại viện cách thành thị bên kia khá xa, xe đi học của nhà trẻ cũng không mở phía bên này, sau khi bàn bạc, cuối mấy người quyết định sáng sớm để Chu Hàn đi làm đưa thằng bé đi đến trường học, buổi tối giờ tan học thì do Lâm Lệ và mẹ Chu đi đón thằng bé.

Đưa đón thế này tuy là có hơi rắc rối, nhưng mà cũng có điểm tốt, đó chính là quan hệ của thằng bé và Chu Hàn từ từ tốt lên, không mong đến thằng bé sẽ làm nũng cha giống những đứa bé khác, cứ mỗi sáng sóm Chu Hàn đưa thằng bé đi gần một tháng, ít nhất thằng bé nhìn thấy Chu Hàn cũng không sợ hãi giống trước kia, nói chuyện cũng bạo dạn lên chút ít.

Ba Lâm và mẹ Lâm tới Giang Thành nửa tháng trước, mà đúng dịp thằng bé bắt đầu kỳ nghỉ, để chúc mừng, mẹ Chu cũng làm khá nhiều món ăn, mẹ Lâm cũng là người không ngồi yên được, hai người và dì quản gia bận rộn ở trong bếp thật lâu mới bày ra một bàn lớn thức ăn....

Trong nhà vẫn còn phòng trống, cho nên ba Lâm và mẹ Lâm cũng không phải đi tìm nơi ở nữa, trực tiếp ở trong đại viện, hai bà mẹ bận rộn quanh Lâm Lệ, mỗi ngày thay đổi món ăn bổ dưỡng, Lâm Lệ ăn được cảm giác mình béo lên rất nhiều, có lần gọi điện thoại oán trách với An Nhiên, hiện tại mình không phải là ăn không béo rồi, mà ăn một miếng cũng cảm giác được mình béo ra một miếng, bị làm cho sợ đến mức không dám ăn. Nhưng mà những lời này của cô đều bị An Nhiên hất trở lại, bởi vì người nào đó mang thai đôi, hiện tại mang thai cũng đã bảy tám tháng rồi, giờ béo y như con chim cánh cụt rồi.

Hai nhà cùng nhau trải qua năm mới này đặc biệt đầm ấm, mẹ Lâm và ba Lâm ở Giang Thành qua tết Nguyên Tiêu rồi sau đó liền

https://thuviensach.vn

trở về, nói là một tháng trước khi Lâm Lệ sinh sẽ lên tiếp, bây giờ trở về chuẩn bị mũ và quần áo sơ sinh xinh đẹp cho cháu ngoại tương lai, chờ sau khi tiểu báo bối ra đời là mặc được.

Vào tháng tư hai tiểu bảo bối trong bụng An Nhiên đã chào đời rồi, nhưng mà khác xa với mong đợi của Tô Dịch Thừa, ra đời cũng không phải là hai 'tiểu tình nhân' kiếp trước của anh mà hai tiểu oan gia của An Nhiên, nghe An Nhiên nói, bởi vì là hai con trai, vì thế mà tên Tô lãnh đạo nào đó buồn bực vài ngày, vẫn nghĩ không thông làm sao có hai mặt con mà ngay một cô con gái cũng không có! Cô và Chu Hàn đến thăm đứa bé, lớn lên không biết có giống không, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhăn còn chưa nẩy nở mấy, nhưng mà trẻ con chính là như vậy, nhất là đứa trẻ mới sinh ra, thật sự là mỗi ngày một khác, ngày đó sau khi xem, qua mấy ngày An Nhiên lấy di động gửi tin nhắn hình tới, hai đứa bé nhìn hoàn toàn không giống lúc trước cô thấy, trắng trắng mềm mềm, trợn tròn mắt cười, nhìn vô cùng đáng yêu.

Trong phòng làm việc của Chu Hàn, Lâm Lệ đưa ảnh vừa nhận được cho Chu Hàn xem, hỏi: "Anh nói sau này con yêu của chúng ta có đáng yêu giống con bọn họ không?"

Chu Hàn để giấy tờ trong tay xuống, cầm điện thoại di động nhìn qua, hồi lâu lắc đầu nói: "sẽ không."

"Tại sao?" Lâm Lệ trừng anh, nói: "Anh cảm thấy con chúng ta không đáng yêu sao?!" Vừa nói giơ tay lên ra vẻ muốn bấm anh.

Chu Hàn một tay ôm lấy cô để cô ngồi lên đùi mình, thai bốn tháng bụng đã lớn rõ rồi, đưa tay đặt lên trên bụng cô vỗ về nhè nhẹ, Chu Hàn khẽ hôn lên mặt cô, nói: "chắc chắn con chúng ta sẽ đáng yêu hơn con bọn họ."

Lâm Lệ mắt nhìn anh, đưa tay nhéo nhéo mũi anh, cười nói: "Nói năng ngọt xớt, nhưng mà em đồng ý, con yêu của chúng ta nhất định là đáng yêu nhất ."

Ngay lúc Chu Hàn và Lâm Lệ đang ngọt ngào trong phòng làm việc thì cửa phòng đột nhiên bị người đẩy ra, trợ lý Từ tay cầm tài liệu xông thẳng vào, lúc ngẩng đầu định nói gì đó thì trông thấy sau bàn làm việc Lâm Lệ đang ngồi ở trên đùi Chu Hàn, đầu tựa vào

https://thuviensach.vn

ngực Chu Hàn, mà Chu Hàn đang nhìn anh ta, sắc mặt nghiêm túc có chút dọa người.

Trong lòng thầm kêu không ổn, thầm mắng mình quá sơ suất, làm sao lại không biết gõ một lát rồi đẩy cửa vào: "Cái kia, cái kia đột nhiên tôi nhớ ra tôi có một cuộc điện thoại quan trọng còn chưa gọi, đúng, cuộc điện thoại rất quan trọng!" Vừa nói vừa lúng túng cười chuẩn bị ra khỏi phòng.

"Trợ lý Từ, tôi nhớ là hạng mục 'Ngự Cảnh Viên' còn thiếu một người giám sát hiện trường." Chu Hàn không nặng không nhẹ mở miệng.

Trong lòng trợ lý Từ kêu khổ, quay đầu lại trông giống quả bóng cao su bị hết hơi: "ông chủ, không phải anh đang đùa tôi chứ."

"Cậu cảm thấy tôi đang nói đùa sao?" Chu Hàn cười như không cười nhìn anh ta.

Trợ lý Từ đấu tranh lần cuối: "thư ký Lâm, cô nói giúp tôi một chút đi, tôi không biết cô ở bên trong, nếu biết tôi nào dám đến quấy rầy hai người chứ!" Giám sát, đây là việc cần sức khỏe a!

Lâm Lệ nhìn anh ta một chút, suy nghĩ một lúc lâu, có chút áy náy nói "trợ lý Từ, không phải là anh muốn đi giám sát sao, tránh cho anh lắm mồm lại chạy ra ngoài phòng làm việc nói lung tung."

Trợ lý Từ méo miệng, cũng không nói nên lời nào khác.

Nhìn anh ta chán chường cúi đầu ra ngoài, hai người bên trong gian phòng không khỏi cười ra tiếng.

Sau khi cười xong, Chu Hàn giơ tay lên nhìn đồng hồ một chút, thu dọn giấy tờ trên bàn, sau đó nắm tay Lâm Lệ rời đi.

Hôm nay là ngày Lâm Lệ đi khám thai, lần khám đầu tiên vì Chu Hàn đi công tác không đi cùng được, lần này Chu Hàn khăng kahwng nhất định tự mình phải đi cùng Lâm Lệ mới được.

Trong phòng làm việc, bác sĩ nhìn báo cáo khám thai lần này, gật đầu, sau đó ký tên mình lên đó, vừa nói: "yên tâm đi, tất cả đều rất bình thường, tiếp tục giữ như vậy là được."

Chu Hàn không yên lòng, hỏi: "vậy còn cần phải chú ý gì không?"

"Trong lúc mang thai phụ nữ mang thai có thể bổ sung chút canxi, như vậy sẽ hỗ trợ sự phát triển của xương cho trẻ, còn lại cứ

https://thuviensach.vn

giữ vững như trước là được.” Vừa nói vừa đưa giấy tờ đã ký trả lại cho Lâm Lệ.

Hai người nói cảm ơn bác sĩ sau đó đi ra khỏi phòng làm việc, Chu Hàn nắm tay cô, hỏi: “Muốn đi đâu, chiều nay anh không về công tay, muốn đi chỗ nào, anh dẫn em đi.”

“Thật sao, vậy em phải suy nghĩ thật kỹ.” Lâm Lệ đảo mắt có vẻ thực sự suy nghĩ.

“Được, nghĩ kỹ thì nói cho anh biết.” Chu Hàn nắm tay cô đi về phía thang máy.

Lúc hai người đi thang máy đến đại sảnh lầu một, lúc đó thật trùng hợp, gặp Trình Tường đến bệnh viện kiểm tra lại.

Thấy anh ta đã khá hơn nhiều so với lúc ở bệnh viện trước kia, bên chân bị cắt bỏ trước kia giờ lắp chân giả nhìn không khác gì người bình thường.

Sau khi sững sờ, Lâm Lệ chủ động mở miệng, cười nói “Đã lâu không gặp, trùng hợp vậy.”

Trình Tường cũng cười, ngây ngốc gật đầu: "Đúng vậy a, đã lâu không gặp."

"Lâm Lệ, anh qua bên kia chờ em." Chu Hàn chủ động tránh đi, cho bọn họ một chút thời gian và không gian.

Trình Tường nhìn chằm chằm bụng cô, thoáng có phút hoảng thần, rù rì hỏi "Mấy tháng rồi?"

Lâm Lệ đưa tay sờ sờ bụng, cười nhạt nói "Hơn bốn tháng rồi."

Trình Tường gật đầu, lại im lặng một lúc, xoay người liếc nhìn Chu Hàn đang đứng chờ ở cổng sát đất, hỏi Lâm Lệ: "Anh ta đối tốt với em chứ?"

"Ừ." Lâm Lệ gật đầu, khóe miệng là nụ cười thỏa mãn: "Anh ấy đối xử rất tốt với tôi."

"Vậy thì tốt." Nhẹ giọng rù rì, giương mắt nhìn Lâm Lệ lần nữa, chỉ thản nhiên nói: "Đi đi, đừng để anh ta chờ em."

Lâm Lệ gật đầu, cất bước đi qua cạnh anh ta sau đó đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn anh ta nói "Trình Tường, anh sẽ tìm được hạnh phúc của mình ."

Trình Tường cười cười, nhận lấy lời chúc phúc của cô: "Cảm ơn."

https://thuviensach.vn

Lâm Lệ không nói thêm cái gì, quay đầu đi về phía Chu Hàn.

Trình Tường nhìn bọn họ rời đi, hồi lâu mới thu hồi tầm mắt, khi xoay người chuẩn bị tiếp tục đi về phía trước, bên cạnh không biết xuất hiện một nữ sinh từ lúc nào, nhìn anh ta hỏi: "Nữ sinh kia chính là người anh thật lòng yêu ?"

Mắt nhìn cô, chỉ nói "Cô ấy là người tôi yêu nhất cuộc đời này, trừ cô ấy, tôi sẽ không yêu ai khác nữa." Nói xong, đi thẳng đến thang máy, dù sao cũng là chân giả, đi đường ít nhiều không linh hoạt, từng bước từng bước rất rõ ràng.

Cô gái nhìn phía bóng lưng Trình Tường nói: "Em sẽ không buông tha, em sẽ thay thế cô ấy khiến anh yêu em!"

Trình Tường dừng lại, 11 năm trước cũng có cô gái nói với anh những lời giống như vậy.

Nghĩ thật lâu Lâm Lệ cũng không có nghĩ ra được muốn đi nơi đặc biệt nào, cuối cùng quyết định kéo Chu Hàn cùng đi dạo trong trung tâm thương mại, thật ra nghiêm túc mà nói, hai người kết hôn lâu như vậy, Chu Hàn thật đúng là chưa hề cùng cô đi dạo phố lần nào.

Ở trước một tiệm áo cưới, Chu Hàn đột nhiên dừng bước.

"Sao vậy?" Lâm Lệ nghi hoặc hỏi.

Chu Hàn kéo cô qua, ôm cô từ phía sau, nhẹ giọng nói ở bên cô: "Lâm Lệ, chúng ta tổ chức đám cưới đi."

Lâm Lệ sửng sốt, hỏi "Sao lại đột nhiên nghĩ đến cái này vậy?"

"Chung quy anh luôn cảm thấy giữa chúng ta còn thiếu cái gì, nghĩ đi nghĩ lại mới nghĩ ra thì ra là chúng ta thiếu đám cưới."

Lâm Lệ cười, lắc đầu, nói "Không đúng, thứ chúng ta thiếu không phải là đám cưới." Vừa nói, vừa kéo vòng tay kia, cùng cô mười ngón tay đan xen.

"Không phải là đám cưới?" Chu Hàn nghi hoặc nhìn cô.

Lâm Lệ giơ tay của hai người lên, quơ quơ, nói "Đúng, là chiếc nhẫn, anh nói, anh nợ em cái nhẫn định khi nào thì trả cho em?"

Lúc này Chu Hàn mới hiểu ra, kéo tay cô đặt lên môi mình, thơm một cái, nói: "Đi, trước khi đi mua sắm cùng em, chúng ta đi mua nhẫn bổ xung đã."

https://thuviensach.vn

Lâm Lệ khẽ cười, để mặc anh kéo cô đến tiệm trang sức phía trước, thật ra thì thiếu cái gì không quan trọng, đám cưới có bù hay không cũng không làm sao, chỉ cần hai người bọn họ có thể dắt tay nhau như vậy, đây cũng là kết quả tốt nhất, bởi vì anh đã lấp đầy trái tim khuyết thiếu của cô, đó mới là tốt đẹp nhất.

------ Hoàn ------

https://thuviensach.vn